

Giới thiệu Hoàn Khố Tử Độ Giá Đáo Convert

Nội Dung Truyện : Hoàn Khố Tử Độ Giá Đáo (Con Nhà Giàu Đến)

Tác giả : Tê Dương Phi Vũ

Thể loại : xuyên không, cải nam trang, oan gia, HE

Tình trạng RAW : 91 chương hoàn

Editor : Chris Nguyen

Văn án

Phủ tướng quân -----

Tấn Dương nghe phụ thân nói dứt lời liền kinh hãi, cái gì ? Muốn đem đại ca ở rể tại Thẩm gia , nói đùa gì vậy, ở rể chẳng phải giống như đem đại ca "Gả" đi ra ngoài sao ?! Đại ca đúng là con trai lớn, cho dù báo ân cũng không thể đem đưa cho người khác a. Muốn ở rể cũng phải là ta gả, dù sao ta chỉ là con nhà giàu, "Gả" đi ra ngoài còn có thể giúp trong nhà giảm bớt chi tiêu. Đến lúc đó chỉ cần bắt được từ thư là coi như xong...Ha ha ha, Thẩm gia đúng không, từ thư ta là muốn định rồi.

Thẩm phủ ----

Thẩm Uyển nghe được gia gia định cho mình một mối hôn sự, cái gì tiểu thư khuê cát, thực nữ khí chất đều không để tâm, liền mạng chạy về phía gia gia. Hoàng thân quốc thích thì như thế nào, phủ tướng quân thì như thế nào, Thẩm Uyển nàng khinh thường, trong lòng mình đã có ý trung nhân. Có thể nhìn gia gia tuổi già nhiều bệnh trên mặt lộ ra vẻ vui thích, lời nói đến bên miệng lại nói không nên lời, không đành lòng cô phụ kỳ vọng của gia gia. Đáp ứng. Nàng nhất định có thể nghĩ đến biện pháp khôi phục tự do cho bản thân...

Một người là con nhà giàu, một người là tài nữ. Một sống phóng túng, một cầm kỳ thư họa. Một tên lưu manh côn đồ, một nàng tri thức hiểu lễ nghĩa thực nữ khí chất...Hai người hoàn toàn không liên quan phải ở cùng nhau, thế nào tạo ra tia lửa tình a.....

Thể loại : Bách Hợp

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Độ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sống lại

Màn đêm chán chường tịch mịch phủ xuống bao phủ cả thành phố S, Tại quán bar thành phố S, đêm nay nhất định nàng là nhân vật chính.

Quán rượu nằm giữa hai bờ sông trong thành phố S yên tĩnh, có một chỗ gọi là SHUBO bar, không nổi danh nhất quy mô cũng không lớn, nhưng đêm nay nơi này lại chật ních

Hỗn hợp đèn nê ông lóe lên, âm nhạc đỉnh tai nhức óc, trong sàn nhảy một đám cả trai lẫn gái điên cuồng quên mình nhảy đung đưa....

Đột nhiên âm nhạc huyền ảo ngừng lại, một vị nam tử mặc y phục sắc sảo đi lên đài “Các tiên sinh, các nữ sĩ, thành an tĩnh lại.”

Trong lúc nhất thời những người đang nhảy đều ngừng lại, tại quầy bar người uống rượu cũng nhìn qua đây

“Vô luận là khách mới khách cũ, hay là khách quen...Thời khắc mọi người mong đợi đã đến...Cho mời Sally”

“Woaa...”

Trong lúc nhất thời nghe được cái tên này thì các loại tiếng huýt sáo, tiếng hoan hô vang lên. Trên đài một hồi khói trắng bốc lên, một giọng trong suốt tinh khiết vang lên. Nương theo tiếng đàn ghi-ta. Tất cả mọi người đều đắm chìm trong tiếng ca.

Đợi đến khói trắng dần dần tản đi. Từ từ thấy rõ người ngồi ở trên đài ca hát.

Một mái tóc đen dài, trên trán vài sợi che đi tầm mắt, tinh xảo khuôn mặt, mặc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là áo da màu đen, cách ăn mặc trung tính. Còn có điểm hoa tai màu lam bên phải. Làm cho vị nữ sinh đặc biệt tăng thêm mỹ lực.

Một khúc kết thúc...

Tiếng hoan hô lại vang lên..

“Vì mọi người ở phía dưới gửi tới một thủ Lương Tình Như “

Lúc hát bài hát này mặt Sally lộ ra nụ cười hạnh phúc. Đúng vậy. Nàng rất hạnh phúc. Vốn là nàng muốn đi du học Học viện âm nhạc tại Vienna. Đúng lúc đang làm việc tại quán bar này thì nàng lại tìm được hạnh phúc của nàng. Quyết định buông tha cơ hội đi du học. Cùng người nàng yêu lưu lại tại thành phố này.

Sau khi kết thúc lão bản quán bar vỗ vỗ bả vai Sally “ Ta biết là mỗi lần ngươi đến. Ta đây lại làm ăn thật tốt..Ha ha...”

“Lão bản không cần phải khen ta a, sẽ làm ta có áp lực” Sally cười nói

“Đây là thù lao hôm nay của ngươi...” Lão bản quán bar đưa cho Sally một phong thư “ Thời gian còn sớm, chi bằng hát vài bài nữa...”

Sally phát tay nhìn nhìn “Không được hôm nay có việc, hôm sau sẽ hát thêm, lão bản đa tạ...Tuần sau gặp”

Phát tay, Sally đi ra khỏi quán bar. Đi vào một chỗ bán hoa, mua một bó hoa tươi. Sau đó đi đến tiệm trang sức, mua một cái vòng tay. Đây chính là cái vòng tay Tiểu Thiên để mất đến đã lâu. Hôm nay rốt cuộc đã đủ tiền mua cho nàng, Vuốt ve cái hộp tinh xảo. Không biết Tiểu Thiên sau khi thấy sẽ có vẻ mặt gì đây. Ha...ha...

Sally vừa cười vừa quay trở về nhà. Tiểu Thiên vẫn chưa về a...

Mở đèn lên, nhìn xem căn phòng thuê không lớn, đơn giản, ấm áp. Đây chính là nhà của nàng. Là cô nhi nội tâm Sally cỡ nào khát vọng có một căn nhà ấm áp. Gặp được Tiểu Thiên nàng mới có cảm giác của nhà. Ngồi ở trên ghế sa lon chờ Tiểu Thiên trở lại.

Tiểu Thiên là nhân viên công sở bình thường, so với Sally lớn hơn 2 tuổi, cùng rất nhiều thành phần tri thức đồng dạng, ban ngày liêu mạng làm việc, buổi tối đến quán bar lấp đầy hư không tịch mịch trong lòng...Sally có lần ca hát trên đài liên chú ý một người ngồi ở trong góc tóc xõa dài ngang vai Tiểu Thiên. Mà Tiểu Thiên cũng bị tiếng hát của Sally hấp dẫn. Cứ như vậy hai người trong quán bar gặp nhau sau mền nhau. Mặc dù các nàng đều là con gái. Nhưng mền nhau qua hai năm. Tình cảm rất tốt.

Thời gian dần dần trôi qua...Sally đợi một canh giờ vẫn không thấy Tiểu Thiên trở lại. Vì vậy liền gọi điện thoại. Điện thoại của Tiểu Thiên tắt máy.

Nhìn đồng hồ đã 12 giờ, Sally có chút ngồi không yên. Hay là đi ra bên ngoài chờ Tiểu Thiên đi..

Ở ngoài ngã tư đường đi tới đi lui chờ Tiểu Thiên về

Giọt giọt....một tiếng xe hấp dẫn sự chú ý của Sally. Đưa mắt nhìn tới, một chiếc Ferrari màu đỏ dừng lại cách đó không xa. Một chiếc xe thể thao thật đẹp a....Sally mặc dù thích xe nhưng cũng không hâm mộ người khác, bởi vì nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thân ấm áp, chỉ cần có Tiểu Thiên như vậy là đủ rồi.

Xe thể thao màu đỏ mở cửa, một người đi ra. Là Tiểu Thiên. Sally có chút không dám tin vào mắt mình. Tiểu Thiên...như thế nào lại từ chiếc xe kia đi ra...

Tiểu Thiên không nhìn thấy Sally ở bên đường đối diện ngờ ngác nhìn mình, đối với người trong xe cười cười

“Bye, bye”

Lúc Tiểu Thiên đi ra, cửa xe bên kia mở ra, là một cô gái cao gầy ăn mặc thật đẹp. Đi đến trước mặt Tiểu Thiên nói “Ngươi đã quên hôn tạm biệt” Môi đỏ xinh đẹp hôn lên đôi môi của Tiểu Thiên. Tiểu Thiên cũng không có đẩy ra, ngược lại nàng lại đón nhận một chút.

Cái hôn nhỏ này vừa vặn để Sally nhìn thấy, Sally trừng to mắt, ngây ngốc đứng ở nơi đó. Trong đầu tất cả đều trống rỗng. Đây.....là có chuyện gì.....

Đợi đến lúc xe thể thao chạy đi, Tiểu Thiên vừa vặn ngẩng đầu, nhìn thấy Sally đứng đối diện.

Nhìn thấy Sally ngây ngốc, Tiểu Thiên thân thể chấn động, bị nhìn thấy không..Cẩn cẩn đôi môi, nàng biết rõ sớm muộn Sally sẽ biết, chính mình lại không nghĩ nhanh như vậy đi, nhưng bây giờ tình huống này xem ra cũng lờ mờ không nổi nữa.

Đi đến trước mặt Sally. Khẽ gọi một câu “Sally....”

Sally tỉnh lại “Không...Vừa rồi...Không phải là thật sự. Ta không nhìn thấy gì cả”

“Sally này. Đây là thật....” Tiểu Thiên cẩn môi nói ra “Ngươi thấy được chính là thật sự...”

“Vì cái gì...Vì cái gì...Ta làm không tốt ở chỗ nào...” Sally lắc đầu thống khổ nói

“Không, người làm rất tốt. Đối với ta cũng rất tốt. Bởi vì thật quá tốt. Cho nên ta....”

“Cho nên người lựa chọn người khác. Hơn nữa lại là con nhà giàu.” Sally cố gắng khôi phục ý thức của mình “Tiểu Thiên, người kia đối với người không phải là thật lòng, nàng chỉ vui đùa người một chút...người....người không cần phải...”

“Sally...” tiểu Thiên cắt đứt lời nàng. “Ta biết rõ ràng nàng là con nhà giàu, cũng biết nàng chỉ đối tốt với ta nhất thời, cho nên ta muốn bắt lấy cơ hội lần này. Nàng có thể cho ta chức Tổng giám, hơn nữa còn cho ta vật chất ta muốn...”

“Cái gì... Vật chất..?”

“Người đối với ta rất tốt, cùng người ở đây ta rất vui vẻ. Nhưng cuộc sống bình thân như vậy không phải là thứ ta muốn. Ta không hy vọng ta chỉ là một người nghèo, không thể mua y phục ta muốn, không thể mua những thứ ta mong muốn” Tiểu Thiên nhấn tâm nói

Sally nghe Tiểu Thiên nói xong không thể tin được nhìn người trước mặt. Đây mới thật là người ta yêu lúc trước sao “Người muốn, ta cũng có thể mua cho người a...”

“Người làm việc ở quán bar, cơ bản chỉ đủ cho hai người chúng ta chi tiêu...Sally, thực xin lỗi. Tha thứ cho ta. Ta thật sự không muốn cuộc sống bình thân giống nước lọc như thế này”

Sally nghe xong Tiểu Thiên khẩn cầu. Cười lạnh bỏ qua cái cầm tay của Tiểu Thiên “Thì ra là người mong muốn cuộc sống vật chất, vô luận đối phương có thật lòng yêu mến người không, chỉ cần nàng là con nhà giàu, cũng có thể...Thì ra điều trước kia người nói đều là gạt người. Ta thật khờ. Cho rằng cuộc sống bây giờ đều là ta và người mong muốn. Đến cùng chỉ có ta là đang nằm mơ, ta cho là ta có một gia đình. Ta thật khờ a. Ha..ha....ha...”

Nhìn Sally cười còn khó coi hơn khóc, tâm Tiểu Thiên cũng đau...Hai năm qua tình cảm cũng rất vui vẻ. Nhất là Sally đối với nàng tất cả đều là chân tình. Nàng không đành lòng tổn thương Sally. Đến cùng lại làm nàng ấy tổn thương nặng nhất.

Sally không nhìn đến Tiểu Thiên, bắt đầu bước đi...

“Người đi đâu vậy...?” Tiểu Thiên thấy Sally đi. Liền vội vàng hỏi.

“Chuyện của ta người không nên xen vào. Phòng kia liền lưu cho người ở, đồ đạc của ta người đều ném đi đi, từ nay về sau ta và người cùng làm người xa lạ” Lạnh lùng nói xong. Cố nén nước mắt rời đi.

Một thân một mình đi trên đường, gió thổi cũng làm nàng đau, cũng thổi lạnh lòng của nàng, thì ra thế giới này cái gì cũng có thể mua được, ngay cả tình yêu cũng có thể mua bằng vật chất..A...thật đúng là buồn cười a...Sally người chính là tên đại ngu ngốc...Cho rằng cuộc sống bình thân mới là hạnh phúc nhất. Thì ra không phải là như vậy..

Nhìn cách đó không xa một đám con nhà giàu mở cửa xe thể thao bước ra cười hi hi ha ha cùng mấy nữ sinh....Sally nở nụ cười. Thì ra làm con nhà giàu tốt như thế a. Thật tốt a...thật tốt a.....

Giọt giọt....

Cười xong Sally vội tới đường cái. Cứ như vậy đi. Cuộc đời ta cứ như vậy đi. Đã không có cái gì có thể lưu luyến...

“Phu nhân.....Dừng sức a.....”

Thật chật chội. Thật khó chịu a...Sally có cảm giác mình hô hấp không thuận. Hơn nữa nơi này thật chật chội...

“A.....” Một tiếng thét chói tai

“Đi ra....Đi ra...”

Cuối cùng mới hít thở thông. Sally chậm rãi mở mắt. Nơi này là... Căn phòng thật cổ kính.....Chẳng lẽ...

“Mau...mau...Mẹ chồng...Là Nam hài sao?” Lý Hương Vân vừa mới sinh xong hài tử một là hỏi

Bên cạnh một vị lão phụ nhân cầm quyền trượng đầu rồng hoa giáp, nhìn con dâu, nét mặt già nua nói “Là...là nam hài...”

Bên ngoài một tướng sĩ nghe được lão thái thái nói vậy. Lập tức đứng lên. Thật tốt quá. Ta phải đi báo tin.

Lý Hương Vân sau khi nghe xong, thở phào nhẹ nhõm. Suy yếu nói “Ta có thể diện đi gặp liệt tổ liệt tông nhà họ Tấn rồi” Nói xong buông tay quy thiên...

Nam hài???!!!! Sally nghĩ chẳng lẽ mình biến thành nam...

“Lão thái quân...Này....” Bà mụ nhìn bé gái trong tay mình

“Thái quân không xong, trong nội cung có thị vệ tới nghe thái quân nói xong, liền tiến cung...” Một nha hoàn nói ra

“Cái gì...” Lão thái quân có chút không đứng vững, vừa rồi nàng chỉ làm cho con dâu của mình an tâm nhắm mắt, không nghĩ tới...Hiện tại đuổi theo có lẽ không kịp.... Lão thái quân ôm bé gái qua “Về sau tên của ngươi sẽ là Tấn Dương” đối với hai người khác dặn dò “Bà mẹ cùng Tiểu Thanh nếu ai dám nói lung tung một câu, đó chính là khi quân chi tội. Ta lão thái bà nhất định không buông tha”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trở thành con nhà giàu

“Bà nội đây là Nhị đệ của Tấn Diệu sao?” Tấn Diệu mới bốn tuổi không biết mẫu thân vĩnh viễn rời mình đi, chỉ biết là bà nội nói mẫu thân đi đến một nơi rất xa, có thể mỗi ngày đều làm bạn với ngoại phụ thân. Nhìn xem đệ đệ của mình trong tã lót, Tấn Diệu có chút tò mò.

Lão thái quân nhìn trưởng tôn của mình cùng hài tử trong tã lót, đều mới lớn như vậy đã không có nường, nhẹn không được rót nước mắt xuống, rơi xuống trên mặt Sally, Sally chậm mở to mắt, nhìn lão nhân khóc, trong lòng có rất nhiều tư vị, nghĩ sẽ đưa tay vì lão nhân lau nước mắt, mới phát hiện tay mình nhỏ như vậy căn bản là không được a...

Mà trong mắt lão thái quân nhìn thấy hài tử trong tã lót đuổi ra hai bàn tay nhỏ bé, hình như là an ủi mình đừng khóc, rất vui mừng. “Hài tử đáng thương của ta, về sau ngươi phải chịu khổ rồi. Yên tâm đi bà nội vĩnh viễn sẽ bảo vệ ngươi. Không để cho ngươi bị bắt nạt kẻ nào khi dễ...”

Một câu nói kia làm cho Sally vốn đã chết tâm lại sống trở lại. Vốn nàng trước giờ không có người thân, nghe được lão thái quân nói câu kia liền oa oa khóc. Nàng thề nhất định phải hiếu thuận thật tốt với lão nhân. Từ nay về sau không còn có Sally, tên của nàng là Tấn Dương, Tấn gia Nhị công tử.

Lý Hương Vân qua đời, trưởng phụ nàng là Tấn Nhân Võ đang ở biên cương trấn thủ không thể trở về gấp gáp thê tử lần cuối. Thân là tiểu cô hoàng hậu, nghe được chị dâu mình qua đời, rất thương tâm. Hoàng thượng lệnh cho làm lễ tang lớn, phong làm nhất phẩm phu nhân, mà Tấn Dương vẫn được lão thái quân mang theo bên mình. Bởi vì thị vệ không nghe hết mà bẩm báo với Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, đã thành sự thật tuyên bố Tấn Dương là nam hài ra bên ngoài. Chuyện này chỉ có lão thái quân, bà mẹ cùng Tiểu Thanh biết rõ. Lão thái quân cho bà mẹ một khoản tiền lớn, đem nàng đưa đến nơi khác, Tiểu Thanh trở thành thiếp thân nha hoàn của Tấn Dương, hầu hạ Tấn Dương ăn uống bắt đầu cuộc sống hàng ngày...

Bởi vì Tấn Dương còn là một hài nhi, hài nhi không thể nào nói chuyện. Vì phòng ngừa người khác xem mình như quái vật nàng mỗi ngày trừ ăn ra chính là ngủ, bởi vì lão thái quân cho nàng được sự ấm áp, Tấn Dương có khi còn có thể trêu chọc lão thái quân vui vẻ, mỗi lần như vậy lão thái quân đều cao hứng cười không khép miệng được, ngày ngày ôm đứa cháu này, đều thấy thái quân đối với Tấn Dương rất yêu thích. Gặp cha của mình một lần, mặt mũi tràn đầy râu ria cùng vẻ tiêu tụy, nhìn phụ thân mặt hàm chứa lệ xuất hiện trước mặt mình, trong lòng cũng có chút chua xót, vội vã gấp mặt một lần, phụ thân liền phải đi biên quan....

Cứ như vậy cuộc sống từng ngày trôi qua, bởi vì Lý Hương Vân sinh ra Tấn Dương liền qua đời cho nên đầy tháng cũng không làm tiệc rượu

Vì có trí nhớ kiếp trước Tấn Dương không thể như hài nhi khóc rống cùng đái dầm, phủ tướng quân mọi người đều phát hiện ra chuyện lạ, vị Nhị thiếu gia này chưa bao giờ khóc, cũng không làm khó, mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi thời gian theo quy luật dọa người, đến lúc muốn ngủ liền ngoan ngoan nhắm mắt ngủ, đến lúc đói bụng liền hé miệng ăn, chưa bao giờ cần kẻ nào đến dụ dỗ, thời điểm không ăn cũng ngoan ngoan vô cùng, yên tĩnh trong ngực của lão thái quân nhắm mắt lại, an tĩnh thần kỳ. Ngoại trừ đối với lão thái quân cười, thì đối với bất kỳ người nào làm trò hề đều không để ý. Tất cả những người nhìn qua tướng quân Nhị công tử Tấn Dương đều nói chưa từng gặp qua đứa bé biết hiểu chuyện như thế.

Tấn gia địa vị hiển hách vừa uy chấn tứ phương Đại tướng quân phủ, lại là Hoàng thân quốc thích, trong khoảng thời gian ngắn, trong kinh đô không ai không biết Tấn gia Nhị thiếu gia là một thần đồng.

Tấn Dương nhắm mắt lại nghe những người lớn nói chuyện, nghe bọn họ nói cho mình ngoại hiệu, còn có vạch ra kế hoạch tương lai cho chính mình, trong lòng không khỏi cười lạnh, thần đồng....Chỉ sợ sau này cho các người thất vọng rồi, ta không muốn làm cái gì thần đồng a, mà là muốn nổi danh một cái con nhà giàu đây.

Thời gian lưu chuyển, đảo mắt Tấn Dương đã đi tới cổ đại năm bao nhiêu cũng không biết. Hôm nay nàng chính là Tấn gia Nhị thiếu gia “Chọn đồ vật đoán tương lai” cuộc sống sau này. Đối với lần trước đầy tháng không có bày tiệc rượu, vừa vặn lần này bổ sung lần trước.

Lần này tổ chức tiệc, trước cửa phủ tướng quân người người xếp hàng đội ngũ thật dài, hồi hả, lui tới không dứt. Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cũng nhân cơ hội này đến nhìn xem đứa cháu thiên tài này.

Một âm thanh chói tai vang lên “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương giá lâm...”

Tấn Dương đang nhắm mắt dưỡng thần sau khi nghe được âm thanh liền chậm rãi mở mắt ra, Hoàng thượng Hoàng hậu? Hắc... Câu này thật đúng là chỉ có thể nghe được trên tivi, hôm nay ngược lại nhìn thấy Hoàng thượng cùng Hoàng hậu bằng xương bằng thịt. Tò mò mở mắt ra.

Mọi người ra giữa nghênh đón, phía trước khoác hoàng bào, tướng mạo anh tuấn mặt mũi tràn đầy cao quý chính là Hoàng Thượng, một người khác mũ phượng xinh đẹp thái độ phú quý chắc hẳn là cô cô hoàng hậu của mình đi.

Tấn Đình gặp Tấn Dương tròn tròn hai mắt thật to nhìn mình, lập tức tiến đến bế lên “Dương mới lớn như vậy đã xinh đẹp, về sau nhất định là một mỹ nam tử đây. Ha ha. Hoàng thượng ngươi nhìn xem”

Tấn Dương cũng không có nhàn rồi, ta ăn đậu hủ, vì vậy đuổi ra hai cái tay nhỏ bé tại trước ngực Tấn Đình gãi gãi.

Lập tức Tấn Đình rất xấu hổ, năng như thế nào cũng không nghĩ tới cháu mình sẽ như thế.

“Ha ha ha...” Hoàng thượng bị Tấn Dương làm động tác này làm cho tức cười. tất cả mọi người bị chọc cười.

Tấn Đình xấu hổ cũng cười nói “Tiểu sắc lang. Ngay cả cô cô ngươi cũng chiếm tiện nghi”

Tấn Dương sau khi nghe xong nhếch miệng cười. Chính là chiếm tiện nghi ngươi. Ai bảo ngươi chiếm tiện nghi ta trước. Sau đó ôm cổ Tấn Đình không tha, trong miệng nãi thanh nãi khí hô “Ta...Muốn...Cô cô...”

Lập tức toàn bộ mọi người đều bật cười. Không nghĩ tới tướng quân Nhị công tử “Chọn đồ vật đoán tương lai” thế nào lại bắt trúng Hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng lão thái quân đều lúng túng.

Tấn Đình cũng không còn nghĩ đến Tấn Dương muốn chính mình, cười nói: “Tấn Dương, không được chọn cô cô nha, cô cô là của Hoàng thượng, Tấn Dương ngươi chọn qua một cái những thứ này như thế nào...”

“Ta liền muốn cô cô..” Vẫn nãi thanh nãi khí nói, ôm cổ Tấn Đình không tha, còn cọ xát vài cái.

Tấn Đình đối với Tấn Dương dở khóc dở cười. Đứa nhỏ này thật là đáng yêu.

Hoàng thượng nhẹ ho khan vài tiếng “Khụ khụ...Tấn Dương con a. Cô cô ngươi là của trẫm. Ngươi hay là chọn qua những thứ này đi”

Nói nhảm ta đương nhiên biết là lão bà của ngươi. Ta đây không phải vì tương lai cùng danh dự của ta để nổi danh sao. Làm bộ như có điều gì đó phải suy nghĩ nghiêng nghiêng đầu “Kia...Ta muốn cái này...” Nhìn xem túi thơm trên người hoàng hậu, chớp vào trong ngực.

Nhìn tiểu hài tử không chấp nhất muốn Hoàng hậu của mình, Hoàng thượng thở phào nhẹ nhõm, Nhưng nhìn xem Tấn Dương cầm lấy dĩ nhiên là cái túi thơm, lần nữa nở nụ cười.

Lão thái quân nhìn thấy cháu mình cầm lấy túi thơm cũng là dở khóc dở cười. Bắt cái gì không bắt, hết lần này tới lần khác đều bắt túi thơm.

Đây điển hình là dạng con nhà giàu công tử a...

Sau này chuyện tướng quân Nhị công tử chọn đồ vật đoán tương lai ngày đầu tiên là sáng khoải tập kích ngực của Hoàng hậu nương nương, sau đó lại cùng Hoàng thượng tranh đoạt Hoàng hậu, chọn đồ vật chính là bắt túi thơm. Lờn này dần dần truyền ra ngoài. Cũng vì đó Tấn Dương mang tiếng con nhà giàu...

Thời gian dần dần trôi qua..

Năm tuổi Tấn Dương tập kích ngực một nha hoàn. Nha hoàn sợ hãi kêu lên chạy ra ngoài.

Lúc bảy tuổi nhìn lên một cô gái tắm rửa, còn lấy mất y phục của nàng. Các nàng về sau khi tắm đều muốn kiểm tra cửa nhiều lần xem có khóa kỹ hay không.

Năm mười tuổi, mang theo một đám gia đình đi thanh lâu gọi một hàng các cô nương, về sau chuyện liền không biết được...

Mười ba tuổi, trên đường nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp đều muốn đùa giỡn một phen.

Mười lăm tuổi, cùng một đám con nhà giàu tại kinh đô liền tạo thành một nhóm những quý công tử, Tấn Dương làm người đứng đầu. Tất cả những tên con nhà giàu trong kinh đô đều gọi Tấn Dương là lão đại.

Mà dân chúng nhìn thấy Tấn Dương đến đều rời rít tránh đi, đám nữ hài tử thấy Tấn Dương đều sớm né tránh. Sợ không cẩn thận bị con nhà giàu này nhìn trúng.

Tên tuổi con nhà giàu Tấn Dương đã trải rộng cả nước...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Con nhà giàu giá lâm

Hôm nay Tấn Dương mười tám tuổi đã trở thành một tên con nhà giàu không ai không biết đến, không người nào không hiểu. Hơn nữa tính thông sống phóng túng, đánh nhau gây chuyện là chuyện nhỏ nhất, cũng không học võ thuật. Nàng đã thành công hoàn thành mơ ước trở thành một cái “Ưu tú” con nhà giàu.

Mặc dù Tấn Dương trở thành con nhà giàu, nhưng lão thái quân đối với Tấn Dương cũng không giảm bớt yêu thương, ngược lại càng gia tăng. Lão thái quân cảm thấy yêu thương Tấn Dương như thế nào cũng không đủ, Tấn Dương che dấu thân phận của chính mình, giả trang nam tử rất vất vả, đương nhiên phải cấp cho nàng những thứ tốt nhất. Hơn nữa cái gì đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng các loại, lão thái quân cũng biết, dù đùa giỡn thế nào cũng không được gì, cho nên đề tùy ý, mà Tấn Dương cũng hiểu thuận là một đứa bé ngoan của lão thái quân. Có cái gì tốt liền nghĩ đến bà nội. Thường xuyên cùng bà nội làm nũng, đầm bóp lưng.

Hơn nữa dựa và bề ngoài khí chất của mình cùng công phu dịu dàng. Tấn Dương dụ dỗ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu thẳng tắp cười. Cho nên Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đối với chuyện của Tấn Dương cũng mở một mắt nhắm một mắt tùy ý Tấn Dương làm xằng làm bậy.

Ngày nào Tấn Dương cũng cùng nhóm bốn quý công tử, nghênh ngang đi trên đường.

Bốn người một thân quần áo hoa lệ, đằng sau còn có vài gia đình. Bắt mắt nhất phải kể đến kẻ cầm đầu, Tấn Dương công tử. Một thân áo màu tím, trong tay áo ngân lượng phát quang, chân mang giày trắng, tay cầm quạt trắng. Tay phải vung lên, anh tuấn mở quạt, bộ dáng kia quả nhiên rất anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng. Nhưng nếu nhìn ánh mắt cùng thần thái Tấn Dương. Người chỉ có thể nói thật tiếc cho người có tướng mạo như vậy.

Bởi vì lúc này Tấn Dương đang dùng ánh mắt gian xảo len lén nhìn tới một cô nương, vẻ mặt bí ối. Làm cho người trốn tránh.

“Đại ca. Ngươi xem cô nương kia trước sau lời lờ. Vóc người nhất định rất tốt” Công tử con nhà giàu Trần Côn trong nhóm nhìn cô gái đứng cách đó không xa, đối với Tấn Dương nói.

Tấn Dương thuận thế nhìn lại, quả nhiên vóc dáng không tệ a. Vóc người này.....Dùng cây quạt gỗ xuống đầu Trần Côn “Tiểu tử ngươi, gần đây...ánh mắt càng ngày càng không tệ, hắc...”

“Hắc hắc. Đây còn không phải là đi theo lão đại ngươi ánh mắt ta mới tốt hơn sao” Trần Côn cười cười

“Hắc hắc hắc. Tiểu tử. Trẻ con dễ dạy” Một người vừa định đi đến bên cạnh nàng kia....

“Con nhà giàu đến. Mọi người chạy mau a....” Không biết là ai trong đám người nói lớn một câu

Lập tức trong đám người nghe được mấy từ con nhà giàu như bị kinh hãi, như chim chóc rối rít hoảng sợ bắt đầu chạy. Có vài người bán hàng, sạp cũng không cần.

Nhìn con vịt tới tay sắp bay đi. Vài tên con nhà giàu vội vàng đi tới ngăn cản trước mặt cô gái

“Cô nương, ngươi đây là đi đâu nha...” Một trong những quý công tử tên Lê Lễ nói “Đừng chạy, ca ca sẽ đối với ngươi thật tốt”

“Ta...ta...” Cô nương bị vài tên Sói lang hù cho hoảng sợ

“Uy uy. Mấy người các ngươi. Ta nói bao nhiêu lần rồi, đối đãi với cô gái xinh đẹp phải thật ôn nhu” Tấn Dương cầm quạt trắng gỗ lên đầu ba người còn lại.

“Dạ dạ. Lão đại...” Ba người ôm đầu nói

“Cô nương. Ngươi tên là gì nha. Nhà ở đâu, có muốn hay không tại hạ đưa ngươi về a. Vậy thì ngươi đến nhà ta ngồi một chút...” Tấn Dương cười lộ ra hàm răng trắng tinh nói

“Đa....đa tạ công tử. Tiểu nữ hay là tốt nhất nên tự trở về....”

“Ai nha, không cần phải khách khí. Hai chúng ta không cần khách khí như thế” Tấn Dương nói xong, đưa quạt trắng nâng cằm cô gái lên.

Đùa giỡn. Chỉ do đùa giỡn. Những người kia đứng phía sau Tấn Dương nhìn như vậy đều cái vãi

Cô gái bị Tần Dương đùa giỡn nhục nhã như vậy. Cố nén nước mắt.

“Bọn họ thật quá đáng” Một người dân không ưa nhóm con nhà giàu, nhìn xem bọn họ đùa giỡn cô gái yếu đuối bên đường rất tức giận “Còn có vương pháp hay không” Vừa định tiến lên cứu cô gái kia, lại bị tiểu nhị ngăn lại.

“Vị khách quan kia. Ngươi là vừa tới kinh đô. Không cần phải loạn. Ngươi không biết mấy người kia là ai đi...” Tiểu nhị nói ra “Ngươi xem phía trước người cầm đầu mặc y phục tím, tay cầm quạt chính là đứa cháu đương kim Hoàng thượng cùng Hoàng hậu sủng ái nhất, hoàng thân quốc thích đây. Hơn nữa lại là Nhị công tử từ Tần Dương của phủ Đại Tướng quân”

“Cái gì?!” Vương Hồ kinh ngạc nói. Không có nghĩ đến tên con nhà giàu này lại có thân phận cao quý đến thế.

Tiểu nhị nhìn Vương Hồ vẻ mặt kinh ngạc liền biết hắn cái gì cũng không biết, liền muốn thể hiện loạn với nhóm con nhà giàu, để cho chết thể nào cũng không biết. “Còn có a, vài công tử bên cạnh hắn cũng không phải là người bình thường. Người mặc y phục đen chính là đại công tử của đương kim Bình bộ đại nhân, người kia mặc y phục màu lam chính là Lễ bộ thượng thư Tam công tử. Còn người mặc y phục màu trắng gạo chính là Hình bộ thượng thư công tử”

Lần này Vương Hồ tròn tròn mắt. Không nghĩ tới bốn con nhà giàu có thân phận như thế này. Hoàn hảo chính mình vừa rồi không cứu cô gái kia. Nếu không tự mình rước xui xẻo.

“Lần này biết rồi đi. Không việc gì đừng loạn thể hiện. Đây chính là nhóm quý công tử tuyệt đối không thể chọc đến, trước kia có người giống ngươi nhìn thấy như vậy liền bắt bớ, cuối cùng a, bị tứ công tử đánh ngay cả mẹ cũng không nhận ra” Tiểu nhị tiếp tục nói

Bốn người kia mình tuyệt đối không thể trêu vào. Nhìn xem cô nương khóc hoa lệ đài vỹ, trong lòng cảm thông. Cô nương bản thân có cầu xin nhiều phúc đi. Thờ dài, liền không nhìn đến nữa.

“Dừng tay...” Một thân ảnh vọt lên

Đội Tần Dương thấy rõ ràng liền cười nói “Ồ. Đây không phải là Thừa tướng tam công tử Tư Đồ Thanh sao...Như thế nào Tư Đồ công tử cũng coi trọng vị cô nương này...?”

“Tần Dương, ngươi ý vào Hoàng thượng cùng Hoàng hậu sủng ái ở kinh thành làm xằng làm bậy thì thôi, thế nhưng hôm nay lại đùa giỡn một cô gái yếu đuối, ngươi thật bại hoại, ta không thể nhìn được nữa, ta muốn giáo huấn ngươi thật tốt” Tư Đồ Thanh xem kẻ ác như địch, rốt cuộc xem việc Tần Dương làm, hôm nay không thể không dạy dỗ Tần Dương một tý, cho dù bị cha nể cũng đáng. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Thì ra Tư Đồ công tử là muốn trình diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân bị đem đi đùa bỡn. Đáng tiếc ngươi không thể diễn được a. Ta cùng cô nương này chuyện gì cũng chưa xảy ra” Tần Dương buông tay nói

“Nói vậy. Cô nương này bị người làm cho nhục nhã đến khóc” Tư Đồ Thanh nhìn Tần Dương còn đang ngây biện

“Ngươi không tin a. Ngươi không tin có thể hỏi cô nương này một chút” Tần Dương chỉ chỉ cô nương bên cạnh

“Cô nương, ngươi đừng sợ, nói cho ta biết, có phải hay không tên cầm thú này đối với ngươi làm điều xấu...” Tư Đồ Thanh chỉ vào Tần Dương nói

“Ta...” Cô gái vừa muốn mở miệng

Tần Dương mở cây quạt ra che mặt, đè nặng thanh âm nói với cô gái “Nếu như ngươi nói không có chuyện gì ta sẽ tha cho ngươi, nếu như ngươi nói có, vậy ta liền đem y phục của ngươi cởi sạch”

Cô gái nghe thấy Tần Dương uy hiếp, mở to hai mắt, theo bản năng đưa tay lên ngực che y phục của mình. Đối với một cô gái mà nói, bị cởi quần áo trước mặt mọi người, kia so với giết nàng còn thống khổ hơn “Ta...ta không sao...”

“Ha ha, Tư Đồ công tử, ngươi nghe thấy không, cô nương nói không sao. Ngươi cũng đừng ngăn đường đi của mấy người chúng ta” Tần Dương cũng biết cô gái này sẽ làm theo lời mình nói, cô gái nào cũng không dám mạo hiểm, ha ha, lần này cho dù Tư Đồ Thanh vì bất bình mà ra tay, Ta cũng có lý do hướng nãi nãi khai báo.

Tư Đồ Thanh nhìn cô gái kia áp ứng nói mình không có việc gì, trong lòng thật tức giận a... “Tần Dương, ta hôm nay không thể không giáo huấn ngươi...”

Bắt đầu hướng Tần Dương ra tay. Lúc quả đấm sắp đụng tới Tần Dương, đột nhiên một cánh tay cấp tốc chặn quả đấm lại.

“Công tử. Ngươi không sao chứ?” Mặc Ngôn nói

“Không có việc gì, không có việc gì...Tiểu Mặc thật sự là tới rất kịp thời, ta yêu ngươi chết mất” Tần Dương nhìn Mặc Ngôn cười nói.

Tư Đồ Thanh nhìn người một thân hắc y đến trợ thủ “Hừ...”

Hai người đứng lên đầu võ. Mấy chiêu rơi xuống, Tư Đồ Thanh liền chiếm hạ phong. Đối với Mặc Ngôn sinh ra đã làm sát thủ, Tư Đồ Thanh sao có thể

là đối thủ của hắn, không tới mười chiêu Tư Đồ Thanh đã bị Mặc Ngôn đánh đến nằm trên mặt đất.

“Nha nha. Tư Đồ công tử, làm sao ngươi lại xuất huyết, không sao chứ. Có muốn Tần Dương thỉnh đại phu cho ngươi không?” Tần Dương nhìn Tư Đồ Thanh té trên mặt đất nói

“Ngươi, trợ Trụ vi ngược (* giúp kẻ ác làm chuyện bậy) không có một thân võ công” Tư Đồ Thanh nhìn Mặc Ngôn nói ra

“Ai tổn thương công tử, chính là cùng Mặc Ngôn đối địch” mặt không chút thay đổi nhìn Tư Đồ Thanh nói, sau khi nói xong liền đối với Tần Dương cung kính “Công tử, lão thái quân bảo ngươi trở về”

“A....Bà nội tìm ta a. Nha. Chúng ta trở về đi” Tần Dương vỗ vỗ bả vai Mặc Ngôn. “Uy, mấy người các ngươi đừng làm gì bất kính với cô nương này, thả nàng đi”

“Đại...Đại ca...” Ba người khác trong nhóm con nhà giàu nói

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thân tình đáng quý

“Bà nội ~” Tần Dương vừa vào nhà trông thấy bà nội liền vọt tới ôm lấy bà nội làm nũng

“Ha ha...xương cốt của lão già ta đều bị Dương nhi làm cho hòng hết a...” Lão thái quân hiền lành sờ sờ đầu Tần Dương

“Bà nội mới không già a” Tần Dương nghe thấy nài nài của mình nói đã già rồi, có chút mất hứng bữu môi nói

Lão thái quân nhìn bộ dạng đáng yêu của Tần Dương cười cười gật một cái vào mũi Tần Dương “Bà nội đã hơn sáu mươi tuổi. Còn không lão nha...”

Tần Dương phản bác “Mới không phải a. Mặc Ngôn, ngươi nói bà nội có lão không? Ngươi nhìn xem một chút. Bà nội sáu mươi tuổi nhìn giống như là bốn mươi tuổi a...Hi hi...”

Lần này gương mặt băng sơn của Mặc Ngôn có chút mờ hời. Công tử hỏi vấn đề này muốn ta phải trả lời thế nào a...

“Được rồi, ngươi cũng đừng có khi dễ Mặc Ngôn, hắn không biết cách ăn nói, ngươi mỗi lần hỏi đều làm hắn á khẩu không trả lời được” Lão thái quân nhìn Mặc Ngôn bị Tần Dương khi dễ không biết nên nói thế nào liền có chút buồn cười. Mặc Ngôn mặc dù võ công cao cường, là người lãnh khốc, đúng là mỗi lần gặp phải Tần Dương cái gì cũng không chống đỡ được, chỉ có thể để cho Tần Dương nắm mũi dất đi. Tần Dương đứa nhỏ này, mặc dù không giống Tần Diệu bình thường vẩn vơ song toàn, nhưng có năng lực đặc biệt tương tác, có thể làm cho người bên cạnh vui vẻ, ha ha. Nghĩ tới Tần Dương có thể làm cho mình vui thích, lão thái quân lộ ra nụ cười trên mặt.

“Bà nội ngươi nhìn xem gương mặt lạnh lùng kia. Khi dễ đều rất khó đây” Tần Dương làm bộ ủy khuất ôm lão thái bà nói “Hơn nữa a, mỗi lần ta khi dễ Tiểu Mặc, bà nội đều che chở cho Tiểu Mặc, làm hại ta đây ăn rất nhiều dấm chua”

Lời nói này giống như chính mình có rất nhiều ủy khuất, còn kém học Đậu Nga kêu oan. Lão thái quân sau khi nghe xong, làm bộ cả giận nói “Ngươi còn nói ta che chở Mặc Ngôn, nói, ngươi hôm nay có phải hay không lại làm ra chuyện không tốt?”

Nhìn lão thái quân đang cười hi hi đột nhiên kéo căng cả mặt, Tần Dương trong lòng cũng không có bao nhiêu sức lực, hôm nay đánh nhau với Thừa tướng Tam công tử Tư Đồ Thanh. Bà nội có phải hay không sẽ tức giận nha...

Nhìn Tần Dương nghiêng đầu không nói lời nào, lão thái quân trong lòng cười thầm, nàng là Tôn nhi của ta, là một tay mình nuôi lớn, phỏng đoán là nàng lại đang nghĩ ra kế sách lừa dối “Lần này đừng nghĩ lừa dối. Nhất định phải thành thật khai báo, không chuẩn kiểm cố”

Xong rồi, bà nội câu đầu tiên đã đem Tần Dương giết chết a.

Lão thái quân nhìn khuôn mặt khổ sở của Tần Dương, còn chưa nghĩ tới đối sách, đã bị mình đánh trước một quân. Trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả. Không nghĩ tới Tôn nhi ăn nói khéo léo của mình cũng có lúc cứng cả họng.

“Lão thái quân...” Lúc này gia đình báo lại “Ngoài cửa Tả Thừa tướng Tư Đồ Vân Đình mang theo công tử Tư Đồ Thanh đến thỉnh tội”

Ha ha, Tur Đồ Vân Đình này ngược lại rất thông minh. Tấn Dương nghĩ.

Lão thái quân nhìn thoáng qua nụ cười trộm của Tấn Dương, lắc đầu “Cho Thừa tướng vào đi...”

“Ngươi nghịch tử này. Còn không mau theo ta vào...” Tur Đồ Vân Đình dắt Tur Đồ Thanh đang bị trói gô đi đến đại sảnh

“Tur Đồ Thừa Tướng, người đây là...” Lão thái quân tay trái giờ long đầu trượng tay phải được Tấn Dương đỡ đi ra

“Lão thái quân. Thần Tur Đồ Vân Đình mang theo nghịch tử đến thỉnh tội” Tur Đồ Vân Đình dắt lấy Tur Đồ Thanh tiến lên “Nghịch tử, còn không mau quỳ xuống”

“Cha... rõ ràng không phải là ta...”

“Câm miệng. Mau quỳ xuống cho ta” Tur Đồ Vân Đình gặp Tur Đồ Thanh muốn nói vội vàng quát bảo ngừng lại

“Ta không quỳ. Ta không có sai” Trên mặt còn có dính máu, đầu tóc có chút mất trật tự. Trên người Tur Đồ Thanh bị trói gô, cảm thấy chính mình không có sai, vì cái gì phải đến thỉnh tội, hơn nữa còn đến thỉnh tội với cái tên con nhà giàu mình ghét nhất, hắn Tur Đồ Thanh không phục.

“Ngươi...Hảo...Nghịch tử này...” Tur Đồ Vân Đình không nghĩ tới con trai mình không nghe lời không chịu quỳ xuống. Vậy khổ nhục kể làm từ nãy đến giờ đều uống phí, hắn cũng biết là con trai hắn không có sai, đúng là ngàn vạn lần không nên cùng Tấn Dương phát sinh xung đột, hơn nữa còn đánh nhau. Nếu bầm báo với Hoàng thượng, sẽ bị gán tội mạo phạm hoàng thân quốc thích, không đem Hoàng thượng để vào mắt. Vậy thì xong rồi...Ngẫm lại hậu quả, Tur Đồ Vân Đình cũng nóng nảy, một mạch cầm lấy roi mây đánh vào lưng Tur Đồ Thanh.

“Nghịch tử...Quỳ xuống...”

Ba ba ba, roi mây đánh vào lưng Tur Đồ Thanh.

Tấn Dương nhìn Tur Đồ Thanh ần ần không lên tiếng một hồi liền buồn cười, ngu ngốc, ngươi càng như vậy càng cho cha ngươi không có đường xuống, roi quát xuống càng lúc càng nhiều, chịu khổ cũng chỉ là ngươi. Xem ra hắn chưa biết rõ có quyền thế là tốt như thế nào, cho dù ngươi là con nhà giàu, cho dù ngươi có sai, vậy cũng có thể biến thành đúng.

Lão thái quân nhìn Tấn Dương tâm tình rất tốt xem biểu diễn. Đây làm đáng một chút cũng chưa tính. Cũng không thể quá đáng, nếu không truyền ra ngoài sẽ làm dân chúng nói Phủ tướng quân không buông tha người. Vì vậy vội vàng ngăn cản Tur Đồ Vân Đình

“Mau dừng tay. Tur Đồ thừa tướng. Ngươi còn muốn đánh nữa thì có lẽ lệnh công tử sẽ xảy ra chuyện...”

Tur Đồ Vân Đình nghe lão thái quân lên tiếng cũng không đánh nữa “Lão thái quân...Ngươi...”

“Tur Đồ thừa tướng không cần nói, ta đã biết, mặc dù lệnh công tử cùng Dương nhi đánh nhau, là có chút xúc động, nhưng Dương nhi cũng có chỗ không đúng. Dương nhi...Mau chịu tội với Tur Đồ thừa tướng...” Lão thái quân ra ý với Tấn Dương bằng ánh mắt.

Tấn Dương không có như Tur Đồ Thanh kia ngu ngốc như vậy, chỉ cần coi lúc ấy chính mình sai, coi như Hoàng thượng có tới, mình cũng dễ nói chuyện...vì vậy Tấn Dương hai tay ôm quyền nói “Thừa tướng đại nhân, Tấn Dương cũng có sai, quá xung động, Tấn Dương ở nơi này nhận lỗi với Thừa tướng đại nhân cùng lệnh công tử”

“Đừng...đừng...Thật sự lão phu không dám...” Tur Đồ Vân Đình gặp Tấn Dương xin lỗi, cho mình mặt mũi, hơn nữa cũng không nháo đến Hoàng thượng, cũng an tâm

“Tiểu nhân!” Tur Đồ Thanh gặp Tấn Dương như vậy, nhin không được liền mắng một câu

“Ngươi...” Tur Đồ Vân Đình gặp con trai mình như vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lại muốn vung roi. Lại bị Tấn Dương cản lại “Thừa tướng đại nhân, cũng đừng đánh lệnh công tử, bởi vì cái gì gọi là không đánh không quen biết, ta cùng lệnh công tử coi như cũng hữu duyên”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Dương nhi nói rất đúng, bởi vì cái gọi là không đánh không quen biết, tiểu hài tử, khó tránh có chút cãi nhau ầm ĩ, chúng ta cũng đừng can thiệp nhiều, ha ha...” Lão thái quân cũng tiếp lời Tấn Dương

“Dạ dạ... Lão thái quân nói rất đúng. Sau khi trở về nhất định giáo huấn thật tốt nghịch tử này”

“Hảo. Kia thừa tướng đi thông thả”

Sau khi Thừa tướng đi rồi. Tấn Dương nhin không được cười ha ha “Ha ha ha, Tiểu Mặc, ngươi xem vừa rồi về mặt Tur Đồ Thanh lúc bị lão tử kia đánh. Chết cười ta”

“Dương nhi! Còn dám cười”

Lập tức Tần Dương ngừng cười, thật biết điều đứng ở đó, cúi đầu chờ bà nội xử lý

Lão thái nhìn Tần Dương như vậy, trên mặt ba phần tức giận, bảy phần bất đắc dĩ.

“Bà nội ~” Tần Dương có chút ủy khuất kêu lên một tiếng

“Ai. Hào hảo. Đừng làm vẻ mặt này. Bà nội sẽ không mắng ngươi” Lão thái quân ở phía trên bất đắc dĩ nói

“Hi hi. Ta cũng biết bà nội sẽ không trừng phạt ta”

“Dương nhi, mặc dù có Hoàng thượng Hoàng hậu cùng bà nội làm chỗ dựa, nhưng ngươi cũng không thể luôn không hiểu chuyện như vậy, qua hai ngày nữa, đại ca ngươi liền từ Hành sơn xuất sư trở lại, cha ngươi không lâu nữa cũng trở lại. Nếu để cha ngươi biết ngươi hay gây họa, sẽ phạt ngươi ngủ một đêm ở phòng chứa củi. Hơn nữa a, bà nội già rồi, không biết có thể che chở người được bao lâu...”

Lão thái quân có chút ghen ngào, Tần Dương nghe vậy cũng rất thương cảm “Nói vậy, bà nội sẽ sống với Dương nhi vĩnh viễn. Bà nội! Thực xin lỗi”

“Ừ! Dương nhi xin lỗi cái gì?”

“Thực xin lỗi, Dương nhi không trở thành Tôn nhi tốt trong suy nghĩ của bà nội, văn chương không thành, võ cũng không thành, không giống đại ca văn võ song toàn, hơn nữa còn bái sư học binh pháp, làm trụ cột quốc gia, mà Dương nhi bất học vô thuật, không học văn cũng không nghề nghiệp, còn thường xuyên gây họa, trở thành nhất danh con nhà giàu, làm cho bà nội lo lắng” Thực xin lỗi bà nội, thật sự xin lỗi

“Đưa nhỏ ngốc. Bà nội biết trong lòng Dương nhi rất hiểu chuyện lại là một hải tử ngoan ngoãn. Mặc dù trong mắt người khác Dương nhi không đáng một đồng thì trong lòng bà nội Dương nhi chính là giỏi nhất, cũng tốt nhất. Là Tôn nhi quý giá nhất của bà nội. Bà nội tuyệt đối không vì Dương nhi là con nhà giàu mà không thích Dương nhi” Lão thái quân vuốt tóc Tần Dương nói

“Bà nội ~”

“Ha ha, tốt lắm sắc trời đã tối. Bà nội mệt mỏi. Dương nhi cũng sớm nghỉ ngơi một chút. Có cần buổi trưa ngày mai bà nội đến bảo ngươi rời giường không?” Lão thái quân gật một cái lên mũi Tần Dương. Đưa nhỏ này nha, cũng không biết làm sao, hơn nữa lúc ngủ một khi có người quấy rầy nàng, tính tình nàng liền không tốt, sẽ ném đồ, đuổi người hầu ra ngoài. Chỉ có lúc chính mình đi gọi nàng mới thể rời giường.

“Vậy cũng tốt. Dương nhi không quấy rầy bà nội. Bà nội sớm một chút nghỉ ngơi”

“Hảo. Tiểu Thanh đỡ bà nội vào trong đi”

“Vâng” Tiểu Thanh là người duy nhất ngoại trừ bà nội biết thân nữ nhi của nàng, kể từ lúc Tần Dương mười lăm tuổi có thể hầu hạ tốt chính mình, liền để cho Tiểu Thanh trở lại bên người lão thái quân.

--- Hai ngày sau ---

“Đại ca...” Tần Dương từ đại sảnh nhìn thấy người hai năm không gặp Tần Diệu một thân áo xanh ngọc ngọc thụ lăng phong

“Nhị đệ!” Tần Diệu nhìn thấy Nhị đệ mình yêu thương nhất, vội vàng đi tới vỗ vai Tần Dương hai cái “Hai năm không gặp ngươi cao hơn trước”

“Ha ha, đại ca, hai năm không thấy, ngươi càng anh tuấn a”

“Ngươi tiểu tử này, lại lấy đại ca ngươi ra làm trò cười” Tần Diệu cười nói. Nhị đệ hần hay như vậy.

“Vốn chính là vậy. Ngươi không tin? Tùy tiện đến bên đường hỏi các cô nương, ai cũng sẽ nói ngươi anh tuấn tiêu sái” Tần Dương từ nhỏ đến lớn đều rất sùng ái đại ca mình, trong lòng một hồi cao hứng “Đại ca lần này trở về có phải sẽ không đi nữa”

“Không đi. Sư phụ nói ta có thể xuất sư, không cần quay lại Hành Sơn”

“Thật sự a, ha ha tốt quá, lần này lại có đại ca làm chỗ dựa”

“Ngươi nha đừng quá cao hứng, ngày mai cha sẽ trở lại, ngươi mấy ngày nay hay là đằng hoàng một chút, đừng để đến lúc đó, lại để cho người đại ca này thay ngươi chịu tiếng xấu...” Tần Diệu nhẹ nhàng gõ đầu Tần Dương

“Thật sao....thật sao. Ta biết rồi. Cha trở về mấy ngày này ta không gây họa là được” Từ nhỏ đến lớn mình gây ra rất nhiều họa cũng là đại ca thay mình chịu. Đối với đại ca nghịch ngợm làm một cái mặt quý.

“Đại ca dẫn ngươi đi ăn điểm tâm!”

“Oa đại ca, ngươi tốt nhất, yêu ngươi chết mất”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hôn ước

Ngày thứ hai ----

Tấn Nhân Võ hồi phủ Tướng quân

“Cha!”

“Cha!”

Tấn Dương cùng Tấn Diệu ra cửa nghênh đón, Tấn Dương thay đổi tính tình cả lợ phất, cung kính đứng chờ ở cửa, không có cách nào, ai bảo nàng có một phụ thân chính trực ngoan cố chấp nhất a. Nếu lại bộ dạng côn đồ sẽ chọc cha mất hứng, vạn nhất lại quý từ đường cùng phòng chứa củi. Nàng không chịu nổi a.

Tấn Nhân Võ nhìn hài tử hai năm không gặp, nhìn xem Tấn Dương. Mỗi lần nhìn thấy đứa bé Tấn Dương này, cũng sẽ làm cho mình nghĩ đến thê tử đã qua đời, cho nên đối với Tấn Dương, Tấn Nhân Võ cũng không đối đãi nghiêm khắc giống như Tấn Diệu, chỉ có lúc nhìn không được nữa mới trừng phạt nàng, mặc dù Tấn Dương thành nhất danh con nhà giàu không có tiền đồ, nhưng Tấn Nhân Võ vẫn rất cưng chiều đứa bé này... Võ vỗ vai Tấn Dương “Ừm...Cao hơn. Đúng là thân thể nhìn thật yếu đuối, võ công không học được, vậy nên chạy bộ đi, ngày mai cùng Kim thúc chạy bộ rèn luyện thân thể...”

Tấn Dương sau khi nghe xong, đầu hiện lên ba đường hắc tuyến. Buổi sáng cùng Kim thúc chạy bộ, đây chẳng phải là lấy mạng nàng sao, nàng vốn là nữ a, dù rèn luyện thể nào cũng không thể ra dáng người cao lớn giống đại ca a. Bất quá ngoài miệng vẫn nói “Vâng, thưa cha!”

Tấn Nhân Võ gật nhẹ đầu, nhìn về phía Tấn Diệu bên cạnh ánh mắt nhiều phần bất đắc dĩ. Thờ dài tiến vào.

Cha...Sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn mình. Tấn Diệu không hiểu nhìn theo bóng lưng Tấn Nhân Võ.

“Đại ca. Đại ca...” Tấn Dương đưa tay qua lại trước mặt Tấn Diệu

“Ách...? A...”

“Cha đã đi vào rồi, chúng ta mau đi vào thôi, lạnh chết...”Tấn Dương ôm tay rụt rụt

“Ừm, đi vào thôi...”

Buổi tối cả gia đình đang ăn cơm. Một bữa cơm, Tấn Diệu cùng Tấn Dương phá lệ ăn dè dặt, nguyên nhân là Tấn Nhân Võ lúc ăn cơm không nói lời nào, thật giống như có tâm sự nặng nề. Làm hại Tấn Dương cùng Tấn Diệu thở mạnh cũng không dám thở. Chỉ có lão thái quân hoàn toàn không để ý tâm trạng nặng nề của Tấn Nhân Võ, liên tục gấp thức ăn cho Tấn Diệu cùng Tấn Dương.

“Diệu nhi, cùng ta đến thư phòng một chuyến” Tấn Nhân Võ đối với Tấn Diệu nói

Tấn Diệu nghe Tấn Nhân Võ gọi mình, đáp một tiếng “Vâng..”

“Đại ca..” Tấn Dương tò mò gọi Tấn Diệu

Tấn Diệu dùng ánh mắt nói cho Tấn Dương biết chính mình cũng không biết cha gọi có chuyện gì. Sau đó cùng Tấn Nhân Võ đi vào thư phòng.

“Diệu nhi, năm nay cũng đã hai mươi hai tuổi rồi”

“Đúng vậy, cha, Diệu nhi năm nay đúng là hai mươi hai tuổi”

“Ai, đã đến lúc thành gia lập thất” Tấn Nhân Võ thở dài, vừa uống trà vừa nói

Tấn Diệu nghe lời Tấn Nhân Võ nói, lập tức quỳ xuống nói “Cha, Diệu nhi hôm nay vẫn chưa có công danh, hiện tại thành gia có phải hay không chưa phải lúc...”

“Trước có nhà, mới có thể lập nghiệp” Tấn nhân Võ chặt đứt lời Tấn Diệu “Huống chi cha đã tìm cho ngươi một mối hôn sự rất tốt”

Tấn Diệu không nghĩ tới Tấn Nhân Võ nói đã sớm tìm một mối hôn sự cho chính mình liền có chút nóng nảy nói “Cha...đây không phải là quá đột ngột sao!”

“Diệu nhi, hôm nay ngươi cũng đã trưởng thành, có một số việc cần phải nói cho ngươi biết”

Tấn Dương trong đại sảnh không thể kháng cự được lòng hiếu kỳ của mình, rất muốn biết phụ thân rốt cuộc muốn cùng đại ca nói chuyện gì. Vì vậy len lén đi tới cửa thư phòng nghe lén

Mới vừa nghe lén liền nghe tiếng vang thật lớn...Âm thanh nặng nề của đồ sứ tiếp xúc với mặt đất...

“Ngươi nghịch tử này...” Tấn Nhân Võ gầm hét lên, lại đón lấy một âm thanh vang lên

Tấn Dương vội vàng đẩy cửa ra. Tấn Diệu đã bị Tấn Nhân Võ đập một cước bay đến bên tường

“Đại ca...” Tấn Dương vội vàng chạy tới, đem Tấn Diệu đỡ lên. Nhìn vết máu trên khóe miệng Tấn Diệu, đối với Tấn Nhân Võ bất mãn nói “Cha, cho dù ngươi tức giận đến thế nào cũng không thể ra tay nặng như vậy a...” Tại trong lòng Tấn Dương thì Tấn Diệu từ nhỏ đã là con trai tốt của phụ thân, cho tới bây giờ cũng không làm trái ý cha, cũng chưa từng nhìn thấy cha tức giận đại ca đến như vậy.

Tấn Diệu được Tấn Dương đỡ dậy sau đó liền quỳ trên mặt đất “Cha, từ nhỏ cha bảo hài nhi cái gì hài nhi cũng không làm trái, nhưng lần này chính là chung thân đại sự của hài nhi, hài nhi đã có người mình thích, thứ cho hài nhi không thể nghe theo lời cha...”

“Ngươi...hào hào hảo a. Lớn đến thế này rồi, ngay cả lời của cha đều không nghe, ngay cả nguyện vọng của gia gia ngươi cũng không tuân thủ có phải không. Tốt, ngươi nghịch tử này...Tấn gia không có đứa con bất hiếu như ngươi...” Tấn Nhân Võ bị Tấn Diệu làm cho tức giận đến điên lên, rút ra một thanh bảo kiếm trên tường

“Cha...” Tấn Dương nhìn thấy Tấn Nhân Võ thật sự rút kiếm ra, vội vàng quỳ gối trước mặt Tấn Nhân Võ “Cha...Đại ca không phải cố ý làm trái lời ngươi”

“Ngươi tránh ra, hôm nay ta liền thay Tấn gia thanh lý môn hộ” Tấn Nhân Võ đẩy Tấn Dương ra. Lấy kiếm chỉ vào Tấn Diệu “Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi có đáp ứng hay không?”

“Cho dù cha hỏi lại mười lần. Diệu nhi vẫn nói câu kia!” Tấn Diệu cố chấp nói

“Đại ca...” Tấn Dương thấy Tấn Diệu vẫn bướng bỉnh, vội vàng nói “Đại ca, ngươi trước hết đáp ứng đi...”

“Ngươi không cần thay hấn nói, nghịch tử này dạy mãi không sửa” Tấn Nhân Võ bị chọc tức không nhẹ, bảo kiếm chuẩn bị đâm xuống

“Dừng tay!!!” Âm thanh ồn ào ở thư phòng bị lão thái quân nghe thấy được, nghe tiếng chạy đến lại trông thấy con trai mình đang xách kiếm muốn đâm xuống.

“Nương...” Tấn Nhân Võ không nghĩ sẽ âm ỉ đến lão thái quân

“Nhân Võ, ngươi làm cái gì vậy...” Lão thái quân đỡ Tấn Diệu đang quỳ trên mặt đất lên “Diệu nhi làm cái gì cho ngươi sinh khí lớn như thế, lại muốn cầm kiếm chỉ vào Diệu nhi”

Tấn Nhân Võ quăng thanh bảo kiếm ra, thống khổ nói “Nương, qua không lâu nữa chính là lúc cha và Thẩm gia ước định hôn sự”

Lão thái quân sau khi nghe Tấn Nhân Võ nói xong, thân thể run lên. Không nghĩ tới thời gian qua nhanh như vậy. Cũng sắp tới rồi sao...

Tấn Dương bên cạnh nghe không hiểu “Cha, bà nội, các ngươi đang nói cái gì ước định hôn sự a? Đây rốt cuộc là thế nào a?”

Lão thái quân không trả lời vấn đề của Tấn Dương ngay mà đến đỡ Tấn Diệu ngồi xuống

“Bà nội...” Tấn Diệu lo lắng hỏi

“Bà nội biết rõ, hài tử ngoan, không có việc gì”

Sau đó chính mình cũng ngồi xuống. Nhìn Tấn Dương mặt mũi tràn đầy nghi hoặc vội vàng muốn biết, lão thái quân thở dài ra một hồi nói “Ài, việc này từ hai mươi năm trước...Hai mươi năm trước, nước ta bị Lang nha bộ lạc tập kích. Rất nhiều dân chúng tại biên cảnh bị chúng độc thủ, lúc ấy gia gia ngươi là uy vũ Đại tướng quân, phụng chỉ xuất binh trấn áp Lang nha bộ lạc. Nhưng Lang nha bộ lạc rất giáo hoạt. Gia gia ngươi một lần không cẩn thận bị trúng bẫy của Lang nha bộ lạc. Bị thương rất nghiêm trọng ngã xuống ngắt xiêu bên đường. Lúc ấy vừa vận thương nhân Thẩm Phú Quý đi buôn bán tại biên cảnh đi ngang qua, liền cứu gia gia ngươi. Gia gia ngươi mặc dù đọc sách không nhiều, nhưng biết rõ phải biết báo ơn, hướng chỉ đây là cứu mạng a.

Lúc ấy Thẩm Phú Quý cùng người nhà hấn không biết thân phận của gia gia ngươi, cứu gia gia ngươi sau đó gia gia trở về quân doanh, dùng một năm đem Lang nha bộ lạc tiêu diệt, sau khi hồi kinh gia gia ngươi vẫn luôn không quên ân cứu mạng của Thẩm Phú Quý, sai người đi tìm, mới biết được Thẩm

Phú Quý tại Dương Châu. Gia gia cao hứng đi đến Dương Châu tìm, không nghĩ tới vừa đến Thẩm gia vừa làm xong tang lễ, vợ của hắn cùng con trai và con dâu đều bị thổ phi giết trên đường trở về. Chỉ có hắn cùng đứa cháu trong tã lót còn sống, mà Thẩm Phú Quý cũng bị thổ phi làm bị thương rất nghiêm trọng. Gia gia người gặp Thẩm gia, biết Thẩm gia sau này tuyệt hậu, vì vậy gia gia người liền hứa hẹn mười tám năm sau sẽ cho cháu của hắn ở rể Thẩm gia, đây cũng là nguyện vọng của gia gia người. Hơn nữa qua không lâu nữa chính là ngày ước định với Thẩm gia...”

Tấn Dương nghe bà nội nói xong, rốt cuộc cũng giải khai được bí ẩn trong lòng. Khó trách lúc hạ sinh chính mình, Lý Hương Vân câu đầu tiên hỏi lão thái quân là nam hài hay nữ hài. Mà lão thái quân muốn để Lý Hương Vân nhắm mắt ra đi vui vẻ mới lừa gạt rằng Tấn Dương là nam hài. Lại bị thị vệ phía ngoài nghe thấy báo cáo nhanh cho Hoàng thượng. Cho nên sau này đành phải cải trang nam tử để sống.

“Bà nội, Diệu nhi biết rõ đây là nguyện vọng của gia gia, nếu là ba tháng trước Diệu nhi tuyệt đối không làm trái, nhưng...đúng là hôm nay Diệu nhi đã có người trong lòng. Thật sự...thật sự...” Tấn gia cả đời đều chỉ yêu thương một người. Tấn Diệu kể từ ba tháng trước gặp được người kia, vẫn nhớ mãi không quên, làm sao có thể ở rể Thẩm gia đây.

Tấn Dương nhìn đại ca mình thống khổ như thế, hơn nữa đại ca thật vất vả mới tìm được hạnh phúc của mình, sao có thể như vậy bị đoạt mất. Hơn nữa đại ca là con lớn Tấn gia, cũng là hương khói duy nhất. Còn muốn dựa vào đại ca làm rạng rỡ tổ tông, đại ca ở rể, kia Tấn gia làm sao bây giờ! Không được, tuyệt đối không thể để đại ca ở rể. Nhất thời nóng lòng bất chấp tất cả nói “Cha! Đại ca không thể ở rể Thẩm gia. Nói đùa gì vậy, ở rể không phải tương đương đem đại ca gả đi ra ngoài, đại ca là con trai lớn Tấn gia, làm sao có thể ở rể đây. Phải báo ơn cũng không thể đem con trai lớn đưa cho người khác a, hơn nữa...hơn nữa...Tấn gia cũng không phải chỉ có một đứa con trai, ta cũng là một phần của Tấn gia, là cháu nội gia gia, ta cũng có thể ở rể Thẩm gia. Dù sao ta chỉ là một tên con nhà giàu, “Gả” đi ra ngoài còn có thể giúp trong nhà giảm bớt chi tiêu. Ta ở rể đối với Tấn gia chúng ta chỉ có lợi không có lỗ”

Tấn Dương vừa nói xong lập tức tất cả mọi người đều nhìn đến. Tấn Nhân Vĩ nghe lời Tấn Dương nói trong ánh mắt liền hiện lên tia hy vọng, bất quá lập tức tan vỡ. Tấn Dương đứa nhỏ này, không học văn cũng không nghề nghiệp, chỉ biết sống phóng túng. Thẩm gia là Dương Châu thủ phủ, Thẩm gia tiểu thư Thẩm Uyên nổi danh tài nữ, Tấn Dương sao có thể xứng với tiểu thư nhà người ta đây.

Chỉ có lão thái quân nghe Tấn Dương nói xong kích động đứng lên “Không được. Tuyệt đối không được. Dương nhi không thể ở rể Thẩm gia. Dương nhi, không cho phép hồ nháo”

Tấn Nhân Vĩ cùng Tấn Diệu bị bộ dáng kích động của lão thái quân làm cho khó hiểu. Mặc dù không nghĩ đến chuyện cho Tấn Dương ở rể, nhưng lão thái quân phản ứng quá cũng quá kịch liệt đi.

Tấn Dương biết bà nội mình lo lắng cái gì “Bà nội”

“Không được, nói cái gì cũng không được. Dương nhi! Bà nội không cho phép người làm chuyện điên rồ!”

“Bà nội!” Tấn Dương nhìn bà nội phản đối mãnh liệt, cũng có chút nóng nảy.

“Việc này, trước cứ như vậy đi. Lão thái bà ta mệt mỏi rồi, hôm nào hẵng nói...” Lão thái quân không nhìn Tấn Dương, xoay người rời đi.

Nhìn thấy bà nội rời đi, Tấn Dương kiên quyết giữ ý định của chính mình, tuyệt đối không thể để cho con trai lớn duy nhất của Tấn gia ở rể. Không thể để cho cha cùng bà nội sống thên với liệt tổ liệt tông. Đối với cha mình cùng đại ca nói “Cha, đại ca! Dương nhi quyết định ở rể Thẩm gia, như vậy cha có thể cùng gia gia ăn nói, đại ca cũng không cần đau khổ. Yên tâm đi. Dương nhi tự nguyện ở rể. Bên kia ta sẽ thuyết phục bà nội”

“Nhị đệ...” Tấn Diệu bị lời nói của Tấn Dương làm cho cảm động “Đại ca thực xin lỗi người!”

“Không được, Dương nhi, Thẩm gia tiểu thư là tài nữ nổi danh, người...”

“Cha...người muốn nói Dương nhi không xứng với tiểu thư người ta, làm cho Tấn gia mất mặt...” Tấn Dương bĩu môi nói “Chẳng lẽ người muốn đem trách nhiệm nặng nề làm rạng rỡ tổ tông ném cho ta, ta không có bản lĩnh đó a, nhưng đối phó với phú nữ chính là bản lĩnh của Dương nhi đây. Nếu sau này người đem Tấn gia cho ta, khả năng không lâu sau sẽ bại, chỉ có đại ca có năng lực đem Tấn gia rạng rỡ a”

Tấn Nhân Vĩ nghe Tấn Dương nói xong, không phải là không có đạo lý, nếu thật đem Tấn gia giao cho Tấn Dương, nói không chừng liền bại, kia mình còn thể diện gì để gặp liệt tổ liệt tông Tấn gia a...

“Nhị đệ...” Tấn Diệu nghe thấy Tấn Dương tự nói bản thân chính mình vô dụng như thế có chút bất mãn

“Yên tâm đi, đại ca. Trọng trách nặng như vậy đương nhiên giao cho người. Nhị đệ người bản lĩnh khác không có, chỉ có đối phó nữ nhân ta đây dư dả, nếu không sao ta có thể làm con nhà giàu đứng đầu đây. Tốt lắm cứ như vậy đi. Ta đi trước, phải làm công tác tư tưởng với bà nội”

“Bà nội!” Tấn Dương đi vào gian phòng của lão thái quân. “bà nội hãy mở cửa, Dương nhi biết rõ bà nội còn chưa ngủ”

“.....”

Tấn Dương biết bà nội không chịu gặp mình, liền dùng khổ nhục kế “Bà nội. Bên ngoài lạnh lắm a, Dương nhi chỉ mặc một bộ y phục, bà nội, người cho Dương nhi vào đi...”

Quả nhiên lão thái quân vừa nghe bảo bối Tôn nhi của mình ở bên ngoài lạnh liền mở cửa

“Hi hi, Dương nhi biết bà nội đau lòng ta”

“Dương nhi, bà nội sẽ không đáp ứng” Lão thái quân sợ Tấn Dương đến vì chuyện ở rể cho nên nói ra trước

“Bà nội...Dương nhi biết rõ bà nội lo lắng cái gì. Bà nội là sợ thân phận nữ nhi của Dương nhi bị lộ có phải hay không”

“Đúng, bà nội lo lắng cái này, nhưng bà nội lo lắng hơn là Dương nhi như vậy ở rể vậy hạnh phúc sau này của Dương nhi xem như xong rồi. Dương nhi trở thành nam nhân mười tám năm đã làm cho bà nội rất áy náy. Nếu đến chung thân hạnh phúc cũng bị đoạt mất, bà nội sẽ...” Lão thái quân không nói được nữa, nghĩ tới cuộc sống sau này của Tấn Dương lệ liền rơi xuống.

“Bà nội...” Tấn Dương nhìn bà nội khóc, vội vàng an ủi “Kỳ thật bà nội không cần áy náy với Dương nhi. Dương nhi kỳ thật rất thích cách ăn mặc của nam nhi, cũng bởi vì Dương nhi là thân nam nhi, cho nên Dương nhi muốn làm cái gì thì làm cái đó, không hề lo lắng cái này cái kia, Dương nhi sống rất tự tại”

Lão thái quân nghe Tấn Dương nói mình sống rất vui vẻ liền kinh ngạc ngẩng đầu lên

“Đúng vậy, Dương nhi sống thật sự rất tốt. Hơn nữa bà nội muốn sau này Dương nhi lập gia đình, chỉ sợ có chút khó khăn. Dương nhi ở bên ngoài là nam tử, có nam tử nào lại lấy Dương nhi đây, nếu công khai thân phận kia chính là Tấn gia khi quân chi tội. Hơn nữa a, hiện tại hôn ước kia đã sắp đến hạn, chẳng lẽ bà nội thật sự muốn đem con trai duy nhất của Tấn gia ở rể Thẩm gia sao? Vậy Tấn gia làm sao bây giờ. Nên biết Tấn gia cũng chỉ có một mình đại ca là nam nhân. Huống chi đại ca trong lòng đã có người yêu, ở rể hai người cũng không hạnh phúc, còn nữa bởi vì thân phận nữ nhi mà Dương nhi càng muốn ở rể Thẩm gia....”

Lão thái quân nghe không rõ lời Tấn Dương nói

“Bà nội ngừng lại a, Dương nhi là thân nữ nhi, đối với Thẩm gia tiểu thư kia không thể làm ra chuyện gì. Hơn nữa đối với Tấn gia mà nói không có điểm thua thiệt, ngược lại còn có thể báo ân chặn lại miệng dân chúng, không để cho dân chúng nói Tấn gia dựa vào quyền thế không giữ lời hứa, Dương nhi chỉ cần làm cho Thẩm gia ký từ thư, như vậy Dương nhi cũng khôi phục tự do bản thân, cũng vừa tuân thủ nguyện vọng của gia gia”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Thẩm gia làm sao viết từ thư đây” Lão thái quân lo lắng nói

“Bà nội đã quên ngoại hiệu bên ngoài của Dương nhi sao, ta chính là con nhà giàu đứng đầu a, làm cho nữ nhân ghét không phải là chuyện đơn giản sao, chỉ cần làm cho nàng không thể nhìn được nữa mà ký từ thư là được rồi. Dương nhi sẽ bảo hộ chính mình, không để cho người khác phát hiện thân phận chân thật, hơn nữa Dương nhi không phải đã làm nam tử mười tám năm rồi sao, người xem ngay cả Tiểu Mặc cũng không phát hiện thân phận ta. Bà nội không nên lo lắng”

“Có thể....”

“Được rồi. Bà nội sắc trời đã tối, sớm nghỉ ngơi một chút. Dương nhi không quấy rầy bà nội” Tấn Dương biết rõ bà nội chưa hoàn toàn đáp ứng cho nên nhất định canh lúc bà nội dao động làm cho cha đi cầu hôn, sự việc xong xuôi thì bà nội cũng sẽ không còn cách phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đáp ứng

Tại một đình viện ven hồ, bạch y nữ tử ngồi trong đình, bàn tay thon dài trắng nõn khẽ vuốt dây đàn, một luồng tóc đen trượt xuống vai, một khúc hát du dương từ đầu ngón tay nàng vang lên, tình tế chảy xuôi. Trong hồ nhỏ cá chép nương theo khúc hát du động qua lại, phối hợp khúc hát du dương này nhẹ nhàng đến nhảy múa.

Nhịp điệu duyên dáng quanh quẩn cả sân nhỏ

“Không xong...không xong...” Một thanh âm dồn dập xen lẫn giữa nhịp điệu “Tiểu thư, việc lớn không tốt...”

Xoẹt một cái bóng dáng màu xanh chạy đến

Thẩm Uyên nhìn Nghiễn nhi như thế cũng không nói gì, tựa hồ là thấy nhưng không trách, chỉ khẽ cười chờ đợi, rốt cuộc Nghiễn nhi muốn nói cho mình biết đại sự gì đây

Mới vừa uống xong trà, Nghiễn nhi lập tức nói “Tiểu thư không xong, vừa rồi ta vào đại sảnh nghe, Trấn viễn đại tướng quân Tấn Nhân Võ đến phủ chúng ta”

“Ừm...” Thẩm Uyên bình thần đáp lại Nghiễn nhi, cũng nghe nói qua vị tướng quân này, không chỉ có gia tộc làm tướng. Hơn nữa đương kim Hoàng hậu cũng là muội muội của Đại tướng quân.

Nghiễn nhi gặp tiểu thư nhà mình bình thường đáp, bình thần cũng không hỏi sự tình gì đã phát sinh, vội vàng nói “Tiểu thư, làm sao người không hỏi Đại tướng quân đột nhiên có chuyện gì lại chạy đến phủ chúng ta?”

“Kìa...Đại tướng quân chạy tới phủ chúng ta làm cái gì?” Thẩm Uyên cũng rất phối hợp hỏi đáp, mặc dù hiện tại Thẩm gia là Dương Châu thủ phủ, nhưng Thẩm Uyên cũng không nhận ra Thẩm gia có mặt mũi gì có thể làm cho quốc cữu gia đến thăm bái phỏng. Bất quá chuyện này, Thẩm Uyên luôn luôn chẳng hỏi qua, gia gia tự mình có thể an bài.

“Ai nha, vội chết ta. Đại tướng quân tới là cầu hôn cho người...”

Lời này vừa nói ra, Thẩm Uyên lập tức không bình tĩnh giống vừa rồi, phảng phất cảm giác chính mình nghe lầm “Nghiễn nhi. Người vừa rồi.....nói gì đó...”

Nghiễn nhi gặp Thẩm Uyên cuối cùng cũng có điểm phản ứng. Vội vàng đem chuyện nghe được nói cho tiểu thư “Vừa rồi quân gia nói, Đại tướng quân vì con của hân tới cầu hôn tiểu thư”

“Kìa....gia gia trả lời thế nào...” Thẩm Uyên có điểm cuống cuồng

“Lão...lão gia hân....giống như đáp ứng...” Nghiễn nhi từ nhỏ đến nay luôn bên cạnh Thẩm Uyên, từ nhỏ tiểu thư nhà mình luôn thông minh hơn người, sau khi lớn lên lại càng duyên dáng yêu kiều, cực kì thông minh, đến mười sáu tuổi, quan lại quyền quý cầu hôn rất nhiều nhưng lão gia chỉ có tiểu thư là đứa cháu duy nhất không bỏ được tiểu thư cho nên vô luận là ai đến cầu hôn cũng không đáp ứng. Nhưng lần này... lần này đại tướng quân đi cầu hôn, hơn nữa lại là quốc cữu gia...Lão gia không biết có phải trúng tà hay không, vừa mở miệng liền đáp ứng. Lần này khổ tiểu thư rồi.

Thẩm Uyên nghe gia gia mình đáp ứng, đầu “ông” một tiếng...Đầu óc trống rỗng. Tại sao có thể như vậy...tại sao....

“Tiểu thư! Tiểu thư...” Nghiễn nhi nhìn thấy Thẩm Uyên như mất hồn không động, sợ hãi vội vàng lắc lắc Thẩm Uyên

“Không được, không được...Nghiễn nhi...Gia gia ở nơi nào?” Thẩm Uyên vội vàng cầm lấy tay áo Nghiễn nhi hỏi

“Lão gia...lão gia cùng Đại tướng quân vừa thương lượng xong liền trở về phòng mình”

Thẩm Uyên sau khi nghe xong, cái gì tiểu thư khuê các thực nữ khí chất toàn bộ không để tâm, liều mạng chạy đến chỗ gia gia. Hoàng thân quốc thích thì như thế nào, phủ tướng quân thì như thế nào, Thẩm Uyên nàng khinh thường, nàng không muốn cuốn vào Hoàng gia thâm cung, nàng hy vọng cả đời này có thể cùng người mình yêu tư thủ, cho dù chỉ có điền viên cuộc sống, nàng cũng nguyện ý, trong lòng mình đã có ý trung nhân...

Chạy tới cửa gian phòng Thẩm Phú Quý, đẩy cửa ra “Gia gia...”

Thẩm Phú Quý nằm trên giường gặp Thẩm Uyên đến liền đứng dậy ngồi ở đầu giường, cao hứng phát tay gọi Thẩm Uyên đến gần “Uyển nhi đến đây, đến bên cạnh gia gia...Khụ khụ...”

Thẩm Uyên vốn định hướng gia gia nói, không nghĩ đến nhìn gia gia có chút suy yếu ngồi ở đầu giường. Vội vàng đi tới “Gia gia, người có phải hay không lại phát bệnh”

“Haha, không có việc gì, đây là bệnh cũ tái phát, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi” Thẩm Phú Quý nắm tay cháu gái mình nói

“Gia gia hay là gọi đại phu đến xem một chút đi...” Thẩm Uyên có chút không yên lòng

“Không cần, dù sao đại phu cũng chỉ kê thuốc, trong nhà còn đây a...” Thẩm Phú Quý nhìn cháu gái duyên dáng yêu kiều, làm cho mình thấy tự hào liền nói “Uyển nhi. Người biết không, gia gia a, thời gian không nhiều lắm”

Thẩm Uyên vừa nghe gia gia nói thời gian không nhiều lắm, trước mắt có chút mờ hồ, nghẹn ngào cắt đứt lời gia gia “Gia gia...không nên nói vậy”

“Ha ha, đứa nhỏ ngốc, thân thể gia gia, gia gia còn không biết sao...” Thẩm Phú Quý lau nước mắt cho Thẩm Uyên “Cho tới nay, gia gia đều lo lắng, vạn nhất ngày nào đó gia gia cứ đi như vậy, Uyển nhi phải làm sao, sản nghiệp Thẩm gia phải làm sao...”

“Gia gia, Uyển nhi đã trưởng thành, Uyển nhi nhất định sẽ bảo hộ sản nghiệp Thẩm gia” Thẩm Uyên kiên định nói

“Ha ha, đương nhiên gia gia đương nhiên biết rõ Uyển nhi có thể thủ ở sản nghiệp Thẩm gia, Uyển nhi cực kỳ thông minh, gia gia cũng tin tưởng Uyển nhi

có năng lực này, đúng là a...Uyển nhi dù sao cũng là nữ nhi. Có một số việc, chỉ sợ Uyển nhi ứng phó không được, vạn nhất bị người khi dễ làm sao bây giờ. Bất quá hôm nay, gia gia rốt cuộc không cần lo lắng, bởi vì quốc cửu gia Trần Viễn Đại tướng quân Tấn Nhân Vô tới cửa xin cưới. Ha ha. Rốt cuộc tâm nguyện cuối cùng cũng giải quyết xong” Thẩm Phú Quý lúc nói lời này trên mặt lộ ra vẻ vui thích

“Gia...gia...ta...” Thẩm Uyển vốn nói mình đã có người yêu, không thể tiếp nhận hôn sự này. Những lời này lại nghẹn ở yết hầu không nói ra...

Thẩm Phú Quý tiếp tục nói “Gia gia a cùng Tấn gia có chút sâu xa, trước kia gia gia buôn bán tại biên cảnh đã cứu cha của Tấn Nhân Vô, Tấn Thường vì báo đáp ân cứu mạng của gia gia nên muốn đem cháu của hắn ở rể tại Thẩm phủ, ha ha. Về sau Thẩm gia chúng ta có người kế nghiệp, gia gia cũng không cần lo lắng Uyển nhi bị người khi dễ, có Tấn gia hoàng thân quốc thích làm hậu thuẫn, gia gia có thể nhắm mắt...”

“Gia gia...” Thẩm Uyển sau khi nghe xong, lệ rơi xuống, nàng biết rõ gia gia an bài hôn sự này hoàn toàn là vì suy nghĩ cho mình về sau.

“Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì, cần phải cao hứng a, mười tám năm trước, gia gia gặp qua Tôn nhi của Tấn gia, đứa bé kia, lớn lên anh tuấn lại hiểu chuyện, nghe nói hiện tại giới văn lại giới võ rất được Hoàng thượng yêu thích a. Giống như tên gì...A hình như là Tấn Diệu đi...Ha ha thời gian dài quá, gia gia cũng không nhớ rõ tên hắn. Bất quá là một hài tử tốt”

Thẩm Uyển nghe gia gia khen ngợi người Tấn gia tốt như thế nào, nhìn xem bộ dạng cao hứng của gia gia, thật sự nói không nên lời. Hơn nữa nàng không nghĩ Hoàng thân quốc thích nhưng vì báo ân nên đến ở rể Thẩm gia, Tấn gia này cũng rất trọng tình trọng nghĩa.

Thẩm Phú Quý thấy mình nói nửa ngày Thẩm Uyển đều trầm mặc không nói, cho rằng Thẩm Uyển mất hứng hỏi “Uyển nhi, làm sao vậy...” Lập tức nghĩ tới điều gì liền lo lắng hỏi “Uyển nhi...đây...có phải đối với việc gia gia đáp ứng hôn sự này mà bất mãn?” Đứa nhỏ Uyển nhi này mặc dù nhu thuận hiểu chuyện, đối đãi người cũng hiền hòa, đúng là Thẩm Phú Quý biết rõ cháu gái mình là ngoại nhu nội cương, là hài tử không chịu thua bất cứ gì...Vạn nhất nàng không đồng ý, không người nào có thể lay động được nàng.

Thẩm Uyển nhìn gia gia dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, muốn nói nửa câu cũng không dám. Trầm mặc nửa ngày. Gia gia thân thể liên tục không tốt, rốt cục hai tay nắm chặt thỏa hiệp, dùng dũng khí rất lớn gạt đầu nhẹ. Thế Hiển, thực xin lỗi. Kiếp này hữu duyên vô phận. Bất quá nàng nhất định sẽ nghĩ đến biện pháp khôi phục tự do.

Nhìn thấy Thẩm Uyển gạt đầu, Thẩm Phú Quý tâm cũng liền buông xuống

“Uyển nhi không quấy rầy gia gia nghỉ ngơi. Xin cáo lui trước”

“Thật tốt, Uyển nhi đi xuống trước đi”

Ra khỏi gia phòng Thẩm Phú Quý, Thẩm Uyển cũng nhìn không được nữa, che miệng vừa chạy vừa nghẹn ngào. Trở về gian phòng của mình. Lặng tiếng khóc thút thít

“Tiểu thư...tiểu thư...” Nghiễn nhi tròn tròn mắt, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua Tiểu thư nhà mình khóc đến thương tâm như thế.

“Nghiễn nhi...”

Nhìn tiểu thư khóc hoa lê đài vũ, Nghiễn nhi tâm cũng đau đớn, hai người ôm nhau khóc. Đợi đến Thẩm Uyển khóc đến mệt, tại bên gối lấy ra một khối ngọc bội, nắm trong tay...

“Tiểu thư, đây không phải là của An công tử sao?”

“Nghiễn nhi...” Thẩm Uyển nhìn Nghiễn nhi nói “Người đem cái này trả lại cho An công tử đi...”

“A...tiểu thư, đây chính là ngọc bội của An công tử đưa cho người làm vật đính ước a...” Nghiễn nhi nhìn ngọc bội trong tay Uyển nhi, sợ đặt trên người mất đi hoặc làm hư vì vậy phải để lại bên gối

“Hiện tại, đã không có bất kỳ ý nghĩa gì...” Thẩm Uyển đau lòng nhìn ngọc bội kia, giữ lại vật này chỉ thêm thương tâm

“Không có bất kỳ ý nghĩa gì??? A, tiểu thư. Chẳng lẽ người không có nói chuyện với gia gia a?” Nghiễn nhi kinh ngạc nói, chẳng lẽ tiểu thư phải gả vào phủ tướng quân.

Thẩm Uyển không nói, không muốn nhìn lại ngọc bội kia, nhét vào tay Nghiễn nhi nói “Ta không muốn thấy ngọc bội này lần nào nữa...người còn không mau mang đi...”

Nghiễn nhi không biết nên nói cái gì, cầm lấy ngọc bội đi ra khỏi gian phòng, chỉ vì tiểu thư cùng An công tử tiếc cho đoạn tình cảm này. An công tử cũng là đệ nhất tài tử Dương Châu, ngày nào cùng tiểu thư đi dạo hai người mới quen thân, dần dần sinh tình...Vốn tài tử xứng giai nhân, lần này lão gia thật sự đánh gãy đôi uyên ương. Điều này làm cho mình làm sao cùng An công tử nói ra a...

===== Kinh đô ===== Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Lão thái quân biết Tấn Nhân Vô đã đi Dương Châu đặt sinh lễ, đã thành sự thật, cũng không biết nói cái gì, ngậm thờ dài. Dương nhi sợ là đi hoàng cung bẩm Hoàng thượng hạ chỉ đây.

Lão thái quân nghĩ không sai, Tấn Dương sợ lão thái quân đổi ý, sáng sớm phải đi Hoàng cung bẩm Hoàng thượng hạ chỉ, Hoàng hậu Tấn Đình cũng biết chuyện báo ân ở rể này, vốn tưởng là Tấn Diệu không nghĩ tới Tấn Dương thế nhưng chạy tới nói hấn muốn ở rể. Đánh không lại Tấn Dương làm nũng, phải để cho Hoàng thượng hạ chỉ. Tấn Dương từ Hoàng cung trở về, không trực tiếp hỏi phủ Tướng quân mà đi tìm nhóm bốn quý công tử. Không nghĩ tới mình sẽ kết hôn, cũng chỉ còn vài ngày độc thân, đương nhiên là cùng hảo huynh đệ tốt của mình đi chơi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Con nhà giàu đến

“Cái gì? Lão đại...ngươi...ngươi vừa mới nói ngươi muốn thành hôn, đối tượng là Thẩm gia...”

“Lão đại, ngươi mới vừa nói Thẩm gia, không phải là Dương Châu đệ nhất thủ phủ Thẩm gia kia chứ?”

“Ách, chính là Thẩm gia đó a” Tấn Dương nói

“Oa, không thể nào, lão đại. Ngươi lại muốn cưới thiên kim Thẩm gia Thẩm Uyển” Trần Côn hét lớn

“Tại sao đều ngạc nhiên như vậy, chẳng lẽ nàng là phù dung tỷ tỷ, hoặc là Mẫu Dạ Xoa” Vạn nhất là Mẫu Dạ Xoa ta có nên lấy Tiểu Mặc làm của hồi môn để có đánh nhau với nàng cũng có trợ thủ. Tấn Dương tự nghĩ.

“Cái gì a...Lão đại lần này ngươi thật lợi a. Thẩm Uyển là tài nữ của nước chúng ta. Ngay cả người đệ nhất thông minh nước ta Từ Duy cũng khen ngợi nàng a. Hơn nữa nàng cười một tiếng khuyên thành nghiêng nước, có dung nhan tuyệt thế, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa xuất thần nhập hóa. Tiểu thư khuê cát, huệ chất lan tâm, thực nữ...”

“Dừng...” Tấn Dương rớt cuộc không nghe được nữa. cầm lấy cây quạt gõ vào đầu một tên “Nói thêm gì nữa ta liền hoài nghi nàng không phải là người”

“Hắc hắc, lão đại nàng xác thực không phải là người, nàng là tinh nhân trong mộng của tất cả thanh niên nam tử nước ta a, lão đại, không nghĩ tới là giả cho ngươi a”

“Uy, ngươi là về mặt gì đây a, còn có ý gì, chẳng lẽ ta không xứng với nàng” Tấn Dương khó chịu, như thế nào cũng thấy ta không xứng với người tên Thẩm Uyển kia. Minh còn chưa nói nàng mới không xứng với ta đây “Đầu gì lão đại ngươi cũng rất nổi danh a”

“Vâng...vâng...lão đại đúng là danh tiếng không thua Thẩm Uyển” Chính là cô gái nào nghe tên Tấn Dương cũng sẽ sợ thất kinh sau đó liền chạy trốn

“Chính là chính là...ta cũng rất nổi danh a ~” Tấn Dương nói

“Đúng...đúng. Người ta là Thẩm Uyển tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa khuê các, lão đại chúng ta cũng là con danh tướng phong lưu phóng khoáng a” Lê Lê lập tức nịnh hót nói

“Ừm...ừm” Tấn Dương nghe khen ngợi gật đầu liên tục

“Thẩm Uyển cầm kỳ thư họa xuất thần nhập hóa, lão đại chúng ta cũng tinh thông phóng túng”

“Thẩm Uyển đẹp như thiên tiên, lão đại chúng ta dường như thiên thần”

“Thẩm Uyển...”

“Được rồi, ta đi đây, mấy người các ngươi cứ ở đây lấy lão đại ta ra trêu đùa đi”

“Lão đại...Lão tam ta mời ngươi uống rượu. Chúng ta không say không về” Trần Côn nói

“Hảo, đây chính là ngươi nói a. Hôm nay ta không ăn cho ngươi chỉ còn quần cộc trở về ta liền không gọi là Tấn Dương” Tấn Dương cười to nói, thế nhưng chính mình mấy ngày nữa thành hôn, vậy thì hãy mở tiệc đi. Khoác vai Trần Côn, bốn người nghênh ngang đi đến thanh lâu.

Cho đến buổi tối khi Tấn Dương về nhà, lão thái quân đã sớm đợi Tấn Dương ngoài cửa phòng

“Ách, bà nội, bên ngoài gió lớn, làm sao người không vào a” Tấn Dương gấp bà nội của mình ở ngoài cửa đợi chính mình, vội vàng đỡ bà nội vào gian

phòng.

Lão thái quân sau khi ngồi xuống vuốt tóc Tấn Dương “Ai, Dương nhi, ngày mai....ngươi...ngươi sẽ phải đi Dương Châu. Ngươi cho tới bây giờ cũng không có rời bà nội, bà nội không bỏ được ngươi” Lão thái quân nói. Tấn Dương khóc ồ lên “Ngươi nói Dương Châu không thể so với kinh đô, nếu Dương nhi bị người khi dễ, bà nội không thể ở cạnh Dương nhi...”

“Bà nội, không có chuyện gì, Dương nhi đã trưởng thành, ta có thể tự bảo hộ bản thân, hơn nữa ai dám khi dễ ta a...” Tấn Dương an ủi lão thái quân

“Đúng là bà nội vẫn không yên lòng. Nếu không thì Dương nhi đem theo Tiểu Mặc đi. Có Mặc Ngôn bên cạnh ta cũng yên tâm”

“Hào...” Tấn Dương đề cho bà nội yên tâm liền sáng khoái đáp ứng

“A, đúng rồi ngươi cũng mang nha đầu Tiểu Thanh cùng ngươi đi đi, nàng rất hiểu săn sóc ngươi”

“Hào!”

Đột nhiên lão thái quân giống như nghĩ đến điều gì vội vàng đứng lên bắt đầu thu thập “Còn có thức ăn Dương Châu khả năng so với đầu bếp trong nhà làm không bằng, cũng mang theo vài đầu bếp đi, còn có còn có....Dương nhi quen giường, thay đổi chăn mền gối đều không có quen, nếu không cũng mang mền gối theo, còn có mang thật nhiều y phục, còn có....”

Tấn Dương gặp lão thái quân bận rộn sửa soạn cho mình cái này cái kia, quả nhiên là gả cháu gái thật phải lo lắng nhiều thứ, này rốt cuộc là mình cưới hay gả nha...

“Bà nội...không cần phiền toái. Dương nhi cũng không phải đi không trở về, Dương nhi bảo đảm rất nhanh bà nội có thể gặp lại Dương nhi, Dương nhi rất nhanh có thể lấy được từ thư trở về” Tấn Dương nói

Lão thái quân sau khi nghe xong, để y phục trên tay xuống “Dương nhi nói cũng đúng. Dương nhi đi Dương Châu phải hảo hảo săn sóc chính mình, biết không. Nếu là ở không quen, hãy trở lại, không có việc gì, bà nội vĩnh viễn ở nhà chờ Dương nhi trở lại”

“Bà nội ~” không biết có phải ngày mai là ngày thành hôn hay không mà lòng Tấn Dương thật loạn, nghe bà nội nói chuyện, ôm bà nội khóc lên.

“Ngoan ngoan.....”

-----Ngày thứ hai-----

Toàn bộ nhà trong kinh đô đều giăng đèn kết hoa, mà ngay cả trên tường thành đều treo đèn lồng đỏ đỏ thắm, Đại tướng quân phủ Hoàng thân quốc thích thành thân đương nhiên thanh thế to lớn. Bất quá toàn thành dân chúng lại cao hứng ăn mừng. Liên tục đốt pháo. Lần này phổ trương có thể vượt qua đại hôn Hoàng thượng a. Ngươi hỏi cái gì, đây còn phải hỏi, Nhị công tử phủ Đại tướng quân nổi danh con nhà giàu Tấn Dương hôm nay thành thân, ở rể Thẩm gia Dương Châu. Về sau kinh đô liền thái bình. Không còn có người lo lắng khuê nữ nhà mình bị con nhà giàu để mất đến, người bán hàng rong cũng cao hứng bùng bùng, về sau không cần lo lắng bị tên con nhà giàu kia mua đồ không trả tiền (Tấn Dương: uy uy...ta lần đó mua đồ quên mất trả tiền a. Người bán hàng rong: ngươi trả tiền ta cũng không dám lấy a. Cho nên coi như ngươi không đưa tiền. Tấn Dương: ngươi....)

Lúc này ở phủ Tướng quân. Đội ngũ đón dâu đã sớm chờ bên ngoài, chỉ là chưa thấy chủ rể quan đi ra. Không phải chủ rể quan không chịu đi ra mà là Tấn Dương bị lão thái quân lôi kéo nước mắt nước mũi dấn dỏ, nói không bỏ được nàng. Bây giờ làm sao Tấn Dương có thể đi a...

“Hào, nương...Dương nhi phải đi cưới vợ. Làm sao người như gả nữ nhi mà thương tâm thế này đây” Tấn Nhân Võ an ủi “Hơn nữa Dương Châu cách kinh thành không xa lắm, cưỡi ngựa hai ba ngày đã đến”

“Ngươi thì biết cái gì...” Lão thái quân xoa xoa nước mắt “Dương nhi ở rể Thẩm gia, cùng bị gả đi có gì khác nhau. Dương nhi, lời bà nội nói đều nhớ kỹ”

“Nhớ kỹ!” Tấn Dương gật đầu nói, có thể không nhớ kỹ sao, từ tối hôm qua đến sáng sớm hôm nay bà nội vẫn còn nói.

“Vậy là tốt rồi. Thời điểm không còn sớm, Dương nhi liền lên đường đi” Tấn Nhân Võ sợ lão thái quân lại muốn không bỏ được Tấn Dương, kỳ thật Tấn Nhân Võ trong lòng cũng có chút không nỡ

“Vâng! Cha”

“Nhị đệ!” Tấn Diệu cảm thấy thật có lỗi với Nhị đệ của mình

“Ha ha, đại ca đừng nói cảm tạ cái gì a, nếu muốn cảm tạ ta ngươi liền sớm một chút đem chị dâu mang về nhà cho ta xem xem” Tấn Dương vỗ vỗ bả vai Tấn Diệu nói

“Ta sẽ...”

“Hào!” Tấn Dương gật đầu nhẹ, quỳ xuống “Bà nội, cha, đại ca....Dương nhi đi!” Nói xong đứng dậy đi ra ngoài

Sau khi lên ngựa mang theo đại đội đón dâu đi ra ngoài. Vốn mặt Tấn Dương rất trắng, mặc vào đại y phục màu đỏ, càng nổi bật làn da trắng hồng. Lại cười đại mã đỏ thắm, quả là tuần mỹ bất phàm

Chỉ là khí chất tuần mỹ bất phàm này chỉ xuất hiện một lát, Tấn Dương rốt cuộc không chịu nổi “Dừng...dừng...”

“Thiếu gia, làm sao vậy?” Tiểu Thanh hỏi

Tấn Dương xuống ngựa, ngáp một cái thật to “Tiểu Thanh tỷ tỷ, tối ngày hôm qua căn bản ta không thể nào ngủ được, ta hảo khổ nha...”

“A, nhưng mà thiếu gia mới ra khỏi thành, ngày còn sớm như vậy, vạn nhất làm trễ nãi hành trình”

“Không quan hệ, đây không phải là cỗ kiệu sao. Ta ngủ ở bên trong kiệu là được rồi, không làm trễ nãi hành trình”

“Không được, thiếu gia, đó là kiệu đón dâu, chú rể làm sao có thể ngồi đây” Tiểu Thanh vội vàng nói

“Ai nha, ta không quản” Tấn Dương cũng không đợi Tiểu Thanh đồng ý, đi vào trong kiệu

“Này....” Đại ngũ đón dâu ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác. Còn chưa từng thấy qua chú rể ngồi kiệu tân nương, đây là cái quy củ gì đây.

Tiểu thanh nhìn Tấn Dương ngủ bên trong. Lắc đầu, lần này thật đúng là thành gả đi ra ngoài. “Nâng kiệu đi!”

Mọi người bắt đầu đi nâng kiệu đi

Cứ như vậy Tấn Dương thành chú rể thứ nhất bị gả đi ra ngoài

“Tiểu...tiểu thư...” Nghiễn nhi cẩn thận nói

Thẩm Uyển dùng đôi mắt có chút sưng đỏ nhìn Nghiễn nhi “Ngọc bội, trả lại cho hấn rồi sao...?”

Nghiễn nhi không nói gì, dè dặt từ lòng ngực lấy ra ngọc bội đưa cho Thẩm Uyển “Ngọc bội kia, An công tử không nhận, hấn nghe được tiểu thư vội vã lập gia đình, hấn nói hấn sẽ chờ...sẽ liên tục chờ tiểu thư...”

Thẩm Uyển nghe Nghiễn nhi nói, nhìn ngọc bội trong tay, nước mắt thật vất vả mới ngừng lại trào ra.

Năm ngày sau vị con nhà giàu đến.....

“Thiếu gia...thiếu gia...” Tiểu Thanh lắc lắc Tấn Dương còn ngủ say trong kiệu

“Ách???” Tấn Dương chậm rãi mở mắt ra “Làm sao vậy?”

Tiểu Thanh gặp Tấn Dương liền nói “Đại thiếu gia của ta, đến Dương Châu. Ngươi mau từ bên trong kiệu đi ra đi. Bị người nhìn thấy liền có chuyện...”

Tấn Dương vừa nghe đến Dương Châu, hoàn toàn không có buồn ngủ “Làm sao lại đến nhanh thế này đi?” Tấn Dương thàn nói

Tiểu Thanh nghe Tấn Dương nói thàn thiếu chút nữa thì xỉu vì tức. Cái gì gọi là đã đến....vị đại thiếu gia này, tại bên trong kiệu ngủ thẳng một đường, tỉnh qua mấy lần đều là thời gian ăn cơm, đương nhiên cảm thấy thời gian qua nhanh.

Tấn Dương từ bên trong kiệu đi ra, nhìn xem trên cửa thành hai chữ Dương Châu thật to. Dương Châu a Dương Châu...ta đã tới. Thẩm gia đúng không. Từ thư ta là muốn định rồi. Liền lên ngựa, vào thành

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Thành Dương Châu cũng có không khí vui mừng, Dương Châu thù phủ Thẩm gia thành thân, đương nhiên phải làm cho long trọng, huống chi còn là Hoàng thân quốc thích đến ở rể, tri phủ đại nhân đã sớm ra cửa thành nghênh đón.

Tấn Dương bị một đám quan lại vây quanh. Xa xa một vị đáng vẻ thư sinh An Thế Hiện nặng nề đập tường một cái, hấn An Thế Hiện một ngày nào đó sẽ đem Thẩm Uyển đoạt lại.

Kế tiếp hết thấy đều dựa theo trình tự. Bất quá Tấn Dương bị những lễ tiết phiền phức này làm cho đầu choáng váng.

“Đưa vào động phòng...” Một câu nói làm cho Tấn Dương có điểm ý thức. Liền vào động phòng a. Nàng còn chưa chuẩn bị tốt đây, vạn nhất Thẩm Uyển kia vừa ý mỹ mạo của mình mà dùng sức mạnh thì làm sao bây giờ. Có cần phải gọi Tiểu Mặc ở cửa sau vào hay không. Tấn Dương lúc này bắt đầu loạn nghĩ. Bất quá không đợi nàng nghĩ ra đối sách, đã đem tân nương đưa vào phòng. Tấn Dương lại bị một đám người bắt đi mời rượu.

Tuy nói Tấn Dương tư lượng không kém, nhưng một người một ly, Tấn Dương cũng có chút không chịu nổi. Như vậy sẽ không ổn, nếu say bị người mang đến phòng, thân phận kia liền bại lộ. Vì vậy để phòng ngừa. Tấn Dương uống xong một ly trên tay liền bắt đầu giả say đứng lên.

Mọi người thấy Tấn Dương uống say, cũng không làm khó Tấn Dương, đem Tấn Dương đưa vào động phòng.

Trong phòng Thẩm Uyển hai tay nắm chặt, lòng bàn tay đều là mồ hôi. Nghe được tiếng bước chân, tâm khảm trương...làm sao bây giờ?! Đã đến rồi sao? Nếu hắn không đáp ứng điều kiện của mình, nhìn thấy vẻ đẹp của mình mà dùng sức mạnh làm sao bây giờ? Không...không biết...nghe gia gia nói hắn là chính nhân quân tử, sẽ phải đáp ứng mình. Bất quá làm sao có người đem động phòng hoa chúc lại đáp ứng thế tử mình không đụng vào. Càng nghĩ trong lòng Thẩm Uyển càng loạn. Lúc này nàng không phải là Thẩm Uyển của thường ngày nữa. Còn chưa nghĩ ra đối sách đã nghe thấy tiếng đẩy cửa.

Tấn Dương gấp nung tử của mình, vội vàng không giả say nữa, nhìn xem người bên giường, Tấn Dương cũng khảm trương một hồi. Đây là lần đầu tiên kết hôn a, còn là hôn lễ cổ đại, từng bước từng bước hướng đến Thẩm Uyển.

Thẩm Uyển nghe thấy tiếng bước chân của Tấn Dương đến gần. Càng ngày càng khảm trương. Cấn chặt môi...

Tấn Dương đi đến trước mặt Thẩm Uyển, hít sâu một hơi. Động viên chính mình. Tấn Dương ngươì phải cố gắng lên. Phải cố gắng lấy được từ thư. Cho mình dũng khí xong liền đưa tay kéo khăn voan đỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đại náo động phòng

Khăn voan đỏ rơi xuống đất. Bất thành linh xảy ra làm cho Thẩm Uyển có điểm trở tay không kịp. Có chút ngạc nhiên nhìn Tấn Dương. Không nghĩ tới hắn như thế lớn lên thật tuần mỹ. Gò má lập tức có một tia ửng đỏ. Nhớ lời gia gia nói, trong lòng đối với Tấn Dương cũng có một tia hảo cảm. Có lẽ hắn sẽ đồng ý làm quân tử ước hẹn với chính mình.

Mà lúc này Tấn Dương ngơ ngác nhìn Thẩm Uyển, hắn mặc dù nghe rất nhiều lời đồn thổi về Thẩm Uyển, cũng không nghĩ đến Thẩm Uyển quả thật còn xinh đẹp hơn lời đồn, kiếp trước có cô gái xinh đẹp nào mà Tấn Dương chưa từng gặp qua. Nhưng vị trước mặt này, khuôn mặt trái xoan, da thịt trắng bóc nõn nà, đầu mày ngài, mắt như sao thần....Tấn Dương đã không còn tìm được từ để hình dung, khó trách đồn đãi nàng có dung nhan tuyệt thế. Cộng thêm hí phục đỏ thắm, giống như tiên tử rơi xuống phạm trần, vừa giống như yêu tinh trên chóc nhân gian.

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển có chút ngây dại. Bất quá sau khi mất hôn một lát liền khinh bỉ chính mình, Tấn Dương a Tấn Dương ngươì là đang làm gì đây, chưa thấy qua mỹ nữ sao, không thể để sắc đẹp hấp dẫn ở chỗ này, ngươì đã quên mục đích của ngươì là gì sao, mau định thần trở lại...

Cuối cùng dời đi ánh mắt trên người Thẩm Uyển. Nhẹ ho hai tiếng, lại trở về nụ cười xấu xa của con nhà giàu. Nâng cằm Thẩm Uyển lên, khinh bạc nói “Ồ, không nghĩ tới nương tử của ta lại xinh đẹp động lòng người như thế. Thật sự làm vi phu vui mừng a”

Vốn Thẩm Uyển đối với Tấn Dương có chút hảo cảm nhưng nhìn ánh mắt cùng lời nói của hắn, trong lòng liền trầm xuống. Hắn....lời này, đầu hướng bên cạnh nhếch lên, thoát ly khỏi tay Tấn Dương.

“Ha ha...Nương tử không cần phải thẹn thùng” Tấn Dương thấy rõ Thẩm Uyển chán ghét mình, vì vậy tăng gấp bội nói “Để cho vi phu hôn một cái...” lập tức chu môi, hướng Thẩm Uyển đến.

Thẩm Uyển không nghĩ tới Tấn Dương là kẻ vô lại, chán ghét lập tức xông lên đầu, nhìn hắn sắp đụng đến gò má mình, liền dùng sức đẩy.

Tấn Dương không đứng vững, bị Thẩm Uyển đẩy ngã trên mặt đất, ngã thoi đã không còn chỗ nói rồi, lần này còn là lần đầu tiên bị người đẩy ngã trên mặt đất, thật không có mặt mũi.

“Thinh công tử tự trọng” Thẩm Uyển cau giận nói. Không nghĩ tới hắn thế nhưng là người như vậy, trong lòng vừa tức giận vừa lo lắng, vậy tới nay.....

Bất quá Tấn Dương da mặt dày từ trên mặt đất đứng lên, phui bụi trên người. Rất không muốn đối mặt với Thẩm Uyển, nhếch miệng cười nói “Nha...là vi phu quá nóng nảy, hắc hắc...” Sau đó sửa sang lại y phục, hai tay ôm quyền, cúi người chào nói “Tại hạ Tấn Dương, nương tử này sương hữu lễ” Động tác muốn có bao nhiêu tức cười liền có bấy nhiêu.

Đúng là Thẩm Uyển không lòng dạ nào xem động tác khôi hài của Tấn Dương, cái gì.....hắn....hắn nói hắn gọi là....Tấn Dương. Lập tức sắc mặt trắng xanh “Ngươi...ngươi không phải là Tấn Diệu sao?”

Tấn dương vừa nghe cười cười, lúc trước vì phòng ngừa Thẩm gia nghe tên mình không chịu, cho nên đành chơi chữ trong thánh chỉ, trên mặt chỉ viết

Tấn gia công tử, về phần vị công tử kia sao...hắc hắc... “Nương tử, làm sao ngươi ngay cả tên của tướng công mình đều nhớ lộn đây. Ta là Tấn Dương. Tấn Diệu là đại ca ta a”

Thẩm Uyển lần nữa nghe được Tấn Dương xác nhận mình chính là Tấn Dương mà không phải là Tấn Diệu, lập tức tâm hoàn toàn nguội lạnh, nàng mặc dù yêu thích yên tĩnh, không thể nào xuất phủ, nhưng Tấn Dương nhị công tử của Phủ Tướng quân biệt hiệu bên ngoài của hắc nàng có nghe nói. Tên nam nhân cười xấu xa trước mặt mình chính là người mà tất cả các cô gái đều sợ hãi, con nhà giàu đứng đầu Tấn Dương. Mà bây giờ lại là phu quân của mình.

Nhìn xem cô gái trước mặt vô cùng hoảng sợ cùng tuyệt vọng. Tấn Dương tự giễu cười cười, ta có khủng bố như vậy sao. Cũng sẽ không ăn ngươi, ta còn chưa có gây chuyện với cô gái nào a. Không biết vì cái gì Tấn Dương thấy Thẩm Uyển như vậy nhìn mình cũng có chút khó chịu, vì vậy giọng nói cũng không quá hữu hảo nói ra “Như thế nào nương tử lại thất vọng, muốn gả cho đại ca ta, ngươi chỉ sợ còn chưa đủ tư cách...”

Nghe như vậy, lập tức Thẩm Uyển nói không nên lời, cho tới bây giờ chưa có ai nói nàng không có tư cách. Nàng còn khinh thường Tấn gia đây. Ánh mắt liền lạnh lẽo nói ra “Đối với Tấn gia các ngươi nữ nhân chúng ta không dám trèo cao...”

“Bất quá chúng ta đã thành thân rồi, hay là cứ làm theo trình tự...” Tấn Dương bụng đến một chén rượu “Ít nhất phải uống một ít rượu giao bôi...”

Thẩm Uyển cũng đi đến trên bàn bưng lên một chén rượu...

Tấn Dương khẽ cười hướng Thẩm Uyển đi tới. Vừa đến gần, lại bị giọng rượu vào mặt. Thẩm Uyển giọng xong lạnh lùng nói “Rượu giao bôi, ngươi không xứng...”

Tấn Dương xoa xoa mặt. Chết tiệt người này còn là người đầu tiên dám gọi rượu vào mặt ta. Nữ nhân này.... “Uy, ngươi thật là quá đáng!”

Mới vừa đi hai bước, Thẩm Uyển cho rằng Tấn Dương then quá hóa giận sẽ dùng sức mạnh đối với mình, lập tức nhìn thấy một đĩa trái cây trên bàn, a cái gì long nhãn, cái gì quả táo, lập tức hướng Tấn Dương ném đến.

“Uy....uy....ngươi đang làm cái gì a?” Nữ tử này có phải bị bệnh gì không a...

Quả táo, long nhãn cái gì đều ném xong. Thẩm Uyển không có đồ ném, thuận tay đem mâm bạch ngọc vứt ra ngoài.

Oa...Tấn Dương gặp quả táo rồi lại đến mâm. Vội vàng hướng bên cạnh bàn trốn....

Pằng---

Cái mâm bạch ngọc nát vụn, hô...Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. Phải trốn mau...Nhìn những thứ nát vụn trên đất, Tấn Dương trong lòng liền tức giận, nếu vừa rồi mình không phải nhanh chân trốn có phải đã xảy ra án mạng không, aaaa nữ nhân này quá độc ác. Đối với Thẩm Uyển quát “Ngươi nữ nhân này có phải bị bệnh gì không a...”

Thẩm Uyển không trả lời nàng, trong tay lấy thêm nhiều cái mâm “Ngươi....ngươi đừng tới đây...” Báo trước nếu Tấn Dương còn tới đây nàng tiếp tục ném “Ngươi còn dám làm gì ta nữa không?” Đây cũng là Thẩm Uyển tự bảo vệ mình, là một nữ nhân bình thường nghe đến tên Tấn Dương phỏng đoán đều phản ứng giống như vậy.

Nha nha, gia gia có thể nhện bà nội không thể nhện nhện. Nữ nhân này thật buồn cười. Rốt cuộc là người nào đối với người nào làm cái gì a. Mới gặp mặt không bao lâu, lại đối với mình hết đây rồi lại ném. Cho đến bây giờ cũng chưa ai đối với nàng như vậy. Tấn Dương càng nghĩ càng giận. “A a a....ta sắp điên rồi, là ai nói ngươi ôn nhu ưu nhã, khí chất xuất chúng, xinh đẹp động lòng người, ngươi ngươi ngươi...quả thực chính là cạp cái...”

Thẩm Uyển nghe Tấn Dương gọi mình là cạp cái cũng nổi cáu. Chưa từng có người nói mình như vậy, cũng không còn khí chất bình tĩnh bình thường nữa liền phản bác “Ta là cạp cái? Ngươi cho rằng ngươi tốt hơn chỗ nào. Con nhà giàu, bại gia tử, vô lại, lưu manh...” Đem hết những điều mình biết nói ra

“Ngươi...” Tấn Dương cũng bị tức không nhẹ

Hai người đứng nơi đó giằng co...

Người khác đem động phòng hoa chúc là xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng. Hai người bọn họ đem động phòng hoa chúc xuân tiêu một khắc giá trị liền âm ỉ không thôi...

Rốt cuộc hai người giằng co đến một chỗ...

“Hừ...cạp cái...”

“Hừ...con nhà giàu...”

Hai người tranh cãi nhau một tiếng đồng hồ...

Tấn Dương ngáp một cái, mệt nhọc, cũng không có ý định cùng Thẩm Uyển âm ỉ nữa, nàng đã vài ngày ngủ không ngon giấc. Bất chấp Thẩm Uyển, một mình đi đến giường.

“Ngươi làm gì...” Thẩm Uyển gặp Tấn Dương thế nhưng lại muốn ngủ trên giường yêu quý của mình “Không cho phép ngươi ngủ, đó là chỗ của ta...”

Tấn Dương không để ý tới Thẩm Uyển, nằm xuống...

“Đây là phòng của ta, ngươi đi ra ngoài cho ta....” Thẩm Uyển lúc này đã bị tức đến hai má đỏ bừng. Nàng chưa từng gặp qua nam nhân nào vô lại đến thế. Dĩ nhiên lại nằm xuống như vậy.

“Hắc....Cọc cái...ngươi chó quên, hiện tại ta là con rể Thẩm gia, là tướng công của ngươi. Cho nên đây cũng là phòng của ta” Tấn Dương xoay người đối diện với Thẩm Uyển nói

“Thế nhưng ngươi cũng biết mình là rể Thẩm gia, như vậy thì ngươi cũng nên biết ở đây ta nói cái gì chính là cái đó, ngươi ngủ trên sàn nhà” Thẩm Uyển đem Tấn Dương kéo lên

Tấn Dương không để ý tới Thẩm Uyển. Đem chân mền đắp lại “Lười phải cùng cọc cái ngươi đôi co, ta muốn ngủ trên giường. Nói cho ngươi biết a, buổi tối đừng nhân cơ hội ta ngủ mà chiếm tiện nghi ta a ~”

Thật buồn cười, nàng Thẩm Uyển chiếm tiện nghi tên con nhà giàu vô lại kia sao!? “Ngươi yên tâm, ta cũng khinh thường chiếm tiện nghi ngươi”

“Hảo...ta còn thực sợ cọc cái ngươi thú tính bộc phát đây”

“Ngươi...” Luận công phu cãi nhau, Thẩm Uyển tiểu thư đây tự nhiên không phải là đối thủ của Tấn Dương. Hết cách nàng đành lòi tên vô lại con nhà giàu này xuống “Ngươi đi xuống cho ta....”

“Ta muốn ngủ trên giường...”

“Ngươi rốt cuộc có phải quân tử phong độ hay không, lại muốn một cô gái ngủ trên sàn nhà...”

Tấn Dương nghe như thế liền quay sang dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Thẩm Uyển “Ngươi cũng là cô gái??? Hơn nữa ta cũng không phải là quân tử”

Lúc này, ngoài cửa có một bóng người len lén, là quản gia của Thẩm gia phụng mệnh lão gia đến điều tra một chút. Xem tiểu thư cùng cô gia có vấn đề gì hay không...

Nghiễn nhi sợ tiểu thư nhà mình xảy ra chuyện gì, cũng lặng lẽ ở ngoài cửa nghe lén...

“Quản gia.....!???”

“Hừ....”

WebTru yenOn line . com

Quản gia hướng Nghiễn nhi thủ thế. Chỉ chỉ cửa....

Nghiễn nhi hiểu ý, cứ như vậy hai người dán cửa nghe trộm...

Nói gì vậy, nàng không phải là cô gái chẳng lẽ hán mới là cô gái, thật vô nghĩa. “Ngươi mau đứng lên cho ta, ta muốn nằm ở trên”

“Ta mới không cần, ta là hoàng thân quốc thích, ta phải nằm ở trên”

“Nhưng bây giờ ngươi ở rể Thẩm gia, cho nên ngươi phải nghe lời ta, ngươi nằm bên dưới”

“Ta muốn nằm trên!!!!”

“Nơi này là nhà ta, là phòng ta. Ta nằm ở trên!!!”

“Là taaaaaa...”

.....

Ở ngoài cửa quản gia len lén nghe liền che miệng cười. Xem ra lão gia lo lắng dư thừa. Tiểu thư cùng cô gia tình cảm rất tốt. Sau đó liền trở về báo tin.

Nghiễn nhi nghe tiểu thư cùng cô gia đối thoại, đầu liền nổi ba đường hắc tuyến, tiểu thư nhanh như vậy liền thỏa hiệp a. Bất quá nghe đối thoại của hai người, gò má Nghiễn nhi đỏ bừng. Không nghĩ tới tiểu thư to gan như vậy. Lớn tiếng cùng cô gia thảo luận ai phía trên, ai phía dưới...

Quản gia cùng Nghiễn nhi rón rén bước đi...

Mà nóc nhà cũng có một bóng người lặng lẽ bay mất. Cái bóng đen kia chính là Mặc Ngôn. Mặc Ngôn nghe những câu đối thoại của hai người cũng

lúng túng bay mất, hẳn không hiểu nổi vì sao Tiểu Thanh lại bảo mình ở trên nóc nhà đợi lệnh, sợ công tử có việc...

Hai người tranh chấp ai ngủ trên giường, ai ngủ dưới sàn nhà. Hoàn toàn không nghĩ tới ba người bên ngoài sẽ hiểu lầm ý các nàng.

“Ngươi đứng lên...” Thẩm Uyển mấy ngày nay cũng ngủ không ngon giấc, không muốn cùng Tần Dương cãi cọ, dự định đi đến kéo Tần Dương đứng lên

“Uy, ngươi...cọp cái....mau buông tay a...”

“Ngươi đứng lên!”

“Ngươi buông tay...”

“Ngươi mau đứng dậy...”

“Ngươi nếu không buông tay, ta cởi quần áo...” Tần Dương giải khai áo ngoài của mình

“A...” Thẩm Uyển vội vàng xoay người sang chỗ khác “Ngươi vô lai...lưu manh...”

“Hắc hắc...” Nàng cũng biết Thẩm Uyển sẽ buông tay. Không để ý tới Thẩm Uyển nữa chuyển thân qua đắp lại chăn mền. Mặt khác đem một cái chăn khác ném cho Thẩm Uyển “Cho ngươi. Trên mặt đất hay mặt bàn, tùy ngươi chọn...”

Thẩm Uyển nhìn thấy Tần Dương đồng dạng đắp chăn mền nằm trên giường mình, nổi cáu. Xem ra chỉ có thể nhịn hắc đêm nay...

Đi đến cạnh bàn ngồi xuống. Không nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc của mình thế nhưng lại biến thành như vậy, đã vô số lần nghĩ tới lúc thành thân là như thế nào. Hôm nay chú rể không phải là người mình nghĩ tới. Mà chính mình động phòng lại ngủ trên bàn. Bất quá ngủ cạnh bàn còn tốt hơn ngủ cạnh tên con nhà giàu vô lại lưu manh kia.

Mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện làm cho Thẩm Uyển không còn sức lực. Đờ tại bên cạnh bàn ngủ thiếp đi....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Rời giường

Sáng sớm, Thẩm Phú Quý tinh thần vô cùng phấn chấn. Trên mặt nụ cười hiền lành, tất cả người trong Thẩm phủ đều nhìn ra lão gia tâm tình rất tốt. Quả nhiên là người gặp hi sự tinh thần sáng khoái.

“Lão gia. Hôm nay tinh thần thật tốt. Đại phu có nói, bệnh có lòng sinh, đúng là lão gia mỗi ngày đều sâu bệnh càng không tốt. Bây giờ nhìn tinh thần hòa khí sắc...ha ha” Quan gia vì lão gia cao hứng nói

Thẩm Phú Quý cười nói “Đúng vậy, người ta nói người gặp hi sự tinh thần sáng khoái, những lời này thật đúng, chính mình cảm giác thân thể nhẹ nhàng hơn nhiều” nghĩ tới chuyện hôm qua quan gia báo. Nụ cười liền tỏa ra. Vốn chính mình còn lo lắng, ha ha. Xem ra hưởng thụ cuộc sống còn không xa, vào từ đường Thẩm gia bái tế bài vị liệt tổ liệt tông một chút nói “Uyển nhi rốt cuộc đã lập gia đình...”

Cùng bài vị vợ mình cùng con trai nói xong liền tiến đến đại sảnh đợi cháu gái cùng cháu rể mình mời trà. Đợi gần nửa canh giờ, cũng không thấy đến. Quan gia hỏi “Lão gia vẫn chưa thấy tiểu thư đến?”

“Ha ha, các nàng tân hôn. Cứ để cho các nàng ngủ nhiều một chút...”

Lại qua một khoảng thời gian. Quan gia có chút nóng nảy, Đây đã là giờ gì rồi, tiểu thư không phải là tối qua quá mệt mỏi đó chứ. Đã đến lúc lão gia uống thuốc rồi “Lão gia, hay là đi gọi tiểu thư đi...”

“Kia...được rồi”

“Nghĩen nhi, nhanh đi gọi tiểu thư cùng cô gia đến kính trà. Lão gia cũng đã chờ hơn một canh giờ”

“A...a nha...hảo” Nghĩen nhi nói xong lập tức bỏ chạy

Cốc...cốc...

“....”

“Tiểu thư...tiểu thư...” Nghiễn nhi lên tiếng gọi. Có phải hay không tối qua cùng cô gia quá kịch liệt, bình thường tiểu thư ngủ không sâu, đến giờ này liền tỉnh “Tiểu thư, mở cửa, ta là Nghiễn nhi a...”

Gục xuống bàn ngủ mơ hồ nghe được tiếng Nghiễn nhi kêu, chậm rãi mở mắt. Dụi dụi mắt, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ rơi vào trong phòng, đã sáng như vậy....Như thế nào Nghiễn nhi không gọi mình. Chấn mền trên đầu vai rơi xuống, Nhìn chán được thêu chữ hỷ đỏ thắm. Đột nhiên nhớ ra cái gì đó. Trong tim thức nhìn chính mình, hô...hoàn hảo y phục trên người a. Xem ra tối qua con nhà giàu cũng không có đối với mình làm cái gì, len lén nhìn về phía trên giường.

Lúc này Tần Dương ngủ nghiêng, Thẩm Uyển không nhìn thấy mặt Tần Dương, xem ra còn đang ngủ. Nhớ tới tối qua con nhà giàu này cùng mình cãi nhau, còn gọi mình là cạp cái, chiếm lấy giường yêu mền của mình, trừng mắt liếc người trên giường.

“Tiểu thư, tiểu thư...mở cửa a” Nghiễn nhi có chút nóng nảy, ngày thứ nhất sau khi thành thân phải dâng trà cho trưởng bối bày tỏ hiếu thuận. Lão gia đã cho trì hoãn thời gian. Nếu nói không đi là không được a.

Thẩm Uyển nghe được Nghiễn nhi gọi mình, vội vàng bước nhanh tới mở cửa phòng, nếu làm con nhà giàu kia thức giấc, kia chính mình không biết làm sao đối mặt với hắn.

“Tiểu thư...”

“Hur...” Thẩm Uyển vội vàng làm cái thủ thế. Theo bản năng liếc qua bên trong “Nhỏ giọng một chút...”

Nghiễn nhi nhìn tiểu thư làm động tác này, trong lòng âm thầm thở dài, mới qua một đêm tâm tiểu thư toàn bộ đều hướng về cô gia, còn sợ đánh thức cô gia “Tiểu thư người cũng thức quá muộn đi, cho dù tối hôm qua....tối hôm qua mệt nhọc...” Nghiễn nhi nói có chút ngượng ngùng, tiểu cô nương chưa xuất giá nói những lời này quả thật có điểm thẹn thùng.

Thẩm Uyển nhìn về mặt của Nghiễn nhi, cũng biết nhà đầu kia đã nghĩ sai: “Nghiễn nhi, người đang muốn nói cái gì đây a, ta cùng hắn tối qua chuyện gì cũng không có...”

“Gi??” Nghiễn nhi kinh ngạc nói

“Hur...” Thẩm Uyển lần nữa làm cái thủ thế

“Tiểu thư...người...ý của người là tối hôm qua người cùng cô....cô gia...”

“Đối với....hắn chuyện gì cũng chưa phát sinh, người vào trước đi”

Không có gì phát sinh? Vậy hôm qua ta và quân gia nghe được không phải chuyện kia hay sao????

Thẩm Uyển đem chăn trên mặt đất thả tới một bên.

Nghiễn nhi nhìn chán mền chữ hỷ đỏ thắm trong tay Thẩm Uyển, còn có nam tử ngủ trên giường. Miệng mở thật to. Chẳng lẽ tiểu thư tình nguyện ngủ trên mặt đất cũng không nguyện ý cùng cô gia ngủ cùng giường. Một hồi lâu mới giảm sức. Nhỏ giọng nói với Thẩm Uyển “Tiểu thư....người tối hôm qua không phải là ngủ ở....”

Thẩm Uyển bắt đầu đi gạt đầu, nàng sống mười tám năm tới nay là lần đầu tiên ngủ trên bàn

“Đây là cô gia??? Nghiễn nhi chỉ chỉ người trên giường

“Ừm...” Mặc dù Thẩm Uyển không nguyện ý Nghiễn nhi gọi tên con nhà giàu kia là cô gia

Tần Dương nghiêng mình ngủ nên Nghiễn nhi không thể thấy rõ mặt Tần Dương

“Nghiễn nhi chúng ta đi ra ngoài đi. Ta nghĩ cần phải đối y phục”

“Không được tiểu thư” Nghiễn nhi ngăn cản Thẩm Uyển “Như vậy đi ra ngoài, không phải để cho mọi người biết người cùng cô gia đêm qua không “gi kia” sao. Nếu truyền đến tai lão gia không phải sẽ không ổn sao a?”

Được rồi. Nghiễn nhi lại rất nhỏ giọng nói “Tiểu thư, lão gia chờ tiểu thư cùng cô gia đến thỉnh an”

“?????” Thẩm Uyển không nghe rõ ràng

“Tiểu thư, lão gia ở phòng khách chờ tiểu thư cùng cô gia đến thỉnh an” Nghiễn nhi dùng khẩu hình miệng nói ra

“???” Thảm Uyên vẫn không nghe rõ Nghiễn nhi đang nói cái gì

Nghiễn nhi có chút nóng nảy đến bên tai Thảm Uyên nói ra “Tiểu thưuuu, lão gia ở phòng khách đợi ngài cùng cô gia đến thỉnh annnnn”

“A, làm sao người không nói sớm” Thảm Uyên nghe Nghiễn nhi nói xong, âm thanh liền to gấp bội

“Tiểu thư, người nhỏ giọng một chút” Nghiễn nhi vuốt vuốt tai, theo bản năng nhìn xem người trên giường có bị đánh thức không

Thảm Uyên nhớ đến dựa theo quy củ hôm nay phải đi thỉnh an gia gia kính trà. Vội vàng luống cuống thu thập. Vốn là dự định ra ngoài thay quần áo, đúng là nghĩ nếu đi ra ngoài như vậy sẽ bị người ngoài bắt gặp, truyền đến tai gia gia vậy thì nguy rồi. Nhìn Tấn Dương ngủ say, Thảm Uyên cắn răng.

“Nghiễn nhi chúng ta đi nhanh đi” Thảm Uyên sau khi chuẩn bị xong liền thúc giục

“Nhưng tiểu thư....cô gia đây....” Nghiễn nhi chỉ chỉ Tấn Dương trên giường

Thảm Uyên có chút không tình nguyện đi đến gọi Tấn Dương “Aizz....dậy đi...”

“.....”

“Uy...con nhà giàu. Mau đứng lên!”

“.....”

“Người mau đứng lên a. Phải đi thỉnh an gia gia”

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

“.....”

Đầy nhiều lần Tấn Dương đều không có dấu hiệu muốn tỉnh. Điều này làm cho Thảm Uyên tức giận, con nhà giàu này...

Không còn nhẹ nhàng lắc lắc, cũng không nói ôn nhu. Dùng sức đẩy Tấn Dương, lay động hết sức còn dùng gối đầu hoa đánh vào lưng Tấn Dương.

Rốt cục dưới nỗ lực không ngừng của Thảm Uyên, Tấn Dương bị dao động một chút, người có chút không thoải mái.

Nghe thấy không phải bà nội mình gọi, hai đầu lông mày liền chau lại, tên nào chết tiết lại làm ầm ĩ giấc ngủ của nàng. Đã lâu như vậy chẳng lẽ còn không biết thói quen của nàng sao.

Tấn Dương cho rằng vẫn còn trong nhà mình, rất tự nhiên đem gối đầu ném tới. Tức giận nói “Lại ầm ĩ, người liền cút đi cho ta!”

Nói thầm đôi câu lại an tĩnh. Tấn Dương nói còn không mở mắt cũng không xoay người

Thảm Uyên thiếu chút nữa bị gối đầu của Tấn Dương ném trúng, nhìn xem lại thấy Tấn Dương tiếp tục ngủ, nàng tức đến sắp xiu. Đây....con nhà giàu này vào phòng mình, ngủ giường của mình, lại muốn nàng cút ra ngoài.

Nghiễn nhi tại bên cạnh nhìn thấy nét mặt xanh mét của Thảm Uyên, sợ đến không dám nói. Cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy tiểu thư tức giận đến như vậy. Còn nữa vị cô gia này tính tình có hơi..., xem ra vị hoàng thân quốc thích này tính tình rất táo bạo a ~

Thảm Uyên không nhìn Tấn Dương nữa, xoay người hướng Nghiễn nhi nói “Nghiễn nhi, lấy nước lạnh đến đây!”

Nghiễn nhi có chút không hiểu tiểu thư nhà mình muốn gì. Tiểu thư không phải đã rửa mặt rồi sao. Chẳng lẽ cho cô gia rửa mặt. Không nghĩ nhiều nữa liền ra ngoài bưng một chậu nước đến.

Nghiễn nhi bưng một chậu nước tiến vào, Thảm Uyên tiếp nhận “Hừ người còn muốn ngủ sao”

Ào-----

Một chậu nước lạnh tưới xuống. Nghiễn nhi che lấy miệng của mình. Đây....tiểu...tiểu thư dĩ nhiên gọi nước....chẳng lẽ tiểu thư muốn rửa chân mềm như vậy. Đây có phải tiểu thư của mình không??? Ô ô....

Vốn là đang ngủ ngon ấm áp, đột nhiên bị một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân, lạnh đến trong xương. Tấn Dương bị lạnh quát to một tiếng, lập tức giận đến tái mặt “Tên hỗn đản nào không muốn sống...” chết tiết dám dùng nước dội nàng.

Lập tức Tấn Dương nhìn Thảm Uyên phía trước mặt liền ngăn ngại, nhớ tới nơi này không phải phủ tướng quân, không phải nhà mình, chính mình đã “Lập gia đình”, nhìn xem trên tay Thảm Uyên còn chậu nước rửa mặt, càng ngày càng tức, nữ nhân này dám dùng nước lạnh dội mình, quả nhiên là không thể nhịn được, tức đến sùi bọt mép, không biết là bị lạnh hay bị Thảm Uyên làm tức, toàn thân run rẩy nức nẻ “Người nữ nhân này có phải hay không độc ác như thế, chết tiết, dám dội nước ta, người có tin ta đem người lôi ra đánh mấy trăm đại bản”

“Lớn giọng mắng chửi người như vậy xem ra ngươi hoàn toàn tỉnh, vậy thì mau thay quần áo đi” Thẩm Uyên nói, không chút nào tức giận vì lời vừa rồi của Tần Dương.

Tần Dương như bị trúng một quyền, không nghe được Thẩm Uyên trả lời rất khó chịu “Ta dựa vào cái gì phải nghe ngươi”

“Ngươi đường đường là thế tử, đương nhiên không cần phải nghe lời tiểu nữ, bất quá ta sẽ nói gia gia Tần gia Nhị công tử đùa giỡn uy phong hoàng thân quốc thích, không đi thỉnh an, làm cho gia gia đi bãi phỏng phủ Tướng quân một chút cũng tốt”

Tần Dương nghe xong mặt liền tối sầm, dám uy hiếp nàng, thật sự đây là một con cạp cái trăm phần trăm, xem ra không thể không đi thỉnh an, có chút không tình nguyện bĩu môi “Vậy ngươi còn không mau ra ngoài, muốn nhìn bốn công tử thoát y, hay là có ý nghĩ hầu hạ bốn công tử thay quần áo”

“Vô sỉ” Thẩm Uyên đỏ mặt xoay người sang chỗ khác, lời kéo Nghiễn Nhi đi ra ngoài

“Uy, bảo người của ta đến”

Thẩm Uyên không nói gì đi ra ngoài, vừa rồi mở cửa gió nhẹ liền lùa vào phòng, đối với Tần Dương toàn thân đều ướt sũng lạnh đến xương, liên tục hắt xì vài cái, vuốt vuốt mũi, cầm lấy khăn khăn không bị ướt thật chặt, nữ nhân đáng ghét, quá độc ác, trời lạnh thế này còn cầm nước lạnh gội mình, hoàn hảo là hôm qua mặc áo ngoài ngủ, nếu không bị gội thế này thân phận liền bị lộ, xem ra sau này ta nên cẩn thận cạp cái này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ta muốn ăn thịt

“Thiếu gia ngươi đây là...” Tiểu Thanh nhìn toàn thân Tần Dương ướt đầm, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi, tối hôm qua Mặc Ngôn trở về không phải nói mọi thứ hết thấy đều bình thường sao, như thế nào sáng nay thiếu gia lại...

“Ô ô ô, Tiểu Thanh tỷ tỷ, ta thật đáng thương a, buổi sáng vốn là đang ngủ ngon giấc, kết quả bị một con cạp cái đánh thức, còn gội cho ta một chậu nước lạnh” Tần Dương ôm cánh tay Tiểu Thanh kể khổ

“A?! Cạp cái????”

Ắt xì... Tần Dương hắt hơi một cái

“Thiếu gia đừng đứng đó nói nữa, mau mau thay xiêm y” Tiểu Thanh nhìn thấy Tần Dương hắt xì liền mấy cái lo lắng nàng cảm mạo, vội vàng xuất ra quần áo trong bao, cũng may lão thái quân bảo mang theo rất nhiều thứ

Tại bên ngoài Thẩm Uyên có chút nóng nẩy, này thời gian đã qua được bao lâu rồi, con nhà giàu này đối y phục so với nữ tử còn chậm hơn, gia gia một ngày ba bữa đều đúng giờ, như vậy sau khi ăn xong mới uống thuốc đúng giờ, hôm nay lại trễ giờ ăn sáng, không thể đợi nữa “Nghiễn Nhi nhanh đi thúc giục con nhà giàu kia”

“A...hào” Nghiễn Nhi vừa muốn đập cửa, cửa liền tự động mở ra

Một thân ảnh đi ra, ánh mặt trời chiếu xuống làm đôi mắt của Nghiễn Nhi sáng ngời. Tay nhất thời dừng giữa không trung, người này một thân áo xanh, mặt như mỹ ngọc, trong tay cầm một cây quạt trắng. Người này chẳng lẽ chính là cô gia chạt vạt vừa rồi????!!

“Nghiễn Nhi...” Thẩm Uyên nhìn thấy Nghiễn Nhi đứng bất động, gọi một tiếng

Tần Dương thấy Nghiễn Nhi đang cản trở đường lại si ngốc nhìn mình, rất cao hứng, đặc ý nhìn đến Thẩm Uyên một chút “Xem ra nha hoàn nhà ngươi giống như bị bề ngoài anh tuấn của ta làm cho mê hoặc ha ha ha...” Kỳ thật vừa rồi ánh mắt Tần Dương liên tục nhìn về phía Thẩm Uyên. Hôm nay Thẩm Uyên không trang điểm, da thịt như lột xác, trắng nõn nà như trứng gà bóc. Một thân quần áo màu hồng nhạt, so với ngày hôm qua còn có thêm một chút hương vị thanh thuần.

Thẩm Uyên nhìn thấy Tần Dương cười đắc ý. Ta thấy chính là chẳng có chút anh tuấn nào đây. Kéo tay Nghiễn Nhi đi.

“Ha ha ha ha...” Sau lưng truyền đến một hồi tiếng cười

Tiểu Thanh ở bên cạnh không nói gì, xem ra thiếu gia cùng thiếu phu nhân không có tốt như Mặc Ngôn nói, về sau sợ là không chung sống tốt “Thiếu gia đừng cười nữa, mau cùng thiếu phu nhân đi thỉnh an, đồ phải nghe người ta nói người của phủ Tướng quân không hiểu lễ nghĩa quy củ”

Tấn Dương nghe Tiểu Thanh nói như vậy cũng đúng, không thể để cho người khác đồn đãi lung tung về phủ Tướng quân “Kia Tiểu Thanh tỷ tỷ trước cùng Tiểu Mặc chờ trong viện tử này, chờ ta thỉnh an xong liền theo ta ra bên ngoài tân bộ” Nói xong cũng đi theo Thẩm Uyển

“Nghiễn nhi! Nghiễn nhi!”

“A...tiểu thư, chuyện gì?”

Thẩm Uyển nói “Mau hoàn hồn đi” Mặc dù nàng không phải không thừa nhận tên con nhà giàu kia lớn lên tuấn mỹ, ngay cả mình cũng có chút ghen ghét, một nam tử thế nhưng lớn lên so với nữ tử còn mỹ hơn, đúng là vừa nghĩ tới Tấn Dương là một con nhà giàu, trong lòng liền chán ghét, nàng ghét nhất cùng xem thường con nhà giàu.

“Tiểu thư, cô gia thật anh tuấn a. Cùng tiểu thư quả thực chính là tuyệt phối, lần này Nghiễn nhi không cần lo lắng nữa, ha ha” Nghiễn nhi có chút háo sắc nói

Thẩm Uyển nghe Nghiễn nhi nói, lập tức có chút dờ khóc dờ cười, nàng nào đâu biết cô gia này chính là con nhà giàu đứng đầu nổi tiếng khắp thành Tấn Dương a.

“Uy, các người đi nhanh như vậy làm gì, ta không biết đường” Tấn Dương bất mãn chạy theo

“A, cô gia, thực xin lỗi, Nghiễn nhi nhất thời quên mất, Nghiễn nhi liền đi phía trước dẫn đường cho cô gia” Nghiễn nhi cao hứng bưng bưng đi đến đằng trước dẫn đường

Thẩm Uyển nhìn thấy Nghiễn nhi bị bề ngoài của Tấn Dương mê hoặc bắt đắc đi lác đầu. Đã nhanh đến đại sảnh, Thẩm Uyển thấp giọng nói với Tấn Dương “Thỉnh an gia gia hy vọng người không cần đem chuyện hôm qua nói ra. Gia gia thân thể không chịu được kích thích”

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển không có hung hăng khí thế vênh váo như hôm qua, mà câu vừa rồi có vài phần cầu xin, giả bộ hồ đồ nói “Ngày hôm qua...ngày hôm qua có chuyện gì không thể nói cho gia gia biết?”

Thẩm Uyển gặp Tấn Dương giả bộ hồ đồ có chút giận, nhưng vẫn còn có chút đỏ mặt lúng túng nói “Chính là....chính là tối hôm qua chúng ta không có...không có....”

“A, người là nói tối hôm qua chúng ta không có động phòng đúng không?”

Thẩm Uyển nghe Tấn Dương nói trắng ra như thế mặt liền nóng lên, không kịp ngăn miệng hân, nhưng vẫn đỏ mặt gật đầu

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển xấu hổ như vậy liền muốn đùa giỡn nàng một chút “Người đây là đang cầu xin ta?”

Thẩm Uyển cắn cắn môi, mặc dù trong lòng không cam tâm nhưng vì gia gia nên nhịn xuống nói “Xem như ta cầu xin người”

Nhìn ánh mắt người đối diện, Tấn Dương chán động, không nghĩ tới nàng rất hiểu thuận, vì gia gia tự hạ chính mình cúi đầu cầu xin, bất quá, Tấn Dương cũng không quên chuyện buổi sáng nàng gọi nước mình “Biết rõ phải cầu xin ta buổi sáng còn cầm nước lạnh gọi ta, người cảm thấy ta sẽ đồng ý sao?”

“Người...” Nàng lần đầu tiên thấp giọng cầu xin người khác, người nọ còn là một tên con nhà giàu, không nghĩ tới hân thế nhưng...nhìn xem nụ cười xấu xa kia, thực sự nghĩ muốn tát một cái, bất quá Thẩm Uyển có tố chất chịu đựng, không cầu xin Tấn Dương nữa, xoay người bước nhanh tới đại sảnh

Hắc...cầu xin thật không có thành ý...

“Gia gia” Thẩm Uyển nhìn mặt mũi gia gia tràn đầy vẻ cao hứng, vốn có chút tức giận cũng giảm đi không ít

“Uyển nhi, đến đến, làm cho gia gia nhìn một chút” Thẩm Phú Quý hiền lành vuốt ve tóc Thẩm Uyển nói “Uyển nhi của chúng ta rốt cuộc đã trưởng thành, ha ha”

“Gia gia” Thẩm Uyển biết rõ ý tứ của gia gia vừa tức vừa thẹn

“Ha ha, Uyển nhi còn thẹn thùng?”

Tấn Dương đứng ở ngưỡng cửa nhìn thấy Thẩm Uyển không còn bộ dạng cộc cái, hiện tại như con mèo nhỏ. Còn có nhìn thấy nàng cùng gia gia hình ảnh gia đình ấm áp, có chút xúc động nghĩ đến bà nội, mũi liền có chút cay.

Thẩm Phú Quý ngẩng đầu phát hiện Tấn Dương đứng ở ngưỡng cửa, hướng Tấn Dương vẫy vẫy tay “Hài tử. Mau tới đây”

Tấn Dương hít sâu hai cái, điều tiết lại tâm tình, mỉm cười hướng Thẩm Phú Quý đi đến, mà Thẩm Uyển bên cạnh cũng có chút lo lắng nhìn Tấn Dương, hy vọng hắn sẽ không nói lung tung

“Tôn nhi thỉnh an gia gia, chúc gia gia thân thể khỏe mạnh, mọi sự như ý” Tấn Dương quỳ xuống nói

“Thật tốt, hảo hài tử, hảo hài tử ha ha ha” Thẩm Phú Quý rất là cao hứng, về sau Thẩm gia có đứa nhỏ này, hiểu chuyện lại còn tuần mỹ xuất chúng, ha ha.

Thẩm Uyển nhìn thấy gia gia cao hứng, ngầm vụng trộm thở phào nhẹ nhõm, nàng thật đúng là sợ hành động của con nhà giàu sẽ chọc giận gia gia, xem ra còn hiểu lễ nghi

“Ha ha, người lúc còn bé cũng rất hiểu chuyện, trưởng thành lại càng tuần tú lịch sự”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tấn Dương có chút dờ khóc dờ cười “Gia gia thấy lúc đó là đại ca Tấn Diệu của ta, ta là Tấn Dương, con trai thứ hai của Tấn gia”

Tấn Dương nói xong lời này lại làm Thẩm Uyển lo sợ nắm chặt hai tay nhìn gia gia, sợ gia gia không tiếp thụ được, hôn mê bất tỉnh

Thẩm Phú Quý nghe được hần không phải là Tấn Diệu có chút ngần ngại, lập tức lại cười nói “Là gia gia nhớ sai rồi, ha ha, là Tấn Diệu hay Tấn Dương đều tốt, ha ha, đều là hảo hài tử trong lòng gia gia”

Ách..gia gia xem ra không biết danh hiệu của mình, chuyện gì cũng không xảy ra, nàng cứ tưởng lão nhân kia sẽ kích động ngắt đi, sau đó sẽ lấy được từ thư của cộp cái. Xem ra là mình suy nghĩ nhiều.

Thẩm Uyển thấy gia gia mình cười vui vẻ, hai tay nắm chặt cũng buông lỏng, xem ra gia gia dễ dàng tiếp nhận. Bất quá trong lòng có chút thất vọng, bản thân khôi phục tự do còn xa lắm

“Lão gia, có phải hay không đã đến lúc để tiểu thư cùng cô gia kính trà” Quân gia ở bên cạnh nhắc nhở

“A đúng a, là nên kính trà” Thẩm Phú Quý đến ghế phía trên ngồi xuống

Tấn Dương cùng Thẩm Uyển quỳ xuống bưng chén lên “Gia gia uống trà...” “Thật tốt, hảo hài tử, rốt cuộc cũng thấy được Uyển nhi kính trà” liền cho Thẩm Uyển một cái bao lì xì

“Gia gia uống trà” Tấn Dương cũng học theo bộ dạng Thẩm Uyển “Hảo, về sau Thẩm gia không cần lo lắng” cũng cho Tấn Dương một cái bao lì xì

Tấn Dương hai mắt tỏ sáng, ha ha phát tài phát tài a, hắc hắc hắc

“Gia gia trà uống xong, mau dùng bữa trước đi” Thẩm Uyển lo lắng thân thể gia gia

“Hảo, kia Uyển nhi cùng Dương nhi...”

Tấn Dương còn chưa có trả lời, đã bị Thẩm Uyển vượt lên trước nói “Chúng ta trở về gian phòng mình ăn, buổi tối sẽ cùng gia gia dùng bữa”

“Ừm. vậy cũng tốt”

Tấn Dương cùng Thẩm Uyển đi ra đại sảnh

Ra khỏi sảnh, Thẩm Uyển cũng không cùng Tấn Dương đi mà cùng Nghiễn nhi đi với nhau

Hắc nữ nhân này...Ta hôm nay cầm bao lì xì cao hứng liền từ bi tha thứ cho người. Tấn Dương đem bao lì xì cất vào trong túi, cao hứng đi theo phía sau Thẩm Uyển

Trở về trong sân Thẩm Uyển-----

“Thiếu gia”

“Công tử”

“Tiểu Thanh, tiểu Mặc, các người đi ăn cơm sao, chúng ta cùng nhau ăn đi” Tấn Dương nói

“Thiếu gia, chúng ta đều ăn rồi, người trước cùng thiếu phu nhân ăn đi” Tiểu Thanh nói

“Vậy cũng tốt”

Tấn Dương vào gian phòng Thẩm Uyển, người làm đều đã đem món ăn bưng lên

Đang chuẩn bị ngồi xuống cao hứng ăn cơm. Đột nhiên mặt Tấn Dương nhăn nhó. Như thế nào tất cả đều là rau dưa. Cũng đều là rau dưa mình không thích ăn. Thịt của nàng đâu. Nàng muốn ăn thịt, thịt đâu a....

“A, thực xin lỗi cô gia, bởi vì tiểu thư ăn chay, Nghiễn nhi quên mất cô gia liền không phân phó phòng bếp” Nghiễn nhi nhìn Tấn Dương nhận lỗi

Cái gì, cọp cái này ăn chay, ai tin a....

“Nếu không Nghiễn nhi liền đi phân phó phòng bếp chuẩn bị cho cô gia”

“Ừm ừm” Tấn Dương vội vàng gật đầu, nàng đúng là điển hình của động vật ăn thịt, không thịt không vui a

“Nghiễn nhi...không cần phải để ý đến hân” Thẩm Uyển gọi Nghiễn nhi lại “Chúng ta ăn đi” Nói xong ngồi xuống nhai chậm nuốt kỹ, rất thực nữ

Tấn Dương nổi cáu. Cọp cái chết tiệt, chính mình ăn chay thì thôi đi, còn không cho nàng ăn thịt. Hừ nhìn Thẩm Uyển nho nhã ăn, Tấn Dương trong lòng nguyên rủa “Tốt nhất người nên ăn không ngon, rau dưa tắc răng, uống nước liên sặc”

Bất quá Tấn Dương nguyên rủa tựa hồ không quá linh nghiệm, Thẩm Uyển ăn nửa ngày cũng không có chuyện gì phát sinh. Điều này làm cho Tấn Dương lại càng không sáng khoái. Ở chỗ này ngồi xem một cách vô ích như vậy “Hừ...người không để cho ta ăn thịt, ta tự ra ngoài tìm thịt”

Nói xong nổi giận đùng đùng ra khỏi phòng, người nào a, còn ăn chay, người cho rằng người là ni cô a, hừ...không để cho ta ăn thịt, ta tự mình tìm

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp riêng

“Thiếu gia, làm sao vậy?” Tiểu Thanh gặp Tấn Dương không ăn cơm mà nổi giận đùng đùng đi ra liền vội hỏi

“Đừng nói nữa, Tiểu Thanh tỷ tỷ, tiểu Mặc chúng ta đi, đi ra ngoài tìm thịt ăn đi”

“Tìm thịt ăn???”

“Đúng vậy, Thẩm gia này quá khi dễ người, ngay cả thịt đều không cho bọn công tử ăn, hừ, hiếm có gì a, tự chúng ta tìm” Tấn Dương lôi kéo Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn chuẩn bị đi đúng lúc quản gia vừa vặn tiến vào.

“Cô gia người đây là muốn đi ra ngoài sao?”

“Đúng vậy, bọn công tử đi ra ngoài tìm thịt ăn”

Tìm thịt ăn????!! Chẳng lẽ trong phủ không có thịt, quản gia cũng không hỏi nhiều “Cô gia ta đi trước...” nói xong liền chạy đến tìm Thẩm Uyển

Ở bên ngoài Tấn Dương có chút không hiểu, đại thúc này muốn làm gì

“Tiểu thư”

“Từ quản gia, có chuyện gì sao?” Thẩm Uyển đã dùng thiện xong

“Là như vậy tiểu thư, lão gia nói cô gia là lần đầu tiên tới Dương Châu, lão gia muốn tiểu thư mang cô gia ra ngoài dạo chơi”

“Quản gia, người trở về báo với gia gia, Uyển nhi thân mình có chút khó chịu, nhờ gia gia kêu một người đi cùng hân đi” Nàng thế nào lại không biết, gia gia là cố ý như vậy

“Này...” Quản gia có chút khó xử, tiểu thư rõ ràng không có chỗ nào khó chịu, là chính mình muốn từ chối. “Tiểu thư, người nếu không đi, khả năng lão gia sẽ tự mình đi, tiểu thư cũng biết thân thể lão gia....” Quản gia không nói thêm nữa, hân hiểu rõ tiểu thư rất hiểu thuận nhất định sẽ đáp ứng

Hồi lâu, Thẩm Uyển khẽ thở dài một hơi “Nghiễn nhi cảm đến cho ta một kiện áo gió”

Thẩm Uyển choàng áo màu trắng ra ngoài

Tấn Dương gặp Thẩm Uyển đi ra, chu miệng “Hừ....cọp cái”

“Cô gia, lão gia dặn dò tiểu thư cùng cô gia ra ngoài tản bộ” quản qua nói ra

Tấn Dương không tình nguyện nhìn Thẩm Uyển “Không cần cùng nàng, Có nàng chỉ làm hư việc tốt của bản công tử” Tính tình tiểu hài tử lại trở dậy, liền cùng Tiểu thanh cùng Mặc Ngôn đi

Hắn cho rằng nàng là muốn đi cùng hắn sao. Nếu không phải gia gia. Nghĩ đến gia gia, Thẩm Uyển cắn răng đi theo sau. Nghiễn nhi cũng đi theo tiểu thư ra ngoài.

Trên đường cái-----

Đã bắt đầu mùa đông, trên đường phố rất ít người qua lại, ngẫu nhiên còn nghe được tiếng người bán hàng rong rao to. Tấn Dương sai bước trên đường phố đi

Theo phía sau nhìn Tấn Dương đi dạo không có điểm đến, Thẩm Uyển có chút không chịu nổi, mở miệng hỏi “Ngươi muốn đi nơi nào?”

Tấn Dương cũng không có quay đầu lại nói “Tìm thịt ăn”

Thẩm Uyển nghe xong không nói gì, này tên con nhà giàu bụng dạ hẹp hòi vẫn còn giận chuyện ăn cơm. Sau đó liền nhớ đến hắn ngay cả ăn sáng cũng chưa, này đã đến buổi trưa “Ta dẫn ngươi đi, ta biết có một túl lâu bán thức ăn ngon”

Tấn Dương nghe thấy Thẩm Uyển chủ động muốn dẫn đường, có chút kinh ngạc. Này cạp cái không phải tốt như vậy chứ “Ngươi không phải là muốn dẫn chúng ta đến hắc điểm, sau đó cho lão bản nướng nướng thịt chúng ta làm bánh bao đó chứ?!”

“Ngươi!!!” Hảo tâm nói cho hắn biết, thế nhưng lại nói mình như vậy, thật sự không có hảo cảm nổi, chó cắn Lữ Động Tân. “Có tới hay không tùy ngươi!”

“Thiếu gia, kỳ thật thiếu phu nhân cũng có hảo ý”

Ách...nàng chỉ thuận miệng đùa giỡn một chút lại gặp Tiểu Thanh tỷ tỷ lại muốn giảng dạy vội vàng nói “Hảo tỷ tỷ của chúng ta, chúng ta đi nhanh đi, để không cản cước bộ của đại tiểu thư, ha ha”

Thẩm Uyển đi trước Tấn Dương liền theo sau

“Phía trước là được, chỗ đó!” Nghiễn nhi chỉ về phía trước nói, đó là túl lâu tiểu thư thích nhất. Đợi đến Nghiễn nhi nhìn đến thì đã thấy cô gia nhà nàng hướng về phía khác đi “Ồi chào, cô gia, đi nhầm rồi a”

Tấn Dương không nghe Nghiễn nhi nói, tiếp tục đi tới, bởi vì nàng vừa nhìn thấy Di Hồng Viện, ha ha ha, có thể đi ăn “thịt” rồi

Bất quá Nghiễn nhi không biết Tấn Dương đang nghĩ gì liền vội vàng chạy lại ngăn cản. Thẩm Uyển nhìn thấy Nghiễn nhi chạy về phía Tấn Dương, cũng xoay người nhìn xem bọn họ đang làm gì

“Cô gia, ngươi đi nhầm, là ở chỗ này”

“Không có a, ta không đi sai a, ta muốn đi đến chỗ bên cạnh”

“Không đúng, không đúng, là bên này, không phải bên kia”

“Ta thật sự muốn đi bên kia”

Thẩm Uyển gặp Nghiễn nhi cùng Tấn Dương thảo luận không xong, liền đi lên trước nói “Nghiễn nhi nói đi bên này mới đến túl lâu”

“Ta có nói muốn đi túl lâu sao?” Tấn Dương buồn cười nhìn hai nàng

“Kia cô gia ngươi muốn đi đâu?”

“...chỗ đó...” Tấn Dương cảm quát chỉ hướng bên cạnh “Dù sao cũng vừa được phát bao lì xì, cũng nên đi tiêu xài một tý”

Hai người nhìn theo hướng Tấn Dương chỉ, Di Hồng Viện, ba chữ to bắt mắt treo ngay cửa

“Ngươi đồ vô si kia!” Đối với tiểu thư khuê cát Thẩm Uyển mà nói kiêng kỵ nhất cái nơi bướm hoa, thật hủ bại, chán ghét. Mặc dù nàng chưa từng đi. Nhưng nàng biết rõ người đứng đắn căn bản sẽ không đi địa phương đó. Chỉ có hạng người tam giáo cửu lưu (*ý chê bai) mới có thể đi.

Nghiễn nhi cũng tròn mắt ngơ ngác nhìn ba chữ to kia, cô...cô gia...nói...muốn đi vào....

“Như thế nào, ta muốn tìm thịt ăn, tìm cô nương, ngươi cũng có ý kiến” Đối với Thẩm Uyển làm thái độ đáng ghét, Tấn Dương rất là khó chịu, nơi bướm hoa thì làm sao, thanh lâu thì thế nào, nàng cho rằng ai cũng được xuất thân phú quý như nàng sao. Cửa chính không bước ra, y phục đến thì chỉ vượn tay, cơm đến thì mở miệng, chỉ là một tiểu thư như bình hoa trang trí, là loại nữ nhân kiếp trước Tấn Dương ghét nhất.

Mà Thẩm Uyên cũng như thế, vốn cho là con nhà giàu này có vài ngày tốt, mới lấy hán không tới một ngày, thế nhưng đã đi loại địa phương này. Điều này làm cho Thẩm gia nằng để mặt ở đâu, Thẩm Uyên nằng làm sao chịu nổi, mới ngày đầu tiên tướng công đã đi tìm cô nương. Truyền ra ngoài, nằng là tài nữ đệ nhất mỹ nhân thật dễ thiên hạ chê cười. Mặc dù nằng không quan tâm hán nhưng nằng cũng còn tự tôn của một nữ nhân. “Con nhà giàu vô sỉ, hèn hạ, hạ lưu, lưu manh, cầm thú, không đúng, là không bằng cầm thú, bản tính khó dời...” Rất tức giận mắng Tấn Dương một trận, lôi kéo tay Nghiễn nhi đi, nằng thật sự buồn cười, còn muốn lo hán sẽ đói bụng, thì ra hán gọi cái này là tìm “thịt”, chính là ý này đây.

Tấn Dương bị Thẩm Uyên nằng đến sừng sờ, nằng đi thanh lâu ăn một bữa cơm lại thành không bằng cầm thú. Nhìn xem Thẩm Uyên đã đi xa, sắc mặt trắng xanh, đúng là cộp cái nói không có đạo lý.

“Thiếu gia”

“Đừng bảo là...” Tấn Dương bị chửi trong lòng đã không thoải mái “Tiểu Mặc, đi đến thanh lâu bao hết” Dù sao cũng là dùng tiền của Thẩm gia các người

“A....vâng...”

“Tiểu....tiểu thư, cô gia hán....”

“Không cần để ý đến hán”

“Nhưng là....cô gia....hán...muốn đi nơi bướm hoa....tiểu thư...ngươi...”

“Nghiễn nhi...” Thẩm Uyên xoay người nhìn Nghiễn nhi thờ dài nói “Nghiễn nhi, hán chính là con nhà giàu đứng đầu nổi danh Tấn Dương”

Nghiễn nhi nghe xong, đầu liền choáng váng

Đêm khuya----

Tấn Dương từ Di Hồng Viện đi ra trở về Thẩm phủ, lúc này Tấn Dương đã có một chút say, mặt có tia ửng đỏ. Nhanh đến gian phòng của Thẩm Uyên “Thiếu gia, tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn liền cáo lui trước”

“Ủm ừm...đi đi...” Tấn Dương phát phát tay

Đến khi đi tới cửa đẩy cửa, ách, đẩy như thế nào cũng không ra, dùng sức đẩy vài cái, xác thực mở không ra

“Mở cửa...mở cửa...” Tấn Dương dùng sức vỗ cửa phòng

“....”

Bành bạch, lại vỗ vỗ, không có người trả lời

“Cộp cái, người mau mở cửa cho bọn thiếu gia”

“.....”

Tấn Dương phát hỏa, chết tiết, thế nhưng không mở cửa cho ta, lại còn giả bộ ngủ, bành bạch, nặng nề vỗ hai cái “Cộp cái, mau mở cửa cho ta, ta biết rõ người không có ngủ, người có nghe hay không” Lấy tay gõ còn có dùng chân đập vài cái “Chết tiết, nếu để cho bọn thiếu gia vào được, người liền xong đời, mở cửa....”

“.....” Bên trong Thẩm Uyên mặc kệ Tấn Dương đá cửa như thế nào, nằng xem như không nghe thấy gì, chính là không thèm để ý đến.

Tay đều đập đến đỏ, chân cũng đau, Tấn Dương ngừng lại, thế nhưng không mở cửa cho ta đúng không. Vậy ta liền phá cửa, đang lúc Tấn Dương chuẩn bị xô cửa, Nghiễn nhi mang một bộ chăn mền đến. Tấn Dương nhìn thấy Nghiễn nhi đến liền tiến đến nói “Hảo, Nghiễn nhi, mau gọi tiểu thư người mở cửa ra, bên ngoài lạnh lắm a, cô gia người cũng sắp chết cứng rồi”

“Hừ, cho đáng đời người” Nghiễn nhi hung hãn nói. Tốt nhất lão thiên gia làm cho hán chết cứng đi

Hoàn toàn không có bộ dạng háo sắc giống buổi sáng, đối với Tấn Dương thái độ chuyển biến trăm tám mươi độ. Không đợi Tấn Dương lấy lại tinh thần, Nghiễn nhi liền cầm chăn mền trong tay ném cho Tấn Dương “Người về sau ngủ tại thư phòng đi, có nghe thấy không, nếu để ta nhìn thấy người tiến đến gian phòng của tiểu thư, ta không ngại cái gì hoàng thân quốc thích, nhất định liều mạng với người” Nghiễn nhi giờ nắm đầm lên.

Tức chết nằng, vốn tưởng tiểu thư nằng tìm được một chỗ đáng tin cậy về sau không cần lo lắng, cao hứng đến nửa ngày, lại không nghĩ người này chính là con nhà giàu Tấn Dương mình ghét nhất. Tiểu thư đối với mình ân trọng như núi. Không thể để cho tên xấu xa này phá hoại sự trong sạch của tiểu thư, nằng liều chết bảo vệ tiểu thư.

Tấn Dương nhìn Nghiễn nhi đằng đằng sát khí nửa ngày không lên tiếng

“Còn nhìn cái gì, còn không mau đi”

Tấn Dương khó chịu xoay người, đi về thư phòng hướng đối diện, thật sự là “hở xuống đồng bằng bị chó khinh”, đi tới Dương Châu này Tấn Dương nàng sống còn phải nhìn mặt một nha hoàn, thật là không để cho người ta sống mà.

Ngày thứ hai-----

“Cô gia” Người làm gọi

“Có chuyện gì sao?”

“Lão gia gọi người đi đến đại sảnh một tý, Dương Châu tri phủ, còn có một vài thân hào nông thôn chỉ sĩ đến bái kiến cô gia”

Lại là vài tên quan tới nịnh hót, Tấn Dương mặc dù không thích, bắt quả nếu có quà nàng liền cao hứng “Ừm, ta đến”

Đến buổi tối những nhân tài này trở về. Cũng làm Tấn Dương mệt mỏi muốn chết rồi, vuốt vuốt khuôn mặt cười đến cứng ngắt. Thiệt là, cười cả buổi chiều, bồn công tử là Mona Lisa a, làm hại gương mặt đau muốn rút gân.

“Dương nhi” Thẩm Phú Quý đi tới

“A, gia gia, có chuyện gì sao?” Tấn Dương lập tức đình chỉ khuôn mặt khó chịu, khôi phục nụ cười trên mặt

“Ha ha, cũng không có gì, chính là muốn hỏi người một chút, người có biết Uyển nhi đi nơi nào không? Cả ngày hôm nay không thấy Uyển nhi, hơn nữa lúc ăn cơm cũng không thấy nàng”

Nghe Thẩm Phú Quý nói như vậy, chính mình hôm nay cũng không thấy cộp cái kia “Dương nhi cũng không rõ lắm”

“Các người vợ chồng son...” trước kia Uyển nhi chưa từng như vậy

“A gia gia, ta biết rồi, nàng nhất định đi mua bánh đậu xanh cho ta, hôm qua lúc nàng dẫn ta ra ngoài, ta nói Tây thành bên kia có bánh đậu xanh rất ngon, có lẽ nướng từ sau khi nghe liền để trong lòng, cho nên liền...”

“A nha, nguyên lai là như vậy, ha ha, gia gia an tâm, đúng là Tây thành bên kia so ra rất xa xôi, Uyển nhi lại không mang theo nha đầu Nghiễn nhi, gia gia sợ...”

“Gia gia ta hiểu rõ, ta phải đi đón nướng từ...”

“Thật tốt, ha ha, Tấn gia có hài tử hiểu chuyện như người thật sự là phúc khí a, ha ha”

“A, ha ha, gia gia ta đi...”

“Hảo, đi đi”

Đến cửa, nụ cười trên mặt Tấn Dương liền giảm đi

“Công tử, chúng ta đi đâu tìm thiếu phu nhân” Mặc Ngôn hỏi

“Tìm cộp cái kia làm gì, nàng cũng không phải không biết đường, thế nhưng sẵn tiện việc này chúng ta đi chơi đi” Cái gì bánh đậu xanh, cái gì giúp mua, cũng là lừa gạt lão nhân kia. Nếu không phải bà nội nói Thẩm Phú Quý là ân nhân cứu mạng của gia gia, hơn nữa thân thể lại không tốt, không cần kích thích hấn. Ở trước mặt hấn biểu hiện tốt một chút.

Mặc Ngôn không nói gì. Một bước không rời Tấn Dương, đối với Mặc Ngôn mà nói bảo vệ công tử là chức trách cùng sứ mạng, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của công tử.

Mới vừa đi tới một ngã rẽ, Tấn Dương thế nhưng nhìn thấy Thẩm Uyển, lập tức cùng Mặc Ngôn núp vào

“Uyển nhi” An Thế Hiền đuổi theo

“Thế Hiền” Thẩm Uyển gặp An Thế Hiền gọi, có chút ngượng ngùng quay lại nhìn hấn

“Uyển nhi, khăn tay của người rút”

“Cảm ơn” Thẩm Uyển đưa tay lấy khăn. An Thế Hiền thừa cơ hội nắm lấy tay Thẩm Uyển

Gò má Thẩm Uyển lập tức ửng đỏ, giây giụa một chút xấu hổ nói “Thế Hiền, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt”

“Nơi này không có người” An Thế Hiền càng tiến thêm một bước nắm chặt lấy tay Thẩm Uyển

Thẩm Uyên gặp An Thế Hiền kiên định như thế cũng không nói gì, đành chỉ giã giũa, xấu hổ cúi đầu

An Thế Hiền gặp Thẩm Uyên như vậy thâm tình nói “Uyển nhi trải qua ngày hôm nay lòng ta cũng buông xuống, thì ra là Uyển nhi yêu thích ta....”

Núp ở góc tường Tấn Dương xem rõ ràng rành mạch. Tức giận nắm chặt quả đấm, hạo Thẩm Uyên, ngày hôm qua ta đi thanh lâu ăn một bữa cơm người cứ như quân tử mắng chửi ta. Ta còn tưởng rằng người thanh cao. Không nghĩ đến hôm nay liền gặp riêng tình lang. Người nghĩ khi dễ Tấn Dương ta sao, ta đây là phu quân trên danh nghĩa của người, liền cho ta một cái nón xanh. Quả thực khinh người quá đáng, chết tiệt cậu nam nữ. Tấn Dương không nhìn được nữa, quay đầu đi.

“Công tử!”

“Tiểu Mặc, đi gọi Tiểu Thanh tỷ tỷ thu thập hành lý, chúng ta hồi phủ Tướng quân” Cọp cái chết tiệt, mới một ngày đối với mình đánh có, gọi có coi như xong, trả lại cho mình cái nón xanh, hừ, bốn công đi không cần...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Về nhà mẹ đẻ

“Công tử, chúng ta cũng nên nói một tiếng với Thẩm lão gia” Tiểu Thanh nhìn về mặt tức giận của Tấn Dương, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy thiếu gia nhà mình kiên trì đòi đi, đi theo bên cạnh Tấn Dương nhiều năm cũng biết tính tình Tấn Dương.

“Không cần cùng hắn nói” Tấn Dương càng nghĩ càng tức giận. Dựa vào cái gì a. Dựa vào cái gì ở nơi này chính mình bị khinh bỉ. Sống phải nhìn mặt người. Nàng tại kinh đô đều là người khác phải xem sắc mặt của nàng. Đến Dương Châu này, nàng con nhà giàu phải nhường người, hơn nữa Thẩm Uyên chết tiệt kia còn cho mình mang nón xanh.

“Đúng là, thiếu gia phải đi cũng không thể nóng lòng, người xem sắc trời đã trở thế này, sương đêm nặng, rất khó đi, hơn nữa Dương Châu đến kinh đô không phải là một hai ngày là có thể đến. Chúng ta xe ngựa gì cũng chưa chuẩn bị, thiếu gia phải đi, chúng ta chuẩn bị xe ngựa rồi lên đường không phải tốt hơn sao?” Tiểu Thanh biết rõ Tấn Dương tính tình thích mềm không thích cứng

Tấn Dương nghe Tiểu Thanh nói như vậy cũng có đạo lý. Nhìn lại khí trời cũng có chút khuya, hơn nữa buổi tối nhiệt độ thực sự rất thấp, vốn là Tấn Dương đang nổi nóng cũng tỉnh táo suy nghĩ một chút, tức giận giảm xuống “Vậy cũng tốt, ngày mai chúng ta mới đi”

“Hào hảo, đợi ngày mai tìm xe ngựa, chúng ta hồi phủ Tướng quân” Tiểu Thanh thở phào nhẹ nhõm

Tấn Dương một thân một mình ngồi ở đình viện. Ngắm trăng một chút, nàng vì cái gì sinh khí như vậy a, cọp cái kia cùng ai yêu đương vụng trộm, cũng không liên quan đến nàng. Nhưng nhìn cảnh kia lại làm nàng nhớ đến tiền kiếp, đúng vậy, nàng không quên được, không quên được Tiểu Thiển. Cho dù qua nhiều năm như vậy, cho dù tiểu Thiển làm tổn thương nàng đến như vậy ha ha đúng vậy nàng nếu là quên chuyện kia cũng sẽ không một lòng làm con nhà giàu, muốn cái gì có cái đó, đúng là tại sao tâm lại đau đến thế.

Vừa vận lúc này Thẩm Uyên đã trở lại, trên mặt còn mang theo tia ửng đỏ, hai đầu lông mày lộ ra tia ngượng ngùng cùng vui vẻ, thấy được Tấn Dương ngồi trong viện một mình, nụ cười trên mặt lập tức biến mất. Hoàn toàn xem như không thấy Tấn Dương, đang định trở về phòng...

“Nương tử, cả ngày hôm nay thế nào lại không thấy nương tử nhà, sẽ không phải là hẹn với ai chứ” Tấn Dương giương cao miệng cười xấu xa

Thẩm Uyên nghe xong mặt lập tức trắng bệch, chẳng lẽ hắn biết rồi. Định lại suy nghĩ hỗn loạn, xoay người lạnh lùng nói “Ta đi nơi nào cũng không cần phải báo cho người”

“Nha, đứng đứng, người xác thực không cần khai báo với ta, chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, người có sự tự do của người, bất quá....” Tấn Dương đi tới..

Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương hướng mình đi tới, tay khăn trương nắm chặt

Tấn Dương thấy Thẩm Uyên khăn trương, lưu manh cười cười. Cách Thẩm Uyên một bước rồi dừng lại. Nhích đầu đến gần dùng âm thanh chỉ có thể hai người nghe được “Bất quá....lần sau lúc gặp riêng, phiền người chọn nơi nào tương đối kín, miễn cho nhường người qua đường thấy được”

Tấn Dương thối lui, nụ cười hiện trên mặt, thân thể cũng đứng thẳng lại

Sau khi Tấn Dương dời bước, Thẩm Uyển che ngực miệng thở to. Vừa rồi nói chuyện với mình có phải là con nhà giàu Tấn Dương không, cảm giác áp bách thật đáng sợ, mặc dù hắn đang cười nhưng ánh mắt hắn thật đáng sợ. Nhìn bộ dạng bất cần đời của người trước mặt, có lẽ chính mình nhìn nhầm, con nhà giàu kia có gì tốt, bất quá lời vừa nói kia....chẳng lẽ....bị hắn nhìn thấy “Lời này của ngươi có ý gì?”

“Hắc, có ý gì, chẳng lẽ muốn ta nói thẳng ra” Tấn Dương buồn cười nhìn Thẩm Uyển, người cứ tiếp tục giả vờ đi

“Ngươi...” Thẩm Uyển nổi cáu, nhìn về mặt của Tấn Dương, thật buồn cười kiểu như chính mình yêu đương vụng trộm bị chồng bắt gặp “Mặc dù không biết ngươi rốt cuộc thấy gì, nhưng cũng không như ngươi nghĩ!”

Phụt.....

Cọp cái này, đóng kịch cũng thực có thực lực a, nếu là thời hiện đại phỏng đoán có thể đoạt giải Oscar, Tấn Dương ngáp một cái “Ngươi làm chuyện cầu thả gì, ta và ngươi đều rõ ràng” Nói xong cũng hướng thư phòng đi

“Ngươi đứng lại, nói rõ cho ta” Thẩm Uyển nghe được hai chữ cầu thả mặt lại trắng xanh. Một cô gái trọng yếu nhất là danh tiết. Bị người khác nói như thế không chịu được. Điều này làm cho Thẩm Uyển nằng sau này như thế nào ngẩng đầu lên gặp người.

Tấn Dương không để ý tới Thẩm Uyển. Trực tiếp đi vào thư phòng đóng cửa. Hừ. Nữ nhân hai mặt, nàng không muốn gặp lại.

Thẩm Uyển bị Tấn Dương nhốt ngoài cửa. Rất tức giận. Theo ý tứ của hắn giống như chính mình thật sự làm chuyện có lỗi với hắn. Hôm nay sớm tỉnh mơ nghe thấy Nghiễn Nhi nói An Thế Hiện ở ngoài cửa đợi mình cả một buổi tối. Đau lòng, cho nên đi gặp hắn. Vốn muốn cùng hắn nói cả hai sẽ không có kết quả. Nhưng khi nhìn bộ dạng tiêu tụy của hắn không đành lòng cự tuyệt. Cho nên mới theo hắn ra ngoài một chút. Đúng là cũng không có làm chuyện thân mật gì. Làm cái gì cầu thả, nhiều nhất, nhiều nhất, chính là kéo tay một tý mà thôi. Nàng thừa nhận trong lòng mình thích An Thế Hiện, nhưng là.....ở đâu như tên con nhà giàu kia nói.

Sinh khí một hồi lâu. Thẩm Uyển cũng tỉnh táo lại. Tỉnh cùng con nhà giàu giải thích một chút. Hắn nghĩ thế nào cũng được. Dù sao các nàng cũng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Các nàng nhìn đối phương cũng không thuận mắt. Thẩm Uyển nghĩ xong cũng quay về phòng mình

.
. .

Ngày hôm sau sớm tỉnh mơ-----

Tấn Dương dậy thật sớm

“Công tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi”

“Hảo, đồ đã mang đủ chưa?”

“Đều đã mang đủ!”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ???” Tấn Dương lúc lên xe không nhìn thấy Tiểu Thanh liền hỏi

“Cái này Mặc Ngôn cũng không rõ” Mặc Ngôn thành thật trả lời

“Ta...ta ở chỗ này...” Tiểu Thanh chạy tới nói. Sáng sớm nàng liền viết phong thư giao cho quản gia, nhờ hắn giao lại cho Thẩm lão gia. Nói thiếu gia sốt ruột việc nhà, cho nên về nhà một chuyến. Như vậy Thẩm lão gia bên kia cũng dằn dò một chút.

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, ngươi đã đi đâu?”

“Nha...thiếu gia, ta đi nhà xí một chuyến” Tiểu Thanh không dám nói để lại tin

“Ừm, vậy chúng ta đi nhanh đi”

“Thiếu gia, ngươi thật sự không nói cho thiếu phu nhân một tiếng sao”

“Không nói....không nói...ta cùng cọp cái kia không có gì để nói. Chúng ta đi nhanh đi”

“Vâng”

Giá giá-----

.
. .

“Thật sự kỳ quái?”

“Nghĩen nhi, có cái gì kỳ quái?!” Thẩm Uyên hỏi

“Từ sáng đến giờ ta vẫn chưa nhìn thấy con nhà giàu Tấn Dương kia a”

Này có gì kỳ quái đâu, con nhà giàu kia bình thường không phải là ngủ đến trưa mới dậy sao

“Hon nữa thủ hạ của hần Tiểu Thanh tỷ cùng Mặc Ngôn cũng không thấy đâu”

“Phải không, khả năng chắc là đi ra ngoài a” Thẩm Uyên cũng không suy nghĩ nhiều

“Tiểu thư....” Từ quản gia chạy tới

“Nha....Từ quản gia”

“Tiểu thư, lão gia gọi tiểu thư đến gian phòng một chuyện”

“Hảo, ta liền qua”

.

.

Đại sảnh----

“Gia gia”

“A Uyên nhi, người tới thật đúng lúc, người mau đến xem xem” Thẩm Phú Quý cuống cuống cầm thư trong tay đưa cho Thẩm Uyên “Sáng nay gia gia đi cửa hàng một chuyến, kết quả trở lại liền thấy cái này, người xem Tấn Dương hài tử này, cho dù nhớ nhà cũng là nóng lòng a, làm sao chỉ để lại phong thư liền trở về đây”

Thẩm Uyên nhìn thư trong tay đôi môi đóng chặt, con nhà giàu này, lại đang đùa giỡn gì đây. Cứ như vậy trở về. Chẳng lẽ hôm qua hiểu lầm chính mình sau đó tức giận chạy về nhà.

“Aizz...người nói xem nếu phải về cũng phải mang theo Uyên nhi cùng trở về a, vừa vặn đi báỉ kiến công công (* bố chồng) người một chút” Thẩm Phú Quý tiếc hận nói

“Gia gia, hần có lẽ quá nhớ nhà, cho nên liền đi trước” Thẩm Uyên thả thư trong tay nói

“Aiz đứa nhỏ này, không được, hần cứ như vậy trở về, không hợp lý, hon nữa lại không mang Uyên nhi theo, người khác không biết còn tưởng rằng Thẩm gia ta khi dễ hần” Thẩm Phú Quý vuốt râu nói “Như vậy đi...Uyên nhi người bây giờ cũng lập tức lên đường, thuận tiện báỉ kiến phủ Tướng quân, theo lý người cần phải cùng Dương nhi trở về nhà một chuyến”

“Gia gia....”

“Gia gia sẽ phái thêm vài người bảo vệ người” Thẩm Phú Quý cho rằng Thẩm Uyên lo lắng cái này “Người yên tâm, cứ như vậy đi, Nghĩen nhi, đi thu thập hành lý cho tiểu thư”

“Tiểu thư....” Nghĩen nhi có điểm không xác định nhìn Thẩm Uyên

Thẩm Uyên suy nghĩ một chút, quả thật làm cho Tấn Dương quay trở về một mình không hợp lý, này sẽ làm cho Tấn gia cảm thấy Thẩm gia bạc đãi Tấn Dương. Hon nữa hiểu lầm kia phải cùng hần nói lại rõ ràng. Nếu không trong lòng con nhà giàu không biết sẽ nghĩ thế nào “Nghĩen nhi, người mau đi thu thập hành lý đi”

“Được rồi, tiểu thư” Nghĩen nhi nghe tiểu thư nói vậy, cũng không ý kiến gì liền đi thu thập

Về danh tiết của mình cũng là nên cùng hần giải thích một chút, vừa vặn báỉ kiến phủ Tướng quân....

Chương 13: Tiên phát chế nhân

Tiên phát chế nhân (*ra tay trước để chiếm ưu thế trước khi đối phương hành động)

Ba ngày sau, đám người của Tấn Dương đã trở lại phủ Tướng quân

“Đã về rồi, đã về rồi” Gia đình giữ cửa chạy vào trong nhà gọi lớn “Nhị thiếu gia đã về rồi”

Lão thái quân vốn định ngủ, nghe thấy ngoài cửa có tiếng la, vội vàng mặc áo ngoài vào “Tiểu Thúy nhanh đi nghe một chút, bên ngoài là nói ai?”

“Nhị thiếu gia đã trở lại...nhị thiếu gia đã trở lại...”

“Lão thái quân!” Tiểu Thúy kích động nói

“Là Dương nhi, là Dương nhi đã trở lại” Lão thái quân không đợi Tiểu Thúy nói xong đã vội vàng đi ra ngoài

“Lão thái quân, người chậm một chút....” Tiểu Thúy ở phía sau hô

“Bà nội...” Tấn Dương vào nhà liền nhìn thấy bà nội đầu tiên, vội vàng chạy lại ôm lấy

“Dương nhi của ta đã trở lại” Kể từ lúc Tấn Dương đi, lão thái quân ngày nào cũng đều tưởng niệm Tấn Dương. Nghĩ tới Tấn Dương tại Thảm gia có ăn được không, ngủ có ngon không, có hay không bị lộ thân phận, vân vân...

“Bà nội, Dương nhi rất nhớ người nha” Tấn Dương ôm lão thái quân làm nũng nói

“Ha ha, bà nội cũng nhớ Dương nhi” lão thái quân nhìn thấy Tấn Dương tâm cũng buông xuống “Đến...cho bà nội nhìn một chút”

Lão thái quân vuốt ve mặt Tấn Dương “Dương nhi...như thế nào mới có mấy ngày liền gầy” Lão thái quân đau lòng nói, nhất định là không ăn được, không ngủ được.

“Đó là vì ta nhớ bà nội a”

“Ha ha” Lão thái quân bị Tấn Dương dụ dỗ không ngừng cười

Tấn Nhân Võ ở một bên thấy con mình trở lại không gọi chính mình, có chút ăn dấm chua, làm bộ ho khan hai tiếng

Tấn Dương theo thanh âm nhìn lại, ngọt ngào kêu một tiếng “Cha!”

“Ừm” giả vờ làm âm thanh nghiêm chỉnh

“Lão thái quân, Tướng quân” Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn quỳ trên mặt đất

“Là Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn a. Mau...mau đứng lên”

“Tạ lão thái quân”

“Đúng rồi, như thế nào không thấy đại ca a” Tấn Dương nhìn qua đại sảnh một lần cũng không thấy đại ca

“Đại ca người a. Hôm qua vừa lên đường đi tìm chị dâu người. Hấn nói muốn đem chị dâu người mang về nhà, như thế mới có thể gặp người” Lão thái quân nói

“Đại ca đâu cần sớm như vậy đã đi” Tấn Dương nói

“Tiểu Thúy a, nhanh đi phòng bếp, gọi đầu bếp làm một vài món ăn Tấn Dương thích ăn”

“Bà nội, đều đã trễ thế này...”

“Không không, Dương nhi về nhà, đương nhiên phải làm nhiều thức ăn ngon”

Tấn Dương gặp bà nội kiên trì, cũng không nói gì, vừa vặn mấy ngày nay vội vàng gấp rút lên đường, xác thực chưa ăn cái gì ngon

“Nha, Đông Mai đi đến gian phòng Dương nhi lấy thật nhiều than củi, gần đây khí trời càng lạnh hơn. Gian phòng Dương nhi sợ không đủ nhiệt”

“Vâng, lão thái quân”

Tấn Dương ăn uống no đủ xong liền cùng bà nội nói chuyện phiếm. Đem đầu tựa lên đùi bà nội, lão thái quân lại vuốt ve đầu Tấn Dương “Dương nhi ở Thẩm gia có quen không?”

Tấn Dương lắc đầu “Không có bà nội đương nhiên không quen”

“Kia Thẩm gia đối với người tốt chứ?”

“Có bà nội làm chỗ dựa, Thẩm gia đương nhiên không đối với ta làm chuyện gì”

“Dương nhi là bị uy khuất gì trở về hay Dương nhi lại gây ra tai họa gì???”

“Bà nội...” Tấn Dương than vãn

“Bà nội không biết tính tình của người sao” Lão thái quân buồn cười nhìn Tấn Dương

Tấn Dương ngậm vụng trộm le lưỡi một cái, gừng càng già càng cay “Không có, lần này không phải Dương nhi gây họa”

“A, vậy là cái gì?”

“Là bọn họ Thẩm gia khinh người quá đáng, Dương nhi thành thân được ngày đầu tiên Thẩm Uyển kia gặp Dương nhi ném trái cây còn gọi rượu, buổi sáng không cho Dương nhi ngủ, cầm nước lạnh gọi Dương nhi...”

“A, nàng cầm nước lạnh gọi người” Lão thái quân chau mày

“Hơn nữa a, nàng còn không cho Dương nhi ăn thịt, Dương nhi đi ra ngoài ăn một bữa cơm cũng bị nàng mắng một trận. Còn cho Dương nhi ngủ thư phòng, giận nhất chính là nàng thể nhưng còn gặp riêng tình lang, bà nội, người nói xem có nữ nhân nào như vậy không, không đúng, nàng quả thật không phải nữ nhân” Tấn Dương đem tất cả sự việc kể lại, chỉ nói những cái Thẩm Uyển đối với nàng không tốt, còn những việc nàng làm không tốt với Thẩm Uyển thì lại không kể.

“Đúng là....tin đồn Thẩm gia Thẩm Uyển tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa, huệ chất lan tâm...” Lão thái quân có điểm không tin, theo Dương nhi kể lại thì như là một người khác.

“Tin đồn sai sự thật, không thể tin, bà nội a chẳng qua chỉ là lời đồn, không phải sự thật” Tấn Dương vội vàng nói

“Nếu theo Dương nhi nói, Thẩm Uyển này là một nữ nhân đánh đá”

“Chính là vậy a, bà nội, người không biết đâu, nàng quả thực chính là cọp cái” Tấn Dương thêm dầu thêm mỡ tỏ ra mình rất ủy khuất, còn kém rơi nước mắt nữa là đủ

Mà Thẩm Uyển trên đường đi cũng không biết Tấn Dương tại chỗ lão thái quân đã ra tay trước. Làm cho lão thái quân ấn tượng xấu với nàng.

Tấn Dương trở lại Tướng quân phủ cảm giác như sống lại, lại trở về cuộc sống tiêu dao của con nhà giàu, cứ như vậy tiêu dao qua hai ngày

.

.

.

.

Thẩm Uyển sau hai ngày đường cũng đến phủ Tướng quân

“Khởi bẩm Tướng quân, ngoài cửa có một vị cô nương tự xưng là Thẩm Uyển, nhị thiếu nữ”

“Nha, mau mời nàng vào” Tấn Nhân Võ vội vàng nói

Thẩm Uyển theo gia đình đến đại sảnh. Đã thấy Tấn Nhân Võ uy vũ ngồi ở trên. Đã đoán được thân phận của hắn, vội vàng thỉnh an “Con dâu Thẩm Uyển tham kiến công công*” (*bố chồng)

“Ha ha ha, hảo, đứng lên, mau đứng lên...” Nguyên bản cho rằng con dâu mình là thân nhu nhược, thân là võ tướng Tấn Nhân Võ cũng hy vọng con dâu của mình cũng là bậc cân quắc không thua đáng mày râu, không quá yếu đuối ra về ta đây. Hôm nay nhìn thấy Thẩm Uyển bộ dáng hào phóng cũng mừng rỡ

“Tạ công công” Thẩm Uyên đứng lên nói “Vốn là Uyên nhi cần phải theo tướng công cùng nhau về bá kiến công công cùng bà nội. Nhưng để cho tướng công sốt ruột việc nhà về trước là lỗi của Uyên nhi, Uyên nhi hướng công công bồi tội. Uyên nhi nóng lòng gấp rút lên đường, cho nên không có chuẩn bị gì, Uyên nhi lần nữa hướng công công bồi tội”

“Ồi chào, hài tử, người có tội gì, những vật ngoài thân cho tới bây giờ lão phu đều không để ý. Huống chi Tấn Dương đứa nhỏ này, ta còn không hiểu hần sao, tùy hứng mà làm, cho tới bây giờ cũng không để ý hậu quả” Nói đến cái này, nhìn nữ nhân thuần khiết trước mặt, lại gả cho phá gia chi tử của mình, thật sự ừ ừ khuất hài tử này, đối với Thẩm Uyên áy náy lập tức tăng thêm vài phần.

“Trước không cần nói nhiều, gấp rút lên đường như vậy, người đi nghỉ đi, Tấn Dương cùng bà nội đến miếu dâng hương sẽ mau trở lại”

“Kia Uyên nhi xin cáo lui trước”

.

.

.

Đến hoàng hôn, Tấn Dương cùng lão thái quân từ trong miếu trở về

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên đợi trong đại sảnh. Lập tức lùi về sau vài bước, còn cho là mình nhìn nhầm, vội vàng vuốt hai mắt

Lão thái quân nhìn thấy Thẩm Uyên, liền ngạc nhiên, đây là con cái nhà ai, lớn lên thật xinh đẹp...

“Cháu dâu, Thẩm Uyên bá kiến bà nội” Thẩm Uyên tao nhã thình an

Thì ra nàng chính là Thẩm Uyên....

“Uy, cộp cái, người sao lại ở chỗ này” Tấn Dương kêu to lên

“Dương nhi tại sao lại ăn nói thất lễ” Tấn Nhân Võ nghe Tấn Dương nói vậy rất bất mãn. Ai dạy hần nói chuyện không đúng mực như thế, thật thất lễ. Trải qua buổi trưa Tấn Nhân Võ càng xem càng vừa lòng con dâu này. Không những hiểu lễ nghĩa tri thức, về phương diện quân sự cũng tinh tường.

Tấn Dương nhếch miệng. Đã quên còn có cha ở đây

“Ân...” Bất quá lão thái quân cũng không thích Thẩm Uyên giống Tấn Nhân Võ, liền chỉ riêng việc Thẩm Uyên gội nước Tấn Dương lúc trời lạnh thế này, rồi lại chuyện gấp riêng. Nàng cũng không muốn cho Thẩm Uyên sắc mặt tốt

Tấn Dương gặp bà nội bình thân ân một tiếng, trong lòng nhất thời hồi hộp, ha ha xem ra bà nội tin lời của mình, không thích Thẩm Uyên, ha ha. Thẩm Uyên a, Thẩm Uyên, người sẽ không có một ngày tốt lành, bà nội nhất định sẽ báo thù cho ta.

Mà Thẩm Uyên nhìn vẻ mặt lão thái quân không biểu hiện gì, trong lòng cũng lo lắng, chính mình đã làm điều gì sai sao, vì sao cảm giác lão thái quân đối với mình không quá hữu hảo, nhìn lại Tấn Dương bên cạnh cười trộm. Lập tức hiểu ra, xem ra con nhà giàu này nhất định trước mặt bà nội nói xấu mình...

Xem ra cuộc sống của mình ở Tấn gia sẽ không trôi qua tốt đẹp....

Hắc hắc, ta xem người làm sao nói, ta ở Thẩm gia của người bị ừ ừ khuất, cho người ném thù hương vị này. Tấn Dương nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nữ nhân là cộp

Buổi tối người một nhà cùng ngồi ăn bữa tối....

Lão thái quân ngồi ở trên, Tấn Dương ngồi bên trái, Tấn Nhân Võ ngồi bên phải, mà Thẩm Uyên với danh nghĩa là thê tử đương nhiên là ngồi cạnh Tấn Dương

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển không gấp thức ăn mà ăn cơm trắng, mới phát hiện trên bàn đều là thịt, đột nhiên cười gian trá một tiếng, liền gấp một khối thịt kho tàu trước mặt, rất xum xoe thả đến chén bạch ngọc của Thẩm Uyển “Nương tử, người gầy như vậy phải ăn nhiều thịt một chút, ha ha”

Thẩm Uyển nhìn xem nụ cười thật to của Tấn Dương, tên con nhà giàu bụng dạ hẹp hòi, biết rõ nàng chỉ ăn chay, thế nhưng lại lấy một miếng thịt cho nàng “Ha ha, tướng công, người cũng ăn” Thẩm Uyển cũng gấp một miếng thịt thả tới chén của Tấn Dương

Nhìn qua rất giống một đôi ân ái, bên trong đấu nhau chỉ có hai nàng mới biết...

Tấn Dương nhú mày “Cảm ơn nương tử” Sau đó từng ngụm đem khối thịt Thẩm Uyển vừa gấp ăn, Hắc hắc, ta xem người làm sao ăn

Như lời Tấn Dương Thẩm Uyển nhìn khối thịt trong chén khóc không ra nước mắt, miếng thịt lớn như vậy, làm thế nào nàng ăn đây a...

“Như thế nào, không hợp khẩu vị?” Tấn Nhân Vô nhìn thấy Thẩm Uyển nhìn thức ăn trong chén đến nửa ngày không động đũa, liền lo lắng hỏi

“Nếu như món ăn không hợp khẩu vị, để phòng bếp lấy vài món người thích ăn, thế nào?” Lão thái quân nói, có chút ăn giấm chua, Dương nhi bình thường chỉ gấp thức ăn cho bà nội này a...

Thẩm Uyển nghe giọng lão thái quân có chút mất hứng, nói như vậy liền lắc đầu “Không cần, không cần” rốt cục vẫn phải gấp khối thịt kia lên, cắn nhỏ một cái

Nhìn Thẩm Uyển ăn khó khăn như vậy, Tấn Dương liền cười

Một bữa cơm, Tấn Dương vui thích, cảm thấy bữa cơm này vô cùng ngon. Mà đối với Thẩm Uyển bữa cơm này như cực hình.

“Tiểu Thúy, buổi tối đem hai bộ chăn mền đến gian phòng của Tấn Dương” Tấn Nhân Vô phân phó nói

“Cha, buổi tối ta không lạnh, không cần...”

“Một mình người ta không lo. Đúng là Uyển nhi nên đắp thêm chăn mền a” Tấn Nhân Vô nhìn Tấn Dương nói, đứa nhỏ khi nào mới biết quan tâm người khác đây

Tấn Nhân Vô nói ra một câu làm cho ba người mặt trắng bệch

“Không được!”

“Không được!”

“Không được!”

Lập tức ba người một mực đồng thanh

Ta mới không cần cạp cái ngủ trong phòng ta....

Muốn ta cùng con nhà giàu này ngủ cùng phòng, chẳng phải là dâm vào miệng cạp sao...

Không thể để cho nàng cùng Dương nhi ngủ cùng phòng, vạn nhất phát hiện ra thân phận của Dương nhi thì làm thế nào...

“Vì cái gì?” Tấn Nhân Vô không hiểu nhìn ba người

“Bởi vì....bởi vì....Cha...ta không quen ngủ cùng người khác”

“Người cùng Uyển nhi đã là vợ chồng, còn có không quen cái gì?!!” Một câu liền phản bác Tấn Dương

“Dương nhi...Dương nhi hôm nay đến giúp lão bà ta ngủ”

“Nương! Dương nhi đã trưởng thành, không phải còn bé nữa” Lại một câu phản bác lời của Lão thái quân

“Công công, Uyển nhi cả ngày hôm nay đi đường xa, chỉ sợ....buổi tối ngủ không ngon, có thể sẽ âm ỉ đến tướng công, cho nên hay là để Uyển nhi ngủ ở phòng khách đi”

“Đừng đừng đừng, cha, người hãy để cho nàng ngủ ở phòng cho khách đi”

“Người cầm miệng, nhìn Uyển nhi một chút đi, người ta hiểu chuyện, đa số đều nghĩ cho người” Tấn Nhân Vô nghe Thẩm Uyển nói, rất vui mừng, Tấn Dương tìm được người vợ hiểu chuyện như vậy, thật tốt. “Như vậy nàng càng phải ngủ ở phòng của người, gian phòng của Tấn Dương là thoải mái nhất”

Cuối cùng, Thẩm Uyển vẫn là phải ngủ trong gian phòng của Tấn Dương....

Vốn cho rằng gian phòng của con nhà giàu sẽ rất hoa lệ, lại không nghĩ thế nhưng đơn giản hào phóng, làm cho người ta cảm giác thực thích...

“Uy cạp cái, đừng cho là cha ta cho người ngủ phòng ta, người có thể ngủ trên giường” Tần Dương bất mãn nói “Này chần mèn của người, sàn nhà hay bàn tùy người chọn”

Nói xong Tần Dương liền ngã xuống giường, không nhìn đến Thẩm Uyển

“Ai thềm ngủ giường của người” Thẩm Uyển lẩm bầm một câu

Gặp Tần Dương nghiêng người không muốn nhìn mình liền nói “Mặc dù cảm thấy đối với người không cần giải thích nhưng ta muốn làm sáng tỏ một tý, ta cùng Thế Hiền cũng không phải như người nghĩ”

Tần Dương nghe nói như thế, vốn là đang nhắm mắt, liền mở mắt ra. Bất quá cũng không xoay người nhìn Thẩm Uyển.

.

.

.

Ngày hôm sau---

Thẩm Uyển thức dậy, đây là lần thứ hai nàng ngủ trên mặt bàn

Nhìn xem Tần Dương ngủ say, Thẩm Uyển cũng không gọi hắn. Dựa theo quy củ, nàng phải cùng Tần Dương đi kính trà.

Một thân một mình, đi đến chỗ lão thái quân cùng Tần Nhân Võ kính trà

“Tối hôm qua, ngủ thế nào?” Lão thái quân uống trà tùy tiện hỏi

“Tối hôm qua, Uyển nhi ngủ vô cùng tốt” Thẩm Uyển quỳ bên cạnh kính trà trả lời

“Ừm...” Xem ra tối qua hai người không có việc gì “Dương nhi bình thường cũng có chút tình tính cùng tật xấu, bất quá Dương nhi bản tính không xấu, làm vợ hắn cần phải thông cảm hơn một chút”

“Vâng” Thẩm Uyển cung kính nói, nàng biết rõ đây là lão thái quân đang nhắc nhở chính mình

“Hảo, trà đã uống xong, người hãy lui xuống nghỉ ngơi trước đi, nếu là công công người hỏi, giúp Dương nhi nói những lời hữu ích”

“Uyển nhi xin cáo lui”

.

.

.

“Công công thỉnh uống trà” Thẩm Uyển bưng chén trà quỳ trước mặt Tần Nhân Võ

“Tần Dương đâu?” Tần Nhân Võ nhìn thấy chỉ có một mình Thẩm Uyển dâng trà, rất tức giận, nghịch tử này, kính trà cho cha mình cũng không tới “Có phải hay không vẫn đang ngủ?”

“Công công!” Thẩm Uyển vội vàng nói “Kính xin công công bớt giận, kỳ thật tướng công hôm nay dậy trễ, tất cả là lỗi của Uyển nhi, công công muốn phạt liền phạt Uyển nhi đi”

“Tiểu thư!” Ở một bên Nghiễn nhi gấp tiểu thư chuyện gì cũng đều ôm vào mình liền có chút ghen

“Đây là có chuyện gì?”

“Kỳ thật là do Uyển nhi không quen giường, hôm qua lật qua lật lại không ngủ được cho nên tướng công....nếu như công công muốn phạt, liền phạt một mình Uyển nhi thôi”

“Tiểu thư...căn bản đều không phải như vậy!” Nghiễn nhi ở một bên nhìn không được nữa, vạn nhất Tần lão gia phạt tiểu thư làm sao bây giờ, tiểu thư thân thể yếu đuối, có thể không chịu được mấy hèo a.

“Nghiễn nhi!” Thẩm Uyển biết rõ Nghiễn nhi nhanh mồm nhanh miệng, sợ nàng nói ra cái gì liền ngăn cản

“Người nói chuyện gì xảy ra”

“Là như vậy.....”

“Nghiễn nhi!!!”

“Tiểu thư! Ta phải nói, Tấn lão gia, ngươi biết không, tối hôm qua tiểu thư căn bản không có giường ngủ, ngủ chính là ngủ trên bàn, hơn nữa cô gia cùng tiểu thư thành thân ngày đầu tiên, cô gia đã đi thanh lâu tìm cô nương.....”

“Nghiễn nhi, ngươi thật là, đừng nói nữa!” Thẩm Uyển có chút tức giận nói

Pằng-----

Tấn Nhân Võ nghe xong mấy chuyện này, vỗ bàn một cái thật mạnh “Nghịch tử này, thực sự quá phận rồi, có ai không...”

“Công công....”

“Ngươi không cần thay hấn nói tốt, hôm nay ta không trừng trị súc sinh này ta liền không phải họ Tấn, có ai không....”

“Lão gia?”

“Đi đem nhị thiếu gia trói lại, ném tới phòng chứa củi, không cho phép bắt luận kẻ nào cho hấn ăn, đưa hấn chắn mền, ta muốn hấn hồi cái vài ngày”

“A! Kia, lão gia....”

“Còn không mau đi”

“Công công, này....” Này trừng phạt có phải quá nặng không

Tấn Nhân Võ không để ý đến Thẩm Uyển, tức giận phát tay áo rồi đi

Nghiễn nhi nghe Thẩm Uyển bắt đắc dĩ thờ dài, có chút lo lắng lời mình vừa nói ra là sai “Tiểu thư, có phải là ta làm sai không, nhưng lời ta nói đều là sự thật a”

“Nghiễn nhi, mặc dù lời ngươi nói là sự thật nhưng chính là trừng phạt quá nặng đi, hơn nữa ta vừa đáp ứng lão thái quân....”

“Ồ đầu nặng, đối phó với con nhà giàu này, Nghiễn nhi còn ngại nhẹ đây”

Tấn Dương vốn là đang ngủ ngon trên giường, kết quả lại bị người trói gô ném vào phòng chứa củi, đầu óc còn chưa tỉnh hẳn, này...là có chuyện gì...

“Uy, các ngươi làm gì...tại sao trói ta...”

“Nhị thiếu gia, tiểu nhân...tiểu nhân cũng là phụng mệnh của lão gia. Kính xin Nhị thiếu gia không nên trách tội tiểu nhân”

“Cha ta? Cha ta tại sao lại muốn trói ta, còn nhốt ta vào phòng chứa củi, ta vừa rồi không có xuất phủ làm chuyện xấu...”

“Cái này tiểu nhân cũng không biết, giống như buổi sáng Nhị thiếu nãi nãi đi kính trà, sau đó lão gia liền hạ lệnh....”

Cái gì...cọp cái đi kính trà cũng không đánh thức ta, này không phải lập mưu cho cha ta phạt ta sao. Ngày hôm qua còn tin tưởng nàng, nữ nhân đáng ghét.

.

.

“Uy uy...các ngươi chó đi, chó đóng cửa, thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài....”

Người đã đi xa. Tấn Dương la hét khô họng cũng vô ích. Cọp cái chết tiệt!!!!

Cứ như vậy sáng sớm Tấn Dương đã bị giam tại phòng chứa củi. Tấn Nhân Võ phân phó không cho phép bắt luận kẻ nào đến gần, ngay cả lão thái quân cũng không thể.

“Tiểu hòa thượng xuống núi khát thực, lão hòa thượng có dặn dò. Chân núi nữ nhân là con cọp. Gặp ngàn vạn lần muốn né tránh....”

“Tiểu hòa thượng xuống núi khát thực, lão hòa thượng có dặn dò. Chân núi nữ nhân là con cọp. Gặp ngàn vạn lần muốn né tránh....” Tấn Dương cả một ngày đều hát đi hát lại câu này, quả nhiên nữ nhân là con cọp, càng xinh đẹp thì càng đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hảo ý

“Tiểu thư, người thật muốn đi à” Nghiễn nhi có chút ủy khuất nói

“Hắn một ngày chưa ăn cái gì, hướng chi buổi tối rất lạnh, làm ra bệnh gì sẽ không tốt” Thẩm Uyên vừa lấy điểm tâm vừa nói

“Nhưng là... Tán lão gia không phải nói không cho phép đến thăm sao, tiểu thư người cứ như vậy...”

“Cho nên chúng ta phải len lén đi” Thẩm Uyên lấy chăn bông nói “Đã trẻ thế này, người canh giữ cũng đã nghỉ ngơi”

“Nhưng là... nhưng là...” Hắn là con nhà giàu xấu xa, bị trừng phạt có gì không tốt, hướng chi hắn còn thường xuyên khi dễ tiểu thư, Nghiễn nhi nói thầm trong lòng

Thẩm Uyên gặp Nghiễn nhi áp úng đoán được nàng muốn nói gì “Nghiễn nhi, mặc dù hắn không phải là người tốt, nhưng lần này không vì chúng ta hắn cũng sẽ không chịu phạt, nói cho cùng chúng ta cũng cần phải chịu một phần trách nhiệm”

“Tiểu thư, có phải hay không đang trách Nghiễn nhi” Nghiễn nhi trong lòng rất khó chịu

“Làm sao ta trách người đây, Nghiễn nhi không nên suy nghĩ nhiều, ta đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi” Thẩm Uyên ôm chần bông nói

“Tiểu thư, cứ để cho Nghiễn nhi ôm” Nghiễn nhi đoạt lấy chăn bông trong tay Thẩm Uyên

Thẩm Uyên gặp Nghiễn nhi kiên trì, cười lắc đầu, cầm lấy điểm tâm đã được đóng gói tốt đi

.
. .

Quả nhiên giống như Thẩm Uyên nghĩ, buổi tối người giữ cửa đã đi rồi

“Nghiễn nhi người đem chăn mền đưa cho ta, người ở đây trông chừng, có việc gì liền thông báo cho ta”

“Hảo”

Thẩm uyển ôm chần mền hướng phòng chứa củi đi, cũng may phòng chứa củi có đốt mấy ngọn nến

Chi-----

Cửa phòng chứa củi mở ra....

Tán Dương nghe thấy âm thanh cửa mở vội vàng ngẩng đầu lên. Chẳng lẽ cha muốn thả ta ra ngoài, ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện người tới là Thẩm Uyên. Trùng Thẩm Uyên một cái lại hát “Tiểu hòa thượng xuống núi khát thực, lão hòa thượng có dặn dò. Chân núi nữ nhân là con cọp. Gặp ngàn vạn lần muốn né tránh...”

“Phốc” Thẩm Uyên nghe Tán Dương hát khúc kỳ quái, nhẹ giọng cười một tiếng. Không thèm để ý ca từ Tán Dương hát là nhắm vào chính mình

“Cười cái gì, người tới làm gì, đến chề cười ta sao” Tán Dương cực kì khó chịu nói, cọp cái chết tiệt, không muốn nàng nhìn thấy chính mình chật vật như vậy a.

“Ta tới đưa chăn mền cho người, còn có mang cho người chút điểm tâm” Thẩm Uyên đem chăn mền thả tới bên cạnh Tán Dương, xuất ra gói điểm tâm nói

“Hừ, ta mới không cần người làm bộ hảo tâm”

Nhìn Tán Dương bị trói lại đôi môi có chút nứt lại còn cứng rắn cãi lại

Thẩm Uyên không nói gì, giúp Tấn Dương đắp lại chăn mền

“Uy uy, ai muốn chăn mền của người, lấy ra cho ta, khi dễ tay ta bị trời phải không...” Nữ nhân này có phải hay không không hiểu tiếng người a

“Đây là chăn mền của người” Thẩm Uyên hạo tâm nhắc nhở một câu

“Coi như chăn mền của ta thì như thế nào, không cần người tới tặng”

Thẩm Uyên than nhẹ một tiếng, không cùng Tấn Dương so đo “Người cả ngày chưa ăn gì, đây....”

“Ta không ăn!” Tấn Dương cũng không thèm nhìn tới điểm tâm trong tay Thẩm Uyên

Thẩm Uyên gặp Tấn Dương không chịu ăn, biết rõ hấn giận đối mình “Ta biết rõ, người đang tức giận, chuyện hôm nay, là ta sai, thực xin lỗi”

Tấn Dương nghe Thẩm Uyên cúi đầu xin lỗi, trong lòng đột nhiên không còn tức giận nữa, bất quá còn si diện...

“Cho dù là người tức giận cũng không nên lấy thân thể mình ra giận a, lỗi ta đã nói xong, có ăn hay không tùy người” Thẩm Uyên để điểm tâm xuống, xoay người chuẩn bị đi

“Uy....người đi, ta như thế nào ăn a” Tấn Dương đột nhiên gọi Thẩm Uyên lại

“??????” Thẩm Uyên không hiểu ý Tấn Dương

“Ngốc! Ta bị trời tay, người muốn ta ăn như thế nào” Tấn Dương liếc Thẩm Uyên một cái, nữ nhân này thật ngốc

“Nha....” Nàng thiếu chút nữa quên mất hấn bị trời tay, ngồi chồm hỏm cầm lấy điểm tâm, đúng là lại thấy hành động này thân mật quá mức, mặt có chút xấu hổ

Bất quá Tấn Dương da mặt dày không có cảm giác gì, há to mồm đem điểm tâm trong tay Thẩm Uyên ăn hết, kỳ thật nàng không quá đói bởi vì Mặc Ngôn đã lên đem thức ăn đến cho nàng

“Ta muốn cái màu xanh kia...” Tấn Dương có chút mơ hồ nói không rõ...

Thẩm Uyên lấy cái màu xanh kia đút cho Tấn Dương...

Lúc Tấn Dương há miệng to không cẩn thận môi đụng phải ngón tay Thẩm Uyên

Thẩm Uyên chỉ cảm thấy một cổ dòng điện từ đầu ngón tay truyền đến trong lòng, vội vàng co tay lại, lúng túng không dám nhìn thẳng Tấn Dương.

Mà Tấn Dương cũng không tự nhiên nở nụ cười “Kia...cái kia...ta không phải cố ý...”

Vốn là thủy hỏa bất dung, không ưa lẫn nhau, suốt ngày tràn mùi thuốc súng, lúc này giữa hai người lại xuất hiện một tia mập mờ...

“Điểm tâm đã ăn xong rồi, ta đi trước” Thẩm Uyên đứng dậy nói “Ta sẽ đi cầu cha”

“Cảm...cảm ơn” Tấn Dương nhỏ giọng nói, đây là lần đầu tiên từ khi đến thế giới này cùng người khác nói cảm tạ, mặc dù chuyện này cũng do Thẩm Uyên bất quá vẫn muốn cảm ơn nàng đến cấp điểm tâm cùng chăn mền.

Thẩm Uyên gặp con nhà giàu ngày thường hô to gọi nhỏ tác quái nay cùng mình nói lời cảm tạ, khẽ mỉm cười, đi ra ngoài...

Kỳ thật nàng cười lên rất đẹp, nếu như nàng không hung dữ với mình...nàng thật sự rất đẹp....

Nghiến nhi nhìn thấy tiểu thư mình đi ra, vội vàng đi tới, lại phát hiện mặt tiểu thư thật đỏ “Tiểu thư, mặt của người như thế nào lại hồng như vậy nha...”

“Không có...không có gì, chúng ta đi thôi” Thẩm Uyên có chút chột dạ nói

“Nha”

Sau khi trở về trong lòng Thẩm Uyên suy nghĩ, kỳ thật con nhà giàu nếu không châm chọc người khác cùng nói những lời chán ghét thì hấn cũng không quá bá đạo, hạo sắc...

.

.

.

Ngày hôm sau---

Thẩm Uyển sáng sớm phải đi cầu xin Tấn Nhân Võ, mà Tấn Nhân Võ bị lão thái quân, Mặc Ngôn, Tiểu Thanh, một đám người van xin đến nỗi không nghe được nữa đành phải mặc kệ Tấn Dương

“Oa, không khí bên ngoài thật là tốt” Tấn Dương đi ra hít sâu một hơi

“Ngươi nghịch tử, còn không tiến đến đây cho ta” Tấn Nhân Võ quát

Tấn Dương le lưỡi một cái, vào đại sảnh quỳ xuống “Cha...”

“Lần này vì Thẩm Uyển cùng bà nội cầu xin ta mới tha cho ngươi, ngươi sau này nếu lại như thế ta sẽ không cho qua đơn giản như vậy” Tấn Nhân Võ nói

“Vâng, hài nhi ghi nhớ” Tấn Dương cung kính nói, sự tình về sau sau hần nói. Huống chi người cũng không biết chuyện gì, Tấn Dương liền lên kế hoạch rất tốt, chính mình nên trở về Thẩm gia Dương Châu, chạy đến đó giải quyết mọi chuyện, hay là sớm bắt được từ thư đối với cả hai nàng đều tốt.

Tấn Nhân Võ đi rồi, lão thái quân liền sai người làm một đồng thức ăn, nhưng trước nhất Tấn Dương cần tắm rửa sạch sẽ một cái, thay đổi y phục.

“Nhị thiếu gia!” Gia đình báo lại

“Ừm, có chuyện gì?”

“Bình bộ đại nhân đại công tử hôm qua đã tới tìm thiếu gia”

“Nha, Dương Thành đã tới tìm ta” Ngẫm lại chính mình đã trở lại vài ngày, cũng không cùng nhóm bốn công tử ôn chuyện “Biết rồi, đi phái người thông báo với ba người kia đến Khách Quý lâu ôn chuyện”

“Vâng”

Tấn Dương vừa định đi liền thấy được Thẩm Uyển “Uy, cạp cái!”

“Ngươi tới kinh đô cũng đã hai ba ngày, sợ lão nhân nhà ta nói ta không săn sóc ngươi, hôm nay ta dẫn ngươi ra đường xem một chút, thuận tiện dẫn ngươi đi gặp huynh đệ của ta” Tấn Dương nói

Vốn là Thẩm Uyển nghĩ từ chối, lại muốn nghĩ mình quả thật muốn ra đường mua mấy bộ sách cùng văn chương, hai ngày không luyện chữ, vì vậy liền gật đầu nhẹ

Tấn Dương danh tiếng ở kinh đô không phải nhỏ, bình thường người bên ngoài nhìn thấy hần sẽ rối rít chạy, nhưng khi có Thẩm Uyển bên cạnh Tấn Dương liền không giống như vậy, mỹ nhân hấp dẫn lực chú ý của mọi người, vô luận là nam nữ hay già trẻ đều si ngốc nhìn về phía các nàng.

Mà Thẩm Uyển từ lúc đến Dương Châu đã bị quen với những ánh mắt như vậy, chỉ có thể bảo trì nụ cười trên mặt. Tấn Dương nhìn thấy kỳ lạ, trước kia mọi người nhìn thấy mình đều sợ, hiện tại lại hiển nhiên đứng trước mặt mình, aizz...không thể thừa nhận, mỹ nữ bên cạnh mị lực rất lớn a, ngắm đến ngay cả chết cũng không sợ.

Khách Quý lâu---

Ba người kia ngồi tại trong lâu chờ đợi. Một người mày đưa mắt lại với nữ tử thanh lâu, một người cả lợ phát phờ ngồi, người còn lại đang uống rượu, nhìn thấy Tấn Dương đến “Lão đại, ngươi đến chậm, phạt ba chung rượu...”

Vẫn chưa nói hết câu nhìn thấy Thẩm Uyển sau lưng Tấn Dương, lập tức bành bạch, chén rượu rơi xuống đất, một người khác ngã từ trên ghế xuống, còn có một người nhìn đến trông mắt sắp rơi ra.

Bất quá Thẩm Uyển lễ phép khom người

“Đây chính là Thẩm Uyển” Tấn Dương buồn cười nhìn ba người....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Biểu hiện giả dối

Lời Tấn Dương vừa nói ra, lập tức ba người lấy tốc độ ánh sáng sửa sang lại y phục của mình, chỉnh tề đứng thành một hàng

“Tại hạ, Binh bộ Thượng thư đại công tử, Dương Thành”

“Tại hạ, Lễ bộ Thượng thư Tam công tử, Lê Lễ”

“Tại hạ, Hình bộ thượng thư công tử, Trần Côn”

“Tiểu nữ là Thẩm Uyển” Thẩm Uyển nở một nụ cười nhẹ

Vừa vặn nụ cười giết hết tất cả mọi người ở đây...

“Thẩm cô nương, mau ngồi, mau ngồi” Lê Lễ đứng lên làm tư thế xin mời, bên cạnh liều mạng lau ghế, không chút nào tiếc cái áo khoác đắt tiền của hắn

“Cảm ơn”

“Chường quý, chường quý!!!” Trần Côn cũng không yếu thế, vội vàng kêu lên “Mau đưa những thứ thịt ngon, rau dưa tốt nhất đến”

“Dạ, dạ”

“Còn còn, bảo phòng bên kia không được ẩm ỉ đến nơi đây” Dương Thành hé ra ngân phiếu cho chường quý

Đối diện...đối diện chẳng phải là thanh lâu sao, chường quý đã hiểu ý Dương Thành, liền vội vàng gạt đầu “Tiểu nhân hiểu”

Ở bên ngoài Thẩm Uyển vẫn bảo trì nụ cười lạnh nhạt, đối với chỗ này liền không thích bất quá vẫn nở nụ cười trên mặt

Bất quá Tấn Dương bị gạt sang một bên, các người...bọn người các người gấp sắc liền quên bạn, có làm hay không, ta mới là đại ca của các người, bây giờ đều quay quanh cạp cái kia làm cái gì..

Còn có cạp cái kia, đối với mình liền hung dữ, đối với người khác luôn cười hi hi như thế, thật không công bằng đi a

“Uy, mấy người các người đủ rồi!” Tấn Dương kêu lên

Lúc này ba người mới nhìn đến Tấn Dương, nha...quên mất lão đại, vội vàng chịu tội “Làm sao đây lão đại, chúng ta đến đây có ý vì người đón gió tẩy trần, ha ha, đúng không?”

“Hào, hào, hào, đại ca, người ngồi ghế trên đi”

Tấn Dương thờ phỉ phò ngồi xuống

“Chúng ta đây không phải là nhìn thấy chị dâu nên muốn bày tỏ thành ý hay sao”

“Đúng vậy, đại ca, người ngàn vạn lần cũng chớ ăn dấm chua, chúng ta đối với chị dâu chính là kính trọng”

Tấn Dương nghĩ học máu, nàng mới không ăn dấm chua thế này có được không

Thẩm Uyển nghe bọn họ nói như vậy mặt liền đổi sắc

Ba người sau khi nói xong nghĩ đến Thẩm Uyển nói ra “Chị dâu, đây là tửu lâu nổi danh nhất kinh đô, người xem ha ha ha”

Nhìn xem một đám không đem mình vào mắt Tấn Dương rất tức giận. Còn nói là vì mình tẩy rửa bụi trần, ta xem đây chẳng phải là đãi tiệc lớn cho Thẩm Uyển sao.

Thẩm Uyển đều nhất nhất từ chối “Các vị chuẩn bị kỹ lưỡng Thẩm Uyển xin lĩnh tâm chi là tiểu nữ ăn không được”

“Thế nhưng Thẩm cô nương không ăn được?!!!! Vậy chúng ta ra ngoài một chút đi, kinh đô này rất nhiều chỗ chơi, Thẩm cô nương muốn đi nơi nào, chúng ta dẫn người đi” Trần Côn nói

“Lão Tứ, Thẩm cô nương lần đầu tiên tới đương nhiên chỗ nào hay ho a, nếu không như vậy đi, chúng ta có thể dẫn Thẩm cô nương đến hiệu sách, chỗ đó đều là người đọc sách thích tụ tập thảo luận thi tập ca phú”

“Đúng đúng, cái này hay, hoàn toàn phù hợp với hứng thú của Thẩm cô nương”

Tấn Dương sau khi nghe xong thiếu chút té ngã, má ơi, gặp quý đi, ba người này trông thấy hiệu sách hận không thể đốt hết thế nhưng chủ động đề xuất muốn đi hiệu sách

“Không cần, tiểu nữ chính mình đi là được rồi” Thẩm Uyển một lần nữa cự tuyệt

“Aizz, Thẩm cô nương, kinh đô lớn như thế này, ngươi là một cô nương yếu đuối đi trên đường không an toàn, hơn nữa ngươi cũng không biết hiệu sách ở nơi nào đúng không?” Ba người da mặt dày lại lần nữa thuyết phục

Gặp cự tuyệt không được, Thẩm Uyển cũng bắt đầu dĩ đồng ý “Kia xin hỏi nơi đó có bán văn chương địa phương không?”

“Có có, ta biết không xa có một nhà bán văn chương địa phương, ta dẫn ngươi đi” Lê Lễ vội vàng nói, lúc này bỗng muốn cảm tạ cha mình từng ép chính mình đi mua cái gì văn chương a ~

“VẬY ĐA TẠ CÔNG TỬ”

“VÌ THẨM CÔ NƯƠNG CÔNG HIỆN HẾT SỨC LỰC LÀ PHÚC CỦA TẠI HẠ”

“Uy uy, các ngươi cứ như vậy đi a, còn có ta...” Thấy mấy người đã đi xa, Tân Dương vội vàng kêu to

.
. .
.

Mấy người đi tới Mặc Hiến Cư

Thẩm Uyển chọn cho nàng bút vừa ý, vốn dự định trả tiền, lại bị vài người vượt lên trước một bước, vội vàng trả tiền, này làm cho lão bản sợ hãi. Mấy người này hẳn đều biết, là nhóm bốn quý công tử, ngày thường mua đồ không trả tiền cũng như làm hư đồ vật đều đã rất bình thường, nhưng bây giờ lại muốn tranh nhau trả tiền cho mình, những công tử kia là đang diễn cho ai xem a. Sẽ không làm bộ đưa tiền sau đó mượn cơ hội đánh mình cướp lại đó chứ. Vội vàng khóc không ra nước mắt nói “Các vị...các vị công tử...đều là tiểu nhân tặng cho các vị, không cần thu tiền”

“Hắc...hắc...lão bản ngươi thật tốt, bất quá lần này là tiền trao cháo múc, đạo lý hiển nhiên, đương nhiên phải trả tiền” Dương Thành vừa cười vừa nói, thừa lúc Thẩm Uyển không nhìn về phía bên này liền nhỏ giọng uy hiếp lão bản “Chết tiệt, ngươi hôm nay không thu tiền thì nhất định phải chết” Sau đó buông lão bản ra, vỗ vỗ vai hắn..

Lão bản đáng thương run rẩy thu mấy tờ ngân phiếu một trăm

“Ha ha, lão bản không cần đưa tiền thừa”

Cắt...biểu hiện quá giả dối, tất cả đều là giả dối, đám người kia, bình thường nếu có người muốn đến thu tiền nhất định bị bọn họ đánh đến cha mẹ nhìn không ra. Hiện tại vì muốn diễn cho mỹ nhân xem mà cho nhiều đến như vậy, Tân Dương nhìn bọn họ khinh bỉ, mấy cái người này, chắc chắc...

“Thẩm cô nương, ngươi còn muốn đi nơi nào?”

“Ta nghĩ cần phải đi mua vài cuốn sách”

“Ta biết rồi, ta biết rồi...” không đợi Lê lễ trả lời, Trần Côn liền vượt lên trước nói “Ta dẫn ngươi đi”

Tân Dương nhếch miệng, không tình nguyện đi theo phía sau

Đi tới Thư Hương Cư...

Thẩm Uyển tùy ý nhìn xung quanh, trong lúc vô tình nhìn thấy một bộ sách, vui mừng rút ra nhìn, quả nhiên là Vương Kỳ thi tập thứ ba bản chép tay nàng đã tìm thật lâu, thư phòng nàng chỉ còn thiếu có một quyển này

“Ha ha, cô nương thật sự là may mắn, quyển sách này trừ bản gốc trong hoàng cung chỉ có chỗ ta là có bản chép tay” lão bản cười nói, xem ra cô gái này cũng là người yêu sách a

“Lão bản, quyển sách này bao nhiêu tiền?” Thẩm uyển vui vẻ nói

“Nhìn ngươi cũng là người yêu sách nhưng quyển sách này cũng rất quý a” Lão bản còn chưa nói giá bao nhiêu

Vài quý công tử đã vượt lên trước nói “Bao nhiêu tiền, chúng ta ra”

“Không, đa tạ các vị công tử, đúng là quyển sách này Thẩm Uyển muốn chính mình mua, có thể chứ?” Thẩm Uyển rất chân thành nói, đây là quyển sách nàng thích nhất nên nàng muốn tự mình mua.

“Nếu Thẩm cô nương nói như vậy cũng tốt”

Ra khỏi Thư Hương Cư, Thẩm Uyên trên mặt lộ vẻ vui thích, không giống vừa rồi chỉ lộ nụ cười nhẹ lạnh nhạt

Ba người gặp Thẩm Uyên cao hứng như thế, tâm tình cũng tốt theo, trong lúc vô tình thấy được Tấn Dương đi đằng sau vội vàng nói “Lão đại mau đến đây!”

Hừ hiện tại mới nhớ tới ta, diễn cũng tốt quá đi, đều là biểu hiện giả dối, còn Thẩm Uyên kia cũng vậy, bình thường đối với mình dữ dội như vậy, lại còn điều ngoa. Bây giờ thực nữ như thế khó trách bên ngoài đồn đãi, mọi người đều bị cộp cái mê hoặc.

Kỳ thật Tấn Dương không biết, Thẩm Uyên đối với mọi người đều là nụ cười bên ngoài lạnh nhạt, trên thực tế đó là nụ cười bảo vệ mình. Cũng giống như Tấn Dương bình thường vẫn cả lơ phất phơ đùa giỡn người khác, làm con nhà giàu, không ai biết được con người thật của nàng, chính mình đeo cái mặt nạ xấu xa, người khác đều vẫn không nhìn ra con người chân chính bên trong nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bồi sách

Nhìn Thẩm Uyên sắc mặt lộ vẻ vui thích còn chưa tan cùng ba người kia nói chuyện phiếm, Tấn Dương càng xem càng chói mắt. Mau một bước tiến đến chen giữa Thẩm Uyên cùng Trần Côn, khiến Thẩm Uyên lão đảo

“Thẩm cô nương!” Lê Lễ vội vàng vịn lấy Thẩm Uyên

Thẩm Uyên không bận tâm chính mình cuống quýt xem cuốn sách trong ngực có bị đụng hư hay không

“Thẩm cô nương, ngại không sao chứ?” Lê Lễ đứng lo lắng hỏi

Thẩm Uyên đem tay rút về “Không có việc gì”

Vừa nói như vậy vài người liền thờ phào

Trần Côn có chút oán hận nhìn Tấn Dương “Lão đại, ngại vội vã như vậy làm cái gì, nếu đụng Thẩm cô nương bị thương thì làm thế nào?”

Tấn Dương nghe xong nghiêng răng nghiêng lợi “Ý của ngại là trách ta?”

Vài người nhìn ra Tấn Dương không cao hứng liền cười ha hả nói “Lão đại, ý lão tam không phải như vậy...” Vừa vặn nhìn thấy sau lưng Tấn Dương là một cửa hàng bán bồn cảnh thực vật, vội vàng nói “Lão đại là trông thấy tiệm này nên nóng lòng có phải không?”

“Lão đại bên trong có bán bồn cảnh, này cả một ngày đều cùng Thẩm cô nương mua đồ, lão đại muốn mua bồn cảnh, chúng ta liền đưa lão đại đi mua” Hẳn nếu nhớ không lầm, lão đại rất thích nuôi những thứ hoa hoa thảo thảo gì đó. Trước kia thường xuyên chứng kiến lão đại ôm bồn cảnh về nhà.

Tấn Dương nhìn xem cửa hàng bồn cảnh này đã sớm động tâm, đã lâu không mua bồn cảnh, trong lòng cũng hết giận không ít, cũng nên đi xem một chút...

“Đi một chút, lão đại, chúng ta đi vào thôi” Vài người nhanh chân bước vào cửa hàng

Không nghĩ tới con nhà giàu này còn thích hoa cỏ. Thẩm Uyên cũng đi theo tiến vào

Sau khi tiến vào, hương hoa bốn phía, hơn nữa nhiệt độ bên trong ấm áp, hai mắt Tấn Dương liền tỏ sáng, rất nhiều bồn cảnh xinh đẹp a ~

“Thẩm cô nương, ngại có thích bồn kia không, chúng ta mua cho ngại”

Thẩm Uyên cười duyên lắc đầu, đồng thời thấy được bộ dạng hưng phấn của Tấn Dương, giống như chú chó nhỏ thấy được xương, nhin không được

cười khẽ một tiếng.

“Lão đại, người thích chậu kia?”

Tấn Dương lập tức chỉ vào một chậu màu lam dễ thấy nhất “Ta muốn cái này!”

Lập tức ba người trên mặt có điểm cứng ngắc, đây không phải là rút máu bọn họ sao, bồn màu lam này chính là phải tốn rất nhiều bạc a

Thẩm Uyển nhìn theo phương hướng Tấn Dương chỉ, nàng nhớ trong nhà mình cũng có một chậu như vậy, bất quá cũng là bảo bối của gia gia

“Như thế nào? các người không phải nói ta thích liền mua cho ta sao?” Tấn Dương nhủ thầm, mặc dù nói bồn cảnh này rất trân quý nhưng trong nhà cũng có bảy tám bồn, nàng muốn mua về để trưng phật mấy tên trọng sắc khinh bạn này.

Bị Tấn Dương nói như vậy, bất cứ giá nào cũng phải mua, không thể thất lễ trước mặt mỹ nhân được “Hảo, lão đại thích, chúng ta liền mua”

Tấn Dương lập tức nở nụ cười sáng lạn nhìn mấy người này “Hảo huynh đệ” Hắc hắc...ta cho các người còn dám xưng hảo hán hay không, còn sĩ diện trước mặt mỹ nữ.

Ba người nhin đầu đem tiền trả cho lão bản, Tấn Dương ôm được bồn hoa màu lam yêu thích, tâm tình đột nhiên tốt hẳn, cái này liền đưa cho bà nội, bà nội nhất định cao hứng. Ha ha. Kỳ thật Tấn Dương thích mua bồn cảnh là nhờ vào sở thích của lão thái quân, lão thái quân thích cây cảnh, cho nên Tấn Dương mỗi lần nhìn thấy cây cảnh xinh đẹp đều sẽ mang về, dù đồ lão thái quân vui vẻ.

Nhóm ba vị công tử vì mua bồn hoa này mà móc hết tiền trên người, bất quá chỉ cần lưu lại ấn tượng tốt với mỹ nhân hết thấy đều đáng giá.

Tấn Dương nhìn thấy mấy tên kia còn vây quanh Thẩm Uyển, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía trước “Khụ khụ, ta phát hiện phía trước còn có mấy cửa hàng bán thực vật, chúng ta vào xem một chút đi”

Mấy người nghe được Tấn Dương nói như vậy, sắc mặt lập tức biến sắc, bọn họ bây giờ trên người không còn đồng nào a, nếu lão đại muốn bọn họ xuất tiền ra nữa, vậy hình tượng cả ngày hôm nay cố gắng xây dựng xem như xong cả rồi, vội vàng nói “Lão đại, sắc trời không còn sớm, ta còn phải về a”

“Đứng đứng, lão đại, cha ta nếu biết ta không quay về trước buổi tối sẽ đánh ta”

“Hảo, chúng ta đi trước a, Thẩm cô nương, cáo từ!”

Trước khi đi vẫn không quên ra về phong độ trước mặt Thẩm Uyển

Tấn Dương lắc đầu nhìn theo “Mấy tên này, chắc chắc...”

Hiện tại chỉ còn lại hai người Tấn Dương cùng Thẩm Uyển, một người mang bút cùng sách, một người ôm bồn hoa

Đi được một lát, Tấn Dương ôm bồn hoa đã có chút mệt “Không đi, không đi nữa, mệt chết ta” Sớm biết thế này liền gọi người mang bồn hoa về nhà

Thẩm Uyển nhìn xem Tấn Dương chưa đi được bao nhiêu đã la to than mệt mỏi, có chút bất đắc dĩ “Vậy chúng ta đi đến trà lâu nghỉ ngơi một lát đi”

“Ừ!”

Hai người vào trà lâu, Tấn Dương để bồn hoa xuống, Thẩm Uyển đem bút để xuống sau, trong tay vẫn là ôm quyền sách kia

“Uy ta nói cộp cái người không thể thả quyền sách kia ra sao”

Thẩm Uyển lắc đầu “Trên bàn bản” Làm ơn thì làm sao bây giờ

“Có cái gì bản a, người ngồi đây một lát dùng bữa, chẳng lẽ cũng muốn ôm a” Tấn Dương nhếch miệng nói

Bị Tấn Dương nói như vậy Thẩm Uyển đành xuất ra khăn tay của mình, đệm trên mặt bàn, sau đó đem sách để bên trên

Xem như bảo bối làm gì, chẳng phải chỉ là quyền sách thôi sao “Tiểu nhị, đem thêm ấm trà đến”

“Hảo, khách quan”

Đợi đến lúc đem ấm trà lên, tiểu nhị cho Tấn Dương thêm trà, không nghĩ đằng sau có người đụng phải tiểu nhị, tiểu nhị tay run lên, vung trà đến cánh tay Tấn Dương, tay Tấn Dương liền run lên, không cẩn thận đổ chén trà xuống đúng lúc lại rơi xuống sách của Thẩm Uyển

Thẩm Uyển kêu lên một tiếng, vội vàng cầm lấy sách

Tấn Dương thấy thế cũng theo Thẩm Uyển lau sách

“Khách quan, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Tiểu nhị vội vàng nói xin lỗi

Thẩm Uyên cực lực lau sách, vài trang vẫn bị thấm nước chữ viết mờ hồ, sách mình trân trọng bị như vậy Thẩm Uyên liền đau lòng

“Cái kia, sách...có sao không...” Tần Dương có chút chột dạ hỏi, dù sao cũng chính tay nàng làm ướt

Thẩm Uyên nhìn Tần Dương cũng không nói gì, có lẽ đây là số mệnh đã định đi, chỉ thở dài “Ta mệt mỏi, ta về phủ trước”

Thời điểm đi cũng không chú ý đến cánh tay Tần Dương đã bị phồng

Tần Dương nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của Thẩm Uyên, trong lòng có chút không thoải mái, nàng lại không cố ý, tại sao lại nhìn mình như vậy a, thật là....

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, khách quan thật sự xin lỗi”

Tần Dương bị tiểu nhị nói xin lỗi làm cho phiền lòng “Nếu xin lỗi hữu dụng vậy nha sai đây đường ngoài kia có thể về nhà ôm hài tử”

Lúc này chương quý vội vàng đi tới, nhìn thấy Tần Dương, sắc mặt đại biến, xong rồi...ta xong rồi....., trong lòng chỉ có mấy chữ này, đắc tội hần, tiệm này cũng xong rồi. Nhìn đầu sỏ mọi chuyện tiểu nhị, lập tức hận hần “Người này không hiểu quy củ người làm” Một cái tát giáng xuống, tiểu nhị lập tức té trên mặt đất

Tiểu nhị hoảng sợ nhìn chương quý

Chương quý tức giận nhìn tiểu nhị “Ta tạo điều kiện cho người ở, người chính là đối với ta như vậy” Tâm quyết cả đời ta coi như xong rồi

Tần Dương bên cạnh nhìn không được nữa “Dừng tay cho ta...”

Nghe Tần Dương bảo dừng tay, chương quý nín thở khom người “Công...công tử, đều là do tên súc sinh này, nếu công tử chưa hết giận, công tử liền xử lý hần”

Tần Dương vung tay “Nói thế nhưng người cũng không đánh nặng như vậy, thiệt là” Nói xong quay đầu đi, ngay cả bồn hoa cũng không cần

Không phải chỉ là một quyển sách thôi sao còn là hàng lậu, làm như bao bối không bằng, trong nội cung còn nhiều a...

Trong nội cung?! Đúng vậy, trong Tàng Thư Các nhiều sách như vậy, nhất định có quyển sách này, nghĩ tới đây Tần Dương vội vàng xoay người hướng hoàng cung đi đến.

“Cô cô, cô cô, ta muốn đến Tàng Thư Các” Tần Dương vừa tiến vào đã làm nũng hoàng hậu Tần Đình

“Dương nhi tiến Tàng Thư Các làm cái gì?” Tần Đình tò mò hỏi, nhớ rõ Dương nhi lúc nhỏ muốn hần đọc sách đã như lấy mạng hần, như thế nào hôm nay còn muốn tiến Tàng Thư Các đây

Cũng không thể nói là vào trộm sách “Dương nhi muốn đọc sách, ai nha, cô cô, cho ta vào đi, chẳng lẽ cô cô không muốn Dương nhi đọc sách”

“Đương nhiên không phải...” Tần Đình nhìn xem Tần Dương bĩu môi một hồi liền cảm thấy buồn cười “Hào, người đi Tàng Thư Các đi”

“Cảm ơn cô cô” Lấy được lệnh bài của Tần Đình, Tần Dương vội vàng chạy tới Tàng Thư Các

Nhìn từng dãy sách Tần Dương không biết tìm từ đâu, hơn nữa chính mình không nhớ rõ tên sách, ai, giống như quyển sách kia chính là thi tập a, “Thi tập ở chỗ nào?”

“Thế tử, thỉnh theo nô tài” Thái giám mang Tần Dương sang dãy bên kia

Này....không phải nói với ta đây đều là thi tập đó chứ “Ách...”

“Đây đều là thi tập!”

Được rồi, Tần Dương hít sâu một hơi, tìm tìm, bắt đầu ra sức đứng lên tìm sách....

Một quyển lại một quyển, không phải quyển này...cũng không phải quyển này. Tần Dương bước lên thang mây bắt đầu rút sách, mở một quyển ra, cảm giác không phải liền ném ra sau. Vài thái giám thật đáng thương, nằm bên dưới liều mạng đón nguyên bảo, những quyển sách này hư hỏng chỗ nào bọn hần coi như xong đời rồi.

“Thế tử! Người muốn tìm sách gì, nô tài giúp người tìm” Nguyên một đám thái giám ôm một đống sách trong tay, mệt mỏi thở dốc

Nói nhầm, ta mà biết tên đã sớm nói để các người tìm, lại tiếp tục tìm...

Thẩm Uyên sau khi trở lại phủ Tướng quân, nhìn quyển sách trên tay tiếc hận, chính mình tìm mấy năm thật vất vả ở kinh đô mới tìm được, kết quả....haiz liên tục thờ dài

“Tiểu thư, có lẽ địa phương khác sẽ có” Nghiễn Nhi an ủi

“Sẽ không có, đây là quyển cuối cùng” Thẩm Uyên thờ dài nói

“Nhưng tiểu thư chỉ có vài trang chữ không rõ lắm, còn lại đều xem được, so với tìm không được sách thì cũng tốt hơn”

Thẩm Uyên nghe Nghiễn Nhi nói như vậy, cũng có chút đạo lý, quả nhiên chính là mình quá tham đây, chỉ là không trọn vẹn được không tránh khỏi có chút tiếc nuối

“Tiểu thư, không cần phải suy nghĩ, trước dùng bữa tối, Tán tướng quân đi ra ngoài, lão thái quân hôm nay ăn chay, cho nên chỉ còn người cùng con nhà giàu kia ăn”

Nhắc mới nhớ đến chính mình sau khi trở lại vì tiếc quyển sách kia, không chú ý đến người nợ có hay không đã trở lại “Hắn đã trở lại?”

“Không có, không biết lại ở chỗ nào uống hoa tửu đây” Nghiễn Nhi nói

Cũng không thể trách Nghiễn Nhi nghĩ như vậy, bình thường con nhà giàu rất khuya mới trở về, không phải đi uống hoa tửu thì còn có thể đi nơi nào đây

Thẩm Uyên cũng không nói gì thêm, đi dùng bữa trước

Tại Tăng Thư Các, Tán Dương tìm sách một hồi ngồi bệt xuống sàn mà vài thái giám đón “nguyên bảo” cũng một hồi không ra hơi

“Thế tử...này....sắc trời đã tối, nếu không ngày mai lại đến tìm a” Một thái giám nói, tiếp vị thế tử này thật mệt chết đi được

Tán Dương nhìn bên ngoài trời đã tối đen, tìm nửa ngày cũng không tìm được quyển sách kia, không khỏi tức giận đập một giá sách, giá sách nghiêng ngã lập tức sách như mưa rơi xuống

“Thế tử!!!” Vài thái giám hoảng sợ chạy tới

Tán Dương bị một đám sách chôn bên trong, thái giám đem Tán Dương kéo ra ngoài. Chết tiệt, đau chết ta, vuốt vuốt cái trán bị sách đập trúng, vừa vặn trong tay cầm một quyển sách, vốn định ném văng ra. Lại phát hiện quyển sách này có điểm nhìn quen mắt. Vội vàng mở ra nhìn vài trang, ha ha chính là quyển sách này. Rốt cuộc tìm được, hôn vài cái lên sách, cũng không trông nom trán bị thương, chạy thẳng ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bị thương

Tán Dương cầm lấy quyển thi tập vất vả tìm được về nhà

“Nhị thiếu gia” Gia đình Tán phủ nói

“Ừm” Tán Dương gật đầu nhẹ, gia đình định đi đã bị Tán Dương gọi lại

“Nhị thiếu gia, có chuyện gì không?” gia đình sợ hãi, chính mình không làm gì sai đó chứ

“Ách, kia cộp...a....thiếu phu nhân đang làm cái gì?”

“A, thiếu phu nhân đang luyện thư pháp trong thư phòng, tiểu nhân vừa đến châm thêm nước” gia đình thành thật trả lời

“Được rồi, người lui xuống trước đi” Tần Dương phát tay

“Tiểu nhân cáo lui”

Tần Dương nhìn thi tập trong tay lên lên giấu vào trong quần áo, giống như tiểu hài tử nghịch ngợm

Sau đó đẩy cửa ra, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp trên bàn cầm sách nghiêm túc viết chữ, hoàn toàn không chú ý tới người vừa tiến vào, Tần Dương nhìn chữ viết, này thật mảnh mai thanh tu tinh tế, Tần Dương âm thầm nghĩ tới muốn nàng viết được như thế là chuyện khó a, không có ai đọc hiểu đây.

Đã lâu Thẩm Uyển đã không luyện chữ, bút vừa mới mua thật tốt luyện đến không thể bỏ xuống được, một lát sau dự định đi châm thêm chút giấy đến luyện tập, mới vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một cái đầu phóng đại trước mặt, Thẩm Uyển cả kinh, đợi đến khi nhìn kỹ mới phát hiện là Tần Dương “Người tới có chuyện gì sao?”

Sau đó không nhìn Tần Dương nữa, tay tìm giấy Tuyên Thành. Thẩm Uyển nhìn thấy Tần Dương không nói lời nào vì vậy mở miệng nói “Nếu như không có việc gì, trước hết ra ngoài đi, đừng quấy rầy ta luyện chữ” nói xong tiếp tục chú tâm luyện chữ.

Tần Dương thấy nàng đối với mình chán ghét như vậy liền cảm thấy tức giận, hảo tâm giúp nàng tìm sách lại cho ta một mặt thái độ như vậy. “Viết cái gì, luyện cái gì a, chẳng lẽ ngươi không biết gần đây giá hàng tăng lên, giấy Tuyên Thành rất quý sao, hơn nữa ngươi luyện chữ là lãng phí tài nguyên”

Thẩm Uyển nghe xong sắc mặt lạnh đi vài phần, cho tới bây giờ nàng cũng chưa nghe ai bảo viết chữ là lãng phí tài nguyên, bên ngoài còn có bao nhiêu người cầu chữ của mình, tròng mắt liếc Tần Dương “Thì ra Tần công tử tại thanh lâu tiêu tiền như nước cũng nhớ kỹ tiền rất quý nha, yên tâm đi mặc dù Thẩm Uyển ta không có nhiều tiền nhưng vẫn đủ để mua những thứ này, không phiền đến tiền của Tần công tử” Thẩm Uyển lạnh lùng nói, thật sự từ xưa đến giờ nàng chưa gặp qua ai nhỏ mọn như vậy.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiền ta không phiền Thẩm tiểu thư để ý” Tần Dương hừ một tiếng nổi giận dưng dưng đi

Nữ nhân không biết tốt xấu...

Thẩm Uyển gặp Tần Dương tức giận đi, lắc đầu, con nhà giàu này. Sau đó một lần nữa chú tâm vào luyện chữ

Tần Dương ra khỏi cửa phòng, đột nhiên nghĩ tới, nàng đến trả sách, nhìn đến thi tập vất vả tìm cả ngày, lại nhớ đến thái độ của cộp cái, thật muốn đem quyển sách này vứt đi, nhưng có chút không bỏ được, dầu gì cũng rất quý hiếm nha, tính toán lại một chút, chính mình lại không muốn thiếu người đó cái gì, để xuống thể diện lần nữa bước vào phòng

Thẩm Uyển nhìn thấy Tần Dương quay trở lại, vừa định hỏi thế nào...chỉ thấy Tần Dương đem thi tập ném lên bàn “Bỏ thiếu gia chưa bao giờ thiếu người cái gì, quyển sách này trả lại cho người!” sau đó quay đầu bỏ đi

Thẩm Uyển đầu tiên là ngây ngẩn, sau đó nhìn thi tập trên bàn, ánh mắt nghi hoặc chuyển thành ngạc nhiên rồi mừng rỡ, kia thật sự là bản gốc kia sao? Cầm lấy mở ra vài trang xem, hơn nữa còn là bản viết tay....

Khuôn mặt kích động, còn chưa hết cao hứng liền nghe có tiếng ồn ào bên ngoài

“Nhị...nhị thiếu gia, người làm sao vậy, không sao chứ?” Nha hoàn có chút hoảng sợ nói

Nhị thiếu gia? Là con nhà giàu, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao, liền để quyển sách tại trên bàn đi ra ngoài, trông thấy Tần Dương tay trái ôm lấy tay phải về mặt thống khổ ngồi xồm xuống, nha hoàn bên cạnh sợ đến sắp khóc

“Chuyện gì xảy ra?” Thẩm Uyển vội vàng hỏi

“Thiếu...thiếu phu nhân, Nhị thiếu gia đi quá nhanh đụng phải nô tỳ, sau đó nô tỳ không biết chuyện gì xảy ra, thiếu gia liền ngồi xồm xuống la to, thiếu phu nhân, tha mạng” Nha hoàn nghẹn ngào đứng lên, nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ đụng nhẹ thiếu gia liền...

Làm sao có thể đụng nhẹ liền đau như thế, nhìn hấn như vậy cũng không giống giả bộ, chẳng lẽ....Thẩm Uyển đột nhiên nghĩ đến cái gì, đi nhanh tiến đến kéo ống tay áo Tần Dương, mượn ánh sáng ở gian phòng để thấy rõ ràng cánh tay, vốn tay Tần Dương rất trắng giờ lại nổi lên nhiều cái phao, cánh tay đỏ bầm một mảnh

Tần Dương ôm lấy cánh tay đau nhức, chết tiệt làm sao từ lúc đó đến giờ không thấy đau nhức mà bây giờ lại...aiz Tần Dương nhìn cánh tay vô cùng thâm của mình ai oán

“Nhanh đi thỉnh đại phu” Thẩm Uyển luống cuống nói

Nha hoàn vội vàng gật đầu “Vâng...vâng”

“Chớ kinh động bà nội!” Tấn Dương hô, lúc này bà nội có lẽ đã ngủ

Thắm Uyên dìu Tấn Dương vào trong phòng, lúc này Nghiễn nhi đã trở lại

“Nghiễn nhi ngơoi tới thật đúng lúc, nhanh đi mang chậu nước đến, không thể lạnh cũng không được quá nóng, lấy thêm một chiếc khăn sạch”

Nghiễn nhi gấp tiểu thư nhà mình vội vàng như thế không nói gì liền chạy ra ngoài

Thắm Uyên ngồi xuống, cẩn thận đem tay áo Tấn Dương vén lên. Nhìn xem cánh tay, một hồi tự trách kéo đến, lúc ấy nàng chỉ lo sách, quên mất hân bị gội nước nóng “Thực xin lỗi”

“Ngơoi xin lỗi cái gì, cũng không phải ngơoi gội?” Tấn Dương buồn cười nói

“Ngơoi...” Thắm Uyên đối với người trước mặt có điểm bất đắc dĩ nhìn cánh tay hân lòng lại mềm nhũn ra “Lúc ấy không chú ý ngơoi bị gội nước, nếu không ta...”

“Nếu không....nếu không ngơoi cái gì?”

Nếu không ngơoi cũng không bị thương nặng như thế. Thắm Uyên ánh mắt âm đạm xuống...

Tấn Dương gấp Thắm Uyên tự trách, một hồi buồn cười “Uy ta nói cọp cái ngơoi tự trách bản thân cái gì a, đều không phải lỗi của ngơoi, bắt quá ngơoi nhìn xem ta thật đáng thương a, ô ô ô, vốn là cánh tay trắng nõn không tỳ vết lại trở thành thịt kho tàu, ngơoi liền cấp cho ta một nụ hôn an ủi a”

“Ngơoi...lưu manh....vô lại”

“Uy uy, ta chính là đi tìm quyền sách kia cho ngơoi mà không tìm đại phu mới làm cho nặng thêm a”

Thắm Uyên vốn là muốn nói điều gì đó đúng lúc Nghiễn nhi cầm chậu nước chạy đến “Tiểu thư, nước đây!”

“Hảo” Thắm Uyên đem tay của mình bỏ vào trong nước thử nhiệt độ, không lạnh cũng không nóng, đem khăn thấm ướt bắt đầu lau nhẹ nhàng cho Tấn Dương. Nhìn bộ dáng Thắm Uyên tỉ mỉ lau, sợ làm Tấn Dương đau, ôn nhu thổi thổi, gió nhẹ lướt qua nhấc lên vài sợi tóc, hình ảnh kia....làm cho Tấn Dương nhìn có chút ngây dại. Thắm Uyên ôn nhu như thế là lần đầu gặp đây, thì ra nàng cũng có một mặt ôn nhu như thế....

“Đại phu, đại phu đã đến!” Nha hoàn đi theo đằng sau Tiểu Thanh

“Không kinh động đến bà nội đây chứ?”

Thắm Uyên không nghĩ tới Tấn Dương câu đầu tiên nói chính là lão thái quân, con nhà giàu này ngược lại rất có hiểu

“Không có. Thiếu gia, mau để đại phu nhìn một chút” Tiểu Thanh cuống cuống nói, vốn là ngoài cửa có người đưa đến bồn hoa màu lam, nói là thiếu gia mua, dự định mang đến gian phòng thiếu gia lại gặp Xuân Mai mới biết thiếu gia bị thương

“Đại phu, thiếu gia nhà ta như thế nào?”

“Tình huống cũng không quá nghiêm trọng, may mắn chỉ là tiểu phao nhỏ, hơn nữa đã rửa nước sạch, xử lý rất tốt, ta lưu lại một ít thuốc mỡ, lau lên da, mỗi ngày ba lượt, qua một thời gian ngắn sẽ tốt”

Nghe không có gì đáng ngại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm

“Tạ ơn đại phu!”

“Đâu có đâu có, đây là thuốc mỡ” đại phu nói ra

Tiểu Thanh đón lấy đưa cho Thắm Uyên “Thiếu phu nhân, chuyện bôi thuốc, liền làm phiền đến ngơoi, ta phải đi tiễn đại phu một lát”

Cho nên trách nhiệm bôi thuốc Thắm Uyên liền gánh lấy

.

.

.

Đợi đến lúc Tiểu Thanh quay lại đã nhìn thấy cặp đôi ngày thường đầu khấu lẫn nhau giờ phút này ngược lại rất hài hòa, thật đúng là Kim đồng ngọc nữ, trời ạ, chính mình đang suy nghĩ cái gì đây, như thế nào lại không nhớ thiếu gia là....

“Thiếu gia, vừa nãy Phúc Lâu khách điểm chường quý có đưa tới một chậu hoa màu lam”

“Nha, ta quên mất nó, kia bồn hoa hiện tại ở nơi nào?”

“Thiếu gia đừng nóng vội, Tiểu Thanh đã đặt trong vườn của thiếu gia”

“A, vậy là tốt rồi” Tần Dương thở phào nhẹ nhõm

“Bất quá thiếu gia...ngươi sẽ không dự định nuôi nữa chứ?” Tiểu Thanh lo lắng hỏi

“Không nuôi, trực tiếp đưa qua cho bà nội đi” Tần Dương nghĩ đến chính mình cho tới bây giờ cũng chưa nuôi sống được cái gì liền ảo não

Tiểu Thanh nghe Tần Dương nói không nuôi liền cảm thấy nhẹ nhõm “May là thiếu gia nói không nuôi, nếu không lại hy sinh một bồn hoa thực vật”

“Uy, đã kích bồn thiếu gia phải không?”

“Thiếu gia, không phải là Tiểu Thanh đã kích ngươi, ngươi suy nghĩ một chút những năm qua ngươi đã nuôi cái gì còn sống hay chưa?”

Ở bên cạnh Thẩm Uyển nhin không được liền hỏi “Không có cái gì sống được sao?”

“Đúng vậy, thiếu phu nhân, ngươi là không biết, không riêng gì mẫu đơn khó nuôi, ngay cả sinh mệnh cực kỳ ngoan cường như cây tiên nhân chương đều bị thiếu gia nhà chúng ta nuôi đến chết”

“Phốc...” Thẩm Uyển nhin cười không được “Không thể nào, hần ngay cả tiên nhân chương cũng nuôi chết sao?”

“Cũng đâu chỉ có thực vật, động vật cũng bị nuôi chết, khi còn bé thiếu gia nuôi hai con vịt, nói là chờ chúng lớn mập mập sẽ thịt ăn kết quả nuôi chưa đến bảy ngày hai con vịt liền tắt thở, hơn nữa thiếu gia nuôi đều không cho chúng ta nhúng tay, muốn đích thân săn sóc”

Thẩm Uyển nghe xong dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Tần Dương, tên này là sát thủ giết hại sinh linh a....

“Uy uy, cạp cái, ánh mắt ngươi là sao a?!” Thiệt là, nói đến thực vật lại làm Tần Dương đau đớn, những thứ kia nuôi chết thì coi như xong đi, đến cây tiên nhân chương cũng bỏ ta mà đi. Hơn nữa chính mình cũng rất dụng tâm nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cướp bóc

“Này thực vật so với người khó nuôi hơn nhiều!” Tần Dương bừa bãi nói. Trong miệng lẩm bẩm “Thực vật chết bầm”

“Hảo, thiếu gia của ta ngươi đừng khổ não, người không tốt để nuôi như thực vật, thực vật chỉ cần nước cùng ánh mặt trời, người thì không chỉ cần hai thứ này a” Tiểu Thanh gấp thiếu gia nhà mình có điểm mất hứng, đẩy nhẹ vai Tần Dương nói

“Nói như vậy người so với thực vật khó nuôi hơn nhiều có phải không?” Tần Dương hai mắt sáng long lanh nhìn Tiểu Thanh

“Ừm, ừm” Tiểu Thanh bị Tần Dương bằng ánh mắt hy vọng bức cho gật đầu liên tục, nàng thật sợ nếu mình trả lời chậm một giây đôi mắt kia sẽ chảy như “nước suối”

“Ha ha, vậy ta cũng không còn khổ não, hừ, thực vật chết tiệt, ngươi xem ta còn khó nuôi hơn nhiều, ta đến nay cũng không đem mình nuôi chết đã là kỳ tích vĩ đại a” Tần Dương kiêu ngạo nói

Phanh...lập tức một đám người trong phòng liền muốn té xỉu

Thiếu gia, ngươi là được lão thái quân cấp dưỡng cho sống a...

Nàng đây là gả cho một tuyệt phẩm tướng công thể này a....

Đều té xỉu sao, ta chính là nói sự thật, ta kiếp trước cũng là tự làm việc nuôi sống chính mình a....

“Nhị thiếu gia, lão gia gọi người đến chỗ của hần một chuyện” Gia đình báo lại

Cha lại gọi ta sao, ta dạo gần đây không làm gì sai, Tấn Dương nghi hoặc nhìn Thẩm Uyển, này cộp cái sẽ không cáo trạng gì nữa đấy chứ

~

Không nên nhìn ta, ta cái gì cũng chưa nói, Thẩm Uyển dùng ánh mắt đáp lại Tấn Dương..

Tấn Dương nhận được ánh mắt Thẩm Uyển, nhếch miệng “Biết rồi”

.

.

Thư phòng -----

“Cha” Tấn Dương cung kính đứng ở bên trong

“Ủm” Tấn Nhân Vô vẫn nhìn bình thư trong tay không nhìn đến Tấn Dương “Người rời Thẩm gia đã bao nhiêu ngày rồi?”

“Tính cả lộ trình đã có hơn mười ngày”

“Kia ngày mai người cùng Uyển nhi trở về Thẩm gia đi”

“.....” aaaa, nhà người ta thì muốn hải tặc của mình xuất giá về nhà mẹ đẻ, còn cha thì....ta mới về không bao lâu liền đem ta đuổi ra ngoài, chỉ là gần đây ta ăn hơi nhiều một chút thôi, thật hẹp hòi....còn sợ ta ăn hết của trong nhà.

Tấn Nhân Vô vẫn như cũ không nhìn Tấn Dương, giả vờ lật sách nói “Người dù sao cũng đã là người của Thẩm gia, kinh đô cách Dương Châu lộ trình xa, tại trên đường cũng sẽ đến năm sáu ngày, người lần này về nhà mẹ đẻ quá lâu rồi, sẽ phải cho người đến Thẩm gia thông báo một tiếng”

“A...vâng” Tấn Dương cúi đầu trả lời, trở về thì trở về, dù sao cũng là chuyện sớm muộn

Tấn Nhân Vô nhìn thấy Tấn Dương cúi đầu, len lén liếc một cái, biết Tấn Dương không cao hứng ho khan hai tiếng “Đi xuống trước đi!” Hần làm sao có thể không hy vọng con mình có thể bên cạnh mình lâu một chút nhưng Tấn Dương đã ở rể Thẩm gia. Về lý về tình cũng không nên ở nhà quá lâu, huống chi Thẩm gia vẫn còn Thẩm Phú Quý đang chờ ở nhà.

.

.

.

Tấn Dương trở lại tiểu viện của mình

“Thiếu gia, lão gia đã nói cái gì vậy a?” Tiểu Thanh nhìn xem Tấn Dương có chút thất lạc liền khẩn trương hỏi, lão gia không phải là lại mắng thiếu gia đấy chứ

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, người đi thu thập hành lý đi, ngày mai chúng ta trở về Thẩm gia”

“A....này....”

“Là cha ta ra lệnh, người trước cùng Tiểu Mặc đi thu thập đi”

“Vâng, Tiểu Thanh xin cáo lui”

.

.

.

Ngày hôm sau-----

“Bà nội, Dương nhi đi, người phải hảo hảo bảo trọng thân thể!”

“Dương nhi trở lại không được bao nhiêu ngày lại muốn đi, bà nội không bỏ được người” Lão thái quân lời kéo tay Tấn Dương khóc rống nói

“Bà nội, người đừng như vậy, Dương nhi đi rất nhanh sẽ trở lại, bà nội hãy tin Dương nhi” Tấn Dương ra dấu với lão thái quân

Lão thái quân biết rõ ý của Tấn Dương, đúng là vẫn không nỡ bỏ...

“Nương!” Tấn Nhân Võ đem tay của lão thái quân buông Tấn Dương ra, đối với Tấn Dương nói “Dương nhi trở về Thẩm gia phải đàng hoàng một chút, đừng gây náo loạn có hiểu không?”

“Cha, ta đã biết” Dù sao người gây chuyện cũng không phải là ta “Cha bảo trọng, bà nội bảo trọng”

“Công công, bà nội, bảo trọng thân thể” Thẩm Uyển bái xong rồi bước vào xe ngựa

.
. .
.

Kết quả là một chiếc xe ngựa bốn người Tấn Dương, Thẩm Uyển, Nghiễn nhi cùng Tiểu Thanh cùng ngồi

Trong lúc đi không ai nói gì, không khí cực kì trầm mặc

“Thiếu gia” Một tiếng phá vỡ sự trầm mặc

“Chuyện gì?” Tấn Dương nhắc mình cửa lên

“Thiếu gia, đến ngã rẽ, chúng ta là đi đường lớn hay đường tắt?” Mặc Ngôn hỏi

“Đi đường tắt đi, tiết kiệm thời gian”

“Vâng”

“Đi đường tắt chỉ sợ không an toàn” Thẩm Uyển mở miệng nói

“Sợ cái gì, chúng ta nhiều người như vậy, cho dù có sơn tặc người cũng không cần phải xông lên, nếu có cốp có lẽ nó xem người là đồng loại sẽ tha mạng cho người a”

“Người...tiểu thư nhà ta cũng là hào tâm nhắc nhở người, người như vậy là thế nào” Nghiễn nhi nhìn thấy Tấn Dương nói tiểu thư nhà nàng như thế liền bất mãn

“Được rồi, đừng chấp nhặt hần, cũng đã đi rồi, xem ra có chuyện gì xảy ra sẽ có người núp đằng sau xa ngựa”

“Hừ, người yên tâm, nếu có sơn tặc, bốn thiếu gia là người thứ nhất xung phong” Tấn Dương không phục nói

“Chỉ mong Tấn thế tử nói được là làm được”

“Hừ ~”

.
. .
.

Hai ngày sau đều bình yên vô sự, vốn cho rằng không sao, bất quá đúng là thật trùng hợp, chuyện cầu huyết đã xảy ra, đúng là xuất hiện một đám sơn tặc thật....

Hơn mười tên sơn tặc cản đường nhóm Tấn Dương

Tên cầm đầu nhóm sơn tặc cầm lấy đại đao chỉ vào xe ngựa Tấn Dương hô “Đánh...cướp...”

Tấn Dương vừa nghe, kéo kẹt, tan nát cõi lòng. Không thể nào xui xẻo như vậy, lần trước đã đi qua một lần chưa nghe nói chỗ này có sơn tặc a

Thẩm Uyển cùng Nghiễn nhi vừa nghe hai chữ cướp bóc, sắc mặt có chút trắng bệch, hai tay nắm chặt, động viên đối phương

Tấn Dương nhìn thấy mặt Thẩm Uyển không tốt cho lắm, mở rèm cửa sổ nói “Tiểu Mặc, chuyện gì xảy ra?”

“Thiếu gia, phía trước có vài tên sơn tặc ăn gan báo, muốn đánh cướp chúng ta. Đợi Mặc Ngôn đi giải quyết bọn họ” nói xong Mặc Ngôn nhảy xuống xe ngựa. Rút ra trường kiếm...

“Ồ, ơ, thật là...thật....làm bộ làm tịch...thật to...đại hiệp...ha ha ha...làm cho lão tử....thật khiếp sợ...ha ha” thủ lĩnh sơn tặc nói lấp nói

Chỉ nghe bành bịch vài tiếng, nhiều sơn tặc đã bị đánh gục. Tấn Dương đương nhiên biết rõ thân thủ Mặc Ngôn

Bất quá Thẩm gia chủ tở còn chưa nhìn thấy qua thân thủ Mặc Ngôn, Nghiễn nhi kéo mảnh cửa sổ ra xem Mặc Ngôn anh tuấn giải quyết sơn tặc, vội vàng lôi kéo Thẩm Uyển hưng phấn nói “Tiểu thư mau nhìn, Mặc công tử thật lợi hại a, thoáng cái đã giải quyết gần xong”

“Hắc, mới vừa rồi ngươi mới còn sợ chết” Tấn Dương nhìn Nghiễn nhi sùng bái Mặc Ngôn, Thẩm Uyển hai mắt tỏa sáng nhìn ra ngoài liền cảm thấy khó chịu. Tiểu nữ sinh chính là rất thích anh hùng cứu mỹ nhân.

“Đúng vậy, đúng vậy...Nghiễn nhi ta sợ muốn chết, bất quá không giống ai kia, hai ngày trước còn nói cái gì, nếu như gặp sơn tặc sẽ là người thứ nhất lao ra a” Nghiễn nhi đắc ý nói

“Nghiễn nhi!!!” Thẩm Uyển lắc đầu bảo đừng nói nữa, nàng cũng không ôm hy vọng nào với con nhà giàu này

Tấn Dương bị hai chủ tở làm tức muốn nổ đom đóm, có ý gì a. Khi dễ ta là con rùa rút đầu có phải không

“Thiếu gia” Tiểu Thanh sợ Tấn Dương sẽ tức giận làm liều vội vàng lôi kéo tay áo Tấn Dương

“Không có việc gì, ta ra ngoài xem một chút, điều hâu không phát huy thì khinh ta là con vịt nhỏ a, hừ, các ngươi cứ chờ xem” Nói xong Tấn Dương nháy xuống

“Dừng tay!” Tấn Dương sau khi nói xong, ra một dáng tuấn tú, cầm lấy quạt trắng phẩy phẩy

Mặc Ngôn nghe Tấn Dương hô liền tuân lệnh dừng lại, đám sơn tặc chứng kiến công phu của Mặc Ngôn sợ hãi lui lại mấy bước

“Tiểu Mặc, đã nói ngươi bao nhiêu lần, chúng ta là nên nhã nhặn đánh người, đừng đã thương tự tôn người ta”

“Ngươi....ngươi là....là người phương nào....” Sơn tặc cầm đầu hỏi

Tấn Dương sau khi nghe xong xoay người, nhìn lão huynh lớn lên không giống người thường cách đó không xa, mặt có điểm không nhận được hỏi “Ngươi sẽ không phải là cầm đầu sơn tặc đây chứ?”

“Đúng...đúng vậy....ta...ta là....Sơn Báo” Sơn Báo cao ngạo nói

Tấn Dương lắc đầu “Chắc chắc, Tiểu Mặc, ngươi hay là tiếp tục đánh đi!”

“Vâng” Mặc Ngôn chuẩn bị rút kiếm lần nữa

“Chờ...một chút...” bọn sơn tặc hơi sợ “Ngươi...người này...sao....nói...nói chuyện....”

“Không phải là ta không tính toán gì a, lão huynh, thật sự là muốn tốt cho ngươi, ngươi xem bộ dạng ngươi, muốn ngươi nổi bật nên ta cho Tiểu Mặc đánh ngươi xem như giúp ngươi trang điểm dung nhan chút đây, cho ngươi về sau đi cướp bóc cũng làm người khác nhìn thoải mái một chút ít”

“Ngươi....ngươi....”

“Ngươi ngươi cái gì gì a, ta khuyên ngươi nên đến vùng khi ho cò gáy cướp, ta thực sự sợ người cao nguyên nhìn ngươi còn có phản ứng đây, aizz, thật sự làm khó huynh đệ trong bang của ngươi, về sau đi lên cao nguyên phóng đoán sẽ rất nhanh thích ứng”

“Phốc...ha ha ha ha” Lập tức một đám người cười thật to

“Xi...” Thẩm Uyển sau khi nghe xong cũng không nhịn cười được, cười nhẹ ra tiếng, con nhà giàu này, công phu miệng thật lợi hại

Mà huynh đệ của Sơn Báo có điểm ghen không dám cười, chỉ phát ra vài tiếng nhỏ

Sơn Báo bị Tấn Dương nói như thế mặt nhanh tái đi “Ngươi....ngươi dám....”

“Ngươi muốn thả cái gì thì đừng chịu đựng, bên kia ta giúp ngươi nhìn rồi, không có ai quấy rầy, hơn nữa phong cảnh còn rất đẹp đây, hoàn mỹ làm nhà xĩ”

“Ngươi....ngươi...” Sơn Báo vốn là có chút nói lấp, hiện tại bị Tấn Dương nói như thế tức nói không ra lời, sắc mặt đỏ bừng, con mắt phóng đại, tràn đầy tia máu...

“Kỳ thật a, ngươi trưởng thành có bộ dạng này không phải là vấn đề của ngươi, mà là ở ba mẹ ngươi a. Khả năng là bị kích thích cái gì hoặc là đang mang thai thì đột biến gen nha, bất quá mang ngươi ra dọa người cũng rất được a, hù người khác là được rồi ngươi còn đánh cướp cái gì, nếu là tiểu động vật hay nữ nhân yếu ớt thì xong rồi, một chút cũng không có ý thức bảo vệ động vật thực vật, ngươi sống trên thế giới này cỡ nào vô sỉ, còn lãng phí tài nguyên. Đúng rồi, ta muốn biết rõ mẹ ngươi, mẹ ngươi họ gì, nhà có mấy người, có ai đột biến gen như ngươi không...”

“Phốc...” Tần Dương vừa nói xong, Sơn Báo liền phun máu tươi, phun đến cao vài thước

Ôi mẹ nó, không phải chứ, không thể tin được ta có khả năng của Châu Tinh Trì, thế nhưng nói người khác có thể phun ra máu nha....

Mọi người thấy Sơn Báo ngã xuống đất trợn tròn mắt, này....không phải là chết chứ...

Thủ hạ của Sơn Báo nhìn thấy cảnh này liền xem Tần Dương như xem quỷ, lăn một vòng biến mất trước tầm mắt của Tần Dương

“Uy, người trước đừng chết a, phải chờ chúng ta đi rồi hẵng chết” Tần Dương đá đá Sơn Báo

Mặc Ngôn dò xét hơi thở của Sơn Báo “Thiếu gia, hắn còn chưa chết chỉ là lừa gạt công tâm mà thôi”

“A vậy là tốt rồi” Ta đã nói rồi, ta chưa đạt tới cảnh giới đó, xem ra lần sau cần tập luyện thêm một chút “Đem hắc cứu tinh, để cho hắc đi đi”

Mặc Ngôn điểm huyệt Sơn Báo vài cái, Sơn Báo tỉnh lại

“Đi nhanh đi, thiếu gia nhà ta tha chết cho người”

Sơn Báo chậm rãi bò dậy, nhìn chung quanh huynh đệ của mình đều ngờ ngác hướng trong rừng chạy biến, đằng sau Tần Dương không quên nói “Uy, người...kia đừng để rơi từ trên cây xuống chết a”

“Đa....tạ....” Sơn Báo cho rằng Tần Dương sợ chính mình tìm cái chết liền an ủi

Ai ngờ Tần Dương còn nói thêm một câu “Người muốn chết cũng nên tìm những cây cao hơn treo cổ thử xem”

“Phốc...” Máu vừa ngừng lại phun ra ngoài

Tần Dương nhìn thấy Sơn Báo phun lần nữa, không đành lòng nhìn hắc, vội vàng dùng cây quạt ngăn trở tầm mắt

Mọi người trầm mặc nhìn Tần Dương, một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây....

“Cao...thật sự là cao....” Tập thể giờ ngón tay lên đối với Tần Dương nói

“Hắc hắc...” Tần Dương gãi gãi đầu “Đa tạ...đa tạ...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dụng kế

Tần Dương trở lại xe ngựa rất đắc ý nhìn Thẩm Uyển cùng Nghiễn nhi, hừ hiện tại đã biết bốn thiếu gia lợi hại như thế nào chưa, hắc hắc.....

Nghiễn nhi chứng kiến chuyện vừa rồi, liền hướng phía sau Thẩm Uyển rụt rụt, má ối, cũng quá dọa người a, thậm chí còn có người như vậy, có thể nói cho người khác học máu, về sau hay là cẩn thận một chút, đừng chọc hắc giận nếu không còn không biết người kế tiếp học máu có phải là mình không....

Thẩm Uyển cảm giác Nghiễn nhi sợ hãi, nhìn người đối diện còn đang hù dọa Nghiễn nhi, liếc Tần Dương một cái, vỗ vỗ vai Nghiễn nhi an ủi.

Hắc hắc, hiện tại biết sợ ta rồi sao, lần sau chọc giận bốn thiếu gia, ta sẽ người biết tư vị của học máu, Tần Dương nhìn thấy Nghiễn nhi, trong nội tâm thật đắc ý, dọc đường hát một tiểu khúc khoan khoái về Thẩm gia...

.

.

.

“Gia gia” Vừa vào nhà Thẩm Uyển liền đi thẳng đến chỗ Thẩm Phú Quý

“Ha ha ha, Uyển nhi đã trở lại” Thẩm Phú Quý cười hiền lành “Đương nhi cũng đã trở về”

Tấn Dương bị Thẩm Phú Quý nhìn bằng ánh mắt này có chút ngượng ngùng, đầu gối mình cũng nên chào một tiếng, lúng túng nở nụ cười “Ha ha, đúng vậy gia gia”

“Nhà như thế nào?”

“Cảm ơn gia gia đã nhớ, trong nhà hết thấy đều tốt, thực xin lỗi gia gia, không cùng người nói ta đã trở về” Tấn Dương ngượng ngùng nói

“Ha ha, gia gia biết rõ người sốt ruột việc nhà, bất quá lần sau có muốn đi nên báo với gia gia một tiếng, gia gia cũng không phải không cho người về nhà, không cần phải để lại một tờ thư liên không thấy bóng dáng đâu, ha ha”

“Àn, Dương nhi đã biết”

“Hào, hảo, các người đi đến vài ngày đường cũng đã mệt mỏi, mau xuống nghỉ ngơi đi a”

“Gia gia, Uyển nhi cáo lui”

“Đương nhi cáo lui”

.
. .
.

Mới ra khỏi gian phòng của Thẩm Phú Quý, Tấn Dương và Thẩm Uyển liền đi ngược hướng nhau...

“Thiếu gia, người là muốn đi nơi nào?” Tiểu Thanh vội vàng đuổi theo Tấn Dương

“Đương nhiên là đi ra ngoài ăn chút cơm uống chút rượu, Tiểu Thanh tỷ tỷ cùng Tiểu Mặc chúng ta đi thôi, bọn thiếu gia mang các người đi ăn”

“Tiểu thư, con nhà giàu kia tám phần lại đi hoa tửu” Nghiễn nhìn nhìn thấy nhóm người của Tấn Dương hướng cửa chính đi tới

“Chuyện hần cùng ta không có quan hệ, không cần trông nom, đi thôi” Con nhà giàu kia đi nơi bướm hoa không phải là một hai lần, nhiều hơn Thẩm Uyển cũng thấy nhưng không thể trách, dù sao tiếng tăm của người này cũng đã truyền ra ngoài

“Nha” Gặp tiểu thư mình không để ý, Nghiễn nhi cũng không nói gì

“Tiểu thư!” Gia đình gọi Thẩm Uyển

“Có chuyện gì?”

“Lúc tiểu thư không có ở đây có một thư sinh, đã tới phủ báai phòng nhiều lần, mấy lần ấy đều đuổi hần đi, nhưng hôm nay hần lại đến nữa, có đuổi thế nào cũng không đi, có ý muốn gặp riêng tiểu thư. Còn nói là bằng hữu cũ của tiểu thư, tiểu thư người xem...” Gia đình khó xử, muốn đuổi hần ra ngoài cũng không khó, nhưng lỡ là bằng hữu thật sự của tiểu thư thì...cho nên cũng chưa dám động thủ.

Thẩm Uyển vừa nghe là thư sinh hơn nữa là bằng hữu cũ hai tay nắm chặt, không đợi Thẩm Uyển mở miệng, Nghiễn nhi vượt lên trước hỏi “Thư sinh kia có hay không nói tên mình, đáng về thế nào, hiện tại ở nơi nào? Người nói mau a...”

“A, a, thư sinh kia không tự giới thiệu, bộ dạng hào hoa phong nhã, bây giờ đang ở cửa” gia đình vội vàng nói

“Tiểu thư, có lẽ là An công tử” Nghiễn nhi cao hứng nói

Thẩm Uyển cắn răng nói ra “Người đi nói công tử kia mau trở về đi, đừng đến nữa”

“Ai nha, tiểu thư, người làm cái gì vậy nha, An công tử đến tìm người nhiều lần như vậy, người không đến gặp hần sao?”

“Ta...” Thẩm Uyển bị Nghiễn nhi nói như vậy có chút á náy với An Thế Hiền, lại có chút đau lòng, tiến lên vài bước, lại tỉnh táo, không được, mình không thể đi gặp hần, mình bây giờ đã là thê tử của người khác. Ánh mắt ảm đạm xuống, có chút khổ sở xoay người chạy về hướng khác.

“Tiểu thư?!” Nghiễn nhi gặp tiểu thư nhà mình đột nhiên chạy đi liền kêu lên

“Nghiễn nhi tỷ, đây...” Gia đình có chút khó xử nhìn Nghiễn nhi, ý của tiểu thư rốt cuộc là đuổi hay không đây a...

“Chờ một chút, hay để ta đi nói” Nghiễn nhi phát phát tay....

.

Đôi với Thẩm Uyển nơi này khổ sở, tại thanh lâu Tấn Dương uống rượu ngon ẩm nỹ thực nhìn xem mỹ nữ khiêu vũ Tấn Dương, tiêu dao tự tại hơn rất nhiều

Ăn uống no say Tấn Dương liền phải mộng đi

“Thiếu gia, chúng ta kế tiếp đi nơi nào?”

“Chúng ta đi dạo trên đường một chút đi”

“Hào” Mặc Ngôn cùng Tiểu Thanh đáp

“Trà lâu này thế nào lại nhiều người như vậy a, chúng ta đi vào xem một chút” Tấn Dương ngẩng đầu phát hiện cách đó không xa có một trà lâu rất nhiều người vây quanh, tò mò đi lên nhìn nhìn

Nguyên lai là có một đám người đang đánh bạc....

“Ba hai một, mở”

“Ha ha thật ngại quá Nghiêm huynh, ta lại thắng” Một nam nhân trung niên tay mang đầy ngọc bội nói

Mà người một thân áo xanh vừa thua mặt mũi tràn đầy thống khổ buông thông cái bàn

“Tiểu nhị, trà lâu các người còn mở cả sòng bạc sao?” Tấn Dương ngồi xuống cười nói

“Đương nhiên không phải, chúng ta chỉ mở trà lâu, công tử có lẽ người không biết, người có thấy lồng tre tinh xảo đối diện có một con chim không?” Tiểu nhị chỉ vào lồng tra bên cạnh trung niên nam tử nói

“Thiếu gia đó là chim tương tư” Tiểu Thanh nói

“Chim tương tư?” Tấn Dương không hiểu nhìn Tiểu Thanh

“Đó là một loại chim rất trân quý, rất nhiều quan lại quyền quý đều mơ ước có một con, cho nên loại chim này cũng có giá cực cao” Tiểu Thanh giải thích

“Cô nương thật sự là có kiến thức rộng rãi a” Tiểu nhị khen ngợi “Công tử mặc áo xanh gục xuống bàn kia coi trọng loại chim này nên mới cùng vị công tử mang ngọc đánh cược, dùng chim làm tiền đặt cược, vừa vận trên người hẳn có vài khối ngọc bội thượng hạng làm tiền đặt cược. Sau đó hai người liền đánh cược, không ngờ công tử áo xanh kia vận không tốt, thua liền mười mấy ván đem những thứ đáng giá trên người đều thua sạch”

“Nha, thú vị, thú vị” Tấn Dương nghe xong cười nói “Thật sự là trộm gà không được còn mất nắm gạo, ha ha”

“Ha ha, công tử các người cứ từ từ dùng, tiểu nhân lui xuống trước”

“Hôm nay đến đây thôi, Nghiêm huynh chúng ta hữu duyên tái kiến”

“Không, không được, Kim huynh không thể đi như vậy được, ta...chúng ta lại đánh cược một ván”

“Nghiêm huynh, người còn cái gì để đánh cược sao?”

“Ta...ta...” Vị Nghiêm huynh này lục lọi nửa ngày đều không tìm được thứ nào đáng giá

“Coi như kết thúc ở đây, hôm nay Nghiêm huynh không còn đồng nào, nếu muốn đánh cược hôm nào lại đến”

Vị Nghiêm công tử gặp người kia phải đi, cũng không thể trách được ai bảo mình thua đến không còn gì, lấy cái gì làm vốn

“Vị huynh đài này, xin chờ một chút” Tấn Dương ngăn cản Kim công tử

“Vị tiểu huynh đệ này có chuyện gì?”

“Không có gì chỉ là muốn cùng người đánh cược một ván” Tấn Dương mỉm cười

“Nha thì ra là tiểu huynh đệ này muốn cùng Kim mỗ đánh cược một ván, bất quá tiểu huynh đệ muốn cùng ta đánh cược cái gì, còn có muốn ta cược gì a”

“Người muốn đánh cược cái gì là chuyện của người” Tấn Dương nhún vai nói

“Ha ha ha hảo, ta liền cùng ngươi đánh cược”

“Thiếu gia” Tiểu Thanh nhỏ giọng nói “Thiếu gia thật sự muốn đánh cược a”

“Ngươi không phải nói con chim này trên quý không thể buông tha sao, xem ra còn có thể làm đồ nhắm rượu” Tần Dương ngoắc ngoắc bảo Mặc Ngôn tới, đối với Mặc Ngôn nhỏ giọng nói “Đợi tí nữa ngươi dùng nội lực nghe thanh âm của súc sắc, là lớn ngươi dùng tay gõ nhẹ vào bên trái lưng ta, nhỏ thì gõ nhẹ vào bên phải”

“Bắt đầu”

“Thua cũng đừng nói Kim mã lấy lớn hiếp nhỏ”

“Ha ha, sẽ không, tiểu đệ ta vận khí không tệ, đến lúc đó đại ca cũng không nên trách tiểu đệ không tôn trọng trường bối”

“Ha ha ha, khẩu khí không nhỏ, mau đến”

“Đặt cược”

“Ta hạ đại” Tần Dương nói

“Ta hạ tiểu”

“Mở....đại”

“Ha ha, thật ngại, khởi đầu tốt đẹp” Tần Dương không khách khí nhận lấy bạc

“Mở...đại”

“Mở...là đại”

“Mở....tiểu”

“Mở...đại....”

.....

.....

Hơn mười bàn Tần Dương cũng là thắng thắng thua thua, không phải Mặc Ngôn thịnh lực không tốt mà là do Tần Dương sau khi thắng một bàn lại cố ý để thua một bàn, Mặc Ngôn không hiểu thiếu gia làm vậy vì cái gì nhưng vẫn chuyên nghiệp âm thầm nói cho Tần Dương đáp án chính xác. Cứ như vậy ngân lượng trên người vị công tử kia dần dần bị thua sạch, bắt đầu cảm ngọc bội làm tiền đặt cược.

“Mở...đại”

“Ha ha thật ngại, ta lại thắng!” Tần Dương lại đem khối ngọc bội giao cho Tiểu Thanh

Giờ phút này trên trán Kim mã đã toát mồ hôi, xoa xoa, cũng cời chiếc mũ trên đầu ra.

“Tiếp tục, lão tử không tin...” Cầm lấy hai khối ngọc cuối cùng để xuống

“Mở....tiểu”

“Ai, lão ca, thực xin lỗi, tiểu đệ lại thắng” Tần Dương đón lấy hai khối ngọc cuối cùng

Kim lão huynh kia nặng nề nện cái bàn một cái, dự định thêm ván nữa nhưng sờ sờ trên người đã không còn đồng nào

Tần Dương biết đã đến thời điểm, làm như bộ dạng muốn rời đi “Ai nha, ta xem lão huynh còn muốn chơi, nhưng hôm nay vận khí huynh không tốt, lại đánh cược sợ là sẽ thua, lão ca chúng ta hôm nay cứ vậy đi, tiểu đệ đi”

“Đừng, đừng” Kim mã gặp Tần Dương phải đi, vội vàng ngăn cản “Tiểu đệ, làm sao ngươi thắng như vậy đã đi a”

“Đừng nga, thắng như vậy không quá đạo đức, nhưng lão huynh giống như hết bạc đi” Tần Dương nói

“Có có, ta sẽ về lấy thêm bạc, chúng ta lại đánh cược”

“A, còn phải về lấy a, không đánh, không đánh, còn phải đợi...” Tần Dương phát tay, bộ dạng muốn rời đi

“Không cần, chớ đi chớ đi, ta còn có....còn có con vật này” Vốn là không bỏ được hiện tại không còn cách nào, dù sao vẫn muốn gỡ vốn

Mắc câu rồi ha ha ha. Bất quá Tần Dương làm bộ như ghét bỏ nói “Con vật này sao?”

“Hiền đệ ngươi cũng đừng quá xem thường con chim này, ta phải tốn rất nhiều thời gian cùng bạc mới lấy được”

“Được rồi, ta nhìn lông chim cũng đáng giá mấy đồng tiền, cùng ngươi đánh cược một ván nữa”

“Hào”

“Ba hai một mờ....tiểu”

“A...” vị Kim lão huynh kêu lớn một tiếng

“Lão huynh, tiểu đệ thực ngại” Ha ha ha, mùa thu hoạch lớn a...

“Đừng...”

Tần Dương thấy hắn còn ngăn trở mình vì vậy nói ra “Lão huynh lúc này ngươi có nói đây là ván cuối cùng, như thế nào lại đổi ý a, nơi này có rất nhiều người làm chứng, đúng không?”

“Đúng vậy!!!” mọi người đáp lại

Vị Kim lão ca gặp nhiều người nhìn cũng không nói gì, cúi đầu ủ rũ nhìn đám người Tần Dương rời đi, mà Nghiêm công tử kia mang theo ánh mắt hăm dọa nhìn Tần Dương

.

.

.

Ra khỏi trà lâu, Tần Dương rốt cuộc nhịn không được “Ha ha ha...hôm nay thật cao hứng, tên ngu ngốc kia có nhiều bảo bối như vậy lại có một con chim hiếm có” đối với lông tre hớn to một cái

“Thiếu gia, hôm nay vận khí tốt như vậy hay chỉ là đoán bừa?” Tiểu Thanh nghi ngờ hỏi

“Ha ha đây điều là công lao của Tiểu Mặc”

“Công lao của Mặc Ngôn? Ta đứng bên cạnh Tiểu Mặc cũng không phát hiện ra cái gì, hơn nữa Tiểu Mặc luôn đứng đằng sau lưng thiếu gia, cũng không đụng đến súc sắc”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ ngươi chẳng lẽ không biết ngũ giác của người tập võ so với người bình thường đều cao hơn sao, huống chi Tiểu Mặc võ công cao như vậy, thính lực đương nhiên là hảo tốt, nghe âm thanh súc sắc cũng không khó, sau đó nói hắn ra hiệu cho ta là lớn hay nhỏ”

“Nguyên lai là như vậy a, ha ha thiếu gia người bày mưu kế hay, bất quá thiếu gia ngươi bây giờ trên người có rất nhiều ngọc bội quý giá còn có một cái lông tre, này còn muốn đi dạo sao?” Tiểu Thanh có chút đi không nổi

“Hào, vậy Tiểu Thanh tỷ tỷ ngươi tìm vài người giúp ngươi cầm về nhà, ta cùng Tiểu Mặc tản bộ một lát”

“Hào!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đau lòng

Thẩm Uyển chạy về phòng xuất ra ngọc bội An Thế Hiền đã đưa cho nàng. Nhìn ngọc bội óng ánh trong suốt “Ngươi làm sao lại tự làm khổ mình như

thể chứ....”

Nhìn vật nhớ người nước mắt lại rơi, đợi đến khóc một lúc sau không muốn nhìn ngọc bội nữa liền cất vào, có lẽ tại gian phòng buồn bức quá nhiều, Thẩm Uyển sửa sang lại dung nhan sau đó ra khỏi gian phòng. Chỉ thấy Tiểu Thanh cùng một đám người sau lưng khuôn vác đồ đi vào

“Thiếu phu nhân” Tiểu Thanh thấy Thẩm Uyển liền khom người, sau đó tiếp tục chỉ huy cất đồ

Thẩm Uyển nhìn thấy Tiểu Thanh ôm một cái lồng chim liền hỏi “Đây là?”

“Nha, thiếu phu nhân đây là chim tương tư thiếu gia tháng đem về”

“Chim tương tư?” Thẩm Uyển vừa nghe tên gọi hai mắt có chút tỏa sáng

Tiểu Thanh nhìn thấy Thẩm Uyển giống như thật thích liền đem lồng chim đưa cho Thẩm Uyển “Đúng vậy, thiếu phu nhân có muốn nhìn một chút không?”

Thẩm Uyển tiếp nhận lồng chim, quả thật đây là chim tương tư. Thẩm Uyển để lại gần nhìn ngắm

Chim tương tư này có lẽ bị nhốt đã lâu, nhìn có vài phần phiền muộn, cũng không sợ loài người đến gần, có chút ngốc nhìn người, cùng Thẩm Uyển đối mặt mấy giây, ngẩng đầu nhìn bên ngoài, có chút kêu vài tiếng thê lương..

“Chim tương tư có lẽ là đang tưởng niệm người yêu” Thẩm Uyển nghe chim tương tư kêu thê lương phảng phất một chút nỗi niềm của nàng, cuộc sống thống khổ nhất chính là không được bên cạnh người mình yêu, chim chóc cũng như thế đi..

“Ngươi hãy bay đi, đi tìm người yêu của ngươi” Thẩm Uyển mở lồng chim ra

Chim tương tư nghiêng đầu không dám bay đi “Bay đi, bay đi, ngươi thuộc về thế giới bên ngoài, đi tìm người yêu của ngươi đi!” Vỗ vỗ lồng chim, chim tương tư như cảm nhận được liền không do dự bay đi..

“Thiếu phu nhân...đó là chim tương tư của thiếu gia a....” Tiểu Thanh nhìn thấy chim bay đi, hoảng hốt muốn đi bắt lại nhưng vô ích....xong rồi....thiếu gia trở lại ta làm sao khai báo đây...

Chỉ thấy chim tương tư ở trên trời bồi hồi một chút rồi bay mất..

Thẩm Uyển nhìn chim tương tư bay mất, tâm tình cũng không còn nặng nề nữa

Tiểu Thanh mặt như đưa đám, thiếu gia trở lại ta phải làm sao a...

Thẩm Uyển cũng nhìn ra Tiểu Thanh khó xử liền nói “Chim là ta thả, hần nếu trách tội cứ nói hần đến tìm ta”

.
. .
.

Đợi đến lúc Tần Dương cao hứng trở về Thẩm gia, không thể chờ được nữa liền đến thăm lồng chim, lại phát hiện chỉ còn lại cái lồng không thấy chim tương tư đâu. Mờ to hai mắt không tin được. Lồng chim to như vậy chỉ còn lại một chút lông mao “Này...này....chim bảo bối của ta đâu?”

Tiểu Thanh than khóc nghiêm mặt nói “Thiếu gia...”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ thế nào lại không thấy chim tương tư của ta?”

“Chim tương tư a....thiếu...thiếu phu nhân đã thả bay đi, nàng nói thiếu gia ngay cả tiên nhân chương đều không nuôi được, còn muốn nuôi chim, nàng không thể để thiếu gia lại giết hại sinh linh, cho nên....cho nên...liền để chim bay đi”

“A....Thẩm Uyển, ta hận ngươi, ta hận ngươi aaaa” Tần Dương cầm lấy lồng chim quăng thật xa “Cộp cái kia đâu?”

“Tại...tại...trong đình”

“Cộp cái chết tiệt, ta phải tìm ngươi đòi lý lẽ, dám đem chim bảo bối ta cực khổ mang về đem thả đi, còn nói ta là hung thủ giết hại sinh linh, ngươi mới độc ác aaaaaa” Tần Dương vừa đi vừa nắm tay thành quyền, thề mắng Thẩm Uyển

Trong lòng rất tức giận, tốc độ chạy cũng nhanh hơn nhiều, cũng sắp đi vào trong đình, sau lại nghe thấy tiếng đàn réo rất uyển chuyển....

Dừng lại một chút, đây chẳng lẽ là cộp cái đánh đàn...Đến gần nhìn rõ ràng là một thủ khúc quen thuộc, không biết vì cái gì, Tần Dương lại nghe ra vài phần hương vị bi thương réo rất thảm thiết. Trong lòng cảm thấy kỳ lạ, tức giận theo từng đợt tiếng đàn từ tiêu tán, si ngốc đứng nghe

Nhìn Thẩm Uyển trong đình viện gảy đàn, sắc trời có chút u ám, chẳng biết tại sao, nhìn Thẩm Uyển như vậy, Tần Dương cảm thấy một tia đau lòng, vì

sao lại đánh một thủ khúc bị thương như vậy. Giống như tưởng niệm đoạn tình cảm nào đó. Một khúc đã xong, mà Tấn Dương vẫn còn chìm trong tiếng đàn bị thương của Thẩm Uyển...

Thẩm Uyển ngẩng đầu nhìn Tấn Dương đứng cách đó không xa, trong lòng có chút ủy khuất, cũng không muốn gặp lại người này, nếu không phải do người trước mắt này có lẽ cuộc sống nàng sẽ không như vậy. Càng nghĩ càng khó chịu, vì vậy đối với Tấn Dương càng lạnh lùng hơn “Người tới có chuyện gì không?”

Tấn Dương bị Thẩm Uyển hỏi bằng giọng lạnh lùng tâm tình không tốt trở lại. Nhìn trên mắt Thẩm Uyển có một tia nước mắt, con mắt có chút hồng nhợt thật đầm đìa đáng yêu, đôi mắt ấy nhìn mình lại lạnh lùng như thế làm Tấn Dương có chút nhói trong tim. Vốn là đang tràn ngập tức giận lại nguôi đi. Liên nói một câu “Không có việc gì...” sau đó xoay người đi...

Ra khỏi đình viện tâm Tấn Dương vẫn còn đau nhói “Chết tiệt, ta đây là như thế nào, không phải đang đau lòng cộp cái kia đó chứ, không thể nào, không thể, tuyệt đối là không, cộp cái đáng giận kia, làm sao có thể đau lòng nàng, càng nghĩ càng giận, ta là nên ra ngoài tản bộ một chút”

“Thiếu gia, đã đến lúc dùng bữa tối” Tiểu Thanh nhìn thấy Tấn Dương trở về liền vội vàng kêu lên

“Không ăn, ta ra ngoài tản bộ một lát sẽ trở lại” Tấn Dương nói xong ra khỏi Thẩm phủ

Thiếu gia đây là thế nào, như thế nào cảm giác như mới bị giáo huấn xong đây. Không phải là nàng đi giáo huấn thiếu phu nhân sao...

.

.

.

Đi trên đường chẳng có mục đích, trong lòng buồn bực đuổi không đi. Liên vỗ đầu chính mình vài cái, Tấn Dương à Tấn Dương người đang suy nghĩ cái gì a. Ăn no không có việc gì làm lại đi đau lòng cho cộp cái, đầu nguoi vào nước sao?!

Vừa đi Tấn Dương vừa đánh mắng mình. Đi đến một góc đường, một hồi tiếng nhị hồ truyền đến, còn kèm theo tiếng ếch kêu

Tấn Dương ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một lão nhân mặc xiêm y đơn bạc cùng một cái nhị hồ cũ kỹ đang kéo một thủ khúc, bên cạnh còn có một cái chén vỡ miệng. Mà con ếch trong rương gỗ kia phối hợp kêu lên. Người xung quanh bị tiếng nhị hồ chói tai kia dọa chạy xa, ở đâu còn có thể bỏ thí cho hần.

Tấn Dương cũng không nghe nổi nữa, tâm tình phiền muộn có chút nguôi. Hần như thế muốn có tiền mới là lạ. Nhìn hần đã cao tuổi, không đi xin cơm mà dựa vào tài nghệ của mình mưu sinh, đã có vài phần cốt khí, mặc dù tài nghệ không tốt lắm...

“Uy, cụ ông, cho ta mượn nhị hồ của người dùng một chút...” Tấn Dương đi tới vỗ vỗ vai lão nhân

Lão nhân gia rất khảng khái cho Tấn Dương mượn nhị hồ, còn nhích một chút chừa chỗ cho nàng. Có lẽ nghe Thẩm Uyển đàn, thiên phú âm nhạc kiếp trước nàng lại trời dạy. Vừa vận trong tay có một cái nhị hồ, liền kéo, biểu đạt tâm tình không tốt của mình

Tấn Dương bắt đầu theo tâm tình kéo, một khúc tùy tâm réo rắt, Tấn Dương nhắm mắt lại đắm chìm trong thế giới riêng của nàng. Đến khi kết thúc, mở mắt phát hiện xung quanh rất nhiều vây quanh. Phần lớn đều bị thủ khúc của Tấn Dương hấp dẫn đến. Chiếc chén vỡ miệng kia cũng chất đầy tiền.

“Hảo!” Không biết là ai nói một tiếng tốt

Trong nháy mắt mọi người đều vỗ tay, Tấn Dương nhìn thấy đều là những người giai cấp thấp, xem ra thủ khúc này của nàng lay động lòng người, tiếng vỗ tay kia làm cho Tấn Dương nhớ đến ở kiếp trước chính mình ca hát đánh đàn nuôi sống bản thân.

Hiện tại mình đã là Tấn Dương, Tấn Dương khoe miệng cười khổ một tiếng, đem nhị hồ trả lại cho lão nhân, dự định đi lại bị lão nhân gia gọi lại “Công tử chờ một chút”

“Lão nhân gia, có việc gì thế?”

“Chúng ta hữu duyên, con ếch này liền cho người” lão nhân gia xách rương gỗ nói “Người đừng ghét bỏ nó xấu, nó theo ta rất nhiều năm, có khi lúc ta kéo đàn nó còn hòa theo, hơn nữa còn chịu được qua trời đông giá rét, lại có linh tính, ta tặng cho người, ta tin tưởng người sẽ là chủ nhân tốt của nó”

“Không..không, lão nhân gia người nhìn lầm rồi, đừng nói là con ếch, mà ngay cả thực vật ta cũng sẽ nuôi chết, và lại con ếch này đối với người rất trọng yếu, ta không thể tiếp nhận” Tấn Dương vội vàng lắc đầu

“Làm sao như vậy, ta tin tưởng người, người lại giúp ta kiếm được nhiều tiền đồng như vậy, hơn nữa kéo cho ta nghe một thủ khúc thật hay, đây là ta báo đáp người, người cảm đi” Không đợi Tấn Dương nói xong, lão nhân gia đem rương gỗ nhét vào tay Tấn Dương, nghênh ngang rời đi...

“Không phải đâu....này....” Tấn Dương nhìn lão nhân gia đã đi xa, nhìn lại rương gỗ trong tay lại một hồi buồn bực

“Oa oa”

Nghe tiếng kêu trong rừng gỗ, Tấn Dương cũng không nỡ đem nó vứt đi “Được rồi con ếch huynh, chủ nhân ngươi đã đem tặng cho ta, về sau ngươi liền đi theo ta. Bao ngươi ăn bao ngươi ở, về sau ta có gì ngươi cũng có, ta ăn cái gì...ngươi....ngươi hay là xem ta ăn đi, ha ha”

“Oa oa oa...”

“Oa...” Tấn Dương học theo tiếng con ếch huynh

“Oa”

“Oa”

Một người một ếch mỗi người “oa” một câu...

Mất một con chim lại được một con ếch, cái này không phải gọi là tác ông thất mã sao, ha ha....

.
.
.

Nhanh đã về đến Thẩm phủ, Tấn Dương cúi đầu nói với rường gỗ “Con ếch huynh ngươi an tĩnh một chút, nếu như bị cộp cái nghe được, nằng lại nói ta sẽ giết hại sinh linh, đến lúc đó ngươi sẽ không được ở cùng ta, khả năng còn bị động vật khác ăn mất, có nghe hay không?”

“.....”

“Biết rồi thì kêu một tiếng”

“Oa oa!”

Ách, nhặt được bảo bối a, không nghĩ tới con vật dung mạo xấu xí này lại có linh tính. Hi hi hi, Tấn Dương cao hứng ôm rường gỗ nhỏ lén lút tiến vào....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hội thơ hữu

Tấn Dương ần núp như đặc vụ cách mạng, dọc theo đường đi che dấu tai mắt mọi người thuận lợi mang con ếch huynh trở lại đình viện

Chỉ còn kém vài bước nữa là tới thư phòng, hắc hắc thắng lợi đang ở trước mắt...

Còn bốn bước,

.....ba bước.....

..... hai bước.....

..... một bước.....

“Chờ một chút!”

Ôi mẹ nó, còn kém một bước nữa thôi, chết tiệt, ta không nghe thấy gì hết, không nghe. Tấn Dương đang định giả vờ như không nghe thấy gì chuẩn bị bước tiếp vào thư phòng..

“Oa, oa” (có mỹ nữ gọi ngươi đấy!)

Ách, con ếch chết tiệt, hiện tại ngươi lên tiếng chính là hại chết ta a

“Âm thanh gì?” Thẩm Uyên nghe được thanh âm kỳ quái từ phía Tấn Dương phát ra

Đầu Tấn Dương liền xuất ra ba giọt mồ hôi lạnh, ôm thật chặt cái hộp trong tay, bắt đầu đi xoay người, hai tay đặt sau lưng cười nói “Ha ha ha, không có gì, vừa rồi ta tập luyện âm thanh của tự nhiên” Nhìn thấy trong mắt Thẩm Uyên có tia nghi hoặc vội vàng học con ếch huynh kêu lên “Oa, oa...oa, người nói có giống thanh âm tự nhiên không? Ha ha ha...”

Thẩm Uyên vốn tâm tình đang u buồn bị Tấn Dương học cách ếch kêu làm cho buồn cười. Có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, đây mà gọi là thanh âm tự nhiên sao?!

“Ách, đúng rồi người tìm ta có chuyện gì?”

“Ta...”

“.....”

Chờ nửa ngày cũng không thấy Thẩm Uyên nói gì, Tấn Dương có chút đổ mồ hôi, đại tỷ a, người có chuyện gì mau nói a, ta có rắm cũng sắp phóng a. Ta là sắp không chịu nổi. Tấn Dương nắm chặt cái hộp nhỏ run rẩy, con ếch huynh bên trong làm ầm ĩ, con ếch huynh a, ta nói người kiên nhẫn một chút, cho dù có chuyện gì thì vạn lần cũng không thể lên tiếng

“Ta...ngày mai là Hội thơ hữu một năm hai lần, người đọc sách khắp nơi sẽ cùng tụ tập một chỗ, trước kia cũng sẽ mời ta tham gia, bắt quá lần này...”

“Lần này như thế nào a?” Tấn Dương nóng nảy, con ếch huynh nhảy càng lúc càng lợi hại, tám phần muốn nhảy ra khỏi rương gỗ

“Lần này...bọn họ muốn mời người đi cùng, đương nhiên, ta biết rõ người không thích, nếu muốn người có thể....”

“Hào ta đi” không đợi Thẩm Uyên nói xong, Tấn Dương vội vàng cắt đứt lời của nàng “Không có chuyện gì nữa ta về thư phòng a” Không đợi Thẩm Uyên nói chuyện vội vàng đẩy cửa ra, đi vào đóng kín lại

Động tác này hoàn toàn nhanh, Thẩm Uyên chưa kịp phản ứng ngẩng đầu đã thấy cửa thư phòng đã đóng chặt

“Này...đáp ứng sao?!” Thẩm Uyên không rõ chuyện vừa xảy ra, vốn tưởng rằng hắn sẽ cự tuyệt đây. Xem ra, có lẽ là không tránh được, Thế Hiển...

.

.

Tấn Dương sau khi vào phòng vội vàng mở rương gỗ, con ếch huynh thuận thế nhảy ra ngoài

“Oa oa” (rót cuộc ta cũng được đi ra)

“Ta nói con ếch huynh, người rút cuộc là làm gì a, muốn đi nhà xí cũng không cần gấp như vậy, thiếu chút nữa là bại lộ trước mặt cộp cái rồi có biết không, nếu để cho nàng biết, người biết hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm hay không. Người có biết tình huống lúc này có bao nhiêu nguy hiểm không, người biết....”

Đợi đến lúc Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn tiến vào thư phòng, liền chứng kiến thiếu gia nhà họ đang làm công tác giáo dục tư tưởng cho một con ếch

“Hiện tại đã biết sai chưa?”

“Oa!”

“Biết sai là tốt rồi” Làm hại ta nói nhiều như vậy, miệng cũng đã cứng, bưng một ly trà uống một hơi cạn sạch “Biết sai rồi thì sau này tốt nhất nên nghe lời ta, đừng làm hỏng chuyện”

“Oa oa...” con ếch huynh ừm khuất kêu hai tiếng (người nói thật là nhiều a, đến lúc hỏng cổ họng lại bảo ta chịu trách nhiệm)

“Thiếu gia, người....người không sao chứ?” Tiểu Thanh liền vội vàng sờ lên trán Tấn Dương xem một chút có nóng không

“Ai nha, Tiểu Thanh tỷ tỷ, ta không sao”

“Kia thiếu gia, làm sao người lại cùng con ếch kia nói chuyện a”

“Đây không phải là một con ếch bình thường, nó nghe hiểu được lời ta nói, về sau nó chính là người một nhà của chúng ta”

“Thiếu gia, nó thật sự hiểu chúng ta nói chuyện sao?” Tiểu Thanh chỉ vào con ếch hỏi, có điểm không tin

“Đương nhiên, con ếch huynh mau kêu một tiếng”

“.....”

“Khụ khụ, chờ một lát, con ếch huynh, kêu một tiếng đi”

“.....” (ngươi không cho nhìn mỹ nhân, ta liền không nghe lời ngươi, không thèm để ý đến ngươi)

“A ha ha, để ta cùng con ếch huynh trao đổi một chút”

Tấn Dương đem con ếch huynh gần sát nói nhỏ “Uy, ngươi không nể mặt ta”

“.....”

“Được rồi, ta nhận thua, ngươi làm theo lời ta, cùng lắm kêu xong ta dẫn ngươi đi ăn cái gì thật ngon”

Con ếch huynh ngẩng đầu nhìn lên (ta mới không thèm đây)

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“....” (ta là muốn ngắm mỹ nữ, mỹ nữ cũng là niềm vui của ta) hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào Tiểu Thanh bên kia

Tấn Dương nhìn ra âm mưu của con ếch huynh, nở nụ cười hai tiếng “Ngươi nếu là nghe theo sự chỉ huy của ta, ta liền cho ngươi đêm nay theo Tiểu Thanh tỷ tỷ, như thế nào?”

Chỉ nghe con ếch huynh khoan khoái kêu một tiếng

“Khụ khụ, nào kêu một tiếng” Tấn Dương lớn tiếng nói

“Oaaaaa”

“Gọi ba tiếng”

“Oa, Oa, oa”

“Ách, thiếu gia, nó thật sự hiểu được tiếng người nói a” Tiểu Thanh tò mò nhìn con ếch huynh

“Ha ha, đúng không, nó có linh tính, đúng rồi Tiểu Thanh tỷ tỷ, đêm nay ngươi mang con ếch huynh đi gian phòng săn sóc nó đi”

“Hảo” động vật có linh tính không thể để thiếu gia nuôi chết được

“Oa oa oa” con ếch huynh kêu một tiếng sung sướng

.
. .
.

Ngày hôm sau -----

Một con heo còn đang chìm trong giấc mộng, một hồi tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến...

Tấn Dương bị tiếng đập cửa làm cho phiền lòng, hai hàng lông mày nhíu chặt, bật lấy hai lỗ tai. Tiểu Thanh biết gõ như vậy vô ích, đành phải gọi Mặc Ngôn đá văng cửa phòng

Bình một tiếng, cửa bị đập ra. Chỉ thấy Tấn Dương đem gối đầu che lấy hai tai để giảm bớt tiếng ồn bên ngoài

“Thiếu gia mau tỉnh a, thiếu gia....ngươi không phải đáp ứng thiếu phu nhân sẽ đi hội thơ hữu sao”

“A, ta muốn ngủ, đừng phiền ta, cái gì thơ hữu, ta không đi”

“Thiếu gia, thiếu gia mau đứng lên a. Thiếu phu nhân đợi ngươi đã một canh giờ”

Gặp Tấn Dương mai không chịu tỉnh, chỉ có thể dùng một chiêu cuối cùng

Loảng xoảng, keng, keng...

Trong nháy mắt trong phòng Tấn Dương một hồi âm thanh lộn xộn vang lên, kèn, trống còn có gảy đàn các loại...các loại tạp âm cái gì đều có.

Làm cho Tấn Dương rốt cuộc không ngủ nổi nữa, đẩy chân mền sang một bên mở mắt ra...

“Thiếu gia, ngời hôm qua đáp ứng thiếu phu nhân đi hội thơ hữu, nhanh lên, đã bị muộn rồi”

“Thơ hữu cái gì?” Tấn Dương u mê nói

“Chính là hôm qua ngời đáp ứng cùng thiếu phu nhân đi Hội thơ hữu a” Tiểu Thanh bên cạnh giúp Tấn Dương mặc quần áo tử tế, vừa chịu khó giải thích

Toàn bộ y phục mặc xong, rốt cuộc Tấn Dương cũng đi ra ngoài...

.
. .
.

Thẩm Uyển nhẫn nại đợi một canh giờ, nhìn Tấn Dương bước ra, tùy thời có thể sẽ bộc phát...

Nhìn Tấn Dương vẫn còn buồn ngủ mông lung, Thẩm Uyển bị chọc giận không nhỏ. Ngời thà rằng đừng đáp ứng, đáp ứng rồi cần phải tuân thủ a...

Không nhìn Tấn Dương nữa Thẩm Uyển liền bước vào xe ngựa

Sau khi xuất phát, Thẩm Uyển cũng không muốn để ý đến Tấn Dương nhưng nhìn thấy Tấn Dương ngồi trên xe ngựa lưng la lưng lay không nhìn được mà nhắm mắt ngủ, nhất thời Thẩm Uyển cũng không trách cứ

Chỉ sợ đây là lần đầu hấn thức dậy sớm như vậy đi, cũng đúng, bình thường đều là qua buổi trưa hấn mới tỉnh dậy, hôm nay lại đi sớm như thế, làm sao có thể trách hấn đây, Thẩm Uyển âm thầm thở dài một hơi

Thẩm Uyển sau khi đã hết tức giận, nhìn Tấn Dương đang ngủ, đây là lần đầu tiên nàng đầu tiên nhìn thấy bộ dạng Tấn Dương lúc ngủ. Tấn Dương lúc ngủ không còn vẻ xấu xa cũng không cao cao tại thượng vênh vào hung hăng con đồ con nhà giàu, nhìn hấn lúc này có một chút điềm tĩnh, ôn hòa, khuôn mặt trắng nõn, lông mi dài như màn che trên đôi mắt, sống mũi lại rất thẳng, đôi môi bình thường hay cười xấu xa giờ khẽ khép. Cũng không biết hấn mơ thấy cái gì thế nhưng đôi môi khẽ bĩu như hải tử, phảng phất có chút ủy khuất.

“Thật sự rất đáng yêu” Thẩm Uyển khẽ lẩm bẩm. Nếu hấn luôn yên ổn như thế hấn là rất tốt, mình cũng sẽ không chán ghét hấn như vậy

Vừa vận xe lên giữa dốc, xe ngựa đi hướng lên, Tấn Dương cũng thuận thế lui về sau. Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương sắp ngã cuống quýt đến đỡ hấn, Tấn Dương thuận thế ngã đầu xuống đầu vai Thẩm Uyển

Lập tức Thẩm Uyển thở mạnh cũng không dám. Nàng cũng không biết phải làm sao, nếu gọi con nhà giàu dậy sẽ không còn nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của hấn. Nhưng tư thế lúc này vô cùng mập mờ. Nàng nghĩ đây đầu Tấn Dương ra, càng đẩy Tấn Dương lại càng không thoải mái, nhủ chặt hai đầu lông mày tìm đến vị trí thoải mái êm ái cọ xát, Tấn Dương dụi mặt vào cổ Thẩm Uyển một lát mới yên tĩnh trở lại.

Thẩm Uyển một chút cử động nhỏ cũng không dám, thậm chí ánh mắt nhìn về phía trước cũng ngưng trệ

Trong giấc mộng Tấn Dương chỉ cảm thấy một cổ mùi thơm dịu dàng phả vào mặt, cảm thấy thật thích liền đưa mặt vào sát hít sâu hai cái..

Thẩm Uyển chỉ cảm thấy vật gì đó lạnh buốt mềm mại như cỏ như không chạm vào cổ mình. Tâm Thẩm Uyển đột nhiên nhảy lên, nhịp tim đã hoàn toàn rối loạn....

Còn nhà giàu này tựa trên người của nàng...còn...còn có....

.....
.....

Cũng không biết qua bao lâu xe ngựa dừng lại, Thẩm Uyển cũng ổn định lại tinh thần, lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy, vội vàng đẩy Tấn Dương ra, đỏ mặt đứng lên bước ra ngoài

Tấn Dương đột nhiên mất đi chỗ trụ lại bị Thẩm Uyển đẩy như vậy lập tức đầu chạm xuống đất “Ai ư”

Bị đau Tấn Dương vuốt vuốt trán, nhìn Thẩm Uyển vội vàng ra khỏi xe ngựa, cộp cái này tới cũng không đánh thức ta một tiếng, làm hại đập đầu xuống sàn....

Tấn Dương xoa đầu vài cái cũng xuống xe ngựa

Oa, không khí thực mới mẻ. Xem ra sống trên núi cũng thực tốt.

“Đại tài nữ của chúng ta cuối cùng đã tới a” Vài tên thư sinh nhìn thấy Thẩm Uyển đến vội vàng xông tới

“Thẩm Uyển đến muộn” Thẩm Uyển khom người, có chút xin lỗi nói

“Ha ha, không sao”

“Thẩm cô nương, hai năm cũng chỉ có thể gặp người hai lần đây”

Tấn Dương tại bên cạnh nội tâm cười lạnh, đây là hội thơ hay hội ngắm mỹ nữ đây. Một đám người chẳng ra gì ra về dạo mạo

An Thế Hiền ở bên cạnh không lên tiếng, yên lặng nhìn Thẩm Uyển

Thẩm Uyển bị ánh mắt nóng rực của An Thế Hiền nhìn như thế có chút hoảng sợ, đành lời kéo Tấn Dương làm bia đỡ đạn “Vị này chính là phu quân của Thẩm Uyển”

Tấn Dương đột nhiên được tôn sùng cảm thấy có chút không thích ứng được, này cộp cái làm sao vậy, nếu là bình thường đã cũng mình phân rõ giới hạn.

“Nha...nguyên lai là Tấn thế tử, không tiếp đón từ xa, thật có lỗi” Vài thư sinh ngoài miệng nói như vậy bắt quá Tấn Dương vẫn nghe ra hương vị châm chọc

Bắt quá không sao cả, Tấn Dương đã sớm quen với loại người như vậy

Nhìn thấy mọi người đều nhìn ngắm Thẩm Uyển, như lang sói thấy mồi. Cũng không biết nữ nhân trước mặt như thế nào lại có nhiều lang sói nhìn như vậy “Ta nói, hội thơ hữu các người sẽ không phải là đứng nói chứ?”

“Đương nhiên không phải, Tấn thế tử thỉnh, Thẩm cô nương thỉnh”

“Uyển nhi tỷ tỷ, làm sao bây giờ người mới đến a” một nữ nhân so với Thẩm Uyển thấp hơn một chút, mặc dù không có dung mạo thanh thuần tao nhã như Thẩm Uyển nhưng lại có chút hương vị tự nhiên cùng dĩ dõm

“Phượng nhi muội muội, thật sự xin lỗi, hôm nay đã tới chậm, ngày khác tỷ tỷ đến nhà muội muội ôn chuyện”

“Thật sao, thật tốt a, đây chính là Uyển nhi tỷ tỷ nói, không thể đổi ý đây” Doãn Phượng Nhi vui vẻ cười nói

Tấn Dương cùng Thẩm Uyển đến một đình viện, một đám gọi là tài tử giai nhân bắt đầu nâng cốc hát vang, nha...không đúng, hẳn là ngâm thơ mới đúng đây....

Bắt quá Tấn Dương đối với chuyện này không có nửa điểm hứng thú. Cái gọi là làm thơ chính là một đám người đọc sách ăn no không có chuyện gì làm, họp lại một địa phương không ốm mà rên thoi. Nghe chi muốn ngáp, Tấn Dương từ hôm qua đến giờ vẫn chưa ngủ đủ giấc đâu, nghe nghe dĩ nhiên không đề ý mà ngủ thiếp đi...

Không may thời điểm Tấn Dương ngủ chính là lúc An Thế Hiền làm thơ, An Thế Hiền gặp Tấn Dương không tôn trọng mình, thật tức giận muốn đem Tấn Dương tháo thành tám khối

Đám tài tử giai nhân kia bắt đầu đối với Tấn Dương có chút bất mãn, vốn danh tiếng Tấn Dương không tốt, hiện tại càng đối với Tấn Dương chán ghét

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương làm cho nhiều người tức giận, vội vàng len lén đập Tấn Dương một cước...

“A!” Tấn Dương bị đau kêu lên tiếng. Có chút không hiểu nhìn Thẩm Uyển, ta không trêu người, người thế nào lại giẫm ta a

“Khụ khụ, nghe nói Tấn thế tử tài văn chương phi phàm, dám thỉnh thế tử làm một bài thơ như thế nào”

Tài văn chương phi phàm, không có a. Các người là muốn nói móc ta a, lời nói thật thối “Vị tài tử này, có lời đồn đãi ta như vậy sao? Ta nói cho người biết lời đồn không thể tin, tài tử như người nghe lời đồn nhằm sẽ ảnh hưởng đến thanh danh chính mình, bắt quá có lời đồn bản thế tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, đây cũng là sự thật”

“Nha, đa tạ Tấn thế tử chỉ bảo” An Thế Hiền bị tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn chỉ muốn làm khó Tấn Dương, không ngờ hắn lại theo cột bò lên. Bắt quá An Thế Hiền rất nhanh điều chỉnh tâm tình, khôi phục bộ dáng tao nhã “Thế tử cũng đã hội thơ hữu, xin mời thế tử làm thơ”

“Đúng vậy, Tấn Thế Tử làm thơ đi”

Xem ra bọn giả mạo các người không dự định buông tha ta. Tấn Dương tự giễu, ta sẽ làm thơ, so với các người chỉ biết rên những câu không ra gì ta là cao gấp bao nhiêu lần a

“Kia các vị muốn làm thơ về cái gì?”

“Tự lấy Thẩm cô nương làm thơ đi, An mỗ tin tưởng không khó lắm”

Thẩm Uyên gặp Tấn Dương đáp ứng, vội vàng vụng trộm lôi kéo vạt áo Tấn Dương. Con nhà giàu làm thơ không biết ra cái dạng gì đây

Tấn Dương không nhìn Thẩm Uyên “Ta liền làm một bài thơ.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đều là thơ gây họa

“Như vậy Tấn thế tử, xin mời”

“Ngô, bắt quá ta muốn hỏi các người vài câu a? Một câu phải có mấy chữ? Văn điệu thế nào?” còn không biết thơ ở thời đại này thế nào, có giống với cách mình biết không, thật phiền toái!

“Ha ha ha ha”

Tấn Dương vừa hỏi tất cả tài tử giai nhân liền chế cười, coi như là người không đọc sách cũng biết rõ cái này, thật không hổ danh con nhà giàu đứng đầu, ngay cả cách làm thơ cũng không biết

Thẩm Uyên nghe Tấn Dương hỏi như thế càng sắp ngất đi, vốn là nghĩ hẳn làm một bài thơ nát thì chính mình có thể giúp hẳn làm tròn, lại không nghĩ hẳn ngay cả thơ là cái gì cũng không biết.

An Thế Hiền sau khi ôm bụng nhin một lát nói ra “Thơ chia làm thơ ngũ ngôn cùng thơ thất ngôn, thơ ngũ ngôn năm chữ, thất ngôn bảy chữ, về phần người nói từ không hạn chế số chữ” Sau khi giải thích xong không nhin được lại bật cười

Thì ra so với mình biết không sai biệt lắm, vậy thì không thành vấn đề. Không để ý tới mọi người nữa, đứng lên đi vài bước hai tay giao nhau nhìn ra phương xa cố ra vẻ suy tư...

Người khác cười xong sau cũng thấy không tòi, giống như xem kịch vui, nhìn một chút xem con nhà giàu đứng đầu ngay cả thơ là gì cũng không biết sẽ làm thơ ra cái loại gì

Thẩm Uyên khẽ nhủ mày, lo lắng nhìn Tấn Dương, vạn nhất con nhà giàu này “Xuất khẩu thành thơ” trở thành trò cười sau thẹn quá hóa giận làm sao bây giờ....

Muốn làm thơ gì đây, thơ Lý Bạch? Danh hoa nghiêng nước, thường phải quân vương mang cười xem. Giải thích xuân vô hạn hận, thẩm hương đình bắc ý chẳng chặt. Không được, này thủ cùng cộp cái không hợp, nàng cũng không phải là phi tử của Hoàng thượng...

“Tấn thế tử chưa nghĩ ra sao, chúng ta có thể không chờ nổi đây” một tên tài tử cười nhạo, con nhà giàu có thể làm thơ, a, chế cười

“Ôi chao, Minh huynh muốn làm tốt thơ cần phải suy tư thật lâu, Tấn thế tử suy tư lâu như vậy nhất định có thể làm ra tuyệt thế thơ, sẽ không để chúng ta uống công chờ đợi” An Thế Hiền chăm chọc

“An huynh nói rất đúng, có thể Tấn thế tử suy tư ra tuyệt thế thơ, ha ha ha”

Những người này nói với nhau không phải rất lớn bắt quá vừa vặn có thể để cho Tấn Dương nghe được. Tấn Dương nghe được đám tài tử giai nhân châm chọc, trong lòng cực kỳ khó chịu, ai nha, dám cười nhạo ta, cứ chờ đó, chỉ là ta chưa muốn mở miệng

“Phượng bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập, nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc. Ninh không biết khuynh thành cùng nghiêng nước? Giai nhân khó lẫn nữa!”

Bài thơ vừa đọc ra vốn những người đang cười nhạo lập tức kinh ngạc. Tất cả mọi người tròn mắt há hốc mồm. Thơ hay như thế lại xuất ra từ một tên con nhà giàu không biết thơ là gì

Thẩm Uyên kinh ngạc nhìn Tấn Dương, khó có thể tin. Còn có một tia nghi hoặc...

Hắc hắc biết rõ bốn thiếu gia lợi hại chưa. Nhìn xem vẻ mặt kinh ngạc của mọi người Tấn Dương cao hứng cực kỳ, cho các người xem thường ta, hừ hừ. Cao hứng rất nhiều nhìn về phía Thẩm Uyên bên kia chỉ thấy Thẩm Uyên mặt tràn đầy nghi hoặc đánh giá mình, ánh mắt kia phảng phất muốn đem mình nhìn thấu. Nguy rồi, xem ra khó có thể giữ được danh tiếng con nhà giàu bấy lâu nay chính mình xây dựng được a...

“Khụ khụ khụ, bài thơ này như thế nào?” Tấn Dương cố làm ra vẻ trấn định nói

“Này, bài thơ hay tuyệt diệu, xin hỏi Tấn thế tử, này thơ....?”

“Nguyên lai chính là thơ hay a, ha ha ha trước có một lần bản thế tử đi câu cá gặp một ông lão, trong miệng hắn xuất ra vài câu. Không nghĩ tới lão đầu kia như vậy có tài hoa, sớm biết đã không ngại hắn ầm ĩ đuổi hắn” Tấn Dương giả vờ như đang tiếc hận

Thì ra không phải là con nhà giàu này làm, lập tức mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, cũng là con nhà giàu làm sao làm ra bài thơ tuyệt diệu như vậy, nguyên lai là nghe người khác nói

“Tấn thế tử, này thơ không phải ngươi làm chính là không giữ lời a”

“Ha ha, chuyện này có gì khó khăn, bản thế tử có thể tự làm một thử” Tấn Dương háng giọng một cái bắt đầu đọc “Sur tử Hà Đông một rỗng, quân tử run ba run. Sur tử Hà đông vừa gọi, quân tử liền giật mình.....”

Tấn Dương mới làm có vài câu liền khiến đám tài tử giai nhân ngơ ngác, dùng sur tử Hà đông hình dung Thẩm Uyển. Thật sự là quá mạnh mẽ. Buồn cười không dám cười.

Thẩm Uyển từ kinh ngạc biến thành vô cùng tức giận, khễ nghiêng răng, hai tay nắm chặt, chịu đựng không bộc phát

Vốn là cho rằng Tấn Dương sẽ chùng mực, lại không nghĩ Tấn Dương không có chút nào để ý đến người đang tức giận tiếp tục đọc “Sur tử Hà Đông một...”

“Đủ rồi!!!” Thẩm Uyển tu dưỡng rất tốt bị Tấn Dương chọc giận không nhỏ

Mọi người nhìn lại, Thẩm Uyển trầm mặt nói “Thẩm Uyển thân thể có chút khó chịu, xin cáo lui trước” Không đợi mọi người nói, Thẩm Uyển liền bước đi

“A nương tử của ta đi, bản thế tử cũng cáo từ” Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển đi, liền đuổi theo....

.

.

“Tiểu thư....không ngồi xe ngựa sao?” Người đánh xe gặp tiểu thư giống như đi ngang qua, vội vàng kêu

Tức chết nàng, vốn là còn muốn thay con nhà giàu kia giải vây, không nghĩ tới hắn trước mặt mọi người nói chính mình như vậy, lúc này trên xe ngựa còn cảm thấy hắn đáng yêu, nhất định là quý mê tâm hồn...

“Uy uy, ngươi chờ một chút a” Tấn Dương ở phía sau đuổi theo

Thẩm Uyển nghe được Tấn Dương gọi, tăng nhanh cước bộ, không muốn phản ứng

Tấn Dương thật vất vả mới đuổi tới “Ngươi đừng đi vội và như vậy được không” nàng thừa nhận vừa rồi nàng làm vậy là cố ý, nghĩ dòi đi mục đích “Vừa rồi bài thơ kia....”

“Tránh ra!” Thẩm Uyển mặt không chút thay đổi nói

“Ngươi trước hãy nghe ta nói a”

“Ngươi tránh ra!!!”

“Ngươi không nghe ta nói, ta liền không để cho....” Tấn Dương vô lại tiến đến

“Ngươi tránh ra cho ta” Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương mặt dày mày dạn chặn đường liền lấy tay đẩy Tấn Dương. Tấn Dương không yếu thế lời kéo Thẩm Uyển

Này đây này kéo, Thẩm Uyển lập tức mất thăng bằng...

Nhìn thấy Thẩm Uyển sắp ngã, Tấn Dương vội vàng tiến lên ôm lấy Thẩm Uyển

Một cỗ mùi hương dễ ngửi vây quanh Thẩm Uyển, không giống mùi nam tử cũng không giống mùi ôn nhu của nữ nhân, phảng phất là hương bạc hà thơm mát....

“Uy, cộp cái, ngươi không sao chứ?” Tấn Dương thấy Thẩm Uyển vẫn còn đang nhắm mắt, có chút buồn cười

Thẩm Uyển mở mắt ra, phát hiện mình đang tựa vào ngực Tấn Dương, lập tức gò má ửng đỏ. Thì ra mùi hương của người nọ dễ ngửi như vậy...

Cảm thấy rất xấu hổ Thẩm Uyên lập tức đẩy Tấn Dương ra

Vừa vặn người đánh xe vội vàng chạy tới. Thẩm Uyên không nhìn tới Tấn Dương, bước lên xe ngựa sau đó nói với người đánh xe “Đi!”

“Nhưng mà tiểu thư....cô gia....”

“Không cần để ý đến hần, để cho hần tự trở về đi” Nghĩ đến vừa rồi hần nói chính mình là sư tử Hà đông, liền tức giận, kia mình sẽ làm sư tử Hà Đông theo ý hần.

Xe ngựa từ từ đi qua Tấn Dương, lúc đi còn mang đến một hồi tro bụi

Này là cộp cái mạng thù, không phải chỉ là một bài thơ thôi sao, nói gì thì ta vẫn nghĩ ta làm thơ chuẩn xác. Hừ. Vốn người chính là cộp cái...

“Thiếu gia!” Mặc Ngôn đi đến bên cạnh Tấn Dương nhìn xe ngựa đã đi xa, hỏi “Thiếu gia có muốn Mặc Ngôn đi xuống tìm một chiếc xe ngựa hay không?”

“Không cần, quá phiền toái” Tấn Dương nhún vai “Chúng ta coi như đến đây du ngoạn, đi bộ xuống còn có thể ngắm phong cảnh đây”

“Vâng!”

.
. .
.

Thẩm phủ -----

“Tiểu thư, thơ hữu đã kết thúc sao?” Nghiễn Nhi nhìn thấy tiểu thư về sớm liền thắc mắc hỏi

“Ừm...” Thẩm Uyên chỉ đơn giản ừm một câu không nhắc đến chuyện thơ hữu nữa, bắt đầu luyện chữ, bình định tâm tình của mình. Nghiễn Nhi cũng không tiếp tục hỏi chỉ thay Thẩm Uyên mài mực.

Một nén nhang sau. Thẩm Uyên đã luyện được rất nhiều giấy mực. Đem bút để xuống. Ly khai bàn, Nghiễn Nhi tại lúc dọn dẹp bàn nhìn qua chữ tiểu thư đã viết mặt mũi kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình “Tiểu...tiểu thư....”

“Làm sao vậy?”

Nghiễn Nhi có điểm dở khóc dở cười, hôm nay tiểu thư nhà nàng toàn viết cái gì con nhà giàu vô lại, con nhà giàu khốn kiếp, chết tiệt con nhà giàu, đại bại hoại, xấu xa....

“Tiểu thư, con nhà giàu kia lại chọc giận người nữa sao?” Nghiễn Nhi hỏi

“Người có biết là con nhà giàu kia rất đáng giận, hôm nay đi hội thơ hữu.....” Thẩm Uyên bắt đầu đối với Nghiễn Nhi kể mọi chuyện

Nghiễn Nhi cũng yên lặng lắng nghe...

“Người nói ta có tức giận hay không?” Thẩm Uyên sau khi kể ra càng nghĩ càng tức giận

“Tiểu thư....”

“Ừm?”

“.....”

“Người sao vậy?” Thẩm Uyên nhìn thấy Nghiễn Nhi như có gì muốn nói lại không dám, trêu ghẹo nói “Người bình thường cũng không áp a áp ứng như vậy a”

“Tiểu thư, người lúc này cũng không giống như tiểu thư từ xưa đến giờ?”

“Ta?”

“Đúng vậy, tiểu thư người có phát hiện hay không, kể từ khi người kia đến đây, tiểu thư không còn giống như trước kia...”

“Nghiễn Nhi người đang nói cái gì a, ta tại sao lại không giống với trước kia” Thẩm Uyên nghi hoặc

“Tiểu thư trước kia người sẽ không vì một người mà nói nhiều như vậy, An công tử tiểu thư chỉ đề cập qua một hai lần, mà sau khi con nhà giàu kia đến đây, cơ hồ lúc tiểu thư tức giận đều nói về hần, bình thường tiểu thư yên tĩnh lạnh nhạt, chỉ cần gặp con nhà giàu liền thay đổi không còn bình tĩnh nữa.

Trước kia tiểu thư luôn lạnh nhạt với mọi người chỉ trừ lão gia, tiểu thư mọi chuyện đều không để ý, đối với mọi người chỉ là mỉm cười không biểu lộ cái gì khác. Lại càng không cần phải nói đến tức giận. Tiểu thư, người không phải là thích con nhà giàu Tấn Dương đó chứ?” câu nói sau cùng Nghiễn Nhi cảm thán hỏi

Thẩm Uyên bị Nghiễn Nhi hỏi như vậy giống một cái hồ đang bình tĩnh bỗng nhiên bị quăng xuống một khối đá...

“Đừng nói bậy....ta.....ta mệt mỏi, người mau chuẩn bị nước nóng đi”

“Tiểu thư, người sẽ không...”

Thẩm Uyên lắc đầu “Người đi chuẩn bị nước nóng đi, ta thật sự muốn tắm rửa...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bi kịch của một con ếch

Nghiễn Nhi còn muốn hỏi cái gì đó nhưng lại bị Thẩm Uyên đẩy đi ra “Hảo hảo, Nghiễn Nhi tỷ tỷ, nhanh đi chuẩn bị nước nóng a”

“Tiểu thư.....” bị đẩy ra ngoài Nghiễn Nhi chỉ có thể bất đắc dĩ đi chuẩn bị nước nóng

Là đầu mùa xuân, ánh nắng buổi chiều không phải rất mạnh, như sợi tơ dịu dàng khẽ vuốt xuống đất, làm cho người ta có cảm giác ấm áp nhẹ nhàng, tại phòng tắm tràn ngập hơi nước so với ánh nắng mặt trời còn ấm hơn. Phảng phất như tiên tử lại giống thiếu nữ uyển chuyển trong nước, cánh tay trắng nõn nâng trong nước xối tại trên người....

Thẩm Uyên tựa đầu cạnh hồ tắm nhớ tới lời Nghiễn Nhi nói...

“Tiểu thư, người càng ngày càng khác trước.....”

“Tiểu thư...người sẽ không phải thích con nhà giàu kia chứ?”

Đúng là nàng thật sự đối với con nhà giàu xấu xa kia khác với mọi người, mỗi lần gặp hắn lại khơi mào lửa giận trong đáy lòng nàng, sau đó nàng lại không giống như bình thường. Chẳng lẽ nàng thật sự đối với hắn là loại thích kia....

“Không thể nào, không thể nào, chính mình là bị con nhà giàu kia làm cho tức giận, mới có thể đối với hắn bất đồng mọi người” Thẩm Uyên vội vàng lắc đầu không nghĩ ngợi lung tung nữa, dùng nước nóng vỗ vỗ gò má

“Oa oa”

Đây là âm thanh gì? lấy tay lắc lắc trên mặt nước, mắt hướng theo phía phát ra âm thanh...

Phòng tắm bị hơi nước làm cho mờ ảo mông lung ngăn trở tầm mắt Thẩm Uyên

“Oa oa” giống như biết mỹ nhân tìm mình, đột nhiên một con ếch vui vẻ hưng phấn nhảy ra ngoài, nhảy đến bên cạnh bồn tắm

“Aaaaaaaa”

Bùm-----

Bi kịch của một con ếch...

.

.

.

Tấn Dương nhàn nhã thưởng thức hết phong cảnh núi rừng mới trở về Thẩm phủ “Con ếch huynh xem ta đem về thức ngon cho người đây” Tấn Dương

cầm trên tay một hộp có mấy con sâu lông

“Con ếch huynh? Con ếch huynh? Ngươi ở đâu a?” Tấn Dương kêu vài tiếng cũng không thấy con ếch huynh oa oa đáp lại

“Thiếu gia, con ếch huynh của ngươi không thấy đâu” Tiểu Thanh cuống cuống nói

“A, như thế nào lại không thấy, ngươi trước đừng vội, khả năng là hần đi tìm thiên nga không chừng”

“A????” Tìm thiên nga?!

“Đúng vậy, ngươi chưa từng nghe cóc ăn thịt thiên nga a” Tấn Dương một chút cũng không nóng vội ngồi xuống nói. Con ếch kia có thể là đi tìm “thiên nga” trong truyền thuyết

“Ai nha, thiếu gia của ta, ngươi cũng đừng có nói đùa, buổi trưa tiểu ếch vẫn còn ngây ngốc trong phòng ta, lúc ta đi ra ngoài trở lại liền không thấy nó đâu, ta cũng đã gọi những người khác tìm”

“Không có việc gì, nó sẽ trở lại. Ngươi chẳng phải là gọi người đi tìm rồi sao?”

“Tiểu Thanh tỷ, Tiểu Thanh tỷ....” một gia đình vội vàng vàng chạy tới...

“Tiểu Sở, làm sao vậy?”

“Tiểu Thanh tỷ, ta vừa rồi nghe Tiểu Tam nói lúc tiểu thư tắm rửa xuất hiện một con ếch đủ màu sắc, hừ tiểu thư, sau đó....”

“Sau đó thế nào?” Tấn Dương vội vàng nắm lấy Tiểu Sở hỏi

“Sau đó....sau đó tiểu thư vì quá kinh hãi quá độ liền cầm lấy bầu nước ném tới, con ếch liền....”

“A....thiên a....con ếch huynh, con ếch huynh không thể chết được a. Ngươi đáng yêu như vậy, làm sao nhẫn tâm bỏ ta đi sớm như vậy a, ngươi phải theo ta vài chục năm, chúng ta đã hứa với nhau có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Làm sao ngươi như vậy chết đi. Ta sớm đã xem ngươi như thân nhân, đây chẳng phải là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao....” Tấn Dương thê thảm quỳ trên mặt đất học theo ngữ điệu Châu Tinh Trì

Lập tức toàn bộ người trong phòng nghe xong đầu đều hiện lên ba đường hắc tuyến...

Thiếu gia, chẳng phải ngươi chỉ mới đem con ếch kia về có một ngày thôi sao. Ngươi cũng không cần quá khoa trương như vậy a, con ếch như vậy mà cũng gọi là đáng yêu sao?

Cô gia...ngươi không cần khoa trương như vậy, để ta nói xong có được không....

“Cô gia, ngươi trước đừng khóc, hãy nghe ta nói....”

“Hừ, nói cái gì a, cộp cái quá độc ác, không phải hôm nay làm thơ chọc giận nàng một tý thôi sao, nàng liền đối với ta như vậy, hại chết con ếch huynh đáng yêu của ta. Cộp cái đang ở nơi nào?” Tấn Dương lại nắm lấy áo Tiểu Sở hỏi

“Tại....phòng khách....” Tiểu Sở vội vàng nói

.

.

.

Phòng khách -----

“Cộp cái!!!”

Thẩm Uyên mới vừa trấn định tinh thần bị Tấn Dương rống như vậy thiếu chút nữa hất đổ chén trà, nhìn Tấn Dương nổi giận đùng đùng, tao nhã đặt chén trà xuống

“Ngươi có việc gì?”

“Ngươi...ngươi....ngươi thật là độc phụ, là nữ nhân trong ngoài không đồng nhất, ngươi không phải đang giận chuyện ở thơ hữu sao, ta là khiêm nhường ngươi, còn ngươi lại độc ác giết hại con ếch huynh đáng yêu nhà ta. Ngươi thật hèn hạ, nếu không hài lòng về ta thỉnh hướng về ta mà hạ thủ. Làm sao ngươi có thể giận chó đánh mèo a, cộp cái hung tàn!!!!”

Thẩm Uyên vốn là đang cố định thần lại bị Tấn Dương rống làm kinh hãi “Ngươi thật quá đáng!”

“Ta quá đáng, là ngươi quá đáng a, là ai lấy bầu nước đập chết con ếch huynh của ta”

“Là sùng vật của ngươi chạy vào phòng tắm của ta, hù ta suýt ngất, lúc ấy ta không biết đó là sùng vật của ngươi. Là ngươi không quản lý tốt sùng vật của chính mình khiến nó chạy loạn dọa người”

“Ý ngươi là sùng vật của ta trong phòng tắm của ngươi, chẳng lẽ nó không thể tiến đến phòng tắm tắm rửa a, chỉ có ngươi có thể tắm rửa, con ếch huynh của ta cũng rất chú ý vệ sinh a, nó chỉ là muốn đến tắm rửa, kết quả là bị cộp cái ngươi giết hại” Tấn Dương cãi lại

“Cái gì? Sùng vật của ngươi tắm rửa? Ngươi chính là cố ý gây sự, cường từ đoạt lý, nói lời vô lý”

“Ngươi mới cố tình gây sự, cường từ đoạt lý a”

“Ta không cố tình gây sự, cường từ đoạt lý!”

“Chính là ngươi đang cố tình gây sự, chính ngươi cường từ đoạt lý”

“Hào là ta cố tình gây sự, cường từ đoạt lý, được chưa!”

“Ngươi vốn là cố tình gây sự, cường từ đoạt lý, hừ”

“Hào hào hào, ta cố tình gây sự, cường từ đoạt lý cho ngươi xem” Thẩm Uyên cũng sắp bị Tấn Dương làm cho điên lên

“Xem đi, chính ngươi nhận mình cố tình gây sự, cường từ đoạt lý a”

“Ngươi....”

Lập tức mọi người trong phòng sau khi nghe các nàng đối đáp liền té xuống đất miệng sùi bọt mép tập thể....

Tấn Dương cùng Thẩm Uyên cứ vây quanh vấn đề ai cố tình gây sự, ai cường từ đoạt lý mà mặt đều đỏ bừng

Cuối cùng Thẩm Uyên vì quá tức giận nên bỏ đi ra ngoài

Tấn Dương bởi vì cãi nhau quá lớn, miệng có chút khô, trông thấy ly trà không trông nom là của Thẩm Uyên liền uống một hớp...

“Này cộp cái, tức chết ta!” Tấn Dương tức giận nói

Lập tức trong phòng khách thanh âm “Oa oa” phôi hợp kêu lên

“Con ếch huynh...” Tấn Dương nhìn thấy con ếch huynh hoàn hảo trong tay Tiểu Sở, vội vàng chạy đến kích động nói “Con ếch huynh, ngươi không chết a....”

“Oa oa” (ta là nhân vật chính, làm sao mau chết như vậy a)

“Cô gia, ngươi trách lầm tiểu thư rồi, tiểu thư lúc ấy không có đập trúng sùng vật của ngươi” Tiểu Sở nói

“Ngươi...sao không nói sớm” Tấn Dương bĩu môi nói

“Cô...cô gia, ngươi không cho Tiểu Sở cơ hội nói a”

“Thiếu gia, ngươi là hiểu lầm thiếu phu nhân rồi, mau hướng thiếu phu nhân xin lỗi đi” Tiểu Thanh vội vàng nói

“Ta...ta không đi...mới vừa rồi còn cùng nàng ăn bữa này giờ lại đi nhận lỗi, rất không có mặt mũi” Tấn Dương có chút mất mặt nói

Sau đó đối với con ếch trong tay bắt đầu giáo dục tư tưởng “Ta biết rõ ngươi là một con ếch, ngươi cũng không nghe lời ta mà đi tìm mẫu ếch a, đem lời ta giáo dục để bên tai....”

Phanh-----

Tấn Dương nói xong đoạn này toàn bộ người trong phòng lại một lần nữa ngã xuống sùi bọt mép....

.

.

Mà Thẩm Uyên sau khi bị Tấn Dương làm cho tức giận không về phòng mình mà ra khỏi Thẩm phủ, dự định ra ngoài hít thở không khí bên ngoài một chút để mau hết tức giận

Đang đi đột nhiên nhìn thấy một gian hàng bán ngọc, lại nhớ đến An Thế Hiền, theo bản năng sờ một chút nơi treo ngọc trên người liền phát hiện ngọc bội không thấy đâu

Nguy rồi...ngọc bội đâu....tìm khắp người cũng không có, nàng luôn đeo ngọc bội bên mình, thế nào lại không tìm thấy. Chẳng lẽ lúc tắm rửa, đang định về nhà tìm lại nhớ tới lúc thay quần áo cũng không thấy

Làm sao bây giờ, ngọc bội rơi lúc nào, rơi ở đâu cũng không biết, làm sao bây giờ, đây chính là ngọc gia truyền của An Thế Hiền a...

Chẳng lẽ là lúc lên núi cùng con nhà giàu tham dự thơ hữu bị rơi mất

Nghĩ đến khả năng này, Thảm Uyên hướng đi lên núi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị nguy

Thảm Uyên dưới chân núi thuê một chiếc xe ngựa

Hội thơ hữu bởi vì Thảm Uyên rời đi không bao lâu tài tử giai nhân đều tán đi. Cho nên thời điểm Thảm Uyên lên núi tìm cũng không gặp bọn họ.

Có lẽ là chỗ này đi “Phiền toái cho ta xuống xe”

Xe ngựa liền dừng lại..

“Vị đại ca này, phiền chờ ta một lát, ta đến tìm đồ”

“Hảo, tiểu thư”

Thảm Uyên sau khi xuống xe, cúi đầu đi tìm, không bỏ qua bất cứ chỗ nào có khả năng tìm thấy ngọc bội. Mã Sơn nhìn thấy Thảm Uyên tìm đã lâu nhưng không được gì liền hỏi “Tiểu thư người đang tìm cái gì? Có muốn ta đến hỗ trợ không?”

“Thật không? Đa tạ đại ca, ta đang tìm một khối ngọc bội, hơi mờ, trên mặt viết một chữ An” Thảm Uyên nghe thấy vị đại ca này muốn giúp mình rất cảm động

Mã Sơn xuống xe giúp Thảm Uyên tìm ngọc bội...

.

.

Dần dần ánh nắng dần tắt, màn đêm bắt đầu u ám

Tìm nửa ngày cũng không được gì, Mã Sơn ngẩng mặt lên nhìn trời “Tiểu thư, sắc trời không còn sớm, ngọn núi này lại lớn như vậy, hai chúng ta tìm quá thực là mò kim đáy biển. Hơn nữa trời cũng sắp mưa, chúng ta hay là mau xuống núi đi”

“Trời muốn mưa sao?” Thảm Uyên ngẩng đầu nhìn lên trông thấy trời chiều buông xuống, thu liễm hào quang, nhưng không thấy dấu hiệu trời sắp mưa

“Ha ha, tiểu thư người khả năng không biết, ta là người ở núi này, đầu xuân chính là lúc khí trời bất định, người đừng nhìn trời đoán. Không lâu nữa đám mây phía này liền biến sắc, trời tối đến không thấy đường, xuống núi hẳn không được. Hơn nữa nhà ta còn thê tử đang mang thai cùng mấy hài tử chờ ta về ăn cơm đây”

“Thì ra là vậy, đại ca người mau xuống núi trước đi, đừng làm người nhà sốt ruột, ta sẽ trả tiền xe cho người” Thảm Uyên vội vàng lấy bạc trên người đưa cho Mã Sơn nhưng lại phát hiện mình lại không mang đồng nào, vốn Thảm Uyên đã mặt mông có chút thẹn thùng nói “Vị đại ca này, thật thẹn thùng ta ra cửa vội quên mang theo ngân lượng, nếu không ngày khác ta sẽ trả cho người”

“A...này...” Mã Sơn có chút khó xử, xem nàng kia cũng không giống như lừa tiền xe người khác a

Thảm Uyên biết đại ca này có chút khó xử, cũng không có gì để chứng minh cho mình, liền đem đôi vòng tai phi thúy xuống “Vị đại ca này, nếu không như vậy đi, ta đem vòng tai này thế chân cho người, người đi Thảm phủ lấy bạc, sau đó gọi người Thảm phủ lấy xe ngựa đến đây đón ta, người xem như

vậy được chứ?”

Mã Sơn nhìn thấy bộ dáng chân thành của Thẩm Uyển, nàng lại còn nói là người của Thẩm gia Dương Châu thù phủ, hơn nữa vòng tai này hẳn không phải đồ giả “Được rồi, tiểu thư trước tiên ngươi ở nơi này chờ ta, ta đi Thẩm phủ bảo người đến đón ngươi”

“Cảm ơn đại ca” Thẩm Uyển gấp vị đại ca tin mình liền vội vàng nói cảm tạ

Xe ngựa đi rồi, Thẩm Uyển tiếp tục tìm ngọc bội, có lẽ lúc rời thơ hữu đã rơi mất, Thẩm Uyển tiếp tục tìm dọc theo đường..

Bầu trời vừa rồi xám trắng dần dần trầm xuống liền bị đám mây đen thay thế....

Thẩm phủ----

“Cái gì? Tiểu thư đang ở chân núi?”

“Đúng vậy, vị tiểu thư kia giống như đang tìm ngọc bội, vẫn còn tại trên núi. Các người nhanh đi đón nàng, trời sắp mưa rồi đây” Mã Sơn nói, nếu không phải nhà hắn còn vị thê tử mang thai chờ hắn về thì hắn liền ở chân núi chờ vị tiểu thư kia...

“Ai nha, tiểu thư cũng thật là, đã trễ thế này còn một mình ở chân núi” Nghiễn Nhi có chút nóng nảy

Tấn Dương vừa vặn đi qua nghe được Nghiễn Nhi cùng Mã Sơn đối thoại..

Nghiễn Nhi trông thấy Tấn Dương không hảo hữu nói ra “Nếu không phải do ai kia chọc tiểu thư nhà ta tức giận, nàng sẽ đi đến núi sao. Đã trễ thế này, tiểu thư lại chỉ có một mình, tiểu thư nếu xảy ra chuyện gì, Nghiễn Nhi ta liền liều mạng với người”

Tiểu Thanh bên cạnh nói “Thiếu gia hay là người đi đón thiếu phu nhân đi. Dù nói thế nào cũng là thiếu phu nhân bị thiếu gia làm cho sinh khí a”

“Được rồi, được rồi, ta đi đón là được phải không” Tấn Dương bị các nàng nói đến phiền, thiệt là, sao lúc này hai nàng này lại ăn ý đến thế

“Thiếu gia có muốn Mặc Ngôn theo cùng không?” Mặc Ngôn hỏi

“Không cần, không phải chỉ là đi đón người thôi sao”

“Thiếu gia, có thể trời sẽ mưa, trước mang theo hai cái ô đi” Tiểu Thanh thừa lúc Tấn Dương lên xe ngựa liền đút hai cái ô vào

.
. .
.

Trời thật sự mưa, lại không nghĩ nhanh như vậy, mưa đánh vào mặt Thẩm Uyển, Thẩm Uyển chỉ đành ôm đầu, bước nhanh chuẩn bị xuống núi

Tí tách...mưa dần dần lớn hơn, Thẩm Uyển cũng tăng nhanh cước bộ. Lại không nghĩ mưa so với Thẩm Uyển nhanh hơn một bước. Giọt mưa như hạt đậu rơi xuống, lập tức mưa tầm tã thật to...

Bất đắc dĩ Thẩm Uyển chỉ có thể chạy đến rừng cây trú mưa. Không may lúc chạy Thẩm Uyển vô tình đập trúng một mảnh cây, đường trơn trượt Thẩm Uyển thuận thế té xuống, ngã vào một cái sơn động

Phanh----

Vốn là xiêm y gọn gàng sạch sẽ lúc này lại chật vật không chịu nổi

“A...” Thẩm Uyển đứng lên một tý, phát hiện cổ tay bị đau, đôi mi thanh tú cau lại. Nghĩ muốn leo lên khỏi động, bùn đất bị nước mưa thấm ướt căn bản không giẫm lên được. Hiện tại chỉ còn có thể là “Cứu mạng a....cứu mạng...”

.
. .
.

“Dừng lại!” Tấn Dương che dù đốt đuốc, xuống xe la to “Cọp cái! cọp cái!”

Kỳ quái mã phu kia không phải nói là nơi này sao, như thế nào không thấy người đâu

“Cọp cái! Người đang ở đâu? Nghe được liền la lên một tiếng a”

“Cô gia, mưa lớn như vậy, tiểu thư hay không đã đi trú mưa” gia đình đánh xe nói

“Trú mưa thì trú mưa chạy xa như thế làm gì, thật là. Như vậy đi, người đi hướng này tìm, ta đi hướng khác tìm”

“Vâng!”

“Tiểu thư! tiểu thư!” gia đình cảm được chạy theo hướng Tấn Dương chỉ hô

Tấn Dương cũng đi theo hướng khác tìm “Thẩm Uyển, cộp cái, người mau đi ra cho ta”

La to lâu như vậy, cuồng hòng Tấn Dương có chút đau, giày trắng cũng bị dơ không chịu nổi. Trên người cũng đã ướt, trong nội tâm nghĩ Thẩm Uyển vài câu. Thiếu chút nữa đã bị trượt chân...

“Thẩm Uyển, cộp cái”

“Thẩm Uyển ~”

.
. .
.

Trong sơn động Thẩm Uyển lẳng lặng núp ở một góc. Mưa lạnh như băng đánh vào người, thân thể khẽ run, nàng chỉ đành tận lực ngồi sát góc, tận lực tránh mưa đánh vào người. Đôi môi khô nứt. Tóc trên trán tích nước. Lông mi ướt đầm, mí mắt híp lại, nàng có chút không chống đỡ nổi nữa, giống một con bướm bướm tàn cánh không còn sức bay lượn. Đang lúc nàng tuyệt vọng lại nghe thấy âm thanh làm cho Thẩm Uyển thấy được ánh sáng hy vọng

“Thẩm Uyển.....Thẩm Uyển....cộp cái....người ở đâu?”

“Ta...ta....ta ở chỗ này” Thẩm Uyển dùng toàn bộ khí lực còn lại hô

Thanh âm không lớn xen lẫn âm thanh mưa rơi, truyền ra ngoài còn nhỏ hơn, nhưng Thẩm Uyển cũng không bỏ cuộc, nàng dùng âm thanh suy yếu hô to “Ta...ta....ở chỗ này....”

Giống như nghe được âm thanh gì đó, Tấn Dương lại hô một câu “Thẩm Uyển???” sau đó an tĩnh nghe bốn phía

“Ta....ở nơi này....”

Thật sự là tiếng của cộp cái. Tấn Dương lại một lần nữa định hướng nơi phát ra âm thanh

Rốt cuộc nhìn thấy Thẩm Uyển dưới sơn động...

“Cộp cái...người....không sao chứ?” Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển toàn thân ướt đầm chặt vật không chịu nổi làm Tấn Dương có chút tư vị đau lòng

Được trên tay rơi vào thấy rõ khuôn mặt Tấn Dương, cây đuốc kia như chiếu rọi trái tim nàng, làm Thẩm Uyển cảm thấy ấm áp toàn thân nàng, khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Uyển nở một nụ cười “Người rốt cuộc đã tới...”

“Người trước đừng nóng vội, ta sẽ đi tìm sợi dây kéo người lên” Tấn Dương nhanh chân đi tìm dây gì đó. Nhìn thấy Thẩm Uyển bị nước mưa làm cho ướt đầm, Tấn Dương ném cái ô xuống, cũng không để ý chính mình mặc mưa “Người mau che ô đi, ta rất nhanh sẽ tới cứu người”

“Người....” không đợi Thẩm Uyển nói hết câu ánh sáng kia đã biến mất. Lập tức trong sơn động lại hắc ám, Thẩm Uyển siết chặt cây dù trong tay, lẳng lặng ngồi đợi...

Tấn Dương tìm nửa ngày cũng chỉ tìm được đăng điều gì đó. Đi vào sơn động “Người nắm lấy đăng điều này, ta đem người kéo lên”

Thẩm Uyển gian nan nắm lấy đăng điều, Tấn Dương đem đăng điều buộc trên cây bắt đầu dùng sức kéo. Thẩm Uyển không còn bao nhiêu khí lực tất nhiên là không bám nổi. Mới lên được hai bước lại tuột xuống...

“Ta...ta không có khí lực....”

“Mau đứng lên a. Chúng ta tiếp tục” Tấn Dương khích lệ

Thẩm Uyển nhận lấy khích lệ của Tấn Dương, một lần nữa nắm lấy đăng điều, ngay khi Thẩm Uyển một lần nữa trượt xuống Tấn Dương liền vươn tay ra “Đưa tay cho ta!”

Dùng hết toàn bộ sức lực kéo Thẩm Uyển lên, cửa sơn động vì mưa nên có chút trơn trượt. Lúc Tấn Dương kéo Thẩm Uyển lên, bùn đất dưới chân sụt lún, hai người lần nữa té xuống...

“A....”

“Ai da” Tấn Dương kêu thảng một tiếng

“Ngươi không sao chứ?” Thẩm Uyên nhìn đau hỏi

“Eo đau đến đứt lìa a” Tấn Dương thống khổ nói, trên người cũng chật vật không chịu nổi

Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương có thể đứng lên, có chút yên lòng, đầu choáng váng bước lui về sau

“Cộp cái!!!” Tấn Dương thấy thế vội vàng ôm lấy Thẩm Uyên đang ngã xuống “Uy...cộp cái...Thẩm Uyên...”

Lúc ôm lấy Thẩm Uyên, Tấn Dương phát hiện thân thể nàng thật nóng. Vươn tay áp lên trán nàng “Này....thật nóng...”

Một bàn tay có chút lạnh buốt phủ trên trán mình, lạnh lạnh thật thoải mái a. Lại là hương vị này...hương vị bạc hà, làm cho người ta có cảm giác mát lạnh. Aiz thật ấm áp. Thẩm Uyên nhìn không được nhích đến gần Tấn Dương hơn một chút.

“Uy....cộp cái...ngươi không thể ngủ a. Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại” Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên nhắm mắt lại có chút hoảng hốt

Thẩm Uyên bị Tấn Dương lắc lắc thân người mở mắt ra, nhìn khuôn mặt lo lắng của Tấn Dương, đôi môi trắng bệch lại giật giật “Lại là ngươi nha....”

“Rất nhanh sẽ có người đến cứu chúng ta, ngươi yên tâm” Tấn Dương vội vàng nói. Sau đó đem cái ô chống thay Thẩm Uyên cầm mưa

“Cám ơn ngươi, Tấn Dương” Thẩm Uyên suy yếu nói xong liền té xỉu trong ngực Tấn Dương.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hoảng hốt

Mưa liên tục rơi xuống, giọt mưa đánh vào bàn đá xanh như hòa âm, đảo loạn tâm tư của tất cả mọi người. Nghiễn Nhi ở trong phòng khách đi tới đi lui, trời tối không thấy năm ngón tay, cũng sắp đem Nghiễn Nhi bức cho điên “Tiểu thư cùng cô gia thế nào vẫn còn chưa về a”

Tiểu Thanh nhìn trời lúc này không khỏi lo lắng, theo lý thì giờ này đã về đến nhà, ẩn bối rối trong lòng, an ủi Nghiễn Nhi đang hoảng loạn “Có lẽ mưa làm lộ trình có chút trễ nãi, ngươi yên tâm. Không có chuyện gì”

“Có thể....có thể.....” Nghiễn Nhi có chút nóng nảy

“Chúng ta cứ chờ một chút” Tiểu Thanh trấn an nói

Nghiễn Nhi được Tiểu Thanh an ủi, tâm cũng định không ít, lo lắng chờ...

“Không xong...không xong...” Gia đình lúc này cùng Tấn Dương đi đón Thẩm Uyên vừa đến Thẩm phủ nhảy xuống xe ngựa vội vàng vàng vọt vào

“Xảy ra chuyện gì?” Nghiễn Nhi là người đầu tiên xông tới hỏi “Có phải hay không tiểu thư.....ngươi nói mau a....”

“Không...không xong...cô gia đi tìm tiểu thư cũng không thấy đâu” gia đình cuống cuống đến phát khóc

“Cái gì?!!!!” Tiểu Thanh vốn là người bình tĩnh, vừa nghe đến đây hoàn toàn luống cuống “Đây rốt cuộc là như thế nào?”

“Vốn là ta cùng cô gia đi đón tiểu thư, lại phát hiện tiểu thư không đứng chỗ cũ chờ, sau đó cô gia bảo là chia nhau ra tìm, kết quả ta tìm không thấy tiểu thư đâu, mà trở về chỗ hẹn cô gia cũng không thấy”

“Vậy ngươi đã tìm theo dọc đường đi chưa?” Mặc Ngôn hỏi

“Đã có nhưng ngọn núi lớn như vậy chỉ có mình ta, quả thực là mò kim đáy bể. Cho nên ta mới vội vàng về thông báo cho các người” Sớm biết như vậy đã không cùng cô gia chia nhau tìm, lần này ta xong rồi, đầu tiên là tiểu thư mất tích, sau đó lại bỏ cô gia...

“Mặc Ngôn... mau....nhanh mang theo nhiều người lên núi tìm thiếu gia cùng thiếu phu nhân” Tiểu Thanh vội vàng nói

“Hào!”

“Ta cũng đi” Nghiễn nhi vượt lên trước một bước nói

“Không được Nghiễn nhi, thiếu gia cùng thiếu phu nhân đều đang mất tích, ngươi ở nhà tìm cách đối phó với lão gia, vạn nhất làm cho lão gia biết được chuyện, thân thể hần hiện tại không tốt, sợ là sẽ không chịu nổi, nếu như không tìm được, chúng ta sẽ đi báo quan” Tiểu Thanh nói

“Nhưng là ta lo lắng cho tiểu thư” Nghiễn như khóc nói “Tiểu thư thân thể suy nhược, làm sao chịu được mưa sa gió táp”

“Không có việc gì, không có việc gì, tin tưởng ta, Mặc Ngôn sẽ tìm được họ”

“A...ô ô ô...” Nghiễn nhi được Tiểu Thanh an ủi, nước mắt ngăn không được liền rơi xuống nhiều hơn, nhào vào lòng Tiểu Thanh khóc rống lên.

Tiểu Thanh vỗ lưng Nghiễn nhi an ủi, bên cạnh nói với Mặc Ngôn “Mặc Ngôn, mau đi, trời mưa lớn như vậy thiếu gia cùng thiếu phu nhân sẽ không chịu nổi”

Mặc Ngôn liền mang theo một đám gia đình đi tìm Tần Dương cùng Thẩm Uyển

.
. .
.

Son động-----

Tần Dương ôm chặt Thẩm Uyển đang phát sốt, thân mình lạnh có chút phát run, nhưng vẫn đem chỗ y phục không ướt bao bọc lấy Thẩm Uyển, có chút gian nan chống cái ô che nắng, để tùy ý nước mưa rơi vào mặt chính mình. Cây đuốc đã bị dập tắt, bên ngoài son động tối đen một mảnh. Tần Dương càng ôm càng cảm thấy Thẩm Uyển càng nóng. Chết tiệt, nóng như thế không phải là hỏng hết đầu óc chứ.

Nhìn sắc mặt phờ phạc của Thẩm Uyển, đôi môi trắng bệch, không giống như lúc tức giận, lông mi như rèm rũ xuống, thật giống như vĩnh viễn nhắm lại, thân thể lại mỏng như cánh chim, phảng phất cảm giác nàng sẽ biến mất trong lòng ngực chính mình. Tần Dương cắn răng ôm chặt Thẩm Uyển thêm vài phần. Làm cho có chút cảm giác chân thật “Ngần vạn lần đừng có chuyện, ta sẽ không để ngươi xảy ra chuyện gì”

Có lẽ vì Tần Dương ôm chặt vào lòng ngực làm cho Thẩm Uyển cảm giác được ấm áp. Thẩm Uyển khẽ mở mắt ra, nhìn mặt mũi Tần Dương tràn đầy nước mưa...

“Ngươi...ngươi đã tỉnh” Tần Dương nhìn thấy Thẩm Uyển đã tỉnh, trên mặt lộ vẻ vui sướng “Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi”

Thẩm Uyển nhìn thấy Tần Dương như vậy, trong nội tâm cảm thấy cảm động, có lẽ là vì đầu đang nóng sốt, tại trong ngực Tần Dương thế nhưng có cảm giác an tâm đến thế, đôi môi tái nhợt giật giật “Có ai đã nói cho ngươi biết là trong ngực ngươi thật ấm áp, rất an tâm...”

“Sally trong ngực ngươi thật ấm áp a, làm cho người khác rất an tâm, về sau cái ôm này chỉ thuộc về ta....”

Trong nháy mắt Tần Dương đột nhiên nhớ lại kiếp trước, Tiểu Thiên ôm mình nói tại trong ngực mình cho nàng cảm giác ấm áp cùng an tâm...

Tần Dương nhìn thấy Thẩm Uyển lại muốn hôn mê, cuồng quít nói “Đừng nhắm mắt lại, van cầu ngươi đừng nhắm, ta hát cho ngươi nghe....ta hát cho ngươi nghe được không?” lúc nói những lời này, Tần Dương không chú ý giọng điệu của mình cỡ nào sợ hãi cùng hoảng loạn

Mặc dù thực sự Thẩm Uyển rất mệt, rất muốn nhắm mắt lại, nhưng vẫn gắng gượng nửa mở mở mắt, khóe miệng hơi lên, cười nhẹ một cái, ôn nhu nói “Hào...”

“....từ ban ngày hát đến đêm tối, ngươi vẫn bên cạnh ta. Chỉ có ta ngươi cùng âm nhạc, theo tiếng ca tiến vào mộng...” Đây là bài hát kiếp trước Sally thường hay hát, nhưng hôm nay chính là Tần Dương hát, đã không còn tiếng ca vững vàng động lòng người, thanh âm lúc này có chút run run, còn hát sai lời..

“Thật dễ nghe....” Thẩm Uyển nói một câu sau đó tiếp tục hôn mê

“Thẩm Uyển...Thẩm Uyển...” Tần Dương nhìn thấy Thẩm Uyển lại hôn mê, lòng nóng như lửa đốt “Có người không, cứu mạng, có ai không...cứu mạng....” đây là điều duy nhất Tần Dương có thể làm, nàng không ngừng hô cứu mạng hy vọng có người nghe tiếng kêu cứu. Van cầu lão Thiên, nếu như Thẩm Uyển xảy ra chuyện gì thì cả đời nàng sẽ bất an.... “Có ai không....có ai không....”

Chân núi-----

“Núi này quá lớn, chúng ta phải chia nhau tìm. Hiện tại ba người một tổ, bất kể là góc nào đều không được bỏ qua, vô luận có tìm được hay không đều phải quay lại chỗ này” Mặc Ngôn chỉ huy đám gia đình

“Tiểu thư...cô gia....”

“Tiểu thư, cô gia...các người ở nơi nào?”

....

.....

Nhóm gia đình chia nhau tìm, trời mưa bốn phương tám hướng đều nghe tiếng la to, lẫn át tiếng cầu cứu của Tần Dương

“Người đầu...khụ khụ...có ai không...cứu...” Tần Dương giọng đã khàn khàn, nhưng nàng vẫn kiên trì hô

Tìm qua một lúc lâu, Mặc Ngôn có thính giác tốt hơn người thường, giống như vừa nghe được âm thanh gì...

“Tiểu thư....cô gia....Ách, Mặc đại ca thế nào lại dừng lại a?” Tiểu Sở gặp Mặc Ngôn đang đi phía trước đột nhiên dừng bước

“Hừ...” Mặc Ngôn thủ thế, nhắm mắt toàn tâm lắng nghe

“Tiểu...khụ khụ....Tiểu Mặc...chúng ta ở chỗ này”

“Là thiếu gia” Mặc Ngôn mạnh mẽ mở mắt, vội vàng tăng nhanh cước bộ hướng theo tiếng âm thanh nghe được

“Tiểu Mặc...chúng ta ở đây....khụ khụ”

“Thiếu gia!” Mặc Ngôn rút cuộc đã tìm được Tần Dương cùng Thẩm Uyển

“Tiểu...tiểu Mặc...” Tần Dương nhìn thấy Mặc Ngôn liền thở phào nhẹ nhõm

“Thiếu gia, ta liền kéo người lên”

“Trước tiên đem Thẩm Uyển kéo lên đi, nàng đang phát sốt. Nếu không chữa trị liền không kịp” Tần Dương ôm Thẩm Uyển cuống cuống nói

“Hảo, thiếu gia, ta đem đăng điều cột vào hông người cùng thiếu phu nhân, ta liền kéo các người lên” Mặc Ngôn đem mấy cây đăng điều thả xuống

Tần Dương cột chặt đăng điều vào Thẩm Uyển “Được rồi...”

“Hảo, ta đếm một hai ba các người liền kéo...”

“Một hai ba kéo....”

“Một hai ba kéo....”

Tần Dương cùng Thẩm Uyển từ từ rời mặt đất, Tần Dương ôm chặt lấy Thẩm Uyển để tránh làm nàng rơi xuống

“Kéo....”

“Aaaa!”

Đột nhiên có người không còn khí lực, sợi dây buông thõng, Tần Dương cùng Thẩm Uyển liền ngã vào phiến đá bên dưới

“Tiếp tục kéo, một hai ba...” Mặc Ngôn mạnh mẽ chỉ huy

Dọc theo phiến đá, Tần Dương lo lắng Thẩm Uyển cọ vào sẽ bị thương liền thay đổi tư thế, làm cho lưng chính mình dán vào đá

Rốt cuộc Tần Dương cùng Thẩm Uyển cũng được kéo lên....

“Thiếu gia, người bị thương” Mặc Ngôn nhìn thấy sau lưng Tần Dương rách nát rất nhiều chỗ

“Ta không sao, nhanh đi tìm xe ngựa, đừng làm trễ nãi” Tần Dương nói

“Hảo, ta dùng khinh công đi xuống đem xe ngựa khiêng lên” Mặc Ngôn dùng toàn bộ nội lực đặt trên chân

Xe ngựa rất nhanh đi lên, Tần Dương ôm lấy Thẩm Uyển lên ngựa “Mau, dùng tốc độ nhanh nhất trở về”

“Giá....”

“Không có chuyện gì rồi, rất nhanh sẽ đến nhà, người sẽ không xảy ra chuyện gì...” Tần Dương ôm chặt lấy Thẩm Uyển thì thầm

Thẩm phủ-----

“Tiểu thư...” Nghiễn như nhìn thấy Tấn Dương ôm Thẩm Uyển trong ngực

“Thiếu gia...” Tiểu Thanh cũng nhìn thấy thiếu gia nhà mình chật vật không chịu nổi, quần áo đều rách

Tấn Dương ôm Thẩm Uyển vào phòng liền phân phó “Nhanh đi gọi đại phu, Tiểu Thanh tỷ mau chuẩn bị nước nóng, Nghiễn nhi mau đi chuẩn bị y phục sạch sẽ của nàng. Nhanh lên!”

Bị Tấn Dương rống như vậy, tất cả đều rối rít làm theo Tấn Dương phân phó...

Tấn Dương đặt Thẩm Uyển trên giường đối với Nghiễn nhi nói “Người trước bôi thuốc chỗ bị thương cho nàng sau đó liền thay y phục sạch”

Ra khỏi gian phòng Thẩm Uyển, Tấn Dương liền thở phào nhẹ nhõm, nhện không được nữa, chân có chút nhũn ra, đầu choáng váng...

“Thiếu gia!!!” Tiểu Thanh vội vàng vịn lấy Tấn Dương đang ngã xuống

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lời thật lòng

“Ta không sao” Tấn Dương dùng thanh âm khàn khàn nói, miễn cưỡng cười cười với Tiểu Thanh.

“Còn nói không có việc gì, người đều đứng không vững, thanh âm thật khàn, ta trước đỡ người vào phòng nghỉ ngơi” Tiểu Thanh cũng không trông nom Tấn Dương có nguyện ý hay không, đưa Tấn Dương đến thư phòng. Đối với hai gia đình họ “Nhanh đi cầm thùng gỗ đến, sau đó đổ đầy nước nóng”

“Thiếu gia, người đã trầy da, mau đi bôi thuốc” Mặc Ngôn cầm thuốc mỡ chạy tới

Gặp thiếu gia nhà mình còn đang mặc y phục rách nát ướt đẫm “Thiếu gia, mau đổi y phục sạch, nếu không sẽ bệnh a” Mặc Ngôn nghĩ đưa tay giúp Tấn Dương đổi y phục

Tấn Dương nhìn thấy Mặc Ngôn định giúp đổi y phục vội vàng tránh “Không cần, khụ khụ, không cần. Tiểu Thanh tỷ tỷ sẽ giúp ta bôi thuốc, hơn nữa lúc này ta cảm thấy không thoải mái, nghĩ nên tắm nước nóng trước”

Gia đình đưa thùng gỗ đến, nước nóng cũng đã được đổ đầy, Tiểu Thanh đem người đuổi đi. Mặc Ngôn cũng tự giác đi ra ngoài, đây là quy củ của thiếu gia, tắm rửa thay y phục ngoại trừ Tiểu Thanh ai cũng không được phép tiến đến. Vừa mới bắt đầu Mặc Ngôn còn cảm giác kỳ quái nhưng dần dần cũng quen. Đi ra ngoài chủ động đóng kín cửa thật kỹ.

Tiểu Thanh vội vàng khóa cửa lại. Đóng kỹ cửa sổ, nhanh chóng lấy quần áo mới “Thiếu gia người nhanh tắm nước nóng, ta sẽ trông chừng cho người, sau đó mau đổi xiêm y, y phục của người đều đã ướt đẫm, sẽ cảm mạo”

Tiểu Thanh nhìn thấy Tấn Dương ngồi bất động, vội la lên “Mau a, người còn ngồi làm gì?” thật muốn thay Tấn Dương cởi hết quần áo ướt trên người

Đầu óc Tấn Dương có chút ngất, ý thức bắt đầu có chút không rõ rệt, phản ứng chậm nửa nhịp. Gặp Tiểu Thanh đi đến kéo y phục của mình, theo bản năng lấy tay che ngực....

Tiểu Thanh có chút dở khóc dở cười, thiếu gia nhà chúng ta lúc thần trí không rõ cũng có ý thức bảo vệ bản thân mãnh liệt đến thế. Thật không biết là may mắn hay bi ai.

“Hào, hào, thiếu gia của ta, mau tắm rửa đi”

Tấn Dương chậm rãi tiến vào thùng gỗ, nhiệt khí trong thùng gỗ cũng làm cho đại não Tấn Dương có chút thanh tỉnh. Vuốt vuốt huyết thái dương đau nhức. Sau đó bôi thuốc thay đổi xiêm y đi ra...

“Như thế nào? Có phải đã khá hơn không? Thiếu gia, người còn đau đầu không?” Tiểu Thanh cầm chén canh gừng nóng hổi đặt vào tay Tấn Dương

“Đã khá hơn nhiều” Tấn Dương nhìn Tiểu Thanh tỷ tỷ cười cười, thổi canh gừng, từ từ uống. Hầm nóng đầu óc cũng dễ chịu

“Ta nói người, thiếu gia, đã nhiều năm nay, người bảo vệ thân mình đều rất tốt cũng không làm cho lão thái quân lo lắng. Có thể....người lần này....lần này....” Tiểu Thanh nói những từ cuối cùng liền giảm âm thanh, đến bên tai Tấn Dương nói “Người...làm sao lúc đó lại cởi áo ngoài ra, may mắn là buổi tối, không có người chú ý. Người có biết làm vậy rất nguy hiểm hay không?”

Tấn Dương cúi đầu nhận lời phê bình của Tiểu Thanh “Thực xin lỗi, Tiểu Thanh tỷ tỷ, lần sau ta sẽ không tái phạm” lúc ấy nàng quá nóng lòng, nhìn thấy Thẩm Uyên như vậy nàng không nghĩ ngợi nhiều liền cởi áo ngoài bao bọc Thẩm Uyên

“Lần này coi như bỏ qua, lần sau ngàn vạn lần không được phạm sai lầm như vậy nữa, nếu để người khác biết, vậy thì xong rồi” Tiểu Thanh cũng không phê bình Tấn Dương quá nhiều, nhiều năm như vậy nàng cũng chưa từng phạm sai lầm như thế

“Nha, ta biết rồi” khó có thể không nghe được Tấn Dương phản bác, lần này là do nàng ủy húng, nàng lo sợ, lúc nàng ôm Thẩm Uyên chặt như vậy, có khả năng Thẩm Uyên đã biết thân phận nàng, vọt một cái đứng lên

“Thiếu gia, người đi đâu?”

“Ta đi tìm Thẩm Uyên” Tấn Dương ra khỏi thư phòng, đi vào gian phòng Thẩm Uyên, trông thấy Thẩm Phú Quý đứng trước cửa liền gọi “Gia gia...”

“Dương nhi a, nghe nói người cũng bị phong hàn, hiện tại thế nào, còn có cổ họng bị đau có phải không, có muốn hay không gọi đại phu đến bắt mạch?”

Tấn Dương nghe thấy gọi đại phu bắt mạch liền vội vàng lắc đầu “Không cần gia gia, Dương nhi đã tắm nước nóng, uống chén canh gừng, đã không có gì đáng ngại, a, nàng như thế nào?”

“Uyên nhi vừa rồi vừa uống chén thuốc, đại phu nói may mắn kịp thời, nếu không Uyên nhi liền...”

“Gia gia, Thẩm Uyên đã không xảy ra chuyện gì, người không cần quá thương tâm, đã nửa đêm, gia gia mau đi nghỉ ngơi. Vạn nhất ngã xuống, Thẩm Uyên sau khi tỉnh lại sẽ tự trách, nơi này ta sẽ trông chừng”

Thẩm Phú Quý vốn là nghĩ muốn ở lại đến lúc Thẩm Uyên tỉnh nhưng nghe Tấn Dương nói có chút đạo lý, có Tấn Dương ở đây cũng yên tâm “Vậy cũng tốt, liền vất vả cho Dương nhi”

“Gia gia, đi hảo”

Đợi đến lúc Thẩm Phú Quý rời đi, Tấn Dương ngồi ở đầu giường nhìn Thẩm Uyên ngủ say, trong lòng liền có chút tức giận

Lúc này Thẩm Uyên an tĩnh giống như bức tranh tiên tử hạ phàm, hoặc là giống như đang chờ đợi vương tử đến hôn thính. Sẽ không cùng mình khắc khổ...

Nàng rốt cuộc có biết thân phận của mình không a. Vạn nhất nàng phát hiện làm sao bây giờ? Cầu xin nàng chớ nói ra ngoài. Vạn nhất nàng không phát hiện, Tấn Dương có chút bức bối, nhìn Thẩm Uyên đang ngủ say, trong lòng suy nghĩ đến xuất thân....

.

.

Không biết qua bao lâu người trên giường giật giật lông mi, thật giống như sắp tỉnh lại. Rồi lại như công chúa nghịch ngợm không chịu mở mắt ra....

Môi khô khốc khẽ động “Nước...”

Âm thanh suy yếu của Thẩm Uyên làm cho Tấn Dương thu hồi suy nghĩ, nhìn thấy Thẩm Uyên muốn uống nước vội vàng đi đến bên bàn bưng một chén nước tới. Đỡ Thẩm Uyên dậy đem chén nước đưa tới bên miệng nàng.

“Khụ khụ”

“Chậm một chút, chậm một chút” mỗi lần Thẩm Uyên uống một ngụm Tấn Dương lại dặn dò

Lúc này Thẩm Uyên mới mở mắt ra nhìn rõ ràng, nhìn thấy Tấn Dương ngồi bên cạnh, nàng lần nữa tựa trong ngực hắn, Thẩm Uyên có vài phần lúng túng cùng ngưng ngưng....

“Còn muốn nước sao?” Tấn Dương hỏi

Thẩm Uyên nhẹ nhàng lắc đầu

“Ngươi...”

“Ngươi...”

Hai người đồng thời mở miệng

“Ngươi nói trước đi...”

“Ngươi nói trước đi...”

Lại đồng thời nói, cuối cùng vẫn là Tấn Dương mở miệng trước “Vậy thì ngươi nói trước đi”

“Cám ơn ngươi” Thẩm Uyên cắn môi, chân thành nói cảm ơn

“Ha ha không cần khách khí, dù nói thế nào thì ngươi cũng là bị ta làm cho tức giận mới ra ngoài, ngươi nếu xảy ra chuyện gì, tâm ta cũng không dễ chịu” Tấn Dương vừa cười vừa nói

Hồi lâu Thẩm Uyên cúi đầu nói “Kỳ thật cũng không phải vì giận ngươi mà ta mới đi lên núi...”

“A...vậy ngươi chạy lên núi làm gì?”

Thẩm Uyên nhìn Tấn Dương, có lẽ bởi vì Tấn Dương cứu nàng nên Thẩm Uyên cố lấy vài phần dũng khí nói ra lời thật lòng mình “Ta....ta đi lên núi là vì tìm ngọc bội”

“Ngọc bội? Chỉ vì một cái ngọc bội mà ngươi chạy đến trên núi tìm a, thiếu chút nữa liền mất mạng, ta còn rất nhiều ngọc bội tốt, ngươi nếu sớm nói ta liền tặng ngươi bảy tám cái” Tấn Dương có chút bất mãn, liền chỉ vì một cái ngọc bội mà chút nữa đã mất mạng, đáng giá sao “Ngọc bội kia quan trọng như thế nào, có phải là có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Kỳ thật....trước khi cùng ngươi thành thân, ta đã có người trong lòng, ngọc bội kia chính là vật đính ước hắn tặng ta, cũng là bảo vật gia truyền nhà hắn”

Tấn Dương sau khi nghe xong có chút khiếp sợ, người trong lòng nàng có phải chính là người lần trước mình vô tình trông thấy “Người trong lòng của ngươi có phải hay không chính là nam tử sau khi thành thân một ngày đưa ngươi về nhà”

Thẩm Uyên kinh ngạc nói “Ngươi khi đó nhìn thấy”

“Ừm” Tấn Dương gật đầu nhẹ “Thì ra là hai người lưỡng tình tương duyệt, vậy sao ngươi còn đáp ứng hôn sự này”

“Bởi vì gia gia lớn tuổi, thân thể lại không tốt, một lòng chỉ muốn Tấn gia ở rể, thay Thẩm gia chúng ta quản lý gia sản, hắn cảm thấy có phủ Tướng quân làm chỗ dựa về sau Thẩm gia sẽ không bị bắt nạt. Cho nên vì gia gia vì Thẩm gia, ta đáp ứng hôn sự này”

Tấn Dương nhìn chằm chằm Thẩm Uyên, nghe nàng nói như vậy giống như chính nàng bị buộc tiếp nhận hôn sự, như vậy chuyện từ thư sẽ dễ dàng thương lượng hơn, nhưng vì sao trong lòng Tấn Dương lại có một tia khổ sở...

“Ta vốn cho rằng ta cùng đại ca Tấn Diệu ngươi lập gia đình...”

“Không ngờ rằng người kết hôn với ngươi là xú danh vang xa Tấn Dương ta” Tấn Dương có chút trêu ghẹo nói, xem ra nàng vẫn chưa phát hiện ra thân phận chính mình

“Phốc...” Thẩm Uyên bị Tấn Dương chọc cười “Đúng vậy, lúc thành hôn ta vốn muốn cùng ngươi thương lượng vài chuyện, khi ngươi nói ra ngươi chính là Tấn Dương làm ta sợ choáng váng. Việc đầu tiên chính là bảo toàn danh tiết của mình”

“Cho nên ngươi đối với ta ném ròi giới, để bảo toàn danh tiết”

“Ai bảo ngươi là đứng đầu con nhà giàu, tiếng xấu đồn xa”

“Vậy ý của ngươi đối với ta chán ghét chính là như vậy”

“Vậy cũng không...”

“Ngươi yên tâm đi, ta đối với nữ nhân vóc dáng như ngươi không có hứng thú. Tiêu chuẩn của ta chính là bộ ngực lớn như quả dưa, ngươi nhiều nhất chỉ là quả đào a” Tấn Dương rất vô sỉ chỉ chỉ ngực Thẩm Uyên

“Ngươi...vô sỉ...” Thẩm Uyên vừa thẹn vừa giận liền ném một cái gói về phía Tấn Dương

Tấn Dương tiếp nhận gói “Ha ha, không trúng được a”

Thẩm Uyên tiếp tục nói “Ta liên tục chán ghét ngươi bởi vì ngươi là con nhà giàu cho nên ta có chút thành kiến, bất quá lúc ngươi cứu ta, ta cảm thấy kỳ thật ngươi cũng không chán ghét như vậy”

“Ngươi sẽ không phải yêu ta rồi đấy chứ” Tấn Dương vừa cười vừa nói

“Ngươi nói cái gì?”

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên kích động vội vàng phát tay “Ta nói giỡn, ta nói giỡn, đừng để ý”

Gặp Thẩm Uyên nói những lời thật lòng với mình, Tấn Dương cũng mở lòng “A, ngươi cũng biết đấy hai chúng ta thành thân vì hôn sự của hai gia đình, ông nội ta muốn cháu mình ở rể Thẩm gia, vốn cha ta muốn đại ca ta ở rể, nhưng đại ca là con trai lớn không thể ở rể Thẩm gia. Cho nên ta liền xung phong muốn đi ở rể Thẩm gia, ta liền nghĩ kể bức ngươi viết từ thư. Cho nên lúc động phòng có ý trêu ghẹo làm cho ngươi tức giận, để ngươi chán ghét ta, nhện không được liền viết từ thư hừ ta”

“Nói như vậy bộ dạng chán ghét bình thường của ngươi đều là giả vờ?”

Tấn Dương gãi gãi đầu “Kia ngoại trừ lúc động phòng trêu ghẹo ngươi là giả, những thứ khác đều là ta chân thật”

“Vậy ngươi đã thành công, ta càng ngày càng chán ghét ngươi. Nhưng là ngươi đã nhầm, ta nếu có thể viết từ thư hừ ngươi ta đã sớm viết. Kỳ thật ta lại hy vọng ngươi viết từ thư bỏ ta, như vậy ta mới hướng gia gia nói được” Thẩm Uyên nói, thì ra hai người các nàng đều là nghĩ cùng một chuyện, đều muốn đối phương viết từ thư hừ mình. Chờ đối phương đề cập đến...

“Vậy thì chúng ta bây giờ cùng nhau giao dịch, chúng ta hãy cùng nhau sống một năm, một năm sau chúng ta sẽ viết từ thư cho đối phương, xong việc liền hướng người nhà nói, như thế nào?”

“.....”

Một giây, hai giây, ba giây.....Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên cúi đầu không nói gì, cho rằng nàng ngại một năm quá dài “Ngươi có phải cảm thấy một năm quá dài a. Nếu như vậy chúng ta....”

“Hảo” Thẩm Uyên cắt lời Tấn Dương đáp

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cực phẩm tướng công

Thẩm Uyên sau khi nói xong, trong nội tâm không biết là tư vị gì, vốn lý hôn không phải là điều mình tha thiết muốn sao, tuy nhiên lúc này lại không như tưởng tượng vui mừng như vậy...

Tấn Dương nghe Thẩm Uyên đồng ý, trong tâm liền có một tia đau lòng không hiểu được, này không phải là điều nàng muốn sao, như thế nào lại có cảm giác.....

Trầm mặc....Trong phòng hai người sau khi nói xong chuyện này liền trầm mặc dị thường....

Nhìn xem tuyệt mỹ dung nhan tinh xảo, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt nhưng cũng không ảnh hưởng đến dung nhan của nàng ngược lại còn tăng thêm vẻ mỏng manh của nàng, nàng thật sự rất đẹp. A, Tấn Dương ngươi đang suy nghĩ gì đấy, nàng cùng ta chẳng qua chỉ như sinh mệnh khách qua đường, sau này sẽ chẳng còn gì liên quan đến nhau.

“Ha ha cứ quyết định vậy đi, về sau ngươi cùng người yêu song túc song tề, làm đôi thần tiên quyến lữ. Ta đây lại tiếp tục chạy trong bụi hoa” Đúng rồi đây mới chính là điều mình muốn, thân phận cũng không bị lộ ra ánh sáng còn có thể khôi phục tự do. Đừng quan tâm những thứ khác...

“Hảo” Thẩm Uyên đáp nhẹ một tiếng, một năm về sau....khả năng sẽ không còn nhìn thấy hấn xuất hiện....

Ngày dần dần sáng, ánh sáng buổi sớm xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên khuôn mặt tuấn mỹ của Tấn Dương, nhìn nụ cười có chút xấu xa của hấn, về sau liền không nhìn thấy nữa, nghĩ tới đây tâm Thẩm Uyên có chút rung động...

“Hiện tại chúng ta là đồng minh, bắt tay cái đi” Tấn Dương duỗi ra bàn tay thon dài sạch sẽ

Thẩm Uyên khẽ nghiêng đầu, không hiểu ý Tần Dương

Tần Dương cũng không giải thích nhiều, có chút bá đạo cầm lấy bàn tay vừa mịn vừa mềm để trong tay mình “Ha ha, hợp tác vui vẻ”

Đối với hành động khó hiểu này, trong nội tâm Thẩm Uyên cười khẽ một tiếng, đôi mắt trong suốt khẽ cong lên, nhẹ nhàng cười học theo Tần Dương “Hợp tác vui vẻ”

Hai người sau khi mở lòng với nhau, nội tâm liền thấy nhẹ nhàng

Hai ngày kế tiếp Thẩm Uyên ở gian phòng uống thuốc, Tần Dương có khi sẽ đi gặp nàng, sau đó tiếp tục cuộc sống của con nhà giàu, đi thanh lâu, đi sông bạc, đi đường phố đùa giỡn mỹ nữ

.

.

.

“Tiểu Sở ca”

“Tiểu Tuyết, làm sao vậy?” Tiểu Sở chuẩn bị đi làm việc thì bị tiểu Tuyết ngăn cản

“Tiểu Sở ca, ngươi có phát hiện hay không, kể từ sau khi tiểu thư ngã bệnh, quan hệ tiểu thư cùng cô gia không giống trước kia a”

“Ôi chào, nghe ngươi nói ta cũng cảm thấy như vậy, từ lần trước cô gia ôm tiểu thư hồi phủ, hai người lúc trước gặp nhau luôn khắc khẩu nhưng bây giờ chẳng những không cãi nhau mà còn vừa nói vừa cười”

Lão Lý quét dọn bên cạnh cũng nói ra “Ta cũng cảm thấy vậy a, lần trước ta còn chứng kiến cô gia ra ngoài mua điểm tâm yêu thích của thiếu phu nhân đây”

“Thật sự a?”

“Ta tận mắt nhìn thấy”

“Vậy các ngươi nói có phải hay không tiểu thư cùng cô gia.....”

“Hắc hắc, tiểu thư cùng cô gia chính là dung mạo tuyệt phối đây”

“Mặc dù nói hai người họ rất xứng đôi nhưng là danh tiếng của cô gia....”

“Các ngươi đang nói cái gì vậy?” Tiểu Thanh nhìn thấy một đám người trò chuyện vui vẻ liền đến hỏi một chút

“Không có....Không có gì Tiểu Thanh tỷ tỷ...không có gì” mọi người nhìn thấy Tiểu Thanh đến vội vàng tán đi

Kỳ quái, như thế nào thấy ta đến lại giải tán hết đây...

.

.

Tần Dương đang định trở về Thẩm phủ, ngay chỗ quẹo lại phát hiện Nghiễn nhi cùng một nam tử đang lôi kéo

“Nghiễn nhi cô nương, ngươi để cho ta vào thăm Uyên nhi đi, ta nghe nói nàng bị bệnh, An mỗ thật sự rất lo lắng” An Thế Hiện thỉnh cầu nói

“An công tử, ngươi đừng như vậy, ta....ta...” Nghiễn nhi có chút khó xử

“Ta hôm qua nghe nói nàng bị bệnh, ta liền ăn không được ngủ không được, ngươi cho ta thấy nàng đi, ta đảm bảo chỉ liếc nhìn nàng một cái sẽ đi”

Loảng xoảng... Tần Dương nghe xong nội tâm có chút chìm, nàng liền nghĩ tới, lần trước hội thơ hữu đã cảm thấy tên An Thế Hiện kia có chút quen mặt, thì ra hẳn chính là người yêu của Thẩm Uyên. Như vậy, ta giúp các ngươi đi...

Tần Dương tiến lên phía trước nói “Nghiễn nhi...”

Nghiễn nhi nhìn thấy Tần Dương đến vội vàng lui về sau hai bước, sợ con nhà giàu nhìn ra cái gì sẽ phiền phức cho tiểu thư nhà mình, vội vàng giải thích “Cái kia.....An công tử chỉ ngẫu nhiên đi qua...”

Tần Dương nghe Nghiễn nhi giải thích có chút buồn cười “Nguyên lai là An công tử a, thật đúng lúc, lần trước tại thơ hữu thơ chưa làm xong ta đã vội đi,

lần này có muốn hay không vào phủ ngồi một chút”

An Thế Hiện vốn là rất muốn tiến vào Thảm phủ nhưng lại sợ Thảm Phú Quý đem mình đuổi ra ngoài, hiện tại Tấn Dương lại chủ động mời đúng là cầu còn không được. Liền vội vàng gật đầu “Thật tốt, như vậy đa tạ Tấn Thế tử, An mỗ liền không khách khí”

Hai người cùng nhau vào Thảm phủ. Nghiễn Nhi ở phía sau có chút giật mình, này....đi vào thế này....việc này có nên nói cho tiểu thư biết không....

“Nghiễn Nhi” Tiểu Thanh nhìn thấy Nghiễn Nhi liền kêu một tiếng

“Tiểu Thanh tỷ tỷ” Nghiễn Nhi cao hứng đi tới

“Làm sao vậy? Ngươi giống đang bối rối chuyện gì có phải hay không?” Từ lần trước quan hệ của Tiểu Thanh cùng Nghiễn Nhi càng ngày càng tốt. Nghiễn Nhi nếu có tâm sự gì Tiểu Thanh đều quan tâm tới

“Ta....” Nghiễn Nhi ngập ngừng, lắc đầu, việc này không thể để cho người khác biết sẽ tổn hại đến danh dự của tiểu thư

Tiểu Thanh nhìn thấy Nghiễn Nhi không muốn nói, cũng không hỏi tiếp “Hảo, ngươi còn nhỏ tuổi mà trong đầu đầy chuyện, coi chừng cái đầu nhỏ này sẽ nổ tung a” Tiểu Thanh nhẹ gõ vào trán Nghiễn Nhi

Nghiễn Nhi gặp Tiểu Thanh trêu ghẹo phiền lòng gì cũng không còn nữa, cao hứng kéo tay Tiểu Thanh “Tiểu Thanh tỷ tỷ lần trước ta xem ngươi theo hà bao thật đẹp a, dạy ta một chút đi”

“Ngươi muốn học a, ta liền sợ ngươi không có kiên nhẫn đây”

“Không có không có, chỉ cần Tiểu Thanh tỷ tỷ nguyện ý giáo....”

“Hảo hảo, đến phòng ta, ta dạy cho ngươi”

.

.

.

“Đến a, mau châm trà cho An công tử” Tấn Dương đưa An Thế Hiện vào đại sảnh

An Thế Hiện không yên lòng nhìn xung quanh, Tấn Dương đương nhiên biết rõ trong lòng An Thế Hiện nghĩ gì, vì vậy mở miệng nói “An công tử, nghe nói ngươi cùng Thảm Uyển là bạn tốt”

An Thế Hiện nghe Tấn Dương nói thế có chút chột dạ, nhưng giả vờ như trấn định nói “Không chỉ có ta cùng Thảm cô nương là bạn tốt mà thiên kim Tri phủ đại nhân cùng Thảm cô nương cũng là hảo tỷ muội”

“Nha, thì ra là vậy, thế nhưng Thảm Uyển hai ngày nay bị bệnh, ngươi đi thăm nàng một chút đi”

“Thật sự....” An Thế Hiện nghe được Tấn Dương muốn cho chính mình đi thăm Thảm Uyển, thiếu chút nữa là bật dậy đi ngay, nhưng cảm thấy vội vã như vậy không ổn liền nói “Thảm cô nương bị bệnh, ta đây là hảo hữu đương nhiên muốn đi thăm nàng một chút”

“Hảo, ta dẫn ngươi đi” Xem ra hẳn thật sự rất quan tâm Thảm Uyển

.

.

Tấn Dương đẩy cánh cửa gian phòng Thảm Uyển ra

Thảm Uyển nhìn thấy Tấn Dương đến, vừa cười vừa nói “Ngươi hôm nay đến trễ chút ít, có phải hay không trên đường nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp nào a, bắt quá điểm tâm yêu thích của ta đâu” Thảm Uyển đưa tay muốn nhận điểm tâm

Tấn Dương không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Thảm Uyển...

“Làm sao vậy?” Thảm Uyển cảm giác Tấn Dương có chút kỳ quái

“Uyển....Thảm cô nương...” An Thế Hiện từ đằng sau Tấn Dương đi ra

Trong nháy mắt nụ cười tươi trên mặt Thảm Uyển có chút cứng ngắc, nhìn An Thế Hiện rồi nhìn lại Tấn Dương. Sau đó liền lui vài bước khom người “An công tử”

“Uyển....Thảm cô nương, nghe nói ngươi bị bệnh, đã khỏe hơn chút nào chưa?” Nếu như không gặp trở ngại Tấn Dương đứng ở chỗ này, An Thế Hiện

thật muốn đi lên diu lấy Thẩm Uyên

“Đa tạ công tử quan tâm, thân thể Thẩm Uyên đã khá hơn nhiều”

Nhìn xem thân thể yếu nhược của Thẩm Uyên, An Thế Hiền liền đau lòng “Thẩm cô nương, người thân mình chưa khỏe hay là mặc nhiều xiêm y thêm một chút”

“Gian phòng bây giờ thật nóng, Thẩm Uyên cảm thấy có chút khó chịu đây”

“Nha....cũng đừng để ngã bệnh nặng...”

Tấn Dương ở bên cạnh nhìn xem hai người tình chàng ý thiếp, ta làm bóng đèn nơi này làm gì. Chẳng lẽ chờ tỏa sáng a “Khụ khụ, An công tử cùng Thẩm Uyên tự ôn chuyện đi, ta còn có việc, xin phép đi trước, An công tử thỉnh tự tiện”

“Tân thế tử đi thông thả”

Thẩm Uyên nhìn Tấn Dương đi ra ngoài, đôi môi giật giật, muốn nói gì nhưng cũng không biết mở miệng thế nào

“Bên ngoài gió lớn, ta đóng cửa lại” Tấn Dương lúc đi ra nói

Đợi đến lúc Tấn Dương đi khỏi, An Thế Hiền nhìn không được nữa nắm lấy tay Thẩm Uyên “Uyển nhi...”

Thẩm Uyên liền rút tay ra “An công tử, như vậy không tốt lắm”

“A nha....thực xin lỗi, Uyển nhi, là ta quá kích động” An Thế Hiền cũng thấy mình thất thố

Tấn Dương từ phòng Thẩm Uyên đi ra, có chút buồn bực cùng phiền lòng, ta xem ta là cực phẩm tượng công trên đời, có ai như ta không, chính mình tự đội nón xanh, còn dẫn người tình của nương tử đến cho nàng. Aiz, ta bây giờ phải đi thanh lâu hảo hảo uống rượu....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bắt gặp

Hiện tại ở trong phòng dùng hai chữ hình dung “kỳ quái”, ba chữ hình dung “rất kỳ quái”, bốn chữ hình dung “phi thường kỳ quái”....

Thẩm Uyên cùng An Thế Hiền một người đứng một người ngồi, hai người cùng trầm mặc

Cuối cùng Thẩm Uyên bị ánh mắt nóng rực của An Thế Hiền nhìn có chút không được tự nhiên, chỉ đành tránh né ánh mắt hắn, nhìn nơi khác nói “An công tử, có việc này, ta không biết làm sao mở miệng, nhưng vẫn nên cho người biết rõ”

“Uyển nhi, người nói”

Thẩm Uyên cắn cắn môi, thực tại không tìm ra có gì đành nói trắng ra “Thực xin lỗi, ta....đem ngọc bội gia truyền của người làm rơi mất”

“.....”

Nhìn An Thế Hiền không nói lời nào, Thẩm Uyên rất áy náy “Thật sự xin lỗi, vốn là ta luôn mang theo trên người, là hôm qua đi thơ hữu bị lạc mất, ta đã đi tìm nhưng là....”

“Người luôn mang theo trên người sao?”

“Ách....” Đây đây không phải là trọng điểm có được không

“Uyển nhi...” An Thế Hiền có chút kích động

“Người không tức giận sao? Ta đã làm mất ngọc bội gia truyền, vật đó nghe nói đối với nhà các người rất trọng yếu....người....”

“Không việc gì...” An Thế Hiền thuận thế nắm tay Thẩm Uyên “Dù sao người cũng đã là chủ nhân ngọc bội kia, mặc dù đã mất ta cũng rất đau lòng, nhưng không việc gì. Ngọc bội kia so với người đã là cái gì”

Thẩm Uyên nghe An Thế Hiền thâm tình nói, áy náy càng sâu hơn, cũng có một tia cảm động, trong nhất thời quên mất rút tay bị An Thế Hiền nắm về.

“Uyển nhi, xem gia gia đem về cho người cái gì” Thẩm Phú Quý lúc đi dò xét cửa hàng liền nhớ đến tôn nữ bảo bối của mình, lo lắng Thẩm Uyên mấy ngày nay uống thuốc khó khăn nên đi mua chút mật ong về. Mới vừa đẩy cửa gian phòng Thẩm Uyên nụ cười lập tức biến mất.

“Gia gia....” Thẩm Uyên nhìn thấy gia gia đến, giống như điện giật nhanh chóng rút tay về, lui vài bước. Cuống quýt nhìn về phía gia gia.

Chỉ thấy Thẩm Phú Quý mặt không thay đổi đứng tại cửa, ánh mắt không nhìn Thẩm Uyên mà là nhìn An Thế Hiền bên cạnh, trong ánh mắt không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào

An Thế Hiền gặp Thẩm Phú Quý xuất hiện trong lòng liền bất ổn “Thẩm lão gia...”

Thẩm Phú Quý rất nhanh điều chỉnh sắc mặt “Ha ha, nguyên lai là An công tử, đến thăm Uyển nhi nhà chúng ta a”

“A, đúng vậy” Mặc dù Thẩm Phú Quý cười rất hiền lành nhưng ánh mắt lại trái ngược. Ánh mắt sắc bén nhìn An Thế Hiền đến da đầu tê dại..

Lúc này Thẩm Uyên cũng không khá hơn chút nào giống như bí mật trong lòng bị phát hiện. Gia gia sẽ nghĩ thế nào, có thể hay không sẽ tức giận. Sợ hãi cùng bất an lan tràn toàn thân.

“Đa tạ An công tử đã quan tâm Uyển nhi nhà chúng ta, nhưng sắc trời không còn sớm, An công tử hay là sớm trở về đi, ta cùng Uyển nhi có lời muốn nói”

“Vậy....vậy vẫn bối xin cáo lui trước” An Thế Hiền như tội phạm, nhanh chóng thoát ly gian phòng

Lưu lại Thẩm Uyên cùng Thẩm Phú Quý trong phòng. Nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Phú Quý, Thẩm Uyên có chút thở không thông, lông mi rũ xuống, đầu khẽ cúi, biết chính mình sai liền kêu một tiếng “Gia gia....”

Hồi lâu chỉ nghe Thẩm Phú Quý thờ dài một tiếng...

“Uyển nhi, từ nhỏ người đã là hài tử tốt, cho tới bây giờ cũng không làm gia gia lo lắng, vô luận chuyện gì cũng làm rất tốt, lại cực kì thông minh. Gia gia nghĩ nhất định là kiếp trước gia gia làm nhiều việc thiện mới để cho người đến với Thẩm gia chúng ta....”

“Gia gia...” không đợi Thẩm Phú Quý nói xong, Thẩm Uyên đã quỳ trên mặt đất nước mắt rung rung “Gia gia....thực xin lỗi”

Thẩm Phú Quý đỡ Thẩm Uyên dậy “Đây là người không sai, gia gia đã sớm nhìn ra An tiểu tử kia thích người, hừ, hấn một thân ra vẻ đạo mạo, gia gia nhìn người nhiều năm như vậy còn không biết hấn là hạng người gì sao, nhìn không ra được đức hạnh gì, không xứng đáng với cháu gái bảo bối của Thẩm Phú Quý ta”

“Gia gia....”

“Gia gia biết rõ Uyển nhi là đứa bé ngoan, gia gia sẽ phân phó gia đình, về sau trông thấy hấn liền đánh đuổi ra ngoài, Uyển nhi sau này sẽ không cần thấy hấn nữa, người hôm nay đã là thê tử của Dương nhi, Dương nhi mặc dù danh tiếng bên ngoài không tốt nhưng vốn dĩ gia gia có mắt nhìn người, thực tâm Dương nhi là người tốt, huống chi Thẩm gia về sau ta muốn Uyển nhi cùng Dương nhi cùng nhau bảo vệ. Gia gia tin tưởng Uyển nhi là đứa bé hiểu chuyện”

Thẩm Uyên khẽ cúi đầu, đôi môi đóng chặt, thật giống như chấp nhận chuyện này....

“Ha ha...” Thẩm Phú Quý nhìn thấy Thẩm Uyên chấp nhận, cũng không nói thêm “Nha...đúng rồi, việc này không nên để Dương nhi biết, miễn cho hấn nghĩ ngợi lung tung”

“Hào” Thẩm Uyên nhẹ đáp

“Đây là lúc gia gia đi cửa hàng cố ý mua mật về cho người. Uống thuốc xong ngâm một chút vào miệng”

“Cám ơn gia gia”

“Người nghỉ ngơi cho tốt, gia gia về phòng trước...”

“Gia gia, đi thông thả”

.

.

Thẩm Phú Quý sau khi ra khỏi phòng Thẩm Uyên liền gọi quản gia

“Quản gia”

“Lão gia”

“Hôm nay, tên họ An kia sao lại ở trong phủ, ta không phải không chuẩn hấn vào phủ sao?” Thảm Phú Quý trầm mặt nói

“Lão gia....là.....là cô gia....dẫn hấn vào, gia đình không dám ngăn trở” Quản gia run sợ nói

Dương nhi dẫn vào. Nghe được Tấn Dương dẫn An Thế Hiền vào Thảm Phú Quý liền tức giận “Về sau....vô luận lý do gì cũng không chuẩn hấn vào Thảm phủ, nếu hấn dám bước vào liền cắt đứt chân hấn”

“Vâng....vâng....” Quản gia thuận theo, xem ra lão gia động thủ thật sự

.

.

.

Tấn Dương chuyện gì cũng không biết tại thanh lâu nghe một thủ khúc mới trở về Thảm phủ...

Đi đến đình viện, muốn đi xem Thảm Uyển nhưng nhìn cánh cửa đóng kín, có chút bối rối. Cũng không biết An Thế Hiền kia đã đi chưa, vạn nhất chưa đi chính mình đi vào sẽ rất lúng túng. Bất quá hấn cũng nên đi a, trời đã tối chẳng lẽ còn muốn lưu lại đến sáng. Đang lúc Tấn Dương đấu tranh tư tưởng, Thảm Uyển đột nhiên mở cửa ra

“Ách...ha ha....” Tấn Dương xin lỗi gãi gãi đầu.

“Ngươi....vào đi....”

Tấn Dương sau nhiều lần vào thăm Thảm Uyển rất quen thuộc rót cho mình một chén trà, nhìn tâm tình Thảm Uyển không tốt lắm liền hỏi “Làm sao vậy?”

Thảm Uyển thở dài một tiếng “Hôm nay bị gia gia bắt gặp”

“A....” Tấn Dương kinh ngạc lên tiếng “VẬY...thế nào....”

“Gia gia, cũng chưa mắng ta cái gì”

“Nha, kia không phải không có việc gì sao” Tấn Dương tiếp tục uống trà

“Đúng là gia gia càng tín nhiệm ta, ta liền áy náy, hơn nữa còn sai người trong phủ về sau An Thế Hiền đến không cho phép hấn tiến vào Thảm phủ”

“Yên tâm đi, không có việc gì, ngươi đừng lo nghĩ nhiều, một năm sau cầm tù thư, hấn sẽ không còn nói ngươi cùng An công tử” lòng mi đen nhánh của Tấn Dương khẽ chớp “Ta có biện pháp”

“Ngươi có biện pháp nào?”

“Hắc hắc, biện pháp của ta chính là về sau ngươi và An công tử gặp mặt liền bao tại trên người ta” Tấn Dương cười gian tà

“Kỳ thật.....ta cũng không....”

“Ngươi cứ yên tâm” không đợi Thảm Uyển nói xong, Tấn Dương vỗ ngực nói “Ta bảo đảm không để cho kẻ nào phát hiện”

Ta cũng không phải muốn cùng hấn gặp mặt. Nhưng nhìn Tấn Dương tự tin vỗ ngực, Thảm Uyển cũng không nói những lời này ra.

“Ngươi xem mấy ngày nay ngươi ngây ngốc trong phòng, nhất định là tâm tình bị đè nén, như vậy đi, bổn thiếu gia từ bi dẫn ngươi ra ngoài tản bộ, thế nào” Tấn Dương nháy nháy mắt

“Ai nói ta ngây ngốc trong phòng tâm tình bị đè nén” Thảm Uyển cảm thấy buồn cười, nàng bình thường không có chuyện gì đặc biệt đều luôn ở trong phòng, làm sao sẽ cảm thấy đè nén

“Như thế nào lại không dám cùng bổn thiếu gia ra ngoài, sợ ta đem ngươi bán?” Tấn Dương nhìn Thảm Uyển từ trên xuống dưới, lộ ra bộ mặt đại thúc “Ừm ừm, khuôn mặt này xem như được đi, về sau uống hoa tửu không có tiền đến lúc đó có thể suy nghĩ một chút, bất quá nhìn ngươi bộ dáng yếu nhược ta còn sợ đem ngươi đi bán còn phải trả tiền cho người ta”

“Ngươi...” cái gì mà đem ta bán còn phải trả tiền cho người khác a “Đi ra ngoài thì ra ngoài, ngươi nếu dám bán liền bán đi, chỉ cần ngươi không sợ người khác nói Tấn thế tử uống hoa tửu trả tiền không nổi phải bán cả nương tử đây”

“Ha ha, người khác nói gì đều không sao, bọn họ còn sợ không cho ta nhiều danh nhờ nữa a”

“Xi...”

Mới vừa rồi mây đen còn giăng đầy trời, hiện tại trời lại sáng a. Nữ nhân thật sự mau thay đổi, chọc ghẹo một chút liền vui vẻ...

“Ngươi trước đi ra ngoài, ta thay đổi xiêm y xong sẽ ra”

“Nuơng tử, ngươi vẫn còn đang bệnh a. Chuyện mặc quần áo cực khổ như vậy cứ để vì phu thay ngươi cực nhọc đi” Tần Dương cười bỉ ổi

“Hảo, quả nhiên ngươi không muốn thấy ánh mặt trời nữa có phải không?” Thẩm Uyển đe dọa

“Ách, vậy ta đi ra ngoài chờ” Tần Dương sờ sờ mũi, ngoan ngoãn đi ra ngoài

Phốc...Thẩm Uyển cười khế, thật là một tên nhát gan, có sắc tâm không có sắc đảm...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Công bằng

Mặc Ngôn nhìn thấy thiếu gia nhà mình đứng chờ tại cửa phòng thiếu phu nhân liền hô “Thiếu gia”

“Nha, là Tiểu Mặc a”

“Thiếu gia, ngươi sao lại không vào, đứng ở cửa làm gì?”

“Ta không phải là đang đợi cốp cái thay quần áo sao, đổi lại y phục thật lâu như vậy” Tần Dương ngoài miệng oán hận Thẩm Uyển mặc quần áo quá chậm nhưng về mặt thì không có chút nào tức giận, ngược lại có chút vui vẻ

“Thiếu gia là cùng thiếu phu nhân đi ra ngoài sao?”

“Ta sợ nằng trong phòng nhiều sẽ buồn bực, dự định mang nằng ra ngoài tản bộ một chút”

“Kia Mặc Ngôn cũng đi” nhớ tới lần trước để cho thiếu gia một mình lên núi thiếu chút nữa đã gặp chuyện không may, Mặc Ngôn liền tự trách, không thể để cho thiếu gia lần nữa xảy ra chuyện gì.

“Không cần, chúng ta chỉ đi tản bộ trên đường, sẽ không xảy ra chuyện gì a” Tần Dương biết rõ Mặc Ngôn lo lắng an nguy cho mình

“Không được, sứ mạng của Mặc Ngôn là bảo vệ thiếu gia, không thể để cho thiếu gia xảy ra bất cứ nguy hiểm gì” Mặc Ngôn kiên trì nói

Tần Dương biết rõ tính tình quật cường của Mặc Ngôn “Vây cũng tốt”

“Đa tạ thiếu gia, thiếu gia yên tâm, Mặc Ngôn sẽ ở chỗ tối âm thầm bảo vệ thiếu gia, sẽ không quấy rầy ngươi cùng thiếu phu nhân”

“.....” những lời này của ngươi.....thật làm cho người khác hiểu lầm a

Chi----- Thẩm Uyển thay xiêm y xong đi ra ngoài....

Ba nghìn tóc đen được buộc lên bằng sợi mây đơn giản, không có bất kỳ trang sức nào, nằng mặt một bộ bạch y thêu mẫu đơn hồng phấn. Rất hào phóng đơn giản mộc mạc....

Tần Dương khẽ nhủ mảy, mặc dù nói hiện tại đã là mùa xuân nhưng hơi thở mùa đông vẫn còn chưa đi xa lưu lại hơi lạnh. Huống chi Thẩm Uyển vẫn còn phong hàn, dễ dàng bị lạnh, xiêm y như vậy có chút không ấm đây “Ngươi mặc xiêm y như vậy có phải thiếu không?”

Thẩm Uyển cúi đầu nhìn nhìn y phục, chính mình mặc thiếu sao? Xiêm y này không phải hợp với khí trời thế này sao

“Ngươi nhanh đi vào mặc thêm một kiện quần áo đi a” Tần Dương thúc giục

“Nhưng là....”

“Nhưng cái gì nha, thân thể ngươi còn yếu như vậy lại mặc ít quần áo vạn nhất cảm mạo thì làm sao bây giờ, nhanh đi thêm một món” Tần Dương thuận tay đẩy Thẩm Uyển vào gian phòng, sau đó tiện tay đóng cửa lại.

Thẩm Uyển bất đắc dĩ choàng thêm một cái áo “Có thể đi được chưa a”

Nhìn xem Thẩm Uyển khoác áo gấm nhỏ, lông tơ bạch sắc “Hào, chúng ta đi thôi”

Ánh trăng chiếu trên đường phố, người đi tới đi lui không nhiều như ban ngày, nhưng vẫn không mất đi sự náo nhiệt. Trên đường phố tấp nập người bán hàng rong, Thẩm Uyển cùng Tần Dương đi được một đoạn ngắn, Thẩm Uyển khẽ xoay người “Chúng ta đi đâu?”

“Phòng đoán ngươi cũng đói bụng, chúng ta trước đi Túy Hương Lâu ăn cơm. Sau đó ta dẫn ngươi đi phố tây xem hoa đăng”

“Không nghĩ ngươi đã ăn bài thỏa đáng”

“Ha ha, cảm kỳ thư họa ngươi đứng nhất, bất quá sống phóng túng ta rất tinh thông. Cùng ta đi bảo đảm có chỗ chơi”

“Phốc....” Thẩm Uyển bĩu môi cười khê “Đúng nha, bản về sống phóng túng nào có ai có thể so sánh với Tần thế tử”

Đương lúc Tần Dương muốn nói gì đó lại phát hiện cách đó không xa có mấy người tranh chấp....

“Đại lão gia, oan uổng a. Tiểu nhân thật sự không có vô lễ với đại tiểu thư” một nam tử bị đánh đến bò trên mặt đất thống khổ nói

“Cha, ngươi xem, hắn còn không thừa nhận, ngươi mau làm chủ cho nữ nhi a” một nữ tử khóc lóc lôi kéo trung niên nam tử bên cạnh

“Hào nữ nhi bảo bối, cha làm chủ cho ngươi” trung niên nam tử an ủi nữ nhi rồi hét lớn đám gia đình “Các ngươi còn thất thân làm gì, còn không đem tên đâm tặc kia chặt tay cho ta”

“A....a.....aaaa” không đợi mọi người kịp phản ứng, một đại thẩm đầy đặn mặc quần áo thô cầm lấy một bả đao chạy vọt lên

Có lẽ là bị giọng của đại thẩm dọa hoảng sợ vài tên thù hạ lui lại mấy bước

“Ai dám động đến nhi tử của ta, lão nương liền liều mạng với ngươi” đại thẩm đem nhi tử gầy yếu đỡ lên “Nhi tử, ngươi không sao chứ?”

“Nương, khụ...khụ...ta không sao”

“Đều đứng đó ngây người ra làm gì, đem nữ nhân này lôi ra cho ta”

.

.

“Bên kia giống như có người cãi nhau” Tần Dương nhìn nơi phát ra tiếng ồn ào cách đó không xa nói “Chúng ta đi xem một chút”

“Hào”

Đợi đến lúc Tần Dương các nàng đến...

Vị đại thẩm kia bị người đẩy ra, vừa vận ngã ở chân Tần Dương “Ai u....”

“Vị đại thẩm này, không sao chứ?” Thẩm Uyển vội vàng đỡ lên

Đại thẩm kia nói lời cảm ơn sau liền chạy đến nhi tử “Đừng, đừng động con ta”

Thẩm Uyển lo lắng vị đại thẩm kia sẽ bị thương, có chút nóng nảy lôi kéo vạt áo Tần Dương..

“Chúng ta chờ xem một chút coi chuyện gì đã xảy ra” Tần Dương trấn an Thẩm Uyển “Hơn nữa, ta xem vị đại thẩm này sẽ không xảy ra việc gì” thân thể đại thẩm cao lớn đối phó với vài gia đình gầy gò, đập cũng có thể chết vài tên

Quả nhiên khí lực của đại thẩm quả thật kinh người, búng vài tên gia đình đem nhi tử ôm vào trong ngực “Vị đại lão gia này, con ta rốt cuộc đắc tội với người chuyện gì mà ngươi lại muốn chém tay hắn”

“Hừ, cái tên sắc đảm dám cả gan khinh bạc nữ nhi của ta” Vương viên ngoại tức giận nói

“Oan uổng...ta không có” Cường tử vội vàng làm sáng tỏ

“Đại lão gia, ta làm mẹ đương nhiên biết rõ con ta, hấn từ nhỏ liền thành thật không thể nào dối với tiểu thư nhà ngươi...”

“Tại sao không có, nữ nhi ta chính miệng nói”

“Chính hấn...hấn chính là sắc lang” Vương Thúy Nương vội vàng nói

“Cường tử, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” nhìn cô nương người ta nói như vậy, đại thẩm vội hỏi nhi tử mình

“Nương, ta hôm nay nghe người phân phó đi tặng Tam thức đầu heo, kết quả lúc đi đường gặp phải vị tiểu thư này, nhưng tiểu thư này đi phía trước ta, sau đó ta không cẩn thận vấp ngã, áp đến vị tiểu thư này....” Cường tử nói càng ngày càng nhỏ

“Các ngươi xem a, hấn đã thừa nhận. Còn không phải là vô lễ với bốn tiểu thư sao, còn không phải là sắc lang”

“Nhưng ta đã hướng người nói xin lỗi”

Tần Dương sau khi nghe xong không nhịn cười một tiếng, Thẩm Uyển bên cạnh không khỏi liếc nàng một cái “Còn cười”

“Không phải a, ngươi xem nếu hấn gọi là sắc lang vậy ta là cái gì, ta đã thành sắc ma, ông tổ của hấn nha”

“Mau đến, đánh hấn cho ta” Vương viên ngoại hô

“Dừng tay” Tần Dương bị Thẩm Uyển đe dọa bằng ánh mắt mới nhịn cười giơ tay lên ngăn cản

Mọi người đều nhìn về phía tiếng la...

Vương viên ngoại nhìn thấy người kêu ngừng tay ăn mặc bất phàm, sợ là có thân phận hơn người, liền nói “Vị quan nhân này, không nên xen vào chuyện người khác a”

“Ha ha, cũng không thể nói như vậy, vừa rồi ta đều nghe được ngọn nguồn, vị huynh đệ này cũng không cố ý cũng đã hướng vị tiểu thư này xin lỗi. Ngươi đại lão gia liền tha cho hấn đi a, còn nữa nếu vị huynh đệ này thật sự vô lễ với nữ nhi ngươi cũng có thể giao cho quan phủ xử lý, lão gia ngươi như vậy chính là lạm dụng hình phạt riêng, nếu để quan phủ tra ra không đúng sự tình ngươi sẽ gặp rắc rối a” Tần Dương nói

Tần Dương mở miệng một tiếng quan phủ làm Vương viên ngoại có chút chột dạ. Nhìn cách ăn mặc của Tần Dương, chẳng lẽ là người trong quan phủ.

“Không được, hấn khi dễ bốn tiểu thư không thể tha đi dễ dàng như vậy”

“Cũng đúng nha, hấn nếu thực sự khi dễ tiểu thư, vậy cứ để cha ngươi áp mẹ hấn, rất công bằng, ngươi thấy thế nào?”

“Nói bậy” Vương viên ngoại tức giận nói

“Thế nào lại nói bậy đây, ta cảm thấy rất công bằng, hấn đè ép nữ nhi ngươi, ngươi áp mẹ hấn” sau đó đối với đại thẩm nói “Đại thẩm, thế nào? Ta tin tưởng ngươi sẽ đồng ý”

“Hảo, vì con ta” đại thẩm quả nhiên là người ngay thẳng, vội vàng đáp ứng “Đại lão gia, ngươi áp đi, vì con ta, ngươi muốn sờ cũng được”

“Phốc...ha ha ha ha....”

Một đám người vây quanh nghe xong đều cười đến nghiêng ngả

“Xi...” Tần Dương cũng không nhịn được bật cười, không nghĩ tới vị đại thẩm này là người hào sảng

“Ngươi...ngươi...” Vương viên ngoại xấu hổ mặt đỏ bừng, nhìn vị đại thẩm mập mạp vỗ ngực hướng chính mình đi tới hoảng sợ nói “Ngươi...ngươi đừng tới đây....đừng tới đây a” bộ dáng của hấn giống như sắp bị ăn đậu hủ

“Đại lão gia, đến đây đi!” đại thẩm hào sảng hô

“Ngươi...hừ....chúng ta đi” cuối cùng Vương viên ngoại rốt cục không nhịn được, lôi kéo nữ nhi của mình chạy như gặp phải ôn thần

“Ha ha ha” Tần Dương cất tiếng cười to

“Đừng cười” lúc này Thẩm Uyển cũng đang nhịn cười, mặc dù không đồng ý cách giải quyết của Tần Dương nhưng coi như thành công

“Ngươi nhìn xem lão già kia, tuổi già vẫn cố giữ khí tiết a, ha ha ha”

“Hai vị ân công, thật sự cảm ơn các ngươi” đại thẩm cùng nhi tử khom lưng cảm tạ Tần Dương cùng Thẩm Uyển

“Đại thẩm, đừng khách khí như vậy” Thẩm Uyển vội vàng đỡ đại thẩm dậy

“Không cần khách khí a, ta không dám tranh công, kia cũng là công lao của người a đại thẩm” Tấn Dương ôm bụng vừa cười vừa nói

“Không, không, nếu không nhờ hai vị ân công bày kế ta cũng không biết làm sao, ta chỉ biết giết heo a” đại thẩm đem dao băm thịt heo cắm vào hông

“Ha ha ta đã nhìn ra” hình thể đại thẩm này thật sự thích hợp nghề giết heo

“Đề tỏ lòng cảm tạ, ta cũng không có gì quý để tặng, như vậy đi, này đầu heo liền tặng cho các người, lấy về ngưng súp uống rất bổ” nói xong liền xuất ra đầu heo trong giỏ Cường tử, cũng không trông nom Tấn Dương tiếp nhận hay không trực tiếp nhét vào tay Tấn Dương.

Lần này Tấn Dương không thể cười được nữa....

“Ân công hữu duyên tạm biệt, về sau đến nhà ta mua thịt heo, ta liền bớt cho ân công tám phần trăm, nhà chúng ta đi thẳng hướng này rẽ phải liền đến, ta trước đỡ nhĩ tử về bồi thuốc”

“Hảo, đại thẩm đi đường cẩn thận” Thẩm Uyển thực nữ đối với đại thẩm nói, lại quay sang nhìn Tấn Dương cầm lấy đầu heo đang khóc không ra nước mắt khẽ cười

Thật muốn cầm đầu heo này vứt đi, cầm cái này trong tay cũng quá mất mặt đi...

“Phốc....quần áo lụa là (*) này đầu heo rất giống người, lấy về ngưng súp uống bổ óc không tồi, ha ha” Thẩm Uyển lớn tiếng cười

Tiếng cười trong suốt rạng rỡ, tiếng cười như chuông bạc, Tấn Dương chưa từng nhìn thấy Thẩm Uyển cười vui vẻ đến thế, nhìn đầu heo trên tay, bốn thiếu gia hôm nay giá nào cũng ôm lấy đầu heo này, liền phần chân xách đầu heo đi trên đường.....

(*Quần áo lụa là: biệt danh Thẩm Uyển gọi Tấn Dương, sau này khi yêu nhau Thẩm Uyển sẽ thường xuyên gọi Tấn Dương như vậy)

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Động tình

Thẩm Uyển lúc đi không chú ý đụng trúng người phía trước....

“Thực xin lỗi...thực xin lỗi” phản ứng đầu tiên của Thẩm Uyển chính là xin lỗi người kia

“Mẹ kiếp, tên hỗn đản nào dám đụng bốn thiếu gia” nhưng nàng chỉ nghe thấy tiếng mắng thô lỗ truyền đến

Thẩm Uyển nhú nhú mày, nàng đây là đụng trúng người nào....

Không đợi Thẩm Uyển ngẩng đầu nhìn đã nghe thấy một câu nói chán ghét truyền đến “Ồ, đây là tiểu nương tử nhà ai a, lớn lên thật xinh đẹp a”

Tay không nhịn được muốn chạm đến Thẩm Uyển, bị Thẩm Uyển ghét bỏ tránh khỏi, rốt cục thấy được người nàng đụng phải, vừa nhìn đã biết là con nhà giàu làm cho người ta thật chán ghét. So với lần đầu tiên gặp Tấn Dương còn chán ghét hơn

Thẩm Uyển đang định đi, lại bị mấy tên thủ hạ của tên kia chặn đường

“Tiểu nương tử, đi vội vã như vậy làm gì, người vừa rồi đụng ta muốn đi dễ dàng như vậy sao”

“Vị công tử này thực xin lỗi, mới vừa rồi là tiểu nữ không thấy rõ đường, thỉnh công tử thông cảm” Thẩm Uyển chịu đựng chán ghét trong lòng nói ra

“A nếu tiểu nương tử nói vậy thì Chu mỗ cũng không phải không biết đạo lý người” Chu Đang Thịnh từng bước tiến gần đến Thẩm Uyển, nháy mắt cho thủ hạ lui ra, càng nhìn gần càng thấy Thẩm Uyển đẹp như tiên tử hạ phàm, đẹp không gì sánh nổi “Tiểu nương tử, người thật xinh đẹp, làm cho Chu mỗ không nhịn được nữa....”

Chu Đang Thịnh đùa giỡn lưu manh đến gần Thẩm Uyển chuẩn bị nghiêng đầu tiến gần đến môi nàng, Thẩm Uyển vội vàng la to một tiếng...

“Chu~~” ha ha ha, ta hôn được mỹ nhân. Đúng lúc Chu Đang Thịnh đang phiêu diêu cõi tiên, đột nhiên thấy có cái gì không đúng, như thế nào trên mặt

tiểu nương từ lại có nhiều lông mao như vậy, làm miệng ta có chút không thoải mái. Mở mắt ra “A....”

Lập tức trước mắt chính là một cái đầu heo phóng đại. Sợ hãi Chu Đương Thịnh lui về sau liên tiếp vài bước, cũng may có thủ hạ đỡ lấy hắn, nếu không đã té xuống. Này này, mỹ nhân thế nào lại biến thành đầu heo.

“Ha ha ha, vị công tử này nhìn có vẻ anh tuấn không nghĩ ra lại có loại yêu thích này a, cho dù người yêu heo cũng không cần trước công chúng bày tỏ tình yêu đi” Tần Dương cười to

“Phi phi phi...” Chu Đương Thịnh thấy mình dĩ nhiên lại hôn mặt heo, ghê tởm phun vài ngụm nước bọt

Lập tức mọi người trên đường nghe Tần Dương nói đều cười ha hả. Thẩm Uyển được Tần Dương cứu đứng một bên cũng cố nén cười

“Chết tiệt, người muốn chết có phải không?” Chu Đương Thịnh cảm giác mình mất thể diện, vội vàng mắng

“Hôn đều hôn, còn sợ người ta nói nha” Tần Dương cố ý chọc giận Chu Đương Thịnh, lúc nói còn làm bộ danh chu môi hôn hôn vào không khí

“Mẹ kiếp, người có biết lão tử là ai không, nói ra sợ hù chết người” Chu Đương Thịnh nổi cáu

“Ồ, ta rất sợ đó a” Tần Dương giả vờ làm bộ dạng sợ hãi, lập tức dùng giọng điệu vô lại nói “Ta không biết, cũng không muốn biết, ta không quản người ở tại chuồng heo nào ra”

“A...lão tử đánh, lão tử muốn lột da hắn, đem hắn ném vào chuồng heo” Chu Đương Thịnh chưa bao giờ mất mặt như vậy tức giận đến điên lên, hắn là muốn giết, muốn uống máu tên kia

Thủ hạ Chu Đương Thịnh thấy thiếu gia nhà mình giận điên lên vội chạy đến đánh Tần Dương

“Quần áo lụa là, cẩn thận” Thẩm Uyển nhìn thấy người sắp đến tới, tim đập cổ họng....

Tần Dương hoàn hảo phản ứng né tránh kịp thời, ném đầu heo trúng mặt một tên, thừa lúc có thời gian vội vàng kêu to “Tiểu Mặc....”

Lập tức Mặc Ngôn một thân hắc y xuất hiện phía trước Tần Dương chặn quả đấm

Là tả vài tiếng, vài tên thủ hạ ngã xuống đất...

Chu Đương Thịnh cũng bị dọa sợ “Người...các người...chờ đó....” cũng không trông nom thủ hạ co giò bỏ chạy

“Thật đúng là nam nhi không có khí khái” Tần Dương cười nhìn hắn lần một vòng liền chạy mất

“Thiếu gia, Mặc Ngôn cáo lui” hoàn thành xong nhiệm vụ Mặc Ngôn không quấy rầy thiếu gia cùng thiếu phu nhân nữa lập tức biến mất trước tầm mắt của mọi người

“Mặc Ngôn đây....” Thẩm Uyển kinh ngạc nhìn thấy Mặc Ngôn biến mất không thấy tăm hơi

“Nha...đầu heo của ta” Tần Dương bữu môi nhìn đầu heo cách đó không xa

“Phốc...” Thẩm Uyển nhìn bộ dạng ủy khuất của Tần Dương nở nụ cười, nhìn xem mặt mũi đầy tiếc hận của hắn, đột nhiên cảm thấy rất đáng yêu, lại liên tưởng con nhà giàu trước kia kỳ thật hắn cũng không xấu “Quần áo lụa là, cảm ơn người, Tần Dương” Bởi vì người là Tần Dương ta mới có thể cảm thấy yên tâm như vậy....

“A...người nói cái gì?” Tần Dương vẫn nhìn đầu heo không nghe rõ lời Thẩm Uyển nói

“Không có gì, đừng nhìn nữa, ngày mai sẽ làm đầu heo ngưng súp cho người. Đi thôi, người không phải muốn dẫn ta đi ăn cơm xem hoa đăng sao?”

“Nha...được rồi, ta cũng đói bụng rồi, chúng ta đi ăn nào”

Một đường ánh trăng nương theo các nàng đến khi về nhà....

.
. .
.

Trở lại đình viện---

“Mau vào đi thôi, đừng để bị lạnh” Tần Dương nói, đang định xoay người đi về hướng thư phòng..

“Chờ một chút...”

“??”

“Hôm nay, ta chơi rất vui vẻ, cảm ơn ngươi, quần áo lụa là” Thẩm Uyển nói, trên gương mặt còn vài tia ngượng ngùng..

“Không cần khách khí” Tần Dương cười nhẹ một tiếng trở về gian phòng của mình

“Tiểu thư, ngươi chạy đi nơi nào a, làm hại Nghiễn nhi lo lắng” Nghiễn nhi hơi có chút úy khuất nói

“Ngươi còn nói, cả ngày hôm nay ta cũng không thấy ngươi, ngươi đã đi đâu?” vẻ vui sướng trên mặt Thẩm Uyển còn chưa rút đi

“Ta vẫn luôn ở trong viện a” Nghiễn nhi có chút chột dạ, chính mình làm nha hoàn không đi hầu hạ tiểu thư lại chạy đi theo Tiểu Thanh tỷ học thêu hà bao, thật không dám nói đây

“Phải không đấy?”

“Đúng a, tiểu thư nhưng sao ngươi lại cùng hần cùng nhau trở về, chẳng lẽ ngươi cùng hần....”

“A, Nghiễn nhi mau đem nước rửa mặt đến cho ta, hôm nay ta mệt nhọc”

“Nha...” Nghiễn nhi có chút nghi ngờ bất quá Nghiễn nhi cũng không dám hỏi nhiều

.
.

Thư phòng---

“Con éch huynh, đã lâu không nhìn thấy ngươi, có nhớ ta không a”

“Oa oa”

“Ha ha, thực ngoan ngoan”

“Thiếu gia!” Tiểu Thanh cảm thấy hôm nay thiếu gia nhà nàng có chút không giống với thường ngày, có vẻ nàng đang rất cao hứng “Thiếu gia, hôm nay gặp chuyện gì vui vẻ sao?”

“Vì cái gì ngươi hỏi như vậy?” Tần Dương ngẩng đầu nhìn Tiểu Thanh “Trên mặt ta viết “Ta rất vui vẻ” sao?”

“Đương nhiên, không phải chỉ có trên mặt, trên trán, trên ánh mắt...đều viết thế sao” Tiểu Thanh liếc Tần Dương một cái

“Ách...cũng không có chuyện đặc biệt gì, có lẽ bởi vì hôm nay ta dạy dỗ một tên con nhà giàu bại hoại chán ghét đi” Tần Dương không suy nghĩ nhiều, bình thường nàng rất lười, cũng lười suy nghĩ nhiều sâu xa

Tiểu Thanh nghe Tần Dương nói như vậy, xem ra là không hỏi được cái gì hay a

.
.

Ngày hôm sau---

Tần Dương so với ngày thường dậy sớm chút ít

“Hôm nay làm gì ngươi dậy sớm thế?” Thẩm Uyển nhìn thấy mới đến giờ Tý Tần Dương đã thức dậy liền thắc mắc

“Ha ha, khả năng là hôm qua ngủ nhiều hôm nay ngủ không được. Ngươi đây là muốn đi ra ngoài?” Tần Dương nhìn thấy Thẩm Uyển có vẻ như sắp đi ra ngoài

“Ta ra phố mua vài món đồ” Thẩm Uyển then thùng nói, hôm qua nói sẽ ngưng súp đầu heo cho Tần Dương, nàng bây giờ chính là đi mua nguyên liệu

“Nha...”

“Ngươi....ngươi có muốn đi không?”

“Hảo, dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm” Tần Dương nhún vai

.

Hai người đi trên phố, Tấn Dương nhìn đông nhìn tây hỏi “Người muốn mua cái gì?”

“Không nói cho người biết” Thẩm Uyên có chút dí dỏm nói

Không nói thì không nói, dù sao ta cũng đi theo người, còn sợ không biết sao...

“Uyển nhi tỷ tỷ!” không đợi Thẩm Uyên kịp phản ứng đã thấy một thân hồng y bay tới trước mặt nàng, kéo tay nàng

“Là Phụng nhi muội muội a” Thẩm Uyên cuối cùng cũng đã nhìn thấy người kia

“An đại ca, mau” Doãn Phụng Nhi từ phía sau kêu một tiếng

Chỉ thấy An Thế Hiền đã đi tới, nhìn Thẩm Uyên “Thẩm cô nương”

Thẩm Uyên theo bản năng nhìn về phía Tấn Dương, nhìn thấy khuôn mặt hắn cũng không biểu tình gì...

“Uyển nhi tỷ tỷ, thật tốt quá, ở chỗ này lại gặp được người, người chính là không biết, ta hôm nay cùng An đại ca gặp nhau mới biết Uyển nhi tỷ bị bệnh, nguyên định đi thăm phủ vấn an người, không ngờ có thể gặp ở đây, Uyển nhi tỷ tỷ bệnh đã hảo hơn chưa?”

“Đa tạ muội quan tâm, ta đã khá hơn nhiều”

“Vây là tốt rồi, chúng ta vừa vặn gặp ở đây vậy cùng nhau đi đi” Doãn Phụng Nhi rất nhiệt tình lôi kéo tay Thẩm Uyên đi

Thẩm Uyên nhìn thấy Doãn Phụng Nhi nhiệt tình như vậy, không nỡ từ chối, nhìn về phía Tấn Dương muốn trưng cầu ý kiến

Tấn Dương nhún vai, bày tỏ không sao cả

Doãn Phụng Nhi tại bên trái Thẩm Uyên, An Thế Hiền tại bên phải, đem Tấn Dương chen lấn đi xuống...

Ba người vai song song đi tới, vừa nói vừa cười. Đương nhiên là Doãn Phụng Nhi nói, Thẩm Uyên nghe cười nhẹ đáp lại, An Thế Hiền phụ họa. Đem Tấn Dương trở thành không khí. Chỉ có Thẩm Uyên lúc nói chuyện thỉnh thoảng xoay người nhìn Tấn Dương một chút

Ánh mắt hai người giằng co mấy giây lập tức tách ra...

Thẩm Uyên có chút bất đắc dĩ, nàng vốn là muốn đi mua ít thức ăn, lần này thực không dễ dàng, nhìn Phụng nhi hào hứng bưng bưng, chỉ đành bất đắc dĩ cười phụ họa.

Tấn Dương càng lúc càng buồn bực, nàng không có việc gì làm lại đi theo ra đây, hiện tại làm cái đuôi dư thừa, nhìn xem ba người trước mặt vừa nói vừa cười, chính mình giống như là ngoại nhân. Aiz thật ra ta đúng là ngoại nhân. Ở tại chỗ này nhìn cảnh tượng này thật không thú vị...

“Uy....” Tấn Dương la to

Ba người đi phía trước quay đầu lại, Doãn Phụng Nhi cùng An Thế Hiền lúc này mới phát hiện sự tồn tại của Tấn Dương

“Ta có việc, các người tiếp tục tản bộ đi” nói xong Tấn Dương liền đi

Nhìn bóng lưng Tấn Dương, trong lòng Thẩm Uyên lại có loại tâm tình không rõ....

“Uyển nhi tỷ tỷ, chúng ta tiếp tục đi thôi”

Thẩm Uyên nhìn theo bóng Tấn Dương một lúc sau, âm thầm thở dài “Được...”

Doãn Phụng Nhi lại tiếp tục nói chỉ là Thẩm Uyên không còn tâm tư để nghe, quần áo lụa là hắn có tức giận vì nàng không để ý đến hắn hay không, rõ ràng là nàng lôi kéo hắn cùng ra ngoài kết quả lại lạnh nhạt hắn, hắn sẽ đi đâu? là hỏi phủ hay đi nơi khác?...

Một đường Thẩm Uyên rơi vào suy nghĩ riêng nàng, không yên lòng.

“Uyển nhi tỷ tỷ, người xem có buồn cười hay không a...cái kia....”

“Phụng nhi muội muội, thân thể ta có chút khó chịu, không thể cùng các người đi dạo. Hôm khác ta cùng muội đi dạo phố nói chuyện phiếm được chứ”

Doãn Phụng Nhi nghe thấy Thẩm Uyên nói thân thể khó chịu vội vàng nói “Uyển nhi tỷ tỷ, người không thoải mái a, vậy chúng ta mau trở về thôi”

“Hảo”

Buổi tối---

“Quần áo lụa là hần...hần vẫn chưa trở về sao?” Thẩm Uyên hỏi Nghiễn nhi

Nghiễn nhi lẩn đầu. Thẩm Uyên khẽ thở dài, hần không phải giận thật đó chứ, tiếp tục nhìn ra ngoài...

“Tiểu thư, có câu...Nghiễn nhi giấu trong lòng thực không dễ chịu” Nghiễn nhi rút cuộc nhìn không được hỏi “Tiểu thư...ngươi có thể nói cho Nghiễn nhi biết...ngươi rút cuộc yêu ai?”

“????????”

“Tiểu thư, ngươi có biết, về mặt vừa rồi của ngươi là gì không? Chính là thê tử chân chính chờ đợi trượng phu trở lại ăn cơm. Một cái thê tử chân chính”

“.....” Trầm mặc một lúc sau Thẩm Uyên liền nói “Nghiễn nhi, chớ nói nhảm, ta cùng hần ngươi không phải là không biết...”

“Là lúc bắt đầu Nghiễn nhi biết rõ nhưng là về sau Nghiễn nhi không biết, Nghiễn nhi đang rất mơ hồ, lúc đầu ta cho rằng tiểu thư thích An công tử, chán ghét tên Tần thế tử kia, nhưng càng về sau...biểu hiện của tiểu thư....Nghiễn nhi thấy người dần dần thay đổi, ngươi từ chán ghét chuyển sang càng ngày càng quan tâm hần, càng gần hần hơn, đối với An công tử lạnh nhạt không còn để tâm, điều này làm cho Nghiễn nhi có chút hoài nghi...”

“.....”

Một lúc sau.....

Thẩm Uyên chậm rãi mở miệng “Ta không biết....ta cũng không biết mình làm sao, ta nghĩ ta thích An công tử, nhưng đối với quần áo lụa là...Vừa bắt đầu ta vốn chán ghét hần, chán ghét đến ngay cả cùng hần đứng trên cùng mặt đất ta cũng cảm thấy khó chịu, dần dần ta lại phát hiện hần không xấu xa như vậy. Lúc hần tìm thấy ta trong sơn động vì kéo ta lên mà chính mình bị ngã xuống, thay ta che mưa, bảo vệ ta, còn ca hát cho ta nghe, làm cho ta cảm động. Trải qua lần ta cùng hần nói lời thật lòng, hần nói hần sẽ giúp ta cùng An công tử thành một đôi. Tại lúc ta ngã bệnh mua diễm tâm ta thích ăn. Hôm qua còn giúp ta giải vây, mang ta đi xem hoa đăng. Hôm nay đụng phải Phụng nhi cùng An công tử, nhìn hần cô độc đi phía sau ta luôn muốn nhìn xem hần, ta lúc ấy cảm thấy đau lòng, hần đi rồi, ta lại nghĩ hần sẽ đi đâu, ta...ta luôn không nhìn được nghĩ tới hần..Nghiễn nhi...ta cũng không biết mình làm sao...”

Thẩm Uyên thống khổ bụm mặt

“Tiểu thư...” Nghe Thẩm Uyên nói những lời này, Nghiễn nhi cũng không biết phải nói cái gì “Tiểu thư....ngươi thật sự đã yêu.....”

“Không...không...ta không biết....ta không biết....ngươi đừng hỏi ta....” Thẩm Uyên có chút thống khổ bịt hai tai

“Hào....hào....tiểu thư, về sau ta không hỏi” xem ra việc này, tiểu thư phải tự mình làm rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thế nào lại là nàng

Say quân lâu---

Rường cột chạm trổ, ở giữa chính là sàn nhảy múa trải thảm đỏ tươi. Tần Dương ngồi trên tầng hai có thể chứng kiến lầu dưới đã chật ních, chật kín cả người, người đến muộn sẽ không có chỗ ngồi, mà Tần Dương một mình ngồi tại một gian nhà các, nhìn toàn cảnh Say quân lâu, chính mình tự rót một chén rượu, thành thoi ngồi uống, tùy ý nhìn những nữ nhân trẻ tuổi đang nhảy múa

Sân khấu ở giữa có một nữ nhân một thân xiêm y đỏ, tóc đen thẳng mượt, lụa mỏng che mặt, mặc dù nhìn không rõ khuôn mặt nhưng nhìn người này cùng kỹ thuật nhảy Tần Dương có thể đoán chắc nữ nhân này nhất định là một mỹ nhân...

Kỹ thuật nhảy kia giống như gió lay nhẹ dưới ánh trăng sáng ngời, so với màn đêm yên lặng, thân thể nữ nhân du hành trên không, không phải là tiên nữ

trên trời mà lại giống nữ thần tại nhân gian

Xem người nhảy trên đài thuyết phục. Tấn Dương khước miệng giờ lên khẽ cười, tựa hồ như gặp chuyện gì hứng thú. Nữ nhân này nhảy ôn nhu động lòng làm cho người ta thần phục vũ đạo, ánh mắt không nhìn đến bất luận kẻ nào dưới đài, giống như hoa hồng có gai làm người khác nhìn ngấm nhìn không được đi đến gần

Bạch phiến che mặt, khúc hát kết thúc. Tiếng vỗ tay như sấm phát ra. Tàn ma ma của Say quân lâu đương nhiên là cao hứng, mới ngày đầu tiên nữ nhân này đã thu hút rất nhiều nam nhân trong thành, về sau chắc chắn là cây hái ra tiền.

“Ha ha ha, cảm ơn các vị đã tới hôm nay” Tàn ma ma lắc lắc thân hình to lớn đi lên giữ sân khấu “Đây là Tiết Surong cô nương mới đến Say Quân lâu của ta, về sau khiêu vũ kính xin các vị cổ vũ nhiều hơn”

“Hào! hào! hào!” mọi người đồng thanh hô

“Tiết Surong cô nương khiêu vũ, ta Khương mỗ nhất định cổ vũ”

“Ta cũng sẽ đến”

“Ta cũng như vậy....”

Phía dưới mồm bảy miệng tám nói ra. Nhìn xem các vị “Thần tài” đều nói đến cổ vũ Tiết Surong, Tàn ma ma kia cao hứng đến sắp bay lên không trung “Hào hào hào, đều đến...đều đến a....”

Không biết dưới đài ai vừa nói “Khiêu vũ rất tốt, nhưng không biết vị cô nương này bộ dáng lớn lên như thế nào?”

Lời này vừa nói ra, lập tức khơi lên lòng tò mò của tất cả mọi người, đứng vậy, lựa mòng che mặt cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không biết là mỹ hay xấu

“Đúng vậy, Tàn ma ma còn không mau làm cho Tiết Surong cô nương đem khăn lụa lấy xuống a”

“Hào hào, chúng ta còn chưa nhìn được dung nhan Tiết Surong cô nương đây”

Tiết Surong nhìn mọi người bên dưới rồi rít yêu cầu nàng vén lên khăn che mặt, lại bất vi sở động, thật giống như mọi người phía dưới nói không phải là nàng. Tàn ma ma nhìn thấy Tiết Surong không có nửa điểm phản ứng, cũng có chút thúc giục “Người bọn họ xem chút đi, có khả năng sau sẽ có nhiều tiền hơn”

“Rút cuộc vén hay vén kéo a” người bên dưới tiếp tục thúc giục

“Đúng vậy, chúng ta đang chờ xem đây”

“Che mặt để làm gì a”

“Bình thường che mặt không phải là bị dị tật gì đó chứ”

“Chẳng lẽ thật sự là dung mạo xấu xí đến mức không thể cho người khác xem”

Dưới đài bắt đầu ầm ĩ, Tàn ma ma gặp tình hình này sợ là sẽ mất khối tiền, vội vàng hướng Tiết Surong nhỏ giọng nói “Người mau vén khăn che mặt làm cho các vị đại gia phía dưới nhìn một chút, nếu không muối muối người liền....”

Nghe được hai chữ muối muối, vốn là ánh mắt không có tiêu điểm bất ngờ phóng đại đồng tử nhìn Tàn ma ma

Tàn ma ma cũng không nhiều lời, ý bảo nàng mau đem khăn che mặt kia vén lên. Tiết Surong ánh mắt khẽ ảm đạm, duỗi ra những ngón tay thon dài nắm lấy khăn lụa trước mặt kéo nhẹ, gió nhẹ khẽ thổi qua, hé ra dung nhan thanh tú xuất hiện trước mặt mọi người, mặc dù không đến mức gọi là khuynh quốc khuynh thành nhưng vẫn phải công nhận nàng chính là một mỹ nhân...

Phanh----

Một tiếng chén rượu bẻ nát thanh thủy vang lên giống như tan nát cõi lòng làm cho người ta đau đớn...

Chủ nhân chén rượu giờ phút này đồng tử phóng đại nhìn chăm chăm vào hồng y nữ tử bên dưới, vô cùng hoảng sợ, ánh mắt gát gao khóa lại tại trên người kia

Chứng kiến khuôn mặt Tấn Dương vĩnh viễn không bao giờ quên được, trải qua hai kiếp người nàng vẫn hận người đó, Tấn Dương sợ hãi “Không....không thể nào...cái này không có khả năng...thể nào lại là nàng...thể nào lại....”

Lần nữa nhìn lại, lại phát hiện người nọ không thấy đâu. Tấn Dương không chút suy nghĩ liền chạy xuống. Người đâu....nhìn bốn phía nhưng không thấy thân ảnh kia, chỉ để lại một tia tàn hương

“Người....người đang ở đâu?” Tần Dương lắc lắc vai Tần ma ma, vẻ mặt có chút đáng sợ

“Công tử...cái gì...người nào a?” Tần ma ma bị Tần Dương lắc đến đau

“Cái người mặc hồng y khiêu vũ kia, nàng....nàng ở đâu?” Tần Dương hét lớn

Tần ma ma nhìn Tần Dương nổi điên có chút sợ hãi “Công tử....người nói là Tiết Suong a, nàng đã đi rồi”

“Đi...” Tần Dương nghe xong câu này cả người như mất hết sức sống

Tần ma ma thừa cơ thoát khỏi tay Tần Dương, sửa sang lại y phục nói “Công tử, ngươi muốn xem Tiết Suong khiêu vũ, ngày mai lại đến”

“Mau nói, nàng đã đi đâu?”

“Cái này ta cũng không rõ, ha ha, công tử ngươi muốn xem Tiết Suong khiêu vũ ngày mai lại đến Say quân lâu liền có thể nhìn thấy nàng”

Tần Dương không nhìn Tần ma ma, có chút thất hồn lạc phách đi ra khỏi Say Quân lâu. Tần ma ma nhìn Tần Dương có chút kỳ quái, không khỏi thờ dài một hơi, xem hắn lớn lên anh tuấn tiêu sái, không nghĩ thần kinh có chút vấn đề, thật đáng tiếc.

.

.

Thế nào lại là nàng....thế nào lại như vậy, nàng tại sao lại ở chỗ này...chẳng lẽ nàng cũng xuyên qua...không...cái này không có khả năng. Hay chính mình vừa rồi nhìn lầm, hoặc có thể người kia lớn lên dung mạo giống nàng..

“Sally, ta thích ngươi, ngươi có thích ta không?”

“Sally, ta cảm thấy ngươi mặc y phục màu đen là đẹp nhất, về sau ngươi hãy thường xuyên mặc đồ đen có được không?”

“Sally, đây là lần đầu tiên ta xuống bếp nấu cơm, có ngon không?”

“Không sao cả...ta biết rõ Sally đối với ta tốt nhất...”

Tần Dương uống rượu lão đảo đi trên đường, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Tiểu Thiên, Tiểu Thiên bá đạo, Tiểu Thiên làm nũng, Tiểu Thiên nghịch ngợm...

“Aaaaaaaa” Tần Dương thống khổ tại bờ sông hét to một tiếng, phảng phất tiếng lòng bi ai “Vì cái gì, vì cái gì a, vì cái gì ngươi lại xuất hiện trong thế giới của ta, vì cái gì.....” Một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống

Giọt nước mắt kia như tâm Tần Dương như thủy tinh trong suốt rơi xuống vỡ vụn. Một tiếng vang nhỏ rơi trên bàn đá, như thứ mềm yếu dễ dàng bị nghiền nát

.

.

.

Trở về Thảm phủ, Thảm Uyển nhìn Tần Dương uống say không còn biết gì, gò má còn lưu lại nước mắt, tâm Thảm Uyển khẽ co rút. Nàng có chút không thờ nổi, không biết Tần Dương đã xảy ra chuyện gì

Nhìn hắn được Tiểu Thanh trở về thư phòng, vốn là muốn đi xem Tần Dương nhưng trên chân như đeo chì không thể động. Ngồi trước bàn đá, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cứ như vậy nhìn...không biết qua bao lâu...

Lúc ánh mặt trời lên cao, Nghiễn nhi cũng như thường ngày đi đến gian phòng Thảm Uyển, nhìn thấy Thảm Uyển ngồi trước bàn...

“Tiểu thư...làm sao ngươi ngồi ở chỗ này?”

“Ta đã ngồi ở đây cả một buổi tối...”

“Cái gì?! Tiểu thư làm sao ngươi lại không biết thương tiếc thân thể của mình, buổi tối trời rất lạnh, ngươi...”

“Nghiễn nhi...ngươi đã từng hỏi người trong tâm ta là ai, hiện tại rốt cục ta đã rõ ràng, việc này trước kia ta không dám thừa nhận thế nên luôn trốn tránh đáp án này. Ta vẫn cảm thấy đó là một chuyện buồn cười, nhưng đêm hôm qua ta chứng kiến hắn thống khổ như vậy, lòng ta rất đau, ta thật sự không thể dối lòng nữa, ta không biết hắn lúc nào lại vào lòng ta nhưng hiện tại xác thực hắn đã chiếm lấy trái tim ta”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Khổ sở

“Tiểu thư.....” mặc dù trong lòng đã đoán được nhưng nghe tiểu thư nhà nàng chính miệng thừa nhận, trong nội tâm không biết là nên cao hứng nàng đã hiểu rõ lòng mình hay khổ sở vì nàng yêu một cái con nhà giàu, Nghiễn nhi khế thờ dài...

Biết rõ tâm ý chính mình Thẩm Uyên lập tức sáng tỏ, một lòng nghĩ đến Tần Dương, tối qua nhìn hấn như vậy thật sự rất đau lòng, nhất định là gặp chuyện rất khổ sở. Nghĩ đến đây, nàng muốn nhìn thấy Tần Dương, liền kéo tay Nghiễn nhi nói “Được rồi, người giúp ta rửa mặt, thay xiêm y”

“Hảo, tiểu thư” Nghiễn nhi bắt đầu thay Thẩm Uyên chải tóc, chỉ cần tiểu thư vui vẻ là tốt rồi. Nếu con nhà giàu kia làm chuyện có lỗi với tiểu thư, Nghiễn nhi nàng liều mạng với hấn, còn nói quan hệ của nàng cùng Tiểu Thanh tốt như vậy, sau này tiểu thư cùng cô gia thân mật, chẳng phải nàng cùng Tiểu Thanh tỷ có cơ hội tiến thêm một bước sao. Hi hi thật tốt...

“Người đang suy nghĩ gì đấy?” Thẩm Uyên bất giác Nghiễn nhi vừa chải đầu cho nàng vừa cười ngây ngô

“A..tiểu thư, không có...không có gì..ha ha” Nghiễn nhi xin lỗi cười trừ

“Kia người mau làm nhanh” nàng bây giờ thật sự muốn nhìn Tần Dương, mới phát hiện mình lần đầu tiên nghĩ đến một người như vậy.

“Hôm nay không cần mặc bộ xiêm y này” Thẩm Uyên nhìn y phục màu trắng thêu mẫu đơn trong tay Nghiễn nhi

“Tiểu thư, đây không phải là bộ xiêm y người thích nhất sao?”

“Mặc bộ này đi” Thẩm Uyên cảm y phục màu tím nhạt

Nghiễn nhi có chút hồ đồ, tiểu thư như thế nào mới qua một buổi tối ngay cả mặc quần áo cũng thay đổi “Tiểu thư, bộ y phục màu trắng này chẳng phải là bộ xiêm y người thích nhất sao?”

“Đúng vậy nhưng hôm nay ta muốn mặc bộ này” quần áo lụa là, giống như là rất thích y phục màu tím

“Hảo” tiểu thư nói cái gì thì chính là cái đấy đi, Nghiễn nhi lại thờ dài

Hết thấy đã chuẩn bị xong, Thẩm Uyên đi vào thư phòng nơi Tần Dương ngủ, vừa định gõ cửa rồi lại dừng bước, hiện tại hấn còn chưa thức dậy đây, tối hôm qua uống say như vậy hấn là bây giờ không nên quấy rầy hấn

Thẩm Uyên xoay người rời đi...

“Thiếu phu nhân!” Tiểu Thanh nhìn thấy Thẩm Uyên liền khom người

Thẩm Uyên mỉm cười gật đầu nhẹ

“Thiếu phu nhân là tìm thiếu gia sao?” Tiểu Thanh hỏi

“Ta...ừm...hắn...”

“Thiếu gia sáng sớm đã đi ra ngoài”

“Đi ra ngoài?” Thẩm Uyên ngẩng đầu nhìn trời, mới đến giờ Thìn (7 giờ đến 9 giờ) như thế nào đã đi, hấn hôm qua không phải là...”

“Thiếu gia hôm qua uống say, nửa đêm khó chịu, ta liền làm chén canh giải rượu, tỉnh rượu thiếu gia không ngủ mà ngồi phía trước cửa sổ...” Tiểu Thanh nhớ tới thiếu gia hôm qua thất hồn lạc phách, bộ dạng chán chường nàng liền đau lòng. Thiếu gia từ nhỏ đến lớn đều chưa từng như thế.

Thẩm Uyên nghe Tiểu Thanh nói xong, cảm giác đau lòng càng sâu “Vậy người có biết hấn vì sao lại như vậy không?”

“Ta không biết, hôm qua, thiếu gia sau khi tỉnh dậy một câu cũng chưa nói, ánh mắt vô hồn, chỉ ngẩn người nhìn trăng” Tiểu Thanh thờ dài nói

Thẩm Uyên khẽ nhủ mảy, hấn như thế nào lại không yêu quý thân thể của mình “Hắn đi nơi nào rồi?”

Tiểu Thanh lắc đầu “Trời có chút sáng thiếu gia đã chạy ra ngoài, ta...ta cũng chưa kịp gọi...”

“Cái gì?! Người để hán một mình đi như vậy, vạn nhất hán...”

“Thiếu phu nhân yên tâm, ta đã phân phó Mặc Ngôn âm thầm đi theo bảo vệ thiếu gia” mặc dù nàng không dám hỏi nhiều nhưng liên quan đến an toàn của thiếu gia nàng cũng rất cẩn thận.

Nghe thấy Tiểu Thanh phân phó Mặc Ngôn âm thầm đi theo, Thẩm Uyên cũng hơi chút yên tâm, nhưng là nàng vẫn bận tâm, Tấn Dương như vậy thật làm nàng không yên lòng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì...

.
. .
.

Một đêm không ngủ sáng sớm Tấn Dương đã đi Say Quân lâu, thanh lâu buổi sáng không ai mở cửa buôn bán, thanh lâu buổi tối là địa phương náo nhiệt nhất, Say Quân lâu cũng không ngoại lệ, nhìn cửa đóng chặt Tấn Dương không trông nom là có người bên trong không, đi lên dùng sức vỗ cửa hô to “Mở cửa, mau mở cửa”

“.....”

Đồng đông đông... “Mở cửa, mở cửa cho ta, mở cửa nhanh”

“.....”

“Mở cửa a” Đồng đông đông

Một tiếng so với một tiếng lại nặng nề hơn. Tấn Dương đập cửa tay có chút tê dại. Bàn tay cũng đã đỏ, Tấn Dương hoàn toàn bất chấp, tiếp tục hô “Mở cửa...”

Cuối cùng cả chân cũng đều đem ra sử dụng, tiếng đập cửa vang lên nặng nề....

Ở trong bóng tối Mặc Ngôn nhìn thấy Tấn Dương như vậy thật muốn một cước đem cửa đá nát, cuối cùng đành phải nhịn...

Đồng đông đông....đánh thức người trong Say Quân lâu

Có người khó chịu nói “Chúng ta buổi tối mới buôn bán, người buổi tối lại đến”

Đồng đông đông----

Tấn Dương tựa hồ như không nghe thấy, tiếp tục gõ cửa...

Người bên trong nhịn không được không chút khách khí “Tất cả chúng ta ban ngày không làm việc, người mau đi đi a”

Đồng đông đông----

Tấn Dương chấp nhất gọi cửa làm người trong Say quân lâu không nhịn nổi. Một nhóm cô nương từ trong phòng đi ra

“Sớm như vậy ai phá giấc ngủ người khác như vậy a”

“Đúng vậy, mới ban ngày mà đã muốn đi thanh lâu, tối hôm qua ta bị xú nam nhân kia giằng co đến nửa đêm mệt chết đi được. Cũng không cho người ta nghỉ ngơi một chút sao?”

“Ta tối hôm qua cũng mệt chết đây!”

Tần ma ma cũng bị đánh thức, thân hình mập mạp nổi giận đùng đùng đi ra “Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?”

“Mama giống như có người sáng sớm đã đến đây gọi cửa đây”

“Có cho người ta ngủ hay không, lão nương đi cho hán một bài học” Tần ma ma tức giận mở cửa, nhìn thấy ngoài cửa chính là tiểu tử thần kinh có vấn đề hôm qua “Công tử....người....đây là...”

“Ta tới uống rượu”

“Ồ vị công tử này, uống rượu phải đợi buổi tối. Say quân lâu chúng ta chỉ mở cửa buổi tối”

Không đợi Tần ma ma nói xong, trong lòng ngực Tấn Dương rút ra một xấp ngân phiếu nhét vào tay Tần ma ma. gương mặt già nua đang tức giận nhìn

thấy ngân phiếu lập tức vui vẻ. Nha....nguyên lai là đại gia a “Mời vào trong, mời vào trong”

“Đến nha, các cô nương tất cả đứng lên đi, tiếp khách, tiếp khách” Tần ma ma hô to

Bốn phía truyền lại âm thanh ai oán, nào là sắc quý ban ngày còn muốn đến thanh lâu, xem nữ nhân lầu xanh không phải là người sao...

Cực khổ tuân lệnh ma ma, đến phòng nhất danh chỉ thấy một công tử ngọc thụ lâm phong một thân một mình ngồi uống rượu. Cộng thêm buổi tối không ngủ được bộ dạng chán chường của Tần Dương có một loại hấp dẫn đặc biệt, các cô nương từ ai oán lúc này bây giờ lại thành tranh cướp đi vào phòng.

“Các người tranh nhau cái gì. Nguyên một đám các người không thể vào được” Tần ma ma nhìn các cô nương nhà mình không được

“Nha....”

Lập tức người đầu tiên tiến vào phòng chính là Tần ma ma. Về mặt thịt béo chào đón “Công tử!”

“Đều đi ra ngoài cho ta!!!”

“Công tử...đây chính là....”

“Đi ra ngoài!!!!” Tần Dương không có tâm tư nhìn các nàng, ánh mắt trở về nghiêm nghị

Nhìn Tần ma ma sợ hãi, Tần Dương khẽ thở dài “Đi ra ngoài, các người đều đi ra ngoài đi”

“Lấy thêm bầu rượu đến” Tần Dương nói

“Hảo, công tử” Tần ma ma buồn bực, đến thanh lâu không tìm cô nương mà chỉ uống rượu, nàng còn chưa từng gặp qua, nhưng đến thanh lâu uống rượu ban ngày, ai da làm chủ thanh lâu bao nhiêu năm nay, Tần ma ma vẫn là lần đầu nhìn thấy

“Ma ma” các cô nương bị đuổi ra ngoài có chút không cam lòng

“Các người muốn làm gì cũng được miễn là không làm phiền vị đại gia kia, có hiểu không”

Mặc Ngôn tại nóc nhà xem chừng Tần Dương, tùy thời đề phòng, vạn nhất có tình huống gì liền nhảy ra...

Tại lúc Tần Dương một thân một mình uống rượu, không biết đang suy nghĩ cái gì. Cứ như vậy uống đến buổi tối.

Say Quân lâu buổi tối vẫn náo nhiệt như xưa. Tần Dương tại trên lầu nhìn xuống dưới muôn hình muôn vẻ, con người vẫn luôn tìm kiếm hình bóng quen thuộc

Ngồi một mình trong đêm “Nàng chưa có tới...”

Đến lúc Tần Dương uống say ngã trên bàn, Mặc Ngôn liền nhảy đến đỡ Tần Dương trở về Thảm phủ...

.

.

Mà ở Thảm phủ, Thảm Uyên đợi Tần Dương cả một ngày, nhìn thấy Tần Dương lại say bất tỉnh trở về lại đau lòng cùng tức giận thương tâm khổ sở cái gì cũng có, các loại tâm tình trong nội tâm tuôn ra...

Nghĩ đưa tay đỡ Tần Dương lại bị Tiểu Thanh vượt lên trước một bước.

“Thiếu phu nhân đêm đã khuya, người hay là đi về nghỉ ngơi đi. Người yên tâm. Thiếu gia ta sẽ săn sóc tốt” Tiểu Thanh nói xong cũng không cho Thảm Uyên có cơ hội nào, dìu Tần Dương về thư phòng đóng cửa lại

Trong đình viện chỉ còn lại bóng dáng đơn độc của Thảm Uyên....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không xứng

Tiểu Thanh đem Tần Dương say khướt đỡ lên giường

Nhìn gương mặt đỏ ửng đang ngủ say, Tiểu Thanh thở dài một tiếng “Ai...làm sao ngươi lại hành hạ chính mình như vậy đây”

Sửa sang lại y phục của Tần Dương, mùi rượu gay mũi truyền đến, Tiểu Thanh đi đến đóng kỹ cửa sổ rồi bắt đầu cởi bỏ dây lưng áo Tần Dương, vì Tần Dương lau chùi mặt cùng thân thể, sau đó xuất ra quần áo sạch sẽ, hết thấy chuẩn bị xong liền thay Tần Dương đắp chăn.

Cho Tần Dương uống chén canh giải rượu, Tiểu Thanh ngồi trước giường trông chừng Tần Dương....

“Ừm....” Tần Dương khẽ mở đôi mắt đỏ, đầu truyền đến một trận đau nhức làm cho Tần Dương nhận không được khẽ nhủ mày, đỡ cái trán ngồi dậy, nhìn Tiểu Thanh bởi vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp bên giường, mũi có chút chua xót

Rón rén xuống giường, thay Tiểu Thanh đắp lên áo choàng, mở cửa sổ ra, một cổ gió lạnh thổi vào, mang đến một chút cảm giác thoải mái làm cho Tần Dương thanh tỉnh không gì. Ngồi một mình ở cửa sổ, vẫn như cũ nhìn ánh trăng sáng tỏ, khóe mắt lập tức cay cay....

Nàng đi vào cái thời đại này đã mười chín năm, mười chín năm qua nàng đều tiêu sái, vui vẻ nhưng nỗi đau ấy nàng chưa một lần muốn chạm tới. Vốn cho là không chạm đến thì không sao nhưng hiện tại chính là vỡ nát từ trong lòng, vĩnh viễn là góc tối của nàng.

Cho đến hôm qua nhìn thấy người kia, hình dáng dung mạo đều giống hệt Tiểu Thiển, ngay cả mộng cũng không thể ngờ, người đó bằng xương bằng thịt đứng trước mặt nàng. Không hề cho nàng có cơ hội ngăn cản, cứ thế như vậy xuất hiện...

Hiện tại Tần Dương cảm thấy mình thật buồn cười, chính mình ngu ngốc đến thanh lâu chờ đợi nàng. Nếu nàng kia không phải là Tiểu Thiển, chính mình là tự làm rách toát vết thương trong lòng. Nàng nếu là Tiểu Thiển, đây ta phải nói cái gì cùng nàng. Chẳng lẽ muốn nói ta chính là Sally, hay là dùng thân phận con nhà giàu Tần Dương xuất hiện trước mặt nàng. Lúc trước bước vào thế giới này một lòng muốn trở thành con nhà giàu là vì cái gì, không phải là bởi vì một tên con nhà giàu mà Tiểu Thiển từ bỏ người có hai bàn tay trắng là ta sao. Có phải hay không nên lợi dụng thân phận này làm cho Tiểu Thiển hối hận.

Không...làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ, nếu nàng thực sự lựa chọn Tần Dương, đây chính là hung hăng xát muối lên vết thương của chính mình.

Tần Dương không biết, nàng không biết phải đối mặt với người giống Tiểu Thiển như đức kia thế nào....

Tiểu Thanh từ từ mở mắt ra, phát hiện người trên giường không thấy đâu, lập tức tỉnh táo, áo choàng trên người chảy xuống “Áo bào này....” Lập tức nhìn bốn phía, khi nhìn thấy Tần Dương ở phía trước cửa sổ, Tiểu Thanh thở phào nhẹ nhõm, yên lòng, nhìn gió không ngừng thổi vào, nhũ nhũ mảy, cầm lấy áo choàng trên người đi đến choàng tại trên người Tần Dương “Gió lớn, ngươi coi chừng bị lạnh”

Tần Dương nhìn Tiểu Thanh, người tỷ tỷ từ nhỏ đến lớn đều bên cạnh nàng, tựa như thân tỷ tỷ, đặt đầu lên vai Tiểu Thanh “Tiểu Thanh tỷ tỷ, ngươi có tin tưởng vào vận mệnh của con người không?”

Tiểu Thanh âm thầm than nhẹ một tiếng, vươn tay vỗ vỗ lưng Tần Dương, ôn nhu nói “Chỉ cần thiếu gia tin tưởng, Tiểu Thanh liền tin tưởng”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì thiếu gia là người trọng yếu nhất của Tiểu Thanh, cho nên thiếu gia nói cái gì chính là cái đó, Tiểu Thanh sẽ luôn bên cạnh thiếu gia”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ....” Nghe xong lời này, Tần Dương không nhận được nữa khóc ra thành tiếng

Đây là lần đầu tiên Tiểu Thanh trông thấy Tần Dương khóc. Hiện tại nàng chỉ có thể an ủi nàng, nàng không biết Tần Dương xảy ra chuyện gì, nhưng nàng sẽ liên tục bên cạnh Tần Dương, không phải chỉ là chủ tử của mình mà từ lâu nàng đã đem Tần Dương xem như thân nhân của chính mình.

Khóc cả một buổi tối, mang tất cả thống khổ trong lòng khóc lên, khóc đã lâu, mệt mỏi Tần Dương liền ngủ thiếp đi....

.

.

.

Thẩm Uyển sáng sớm đã đi đến đình viện đứng trước cửa chờ Tần Dương nhưng người mở cửa không phải là Tần Dương mà là Tiểu Thanh

Tiểu Thanh nhìn thấy Thẩm Uyển liền khom người “Thiếu phu nhân”

“Quần áo lụa là...hắn....” Thẩm Uyển cắn cắn môi, chẳng lẽ hôm nay nàng lại tới chậm

“Thiếu gia, hôm nay không đi ra ngoài, đã ngủ”

“Hào” không ra ngoài là tốt rồi, Thẩm Uyển đối với Tiểu Thanh gật nhẹ đầu, dự định trở lại phòng mình. Lại bị Tiểu Thanh gọi lại “Thiếu phu nhân có muốn hay không thiếu gia tính lại sẽ nói người có đến”

“Không cần” Thẩm Uyển cười nhạt một tiếng xoay người rời đi

.

.

Tấn Dương ngủ một giấc chính là thẳng tới lúc mặt trời lặn...

Tấn Dương mở mắt ra, bình tĩnh lại không ít. Không xông ra ngoài, rửa mặt một phen. Ra ngoài mở cửa vừa vận nhìn thấy Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia!”

Hai người lo lắng nhìn Tấn Dương, không phải sẽ lại đi uống rượu nữa đây chứ

Tấn Dương nhìn Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn nói “Nhìn bộ dạng khẩn trương của các ngươi kia, ta không phải đi tự sát. Tiểu Mặc, ta dẫn ngươi đi uống hoa tửu”

“Thiếu gia...” nhìn thấy Tấn Dương cùng Mặc Ngôn song song đi ra ngoài, Tiểu Thanh không yên lòng kêu một tiếng.

“Yên tâm đi, Tiểu Thanh tỷ tỷ” Tấn Dương tỉnh nghịch nhảy mắt với Tiểu Thanh

Đúng lúc đó Thẩm Uyển vừa ra khỏi phòng, nhìn thấy người mà nàng không nhìn thấy mấy ngày nay. Phảng phất có rất nhiều lời nói nhưng lại không biết phải nói thế nào. Chỉ thấy Tấn Dương đối với nàng cười nhẹ một tiếng, sau đó cùng Mặc Ngôn đi ra ngoài, cũng không nói gì...

Dọc theo đường đi Tấn Dương không hề mở miệng nói chuyện, Mặc Ngôn yên lặng đi theo bên cạnh. Đi đến Say quân lâu, nhìn các cô nương lôi kéo nam nhân trên đường, nàng bất đắc dĩ cười cười, nàng đến đây tìm cái gì a...

“Vị công tử này, đến a” một nữ tử lôi kéo một tên nam nhân thân hình to lớn

“Nha, công tử mau vào đi, Say quân lâu chúng ta có cô nương rất xinh đẹp đây”

“Nha....kia hôm nay có Tiết Sương cô nương sao?”

“Có có, hôm nay Tiết Sương cô nương bán đêm đầu, vị công tử này ngươi cần nhanh chân lên”

“Ha ha ha...” tên nam nhân kia cười một tràng, vẻ mặt rất đáng khinh bỉ

Tiết Sương cô nương bán đêm đầu tiên....Câu nói kia oanh tạc đầu óc Tấn Dương, giống như sấm sét giữa trời quang, nguyên định bước đi qua lại vòng trở lại

“Thiếu gia...” Mặc Ngôn nhìn thấy Tấn Dương quay lại Say Quân lâu, vội vàng đi theo

“Ồ lại là công tử này a, hôm nay ngươi thật kịp thời, Tiết Sương cô nương ngươi yêu thích hôm nay bán đêm đầu tiên đây, chỗ của ngươi có muốn ta sắp xếp không?” Tàn ma ma vội vàng trưng ra khuôn mặt chào đón nịnh hót

Đôi mắt Tấn Dương sâu không thấy đáy, ngậm chặt môi, không nói một lời nào....

Say Quân lâu hôm nay náo nhiệt hơn hẳn mọi ngày. Tàn ma ma bước lên đài nói “Các vị đại gia, hôm nay có chuyện cao hứng, chính là Tiết Sương cô nương của chúng ta bán đêm đầu tiên...”

Lời này vừa nói ra, lập tức dưới đài ồ lên một mảnh, liên tục có tiếng trầm trồ

“Cho mời Tiết Sương cô nương”

Lúc này Tiết Sương không giống ngày trước mang khăn che mặt, lần này nàng mang chút đồ trang sức trang nhã, một thân xiêm y màu lam, trên đầu búi tóc nghiêng chen vào một cây trầm chậm rìng, vòng tai phi thúy. Vẻ đẹp động lòng người không khỏi khiến người khác say mê.

Chết tiệt, nàng không lạnh sao. Tấn Dương ở trên lầu nhìn trang phục của Tiết Sương, đồng tử co rúc vài phần. Trên mặt không hiện ra bất kỳ tâm tình nào, tay nắm chặt, bộc lộ nàng đang nén tức giận.

Dưới đài thậm chí còn có người không chờ được nữa hét lên “Tàn ma ma mau ra giá đi”

“Bắt đầu từ một ngàn lượng, ai đưa ra giá cao sẽ được ôm mỹ nhân” Tàn ma ma cười nói

Một ngàn lượng a, liền đêm đầu cũng quá cao đi. Nhưng có người vẫn cảm thấy đây không quá đắt

“Hai ngàn lượng” một thanh âm truyền đến

“Nguyên lai là Lý viên ngoại a” Tần ma ma gọi khách quen

“Ha ha, một ngàn lượng thì thật có lỗi với Tiết Surong cô nương, hai ngàn hai mới xứng đáng”

“Ta ra hai ngàn năm trăm lượng”

“Ba ngàn lượng”

“Bốn ngàn lượng

“Ta ra năm ngàn.....”

Tiết Surong nhìn người kêu năm ngàn lượng, chỉ thấy một trung niên nam tử mặt to lớn. Trong nội tâm thay chính mình bị ai. Nghĩ đến đêm nay cùng một người như vậy...một đêm..... Nam nhân nào cũng đều như nhau, chỉ cần có thể cứu tiểu muội, có số tiền này bệnh của tiểu muội sẽ không cần lo lắng.

“Hảo, còn có ai ra hơn năm ngàn không?”

“....”

“Như vậy đêm đầu tiên của Tiết Surong cô nương chính là.....”

“Một vạn lượng!” một âm thanh từ trên lầu truyền đến

Tần ma ma nghe thấy người kêu một vạn lượng không khỏi nở nụ cười, nàng biết vị công tử này sẽ ra tay, ha ha, lão nương hôm nay phát tài rồi.

Câu này làm dưới đài vang lên âm ỉ, trời ạ có người ra giá một vạn lượng chỉ để mua đêm đầu tiên. Tiết Surong kinh ngạc, mặc dù nàng lớn lên có chút xinh đẹp nhưng tuyệt đối không nghĩ đến có người nguyện ý ra giá một vạn lượng, nàng muốn nhìn người ra giá kia nhưng không thấy hắn đi ra.

“Còn có ai kêu giá hơn một vạn lượng không?”

Lúc này Mặc Ngôn từ trên lầu đi xuống, từ trong lòng xuất ra một xấp ngân phiếu “Đây là ngân phiếu một vạn lượng”

Tần ma ma cao hứng tiếp nhận ngân phiếu đếm qua một lần, vừa vặn đúng một vạn lượng ý cười đầy mặt nói “Đủ một vạn lượng, tối nay đêm đầu tiên của Tiết Surong cô nương thuộc về công tử” Sau đó gọi Tiết Surong đi theo hắn

Mặc Ngôn không nói nhiều, xoay người đi lên. Tiết Surong có chút bất an đi theo lên lầu.

“Chính là chỗ này, ngươi vào đi”

Hít sâu một hơi, chính mình động viên, vì muội muội nàng phải cố lên, cố lấy dũng khí đẩy cửa phòng ra. Chỉ thấy một người ăn mặc hoa lệ xoay lưng vào trong

“Ngươi là tự nguyện...làm chuyện này....?” Tần Dương dùng khí lực khống chế tâm tình của mình, tận lực làm cho câu hỏi của mình bình thường chút ít.

Tiết Surong không biết vì sao hắn hỏi như thế, nhưng vẫn trả lời Tần Dương “Vâng....”

Này một câu “vâng” làm tâm Tần Dương như bị vỡ ra từng mảnh, lửa giận từ tim chảy khắp toàn thân “Hảo...hảo....” Tần Dương xoay qua đối diện với Tiết Surong. Lúc Tiết Surong nhìn thấy dung mạo Tần Dương lo lắng vội đi vài phần

“Ngươi còn đứng đó làm gì, không phải ta đã mua đêm đầu tiên của ngươi rồi hay sao?”

Đương lúc nghe Tần Dương nói câu này lập tức Tiết Surong nở một nụ cười khổ trong lòng, bước đến, đưa lên một chén rượu “Công tử, mời uống rượu”

“Ngươi chính là làm người tiếp khách uống rượu tại Say Quân lâu”

“???”

“Ta muốn ngươi uy ta uống”

Tiết Surong tay cứng đờ, có chút ngốc cùng lúng túng uy rượu cho Tần Dương

“Quần áo ngươi thật cản trở, cởi”

“Cái gì?”

“Lỗi tại người điếc a, ta nói quần áo người quá chướng mắt, mau cởi” giọng nói của Tấn Dương có chút lớn

Tiết Sương cắn cắn môi, đứng ngây tại chỗ....

“Như thế nào? Người muốn ta giúp thoát sao? Ta tốn nhiều bạc như vậy, thoát y phục cho người còn phải tự động thủ sao?”

Vì muội muội Tiết Sương phải chịu đựng, hẳn là khách nhân của nàng, đêm nay hết thấy đều là của hắn. Cắn môi, tuyệt vọng cúi từng tầng một, chỉ còn lại cái yếm, gò má vì xấu hổ mà đỏ bừng, hai tay che trước ngực

“Tới đây!”

“.....”

“Ta lập lại lần nữa, mau đến đây”

Tấn Dương có chút không nhịn được nữa, trực tiếp đi tới, bá đạo kéo nàng vào lòng mình. Ngồi trong lòng Tấn Dương, Tiết Sương lúng túng cùng ngượng ngùng, nàng từ bé đến giờ vẫn chưa cùng ai thân mật đến như vậy

“Như thế nào còn thẹn thùng a, tới nơi này không phải đã học kỹ xảo câu dẫn rồi sao, người không cần khách khí, đêm nay cứ thể hiện hết trên người ta đi, để ta xem bản lĩnh câu dẫn của người....”

“Người....” Bị Tấn Dương như thế nhục nhã, Tiết Sương sắp muốn khóc, trong đôi mắt thật to chứa đầy nước mắt, cho tới bây giờ nàng chưa từng nhục nhã như thế.

“Khóc cái gì khóc” Tấn Dương cắn chặt môi, càng lúc càng tức giận, nâng cằm Tiết Sương nói “Người có tư cách gì khóc, người không phải là thích tiền sao? Đến câu dẫn ta, lấy lòng ta, ta cho người tiền, người hầu hạ ta thật tốt, để ta trầm mê, để ta yêu người, về sau người sẽ sống trong vinh hoa phú quý, đây không phải là điều người muốn cùng thích nhất sao? Ha ha ha người yêu tiền như vậy, ta liền thành toàn cho người”

Lập tức Tấn Dương mang theo ánh mắt âm trầm xông vào hôn lên môi Tiết Sương

“Ngô....không....người đừng....” Tiết Sương dùng sức đẩy Tấn Dương ra, cực lực tránh đi nụ hôn bạo lực của Tấn Dương

Đôi môi bị đau, nước mắt Tiết Sương rơi xuống....

Chát-----

Một tiếng thanh thúy trong phòng vang lên. Tấn Dương bị tát một cái, trên mặt rất đau nhưng nội tâm không kịp đau đớn....

“Người loại người này bất chấp cảm thụ người khác, chỉ biết có tiền, người con nhà giàu không hề biết cái gì là yêu, người không xứng nói yêu....” Tiết Sương hét lên trong nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ta quan tâm

Ta không hiểu cái gì là yêu sao, ta không xứng nói yêu sao, nàng thế nhưng nói ta không biết yêu, không xứng nói yêu “Người.....” Tấn Dương tức giận quay mặt lại

Nhìn Tiết Sương hai tay ôm đầu gối ngồi trên mặt đất khóc bất lực, không biết tại sao lòng nàng lại đau. Mỗi cũng mỗi như, tâm như vỡ ra từng mảnh, trước kia cho tới bây giờ nàng đều không đứng vững trước những giọt nước mắt của Tiểu Thiên

Hiện tại, nàng đang làm cái gì....

Nàng không nhìn đến Tiết Sương nữa, xiu vẹo đi ra khỏi gian phòng

“Thiếu gia....” Mặc Ngôn nhìn thấy Tấn Dương đi ra liền gọi “Thiếu gia, mặt của ngươi như thế nào....” Rõ ràng là dấu ấn của một cái tát, chẳng lẽ là nữ nhân kia đánh thiếu gia.

“Chúng ta đi thôi” Tấn Dương không giải thích gì

Nhìn xem vị đại công tử giàu có đi xuống lầu, Tần ma ma cảm thấy có kỳ quái, nhanh như vậy đã xong..

“Công tử, lúc này....”

“Ngươi sẵn sàng tốt cho nàng, ta sẽ hảo hảo thưởng cho ngươi xứng đáng” Tấn Dương sau khi nói xong không quay đầu lại nhanh chóng bỏ đi.

Tần ma ma vừa nghe lập tức trên mặt nở hoa, thật sự đây là cây hái ra tiền a, ta nên một chút hảo nịnh bộ nha đầu Tiểu Sương kia

“Tiểu Mặc, chúng ta đi uống rượu”

Tấn Dương cùng Mặc Ngôn đi vào một lầu----

“Tiểu nhị, các ngươi mau đem hết tất cả rượu ở đây đến cho bọn thiếu gia”

“Khách quan....ngươi....hảo”

“.....” Mặc Ngôn bên cạnh yên lặng nhìn Tấn Dương không nói gì

“Rượu đến đây”

Tấn Dương không nhìn đến trực tiếp mở bình từng ngụm từng ngụm nuốt vào bụng.

“Thiếu gia, đừng uống nhiều như vậy” Mặc Ngôn có chút lo lắng ngăn cản

“A, không có việc gì, là hảo hán đương nhiên phải uống cạn như vậy” Tấn Dương lau khóe miệng, mở một vò cho Mặc Ngôn “Tiểu Mặc, ngươi cũng mau uống”

“Thiếu gia”

“Như thế nào, không thể cùng bọn thiếu gia uống rượu a. Ách...” Tấn Dương nắc một cái

“Được rồi, hôm nay Mặc Ngôn liền liều mình” Mặc Ngôn học theo Tấn Dương ôm lấy bình rượu rót từng ngụm

“Ha ha đúng rồi, không uống rượu sao được đây. Đến, mau uống”

“Cạn chén”

“Cạn chén”

Một vò rượu nữa lại cạn, mà tửu lượng của Tấn Dương không thể so với Mặc Ngôn, Tấn Dương lúc này đã say nhưng Mặc Ngôn chỉ là mặt thoáng đỏ

“Ha ha, Tiểu Mặc chúng ta cùng uống, không say không về, ha ha”

“Thiếu gia, ngươi đừng uống nữa”

“Không, ta...ta muốn uống...ách...tại sao lại hết rồi” Tấn Dương dốc ngược chiếc bình, thế nhưng đã hết rượu, liền hô “Tiểu nhị, mau mang rượu đến”

Tiểu nhị chạy đến, Mặc Ngôn nhìn thấy như thế sợ là không ổn, vì vậy liền đối với tiểu nhị lắc đầu, đưa hấn vài thỏi bạc

“Tiểu nhị, mau...mang rượu đến” Tấn Dương ôm bình rượu nói

“Thiếu gia, đã hết rượu, chúng ta mau trở về thôi”

“Không, ta không muốn về, ta muốn đi uống rượu” Tấn Dương bắt đầu muốn ngất, nói không muốn trở về, ôm bình rượu không bước đi

Mặc Ngôn bất đắc dĩ nhìn Tấn Dương chỉ đành nói “Trở về liền uống rượu, chúng ta mau về muốn bao nhiêu rượu đều có”

“Về nhà....về nhà sẽ có rượu sao?”

“Đúng vậy thiếu gia”

“Hảo, chúng ta trở về”

Mặc Ngón một đường đỡ Tấn Dương trở về Thẩm phủ....

.

.

.

Đỡ Tấn Dương đến đình viện, vì lúc này uống quá nhiều nên Mặc Ngón muốn đi nhà vệ sinh, nhìn xem xung quanh không có gì nguy hiểm vì vậy đem Tấn Dương đỡ ngồi xuống ghế đá “Thiếu gia, người trước hãy ngồi đây, Mặc Ngón đi vệ sinh một chuyến sẽ quay lại”

Tấn Dương một mình ngồi trong đình viện, gió lạnh sau lưng thổi qua làm tinh thần nàng thanh tỉnh không ít. Toàn thân mềm nhũn, không có nửa điểm khí lực.

Tại phía trước cửa sổ Thẩm Uyên mượn ánh trăng nhìn thấy Tấn Dương đang ngồi trên ghế đá, vội vàng đi tới....

Nhìn xem hân mặt mũi ửng đỏ, con mắt híp lại ngồi thần thờ, trong lòng Thẩm Uyên lại đau, mùi rượu nồng nặc kích thích Thẩm Uyên, nhũ nhũ mảy, đây rốt cuộc là hân uống bao nhiêu rượu a “Quần áo lụa là...” Thẩm Uyên đẩy nhẹ Tấn Dương

Tấn Dương đã say lại bị Thẩm Uyên đẩy nhẹ, thuận thế ngã vào lòng Thẩm Uyên

Làm hại Thẩm Uyên động cũng không dám động, tay lơ lửng giữa không trung, một hồi lâu mới khoác lên đầu vai của Tấn Dương. Uống rượu say làm toàn thân Tấn Dương nóng lên, thậm chí cách y phục Thẩm Uyên cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực kia.

“Ngô, thật thoải mái a” Tấn Dương ôm lấy thứ gì đó phảng phất lạnh lạnh cùng mềm mại “Thơm quá...”

Một tiếng ngâm khẽ làm cho trong lòng Thẩm Uyên tuôn ra một dòng nước suối, lỗ tai khẽ nóng lên. Cảm giác đau đầu làm cho Tấn Dương rất không thoải mái nhũ mảy “Thật choáng váng, đau đầu quá”

Thẩm Uyên âm thầm thở dài một hơi, biết đầu còn uống nhiều rượu như vậy, nâng lên hai bàn tay trắng nõn mềm mại xoa dịu nguyệt thái dương cho Tấn Dương “Người đau nhiều đến thế sao?”

“Ừm...” hơi lạnh từ bàn tay Thẩm Uyên giúp Tấn Dương xoa, thật ôn nhu cùng thoải mái. Thoải mái đến mức Tấn Dương không muốn rời đi cái ôm ấm áp này, ai lại tạo cho ta cảm giác thoải mái đến thế “Người...là ai...”

Thẩm Uyên khẽ cắn môi nói “Ta là Thẩm Uyên”

“.....”

Cũng không biết Tấn Dương có nghe hay không, chỉ biết nâng lại cọ xát một chút vào lòng Thẩm Uyên. Thẩm Uyên da mặt mồng lên nửa lại đỏ lên

“Quần áo lụa là, về sau người đừng uống rượu nhiều như vậy có được không? Đối với thân thể sẽ không tốt” Thẩm Uyên vừa xoa cho Tấn Dương vừa ôn nhu nói

“Kia không quan hệ, dù sao cũng không có người quan tâm ta...” Tấn Dương bữu môi ngây ngô cười “Đúng vậy, ta vẫn luôn một mình, không có ai quan tâm, không ai muốn quan tâm ta...” Nói đến đây Tấn Dương bắt đầu nghẹn ngào, mắt liền rơi lệ “Trước kia Tiểu Thiên không quan tâm ta, hiện tại ta có tiền cũng thế, nàng không để ý đến ta, cũng không muốn ta....không ai muốn ta...”

Thẩm Uyên không biết cái người gọi là Tiểu Thiên kia là ai, chỉ nghe Tấn Dương nói tựa như một hải tử bị bỏ rơi, kia âm thanh ủy khuất, tâm Thẩm Uyên đều nhanh vỡ nát. Nơi lòng ngực bị nước mắt của Tấn Dương làm thấm ướt, làm phồng đến đầy lòng Thẩm Uyên. Nàng ôm lấy đầu Tấn Dương an ủi “Có...ta sẽ quan tâm, ta sẽ đau lòng, ta sẽ cần người...”

“Thật vậy chẳng? Người đau lòng ta, sẽ cần ta sao?”

“Thật sự”

“Nhưng vì cái gì người lại tốt với ta như vậy...” Tấn Dương ngẩng đầu nhìn Thẩm Uyên, khẽ mở ra con mắt đỏ, tầm mắt có chút mơ hồ

Bị Tấn Dương hỏi như thế, Thẩm Uyên không biết trả lời thế nào

“.....”

“Thế nào?” Tấn Dương như đứa trẻ rất muốn biết đáp án, gắt gao theo đuổi vấn đề này không tha

Thẩm Uyên khẽ cắn môi, có nên hay không lúc này nói cho hân biết, nhưng chính là bây giờ hân không tỉnh táo. Đang lúc Thẩm Uyên bối rối có nên nói hay không thì Tấn Dương do quá say híp mắt bắt đầu ngủ. Ngủ say trong lòng Thẩm Uyên.

Nhìn Tấn Dương ngủ say, Thẩm Uyên cảm thấy dở khóc dở cười. Như vậy cũng tốt, ít nhất hân sẽ không quán quít lấy mình muốn đáp án.

Một luồng ánh trăng rơi trên ngọn cây, khúc xạ chiếu xuống trên người Tần Dương cùng Thẩm Uyển, vạn vật chung quanh đều an tĩnh, Thẩm Uyển nhắm mắt, nhìn xem Tần Dương ngủ say trong lòng mình khẽ cười. Cảnh kia nhìn như bức tranh tuyệt đẹp mờ ảo đến ngây dại làm cho Mặc Ngôn nhìn có chút ngây người. Nơi này đã có thiếu phụ nhân, thiếu phụ nhân có thể bảo hộ tốt cho thiếu gia. Mặc Ngôn nghĩ ngợi liền xoay người về gian phòng của mình...

Mặc dù rất luyến tiếc giây phút này nhưng buổi tối sương nặng gió to, lo lắng Tần Dương sẽ lạnh. Thẩm Uyển đỡ hần vào nhà

Đem một tay Tần Dương khoác lên vai chính mình, đỡ Tần Dương đứng lên. Tần Dương ngã vào hông cổ Thẩm Uyển, tiếng hít thở đều đặn, hơi nóng phả vào cổ Thẩm Uyển khiến lông mi nàng khẽ rung động. Đỡ Tần Dương vào nhà lại phát hiện Tần Dương so với tưởng tượng nhẹ hơn rất nhiều, đặt tay bên hông hần mới biết eo hần thật mảnh. So với mình chỉ có hơn không có kém. Vốn là Tần Dương bộ dạng gầy yếu nhưng lại không phát hiện gầy đến độ này. Hoàn toàn không có thể trọng của nam nhân. Hần sao lại nhẹ như thế, không phải ngày nào cũng ăn thịt sao? Xem ra sau này phải bồi bổ thật nhiều cho hần

Thẩm Uyển cũng không suy nghĩ nhiều, đỡ Tần Dương vào phòng nàng...

Tiểu Thanh vừa vận nhìn thấy Thẩm Uyển đỡ Tần Dương đã say vào phòng nàng vội vàng tiến lên đỡ lấy Tần Dương. Lại bị Thẩm Uyển uyển chuyển từ chối “Tối nay cứ để hần ở lại chỗ ta”

“Này....như vậy sao được, thiếu gia....thiếu gia uống rượu say khướt thế này, thiếu phụ nhân cứ giao cho ta” Tiểu Thanh có chút hốt hoảng

“Không cần, giường thư phòng không thể nào ngủ ngon, hần đã say cứ để hần đến phòng ta đi. Ta sẽ săn sóc hần...”

Tiểu Thanh nhìn thấy thiếu phụ nhân nhà nàng kiên trì, chính nàng cũng không tìm được lý do gì ngăn cản thiếu gia cùng thiếu phụ nhân ở cùng một phòng, chỉ đành nói “Vậy cũng tốt, bất quá có thể hay không cho Tiểu Thanh cùng nhau đi vào, a....ta nói thiếu phụ nhân đừng hiểu lầm, bởi vì thiếu gia lúc say rượu có rất nhiều tật xấu, ta sợ là thiếu phụ nhân không biết làm cho thiếu gia đắc tội với thiếu phụ nhân sẽ không tốt”

“Hào” Thẩm Uyển nghe Tiểu Thanh nói cũng có đạo lý. Sau đó hai người cùng nhau đỡ Tần Dương vào phòng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đế Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Săn sóc

Thật vất vả Thẩm Uyển cùng Tiểu Thanh mới có thể đưa Tần Dương đến trên giường

“Thiếu phụ nhân, ta đi lấy chậu nước nóng cho thiếu gia rửa mặt” Tiểu Thanh đối với Thẩm Uyển nói

“Hào” Thẩm Uyển gật đầu nhẹ

Tiểu Thanh nhìn Tần Dương ngủ say, sau đó liền đi ra ngoài...

Thẩm Uyển đắp kín mền cho Tần Dương, bình thường Tần Dương không giống nam tử cường tráng lúc này nhìn thật kỹ lại có cảm giác ôn nhu bạch ngọc của nữ tử, khuôn mặt vì uống rượu say mà phảng phất đỏ mang theo chút ý nhị, lại mềm mại, môi mỏng xầu xa lúc này đỏ như huyết. Cái loại mỹ đó làm Thẩm Uyển ngắm nhìn có chút ngây dại, mặc dù Thẩm Uyển biết Tần Dương lớn lên tuấn mỹ, lại không nghĩ hần so với nữ tử còn mỹ hơn, quả là....yêu nhiệt.

Thẩm Uyển có chút thẹn thùng, gương mặt khẽ nóng lên, ngượng ngừng xoay mặt không nhìn đến Tần Dương nữa.

Trong giấc mộng Tần Dương cảm giác thân thể có chút nóng, không thoải mái nhũ nhũ mảy, lông mi dài giật giật, đem chân mền trên người đá văng, bắt đầu kéo y phục. Thẩm Uyển nhìn thấy Tần Dương kéo y phục biết hần không thoải mái dự định muốn giúp Tần Dương, tay chỉ còn cách dây lưng vài cm, có chút do dự, có phải như vậy không tốt hay không. Thẩm Uyển da mặt mỏng chưa từng giúp nam tử thay quần áo, mặc dù....mặc dù hần cùng nàng là phu thê, nhưng...

“Ừ....” Tần Dương không thoải mái, lại tiếp tục kéo kéo y phục, vốn là y phục chỉnh tề lại bị Tần Dương kéo đến lộn xộn

Nhìn thấy Tần Dương như vậy Thẩm Uyển cũng không trông nom mặt mũi nữa, giải khai dây lưng cho Tần Dương, cởi ra áo khoác. Dự định cởi kiện y phục thứ hai đúng lúc Tiểu Thanh trở lại, thấy được Thẩm Uyển đang giúp Tần Dương cởi áo hoảng hốt đặt chậu nước xuống vội vàng đi tới dọa Thẩm Uyển nhảy dựng

“Tiểu Thanh, ngươi đây là?”

“Ha...ha ha” Tiểu Thanh cười ngây ngô hai tiếng, vội vàng đem chăn mền đắp kín cả người Tần Dương.

Thẩm Uyển mặc dù không hiểu Tiểu Thanh vì sao như vậy nhưng nhìn bộ dạng không thoải mái của Tần Dương, Thẩm Uyển có chút bận tâm “Quần áo lụa là hẳn không thoải mái, nên giúp hắn cởi y phục trước a”

“Thiếu phu nhân, ngươi là không biết” Tiểu Thanh bắt đầu kiểm soát nói “Chúng ta nhà chúng ta thân thể đặc thù, chỉ cần là mùa đông cùng đầu mùa xuân, nếu sau khi uống rượu say đem áo ngoài cởi ra thì ngày hôm sau sẽ nóng sốt cùng cảm mạo rất nặng”

“Vậy chúng ta nên lấy thêm nhiều bộ chăn mền”

“Nếu lấy nhiều bộ chăn mền, thiếu gia sẽ cảm thấy toàn thân bị đè nặng, sau đó đá chăn mền. Hơn nữa thiếu gia nhà chúng ta thích mặc quần áo ngoài lúc ngủ, nếu không thấy y phục đầy đủ trên người buổi sáng, thiếu gia sẽ đại sinh khí, thiếu phu nhân, ngươi cũng biết rõ tính tình của thiếu gia”

Thích mặc cả áo ngoài đi ngủ, mặc dù cảm thấy có điểm kỳ quái nhưng Thẩm Uyển cũng không nói gì. Dù sao ai cũng có thói quen khác nhau “Hảo”

Tiểu Thanh nhìn thấy Thẩm Uyển tin lý do này, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Thanh cách chăn mền vỗ vỗ nhẹ vào lưng Tần Dương như dỗ hài tử, vốn là Tần Dương có chút không thoải mái định đá văng chăn mền nhưng được Tiểu Thanh an ủi như thế lại an tĩnh chìm vào giấc ngủ. Lúc nhỏ khi Tần Dương gặp ác mộng, lão thái quân cũng an ủi nàng như vậy

Thẩm Uyển nhìn thấy Tiểu Thanh biết tất cả thói quen của Tần Dương, trong lòng có chút ít hâm mộ, vì sao chính mình đối với hắn lại không biết gì cả.

.
. .
.

Say Quân lâu-----

Tiết Surong ngồi trên mặt đất không biết khóc bao nhiêu lâu, cho đến khi toàn thân phát run, nước mắt bị gió thổi khô, ngẩng đầu mới phát hiện trong phòng sớm đã không có người, đôi mắt sưng đỏ ngơ ngác nhìn quanh phòng, si ngốc ngồi xồm tại chỗ ôm chặt hai đầu gối

Đợi đến lúc Tần ma ma lắc lắc vòng eo tròn trịa, mặt chất đầy nụ cười tiến vào nhìn thấy Tiết Surong ngồi một góc run rẩy đầu tóc rối bời, ơ, nhìn vị thiếu gia kia ôn ôn nhu nhu bộ dạng yếu ớt, không nghĩ tới công phu trên giường lại...nhìn Tiết Surong lo sợ....

“Ha ha, Tiết Surong a, ngươi cũng đừng cảm thấy ủy khuất, ngươi xem một chút, đây là tiền thù lao đêm đầu của ngươi” Tần ma ma lắc lắc ngân phiếu trong tay “Ngươi mau xem, Tần ma ma ta nha, làm ăn nhiều năm như vậy mới nhìn thấy có người mua đêm đầu tiên một vạn lượng bạc. Đây cũng đủ giải thích rõ mị lực của ngươi, ngươi đã là người của vị thiếu gia kia rồi, về sau ngươi liền theo kim chủ sống sung sướng, cũng đừng quên Tần ma ma ta a”

Lời này của Tần ma ma như một dao đâm vào tâm Tiết Surong, tự tôn vất vả lắm mới nhặt lên được chút ít trong nháy mắt lại bị ném nát bấy. Cắn chặt đôi môi sưng đỏ cực lực không thể không được khóc, thậm chí xuất huyết cũng dùng sức cắn.

“Này cho ngươi, chúng ta đã thỏa thuận bảy ba, đây là phần của ngươi bảy ngàn lượng” Tần ma ma thấy mình nói cái gì Tiết Surong cũng không đáp lại một câu, chán nản đem tiền nhét vào tay nàng “Ngươi không phải là muốn dẫn muội muội đi đại phu sao. Thật vất vả mới có nhiều bạc như vậy, mau đi đi a. Ta sẽ đưa tới y phục mới cho ngươi”

Tần ma ma lắc lắc đầu, đi ra ngoài....

Nhìn xem bạc tự tay dùng tự tôn của chính mình đổi lấy, Tiết Surong nắm thật chặt, giống như muốn vò nát thứ ngân phiếu trong tay, nhưng nhớ tới muội muội bệnh nặng đang cần tiền, bệnh càng ngày càng nặng, đại phu nói nếu không dùng linh chi ngàn năm sẽ không khỏi thì nàng cũng không đi tới bước này, phụ thân đã không còn, nhà cũng không có, chính mình trên thế giới này chỉ còn lại muội muội nương tựa nhau, nghĩ tới đây Tiết Surong nhanh chóng đứng lên, mặc y phục trên bàn, không muốn ở trong căn phòng chán ghét này nữa, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tại một y quán----

“Mở cửa, mau mở cửa....” Tiết Surong ở bên ngoài cửa lớn tiếng hô “Đại phu, nhanh lên, mau mở cửa”

“Đừng thúc giục, đừng thúc giục...” Đại phu râu bạc bị tiếng la của Tiết Surong đánh thức “Đều đã trễ thế này, còn có cho người khác ngủ hay không a” đại phu nhỏ giọng oán trách.

Mở cửa nhìn thấy một nữ tử đầu tóc rối bời, đôi môi sưng đỏ làm đại phu có chút chấn động, sau đó bắt đầu thở một tiếng “Aiz, Tiết cô nương, mặc dù lão phu cùng cha ngươi khi còn sống có chút giao tình nhưng lão phu đã nói nhiều lần, bệnh của muội muội ngươi nếu không có bạc lão phu thật sự là....”

“Đại phu, Tiết Surong có bạc” Tiết Surong lập tức xuất ra ngân phiếu, sau đó quỳ trên mặt đất khẩn cầu “Đại phu, van cầu ngươi hãy cứu muội muội ta”

Đại phu nhìn thấy Tiết Suong dập đầu cầu xin bắt đắc dĩ nói “Thôi thôi, người trước đứng lên đi, lão phu đi lấy linh chi, ta phải nói rõ cho người biết, linh chi này chỉ có thể giúp muội muội người nhất thời, về ssau như thế nào còn phải xem vận mệnh của nàng”

“Hào, đa tạ đại phu” Tiết Suong thấy đại phu đáp ứng, vội vàng cảm tạ, nàng vốn biết rõ linh chi này chỉ là tạm thời bảo toàn mạng sống cho muội muội, nhưng là sống thêm một khắc không phải tốt hơn sao, ít nhất nàng sẽ không phải cô đơn.

.

.

.

Một gian nhà nhỏ rách nát chỉ có một cái giường nhỏ cùng cái bàn. Người đang nằm trên chiếc giường nhỏ sắc mặt trắng bệch, không ngừng ho khan, một tiểu cô nương gầy như que củi đôi mắt hăm sâu, ánh mắt không một tia hào quang....

“Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi” Tiết Suong đẩy cửa chạy đến bên cạnh tiểu cô nương gầy yếu

“Tỷ....tỷ tỷ, người đã trở lại” Tiết Tuyệt Nhi nghe được thanh âm của tỷ tỷ, mặt liền có một tia hào quang, đưa tay muốn chạm đến tỷ tỷ mình

“Tuyệt Nhi không phải sợ, tỷ tỷ ở chỗ này” Tiết Suong nắm lấy bàn tay ốm yếu của muội muội mình

“Tỷ tỷ, khụ khụ, miệng người thế nào lại chảy máu, khụ khụ” Tiết Tuyệt Nhi nhìn thấy môi Tiết Suong sưng đỏ còn có vết máu, lòng nôn nóng ho khan.

Tiết Suong vội vàng giúp Tuyệt Nhi thuận khí “Tỷ tỷ không cần thận cần trúng môi, Tuyệt Nhi đừng kích động”

“Khụ khụ, tỷ tỷ về sau phải cẩn thận một chút, chớ tổn thương chính mình”

“Hào...hào....” Tiết Suong nghe thấy lời này mũi liền mũi như

“Tỷ tỷ, Tuyệt Nhi có phải hay không sẽ chết?” đối với tiểu cô nương mười tuổi cái chết đáng sợ như thế nào, nhưng câu nói này xuất phát từ miệng Tiết Tuyệt Nhi lại không có ý sợ hãi, ngược lại còn rất bình tĩnh

“Không, Tuyệt Nhi sẽ không chết, tỷ tỷ đã mời đại phu, chỉ cần người uống thuốc lập tức sẽ tốt” Tiết Suong rung rung nước mắt nói

“Khụ khụ, tỷ tỷ mỗi lần đều nói như vậy” Tiết Tuyệt Nhi suy yếu cười

“Không, lần này tỷ tỷ nói thật, tin tưởng ta, đại phu đã nấu thuốc,, tỷ tỷ sẽ không để người xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ muốn săn sóc Tuyệt Nhi cả đời” Tiết Suong kiên định nói

Tiết Tuyệt Nhi nhìn Tiết Suong không nói gì, chỉ nở một nụ cười nhẹ. Tỷ tỷ, cảm ơn người....

.

.

.

Thẩm phu-----

Tấn Dương được Tiểu Thanh an ủi đã trấn tĩnh ngủ say, qua một thời gian lại như trẻ con làm ầm ĩ, không thoải mái chau mày, bắt đầu đá văng chăn mền

Tiểu Thanh lần nữa thay Tấn Dương đắp kín mền, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi. Vừa lo lắng Tấn Dương kéo y phục không chỉnh tề sẽ bị Thẩm Uyển phát hiện, vừa lo sợ chính mình sơ suất điều gì sẽ làm Thẩm Uyển nghi ngờ. Hai loại áp lực làm cho Tiểu Thanh đã mất ngủ hai ngày lúc này lại không chống đỡ nổi.

Mà Thẩm Uyển cũng ngồi an tĩnh bên giường, nhìn Tấn Dương có cái gì không thoải mái hay không.

Rốt cuộc đến nửa đêm Tiểu Thanh chống đỡ không được liền lăn ra ngủ trên bàn, Thẩm Uyển cũng không nhẫn tâm quấy rầy nàng, đắp lên người Tiểu Thanh áo choàng sau đó lại ngồi bên giường trông chừng Tấn Dương

Đương lúc Tấn Dương không thoải mái đá chăn mền, Thẩm Uyển học Tiểu Thanh thay nàng đắp kín mền lại, ôn nhu vỗ nhẹ lên lưng Tấn Dương. Cho đến khi hai bên lông mày giãn ra, Thẩm Uyển mới để tay xuống.

Một đêm không biết Thẩm Uyển vì Tấn Dương đắp chăn mền bao nhiêu lần, nhẹ nhàng vỗ trấn an Tấn Dương bao nhiêu lần. Chỉ vì Thẩm Uyển có tính nhẫn nại rất cao, nhẹ nhàng ôn nhu bên cạnh Tấn Dương, lần đầu tiên nàng một đêm không ngủ vì một người....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thay đổi

Cho đến lúc hùng đông, Nghiễn nhi mang nước rửa mặt tới, mới đánh thức Tiểu Thanh còn trong mộng

“Ách????” Tiểu Thanh dụi dụi mắt, ta thế nào lại ngủ thiếp đi, xong rồi...xong rồi..., thiếu gia nàng.....

Vội vàng hướng Tấn Dương nhìn, chần mền hảo, y phục hảo, sẽ không phát hiện gì đi? Tiểu Thanh đỏ mặt hời hợt.

“Quần áo lụa là hẳn không có việc gì” Thẩm Uyên nhìn thấy Tiểu Thanh bối rối nhìn Tấn Dương, cho rằng nàng lo lắng Tấn Dương đêm qua ngủ không ngon giấc nói “Ngươi cũng đi rửa mặt một chút đi”

“Đúng vậy, Tiểu Thanh tỷ tỷ, ngươi cũng đi rửa mặt đi” Nghiễn nhi nói

Tiểu Thanh nhìn thấy Tấn Dương không có dấu hiệu muốn tỉnh vì vậy đối với Thẩm Uyên nói “Thiếu phu nhân vậy ta xuống trước rửa mặt, lát nữa sẽ tới”

Thẩm Uyên gật đầu nhẹ, cả đêm săn sóc cũng làm cho Thẩm Uyên có chút mệt mỏi, sắc mặt cũng không khá lắm, vì vậy cũng đến rửa mặt làm thanh tỉnh chính mình một chút.

“Tiểu thư, sắc mặt ngươi không tốt lắm, có phải hay không cả đêm hôm qua săn sóc con nhà....không, là hôm qua săn sóc cô gia quá mệt mỏi, ngươi nên đi nghỉ một chút” Nghiễn nhi có chút lo lắng nói

Thẩm Uyên lắc đầu “Không cần đâu”

Nhìn Tấn Dương trên giường, Thẩm Uyên liền nghĩ không biết hẳn khi tỉnh dậy có phải sẽ đối bụng không...

“Tiểu thư, ngươi đi đâu vậy a?” Nghiễn nhi nhìn thấy tiểu thư nhà mình ra khỏi cửa liền hô

“Ta đi phòng bếp một chuyến”

.
. .
.

Cái gì lại thom như vậy a, “Ngô...” Tấn Dương mở đôi mắt mờ mờ, vuốt vuốt huyết thái dương đau nhức ngời dậy, Ách???? này....này giống như không phải gian phòng của ta....

“Ngươi đã tỉnh nha” Thẩm Uyên bưng chén canh tiến đến, nhìn thấy Tấn Dương đã tỉnh liền cười với hắn một tiếng, sau đó đem chén súp đặt trên bàn.

“A-----” Tấn Dương một khắc kia trông thấy Thẩm Uyên như thấy quỷ liền lớn tiếng hét lên, dùng tốc độ ánh sáng nắm chặt cái chăn bên cạnh đắp lên người, chỉ duỗi ra một cái tay run run chỉ vào Thẩm Uyên “Ngươi....ngươi....ngươi...”

“Phốc” Thẩm Uyên bị động tác này của Tấn Dương làm cho tức cười, như thế nào lại cảm giác nàng chính là nam tử vào phòng của nữ nhân, Tấn Dương lại sợ hãi như hoàng hoa khuê nữ.

“Thiếu gia, ngươi không sao chứ?” Tiểu Thanh cùng Nghiễn nhi ở ngoài cửa nghe tiếng hét thảm thiết như giết heo của Tấn Dương lập tức vọt vào

“Ha ha ha, nhìn ngươi như vậy, rất giống nữ nhân bị người ta đùa giỡn” Nghiễn nhi không chú ý hình tượng nhìn Tấn Dương cười “Ngươi cũng không phải không mặc y phục, ngươi là một đại nam nhân còn lo sợ bị thua thiệt gì a”

Lập tức trán Tấn Dương liền hiện lên ba đường hắc tuyến, nhìn nhìn chính mình ngoại trừ dây lưng áo ngoài mở ra, kia y phục đều hoàn hảo không tổn hao gì, âm thầm thở phào nhẹ nhõm

“Khụ khụ, nói nhảm, thân thể của bổn thiếu gia ngươi có thể tùy tiện xem sao, ngươi cũng không phải vợ ta” Tấn Dương ho khan hai tiếng

“Ta không phải vợ của ngươi, vợ của ngươi là tiểu thư nhà ta” Nghiễn nhi trêu ghẹo nói “Vậy thì nàng có thể xem đi”

Tấn Dương phát hiện sơ hở trong lời nói của mình, có chút lúng túng. Thẩm Uyên nghe Nghiễn Nhi nói như vậy, cũng thoáng đỏ mặt quay đầu đi.

Cũng bởi vì thiếu phu nhân là vợ thiếu gia, mới càng không thể xem, Tiểu Thanh bắt đầu đi lắc đầu “Thiếu gia, ngươì trước mau rửa mặt đi”

“Đói bụng không, đến uống chén canh đi” Thẩm Uyên thay Tấn Dương bới thêm một chén súp nữa tới trước mặt nàng “Nghiễn Nhi đi đến phòng bếp mang món ăn vào đi”

“Nghiễn Nhi, ta cùng ngươì đi” Tiểu Thanh nói

Xác thực rất đói bụng, Tấn Dương uống canh có chút lang thôn hồ yết, chuẩn bị ăn thêm một chén lại bị tay Thẩm Uyên dè xuống

“Đợi tí nữa còn ăn cơm, trước khi ăn cơm uống quá nhiều canh dạ dày không tốt” Thẩm Uyên ôn nhu nói

“Ách...a” Tấn Dương rút tay về

“Tiểu thư món ăn đến đây”

Oa, món ăn thật phong phú nhà, hơn nữa đều là thịt mình thích, chốc cho tay bắt đầu nhin không được động dạ từng ngum từng ngum ăn

Nhìn thấy chỉ có mình mình ăn liền thắc mắc “Các ngươì không ăn sao?” Tấn Dương đem món ăn bên cạnh nhét vào miệng vừa ăn vừa nói

“Thiếu gia, chúng ta đã ăn xong rồi”

“Ta cũng đã ăn, ngươì ăn nhiều một chút đi” lúc nói chuyện còn gấp một miếng thịt thả tới chén Tấn Dương

Tiểu thư là lúc nào ăn, sáng sớm liền vội vàng chuẩn bị món ăn cho ngươì. Nghiễn Nhi trong lòng thầm nhủ

Nghe thấy mọi ngươì đều nói đã ăn, Tấn Dương không còn hỏi nữa, bắt đầu càn quét thức ăn trên bàn “Ăn ngon thật!”

“Ha ha, phải không, kia mau ăn nhiều một chút” Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương thích những món ăn này, cao hứng vì Tấn Dương bới thêm một chén súp nữa đặt ở bên cạnh, trong con ngươì lúc này chỉ có Tấn Dương, nhìn xem Tấn Dương ánh mắt thật ôn nhu như nước.

Vốn là đang ăn lang thôn hồ yết lại nhìn qua Thẩm Uyên ánh mắt ôn nhu, mỉm cười dịu dàng, tốc độ ăn liền thả chậm. Nàng tại sao lại dùng ánh mắt này nhìn mình, Tấn Dương cảm thấy có chút kỳ quái.

Bị Thẩm Uyên nhìn như thế, Tấn Dương ăn có chút lúng túng cho đến khi để bát đĩa xuống.

Thẩm Uyên nhìn Tấn Dương ăn khỏe miệng đều là dầu mỡ. Xuất ra khăn tay của mình nhẹ nhàng vì Tấn Dương lau chùi, khẽ cười nói “Ngươì thật giống tiểu hài tử”

Hành động ôn nhu như thế làm mặt Tấn Dương có chút hồng, ngơ ngác tùy ý Thẩm Uyên lau.

Trong phòng lúc này có cảm giác rất vi diệu...

“Hôm nay thời tiết rất đẹp, ngươì có muốn hay không ra ngoài viện một chút?” Thẩm Uyên đối với Tấn Dương khẽ cười

“Ừm...A...” Tấn Dương theo bản năng gật đầu nhẹ

Lúc đi ra cửa phòng, Tấn Dương âm thầm lôi kéo Nghiễn Nhi, nhỏ giọng hỏi “Nghiễn Nhi, tiểu thư nhà ngươì có phải hay không sáng nay uống lộn thuốc?”

“Ngươì mới uống lộn thuốc đấy!” Nghiễn Nhi bắt mắt mẫn mẫn trả lại. Tiểu thư lo lắng cho hắn như thế, hắn thế nhưng nói tiểu thư uống lộn thuốc.

“Không phải a, hôm nay nàng thật kỳ quái, rất tốt với ta, hơn nữa lại thật ôn nhu, chuyển biến cũng quá nhanh đi”

“Tiểu thư nhà ta vốn chính là tốt như vậy” nàng đương nhiên biết rõ vì sao tiểu thư nhà nàng đối với hắn ôn nhu như vậy

“Ta biết rõ nàng bình thường đối với những ngươì khác cũng rất ôn nhu, nhưng là...nàng chưa bao giờ đối với ta như vậy. Hơn nữa cảm giác ánh mắt nàng nhìn ta không giống với những ngươì khác”

“Ngươì thật kỳ quái a, tiểu thư đối với ngươì như vậy không phải là tốt hơn sao?” Nghiễn Nhi liếc Tấn Dương một cái, thật sự là không biết tốt xấu

“Không phải là không tốt, nhưng là...” Tấn Dương thầm nói, Thẩm Uyên ôn nhu như vậy làm cho nàng có điểm chống đỡ không được

“Các ngươì ở phía sau nói thầm cái gì đấy?” Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương cùng Nghiễn Nhi lén lút lút lút liền hỏi

“Không có, không có gì” Tấn Dương vội vàng nói, sau đó liền đi theo sau Thẩm Uyên

Như thế nào cảm giác có thứ gì đó lặng lẽ thay đổi.

.

.

.

Một căn phòng nhỏ trong gian nhà có chút cũ rách----

Giữ muội muội mình cả đêm Tiết Sương có chút mệt mỏi nhìn Tiết Tuyết Nhi còn đang say ngủ, tối hôm qua sau khi ăn linh chi, Tiết Tuyết Nhi liền bắt đầu ngủ say.....

Mặc dù đại phu nói đây là hiện tượng bình thường, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng nắm tay Tiết Tuyết Nhi “Tuyết Nhi, mau tỉnh lại, tỷ tỷ vẫn còn ở đây chờ ngươi”

Có lẽ Tiết Tuyết Nhi nghe thấy được tiếng nói của tỷ tỷ mình, tay khẽ giật giật, phảng phất có chút giãy giụa như muốn mở mắt ra

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi...” Tiết Sương gấp muội muội mình thật giống như muốn tỉnh, kích động kêu vài tiếng.

Rốt cục Tiết Tuyết Nhi cũng tỉnh, nhìn tỷ tỷ đang nóng lòng nàng liền nở một nụ cười “Tỷ tỷ...”

Trong nháy mắt tất cả kiên trì của Tiết Sương cũng được báo đáp, nhìn không được nữa lệ liền tuôn ra ôm Tiết Tuyết Nhi lớn tiếng khóc “Tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi” đại phu từng nói nếu Tiết Tuyết Nhi có thể tỉnh lại liền tạm thời bảo vệ tính mạng.

Tiết Tuyết Nhi như người lớn vỗ vỗ tỷ tỷ đang khóc thật to, an ủi nàng nói “Tuyết Nhi không sao, không sao rồi”

Khóc trong chốc lát, Tiết Sương nhớ ra cái gì đó, đứng dậy nói “Ta là cao hứng hơi quá, đại phu nói ngươi quá gầy, phải bồi bổ thật nhiều, tỷ tỷ đi chuẩn bị súp cho ngươi”

Không đợi Tuyết Nhi đáp, Tiết Sương liền xông ra ngoài....

Chuẩn bị thảo dược nấu súp, đại phu nói đem những thứ thuốc này bỏ vào súp đối với thân thể Tuyết Nhi rất có lợi. Mặc dù tay chân có chút lỏng lẻo như đáy lòng lại thật cao hứng, Tuyết Nhi vẫn còn bên cạnh mình đây.

Kể tiếp mấy ngày nay, Tiết Sương đều toàn tâm toàn ý săn sóc muội muội Tuyết Nhi của mình, mua dược liệu sang quý cho Tuyết Nhi tắm rửa, mua những thứ dinh dưỡng cho Tuyết Nhi bồi bổ thân thể, vốn Tuyết Nhi gầy trơ xương màu da có chút nhợt nhạt, nay được Tiết Sương dụng tâm săn sóc, sắc mặt ngày càng tốt, làm cho Tiết Sương vui mừng cùng an ủi, tiếp tục như vậy Tuyết Nhi có thể bình phục.

Ngày hôm đó Tiết Sương hướng đến hiệu thuốc thường tới để mua dược liệu, đi lấy tiền mới phát hiện bảy ngàn lượng bạc lúc này còn lại không nhiều lắm, căn bản không đủ để duy trì mấy ngày phí dược liệu, Tuyết Nhi thật vất vả mới có chút khởi sắc, không thể chặt đứt như vậy, nhưng là bạc không còn nhiều lắm, nàng nên làm cái gì bây giờ? Đại phu nói muốn kéo dài tuổi thọ của Tuyết Nhi nhất định phải tiếp tục dùng dược liệu cùng sâm linh chi các loại. Nhưng những thứ kia cần phải dùng một khoản tiền thật lớn.

“Tỷ tỷ....” Tiết Tuyết Nhi kêu tỷ tỷ đang ngẩn ngơ một tiếng “làm sao vậy?”

“A, không có gì” Tiết Sương nhìn thấy Tuyết Nhi đến lập tức đem tiền giấu trong tay áo, không thể để cho Tuyết Nhi biết tiền không còn nhiều “Tỷ tỷ đi mua thức ăn”

“Tỷ tỷ hôm nay không cần mua thức ăn ngon, tiền của chúng ta....”

“Tỷ tỷ không phải đã nói với Tuyết Nhi sao, tỷ tỷ gặp được cố nhân trước kia của phụ thân, phụ thân giúp người ta nhiều việc, chính hắn mua linh chi cứu mạng ngươi, hắn còn trả cho ta một số tiền lớn, cho nên Tuyết Nhi không cần lo lắng chuyện tiền bạc” Tiết Sương vuốt đầu Tuyết Nhi nói

“Nha, Tuyết Nhi thật sự muốn nhìn thấy ân nhân cứu mạng của Tuyết Nhi, muốn đa tạ hắn”

Nhìn Tuyết Nhi một lòng muốn cảm tạ, mũi Tiết Sương có chút chua xót “Sẽ, chờ Tuyết Nhi hảo, hắn đến Dương Châu chúng ta sẽ đi đa tạ hắn”

“Hảo”

Từ tiệm thuốc mua dược liệu trở về, Tiết Sương nhìn bạc không còn nhiều trên tay, chau mày, thuốc kia là không thể đoạn, nàng nhất định phải nhanh đi tìm cách, Tiết Sương lúc này không ý thức đi vào một cái ngõ. Nhìn cách đó không xa từ thanh lâu lôi kéo nam tử, Tiết Sương nhủ mày xoay người rời đi, chẳng lẽ mình còn muốn đi loại địa phương làm lương phi chính mình này sao. Đúng vậy, nhưng thanh lâu chính là loại địa phương kiếm tiền rất nhanh, nhớ tới con nhà giàu dùng một vạn lượng bạc mua đêm đầu tiên của nàng rồi tìm cách làm khó dễ, chà đạp tôn nghiêm nhưng không lấy đi đêm đầu tiên của nàng. Chẳng lẽ bây giờ lại đi tìm hắn? Hắn đã tốn một vạn lượng bạc như không lấy được nàng, có phải còn có thể tìm nàng nữa hay không...

Tiết Sương cắn cắn môi, hạ quyết tâm thật lớn, xem ra vì muội muội nàng cũng chỉ có thể buông tha tôn nghiêm lần nữa đi cầu hắn, lấy lòng hắn, dù sao đêm đầu tiên của nàng cuối cùng vẫn phải cấp cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hấp dẫn

Mấy ngày nay Tần Dương cùng Thẩm Uyển sống chung một chỗ, Thẩm Uyển ngày ngày đều làm những món bổ dưỡng cho Tần Dương ăn. Điều này làm cho Nghiễn Nhi thật hâm mộ...

Sau khi thu thập tâm trở về phòng bếp bắt đầu oán hận, tiểu thư thật là, kể từ khi hiểu ra tình cảm của mình đối với người kia càng ngày càng tốt, so với chính bản thân nàng còn tốt hơn. Buổi tối sợ hắn ngủ không thoải mái liền đem chăn mền tạt tằm cho hắn, lo lắng hắn ăn không ngon ngày ngày xuống bếp nấu ăn cho hắn, rõ ràng nàng không ăn thịt lại mỗi bữa đều làm thịt, nàng chỉ làm một chút rau dưa cho chính mình, rau dưa kia cũng là món hắn thích ăn, chuyện gì đều nhớ đến người kia trước tiên. Tốt đến Nghiễn Nhi cũng ghen ghét, ghê tởm nhất chính là tên Tần Dương kia, chuyện rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra, còn luôn hỏi mình có phải hay không tiểu thư uống lộn thuốc hay nàng ngã bệnh.

Càng nghĩ Nghiễn Nhi càng giận, mạnh tay làm chén bát chạm nhau vang lên loảng xoảng. Hù dọa người làm ở phòng bếp cũng không dám lên tiếng, trốn để một góc nhỏ giọng nói “Nghiễn Nhi đây là thế nào?”

“Không biết nha, giống như tâm tình không tốt. Nhưng buổi sáng Nghiễn Nhi vẫn còn tốt, cao hứng nói đùa với ta, như thế chỉ qua chốc lát sắc mặt liền thay đổi ngay a”

“Ta xem Nghiễn Nhi đang nói thầm cái gì đó, các người có nghe được Nghiễn Nhi tỷ nói thầm cái gì không?”

“Sắc mặt không tốt như vậy, ai dám tiến đến a, còn không làm bìa đỡ đạn”

Đúng lúc này Tiểu Sở háng giọng một cái nói “Ta biết rõ vì sao nàng tức giận”

“Vì sao?”

Tất cả người làm đều vây một chỗ lắng nghe

“Nữ nhân luôn luôn có vài ngày tính tình không tốt”

“Cắt....” mọi người nghe xong lập tức tập thể đều cho Tiểu Sở ánh mắt khi dễ, nhất là nha hoàn...

“Ta nói không sai nha, uy uy....các người...”

“Các người đang nói cái gì?” chỉ thấy Nghiễn Nhi đang cầm lấy một đao thái thịt hỏi mọi người đang vây nói

Mọi người thấy thế vội vàng lắc đầu “Không có, không có, chúng ta cái gì cũng chưa nói”

“A, vậy vậy một chỗ làm gì? Nhanh đi làm việc đi”

Thu một tiếng, vốn mọi người đang tụ tập một chỗ nhanh chóng giải tán. Nghiễn Nhi thả đao thái thịt trong tay đi ra khỏi phòng bếp.

Mọi người lập tức thờ phào nhẹ nhõm, nữ nhân đến nguyệt sự không thể trâu vào nha, thật sự không thể trâu vào....

.

.

.

Leng keng ~

Một thủ khúc vang lên trong đình viện...

Thẩm Uyên ưu nhã gảy một khúc, thỉnh thoảng lúc gảy đàn nhìn sang Tấn Dương khẽ cười dịu dàng. Mà ngay cả thủ khúc cũng tỏa ra âm thanh sung sướng.

Nếu Tấn Dương nghiêm túc nghe thủ khúc này sẽ phát hiện ra tình cảm trong đó, nhưng là lúc này Tấn Dương có chút không yên lòng, suy nghĩ phiêu du theo phương xa

Vài ngày này người kia có khỏe không? Lần trước chính mình như vậy rồi đi, nàng hẳn sẽ cao hứng vì ít nhất chính mình không đụng đến nàng. Nghĩ đến cùng Tiết Suồng giống dung mạo Tiểu Thiên đứng trước mặt mình bộ dạng thương tâm như thế, Tấn Dương trong nội tâm có chút đau lòng.

Một khúc kết thúc ~~~

“Quần áo lạ lạ, thủ khúc này dễ nghe không?”

“A...Hào...” đột nhiên bị hỏi Tấn Dương có chút lúng túng gật đầu nhẹ, có chút cảm thấy có lỗi với Thẩm Uyên

Thẩm Uyên không nói gì, chỉ nhìn Tấn Dương khẽ mỉm cười, nàng biết rõ hẳn không nghiêm túc nghe, hẳn đây là đang suy nghĩ cái gì. Kể từ khi biết lòng mình yêu là hẳn, nàng đã cảm thấy càng ngày càng đoán không được người trước mắt này. Có phải hay không đang nhớ tới hẳn, muốn nhìn thấy hẳn, luôn suy nghĩ ý nghĩ trong lòng hẳn, rất muốn biết rõ hẳn đang nghĩ gì. Hẳn....là đang nhớ đến người tên Tiểu Thiên sao? Từ lần trước lúc Tấn Dương say rượu vô tình nói tên đó lên liền trở thành vương mắc trong lòng Thẩm Uyên. Tấn Dương không nói, nàng cũng không hỏi tới.

“Cái kia....ta ra ngoài một chút, buổi tối không cần chờ ta về ăn cơm” Tấn Dương suy nghĩ một chút nói ra, nàng nghĩ phải đi xem người kia, miễn cho trong lòng mình thấy áy náy với nàng.

Thẩm Uyên không hỏi Tấn Dương muốn đi đâu, chỉ ôn nhu nói một câu “Hào”

.
. .

Say quân lâu----

“Ánh mắt ngươi phải giống như hồ ly, câu dẫn tâm mắt nam nhân, nam nhân đa số đều háo sắc, cho nên ngươi phải lộ ra bộ dạng quyến rũ, mới có thể làm cho bọn họ đối với ngươi chảy nước dãi” cô nương có thâm niên trong nghề dạy cho Tiết Suồng như thế nào là câu dẫn người khác.

Tần ma ma ở một bên nhìn Tiết Suồng, hôm qua nghe Tiết Suồng đến Say quân lâu muốn mình dạy nàng mị thuật câu dẫn nam nhân, Tần ma ma không nói hai lời liền đáp ứng. Vì vậy đến tối liền mời người có thâm niên tên Hoa Hồng đến giáo nàng. Nhưng đã một ngày Tiết Suồng vẫn không có bao nhiêu tiến bộ

“Aizzz, ta đã nói ngươi phải có bộ dạng của hồ ly, ngươi xem ánh mắt của ngươi cùng động tác kia, cô nải nải của ta đây là hồ ly sao, quả thực chính là một con vượn, chút ít sức hấp dẫn đều không có” Tần ma ma nhìn không được nữa liền nói

“Mông phải nâng lên, đúng đúng phải uốn éo một cái” Hoa Hồng tiếp tục hướng dẫn. Cũng may là Hoa Hồng đã từng giáo cô nương mới tới cho nên đối với Tiết Suồng cũng không phải không hài lòng. Vũ đạo này quan trọng nhất chính là ánh mắt, muốn học một hai ngày không phải là chuyện dễ dàng.

“Hay là nghỉ ngơi một chút đi” Hoa Hồng nhìn thấy Tiết Suồng mệt mỏi liền nói

Tiết Suồng học mị thuật cùng vũ đạo câu dẫn cả ngày tại Say quân lâu mệt mỏi ngồi trên ghế, học đến toàn thân đau nhức cùng con mắt mỏi nhừ, thuật câu dẫn người này thực quá khó học.

Tiết Suồng vẫn còn đang ngồi xoa đôi mắt mỏi nhừ đã bị Tần ma ma thúc giục “Mau mau, đừng ngồi nữa, đại kim chủ đến đây”

“Đại kim chủ?”

“Ai nha chính là Đại thiếu gia người mua đêm đầu của ngươi, hẳn hôm nay đến đây, hẳn đang tìm ngươi, nhanh đi gặp hẳn” Tần ma ma đẩy Tiết Suồng tới

Hắn...hắn làm sao lại đến đây, Tiết Suồng đứng ngoài cửa không dám vào, như thế nào cũng chưa chuẩn bị tốt, thuật câu dẫn còn chưa học được đây.

“Mau vào đi a, nhớ rõ ma ma dạy ngươi, đem cổ áo kéo xuống thấp” dùng sức kéo kéo y phục Tiết Suồng “Nhớ vũ đạo kia, còn có ánh mắt a” Tần ma ma nói xong liền đem Tiết Suồng đẩy vào, sau đó cẩn thận đóng cửa lại.

Tấn Dương nhìn thấy Tiết Suồng vào, không nói gì

Trong lúc nhất thời Tiết Suồng cũng không biết phải làm gì, nhìn người nọ không nói lời nào liền mỉm môi, chính mình cần phải chủ động, thoáng ho hai tiếng thêm can đảm cho chính mình.

Bắt đầu vũ đạo đã học cả ngày hôm nay....

Một bàn tay thon ngọc giơ lên, làm động tác hấp dẫn, tận lực làm cho chính mình có bộ dáng quyến rũ, xoay người cởi bỏ một món áo ngoài, tiện tay ném ra xa.

Tấn Dương nhìn động tác này của Tiết Sương lông mày khẽ nhíu, nhếch miệng lên, a...đây là có ý tứ...

Một bước lui một bước tiến từ từ đi tới, cái hông tận lực uốn éo cũng có chút khoa trương. Từ từ hướng Tấn Dương đến. Mỗi lần xoay tròn liền trút đi một món xiêm y.

Cuối cùng sau vài vòng chỉ còn mỗi cái yếm, thuận thế ngã vào trong ngực Tấn Dương, ngồi lên đùi hắn.

“Mấy ngày không thấy ngươi, bản lĩnh câu dẫn ngươi đột nhiên tăng mạnh a” Tấn Dương cười xấu xa nhìn Tiết Sương da mặt đã hồng đến bất tỉnh.

Tiết Sương bị Tấn Dương nói như vậy đầu đều nhanh muốn chôn sâu dưới đất

“Nhìn ta” ra lệnh không cho Tiết Sương cự tuyệt

Tiết Sương ngẩng đầu nhìn Tấn Dương...

“Mới có mấy ngày mà ngươi lại chuyển biến như vậy, bổn thiếu gia thật tò mò, là cái gì cho ngươi chuyển biến nhanh như vậy” Tấn Dương khiêu khích tay vuốt ve lưng Tiết Sương “Nói cho ta biết”

Làm hại Tiết Sương bị Tấn Dương trêu chọc như thế có chút run run “Bởi vì ngươi có tiền không phải sao?”

Tấn Dương nghe được câu trả lời của Tiết Sương liên tục cười to ba tiếng “Ha ha ha, đúng vậy ta chính là không thiếu tiền, hảo, bổn thiếu gia sẽ cho ngươi hấp dẫn ta, đối với ngươi mà nói là cỡ nào vinh hạnh cùng may mắn” Sau khi nói xong ánh mắt vui vẻ của Tấn Dương hoàn toàn không còn, đổi lấy là sự phẫn nộ. Không nói nhiều nữa, hung hăng hôn lên môi Tiết Sương. Thô bạo xé ra cái yếm, ném xuống đất...

Tiết Sương cảm giác cái yếm trên người bị Tấn Dương tháo ra, thân thể có chút run run, Tiết Sương có chút khó chịu cùng sợ hãi nghĩ thoát ly Tấn Dương, nàng thật sự có chút sợ.

Tấn Dương làm sao sẽ để Tiết Sương chạy trốn, tay tăng thêm độ mạnh yếu khiến Tiết Sương tránh thoát không ra. Sau đó tăng lực đôi môi cạy hàm răng của Tiết Sương ra, bắt đầu không kiêng nể càn quét bên trong.

Tiết Sương muốn tránh né đi đầu lưỡi của Tấn Dương, lại bị Tấn Dương liều mạng đuổi theo giống như đao binh chạy trốn lại bị địch nhân gắt gao đuổi theo, bị buộc nhận mệnh....

Tiết Sương bị Tấn Dương hôn đến hít thở không thông, tay nắm thành quả đầm đánh Tấn Dương, nhưng Tấn Dương không để ý đến tiếp tục hôn. Bây giờ Tấn Dương chính là đang trừng phạt người kia.

Tay để sau lưng Tiết Sương tùy ý du đàu...

Một giọt lệ trong mắt Tiết Sương chảy xuống, nàng biết rõ hôm nay chính mình trốn không thoát, nhận mệnh thống khổ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Để xuống

Hôn hôn, Tấn Dương tại môi Tiết Sương ném được vị nước mắt, khổ sở này của nàng làm Tấn Dương khẽ nhíu mày ý thức có chút thanh tỉnh, nàng vừa khóc....

Nàng không phải là Tiểu Thiển, Tấn Dương ngươi đây là đang làm cái gì, ý thức được liền buông Tiết Sương ra, ly khai khỏi môi nàng. Vốn Tiết Sương đã cam chịu nhận mệnh lại thấy Tấn Dương buông chính mình ra, mở đôi mắt tràn đầy nước mắt có chút không hiểu nhìn Tấn Dương.

Nhìn đôi mắt tràn ngập nước Tấn Dương liền một hồi bất đắc dĩ, chết tiệt, vốn chỉ dự định trừng phạt một tý, không nghĩ tới ra tay quá nặng thiếu chút

nữ không chế không được sẽ bị lộ thân phận. Đây là nữ nhân này hại chính mình mù mịt đầu óc.

“Khụ khụ, mặc quần áo vào đi” Tần Dương giả bộ ho hai tiếng

Tiết Surong lúc này vẫn chưa lấy lại tinh thần

“Cần ta nói một lần nữa sao?” đề cao tiếng nói

Đợi đến lúc Tiết Surong hiểu lời của Tần Dương liền dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo. Nghi hoặc nhìn người ngồi trên bàn nhân nhả uống trà. Rõ ràng vừa rồi còn bá đạo hung hăng muốn đem nàng ăn hết, như thế nào hiện tại lại...

“Đứng xa như vậy làm gì, tới đây đi, ta sẽ không làm gì ngươi”

Tiết Surong có chút không đoán được người này, nhưng không bước qua sẽ làm hấn tức giận, dè dặt bước đến trước mặt Tần Dương.

“Ngồi xuống trước đây” Tần Dương rót cho Tiết Surong chén trà. Nhìn xem Tiết Surong nhìn mình có chút nghi hoặc cùng hoảng sợ, Tần Dương lộ ra một tia tự giễu. Mình rốt cuộc lại ở chỗ nào, nàng ngoại trừ giống dung mạo Tiểu Thiên nhưng ánh mắt cùng tính tình không giống nhau. Là vì Tần Dương quá tưởng niệm Tiểu Thiên hay Tiểu Thiên trong lòng mình chỉ còn nhớ rõ dung mạo.

“Thực xin lỗi” xin lỗi ngươi, ta đem ngươi ngộ nhận là Tiểu Thiên, thực xin lỗi đã đối với ngươi như vậy

Tiết Surong đang nâng chung trà lên nghe được Tần Dương nói một tiếng xin lỗi thiếu chút nữa đem chén trà hất ngã. Nàng không nghe lầm chứ. Con nhà giàu đang xin lỗi nàng

“Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Chẳng lẽ vừa ý bản thiếu gia, ta lớn lên tuấn như vậy thật không có biện pháp a”

Nghe Tần Dương nói như vậy, Tiết Surong liền cúi đầu nhin cười. Không khí lúng túng lúc này dường như biến mất

“Ta hôm nay trên người chỉ đem có bấy nhiêu” Tần Dương từ trong ngực xuất ra mấy tờ ngân phiếu đặt trên bàn

“???????”

“Người không phải nói muốn bạc sao? Toàn bộ ngân phiếu này cũng đủ cho ngươi dùng mấy ngày” Tần Dương đem ngân phiếu nhét vào tay Tiết Surong.

“Ngươi...” Tiết Surong nhìn ngân phiếu trong tay có hơn một ngàn hai khiếp sợ nhìn Tần Dương. Mặc dù biết rõ hấn có tiền nhưng không nghĩ rằng hấn tùy tiện cho mình nhiều bạc như vậy “Ngươi không hỏi ta nguyên nhân đã cho ta nhiều tiền như vậy”

“Ngươi nếu nguyện ý nói liền nói, không muốn ta cũng không ép, có thể giúp ngươi chỉ có bấy nhiêu, về sau nếu có chuyện gì hãy tới Thẩm phủ tìm... tìm Mặc Ngôn đi, hấn sẽ giúp ngươi”

“Thẩm phủ?” Tiết Surong nghe được hai chữ này, giống như điện giật đứng lên

Nàng sao lại phản ứng mạnh như vậy....

“Ngươi...ngươi cùng Thẩm phủ quan hệ ra sao?” Tiết Surong tận lực bình định tâm tình của mình

“Ách, ta a....ta là bà con xa của Thẩm phủ” tạm thời Tần Dương không muốn nói cho người khác biết thân phận của mình

“Nha” nghe được câu này, Tiết Surong thở phào nhẹ nhõm, Thẩm phủ Dương Châu thủ phủ, khó trách ra tay xa xỉ như thế.

“Hào, ta phải đi”

“Chờ một chút” Tiết Surong thấy Tần Dương phải đi, theo bản năng hô

“?????”

Đột nhiên Tiết Surong quỳ xuống

“Ngươi làm cái gì vậy?”

“Có lẽ ngươi chỉ tùy tiện vung tiền cho một nữ tử thanh lâu nhưng số tiền kia đối với ta thực sự rất trọng yếu, cảm ơn ngươi”

Tần Dương không lên tiếng, đem Tiết Surong đỡ lên sau đó cười nhẹ, Tiểu Thiên coi như Sally ta vì ngươi làm một việc cuối cùng đi, sau đó bước đi không quay đầu lại.

Nhận rõ ràng Tiết Sương cùng Tiểu Thiên, tâm tình sáng tỏ liền trở về Thẩm phủ.

Nguyên bản định trở về thư phòng lại phát hiện trong đình viện có một nhân ảnh, trong đêm yên tĩnh ánh trăng chiếu rọi lên bóng người, cái bóng kia thật dài, thân thể gầy nhỏ kia, lạnh lùng trong đêm có vẻ gầy yếu đơn bạc, đợi Tần Dương đi tới mới phát hiện người nọ dĩ nhiên là Thẩm Uyên.

Nhìn Thẩm Uyên, Tần Dương khẽ nhủ mảy, vốn thân thể nàng đã yếu còn mặc ít ngồi ở kia làm gì.

“Cọp cái người muốn ngắm trăng làm thơ cái gì có thể trở về phòng ngắm a, tại sao lại ngồi ở chỗ này” Tần Dương có chút bất mãn nói

Thẩm Uyên nhìn thấy Tần Dương đến, cao hứng đứng lên, ban đầu là sầu tư đối với Tần Dương trách cứ không nói gì thêm, chỉ là đối với hân bữu môi cười cười “Quần áo lụa là, người đã trở lại”

Giọng nói kia giống như thê tử chờ trượng phu trở về, chàng vạng vô tình nghe được một gia đình nói trông thấy Tần Dương đi đến thanh lâu, Thẩm Uyên tâm cũng không bình tĩnh như bề ngoài, chỉ đành ngồi trong đình viện chờ Tần Dương trở lại.

“Đã thưởng nguyệt xong chưa?”

Thẩm Uyên khẽ gật đầu.

Không phải là tháng trăng sáng, có cái gì tốt xem chứ. Để bị cảm mạo thì làm sao bây giờ, Tần Dương thầm nói

Thẩm Uyên nghe Tần Dương nói thầm cười mà không nói, nàng cũng không nói là nàng đang chờ hắn. Đang lúc muốn trở về Thẩm Uyên ngẩng đầu nhìn thấy trên bầu trời xa xa có một đoàn ánh sáng, kinh ngạc nói

Tần Dương nhìn theo phát hiện đó là đèn Không Minh “Đó là đèn Không Minh”

“Đèn Không Minh?” Thẩm Uyên không hiểu

“A chính là đèn trời người nói” Tần Dương quên mất thời đại này không có Không Minh, tự nhiên sẽ không có cái tên này

“A. thì ra nó xinh đẹp như thế” Thẩm Uyên mang theo vẻ mặt kinh ngạc vui mừng đưa mắt nhìn đoàn ánh sáng chợt lóe

Nhìn Thẩm Uyên như tiểu hài tử nhìn thấy vật lạ, mê mẩn nhìn đèn trời xa xa “Uy, người sẽ không phải cái kia cũng không biết đi?”

“Đèn trời ta biết rõ a” Thẩm Uyên đáp, sau đó có chút thẹn thùng nói “Chỉ là ở trong sách có xem qua mà thôi”

“Không thể nào, lúc nhỏ người không chơi sao?”

Thẩm Uyên khẽ quay đầu nhìn Tần Dương, sau đó đem tầm mắt đặt nơi ánh sáng huyền ảo kia, thoáng tiếc nuối lắc đầu “Khi còn bé, thân thể ta rất suy yếu, ta rất ít xuất phủ, hơn nữa người trong phủ không ai chơi cái này”

Tần Dương thiếu chút nữa quên mất, Thẩm Uyên thân thể yếu nhược, Thẩm Phú Quý làm sao có thể để nàng ra ngoài, huống chi Thẩm Uyên chính là một thực nữ làm sao biết những thứ này.

“Nha! Không nhìn thấy” Thẩm Uyên nhìn không thấy đèn trời nữa, khuôn mặt tiếc nuối

Nhìn bộ dạng tiếc nuối của Thẩm Uyên, Tần Dương có chút mềm lòng “Được rồi được rồi, mấy ngày nay người đều chăm sóc cho ta, để cảm tạ người, ta sẽ dẫn người đi thả đèn”

“????” Thẩm Uyên mặt mũi hoang mang nhìn Tần Dương

“Bất quá đã trễ thế này phỏng đoán trên đường không còn người bán, chúng ta tự làm đi”

“Nhưng là....” Thẩm Uyên còn muốn nói điều gì đó nhưng lại bị Tần Dương cắt đứt

“Nhưng cái gì a, còn đứng ở đây làm gì, nhanh đi tìm nguyên liệu” nói xong liền kéo tay Thẩm Uyên đi

Một đường tay Thẩm Uyên bị Tần Dương dắt đi, mặt đã có chút đỏ, khẽ cúi đầu, tùy ý Tần Dương dẫn nàng đi

Tần Dương đi tới trước phòng bếp lấy ra một thùng dầu, cầm mấy khối vải thô. Sau đó tìm được mấy cây nhỏ cùng gậy trúc tại phòng chứa củi. Nàng ở trong sách đã từng xem qua cách làm đèn trời cần những nguyên liệu này

Sau đó trở lại gian phòng Thẩm Uyên, cùng Thẩm Uyên cùng nhau cầm giấy làm chụp đèn, lấy dao gọt hoa quả gọt gậy trúc, cuối cùng làm giá trung gian cột chắc, giội dầu một đồng vải thô.

Tất cả đã chuẩn bị xong, Tấn Dương xoa xoa cái trán, hài lòng gật đầu “Rất tốt, hoàn thành. Ha ha”

“Chúng ta tìm địa phương trống trải phóng đi”

“Hào” Thẩm Uyên hưng phấn gật đầu nhẹ

Hai người tìm được một nơi trống trải phía sau núi, Tấn Dương đốt vài thò. Phía sau núi đen thẫm lúc này được ánh sáng bao quanh. Chụp đèn từ từ phồng dậy

Tấn Dương như làm ảo thuật xuất ra hai cây bút “Đây, phóng đèn nhất định phải viết nguyện vọng”

Tấn Dương đưa cho Thẩm Uyên một cây bút, sau đó một tay cầm lấy đèn trời, bút lông chấm một chút nước bọt bắt đầu viết

Ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Uyên bối rối nhìn bút trong tay

“Thật là...” Tấn Dương lấy bút trong tay đổi cho Thẩm Uyên, sau đó thấm một chút nước bọt viết lên đèn

Thẩm Uyên cầm lấy bút Tấn Dương đưa, có chút ngượng ngùng cười nhẹ, cũng bắt đầu học Tấn Dương viết lên đèn.

Tấn Dương sau khi viết xong, nhìn Thẩm Uyên có chút tò mò “Ngươi viết cái gì, ta xem một chút”

Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương tới gần vội vàng che lấy không để cho Tấn Dương xem

“Không cho xem thì thôi vậy” Tấn Dương bừa bãi quay đầu đi

“Vậy ngươi viết cái gì?” Thẩm Uyên khẽ cười nói

“Hừ ngươi không cho ta xem, ta cũng không cho ngươi xem” Tấn Dương cũng học theo bộ dạng của Thẩm Uyên che che câu đã viết

Hai người sau khi viết xong, bắt đầu cùng nhau từ từ buông tay...

Đèn trời như còi ra trôi buộc, từ từ bay lên. Hướng phía trắng sáng bay đi....

Tấn Dương cùng Thẩm Uyên đều không nói gì, lẳng lặng nhìn đèn trời càng bay càng xa

Tiểu Thiên, ta nghĩ cần phải để ngươi xuống...

Đó chính là câu Tấn Dương viết lên đèn trời, nhìn theo ánh sáng ở phương xa thì ra cảm giác dễ xuống là như thế, chưa bao giờ nhẹ nhàng như vậy, có lẽ ta sớm nên buông xuống.

Cho đến khi đèn trời không còn thấy bóng dáng hai người đồng thời quay đầu nhìn đối phương. Khoảng cách lúc này thật sự rất gần, gần đến mức có thể nghe được tiếng hít thở. Mà đôi môi cả hai chỉ cách nhau vài milimet.

Hết thấy mọi thứ xung quanh dường như bất động chỉ nghe gió thổi bên tai. Trong không trung Thẩm Uyên nghe thấy mùi hương bạc hà mát lạnh trên người Tấn Dương. Tấn Dương đồng thời cũng nghe thấy mùi thơm đặc biệt ôn nhu nhẹ nhàng trên người Thẩm Uyên, kia đôi mắt sáng như ánh trăng tỏa sáng, kia khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết phảng phất được bao phủ bởi một vòng hào quang, xinh đẹp đến ngất ngây làm cho Tấn Dương tựa hồ hít thở không thông.

Gò má cả hai dần dần nóng bừng. Tựa hồ lúc này cả hai đều cảm thấy có tia mập mờ, vội vàng quay đầu đi

Phanh phanh phanh...tim Tấn Dương đập càng lúc càng lớn, nằng lo sợ vội vàng đè lại trái tim sắp nhảy ra. Để tránh Thẩm Uyên nghe được.

Chết tiết, ta đây là thế nào. Như thế nào tim lại đập nhanh như vậy.

Thẩm Uyên cũng không khá hơn chút nào, tim đập rộn lên, gò má thật nóng, cũng may mắn đương là buổi tối nếu để cho quần áo lụa là nhìn thấy thì phải làm sao...

Thoảng bình định tâm tình của mình, Tấn Dương liền phá vỡ không khí mập mờ lúng túng “Sắc trời không còn sớm, chúng ta mau trở về đi” nằng không biết, hôm nay nằng là thế nào nhưng phải rời đi nhanh chóng nếu không nằng không biết có thể hay không tim đập kịch liệt mà chết a.

“Hào” Thẩm Uyên nhẹ giọng đáp ứng

Chương 40: Lý do

Hai người một trước một sau không nói gì, đương nhiên Tấn Dương phía trước Thẩm Uyển đi theo sau. Tiếng tim đập dần dần trở lại bình thường, làm cho Tấn Dương thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo tim không bị cái gì nặng, nhưng vừa rồi rốt cuộc là cái gì? Chỉ cảm thấy vừa rồi Thẩm Uyển thật đẹp, thậm chí còn có chút xúc động muốn...., chẳng lẽ chính mình đối với nàng...

Không...không, Tấn Dương nguoi làm sao có thể như vậy, mới vừa để Tiểu Thiên xuống không bao lâu liền thích nàng, điều này sao có thể. Sẽ không phải là tại Say quân lâu trùng phạt Tiết Sương khơi gợi lên dục hỏa, sau đó không cẩn thận bộc phát đi, chẳng lẽ là do cấm dục quá lâu??!! Tấn Dương nhăn nhúm mặt mày, lý do này thật sự quá....thật mất thể diện. Aiz!

Trở lại đình viện, Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển về gian phòng sau đó chính mình trở về thư phòng liền nghe Thẩm Uyển kêu nhỏ một tiếng

“Quần áo lụa là...”

“Àn???”

“Mười mấy năm qua ta mới được chơi vui vẻ như thế, cảm ơn nguoi” lập tức nở một nụ cười khuyh quốc khuyh thành

Phanh, phanh, phanh~~ aaa ta thật muốn chết, cười mê nguoi như vậy làm cái gì. Tấn Dương có chút thống khổ nắm chặt quả đấm, tâm không ngừng nhảy loạn lên. Có chút lúng túng gãi đầu “Ha ha ha, này có gì. Hôm nào ta cho nguoi viên mãn kiến thức đèn trời”

“Thật vậy chẳng?”

Vốn là Tấn Dương chỉ thuận miệng nói, nhưng Thẩm Uyển lại tường thật, có chút kích động nắm lấy hai tay, hai mắt tỏa sáng nhìn Tấn Dương.

“Ách...ha ha có thời gian liền dẫn nguoi đi xem, sắc trời không còn sớm, nguoi mau trở về phòng đi. Về sau trời lạnh đừng ra ngoài ngắm trăng nữa”

“Hảo” Thẩm Uyển có chút ngượng ngùng gật đầu nhẹ, nghe ngữ khí quan tâm của Tấn Dương, trong tâm ngọt như uống mật. Lưu luyến nhìn Tấn Dương, có chút không muốn vào phòng.

Tấn Dương cũng nhanh chóng trở lại thư phòng, che ngực, tiếng tim đập bang bang, ô....điên rồi điên rồi, hôm nay ta hoàn toàn không bình thường.

Uống liền mấy chén nước lạnh, cầm quạt liễu mạng quạt, trên người nóng ran như lửa đốt. Quạt quạt lại không có tác dụng, đem cây quạt quăng ra xa “Quạt gì thế này, một chút đều không dùng được”

“Oa oa” con ếch huynh bên cạnh vui mừng gọi

“Đừng kêu nữa, thật phiền, kêu nữa ta đem nguoi ném đi thật xa” Tấn Dương chỉ vào con ếch huynh nói

“Oa” con ếch huynh ủy khuất kêu một tiếng, hung dữ như vậy làm gì. Một chút cũng không đáng yêu, ta là nên tìm muối muối nói chuyện phiếm. Sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ

Đứng đứng, chỉ cần ngủ là sẽ ổn không phải sao, hảo....

Tấn Dương tận lực đếm cừu, rốt cuộc cũng ngủ thiếp đi

Ngày hôm sau---

Tấn Dương sau khi ngủ một giấc, phát hiện Thẩm Uyển đã sớm ngồi trong đình viện giống như chờ đợi mình

Nhìn thấy Thẩm Uyển Tấn Dương nhớ tới chính mình không bình thường hôm qua, có chút lúng túng đối với Thẩm Uyển cười “Ha ha, hôm nay khí trời thật tốt”

Nhìn bộ dáng có chút ngây ngốc của Tấn Dương, Thẩm Uyển nhẹ giọng cười một tiếng “Hôm nay khí trời đúng là thật tốt, cho nên gia gia nói chúng ta đi Cẩm Tú phường lựa vải vóc”

“Chọn vải vóc? Nguoi đi là được rồi, ta không biết cái gì a”

“Ta chính là muốn lượng nguoi may thành xiêm y, nguoi không đi sao được, hơn nữa còn là gia gia cố ý phân phó”

Tấn Dương cảm thấy Thẩm Uyển nói có đạo lý, hướng chỉ đây chính là do Thẩm lão gia phân phó, không đi thì không hay lắm, vì vậy liền gật đầu nhẹ

Nghiễn nhi nhìn thấy Thẩm Uyển cùng Tấn Dương cùng nhau rời đi có chút oán hận, tiểu thư cũng thật là, rõ ràng lão gia phân phó Cẩm tú phường mang vài vóc đến, kết quả tiểu thư nói chính mình muốn đi.

Hai người Kim đồng Ngọc nữ đi trên đường phố, tự nhiên hấp dẫn tất cả ánh mắt lớn nhỏ trên phố, Thẩm Uyển đột nhiên trông thấy một quán nhỏ bán đèn trời liền đi tới, cầm lấy đèn màu đỏ nhìn nhìn, Tấn Dương cũng đi theo đến quán nhỏ

Trông thấy một đôi tựa thiên tiên đến quán nhỏ của chính mình, đại thúc cao hứng cực kỳ “Vị tiểu thư cùng thiếu gia, ta chỗ này còn có rất nhiều đây, các ngươi xem qua một chút” sau đó từ trong rương xuất ra rất nhiều đèn trời xinh đẹp nhiều màu sắc.

Tấn Dương nhìn đèn xinh đẹp trong tay thờ dãi “Aiz, so với chúng ta làm hôm qua đẹp hơn rất nhiều, sớm biết đã bảo Tiểu Mặc đi mua về”

“Ồ đâu nha” Thẩm Uyển không cho là vậy, trong mắt nàng đèn trời hôm qua chính là đẹp nhất, cái này làm sao so được “Ta cảm thấy đèn hôm qua chúng ta làm đẹp mắt hơn”

“Phải không?” Hiên nhiên Tấn Dương không tin

“Đèn trời chúng ta làm so với bất cứ cái gì đều đẹp hơn” Thẩm Uyển nghiêm túc nói

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển, Thẩm Uyển cũng nhìn Tấn Dương, hai người lúc này trong mắt chỉ có hình bóng của đối phương.

“Thẩm cô nương...” Một tiếng Thẩm cô nương làm cho hai người quay mặt đi có chút ngượng ngùng

Người kia có chút thờ dốt gọi “Thẩm cô nương” An Thế Hiên chạy có chút gấp, hắn còn tưởng nhìn lầm. “Tấn thế tử” gặp Tấn Dương cũng ở đây, lễ phép chào hỏi.

“Ha ha, An công tử cũng đi dạo phố à” như thế nào Thẩm Uyển cứ ra ngoài lại đụng phải hắn, thực hoài nghi hắn chính là ngày ngày chò trên đường, Tấn Dương nhếch miệng cười

“An công tử” Thẩm Uyển nhìn thấy An Thế Hiên thoáng khom người, lúng túng cúi thấp đầu nhìn Tấn Dương

“Đúng vậy, nương bảo ta đi Cẩm Tú phường giúp nàng lấy y phục” An Thế Hiên nói, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Thẩm Uyển

“A, thật trùng hợp vậy chúng ta cũng là đi Cẩm Tú phường” Tấn Dương gặp An Thế Hiên ánh mắt nóng rực nhìn Thẩm Uyển, lại nhìn Thẩm Uyển lúng túng cúi đầu, trong lòng thật sự không thoải mái.

“Thật sự là trùng hợp, thế tử không ngại An mã cùng nhau đi chứ?”

Xem ra tình chàng ý thiếp như vậy ta nói cái gì sẽ hữu dụng sao “Không ngại, An công tử xin mời” Tấn Dương chịu đựng không thoải mái trong lòng nở một nụ cười nói

Thẩm Uyển nghe thấy Tấn Dương đồng ý cán cán môi không nói gì, bước đi trước một bước. Sau đó An Thế Hiên cũng đi theo.

Cẩm Tú phường----

Phải nói ngoại trừ vài vóc tốt nhất ở hoàng cung thì Cẩm Tú Phường chính là nơi tốt nhất

“Tiểu thư” chương quý Cẩm Tú Phường nhìn thấy Thẩm Uyển đến, mau chạy ra nghênh đón.

Thẩm Uyển chỉ khẽ gật đầu “Kỷ thúc, ngoại đi làm việc đi, ta sẽ tự xem qua một chút”

“Vâng”

Không nghĩ tới Cẩm Tú phường thế nhưng là sản nghiệp của Thẩm gia, Tấn Dương cười cười, khó trách Thẩm gia làm ăn lớn như thế

“An công tử, y phục của ngoại đã làm xong” Tiểu nhị đưa cho An Thế Hiên y phục hoàn hảo

An Thế Hiên nhìn cũng không nhìn đến y phục, đến bên cạnh Thẩm Uyển, chỉ thấy Thẩm Uyển khẽ cúi đầu nhìn một khúc vải màu trắng “Màu trắng rất thích hợp với ngoại”

“Trắng như vậy làm gì, cũng không phải là ra đón tuyết rơi” Tấn Dương nói thầm

Nghe Tấn Dương nói như vậy, Thẩm Uyển thả khúc vải màu trắng trong tay ra, dự định đi xem loại khác

An Thế Hiền lập tức nịnh nọt “Thẩm cô nương, An mỗ cảm thấy màu xanh nhạt này rất đẹp. Còn có, màu hồng phấn này cũng không tồi, rất thích hợp với ngươi”

Vốn là Tấn Dương cần phải cùng Thẩm Uyển chọn vải, nhưng lúc này nhìn thấy An Thế Hiền nhiệt tình lựa chọn vải cùng Thẩm Uyển, có chút khó chịu, rốt cuộc ta cùng nàng chọn hay ngươi cùng nàng chọn a. Trong lòng có chút bực bội. Đi về hướng bên kia nhìn xem một cô nương vì chọn vải mà rầu rĩ, liền đối với cô nương kia nói “Vị cô nương này ta xem ngươi lớn lên thật xinh đẹp, vải bên tay trái không hợp với ngươi, bên phải màu đỏ cùng ngươi rất hợp đây”

Nữ tử thấy người tuần mỹ như vậy đi tới bắt chuyện cùng nàng, trong nháy mắt gò má liền đỏ ửng “Công...công tử nói rất đúng”

“Nếu có thể hay là mua chút ít vải màu hồng phấn đi”

“Hảo” nữ tử sớm đã bị Tấn Dương làm cho mê mẩn choáng váng đầu óc, Tấn Dương lúc này nói cái gì chính là cái đó

Thẩm Uyển đối với An Thế Hiền chỉ là lễ phép cười cười, không nói gì, trong đầu nàng lúc này chỉ nghĩ quần áo lụa là hắt đi nơi nào. Nhìn bốn phía lại phát hiện Tấn Dương đang cùng một nữ tử cười cười nói nói

“Thẩm cô nương, ngươi xem cái này...”

Thẩm Uyển quay đầu sang, sắc mặt thay đổi, nhẹ nói “An công tử, Thẩm Uyển hôm nay xem vải có chút mệt, ta phải đi về trước”

Tấn Dương ở phía xa nghe được Thẩm Uyển nói có chút mệt, liền lo lắng xoay đầu lại.

Không đợi Tấn Dương gọi, Thẩm Uyển không nhìn đến Tấn Dương liền bỏ đi. Lưu lại Tấn Dương một mặt mù mịt cùng An Thế Hiền đứng tại chỗ nhìn Thẩm Uyển

Nhìn An Thế Hiền ánh mắt thâm tình nhìn theo bóng lưng Thẩm Uyển, Tấn Dương âm thầm thở dài, ta đã đáp ứng cộp cái thành toàn cho nàng, cần làm tốt đến cùng đi “An công tử, ta tới Dương Châu không bao lâu, không biết có nơi nào thú vị không, nếu không ngày mai An công tử dẫn ta cùng Thẩm Uyển đi du ngoạn thế nào?”

“Hảo, hảo, Tấn thế tử không chê, kia An mỗ ngày mai liền mang bọn ngươi đi du ngoạn”

“Hảo, liền như vậy đi, ngày mai thông báo cho ngươi” Tấn Dương cười cười, chỉ là nụ cười kia có bao nhiêu phần thật lòng chỉ có nàng mới biết “Kia ngày mai gặp lại”

“Ngày mai gặp” An Thế Hiền vui mừng đáp

.
. .
.

Tấn Dương trở lại Thẩm phủ đẩy cửa phòng Thẩm Uyển ra, nàng cũng biết Thẩm Uyển lúc này sẽ tại trong thư phòng “Như thế nào lại trở về một mình?”

Thẩm Uyển không để ý tới Tấn Dương

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển không nhìn đến mình, có chút kỳ quái sờ mũi, tại sao lại không để ý đến ta a “Ngươi đoán xem ta mang cái gì về cho ngươi?”

Tấn Dương đi đến trước mặt Thẩm Uyển nở một nụ cười thật to nhưng Thẩm Uyển vẫn như cũ không để ý tới.

“Mau mau xem a” Tấn Dương đem khăn tay mở ra “Đây là cầu kỳ”

“.....”

Gặp Thẩm Uyển chưa để ý đến mình, Tấn Dương có chút ủy khuất, nhếch miệng “Nhìn thấy ngươi lựa vải vóc mệt mỏi, ta hảo tâm mua chút cầu kỳ cho ngươi ăn, còn không cảm kích, hừ, không ăn thì thôi vậy ta tự mình ăn”

Nói xong cầm lên mấy quả cầu kỳ nhét vào miệng. Mồm nhai vài cái sắc mặt liền khó coi “Phi phi phi....chua chết được, chua chết ta, đại thúc kia dám gạt ta, còn nói không chua”

“Phốc....” Thẩm Uyên nhìn thấy mặt mày Tấn Dương nhăn nhúm, không nhịn được cười ra tiếng

Tấn Dương thấy Thẩm Uyên cười, biết rõ nàng đã bót giận, bắt quá ngoài miệng vẫn nói “Cười cái gì a? Còn không phải vì nguoi sao, thật chua chết ta”

“Lấy ra đi”

“Cái gì?” Tấn Dương khó hiểu nhìn Thẩm Uyên

“Cầu kỷ...” Thẩm Uyên liếc Tấn Dương một cái, nếu không phải nguoi tùy tiện treo hoa ghẹo nguyệt ta sẽ tức giận sao

“Thật sự là rất chua” Tấn Dương đem cầu kỷ đưa tới

Thẩm Uyên cầm lấy rất thực nữ căn một ngụm nhỏ, vội vàng che miệng “Thật sự là quá chua”

“Ha ha, ta đã nói mà”

“Nguoi nha, ngay cả cầu kỷ cũng không biết mua”

“Uy cộp cái, nguoi mau nói lại lần nữa”

“Ta liền nói đây”

“Ha ha ha ha”

Trong phòng truyền ra từng đợt tiếng cười.....

.

.

.

Ngày hôm sau---

“Thiếu phu nhân, đây là thiếu gia nhà ta đưa cho nguoi” Tiểu Thanh cầm một mảnh giấy đưa cho Thẩm Uyên

Thẩm Uyên có chút nghi hoặc nhìn Tiểu Thanh, Tiểu Thanh cũng lắc đầu, chính nàng cũng không biết a

Thẩm Uyên mở tờ giấy ra nhìn. “Đi Tây Nguyên hồ Tiểu đình”

Thẩm Uyên vô cùng vui mừng, đây là....hẹn hò sao....

“Thiếu phu nhân, thiếu gia nói, muốn nguoi mau đến”

“Hảo, nguoi về nói lại với thiếu gia nguoi, ta sẽ đến” Thật là, đều ở cùng một phủ, còn viết giấy cái gì, nghĩ thâm như vậy nhưng Thẩm Uyên vẫn thu lại cất vào tay áo.

.

.

.

Trải qua một phen chuẩn bị quần áo, Thẩm Uyên ngồi xe ngựa đi Tây nguyên hồ tiểu đình nhưng lại không thấy Tấn Dương đâu, chỉ thấy An Thế Hiện chờ ở đây.

“Uyển nhi” An Thế Hiện nhìn thấy Thẩm Uyên rất kích động

“An công tử” Thẩm Uyên thấy người tới là An Thế Hiện, có chút thất vọng, khom người nói “An công tử, vì sao nguoi lại ở đây?”

“A, là Tấn thế tử bảo ta đến, vốn hắn nói cả ba người sẽ đi bơi hồ nhưng hắn lại có việc không tới, ha ha...như vậy cũng tốt”

Thẩm Uyên nghe An Thế Hiện nói xong mặt liền trắng xanh. Nàng cực kỳ thông minh biết rõ đây là mưu kế của Tấn Dương, đáy lòng liền nở một nụ cười khó

“Uyển nhi, kỳ thật hôm nay.....”

“An công tử....” không đợi An Thế Hiện nói xong Thẩm Uyên đã cắt lời “An công tử, ta nghĩ từ nay về sau chúng ta không nên gặp mặt nữa”

“Cái gì???”

“Ta đã là nữ nhân có chồng, gặp người sợ là không thích hợp, do đó lúc này nói rõ ràng đi để tránh càng lúc càng sai” vốn còn chưa nghĩ ra nói thế nào nhưng tình cảnh bây giờ nàng không nói không được.

“Uyển nhi....người...” An Thế Hiền sau khi nghe xong, sợ hãi lùi kéo tay Thẩm Uyển

Thẩm Uyển không chút lưu tình tránh thoát “Mặc dù ta đã làm mất ngọc bội của người, Thẩm Uyển cảm thấy rất có lỗi nhưng là....người không nên tìm ta nữa” nói xong lạnh lùng bước đi, nàng phải về Thẩm phủ hỏi tội người kia.

Lưu lại bóng lưng cho An Thế Hiền, kỳ thật lần trước tại thơ hữu hán nhật được ngọc bội gia truyền trên đỉnh núi, chỉ là chưa nói cho Thẩm Uyển biết, vốn là hôm nay định đưa lại cho nàng.

.

.

.

Tấn Dương mới vừa thức dậy, ngủ nửa cũng không ngon giấc, cũng không biết làm sao lại như vậy. Trong lòng lúc này luôn nghĩ tới Thẩm Uyển, sau khi đem thư đưa cho An Thế Hiền căn bản là không ngủ được, đêm cừu cũng vô ích, tâm tình có chút bức bối, có chút đè nén. Giống như có tảng đá lớn đè trong lòng đến không thở nổi.

Định dùng nước lạnh rửa mặt làm thanh tỉnh đầu óc đang nghĩ ngợi lung tung. Nhìn trong chậu nước bóng của mình, bọn họ lúc này bơi hồ rất vui vẻ đi

Đột nhiên trong chậu chuyển thành hình ảnh Thẩm Uyển cùng An Thế Hiền cùng một chỗ

“A....” Tấn Dương có chút nổi điên lấy tay khuấy tung chậu nước, bọt nước nổi lên bốn phía, đánh vào mặt nàng.

Lúc này Thẩm Uyển đã trở lại...

“Người....làm sao liên....” Tấn Dương ngạc nhiên nhìn Thẩm Uyển đứng trước mặt mình

Chát----- một cái tát tai đánh vào mặt Tấn Dương

“Người.....tại sao lại đánh ta...” Tấn Dương che lấy gò má bị Thẩm Uyển đánh, tức giận nói

Thẩm Uyển trầm mặt, Tấn Dương không nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Uyển chỉ cảm thấy hai vai nàng đang run rẩy “Ta điên rồi, người không biết tại sao đứng không, hảo, ta nói cho người biết lý do, ta thích người, lý do này có đủ không” Thẩm Uyển hét lên, một giọt nước mắt óng ánh trong suốt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trốn tránh

Tấn Dương ôm gò má kinh ngạc nhìn Thẩm Uyển, lời nói vừa rồi của Thẩm Uyển làm nàng sợ choáng váng, đồng tử phóng đại vô hạn. Nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia đang khóc tựa như lòng nàng bị ai đâm một đao, tuy nhiên chết lặng không có cảm giác.

“Hắc...ha ha....” Tấn Dương cố nặn ra vẻ tươi cười “Làm sao có thể, ta chính là con nhà giàu Tấn Dương a, chuyện này một chút cũng không buồn cười có được hay không” Tấn Dương cười nhưng nước mắt cứ thế chảy ra.

“Nếu như người cảm thấy đây là chuyện đáng chê cười vậy liền đem nó như chuyện cười đi” giọng nói của Thẩm Uyển lạnh lùng như băng “Nếu có thể ta cũng hy vọng đây chính là chuyện cười” nói xong nàng xoay người đi lưu lại hai hàng lệ

Lúc Thẩm Uyển đi rồi, Tấn Dương rốt cuộc không thể cười nổi nhìn bóng lưng gầy yếu của Thẩm Uyển có chút thống khổ nhắm mắt lại, rốt cuộc là sai làm ở đâu...

“Tiểu thư....ngươi....” Nghiễn Nhi ngạc nhiên nhìn tiểu thư nhà nàng trở về

Thẩm Uyển không nói lời nào, bắt đầu giặt trăm cái tóc lung tung cũng không để ý có đau hay không dùng sức kéo ném xuống đất, xiêm y mới nhất cũng cời ra ném xuống.

Nghiễn Nhi thấy như thế vội vàng ngăn cản hành động điên cuồng của Thẩm Uyển “Tiểu....tiểu thư ngươi làm cái gì vậy a” nắm chặt tay Thẩm Uyển “Sợi tóc cũng bị ngươi kéo đến hư mất”

“Dùng trăm cái tóc được gì, mặc xiêm y xinh đẹp thì được gì, ăn mặc thế này cho ai xem đây” Thẩm Uyển thống khổ nói xong tiếp tục kéo, búi tóc vốn được chải cẩn thận xinh đẹp lại bị kéo đến ngổn ngang.

“Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì” Nghiễn Nhi nhìn thấy Thẩm Uyển hành hạ mình như thế, khóc hô “Tiểu thư ngươi đừng dọa Nghiễn Nhi”

Bị Nghiễn Nhi khóc hô như vậy Thẩm Uyển ngừng kéo cây trăm cái tóc có chút ghen ngào nói “Nghiễn Nhi....”

“Tiểu thư....”

Sau đó Thẩm Uyển ôm lấy Nghiễn Nhi khóc rống lên.

Nghiễn Nhi không biết chuyện gì đã phát sinh, tuy nhiên nàng không dám hỏi, nàng chỉ biết là hôm nay tiểu thư tràn đầy vui mừng chuẩn bị ăn mặc một phen, mang đồ trang sức trang nhã, cài lên cây trăm trân quý cao hứng muốn cùng cô gia đi Tây nguyên hồ du ngoạn, bộ dạng cao hứng lúc tiểu thư ra cửa lần đầu tiên Nghiễn Nhi nhìn thấy. Nhưng bây giờ tiểu thư lại khóc thương tâm như thế, cũng là nàng chưa từng thấy qua.

Bên kia Tần Dương không khá hơn chút nào so với Thẩm Uyển, nàng chạy tới Say quân lâu mua say. Nàng không biết chuyện gì đã xảy ra tại sao lại biến thành như vậy. Rõ ràng bắt đầu không phải như thế, cả hai đều chán ghét đối phương không phải sao? Chỉ cần thúc đẩy Thẩm Uyển cùng An Thế Hiền sau đó nàng thành công bắt từ thư trở về Tần phủ không phải sao? Vì cái gì? Vì cái gì Thẩm Uyển nói thích nàng....

Một bầu rượu uống một hơi cạn sạch, rượu này như thế nào hôm nay thật khó uống “Có ai không, rượu này thật khó uống, đổi cho bổn thiếu gia bình rượu ngon”

Nói xong cầm lấy bình rượu khác chuẩn bị uống cạn, lại bị một bàn tay thanh mảnh chặn lại.

Tần Dương ngẩng đầu nhìn người trước mặt “Tại sao lại là ngươi???” thấy người tới là Tiết Sương, hất tay nàng ra tiếp tục uống

“Ngươi uống rượu như thế, cần gì phải làm vậy” Tiết Sương khuyên nhủ

Chỉ là Tần Dương không để ý, một ly lại một chén uống xuống bụng “Ngươi sao lại đến đây?”

“Ma ma đồng ý cho ta bán nghệ không bán thân” Tiết Sương nhẹ nói

“Thì ra là như vậy, hảo, theo cùng ta uống vài chén” Tần Dương đem chén rượu đến trước mặt Tiết Sương, rót đầy một ly

Nhìn thấy Tần Dương như thế, Tiết Sương đành ngồi xuống, bưng chén lên

“Nào, cạn chén”

Tiếng chén rượu va chạm nhau, Tần Dương uống một hơi cạn sạch. Đón lấy chén rượu rót đầy, lại một hơi uống sạch. Tiết Sương xem như hiểu, hẳn muốn cùng mình uống hết chỗ rượu này, khẽ thở dài.

Rốt cuộc Tần Dương có chút say. Ở bên ngoài Mặc Ngôn thấy sắc trời không sớm, đỡ lấy Tần Dương “Thiếu gia, sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi”

“Trở về?!!” Tần Dương trong men say mộng lún nghe phải đi về, trong nháy mắt liền thanh tỉnh vội vàng lắc đầu đẩy Mặc Ngôn ra “Không...ta không về, không về...ta không nên gặp cạp cái”

“Nhưng...thiếu gia cần phải quay về”

“Ta nói không quay về” Tần Dương có chút tức giận, cầm lấy bình rượu ném xuống đất

Tiết Sương thấy thế vội vàng trấn an “Hào hảo, không quay về” nàng biết rõ người say rượu tính tình rất khó đoán, rất đáng sợ

“Ta....ta không cần quay về....” Tấn Dương thuận thế ngã lên vai Tiết Sương “Ta không về, ta không biết đối mặt nàng như thế nào, ta không về, không về a....” một lần lại một lần lặp lại không quay về

Mặc Ngôn vốn muốn tiến lên đã thấy Tiết Sương đối với hắn lắc đầu

Gặp Tấn Dương đang tức giận, hơn nữa luôn miệng nói không muốn về, chỉ đành chờ dài nói “Kia thiếu gia nhà ta cầu Tiết cô nương chăm sóc, tại hạ cần về báo thiếu gia bình an”

“Mặc công tử yên tâm, hắn là ân nhân của Tiết Sương, tự nhiên Tiết Sương sẽ chăm sóc cho hắn”

Nghe được Tiết Sương bảo đảm, Mặc Ngôn cũng yên tâm chút ít “A, đúng rồi, đừng động đến y phục của thiếu gia nhà ta, hắn sẽ mất hứng”

Tiết Sương gật đầu nhẹ, Mặc Ngôn yên tâm liền đi. Để lại Tấn Dương như hải tử đang khỉ.

Tiết Sương đem Tấn Dương đỡ lên giường, đắp kín mền cho hắn, đột nhiên Tấn Dương nắm lấy tay Tiết Sương, hai mắt mông lung “Chớ đi, chớ đi”

Tiết Sương vỗ vỗ tay Tấn Dương trấn an “Ta sẽ không đi”

Nghe thấy Tiết Sương bảo đảm, Tấn Dương nhẹ nhàng rút tay về, thở phào nhẹ nhõm ngủ thiếp đi....

Ngày hôm sau---

Thẩm Uyển nhìn thấy Nghiễn Nhi giữ mình cả đêm hai mắt hồng hồng có chút băn khoăn “Nghiễn Nhi, người giữ ta một đêm, nhanh đi nghỉ ngơi đi”

Nghiễn Nhi vội vã lắc đầu, nhìn Thẩm Uyển sắc mặt tái nhợt, khí sắc không tốt lắm khẩn cầu nói “Tiểu thư, người cả ngày hôm qua không ăn cái gì, người ăn chút gì có được không?”

Thẩm Uyển nhìn Nghiễn Nhi như thế, gật đầu nhẹ, miễn cưỡng cười một tiếng “Vậy sau khi ta ăn xong người hãy đi nghỉ ngơi”

“Hào” Nghiễn Nhi thấy Thẩm Uyển đồng ý ăn cơm vội vàng gật đầu, chạy ra ngoài

.

.

.

Tấn Dương mở đôi mắt mờ mờ như ra...

“Người đã tỉnh à” Tiết Sương thấy Tấn Dương tỉnh liền gọi một tiếng

Tấn Dương kiểm tra y phục mình không có việc gì lại bắt đầu uống rượu

“Làm sao người tỉnh dậy liền uống nữa à” Tiết Sương nhìn thấy Tấn Dương tiếp tục uống rượu liền đem bình đoạt lấy

“Trà lại cho ta”

“Người chẳng lẽ chưa từng nghe qua, rượu đến khổ tâm buồn càng buồn sao. Đừng uống nữa, người sẽ càng sầu thêm mà thôi” Tiết Sương đem bình rượu để xuống nói “Người có chuyện gì có thể nói ra, đừng chỉ biết ngồi đây uống rượu, nói ra trong lòng sẽ thoải mái một chút”

“Chuyện của ta, người sẽ không hiểu”

“Người không nói làm sao biết ta không hiểu”

Gặp Tiết Sương muốn biết chuyện của nàng, liền nói ra “Ta trước kia bị một nữ nhân ta yêu phản bội vì vậy phong bế lòng mình, về sau vì gia tộc có hôn ước liền phải lấy người kia kia. Vừa mới bắt đầu cả hai đều nhìn nhau không thuận mắt, mà nàng ấy cũng có người trong lòng. Sau đó xảy ra một ít chuyện, hai người chúng ta cùng nhau mở lòng, trở thành bằng hữu, ta đáp ứng giúp nàng cùng người thương gặp mặt. Sau đó hai bên không liên quan gì đến nhau, chờ đến thời gian đã định sẽ giải trừ hôn ước, nhưng....nhưng hôm qua nàng lại nói yêu thích ta. Ta không biết sai ở đâu, này vốn là ta không nghĩ đến”

Nói xong Tấn Dương lại uống vài ngụm rượu, Tiết Sương đại khái đã hiểu nội dung “Vậy trong lòng người nghĩ thế nào?”

“Ta à? Ta không biết. Chỉ là việc này quá đột ngột làm ta chưa chuẩn bị...”

“Người thích nữ tử có hôn ước với người sao?”

“Ta không biết, trong tâm ta rất loạn”

“Như vậy đi, người nhắm mắt lại, xem một chút người người nghĩ đến đầu tiên là ai?”

Tấn Dương nghe lời Tiết Suong, nhắm mắt lại, đột nhiên trong đầu nghĩ tới những ngày cùng Thẩm Uyển sống cùng nhau, Thẩm Uyển lúc động phòng hưng dữ hết ném rồi lại gọi nàng, Thẩm Uyển luôn đối với nàng tức giận, Thẩm Uyển ôn nhu bôi thuốc cho nàng, Thẩm Uyển ưu nhã lúc đánh đàn, cả nét mặt tươi cười của Thẩm Uyển. Giờ phút này trong đầu Tấn Dương tất cả đều là hình ảnh của Thẩm Uyển, bộ dáng của Thẩm Uyển, nàng đều nhớ rõ rành mạch.

Hoảng sợ, Tấn Dương vội vàng mở mắt ra, không muốn suy nghĩ nữa.

Tiết Suong nhìn thấy dáng vẻ kinh hoàng của Tấn Dương cũng đoán được người Tấn Dương nghĩ đến là ai “Người người nghĩ đến đầu tiên có phải là nữ tử có hôn ước với người có phải hay không, người đã yêu nàng có đúng không?”

“Không đúng, làm sao có thể. Ta nói rồi ta vẫn còn yêu người trước kia”

“Người cũng nói đó là trước kia, tình yêu chính là như vậy, tới thời điểm đột nhiên xuất hiện cũng có thời điểm sẽ lặng lẽ chạy đi. Người dám nói, thời điểm người cùng nàng kia rất vui, nhìn thấy nàng cười người cũng thấy tâm tình rất tốt, thấy nàng khổ sở, người cũng cảm thấy đau lòng. Người lúc nhìn thấy nàng tâm sẽ nhộn nhạo” Tiết Suong chỉ vào ngực Tấn Dương

Tay phải Tấn Dương che lấy vị trí trái tim, chỗ kia vì Thẩm Uyển phát sốt mà sợ hãi, bởi vì nụ cười của nàng sẽ nhảy lên kịch liệt, bởi vì ở gần Thẩm Uyển mà khẩn trương....

Chẳng lẽ ta thực sự....

Lời này của Tiết Suong như tảng đá lớn ném xuống mặt hồ yên tĩnh của Tấn Dương khơi dậy ngàn tầng sóng lớn. Là từ khi nào thì bắt đầu thích người kia, lòng nàng từ khi nào vì tâm tình của Thẩm Uyển mà phập phồng. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, thế nhưng lặng lẽ đến nàng không chuẩn bị kịp

“Không, ta....ta không thích nàng...” Tấn Dương liều mạng phủ nhận, uống cạn bình rượu, muốn dùng cồn để làm tê dại con tim, chết lặng tình cảm của mình.

Tiết Suong nhìn thấy Tấn Dương như thế không chịu thừa nhận nói “Người ngay cả dũng khí thừa nhận yêu nàng cũng không có, thật là một tiểu quỷ nhất gan”

Tấn Dương nghe Tiết Suong nói mình là tiểu quỷ nhất gan, khoe miệng không khỏi cười khò, đúng vậy, nàng chính là một tên quỷ nhất gan, nàng làm sao có thể yêu lần nữa, nàng làm sao có thể. Nếu nàng là Sally nàng sẽ liều lĩnh cho dù bị người đời cười nhạo cũng không sao cả, nhưng bây giờ nàng là Tấn Dương, nàng là Tấn gia Nhị thiếu gia, nàng đang sống trong thời cổ đại, chuyện đó làm sao có thể xảy ra, nàng không thể nhìn Thẩm Uyển bị người đời chê cười.

Cô lỗ

Tấn Dương bắt đầu mãnh liệt uống rượu, nàng không muốn mọi chuyện xảy ra như vậy

“Mặc kệ người” nhìn thấy Tấn Dương không dám thừa nhận, Tiết Suong cũng không biết nói gì hơn “Chính người tự mình giải sầu đi, dù sao Mặc công tử cũng sẽ mau đến đây”

“Người muốn đi đâu?”

“Ta phải về nhà”

“Ta...ta cũng theo người về có được hay không?” Tấn Dương giữ chặt tay Tiết Suong “Ta hiện tại chưa muốn về nhà, ta còn chưa biết phải đối mặt với nàng như thế nào, cầu xin người”

Rốt cuộc Tiết Suong cũng bị ánh mắt đáng thương kia đánh bại “Được rồi”

.
. .
.

Thẩm phủ----

Thẩm Uyển chưa thấy Nghiễn Nhi quay trở lại có chút bận tâm không biết Nghiễn Nhi đã xảy ra chuyện gì, nén lại một mối đi đến phòng bếp dự định tìm Nghiễn Nhi, mới vừa đi đến cửa đã nghe gia đình trò chuyện

“Uy, người vừa nói có thật không?”

“Cái gì a?”

“Chính là người nói hôm qua cô gia buổi tối đi thanh lâu không trở lại”

“Đương nhiên, ta chính tai nghe Mặc đại ca nói với Tiểu Thanh tỷ, cô gia tại thanh lâu nói không muốn trở lại”

Thẩm Uyển ngoài cửa thò đầu nghe được không cẩn thận đụng phải một nha hoàn “Tiểu thư...thực xin lỗi...người....người không sao chứ?” Nha hoàn lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của Thẩm Uyển

“Tiểu thư...”

Thẩm Uyển không để ý đến nha hoàn, chỉ cảm thấy tâm bị người hung hăng cắt một đao, nằng đau quá, chỉ muốn thoát khỏi nơi này. Hắn tình nguyện ở nơi ông bướm đây cả một buổi tối cũng không nguyện ý đổi mặt với nàng có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bắt cóc

“Tiểu thư?”

Vừa rồi tại phòng bếp nói chuyện gia đình nghe nha hoàn kêu một tiếng tiểu thư, cuống quýt vội vàng chạy ra

“Tiểu thư? Tiểu Thúy người mới vừa nói là tiểu thư sao?”

“Ân, tiểu thư vừa rồi đứng ở phòng bếp, sau đó liền chạy đi” Tiểu Thúy nói

“Xong rồi, xong rồi. Có phải hay không chuyện chúng ta vừa nói bị tiểu thư nghe được”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Không biết a”

“Các người đang nói gì đấy?” Nghiễn nhi đến phòng bếp lấy đồ, vừa rồi gặp Tiểu Thanh tỷ tỷ liền hàn huyên một vài câu, mới nhớ tới còn phải mang thức ăn đến cho tiểu thư

Ba người thấy Nghiễn nhi đến vội vàng nói “Nghiễn nhi, vừa rồi...vừa rồi ta cùng A Vượng đang nói chuyện cô gia bị tiểu thư nghe thấy”

“Cái gì? Các người nói cái gì a???” Nghiễn nhi lo lắng hỏi, thật vất vả tiểu thư mới bình tâm trở lại, sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa đâu chứ

“Chúng ta...chúng ta....” Hai người khần trương nhìn đối phương, khuôn mặt hối hận

“Nói a, rốt cuộc đã nói cái gì?” Nghiễn nhi bị hai người này làm cho vội muốn chết

“Chúng ta nói....nói cô gia đêm qua không muốn về phủ, một đêm đều ở thanh lâu”

“Người...các người...” Nghiễn nhi lúc này bị tức chết rồi, nguy rồi, tiểu thư sẽ lại thương tâm, nghe cô gia đi thanh lâu cả đêm nàng sẽ thế nào đây
“Aizz! thật sự là bị các người hại chết” Nghiễn nhi vội dúi miệng xuống đi tìm tiểu thư

.
.
.

Thẩm Uyển một đường chạy ra khỏi phủ, vốn là thân thể có chút suy yếu, chạy như vậy có chút nhện không được dựa vào tường, có chút mệt đi vào một ngõ hẻm, nước mắt nhện không được rơi xuống...

Một màn này lại bị Chu Đăng Thịnh đang ngồi trong kiệu nhìn thấy, nguyên lai là tiểu nương tử lần trước, nhìn xem xung quanh không có ai, lộ ra nụ cười nham hiểm, thật sự là không nên bỏ qua thời điểm này, tìm nhiều ngày như vậy rốt cuộc cũng nhìn thấy, lần này tiểu nương tử chạy không thoát a. Đối với hai thuộc hạ nháy mắt ra dấu. Sau đó hạ kiệu, hướng Thẩm Uyển đi đến.

Hai gã gia đình nhìn thấy trong hẻm nhỏ ngoại trừ Thẩm Uyển không có ai khác liền ngăn chặn đường Thẩm Uyển. Thẩm Uyển cả kinh “Các người...” Vừa định mở miệng đã bị người bịt miệng lại đem nàng kéo đến cỗ kiệu

“Ngô ngô...” Thẩm Uyển liều mạng giãy giụa, làm hai gã kia có chút lao lực

“Cứu...” thật vất vả mới được thả ra chút ít, vừa định hô cứu mạng, hai gã gia đình cả kinh, lo lắng sẽ khiến người khác chú ý. Thẩm Uyển chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức, lập tức thân không thể nhúc nhích cũng không thể la to, nhanh chóng bị người khiêng vào trong kiệu, bước nhanh nâng kiệu đi

Thẩm Uyển bị người khiêng vào một cái phòng, trong thấy người trong phòng chính là người lần trước làm cho nàng chán ghét, khuôn mặt hoảng sợ nhìn Chu Đăng Thịnh.

Chu Đăng Thịnh nhìn thấy mỹ nhân mình tha thiết mơ ước, đương nhiên là vô cùng vui vẻ “Chậm một chút, chậm một chút. Khốn kiếp, nhẹ tay một chút a, nếu là đã thương nương tử ta, lão tử liền làm thịt các người”

Thẩm Uyển bị người kê đặt ở trên giường....

“Tiểu nương tử, chúng ta lại gặp mặt a. Hắc hắc, lần trước ngươi chạy thoát khỏi ta, lần này ta sẽ không cho ngươi cơ hội này” Chu Đăng Thịnh hai mắt tỏ sáng nhìn Thẩm Uyển

Thẩm Uyển nhắm nhúm mắt mày, trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi, muốn nói cái gì đó nhưng không thể nói được.

“Tiểu nương tử, làm sao vậy? Có phải hay không muốn nói chuyện? Đến a, mau giải nguyệt cho tiểu nương tử”

“Vâng!” một gã gia đình nhận mệnh đi tới

“Cứu mạng a, cứu mạng a!!!!” Thẩm Uyển được giải nguyệt, lập tức hô to. Hy vọng có người nghe thấy tiếng nàng kêu cứu

Chu Đăng Thịnh cười ha ha. Đối với Thẩm Uyển nói “Tiểu nương tử, không có ích gì a, ngươi gọi đến hồng cô hòng cũng không ai nghe được”

“Các người đều đi xuống đi!” Chu Đăng Thịnh ra lệnh cho mọi người trong phòng

“Hắc hắc, tiểu nương tử, trong phòng hiện tại chỉ có hai người chúng ta, chúng ta có thể hảo hảo trò chuyện a” Chu Đăng Thịnh lộ ra một nụ cười bỉ ổi

Thẩm Uyển nhìn thấy mọi người đều đi, chỉ lưu lại tên Chu Đăng Thịnh chảy nước dãi nhìn nàng liền cảm thấy vô cùng chán ghét, cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo một chút đối với Chu Đăng Thịnh nói “Ngươi biết ta là ai không? Ta chính là thiên kim của Thẩm phủ?”

“Ha ha, ta không cần biết ngươi là ai, cho dù ngươi là nữ nhi của Ngọc Hoàng đại đế lão tử cũng không tha” Chu Đăng Thịnh nắm tay Thẩm Uyển “Trời a, bàn tay tiểu nương tử thật tròn mềm, chắc hẳn trên người tiểu nương tử càng tròn càng non” sau đó giống như con chó ngửi ngửi tay Thẩm Uyển “A! Thơm quá!!!” theo mu bàn tay di chuyển lên trên

Nước mắt Thẩm Uyển bắt đầu chảy xuống, sắc mặt trắng bệch, chán ghét quay đầu đi “Ngươi....ngươi là tên vô sỉ....”

Đương đến cỗ Thẩm Uyển “Quá thơm, tiểu nương tử, ta thật không nhịn được” Chu Đăng Thịnh nhịn không được nữa bắt đầu kéo xiêm y Thẩm Uyển

“A....không cần....không...” Thẩm Uyển hét chói tai

Y phục đã bị Chu Đăng Thịnh kéo đến mất trật tự, Chu Đăng Thịnh hai mắt tỏ sáng nhìn Thẩm Uyển “Không cần a? Hắc hắc, ta thật vất vả mới đem ngươi trói đến đây, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi”

Không để ý đến tiếng la khóc của Thẩm Uyển, tay bắt đầu du đả, Thẩm Uyển chán ghét cắn chặt môi, Chu Đăng Thịnh hôn đến cổ, Thẩm Uyển liền hét lên “A, không được, ta sẽ hận ngươi, ta sẽ giết ngươi!”

Nghe Thẩm Uyển nói như vậy, Chu Đăng Thịnh dừng lại “Giết ta?”

“Cho dù ta không giết được ngươi thì tướng công ta chính là hoàng thân quốc thích Tấn Dương nhất định sẽ giết ngươi” Thẩm Uyển hung hãn nói

“Tướng công của ngươi? Ngươi nói cái tên mặt trắng kia? Hẳn là Tấn Dương” Chu Đăng Thịnh nghe xong nội tâm liền chấn động. Không nghĩ hẳn chính là hoàng thân quốc thích Tấn Dương. Lập tức cười ha ha “Ha ha ha, ngươi nghĩ rằng ta sợ hắn sao? Nơi này không phải kinh đô, nói cũng không ai biết đến hắn”

Nhớ tới ngày đó Chu Đăng Thịnh vô cùng nhục nhã, ánh mắt hắn run lên, hắn lớn đến như vậy lần đầu tiên bị người khác vũ nhục, nằm mộng cũng muốn đem tên mặt trắng kia tháo thành tám khối. “Hảo, ta vừa vặn muốn tính sổ với hắn. Ngươi nói hắn là tướng công của ngươi phải không, thật tốt. Ta liền làm cho con nhà giàu đứng đầu Tấn Dương mang đại nón xanh” tay Chu Đăng Thịnh chậm rãi chạy trên người Thẩm Uyển “Ngươi nói nếu trước mặt hắn

ta làm thế này thì hẳn sẽ như thế nào, hắc hắc”

Sắc mặt Thẩm Uyên lập tức tái nhợt, ánh mắt hoang mang cùng sợ hãi, tên vô sỉ này thật đáng sợ.

“Ha ha ha...” Chu Đương Thịnh nhìn vẻ mặt căm tức của Thẩm Uyên rất hài lòng, nâng cằm Thẩm Uyên nói “Tiểu nương tử, lần này ta trước tha cho ngươi”

Sau đó ra khỏi cửa phòng...

Thẩm Uyên nhìn thấy Chu Đương Thịnh đi, thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi bị ủy khuất, trong hốc mắt chảy ra nước, nước mắt càng lúc càng nhiều, vừa rồi thật sự là dọa nạt đến hỏng. Thậm chí nàng nghĩ muốn chết.

“Quần áo lụa là, Tân Dương....ngươi đang ở đâu? Ngươi đang ở đâu a....”

Chu Đương Thịnh sau khi ra khỏi gian phòng, đối với thuộc hạ ra lệnh “Mau đi đến Thẩm phủ báo tin, nói Thẩm Uyên đang trong tay chúng ta, đến hoàng hôn gọi Tân Dương đến vùng ngoại ô. Nếu không chúng ta liền giết con tin, còn có mau tìm người của chúng ta đến, càng đông càng tốt, nhất là võ công phải cao. Bao nhiêu tiền không là vấn đề”

“Vâng!!!” gia đình nhận mệnh

.
. .
.

Nghiễn Nhi chờ đã lâu không thấy tiểu thư nhà mình về, trong lòng lo đến cuồng cuồng, đi qua đi lại trước cửa

Lúc này Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn dự định xuất phủ tìm Tân Dương, nhìn thấy Nghiễn Nhi bồi hồi trước cửa, không phải nàng nói đưa điểm tâm đến cho thiếu phu nhân sao? Như thế nào lại đứng tại cửa “Nghiễn Nhi, ngươi làm sao vậy?”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, tiểu thư....không biết nàng đã đi đâu?” Nghiễn Nhi cuồng cuồng nói

“Cái gì? Làm sao lại không biết?”

“Ta tìm đã lâu nhưng vẫn không tìm thấy”

“Đừng nóng vội, đừng vội...” Tiểu Thanh an ủi

Vèo ~ một phi tiêu bắn tới

Mặc Ngôn nhanh mắt dùng tay kẹp lấy phi tiêu “Ai?”

Muốn đuổi theo lại phát hiện trên phi tiêu có mảnh giấy, mở ra nhìn....

“Tiểu thư, tiểu thư....nàng bị bắt cóc” Nghiễn Nhi đọc mảnh giấy, nhanh chóng khóc

“Mặc Ngôn, mau đi tìm thiếu gia!”

“Hào!”

.
. .
.

Tân Dương đi theo Tiết Sương đến nhà của nàng, nhìn gian nhà đơn sơ hẹp nhỏ, trong lòng cảm giác nói không ra lời...

Tiết Sương nhìn thấy Tân Dương không tiến đến, cho là hắn ghét bỏ nhà nàng, mặt có chút xấu hổ. Nơi này xác thực không thích hợp với người giàu có như hắn “Ngươi nếu cảm thấy....”

“Như thế nào, muốn đuổi ta đi à” không nói hai lời đẩy cửa vào

“Tỷ tỷ” Tiết Tuyết Nhi nghe thấy thanh âm đẩy cửa, cho là tỷ tỷ nàng trở lại vội vàng chạy ra nghênh đón, ra đến cửa nhìn thấy một người xa lạ “Ngươi là....”

Tân Dương nhìn thấy một cô nương gầy nhỏ, cô nương kia làm cho người ta cảm giác gió thổi qua sẽ làm nàng ấy bay đi mất. Bị người hỏi như thế, có

chút lúng túng đứng nơi cửa

“Tuyết Nhi” Tiết Sương từ phía sau đi ra

“Tỷ tỷ....” Tuyết Nhi lộ ra nụ cười chạy đến Tiết Sương

“Tỷ tỷ, hân là ai?”

“A, hân nha, chính là ân công ta cùng người đề cập qua, chính hân trả tiền y dược, lại cho tỷ tỷ thật nhiều tiền”

“A?????” Tấn Dương trầm nghĩ, chính mình khi nào làm như vậy

Chỉ nghe thanh âm đầu gối chạm đất, Tiết Tuyết Nhi quỳ gối trước mặt Tấn Dương

“Tiểu muội muội, người làm gì vậy?” Tấn Dương bị hành động của Tiết Tuyết Nhi làm cho hoảng sợ

“Ân công, đa tạ người đã cứu mạng Tuyết Nhi”

“A? Là tình huống nào?” Tấn Dương nhìn Tiết Sương

“Người lần trước cho ta tiền, ta chính là dùng cứu muội muội, cho nên người là ân nhân của chúng ta” Tiết Sương giải thích, sau đó đỡ muội muội nàng đứng lên

“Còn muốn đa tạ ân công đã cho tỷ tỷ ta chỗ làm việc, giúp nhà chúng ta có tiền”

Này là tình huống gì a? Ta khi nào cho Tiết Sương chỗ làm việc, vừa định mở miệng đã bị Tiết Sương cắt đứt “Tuyết Nhi a, khách tới nhà, người xem chúng ta nên nấu chút gì đó a”

“Hào, tỷ tỷ nói rất đúng, Tuyết Nhi đi làm ngay” Tiết Tuyết Nhi lập tức chạy đến phòng bếp

“Uy, đây rốt cuộc là chuyện gì a?” Tấn Dương hỏi

“Hur!” Tiết Sương thủ thế đem Tấn Dương kéo đến một bên nói “Tuyết Nhi từ nhỏ bệnh tật, thật vất vả mới từ quỹ môn quan kéo về, không thể bị kích thích, cho nên ta không muốn nàng biết ta đến thanh lâu kiếm tiền, liền lừa gạt nàng, ta nói đến nhà quyền quý làm việc mới kiếm được tiền”

“Nàng bệnh gì?”

“Một loại bệnh không đơn giản, cần dùng linh chi lâu dài cùng nhân sâm mới có thể kéo dài tính mạng” Tiết Sương nói tới đây ánh mắt liền âm đạm

“Vậy người đến thanh lâu là vì muội muội người?”

“Ân, nguyên bản định đến thanh lâu biến diễn nhưng là lần trước bệnh tình muội muội nguy kịch cần phải dùng linh chi ngàn năm cứu mạng....”

“Cho nên người mới đi bán mình?” Tấn Dương lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra nàng không phải ham vinh hoa phú quý, là vì muội muội nàng....mà chính mình lại đối với nàng như vậy, Tấn Dương có chút áy náy nói “Ta...ta không biết chuyện này, còn vũ nhục người”

“Người không cần xin lỗi, nếu không phải là người muội muội ta không thể bảo toàn tính mạng” Tiết Sương nói

Vẫn là Tấn Dương đã nghĩ sai, nàng không giống Tiểu Thiển. Dung mạo giống nhau nhưng một người vì vinh hoa phú quý mà buông bỏ tất cả, một người lại vì tình thân mà buông bỏ.

Tiết Sương bị Tấn Dương nhìn chăm chăm có chút thẹn thùng, gò má ửng đỏ nói “Ta....ta đi giúp muội muội...”

.

.

Say quân lâu----

“Nguy rồi, thiếu gia không có ở Say quân lâu”

“Cái gì? Kia thiếu gia sẽ đi đâu? Chúng ta cần nhanh đi tìm thiếu gia, nếu không thiếu phu nhân liền nguy hiểm”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Không cần phải !

“Chúng ta đi tìm Tiết cô nương, đem qua Tiết cô nương săn sóc cho thiếu gia” Mặc Ngôn nói

“Kia Tiết cô nương đâu?”

“Đi hỏi Tàn ma ma”

“Đây không phải là thuộc hạ của đại kim chủ sao. Ha ha đã tới rồi nha, có phải hay không đại kim chủ muốn tìm cô nương, đến a”

“Không cần!” Mặc Ngôn cắt đứt nhiệt tình của Tàn ma ma “Tại hà muốn hỏi Tiết cô nương ở đâu?”

“Đại kim chủ lại tìm Tiết Sương cô nương a, này thật làm khó mama ta, Tiết Sương cô nương bình thường buổi tối mới đến Say quân lâu, hiện tại vẫn còn sớm, nếu không ngươi...”

“Ngươi chỉ cần nói đến nơi nào tìm thấy Tiết cô nương là được, nhà nàng ở đâu?” Tiểu Thanh gấp gấp hỏi

“Cái này....Tiết Sương cô nương không phải là bán thân tại Say quân lâu, cho nên không thể để lộ chỗ ở cho các ngươi biết”

Mặc Ngôn hoàn toàn không có kiên nhẫn, run rẩy nắm lấy bảo kiếm kề cổ Tàn ma ma, nghiêm mặt nói “Nói...nếu không...” Bảo kiếm tỏa sáng từ từ đến gần cổ Tàn ma ma

“A...đừng đừng...vị anh hùng này....” Dọa Tàn mama sợ hãi “Ta sẽ nói cho các ngươi biết”

“Mặc Ngôn chúng ta không còn nhiều thời gian, hay là cỡi ngựa đi”

“Ân!”

.

.

Tại nhà Tiết Sương----

“Tốt lắm, mau đến ăn cơm” Tiết Sương cuối cùng cũng mang thức ăn đến đối với Tản Dương nói

Tản Dương nghe ăn cơm lập tức ngồi xuống, nàng từ hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn cái gì, trong bụng tất cả đều là rượu, khó chịu chết nàng, lần này được ăn thật vui sướng. Nhưng ngồi xuống nhìn món ăn trên bàn mắt tròn ngược, trời ạ! đây là bữa cơm bình thường sao?!

Súp gà cầu kỳ, đồng trùng hạ thảo hầm cách thủy với cá, quý hoa móng heo....

Đều là được liệu a, món ăn duy nhất không có được liệu chính là món đậu hủ cùng hành lá

Tản Dương gian nan nuốt nước miếng, ăn bữa cơm này ta sẽ không bỏ đến mức chảy máu mũi đấy chứ!

“Làm sao vậy?” Tiết Sương nhìn thấy Tản Dương không động đũa liền hỏi

“A, không có gì, chẳng qua nhìn thấy món ăn nhà các ngươi....quá phong phú...ha ha”

“Bởi vì Tuyết Nhi thân thể suy yếu, cho nên món ăn nấu cùng một chút được liệu, nha, ta quên mất hôm nay có ngươi” Tiết Sương thả toàn bộ được liệu vào món ăn

“Ha ha, không việc gì, ta cũng có thể tắm bỏ thân thể một bữa” hy vọng sẽ không chảy máu mũi a

“Đúng vậy, ân công, cái này đối với thân thể thật sự rất tốt, Tuyết Nhi mới mấy ngày đã mập lên” Tuyết Nhi đem một khối thịt gà cầu kỳ thả vào chén Tản Dương

“Phải không? Hảo, ta liền không khách khí” Tản Dương bắt đầu bụng chén uống canh

Giá, giá----- tiếng vó ngựa càng ngày càng gần

Phịch một tiếng cửa bị Mặc Ngôn đẩy ra, lúc này không còn thời gian để ý đến lễ tiết. Ba người đang ngồi ăn cơm, liền xoay mặt ra cửa

“Thiếu gia”

“Thiếu gia”

Mặc Ngôn cùng Tiểu Thanh nhìn thấy Tần Dương liền kêu lên

“Hô, nguyên lai là Tiểu Thanh cùng Tiểu Mặc, làm ta giật cả mình, ta còn tưởng cường đạo đến, ha ha. Đến ngồi, hôm nay các người có lộc ăn” Tần Dương lôi kéo Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn

“Thiếu gia” Tiểu Thanh kéo tay Tần Dương “Không còn thời gian nữa, mau, thiếu phu nhân đã xảy ra chuyện”

“Cái gì?!” Tần Dương nghe xong liền chấn động “Đã xảy ra chuyện gì? Mau nói a”

“Thiếu gia người xem” Mặc Ngôn đưa mảnh giấy cho Tần Dương xem “Hôm nay có người dùng phi tiêu ném vào ‘Thẩm phủ’”

“Chết tiệt!” Tần Dương xé nát tờ giấy “Đây là chuyện khi nào?”

“Thiếu gia, chúng ta nhất định phải nhanh lên, đã sắp đến hoàng hôn, nơi này cách ngoại ô còn cả một lộ trình” Mặc Ngôn lo lắng nói

“Vì cái gì không nói sớm cho ta biết” Tần Dương quát, đáng chết, nếu là sớm biết một chút....

“Tìm thiếu gia làm việc có chút trễ nữa” Mặc Ngôn nói

Tần Dương sắp điên rồi, tại sao hôm qua nàng không trở về nhà...nghĩ đến Thẩm Uyển liền chạy ra khỏi cửa

“Thiếu gia, rất nguy hiểm, không thể đi một mình” Tiểu Thanh biết rõ Tần Dương muốn làm gì

Tần Dương nhìn thấy ngoài cửa có một con ngựa, leo lên ngựa nói với Mặc Ngôn cùng Tiểu Thanh “Ta không thể để nàng nguy hiểm, Mặc Ngôn người đi theo sau ta, ta hiện tại phải đi trước” sau đó hung hăng kéo cương, chỉ nghe tiếng ngựa kêu một tiếng, mang Tần Dương chạy đi

“Tiểu Thanh, thiếu gia hấn...”

“Mặc Ngôn, người mau dùng khinh công đuổi theo, nhất định phải bảo vệ thiếu gia, ta đi mời quan phủ trợ giúp” Tiểu Thanh nói

“Hào!”

Cộp cái, Thẩm Uyển, người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì a “Giá ~~~” Tần Dương liều mạng vùng vẫy, tuần mã bị đau chạy trời chết, trong lòng nàng lúc này đều nghĩ đến Thẩm Uyển, sợ chậm một chút Thẩm Uyển sẽ xảy ra chuyện không may.

.

.

.

Được giải khai huyết đạo việc đầu tiên Thẩm Uyển làm chính là liều mạng lau chỗ bị Chu Đương Thịnh hôn, liều mạng lau...như muốn đem chỗ kia biến mất. Cho đến khi chiếc khăn trắng dính màu đỏ Thẩm Uyển mới ngừng lại. Như vậy, nàng mới cảm thấy đỡ bản thân nào

Nha hoàn tiến đến hầu hạ Thẩm Uyển nhìn thấy vết máu hoảng sợ giúp Thẩm Uyển băng bó. Mới vừa băng bó xong đã có hai gã gia đinh đến cột Thẩm Uyển kéo đi....

Vùng ngoại ô-----

“Bố trí xong rồi chứ?” Chu Đương Thịnh hỏi thuộc hạ

“Đều đã an bài tốt, chỉ chờ bọn họ xuất hiện” Thuộc hạ đưa tay lên cổ làm hành động giết

“Ha ha, tốt lắm”

“Thả ta ra” Thẩm Uyển bị trói tay giữa giữa, nhưng vẫn không tránh thoát

“Trên cổ là thế nào?” Chu Đương Thịnh nhìn thấy vết máu trên cổ Thẩm Uyển liền hỏi

“Hình như là chính nàng làm” thuộc hạ trả lời thành thật

“Tính toán một chút, có lẽ như vậy sẽ làm tên Tấn Dương kia đau lòng, mau đem nàng đỡ đứng lên” Chu Đương Thịnh phát tay

“Các người muốn làm gì? Thả ta ra, người sẽ làm gì Tấn Dương?” Tay Thẩm Uyên bị trói trên cây, nghe thấy Chu Đương Thịnh muốn đối phó Tấn Dương liền kinh hãi

“Ha ha, lúc hắn đến đây người sẽ biết”

“Hắn sẽ không tới, mưu kế của người sẽ không thực hiện được”

“Phải không? Nương tử của hắn trong tay ta, ta không tin hắn sẽ không tới”

“A, người đã tính toán lắm rồi, ta không phải là người trọng yếu của hắn, hắn sẽ không nguyện lấy chính mình ra trao đổi cùng ta, ta chỉ là thê tử trên danh nghĩa của hắn” Thẩm Uyên nắm chặt quả đấm, cho mình động viên, cố gắng thuyết phục Chu Đương Thịnh

Chu Đương Thịnh nghe Thẩm Uyên nói như vậy, bắt đầu có chút do dự, hắn sẽ không không đến đi.

“Người đem ta nghĩ quá trọng yếu, đừng quên hắn là con nhà giàu đứng đầu Tấn Dương, làm sao có thể vì một nữ nhân mà tự mình lâm vào nguy hiểm đây, cho nên người mau tỉnh lại đi”

Thẩm Uyên nói như vậy cũng có đạo lý, đúng vậy, hắn là Tấn Dương không thiếu nữ nhân, hơn nữa Chu Đương Thịnh cũng nghe lời đồn đãi rằng quan hệ giữa phu thê các nàng không khá lắm, hắn sẽ đến sao? “Hừ, người có trọng yếu hay không, đến hoàng hôn sẽ biết”

Chu Đương Thịnh quảng câu nói ra rồi đi theo thuộc hạ đến chỗ tối quan sát

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bốn phía yên tĩnh, Thẩm Uyên bị trói tay có chút đau đớn. Thẩm nhủ trong lòng rằng Tấn Dương ngàn vạn lần đừng tới, tuy nhiên cũng có một phần chờ đợi Tấn Dương, không đến hắn sẽ an toàn, hắn đến lại có thể chứng minh nàng ở trong lòng hắn trọng yếu

“Chủ tử, hoàng hôn sắp qua. Hắn không phải sẽ không tới chứ?” thuộc hạ lo lắng hỏi

“Con mẹ nó, câm miệng cho lão tử, chờ một chút xem” Chu Đương Thịnh tức giận nói, hắn vì dạy dỗ Tấn Dương mà tốn biết bao nhiêu tiền, ngay cả mệnh lệnh của tỷ tỷ hắn cũng không nghe theo, muốn tiểu nương tử cũng phải nhịn xuống, lúc này tên mặt trắng kia lại không đến, chẳng phải toàn bộ đều uổng phí sao.

Thẩm Uyên nhìn thấy hoàng hôn đã qua, thờ phào nhẹ nhõm, quần áo lụa là hắn không đến thật tốt qua, nhưng trong lòng lại đau đớn, rốt cuộc bản thân nàng không có bao nhiêu trọng yếu đối với hắn, nhưng là Tấn Dương làm sao có thể vì nàng mà mạo hiểm đến đây. Hắn không tới sẽ không sập bẫy, không phải cần cao hứng sao, vì cái gì tâm lại đau đến như vậy. Kỳ thật Thẩm Uyên vẫn hy vọng Tấn Dương sẽ tới

Đang lúc tất cả mọi người đều nghĩ rằng Tấn Dương sẽ không đến....

Giá, giá ~~~ tiếng vó ngựa dồn dập tiến đến gần

“Thẩm Uyên!!!!” Tấn Dương kéo dây cương, nhảy xuống ngựa

Hắn đã đến, hắn thế nhưng đến đây, hắn quan tâm mình, Thẩm Uyên có chút kích động, nhưng đột nhiên nghĩ hắn sẽ gặp hiểm cảnh vội vàng la to “Đi mau, bọn họ có bẫy”

Tấn Dương lúc này chỉ quan tâm đến Thẩm Uyên, chạy tới trước mặt nàng. Nhìn thấy trên cổ Thẩm Uyên có vết máu ánh mắt run lên “Tên đáng chết”, Tấn Dương cố gắng cúi bỏ sợi dây cột Thẩm Uyên

Ba ba ba. Một hồi tiếng vỗ tay truyền đến

“Thật không hổ là con nhà giàu Tấn Dương không sợ trời không sợ đất a, dĩ nhiên lại đến đây lẻ loi một mình, cầu nô tài kia của người đâu a? Ta nói cái gì cho phải đây, người muốn ta nói bội phục dũng khí của người hay nói người ngu xuẩn đây” Chu Đương Thịnh bước ra đối với Tấn Dương nói

“Là người....” Tấn Dương nhìn thấy người lần trước đùa giỡn Thẩm Uyên không thành lại còn bị Mặc Ngôn đánh

“Đúng vậy, vốn là ta chuẩn bị trò chơi liên tiếp tặng cho người cùng tên cầu nô tài kia, bắt quá chỉ có mình người đến, những trò chơi kia dừng tại trên người người quá lãng phí hay là chúng ta chơi trò khác a”

Vài tên đại hán đem Tấn Dương kéo đến

“Thẩm Uyên....chết tiết, các người đừng đụng ta” Tấn Dương cố hết sức giãy dụa nhưng vẫn bị kéo đi

“Các người làm gì, đừng đụng hắn” Thẩm Uyên hô lớn

“A...” trên bụng truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt, chết tiết, ra tay hung ác như thế, Tấn Dương bị đau cúi gập thắt lưng. Tấn Dương đón lấy từng quyền đập lên người.

“A, dừng tay, dừng tay a...” Thẩm Uyên hét chói tay, nhìn Tấn Dương bị đánh, nàng giữa muốn thoát khỏi sợ dây trời, bị sợi dây siết đến chảy máu cũng không biết

Tấn Dương bị đánh quỵ rạp trên mặt đất, phun ra ngụm máu tươi

“Dừng!” Chu Đương Thịnh ra lệnh “Các ngươi làm việc thế nào a, bảo các ngươi ân cần hỏi thăm một chút lại ra tay nặng như vậy, chẳng lẽ không biết Tấn thiếu gia thân thể không chịu nổi quyền của các ngươi sao?”

“A, vậy ta liền cảm ơn đồ con lợn ngươi” Tấn Dương nhìn đau bò dậy lau vết máu ở khóe miệng, cười tà.

“Ta sẽ không khách khí, cầm roi đến!!!”

Chát----

Tấn Dương theo bản năng dùng cánh tay ngăn cản, roi quất vào trên cánh tay, ào ào kịch liệt cùng đau nhức, đem y phục làm tan nát, hiện ra vết máu.

“Không cần phải....” Thẩm Uyên khóc

“Cái này hầu hạ ngươi thật thích hợp” Chu Đương Thịnh hả hê cười nói

Bánh bạch tiếng roi tiếp tục vang lên đánh vào trên người Tấn Dương. Tấn Dương vì đau lăn lộn trên mặt đất, roi từng hồi từng hồi quất tới, y phục tan ra, lộ máu tươi.

“Van cầu ngươi, dừng tay, dừng tay” Thẩm Uyên chứng kiến Tấn Dương bị đánh thảm như vậy, khóc tê tâm phế liệt

Chu Đương Thịnh lúc này vô cùng kích thích, lần sau vung roi càng nặng hơn lần trước.

Đột nhiên hắn thu hồi roi, đi đến trước mặt Tấn Dương, ngồi chồm hổm xuống, nhìn toàn thân đầy vết máu của Tấn Dương, Chu Đương Thịnh vô cùng cao hứng “Ta nhìn ngươi thật không sáng khoái, đồng dạng là con nhà giàu, dựa vào cái gì ngươi có thể muốn làm gì thì làm không cần cố kỵ, dựa vào cái gì ngươi là con nhà giàu đứng đầu, dựa vào cái gì cả nước đều biết thanh danh của ngươi, dựa vào cái gì ngươi lại lấy được nương tử đẹp như vậy”

“A ha ha ha” Tấn Dương chịu đựng đau nhức nhìn Chu Đương Thịnh cười nhạo nói “Như thế nào? hâm mộ ghen ghét ta sao. Không dựa vào cái gì cả, đó là bởi vì ngươi so với ta tất cả đều kém hơn”

Bị Tấn Dương nói như vậy, Chu Đương Thịnh tức giận đến mặt đỏ rần “Ta so với ngươi cái gì cũng kém sao? Ha ha, người đâu, mau đem y phục của nương tử vị Tấn thiếu gia vĩ đại này cởi từng cái cho ta”

Tấn Dương nghe thấy muốn động đến Thẩm Uyên, cố gắng khôi phục khí lực quát to “Không cho phép các ngươi đụng đến nàng!”

Lúc muốn đứng dậy lại bị Chu Đương Thịnh một cước hung hăng dẫm lên lưng, không bò dậy nổi

“A....các ngươi làm gì....”

Nghe được tiếng thét chói tai của Thẩm Uyên, Tấn Dương căng thẳng “Đừng đụng nàng, đừng đụng nàng....” Cố gắng đứng dậy lại bị người gắt gao đè xuống

“A, không cần phải..”

Nhìn Thẩm Uyên bị lột đi món áo ngoài Tấn Dương thống khổ kêu to “A a a!!! Không cho phép đụng nàng, không cho phép a...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Hôn nhẹ

“Không được đụng đến nàng, van cầu các ngươi không được đụng nàng a” Tấn Dương nắm chặt hai tay nói

“Ngươi nói cái gì?” Chu Đương Thịnh dẫm lên lưng Tấn Dương nói “Ngươi cầu xin ta?”

“Đứng, ta cầu xin ngươi, cầu xin ngươi không nên đứng nằng” Tấn Dương cố nhịn sự tức giận cầu xin Chu Đương Thịnh

“Ha ha ha ha!” Chu Đương Thịnh sau khi nghe xong cười ha ha “Nghe một chút, các ngươi nghe con nhà giàu nhất danh Tấn Dương cầu xin ta a, hiện tại Tấn gia nhị công tử cao cao tại thượng ăn nói khép nép cầu xin ta. Ha ha ha ha, ta liền cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi quỳ xuống hướng ta cầu xin tha thứ, ta tạm thời sẽ buông tha tiểu nương tử” Chu Đương Thịnh dùng lực dẫm lên lưng Tấn Dương

“Không cần phải, Tấn Dương, ngươi không thể quỳ xuống trước mặt tên tiểu nhân này” Thẩm Uyển hô

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển quần áo có chút không ngay ngắn, Mặc Ngôn làm sao còn chưa tới

“Như thế nào, không muốn a? Người đầu mau đến hầu hạ tiểu nương tử”

“Không...ta quỳ” Tấn Dương vội vàng nói

“Không được, không được....” Thẩm Uyển lắc đầu khóc ròng

Tấn Dương nắm chặt quả đấm, nghiến răng nghiến lợi có chút thống khổ đứng lên

Phanh---- Tấn Dương quỳ xuống “Cầu xin ngươi”

“Ha ha ha ha ha” bốn phía quanh quần vùng ngoại ô đều vang lên âm thanh Chu Đương Thịnh cười đắc ý

“Tấn Dương, Tấn Dương” Thẩm Uyển lệ rơi đầy mặt

Đột nhiên một bóng người từ không trung bay tới hướng Chu Đương Thịnh đâm đến. Binh binh bang tiếng binh khí giao hòa. Chu Đương Thịnh sợ hãi lui về phía sau

“Tiểu Mặc” Tấn Dương nhìn thấy Mặc Ngôn đến vô cùng vui mừng.

Mặc Ngôn thuận thế đem Thẩm Uyển đến bên cạnh Tấn Dương, giải quyết những tên xung quanh

“Là tên cầu nô tài ngươi, đến a, toàn bộ đến cho ta” Chu Đương Thịnh ánh mắt bốc hỏa, hắn không thể quên được cầu nô tài này từng đá hắn một cước.

“Thiếu gia ngươi trước mang thiếu phu nhân đi đi” Mặc Ngôn vừa đánh nhau vừa che chở cho Tấn Dương cùng Thẩm Uyển

“Hảo” Tấn Dương ôm lấy Thẩm Uyển vào trong lòng, từ từ di động theo Mặc Ngôn, tìm cơ hội lao ra

Địch quá nhiều, Mặc Ngôn mở một đường máu, Tấn Dương kéo Thẩm Uyển lên ngựa. Nhìn thấy hai người đã lên ngựa an toàn, Mặc Ngôn một đao đâm cổ hắc mã “Khàn-----” hắc mã bị đâm hí lớn một tiếng, liều mạng chạy. Vốn rất nhiều tên ngăn cản trên đường đã bị hắc mã đạp chết. Sợ hãi tất cả vội vàng tránh đi giúp Tấn Dương có đường đào tẩu.

“Khốn kiếp, đuổi theo a, mau đuổi theo cho ta” Chu Đương Thịnh nhìn thấy Tấn Dương cùng Thẩm Uyển chạy thoát, la lớn “Tứ đại quý quái, đi ra cho lão tử” lập tức trong rừng cây nhảy ra bốn cao thủ

Mặc Ngôn thấy thế liền dùng khinh công bay lên, ngăn trở bốn người quyết đấu. Cùng bốn cao thủ quyết đấu Mặc Ngôn cũng bị đá thương nhưng vẫn liên tục kiên trì.

Lúc này từ đằng xa vang lên từng đợt vó ngựa....

Phanh--- bầu trời nổ rộ pháo hoa

Lập tức Chu Đương Thịnh cùng thuộc hạ sắc mặt đại biến “Thiếu gia, chúng ta phải nhanh đi, chủ tử đã tới, hơn nữa quan binh cũng mau đến” một thuộc hạ nói

“Hảo, mau đi thôi” Chu Đương Thịnh sợ hãi vội vàng trốn, tứ đại quý quái cùng thuộc hạ chạy trốn

“Mặc Ngôn, ngươi bị thương” Tiểu Thanh mang theo quan binh đến nhìn thấy Mặc Ngôn bị thương, tức giận nói “Mau đuổi theo!”

“Đừng đuổi theo, tìm thiếu gia quan trọng hơn”

“Thiếu gia cùng thiếu phu nhân, các nàng...?”

“Mau, các nàng ngồi trên liệt mã, chúng ta mau đuổi theo”

.

.

Hắc mã bị đâm, hoàn toàn mất bản tính, liều lĩnh điên cuồng chạy, thật giống như chạy như vậy mới giảm bớt đau đớn trên thân thể.

Vốn là Tấn Dương đang bị thương căn bản là không thể kiềm dây cương lâu hơn, huống chi trong lòng còn có Thẩm Uyên không biết cưỡi ngựa, dùng hết sức che chở phòng ngừa nàng bị thương.

Không biết là điên cuồng chạy bao lâu, miệng vết thương trên người Tấn Dương vận động đến nứt ra càng sâu, chảy rất nhiều máu thấm ướt quần áo, đi ngang qua một bãi cỏ xanh mướt rồi cục Tấn Dương không chịu nổi nữa, ôm lấy Thẩm Uyên ngã xuống.

“A....”

Vừa vận xuống một cái dốc, Tấn Dương che chở Thẩm Uyên tránh nàng bị thương. Thẩm Uyên ngã trên người Tấn Dương, động đến miệng vết thương

“Ummmm” Tấn Dương thống khổ kêu một tiếng

Thẩm Uyên nghe thấy âm thanh thống khổ của Tấn Dương vội vàng bò dậy, cầm lấy tay Tấn Dương, trên tay đều là vết máu, đồng tử phóng đại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tấn Dương sắc mặt tái nhợt không có chút máu, thanh âm nghẹn ngào “Quần áo lụa là...ngươi...ngươi chảy thật nhiều máu...thật nhiều máu...” Nàng muốn giúp Tấn Dương che lấy miệng vết thương nhưng nhìn khắp nơi đều là vết thương không biết che ở đâu, hoàn toàn rối loạn “Làm sao bây giờ...ta...ta phải làm sao bây giờ...”

“Ta không có việc gì” thanh âm suy yếu của Tấn Dương truyền đến

“Nếu không vì cứu ta ngươi cũng sẽ không bị thương, làm sao bây giờ? Thật nhiều máu, ta phải làm sao bây giờ?” Thẩm Uyên khóc đến khàn giọng, khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

“Đừng khóc, ngươi không làm gì sai, hấn vốn đối với ta ghen ghét” bởi vì mất máu quá nhiều, Tấn Dương đã không còn khí lực, chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi Thẩm Uyên “Ngươi lại khóc ta liền bị nước mắt làm cho chết đuối a” Tấn Dương nâng tay lau vết máu ở khóe miệng

Nguyên lai định dùng lời nói đùa lôi kéo sự chú ý của Thẩm Uyên lại không nghĩ Thẩm Uyên sau khi nghe xong càng khóc nhiều hơn.

Tấn Dương đành khẽ ngồi dậy, lau nhẹ nước mắt Thẩm Uyên, nhưng càng lau nước mắt kia càng nhiều, Tấn Dương không còn cách nào khác....

“Ngô....”

Rốt cuộc đã ngừng lại, Tấn Dương định thần lại, liền cảm giác tim mình đập rất nhanh, ách?!!!! Ta đã làm cái gì?

Tấn Dương rời khỏi môi Thẩm Uyên, nhìn Thẩm Uyên thân thể cứng ngắc không nhúc nhích đang sững sờ nhìn mình

Bị đột nhiên hôn môi, đôi mắt tràn ngập nước của Thẩm Uyên tròn to, trên mặt vẫn còn tia nước mắt, sững sờ tại chỗ. Hô hấp của hai người quấn quanh một chỗ, nhiệt độ dần dần lên cao.

Nhìn Thẩm Uyên như thế làm người ta thương tiếc động nhân, đôi môi trắng mịn kia, vừa rồi lạnh lạnh thật thích, thật mềm, Tấn Dương nhất thời bị mê hoặc, Tấn Dương từng bước dò xét tiến lên muốn lần nữa hôn lên đôi môi trước mắt. Thẩm Uyên có chút sợ hãi lui về phía sau, Tấn Dương lần nữa thử tiến đến, Thẩm Uyên cũng không lui về sau nữa cùng Tấn Dương môi chạm môi.

Nhẹ nhàng, rất nhẹ hôn lên đôi môi mềm mại kia. Môi nàng thật mềm, thật ngọt....

Bị Tấn Dương hôn ôn nhu như thế, một khắc kia toàn thân Thẩm Uyên tựa như có dòng điện chạy khắp toàn thân.

“Tấn thế tử...”

“Thiếu gia, thiếu phu nhân” Xa xa âm thanh của một đám người truyền đến

Tấn Dương hai tay đang ôm lấy Thẩm Uyên, Thẩm Uyên khẽ đẩy Tấn Dương ra, đồng thời thân thể lui ra.

Thẩm Uyên mặt ửng đỏ không dám nhìn Tấn Dương mà lúc này Tấn Dương cũng ngơ ngác nhìn Thẩm Uyên đang ngượng ngùng, ta....ta thế nhưng đã hôn nàng!!!

Vốn muốn đứng lên, Tấn Dương chỉ cảm thấy một hồi choáng váng liền té xuống....

“Quần áo lụa là.....”

.

.

.

Một gian phòng u ám, không có bất kì ánh nến nào, yên tĩnh kia ngay cả tiếng động nhỏ nhất cũng nghe thấy được, làm cho người ta cảm giác một loại sợ hãi chèn ép.

Đứng trước mặt Chu Đương Thịnh là một nữ tử toàn thân bạch sắc, hoàn toàn có thể thấy được nàng kia xinh đẹp thế nào.

Chu Đương Thịnh quỳ trên mặt đất đầu cúi thấp mồ hôi lạnh, trong lúc này người kia không nói gì làm cho hắn không thở nổi. Đột nhiên nữ tử kia xoay người lại, ngón tay trắng nõn chuẩn xác nắm lấy cổ Chu Đương Thịnh, con mắt câu hồn lộ ra nét lạnh lùng, một tấm lụa mỏng che lại dung mạo

“A....a tỷ...” Chu Đương Thịnh hít thở không thông, mặt nhanh chuyển thành màu tím

Cuối cùng nữ tử kia cũng buông cổ Chu Đương Thịnh ra, hắn ngã ngồi dưới đất liều mạng ho khan

“Nếu như không phải bởi vì ngươi là thân đệ đệ của ta, ta đã sớm giết ngươi” Chu Vận Tuyền tức giận nhìn phé vật dưới đất

Thuận khí xong, lập tức hướng đến Chu Vận Tuyền bò qua ôm lấy chân nàng, run rẩy xin tha thứ “A, a tỷ, ta đã biết sai rồi, ta lần sau không dám làm trái mệnh lệnh của ngươi nữa”

Chu Vận Tuyền ghét bỏ đá Chu Đương Thịnh ra xa “Cả ngày chỉ biết ăn uống đùa giỡn nữ nhân cũng coi như xong, bây giờ còn chọc đến con trai Tần Nhân Võ, dám cả gan phá hư đại kế của ta”

“Cho dù có ăn gan trời đệ cũng không dám phá hư đại kế của a tỷ. Ta chỉ là....ta chỉ muốn đem con trai của Tần Nhân Võ giết chết, hẳn nhất định sẽ rất bị thương, đến lúc đó chúng ta....”

“Ta không cho phép ngươi có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, ai dám làm trở ngại con đường của ta, là ai ta cũng sẽ giết” trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng sắc bén “Ngươi tốt nhất an phận một chút cho ta”

Chu Đương Thịnh sợ hãi, rùng mình một cái, hắn biết rõ nữ nhân trước mắt đáng sợ đến cỡ nào, vì quyền lực cái gì cũng có thể làm “Ta đã biết, đã biết” Chu Đương Thịnh xoa mồ hôi lạnh trên trán

Nhìn thấy tỷ tỷ mình không còn tức giận, Chu Đương Thịnh bò dậy xum xoe “A tỷ, hiện tại hoàng đế ngu ngốc kia đã bị a tỷ mê hoặc, ngay cả con trai duy nhất cũng bị chúng ta sát hại, a tỷ sớm muộn gì cũng có thể leo lên...”

Chu Vận Tuyền lạnh lùng trừng Chu Đương Thịnh khiến hắn sợ hãi không dám nói nữa

“Ngày mai chúng ta trở về nước”

“Hào....hào...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Áy náy yêu

Tần Dương nhìn thấy Tiểu Thanh nhũn chặt mày trầm mặc không nói, còn có mấy ngày nay Tiểu Thanh tỷ không được nghỉ ngơi tốt, liền đối với Tiểu Thanh áy náy nói “Tiểu Thanh tỷ tỷ, thực xin lỗi, ta hôn mê mấy ngày nay Tiểu Thanh tỷ tỷ nhất định rất vất vả”

“Thiếu gia, đây là bổn phận của Tiểu Thanh”

“Bởi vì có Tiểu Thanh tỷ tỷ ta mới có thể an tâm như thế. Cho nên chuyện này Tiểu Thanh tỷ tỷ không nên lo lắng có được hay không, để cho ta tùy hứng lần này đi” Tần Dương chân thành nói

Tiểu Thanh cắn môi nhìn Tần Dương “Hy vọng thiếu gia chớ làm tổn thương thiếu phu nhân”

Tần Dương biết rõ Tiểu Thanh chỉ cái gì, khóe miệng cười khổ một cái “Ta biết rõ”

“Kia thiếu gia nghỉ ngơi đi, Tiểu Thanh sẽ không quấy rầy”

“Ân, Tiểu Thanh tỷ tỷ cũng mau đi nghỉ ngơi a”

Tiểu Thanh đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Tấn Dương. Tấn Dương nằm trên giường, nghĩ tới Thẩm Uyển cùng mình từng chút, Thẩm Uyển yêu chính là nàng giả tạo, nàng trong thân phận nam nhi, nếu biết nàng chính là một nữ nhân sẽ thế nào đây? Tấn Dương nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, trước hết như vậy đi, mặc dù biết hạnh phúc duy trì không được bao lâu, mặc dù biết hạnh phúc này chính là lừa gạt, hạnh phúc này nhất định không có kết quả, nhưng là...để cho nàng ích kỷ hưởng thụ một lần này thôi, sau đó sẽ buông tay.

Vừa nghĩ đến sau này cùng Thẩm Uyển buông tay, tâm Tấn Dương liền co rúc, một giọt nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra theo khóe miệng thấm ướt gò đầu

“Quần áo lựa là!” Thẩm Uyển sau khi tại phòng gia gia về lo lắng cho Tấn Dương liền đi đến

Tấn Dương nghe thanh âm Thẩm Uyển vội vàng dụi dụi đôi mắt

“Coi chừng” Thẩm Uyển gặp Tấn Dương muốn đứng lên, vội vàng tiến lên cản thận trọng Tấn Dương ngồi dậy

Tấn Dương kéo một nụ cười “Đã trở lại a, gia gia không việc gì chứ?”

“Àn, gia gia uống thuốc xong đã ngủ”

“Làm cho gia gia lo lắng ta thật sự bất khoan”

“Đừng nói như vậy, ta cũng có trách nhiệm, bất quá đại phu nói gia gia không có việc gì, chỉ cần mỗi ngày uống đủ ba lần thuốc có thể giảm bệnh tình”

“A, gia gia mỗi ngày phải uống ba lần thuốc a, thật sự vất vả” chính mình nghe thấy thuốc đã cảm thấy đủ khổ rồi, lại muốn mỗi ngày uống ba lần

“Đúng vậy gia gia còn phải uống đầy đủ chỉ có nguoi là dám lừa gạt ta” Thẩm Uyển cau giận nói

“Lừa gạt?!” đương lúc Thẩm Uyển nói đến lừa gạt, trong lòng Tấn Dương lập tức nảy vọt “Ta....ta ở đâu lừa nguoi...”

“Còn nói không gạt ta, nguoi xem, muốn nguoi uống thuốc cũng không uống xong” Thẩm Uyển mang chén thuốc đến bên cạnh Tấn Dương

Thì ra nàng nói chính là cái này, Tấn Dương nhẹ thờ phào, nhìn trong chén thuốc đen như mực, có có chút nhăn nhó nói “Liền thực đáng a”

“Thuốc nhất định phải uống xong” không cho phép Tấn Dương cự tuyệt, cầm lấy muỗng định uy Tấn Dương

Tấn Dương đối với tư thế thân mật thế này, lập tức có chút lúng túng “Ta...ta sẽ tự uống”

Tấn Dương không dám nhìn vào mắt Thẩm Uyển, tiếp nhận chén thuốc trong tay nàng, uống một hớp đến cạn bã đều không còn.

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương uống xong thuốc liền nói “Sắc trời không còn sớm, nguoi còn thương tích trong nguoi, sớm chút nghỉ ngơi, ta đi trước”

“Đây là gian phòng của nguoi, nguoi đi đâu ngủ?” Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển đi vội vàng nói

“Nguoi yên tâm, ta có chỗ ngủ”

Đúng vậy, đây là nhà nàng, làm sao có thể không có chỗ ngủ, Tấn Dương không nói gì nữa

“Ta đi đây, nguoi sớm đi ngủ” Thẩm Uyển đối với Tấn Dương cười ôn nhu sau đó đóng cửa lại đi ra ngoài. Chỉ là nụ cười kia có chút miễn cưỡng

.

.

.

Mấy ngày kế tiếp Thẩm Uyển đều cẩn thận săn sóc Tấn Dương, ngày ngày hầm canh gà cho Tấn Dương uống, muốn đem Tấn Dương bổ máu đến phun ra ngoài

“Quần áo lựa là, ăn canh”

“Lại ăn canh gà a” Tấn Dương có chút đau khổ, mặc dù nói nàng không ghét canh gà, nhưng là ngày ngày đều ăn canh gà thật sự có chút ngán

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương có chút không muốn uống, buông chén xuống, mặt trầm xuống

“Làm sao vậy?” Tấn Dương nghi hoặc nhìn Thẩm Uyển

“Có phải hay không ta nấu súp không ngon?” Thẩm Uyển nhướn chặt đôi mi thanh tú, tựa hồ có chút khổ sở

“Không phải a, tất nhiên là không phải” Tấn Dương vội vàng xoa tay “Ta không hề có ý này, súp ngời nấu rất ngon a”

Hiển nhiên Thẩm Uyển không tin, Tấn Dương vì muốn chứng minh liền vội vàng bung súp lên húp, bất chấp có nóng hay không

“Ngời sẽ bị phỏng” Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương như vậy lo lắng nói

Quả nhiên, sau khi Tấn Dương uống xong, để chén xuống học con chó nhỏ đưa chiếc lưỡi nhỏ ra ngoài, lấy tay quạt quạt, thật là bỏng chết nằng, có bỏng đến như vậy cũng không quên nói “Thật sự, thật sự, ta nói súp ngời nấu ngon nhất trên đời”

“Phốc...” Thẩm Uyển bụm môi cười một tiếng “Cho dù muốn chứng minh cho ta xem cũng không cần bất chấp như vậy uống a” Thẩm Uyển xuất khăn tay thay Tấn Dương lau miệng

Tấn Dương đùa giỡn nói “Không sao, ha ha. Súp thật dễ uống a”

Thẩm Uyển cười ôn nhu “Nếu thật sự ngon như vậy, ta sẽ nấu cho ngời uống cả đời”

Cả đời, cả đời sao.....nàng thế nhưng nói cùng mình cả đời, nếu có thể như vậy hạnh phúc thì thật tốt biết bao, chỉ là hạnh phúc này chỉ là lừa gạt, không thể lâu dài, hiện tại có bao nhiêu hạnh phúc thì sau này sẽ có bấy nhiêu thống khổ....

“Quần áo lụa là, ngời có chịu không?” Thẩm Uyển nhìn Tấn Dương hỏi

Nhìn đôi mắt trong veo kia, mũi Tấn Dương có chút mũi như, có nén nước mắt, kéo ra một nụ cười “Hảo”

“Chúng ta quyết định như vậy a” Thẩm Uyển đi dóm nói

“Thiếu gia” Tiểu Thanh cầm lấy thuốc mỡ gỗ cửa phòng “Thiếu gia ngời nên thoa thuốc”

Tấn Dương nhìn Tiểu Thanh rồi lại nhìn Thẩm Uyển

“Muốn ta ra ngoài phải không?”

Tấn Dương không nói gì, chỉ khẽ cúi đầu

“Được rồi” trong giọng nói Thẩm Uyển có chút thất vọng, nhưng vẫn nói ra “Ta đi đến phòng bếp giúp ngời chuẩn bị điểm tâm, sau đó tại đình viện chờ ngời”

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển đi ra ngoài sau đó đóng cửa cẩn thận, không nhìn được nữa liền rơi lệ

“Thiếu gia....” Tiểu Thanh nhìn thấy Tấn Dương khóc, có chút bận tâm

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Ta yêu nàng, ta thật sự đã yêu nàng, ta nên làm cái gì bây giờ???”

“Cái gì?!!” Thiếu....thiếu gia vừa nói cái gì a? “Thiếu gia...ngời...nhưng là ngời...”

“Ta biết rõ ta cùng nàng không thể nào, ta cũng biết nàng yêu chính là ta giả tạo, nhưng ta không khống chế nổi lòng mình, càng đến gần nàng, ta càng lún sâu, vốn là ta chỉ muốn len lén yêu nàng cùng hưởng thụ hạnh phúc này một chút, sau đó liền dứt ra, lại không nghĩ chính mình càng lúc càng sâu, sâu đến không thể tự thoát ra được, Tiểu Thanh tỷ tỷ, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm cái gì a”

“Thiếu gia” nhìn thấy Tấn Dương khóc thương tâm như vậy, Tiểu Thanh cũng không biết phải nói cái gì, chỉ có thể sâu kín thở dài, an ủi Tấn Dương, nàng yêu thật sự rất thống khổ

.

.

Một vòng trăng sáng treo đầu cành

Tấn Dương sau khi thượng dược, mở cửa trông thấy Thẩm Uyển đứng trong đình viện thưởng nguyệt

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương đến liền nói “Đã thượng dược xong sao?”

Tấn Dương gật đầu nhẹ, đứng bên cạnh Thẩm Uyển. Hai người cùng yên tĩnh....

“Quần áo lụa là, ngời biết không, có đôi khi ta cảm giác ngời tựa như bầu trời kia, rõ ràng cách ta rất gần cho rằng đưa tay có thể chạm đến nhưng thực tế lại cách ta rất xa, rất xa” Thẩm Uyển không nhìn Tấn Dương, mắt vẫn giữ trên mảnh trăng sáng kia

Tấn Dương nghe Thẩm Uyển nói, muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại nghẹn tại yết hầu, cái gì cũng không nói được.

“Vốn ta cho là ta có thể thấy rõ người, đi vào trong lòng người nhưng lại phát hiện người có rất nhiều chuyện ta không thể hiểu được, người tựa như mê cung làm ta đoán không ra, để ta cảm thấy ta chỉ là một ngoại nhân”

“Ta....”

“Ta chỉ nói đùa một chút thôi, đừng coi là thật” Thẩm Uyên khẽ mỉm cười “Ta tin tưởng một ngày nào đó, quần áo lụa là, người sẽ nói cho ta biết, phải không?”

Tấn Dương cắn cắn môi, nhìn Thẩm Uyên, Thẩm Uyên cũng lẳng lẳng nhìn Tấn Dương chờ Tấn Dương trả lời

“Có một ngày, ta sẽ nói cho người biết mọi chuyện...”

Nghe Tấn Dương nói như vậy Thẩm Uyên lộ ra nụ cười, kéo cánh tay Tấn Dương nghiêng thân thể tựa vào lòng Tấn Dương

Chỉ là ngày nào đó, ta không biết là lúc nào. Người sau khi biết, còn có thể giống bây giờ ở bên cạnh ta sao? Tấn Dương có chút thống khổ nhắm mắt lại, ôm chặt người trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thân phận ra ánh sáng

“Con ếch huynh, hôm nay khí trời thật tốt, ta dẫn người đi tản bộ, nhìn người đã trưởng thành như vậy, không chừng ra ngoài có thể tìm được mẫu cóc a, người xem ta đối với người thật tốt, hắc hắc” Tấn Dương mang theo lòng tre, đối với con ếch bên trong nói

“Xi...” Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương nói chuyện với một con ếch lại còn muốn giúp nó cưới vợ làm cho nàng tức cười “Người thực sự mang nó đi dạo trên đường sao?”

“Đương nhiên, nó là huynh đệ của ta, có chơi có ăn đương nhiên muốn chia sẻ. Người khác trên đường dẫn chó, chim đi dạo thật nhàm chán a, ta chính là dẫn ếch đi dạo ha ha, như thế nào? Đủ khác biệt rồi chứ”

“Hào, rất đặc biệt” Thẩm Uyên nhin cười nói. Sau đó nhìn kỹ con ếch trong lòng tre “Thì ra nhìn nó như vậy a” lần trước tại phòng tắm không có nhìn kỹ con vật này

“Đây là sủng vật của ta đương nhiên so với những con vật khác cao cấp hơn a, chính là đẹp trai hơn so với những con khác hắc hắc” Tấn Dương tự hào nói

“Oa oa...” con ếch huynh cũng cho là như vậy liền oa oa hai tiếng đồng tình

“Xi, so với những con ếch khác đẹp trai hơn sao, bất quá ta đột nhiên phát hiện, nó với người lớn lên nhìn thật giống nhau”

“Nói đùa gì vậy? Ta so với nó không biết hơn gấp bao nhiêu lần” Tấn Dương không phục nói

“Phải không? Ta cảm thấy các người chính là không sai biệt lắm” Thẩm Uyên nghiêng đầu khẽ cười

“Uy người....cọp cái...người so sánh ta với một con ếch sao?” Tấn Dương đưa lòng tre ở ở bên cạnh mặt chính mình, làm cho Thẩm Uyên quan sát kỹ nàng cùng con ếch huynh

Nhìn cảnh này lập tức Thẩm Uyên cười ra tiếng “Giống a, cực kỳ giống. Về sau ta liền gọi nó là Tấn Dương, ha ha”

“Người...” Tấn Dương tức giận đem lòng tre để xuống

Trong lòng tre con ếch huynh cũng không đồng ý lời nhận xét của Thẩm Uyên, kêu hai tiếng “Oa oa...” (ta so với hắc đẹp trai hơn nhiều a)

Một người một ếch vì câu nói của Thẩm Uyên mà trùng to đôi mắt ti hí...

“Quần áo lụa là, người dù trùng thể nào cũng kém con mắt của con ếch này a”

“Các người đang làm gì thế, ta thật xa đã nghe tiếng cười của các người, ha ha” Thẩm Phú Quý đi tới nói

“Gia gia...” Thẩm Uyển nhìn thấy Thẩm Phú Quý đến liền đi tới bên cạnh hắn kéo cánh tay

“Gia gia” Tấn Dương đem lồng tre để xuống

Nhìn Thẩm Uyển vui vẻ như thế Thẩm Phú Quý rất yên lòng cùng cao hứng, vốn còn lo lắng trong lòng Uyển nhi, bây giờ nhìn Thẩm Uyển cùng Tấn Dương....ha ha ha

“Gia gia, người sao lại mang nhiều đồ như vậy, đi nơi nào a?” Tấn Dương nhìn thấy gia đình đứng phía sau Thẩm Phú Quý mang rất nhiều thứ liền hỏi

“A, gia gia đi miếu lễ tạ thần, đa tạ Bồ Tát phù hộ cho hai người các người bình an trở về”

“Gia gia, thân thể người còn chưa tốt...” Thẩm Uyển có chút bận tâm thân thể Thẩm Phú Quý “Nếu không ta sẽ đi thay gia gia”

“Như vậy sao được, lễ tạ thần nhất định phải tự mình đi. Yên tâm, thân thể gia gia rất tốt, người không phải là muốn cùng Dương nhi ra ngoài sao?”

Tấn Dương biết Thẩm Uyển không yên lòng vì vậy liền nói “Không quan hệ a, gia gia đi miếu một mình chúng ta đều không yên lòng, nếu không ta cùng Thẩm Uyển cùng người đi”

“Gia gia, người cho Uyển nhi cùng người đi chứ. Uyển nhi đã lâu không đi miếu tự, cũng muốn cầu xin phù bình an, quần áo lụa là người không cần đi” Thẩm Uyển đối với Tấn Dương nhỏ giọng nói “Đi đến miếu tự buổi tối sẽ phải ăn chay” Nàng lo lắng Tấn Dương ăn chay sẽ không quen

“A, vậy sao, vậy người cùng gia gia đi đi”

“Ân”

“Sớm chút trở lại” Tấn Dương tại lúc Thẩm Uyển đi liền nói nhỏ bên tai nàng

Ra khỏi phủ Thẩm Uyển dịu lấy Thẩm Phú Quý...

.

.

Thẩm Uyển đi miếu tự Tấn Dương cũng không có việc gì làm, buồn chán nằm trên bàn

“Oa oa oa...” (người không phải giúp ta đi tìm vợ sao?)

“.....”

“Oa oa...”

“Hảo hảo, thật là” Tấn Dương bị con ếch huynh gọi có chút phiền, mở lồng tre ra “Đi tìm vợ của người đi”

Con ếch huynh kêu hai tiếng liền nhảy ra ngoài

Ngô, Thẩm Uyển đi bái Phật, con ếch huynh đi tìm vợ, Tiểu Thanh tỷ tỷ cùng Nghiễn Nhi đi dạo phố, ta phải làm cái gì đây a....

A đúng rồi lần trước tại nhà Tiết Surong ta cứ thế bỏ đi không nói gì, như vậy không tốt lắm, ân, phải đi đến nhà Tiết Surong

“Tiểu Mặc, chúng ta đi đến nhà Tiết Surong chơi đi”

.

.

Nhà Tiết Surong----

“Tiết Surong!!!” Tấn Dương lộ ra nụ cười thật tươi

“Người....người không có việc gì...” Tiết Surong nhìn thấy Tấn Dương kích động nói

“Ta đương nhiên không sao, còn sinh long hoạt hổ a”

“Thật tốt quá, lúc ấy nhìn người nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, sợ người...”

“Người lo lắng cho ta a” Tấn Dương đùa giỡn nói

Không ngờ Tấn Dương nói như vậy Tiết Suong có chút ngượng ngừng cúi đầu.

“Tỷ tỷ, là ai tới a?” Tiết Tuyết Nhi đi ra “Ân công. Là ân công...”

“Tiểu Tuyết Nhi, ha ha, đừng gọi ta là ân công nữa, thật có chút ít không quen”

“Hảo, Tuyết Nhi liền gọi người đại ca ca đi”

“Ách...hảo”

“Đại ca ca mau vào ngồi”

.
.

Miếu tự----

Thẩm Uyển cùng Thẩm Phú Quý lúc này đã tới miếu tự

“A di đà phật, hai vị Thẩm thí chủ, thỉnh đến bên trong thiền viện” lão thiền sư đối với hai ông cháu Thẩm gia nói

“Gia gia, người trước hãy đi đi, Uyển nhi còn phải bái phòng Bồ Tát”

“Uyển nhi là muốn cầu xin phù bình an cho Dương nhi có phải không?” Thẩm Phú Quý nhìn thấu tâm tư của Thẩm Uyển

“Gia gia ~” bị Thẩm Phú Quý nói trúng tim đen Thẩm Uyển có chút thẹn thùng

“Uyển nhi thẹn thùng, ha ha ha, hảo hảo, gia gia không nói nữa”

Đợi đến lúc Thẩm Phú Quý đi rồi, Thẩm Uyển cầu xin Bồ Tát trước mặt, hai tay chắp lại, thành tín cúng bái “Tín nữ Thẩm Uyển, cầu xin Bồ tát phù hộ cho Tấn Dương một thân bình an, mặc dù hắn là con nhà giàu, nhưng tâm tính hắn thật sự rất tốt, cầu xin Bồ tát phù hộ”

.
.

Tấn Dương tại nhà Tiết Suong ngồi cho đến lúc hoàng hôn “Thời điểm không còn sớm, chúng ta trở về đi”

“Đại ca ca, cũng đã đến giờ ăn tối, hai vị đại ca lưu lại ăn bữa cơm đi” Tiết Tuyết Nhi đối với Tấn Dương làm nũng nói

Tấn Dương thực tại không thể phản công lại thể làm nũng của Tiết Tuyết Nhi, vì vậy miễn cưỡng đáp ứng “Vây cũng tốt”. Dù sao Thẩm Uyển hôm nay ăn cơm tại miếu tự xong xuôi mới có thể trở về.

“Thật tốt quá!” Tiết Tuyết Nhi cao hứng chạy đến phòng bếp

“Đưa nhò Tuyết Nhi này bình thường không như vậy, gặp phải người nàng để trong lòng sẽ như vậy, người đừng để ý” Tiết Suong mang đến cho Tấn Dương một ly trà

“Ha ha, không có việc gì, dù sao hôm nay trong phủ cũng không có cơm ăn”

“Tỷ tỷ...không xong” Tiết Tuyết Nhi cuống cuống chạy tới

“Làm sao vậy?”

“Cùi giống như không đủ rồi” Tiết Tuyết Nhi có chút lúng túng cùng xấu hổ, vốn chính nàng yêu cầu đại ca ca lưu lại ăn cơm, kết quả lại không đủ cùi

“Không sao a, Tiểu Mặc, người đến trên núi lấy chút ít cùi đến đây”

“Mặc đại ca không biết nơi đó, ta mang Mặc đại ca ca đi” Tiết Tuyết Nhi nói

Tiết Tuyết Nhi cùng Mặc Ngôn đi rồi, Tiết Suong cũng đứng dậy “Ta trước tiên đi cắt thức ăn, chờ bọn họ lấy cùi về là có thể xào”

“Ta giúp người” Tấn Dương nói

“A??!!”

“A cái gì, chẳng lẽ ta không thể giúp sao?”

“Không có, vậy thì vào đi”

Tấn Dương cùng Tiết Sương vào phòng bếp, Tấn Dương hỗ trợ rửa rau, Tiết Sương cắt thức ăn

“Đúng rồi, ta còn chưa biết tên ngươi, cũng không thể công tử mãi như thế” Tiết Sương vừa lấy chiếc mâm bên cạnh vừa nói

“Ngươi nói cũng đúng, ta tên là Tấn Dương”

Loảng xoảng

một cái mâm roi trên mặt đất

“Uy, ngươi làm roi mâm”

“Ngươi...ngươi vừa nói ngươi tên là Tấn Dương...” Tiết Sương có chút mất tự nhiên, cố gắng khôi phục bình tĩnh, trong lòng thầm định người này chỉ là cùng tên mà thôi, chỉ mong là hấn cùng tên...

“Như thế nào? Sợ hãi à?” Tấn Dương cho rằng Tiết Sương lo lắng nàng là con nhà giàu đứng đầu, nhìn xem bộ dạng có chút sợ hãi. Tấn Dương cảm thấy có chút buồn cười “Yên tâm đi, ta là con nhà giàu Tấn Dương đối với nữ nhân tiêu chuẩn rất cao, ngươi còn không phù hợp tiêu chuẩn đây, cho nên ngươi yên tâm đi”

“Ngươi là con trai của Tấn Nhân Võ?”

“Đúng vậy” Tấn Dương cúi người xuống, bắt đầu nhặt cái mâm bị Tiết Sương đánh rơi lúc này

Tiết Sương lúc này nhắm mắt lọt vào hồi ức thống khổ....

“Cha! Cha!”

“Phụ thân ngươi bị người hãm hại, cả đời trong sạch bị hủy trong chốc lát, về sau Sương nhi phải hảo hảo săn sóc Tuyết Nhi”

“Phụ thân”

Mười bảy tuổi Tiết Sương tận mắt nhìn thấy phụ thân của mình là Dương Châu tri phủ bị hãm hại, nàng nhớ rõ, hấn chính là quốc cữu đương triều Tấn Nhân Võ hưởng Hoàng Thượng ban tấu vu hãm cha nàng nhận hồi lộ.

Nhớ lại chuyện đó, Tiết Sương rơi hai hàng lệ, phụ thân nàng cả đời làm quan thanh liêm, cũng bởi vì một câu nói của Tấn Nhân Võ, danh tiếng cả đời bị hủy hoại sau đó bị xử trảm. Nhìn thấy Tấn Dương, mặt tràn đầy hận ý, nếu như không phải hấn vu tội phụ thân, phụ thân sẽ không chết. Là hấn, chính hấn hại chết phụ thân

Người trước mặt chính là con trai của Tấn Nhân Võ...

Cừu hận trong nháy mắt che hai mắt Tiết Sương, cầm lấy thái đao. Từng bước tiến tới hướng Tấn Dương. Hấn là con trai của cừu nhân giết cha, ta muốn vì phụ thân báo thù

Một bả thái đao bổ xuống...

Tấn Dương theo bản năng tránh đi, thái đao chém trật, nhưng Tấn Dương vẫn trúng một đao trên vai

“A...” vai trái đau nhức, Tấn Dương dùng tay đẩy Tiết Sương ra, máu từng giọt tuôn ra. Cấn cấn môi nhìn Tiết Sương “Ngươi...ngươi...làm gì vậy a?”

“Là ngươi...ngươi là con trai của cừu nhân giết cha ta, ta muốn vì cha báo thù...”

“Cái gì cừu nhân giết cha? Ngươi điên rồi!!!” Tấn Dương hoàn toàn không biết Tiết Sương đang nói cái gì. Chỉ thấy máu trên vai không ngừng tràn ra, chết tiệt...

“Là Tấn Nhân Võ cha ngươi vu hãm cha ta lên triều đình, hại cha ta bị xử trảm. Ta muốn giết ngươi báo thù cho phụ thân” Tiết Sương lần nữa cầm lấy đao hướng Tấn Dương vọt tới

Tấn Dương dùng tay phải bắt lấy tay Tiết Sương đang cầm đao

“A...” Tấn Dương dùng toàn bộ khí lực đẩy Tiết Sương ra. Sau đó che lấy vai đầy máu chạy ra ngoài

“Cứu mạng a, cứu mạng” Tấn Dương vừa chạy vừa hô, Tiết Sương chết tiệt kia nổi điên cái gì

“Là thanh âm thiếu gia, nguy rồi thiếu gia đã xảy ra chuyện” Mặc Ngôn từ chân núi ôm cúi trở về nghe được tiếng kêu cứu của Tấn Dương vội vàng ném

cúi xuống dùng khinh công bay đi

Vốn là miệng vết thương của Tần Dương lần trước mới khép lại không lâu, trải qua một hồi vận động miệng vết thương lại vỡ ra. Máu nhuộm hết quần áo...

“Thiếu gia...” Mặc Ngôn lúc nhìn thấy Tần Dương toàn thân là máu rất khiếp sợ cùng phần nộ

Gặp Tiết Sương cầm lấy đao đuổi theo, Mặc Ngôn đá văng đao trong tay Tiết Sương ra, rút bảo kiếm chỉ vào Tiết Sương...

“Không cần...” Tần Dương thấy Mặc Ngôn muốn giết Tiết Sương liền vội vàng ngăn lại

“Thiếu gia....nàng đối với người như vậy”

Tần Dương lắc đầu, nàng lúc này đã có chút không chống đỡ nổi, máu chảy quá nhiều, Tần Dương sắc mặt đã tái nhợt

“Thiếu gia....” Mặc Ngôn vội vàng đỡ lấy Tần Dương sắp ngã xuống, điểm huyết cho máu ngừng lại. Đối mặt với Tiết Sương ngã trên mặt đất hung hãn nói “Thiếu gia nhà ta đối với người ân trọng như núi, người lại lấy oán trả ơn, thù này Mặc Ngôn nhất định sẽ đòi lại”

Nói xong liền đỡ Tần Dương dùng khinh công bay mất...

“Thiếu gia, ta giúp người băng bó”

“Không được” Tần Dương vô khí lực đẩy Mặc Ngôn ra

“Thiếu gia, này đến lúc nào rồi. Người còn....”

Tần Dương vẫn như cũ lắc đầu “Yên tâm, người không phải là muốn giúp ta cầm máu sao, ta...ta hiện không có chuyện gì...mau....tìm...tìm Tiểu Thanh tỷ”

Mặc Ngôn không còn cách nào, đành tăng nhanh cước bộ mau chóng hồi phủ.

“Thiếu gia, người cố gắng chịu đựng một chút, sẽ mau đến phủ” Mặc Ngôn đỡ lấy Tần Dương toàn thân là máu, lúc này đã không còn nữa điểm khí lực.

Tần Dương dùng ý thức cuối cùng nói “Không cho phép gọi đại phu, chỉ cho phép một mình Tiểu Thanh tỷ đựng ta” sau đó liền ngất xỉu

“Thiếu gia...”

Mặc Ngôn nhìn thấy Tần Dương ngất xỉu, vội vàng dùng hết nội lực bay về Thẩm phủ.

Thẩm Uyển từ miếu đã trở về từ sớm, nhưng không nhìn thấy Tần Dương, sau đó hỏi gia đình mới biết hắn ra ngoài chưa trở lại, vì vậy ngồi trong đình viện chờ. Tay nắm chặt lấy bùa bình an đã xin cho Tần Dương, không biết làm sao nó mất lại nhảy liên tục

“Mặc Ngôn...quần áo lấm là, hấn...” Thẩm Uyển lúc này nhìn Tần Dương toàn thân là máu kinh hãi, trái tim cơ hồ rối loạn nhịp đập.

“Thiếu phu nhân, người trước trông chừng thiếu gia, ta đi tìm Tiểu Thanh” Mặc Ngôn đem Tần Dương vào gian phòng, vội vàng nói. Hắn nhất định phải nhanh chân tìm Tiểu Thanh về băng bó cho thiếu gia

Nhìn trang phục màu trắng đã bị nhuộm đỏ, sau lưng lại một khối to, Thẩm Uyển nhìn thấy trên giường đều là máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhìn xem bộ dạng của Tần Dương, Thẩm Uyển hoảng hốt có chút không biết phải làm gì, run rẩy nâng tay lên chạm lấy Tần Dương, ngay cả phù bình an cũng đều là máu, đôi mắt xinh đẹp mở thật to, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ. Đây...đây là lần thứ hai...lần thứ hai chứng kiến Tần Dương toàn thân là máu.

Trái tim tựa hồ đình chỉ, dùng tay không dính máu che miệng lại không để cho chính mình khóc ra tiếng, không nhận được trong mắt tràn ra giọt lệ trong suốt. Trong nháy mắt, mặt mũi đã tràn đầy nước mắt.

Không thể sợ, không thể sợ, mau...mau tìm thuốc...đúng như vậy...lần trước Tiểu Thanh đã nói qua nồn nà cao có thể cầm máu vết thương. Nàng còn để một lọ ở chỗ này, nồn nà cao, mau tìm nồn nà cao.

Thẩm Uyển giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, bắt đầu liều mạng tìm nồn nà cao, đem gian phòng lật tìm đến ngọn ngang

Nồn nà cao, nồn nà cao....

“A...tìm được rồi, đây là nồn nà cao” Thẩm Uyển hưng phấn nắm bình thuốc

Thẩm Uyển run rẩy để tay tại thất lưng Tần Dương, dùng lại mấy giây, Tần Dương hấn không thích người khác đụng đến y phục của hắn. Nhưng chờ Tiểu Thanh đến Tần Dương liền chống đỡ không nổi nữa, có lẽ sẽ chết vì mất máu. Nghĩ đến đây Thẩm Uyển không do dự nữa, cho dù bị Tần Dương mắng nàng cũng sẽ chịu.

Thẩm Uyển run rẩy nâng tay kéo dây thất lưng áo ngoài của Tần Dương ra, cởi ra áo ngoài dính máu, một món so với một món thấm máu nhiều hơn,

Thẩm Uyên mỗi lần cúi một món nhìn thấy cảnh tượng này lòng càng đau. Nhiều máu như vậy, hấn chảy thật nhiều máu....Thẩm Uyên kéo cổ áo nhìn xuống, nhưng đập vào mắt nàng không phải là thân thể nam tử....ngược lại xương quai xanh bất tự, đầu vai thật nhỏ....quần trên ngực dải băng nhuộm đầy máu

Thẩm Uyên giống như điện giật tay liền rút về, con mắt không thể tin được nhìn băng quần ngực kia. Không..không....sẽ không phải như vậy...Tấn Dương bản thân hấn vốn rất gầy, chính là gầy đi. Cho nên...xương quai xanh mới như vậy...hấn lúc trước bị thương mới quần mảnh vải trước ngực như vậy....

Tựa hồ thuyết phục chính mình, lấy hết dũng khí vươn tay, cũng không dám cúi bỏ băng quần ngực, tim nàng như treo trên ngọn cây. Trong lòng không ngừng giãy giụa, tay run run đặt trên ngực Tấn Dương muốn cúi bỏ vải trắng lúc này lại truyền đến cảm giác mềm mại, Thẩm Uyên hoảng sợ toàn thân run rẩy, gắt gao nhìn chăm chăm ngực Tấn Dương. Hoảng sợ lắc đầu “Không..không..đây không phải sự thật, không phải...”

Thẩm Uyên thất kinh chạy ra ngoài....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lừa gạt

Thẩm Uyên hốt hoảng chạy ra ngoài, nhưng là chỉ chạy được vài bước, chân mềm nhũn ra, cũng nhịn không được nữa khóc không thành tiếng, vì cái gì? Tại sao lại lừa gạt ta, tại sao như vậy?

Nàng khóc thương tâm đến nỗi giống như bị cả thế giới vứt bỏ, thương tích đầy mình....

Tại sao có thể, tại sao có thể lừa gạt ta, tại sao!!!!

Nhìn xem trên mặt đất bình nòn nà cao, trong đầu Thẩm Uyên nháy mắt hiện lên hình ảnh Tấn Dương toàn thân là máu, tim lại như treo trên cành cây, không...nàng không thể chết như vậy, nàng còn chưa nói cho ta biết mọi chuyện, nàng chưa giải thích cho ta, chưa nói gì với ta.

Thẩm Uyên như được tiếp sức mạnh, nhấc cái bình lên, đứng lên quay trở về phòng, ngực nàng thời điểm này dường như hít thở không thông, tim đau đến sắp chết, Thẩm Uyên che lấy lồng ngực mình, di động từng bước chân, một bước rồi một bước đến gần Tấn Dương. Nàng hận không thể đem người trước mặt này chém đến vạn vạn lần, nhưng khi nhìn thấy Tấn Dương nằm trên giường hô hấp suy yếu, nàng chính là đau lòng đến chết, rõ ràng là nàng lừa gạt chính mình, vì sao lại vì nàng mà đau đến như thế

Xoa xoa nước mắt của mình, cắn răng kéo ra băng vải trắng trước ngực Tấn Dương giúp nàng bôi nòn nà cao...

Đến lúc Tiểu Thanh chạy tới Thẩm Uyên đã giúp Tấn Dương thay xong quần áo. Vốn Tiểu Thanh lòng nóng như lửa đốt, giờ phút này mặt tràn đầy hoảng sợ nhìn Thẩm Uyên đã giúp Tấn Dương xong hết thấy

Mặc Ngôn vội vàng đưa Tiểu Thanh một viên Cửu Mệnh Hoàn, đút vào miệng Tấn Dương “Ăn cái này, thiếu gia sẽ không sao”

Thẩm Uyên nhìn chăm chăm Tiểu Thanh, Tiểu Thanh bị nhìn đến da đầu tê dại

“Thiếu phu nhân, đã giúp thiếu gia bôi nòn nà cao sao? Băng bó kỹ có phải hay không?” Mặc Ngôn hỏi

Thẩm Uyên vén lên khoe miệng nói “Đã băng bó kỹ, y phục cũng đã thay xong” Ánh mắt không nhìn Mặc Ngôn mà vẫn chăm chăm vào Tiểu Thanh

Nụ cười khuynh quốc khuynh thành kia của Thẩm Uyên, chỉ là vào trong mắt Tiểu Thanh vô cùng ón lạnh. Nàng...đã biết thân phận thiếu gia có phải hay không? Đột nhiên nghĩ đến đây chân Tiểu Thanh mềm nhũn

“Tiểu Thanh...” Mặc Ngôn vội vàng đỡ lấy Tiểu Thanh “Nhất định vừa rồi quá nóng lòng, hiện tại thiếu gia không sao, Tiểu Thanh ngươi không cần lo lắng”

“Tiểu Thanh cô nương, thỉnh có thể đi ra cùng Thẩm Uyên một chút có được hay không? Ta tại thư phòng chờ ngươi”

Thẩm Uyên cười nhẹ nhưng nụ cười hàm chứa rất nhiều ý tứ, nói xong liền xoay người ly khai khỏi gian phòng.

Tiểu Thanh lúc này đã hoàn toàn ngây dại, nàng biết...nàng đã biết...làm sao bây giờ? Ta phải làm sao?

“Tiểu Thanh, ngươi làm sao vậy? Thiếu phu nhân gọi ngươi đây” Mặc Ngôn có chút kỳ quái nhìn Tiểu Thanh, hôm nay nàng ấy thật khác thường

“A....” Tiểu Thanh có chút thống khổ nhắm mắt lại, nên tới hay là không...

Hít sâu một hơi, đẩy cửa thư phòng ra.

Chỉ thấy Thẩm Uyển đem thư trong phòng ném đến ngọn ngang, y phục trong tủ đều bị ném ra ngoài

“Tiểu Thanh cô nương đã đến à” Thẩm Uyển cầm trong tay khối vải trắng

Nhìn xem khuôn mặt trầm tĩnh của Thẩm Uyển, trong nháy mắt Tiểu Thanh cảm thấy Thẩm Uyển rất đáng sợ

“Giấu thật là giỏi!”

“Thiếu phu nhân...” Tiểu Thanh vội vàng quỳ xuống

“Thiếu phu nhân? A, ba chữ này thật đúng là châm chọc” nụ cười trên mặt Thẩm Uyển biến mất. Nắm chặt vải trắng trong tay “Tại sao có thể, các ngươi sao có thể đối với ta như vậy”

“Thiếu....Thẩm cô nương, không...không phải thế” Tiểu Thanh vội vàng giải thích

“Không phải sao? Khó trách nàng có chết cũng không chịu đi đại phu, khó trách nàng không cho người khác thoa dược, khó trách nàng so với nam tử nhẹ hơn...” Thẩm Uyển nói nước mắt rơi như mưa “Ta thật khờ, dễ dàng cho qua như vậy, ta là không hiểu. A ha ha. Các ngươi làm cho ta trở thành người ngu ngốc nhất thiên hạ.... Tán gia các ngươi không muốn ở rể Thẩm gia có thể nói, Thẩm gia chúng ta cũng không cường bách, vì cái gì, vì cái gì....làm cho....làm cho ta....”

“Không phải như vậy, không phải...” Tiểu Thanh khóc lóc đầu nói “Thiếu gia...Tán Dương nàng, kỳ thật lúc nàng sinh ra, trong nội cung thị vệ nghe lầm cho là nam hài, sau đó báo lên Hoàng thượng, Thẩm cô nương người cũng biết quốc pháp cho nên lão thái quân tránh để Tán gia bị diệt môn, bắt đắc dĩ mới để cho Tán Dương nàng giả nam trang, Tán Dương nàng cứ như vậy sống mười chín năm, van cầu người. Thẩm cô nương, ta van cầu người...van người đừng nói ra thân phận của Tán Dương, nếu không Tán gia không xong rồi. Tiểu Thanh van cầu người” Tiểu Thanh liều mạng hướng Thẩm Uyển dập đầu

Thẩm Uyển nghe tiếng dập đầu một tiếng lại một tiếng nặng hơn, thống khổ nhắm chặt đôi mắt, để tùy ý nước mắt rơi xuống

Lại không muốn ở chỗ này nữa, che miệng chạy ra ngoài...

Tiểu Thanh nghe được Thẩm Uyển chạy ra ngoài, dừng động tác dập đầu lại, ngã ngồi trên mặt đất khóc rống lên

.

.

Tán Dương lúc này cái gì cũng không biết an tĩnh nằm trên giường, ngủ yên bình giống như thiên sứ. Đương lúc Tán Dương mở mắt ra phát hiện trong phòng không có Thẩm Uyển cũng không có Tiểu Thanh, chỉ có một mình nàng.

Nhìn miệng vết thương đã được băng bó kỹ cùng y phục cũng đã thay hoàn hảo. Nhất định là Tiểu Thanh tỷ tỷ nhọc không ít, nhưng tại sao lại không thấy Tiểu Thanh tỷ, cũng không thấy cạp cái nàng đâu???

“A...” Tán Dương chịu đựng đau nhức trên vai đứng dậy, Tiết Sương kia quá độc ác, thế nhưng lại lấy dao chém mình, nàng nói là cha hãm hại phụ thân nàng, hại cha nàng bị chém đầu, cha mình tính tình thiện lương như vậy làm sao lại hại quan tốt a, có phải hay không xảy ra chuyện hiểu lầm, vẫn còn ần tình, Tán Dương nghĩ tới đây liền chau mày, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có một cái bùa bình an còn dính máu, liền nhặt lên.

Như thế nào lại có bùa bình an ở chỗ này? A nhất định là của Thẩm Uyển nàng, hôm qua không phải nàng nói đi đến miếu tự sao, Tán Dương đem bùa bình an thu vào trong áo.

Che miệng vết thương đi ra ngoài, kỳ quái, như thế nào lại không trông thấy Tiểu Thanh, Thẩm Uyển, Mặc Ngôn, đến Nghiễn nhi cũng không trông thấy

“Chờ một chút” Tán Dương gọi một gia đinh

“Cô gia?”

“Tiểu thư đi nơi nào? Còn có Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn đâu?”

“Tiểu thư a, đã đi miếu tự”

Tại sao lại đi miếu tự nữa rồi???!

“Tiểu Thanh cô nương thì tiểu nhân không biết, bắt quá Mặc đại ca, vừa mới ra ngoài không lâu” gia đình thành thật trả lời

“A, nguy rồi!!!” nhớ đến Mặc Ngôn, dựa theo tính tình của hắn nhất định sẽ đi tìm Tiết Sương tính sổ “Mau giúp ta chuẩn bị xe ngựa”

“Vâng!”

.

.

Tấn Dương ngồi xe ngựa đuổi đến nhà Tiết Sương, lại phát hiện cửa không có khóa

“Đại ca ca” Tiết Tuyết Nhi thấy Tấn Dương đến liền khóc chạy đến bên cạnh

“Tuyết Nhi, làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra” Tấn Dương nhìn thấy Tiết Tuyết Nhi hai mắt sưng đỏ, rõ ràng đã khóc lâu rồi

“Tỷ...tỷ tỷ...không biết làm sao? Đã tự giam mình ở trong phòng một ngày một đêm, vô luận Tuyết Nhi nói thế nào tỷ tỷ vẫn khóc không muốn đi ra. Tuyết Nhi...Tuyết Nhi lo lắng tỷ tỷ sẽ xảy ra chuyện” Nói xong Tuyết Nhi khóc càng lợi hại

Tấn Dương sau khi nghe xong nổi giận đi đến đập cửa phòng “Tiết Sương, ngươi có phải người không a, thế nhưng lại đi học con rùa đen núp mình trong mai rùa. Ngươi dự định ở trong đây cả đời có phải hay không?”

“.....”

“Hào, ngươi ở trong đây cả đời là chuyện của ngươi nhưng muối muối của ngươi thì làm sao? Nàng bên ngoài sớm muộn gì cũng chết đói ngươi không quản sao? Còn thù của cha ngươi cần báo có phải hay không?”

Chi-----

Cửa phòng mở ra, Tiết Sương đầu tóc có chút mất trật tự, con mắt sưng đỏ, trốn trong phòng giống như hải tử làm sai chuyện, lo lắng người lớn sẽ phạt chính mình

“Ngươi còn tới làm gì? Không sợ ta đối với ngươi.....”

“Nghe đây, ta không biết cha ta cùng cha ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bắt quá ta sẽ giúp ngươi điều tra rõ ràng, nếu ngươi nói là sự thật, ta sẽ trả cho cha ngươi công đạo” Tấn Dương nhìn Tiết Sương kiên định nói

Tiết Sương kinh ngạc nhìn Tấn Dương

“Cho nên trước khi ta điều tra rõ ràng chân tướng, ngươi vẫn không thể xảy ra chuyện gì, còn chuyện ngươi làm ta bị thương, ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy” Tấn Dương nói “Còn có chuyện ngươi chém ta bị thương, ta không biết Mặc Ngôn có báo quan phủ hay không, cho nên trước mắt ngươi cùng muối muối mau trốn đi”

Tấn Dương cho Tiết Sương một địa chỉ để trốn cùng một xấp ngân phiếu “Chỗ này rất an toàn, ta với thôn trưởng có ân, ngươi chỉ cần đưa ngọc bội này cho hắn, hắn xem sẽ biết, hơn nữa chỗ đó sản xuất nhân sâm, bệnh tình tiểu muội muội có thể ức chế”

Tiết Sương không tiếp nhận lời Tấn Dương nói, chỉ bất động nhìn Tấn Dương

“Nhìn ta làm cái gì? Mau cầm lấy a, như thế nào? Ngươi không chấp nhận vì ta là con của cừu nhân giết cha ngươi có phải hay không, tại lúc còn chưa rõ chân tướng cái gì cũng không xác định, hơn nữa ngươi phải sống, muối muối ngươi còn rất cần ngươi đây”

“Tỷ tỷ, ta không muốn tỷ tỷ xảy ra chuyện” Tiết Tuyết Nhi ôm Tiết Sương khóc rờn nói

Rốt cuộc Tiết Sương cũng có động tĩnh, ôm Tiết Tuyết Nhi khóc ồ lên

“Ta tiếp nhận yêu cầu của ngươi nhưng không có nghĩa là thù giữa chúng ta kết thúc”

“Ta biết rõ, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ tra ra chân tướng trả lại sự trong sạch cho cha ngươi”

Tiết Sương cùng Tiết Tuyết Nhi lên xe ngựa đi...

Nhìn hai tỷ muội Tiết Sương đi, Tấn Dương lập tức thở phào nhẹ nhõm, chuyện này nhất định ta phải điều tra.

.

.

.

Trở lại Thẩm phủ, Tấn Dương đã có chút hữu khí vô lực

“Thiếu gia, làm sao người có thể ra ngoài một mình?” Tiểu Thanh đỡ Tấn Dương vào nhà

“Các người đều đi nơi nào? Cũng không thấy ai trong phủ”

“Tiểu Thanh đi mua thuốc bổ huyết cho thiếu gia”

“Mặc Ngôn?”

“Ta...” Mặc Ngôn cúi đầu không dám nhìn Tấn Dương

“Ta biết rõ là người đi quan phủ”

“Đúng...”

“Tiểu Mặc, kỳ thật Tiết Sương nàng....”

“Nàng vong ân phụ nghĩa, thiết thòi cho thiếu gia tốt với nàng như vậy”

“Hào hảo, chuyện này sau hãy nói, thiếu gia trước tiên mau uống cái này đi” Tiểu Thanh mang đến chén thuốc đưa đến bên cạnh Tấn Dương thúc giục

Màn đêm buông xuống, bầu trời đêm nay giống như tâm tình tất cả mọi người, đen kịt một mảnh, trăng sao cái gì cũng không có.

“Thiếu gia, mau sớm nghỉ ngơi”

“Kỳ quái, Thẩm Uyển nàng đi miếu tự lâu như vậy, vẫn chưa về?” Tấn Dương ngồi ở cửa sổ nhìn về hướng gian phòng Thẩm Uyển

“Thiếu....thiếu gia, có lẽ hôm nay các nàng sẽ ngủ lại miếu tự” Tiểu Thanh không dám nói cho Tấn Dương biết Thẩm Uyển đã biết thân phận nữ nhi của nàng

“Nha, như vậy a nhưng ta.....thật nhớ nàng”

.

.

.

Miếu tự-----

Nghiễn nhi ngồi trên bàn đá phía ngoài, từ hôm qua đến giờ tiểu thư giống như cái xác không hồn, trước kia nếu như tiểu thư thương tâm khổ sở ít nhất sẽ chảy nước mắt. Lần này, tiểu thư chính là rất kỳ lạ, nhất là ánh mắt vô hồn của nàng, không có tiêu cự, sắc mặt tái nhợt, mặc kệ chính mình gọi thế nào nàng cũng không đáp. Tiểu thư đi tới miếu tự đã một ngày, tựa như người xuất gia ngồi cả ngày niệm Phật, nhưng lại không cùng mình nói một câu, tùy ý muốn làm gì thì làm, phảng phất như đang kiềm nén chuyện gì đó rất bị thương..

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thực xin lỗi

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, cạp cái đã trở về chưa?” Tấn Dương sau khi thức dậy câu đầu tiên chính là hỏi Tiểu Thanh Thẩm Uyển đã về hay chưa

Tiểu Thanh lắc đầu

“Nha” Tấn Dương như bong bóng xì hơi. Đột nhiên nghĩ đến một chuyện làm nàng hưng phấn “Ta thực ngốc, ta có thể đi miếu tự tìm nàng nha”

Nói xong liền xuống giường, Tiểu Thanh nghe thấy Tần Dương muốn đi tìm Thẩm Uyển vội vàng ngăn lại “Thiếu gia, người không thể đi”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì.....vì thương thế của thiếu gia còn chưa tốt”

“Không việc gì, ta hôm qua không phải còn đến nhà Tiết Surong sao. Người đừng xem thường ta a, ta vẫn xuống giường đi bộ thật nhiều được đây” Tần Dương cao hứng nói “Người xem thân thể ta cường tráng, chảy nhiều máu như vậy vẫn có thể xuống giường đi lại. Ha ha”

“Thiếu gia, đó là bởi vì người đã ăn Cửu Mệnh hoàn a” Tiểu Thanh đối với Tần Dương tròn mắt nói

“Cửu mệnh hoàn???? Người nói ta đã ăn thần dược Tây Vực tiến công sao?” Tần Dương mở to hai mắt nhìn Tiểu Thanh

“Chẳng phải sao, nếu không thiếu gia người lâu lắm mới có thể xuống giường đi lại bình thường như vậy, mặc dù nói vết thương của người đã hao phân nửa nhưng vẫn chưa hoàn toàn lành hẳn, không thể đi lại quá nhiều” hướng chỉ người đi tìm nàng chỉ có thể thương tâm mà thôi

“Vậy người cho ta ăn thêm một viên nữa là hoàn hảo” Tần Dương rất vô sỉ vươn tay ra

“Thiếu gia!!!!” Tiểu Thanh đề cao giọng “Người nói Cửu mệnh hoàn là đồ chơi sao, nói có thì có, Tần gia chúng ta tổng cộng chỉ có ba viên, lão thái quân cùng lão gia lo lắng cho người mới đưa cho Tiểu Thanh giữ lấy phòng khi cần đến”

“Ai nha, hảo hảo, ta nói đùa, ta nói đùa” Tần Dương che lại lỗ tai bị giọng Tiểu Thanh làm cho đau nhức

“Thiếu gia mau uống thuốc đi” Tiểu Thanh mang thuốc đến nói

“Ta thật sự không thể đi đến miếu tự sao?” Tần Dương có chút ủy khuất nói

“Không thể!” Tiểu Thanh rất kiên định đáp lời

“Nhưng...là ta nhớ nàng...”

Tiểu Thanh sau khi nghe xong, âm thầm thở dài “Chờ người thương thế tốt hơn hãy nói”

Tần Dương uống thuốc xong vô lực ngồi ở đầu giường, nhìn ngoài cửa sổ, lại nhớ đến Thẩm Uyển, đã hai ngày không nhìn thấy nàng. Không biết tại nơi đó nàng ăn uống có quen không, ngủ có được không.

“Thiếu gia” Mặc Ngôn mang đến một mâm cơm “Thiếu gia, Tiểu Thanh lo lắng thiếu gia nhàm chán nên bảo ta đến cùng người đánh cờ”

Ở đây là sợ ta nhàm chán a, rõ ràng chính là sợ ta len lén đi ra ngoài tìm Thẩm Uyển.

Đúng rồi, nếu như không được ra ngoài vậy ta sẽ đem vụ án cha của Tiết Surong điều tra một chút “Tiểu Mặc người đi tìm tri phủ Dương Châu đương nhiệm đến, sau đó tìm lại tư liệu vụ án Tri phủ trước kia bị Hoàng thượng xử chém đến cho ta”

“Thiếu gia, người muốn những thứ này để làm gì?” Mặc Ngôn không hiểu hỏi

“Người cứ coi như ta nhàm chán muốn giết thời gian, mau đi đi”

“Vâng!”

.

.

“Ty chức Dương Thủy Lương tham kiến thế tử” Dương Thủy Lương quỳ trên mặt đất nói

“Dương đại nhân, không cần đa lễ, mau đứng lên”

“Dạ dạ” Dương Thủy Lương vội vàng đứng lên

“Dương đại nhân, vật của ta có mang theo chứ?”

“Đã mang đến, mang đến, thế tử phân phó làm sao hạ quan dám chậm trễ” Dương Thủy Lương vội vàng xum xoe mang đến một quyển sách cũ kỹ tới

Tần Dương không nhìn đến, nói “Nghe nói Dương Châu mấy năm trước có một tri phủ họ Tiết?”

Dương Thủy Lương sau khi nghe được, thân thể chấn động

Tần Dương thu động tác nhỏ này vào mắt, giả vờ điềm nhiên vỗ vỗ vai Dương Thủy Lương “Tiểu Dương a, bản thế tử không thích nhất chính là bị lừa

gạt, người cũng đã biết rõ tính tình bản thể tử, nếu chọc giận ta....”

Đáng thương cho Dương Thủy Lương bị Tấn Dương hù dọa đến hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất “Thế tử mình xét a, hạ quan không dám giấu giếm, hai năm trước xác thực Dương Châu có tri phủ họ Tiết, chỉ bởi vì nhận hối lộ sau đó bị xử trảm, thế tử người xem, đây là ghi chép toàn bộ quá trình” Dương Thủy Lương mở ra sổ ghi chép vụ án, trình lên trên

Tấn Dương mở ra nhìn, nhân chứng lúc đó là sư gia, vật chứng là hoàng kim do chính phụ thân Tấn Dương tìm thấy trong phủ “Sư gia bây giờ tại nơi nào? Còn có cha ta làm sao lại trông nom chuyện này?”

“Cái này tiểu nhân không biết, thế tử có thể quay về hỏi lệnh tôn, năm đó sư gia cũng đã cáo lão hồi hương”

“Ta đã biết, người trở về đi, lưu lại toàn bộ mọi thứ liên quan đến vụ án Tiết Sáng” Tấn Dương gấp không hỏi ra cái gì, đành phải để cho Dương Thủy Lương trở về “Bất quá chuyện ta hỏi về vụ án Tiết Sáng, người nếu tiết lộ ra ngoài thì mau chờ mua quan tài đi”

“Dạ dạ...hạ quan hiểu, hạ quan hiểu” Dương Thủy Lương xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán

Tấn Dương tìm không ra chút sơ hở nào, nhưc đầu vuốt vuốt huyết Thái Dương, xem ra những thứ này không dùng được. Hay là ta bắt đầu tìm sư gia kia cùng điều tra phía phụ thân “Tiểu Thanh tỷ tỷ”

“Thiếu gia?”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, người tìm người đem phong thư này về Tấn phủ, để cha ta xem qua” Tấn Dương đưa phong thư cho Tiểu Thanh “Sau đó ngày mai mau hỏi thăm tung tích của sư gia năm đó”

“Hào” Tiểu Thanh đem thư cất kỹ, nhìn Tấn Dương chú tâm lật xem tư liệu vụ án, tâm Tiểu Thanh thoáng dễ xuống, xem ra chỉ có như vậy mới phân tán lực chú ý của nàng..

.

.

Năm ngày sau

Miếu tự---

“Tiểu thư, người đã làm cả một ngày, mau nghỉ ngơi đi a” Nghiễn nhi lo lắng nhìn Thẩm Uyển càng ngày càng gầy gò

Thẩm Uyển không để ý đến Nghiễn nhi, toàn tâm toàn ý lau bàn đá

“Tiểu thư....người, người đừng như vậy...” Nghiễn nhi thực tại không nhìn được nữa nước mắt rơi như mưa

Thẩm Uyển vẫn vô hồn lau bàn đá...

“Tiểu thư, chúng ta trở về đi, trở về có được hay không, Lão gia vẫn còn ở nhà chờ người” Nghiễn nhi lôi kéo tay Thẩm Uyển nói

Ai ngờ Thẩm Uyển vừa nghe phải về giống như gặp quỷ đẩy tay Nghiễn nhi ra “Ta không trở về, không quay về...” sau đó tay loạn hất ngã chén trà trên bàn “Không về, ta nói ta không quay về....”

“Hào hảo...không về, chúng ta sẽ không về, Nghiễn nhi sẽ cùng tiểu thư sống ở chỗ này” Nghiễn nhi thấy Thẩm Uyển hoảng loạn liền vội vàng dụ dỗ nói

“Ta....ta hiện tại còn muốn lau bàn, còn muốn quét dọn. Ta còn rất nhiều chuyện phải làm” Thẩm Uyển vội vàng cầm lấy khăn nghiêm túc lau. Bàn này bị nàng lau biết bao nhiêu lần, ánh trắng chiếu xuống còn có thể phát sáng a.

Nghiễn nhi nhìn thấy tiểu thư nhà mình thần chí không rõ, cố nén lệ sắp rơi, cầm lấy cây chổi bên cạnh quét sân

.

.

Thẩm phủ---

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, cộc cái vẫn chưa trở về sao?”

Tiểu Thanh vẫn lác đầu, kể từ lúc Thẩm Uyển đi miếu tự, mỗi sáng sớm Tấn Dương sau khi thức dậy đều hỏi một lần, buổi tối trước khi ngủ cũng hỏi qua một lần

Nàng vẫn chưa trở lại sao?

“A....ta muốn điên rồi, nàng rút cuộc là đi dâng hương hay xuất gia a, đã bảy ngày vẫn chưa trở lại, không được ta phải đi tìm nàng” Tấn Dương đánh một cái xuống bàn nói

“Thiếu gia, người không phải là muốn điều tra vụ án cha của Tiết cô nương sao, còn có những tư liệu này”

“Không xem nữa, mấy ngày ta lật xem đến rách nát, hiện tại chỉ cần chờ cha ta hỏi âm còn có tìm ra sự gia kia tới là được”

“Kia....vết thương của thiếu gia....”

“Miệng vết thương đều kết vảy, sẽ không làm hỏng đến vết thương”

“Hiện tại đã muộn như thế, thiếu gia hay là ngày mai người hãy đi tìm thiếu phu nhân”

“Không phải rất khuya a, trời vẫn còn nhìn thấy đường đi” Tấn Dương nhìn sắc trời một chút

“Nhưng là....nhưng...” Tiểu Thanh nhất thời không nghĩ ra có gì khác

Tấn Dương nhìn thấy Tiểu Thanh ấp úng cảm thấy nàng có chuyện lừa gạt mình “Tiểu Thanh tỷ tỷ, có phải hay không có chuyện gạt ta?”

“Không có, không có a” Tiểu Thanh không dám nhìn vào mắt Tấn Dương

“Không có sao? Ta cảm thấy vấn đề rất lớn a, vì cái gì mỗi lần ta nói muốn đi tìm Thẩm Uyển người liền trăm phương nghìn kế ngăn cản. Sẽ không phải....nàng xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Tấn Dương có chút nóng nảy nói

“Không có, thiếu gia người không nên suy nghĩ lung tung”

“Không được, ta không yên tâm, ta phải đi tìm nàng, ta muốn đi tìm nàng” Tấn Dương càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề

“Thiếu gia!” Tiểu Thanh giữ nàng lại “Thiếu phu nhân thực sự không xảy ra chuyện gì”

“Còn gạt ta, nàng nhất định đã xảy ra chuyện” Tấn Dương tránh thoát khỏi tay Tiểu Thanh

“Là....là thiếu phu nhân đã biết rõ thân phận của người....” Tiểu Thanh hô

“.....”

Tấn Dương cảm thấy đầu óc hung hăng bị đập một búa, có chút choáng váng “Người....người vừa nói cái gì?”

“Lúc người bị thương chính thiếu phu nhân đã giúp người đổi y phục” Tiểu Thanh không đành lòng nhìn Tấn Dương

Tấn Dương ngã trên ghế, nàng....nàng biết ta là nữ, nàng thế nhưng đã biết ta là nữ...

“Thiếu gia...” Tiểu Thanh có chút lo lắng gọi

Tấn Dương nở một nụ cười giễu “A, nàng cuối cùng đã biết rồi” Tấn Dương ngẩng đầu lên, không để cho nước mắt rơi xuống, ta cùng nàng như vậy kết thúc sao? vì cái gì tâm ta lại đau nhức đến như thế...

“Cho nên nàng mới đi miếu tự không muốn trở về, có phải hay không?” ánh mắt Tấn Dương có chút hoảng hốt

Tiểu Thanh không biết phải an ủi Tấn Dương thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tấn Dương, hy vọng nàng sẽ không cố gắng nhịn mà khóc thỏa lòng

“Không...không được, ta cùng nàng không thể kết thúc như vậy, nàng nhất định cho rằng ta lừa gạt tình cảm của nàng, nhưng ta đối với nàng hoàn toàn là thật, là thật a” Tấn Dương có chút vô lực nói “Ta muốn đi tìm nàng, ta muốn nói cho nàng biết ta đối với nàng cái gì đều là thật”

“Thiếu gia!!!”

Bất chấp tiếng kêu của Tiểu Thanh, Tấn Dương liều mạng lao ra khỏi Thẩm phủ

.

.

Miếu tự -----

“Mở cửa, mau mở cửa cho ta” Tấn Dương dùng sức gõ cửa

“A Di Đà Phật, vị thí chủ này, dâng hương thỉnh ngày mai lại đến” một vị hòa thượng chấp hai tay nói

“Ta muốn tìm Thẩm Uyên”

“Thí chủ, ở đây không có người người muốn tìm, mời thí chủ quay về”

“Ta biết rõ nàng ở bên trong, cho ta đi vào đi a” Tần Dương có ý nghĩ muốn xông vào, lại bị hòa thượng kia ngăn cản

“A Di Đà Phật, vị thí chủ này hay là hãy trở về đi”

“Ta là hoàng thân quốc thích Tần Dương, còn ở đây ngăn cản người có tin hay không hôm nay ta sẽ đem miếu tự này đốt, đem bọn các người chém hết a” Tần Dương giận dữ nói, đến bước này đành phải sử dụng chiêu cuối cùng

Hòa thượng kia nghe được hắt là Tần Dương nhất danh con nhà giàu vội vàng nhường đường, nếu mang đến cho miếu tự tai nạn gì thì hắt không chịu tội nổi a. Đợi đến sau khi cho Tần Dương tiến vào liền vội vàng đi bẩm báo chủ trì.

“Thẩm Uyên, người mau đi ra a, ta biết rõ người đang ở bên trong” Tần Dương vừa chạy vào vừa hô

La to đến mức tất cả hòa thượng đều đi ra,

“Mau nói, Thẩm Uyên ở nơi nào?” Tần Dương lôi kéo một tên hòa thượng

“Thẩm thí chủ ở hậu sơn đình viện”

“Chủ trì, hắt chính là Tần Dương”

“A Di Đà Phật, mau đi theo hắt” lão hòa thượng chủ trì nói

Hậu sơn đình viện---

Tần Dương chạy đến hậu sơn đình viện, trông thấy bóng người gầy yếu lảng lảng quét sân, bóng dáng dưới ánh trăng hiện lên tia thê lương

Tần Dương không dám tiến lên, cũng không kêu ra tiếng, chân như đổ chì không bước được nửa bước, ánh mắt di động theo bóng dáng đơn bạc gầy yếu kia, nàng không có dũng khí bước đến, cũng không có dũng khí gọi tên Thẩm Uyên

Gió đêm lạnh thổi, thổi đến hốc mắt nàng đau rát...

Thẩm Uyên lúc xoay người, phát hiện Tần Dương đứng cách đó không xa ánh mắt thoáng hiện lên một tia kinh ngạc sau đó chỉ còn lại sự hoảng hốt, trống rỗng....

Nàng hiện tại thật gầy, phảng phất một trận gió có thể thổi nàng bay đi mất, Tần Dương nhìn thấy bộ dạng Thẩm Uyên như vậy, trong lòng liền đau nhức

Hai người cứ như vậy đứng bất động, không ai tiến đến. Cuối cùng Thẩm Uyên mở miệng nói “Người đứng ở đó làm gì? Miệng vết thương còn chưa lành hắt a”

“?????” Có chỗ nào sai sao? Tại sao nàng như vậy, chẳng phải nàng đã biết rồi hay sao

“Mau ngồi xuống đi, Tiểu Thanh làm sao lại để người ra ngoài như vậy, lại mặc ít như thế, vạn nhất cảm mạo lây nhiễm vết thương làm sao bây giờ?”

Tần Dương run sợ nhìn Thẩm Uyên, nàng...nàng đây là quan tâm chính mình sao? Tần Dương nhìn chằm chằm Thẩm Uyên, sợ là sẽ bỏ qua bất cứ vẻ mặt nào của Thẩm Uyên

“Ta đi cấp cho người thêm một món y phục” đương lúc Thẩm Uyên xoay người, Tần Dương bắt lấy bàn tay lạnh như băng của Thẩm Uyên

Bàn tay lạnh đến trong xương Tần Dương “Ta...chúng ta nói chuyện một chút đi”

“Ngày nào cũng đều nhìn thấy nhau, còn nói cái gì a, ta đi cấp thêm y phục cho người” Thẩm Uyên có chút vội vàng thoát ly bàn tay Tần Dương

Tần Dương cảm thấy nàng muốn thoát ra lại càng nắm chặt hơn, không để cho Thẩm Uyên rời đi, Tần Dương biết rõ nàng đang trốn tránh, trốn tránh chuyện biết Tần Dương là nữ nhi.

“Uyển nhi...” Tần Dương có chút khàn khàn cầu khẩn kêu một tiếng

Một tiếng Uyển nhi này làm cho Thẩm Uyên đình chỉ giây giụa, cúi đầu không nhìn đến Tần Dương

“Thực xin lỗi” Tần Dương phát hiện ra lúc nói ba chữ này, thanh âm đã khàn đến không nghe được, mũi mũi như đau nhức

“Thực xin lỗi? người xin lỗi cái gì? Quần áo lụa là, người đừng làm rộn có được hay không” phảng phất cảm giác như Tần Dương đang cùng nàng nói giỡn

“Ngươi cũng biết, ngươi biết...ta và ngươi giống nhau, ta và ngươi đều là....”

“Không biết, ta không biết, không biết gì cả” Thẩm Uyên cắt đứt lời Tấn Dương, liều mạng lắc đầu, lần nữa muốn tránh thoát “Thả ta ra, thả ta ra...” Thẩm Uyên không muốn đối mặt với sự thật tàn khốc này, lấy tay đánh Tấn Dương

Một cái, hai cái, ba cái...tay đánh lên người Tấn Dương...

Tấn Dương yên lặng chịu đựng, đau đớn trên người so ra vẫn kém hơn nhiều so với trong lòng

“Ngươi biết không thể cùng ta ở chung một chỗ, tại sao lại xâm nhập vào cuộc sống của ta, tại sao quấy rầy nhân sinh của ta, tại sao đối tốt với ta, tại sao liều mạng cứu ta, vì cái gì, vì cái gì, cái gì a!!!!” Thẩm Uyên khóc đến tê tâm liệt phế

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, xin lỗi...” hiện tại ngoài nói từ xin lỗi, Tấn Dương không biết phải nói cái gì, nhìn Thẩm Uyên như thế, lòng nàng như hàng ngàn con dao đâm vào, đau vẫn là đau, là nàng sai rồi, hoàn toàn sai rồi.

“Thì ra hết thấy đều là giả, đều là giả” Thẩm Uyên tuyệt vọng nhìn Tấn Dương

“Không phải, không phải a” Tấn Dương dùng sức lắc đầu, thanh âm run rẩy nói ra “Ta yêu ngươi là thật”

“A, yêu ta” Thẩm Uyên cười tự giễu “Ngươi và ta giống nhau a, ngươi còn nói yêu ta, ngươi có tư cách gì nói ngươi yêu ta”

“Ta...” Tấn Dương muốn nói nhưng lại dừng lại, nàng không dám nói tiếp nói, nhìn Thẩm Uyên như vậy, nàng thật sự rất sợ, khẩn cầu “Ta...chúng ta về nhà đi, về nhà có được hay không”

“Về nhà?” Thẩm Uyên dùng đôi mắt tràn ngập nước mắt nhìn qua Tấn Dương sau đó bình tĩnh nói “Là ngươi muốn ta đối mặt sự thật này, hôm nay xác thực cũng nên đối mặt, đã đến lúc buông tay”

Lạnh băng, ánh mắt hoàn toàn lạnh lùng làm cho tâm Tấn Dương lạnh toát, không dám lại nắm lấy bàn tay gầy yếu kia.

“Ta ngày mai sẽ trở về, như vậy được rồi chứ? Tấn Thế tử?” Thẩm Uyên tỉnh táo nói

Nếu trên mặt nàng lúc này không phải còn lưu lại nước mắt làm cho người khác cảm thấy còn có một tia nhiệt độ cùng tình cảm thì ánh mắt kia cỡ nào lạnh lùng, còn có ba chữ “Tấn thế tử” kia, làm cho tâm Tấn Dương hoàn toàn ngã xuống vực thẳm

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Người xa lạ

Thẩm Uyên xoay người bước nhanh vào phòng, không ai có thể trông thấy được thời điểm nàng xoay người lại mắt liền chảy xuống hai hàng lệ

Trong đình viện lưu lại Tấn Dương một mình đứng ngơ ngác, cứ như vậy nhìn bóng lưng gầy gò của Thẩm Uyên, cho đến biến mất khỏi tầm mắt cũng không động, hôm nay khí trời lạnh quá, thật sự lạnh quá, tâm đã hoàn toàn bị đóng băng rồi.

“Cô gia??” Nghiễn Nhi lúc mang thức ăn ra nhìn Tấn Dương đứng bất động, vui mừng hô “Cô gia thật sự là ngươi sao? Thật tốt quá, ngươi tới tiểu thư có thể cứu rồi. Cô gia ngươi mau khuyên nhủ tiểu thư về nhà đi, nếu cứ tiếp tục như vậy tiểu thư sẽ xảy ra chuyện”

Tấn Dương không trả lời Nghiễn Nhi, chỉ nhìn thức ăn trong tay Nghiễn Nhi lo lắng nói “Đã trễ thế này tiểu thư nhà ngươi còn chưa ăn cơm sao?”

“Không phải là không ăn, tới nơi này tiểu thư ngoại trừ uống nước buổi sáng còn ăn chút cháo loãng, sau đó liền bắt đầu quét dọn phòng, cái gì cũng không ăn, có lần chút nữa đã ngất xỉu” Nghiễn Nhi đau lòng nói

Tấn Dương sau khi nghe xong, tâm liền co rút, che ngực “Nàng...nàng mấy ngày nay chính là như vậy sao?”

“Có lần buộc tiểu thư ăn, kết quả toàn bộ đều phun ra, tiểu thư không biết bị cái gì kích thích, thần trí không rõ, cô gia, ta van cầu ngươi khuyên nhủ tiểu thư nhà ta đi, nàng nhất định sẽ nghe lời ngươi nói” Nghiễn Nhi khóc nói

Là ta, đều là ta, là ta đã hại nàng...

Tấn Dương che lấy trái tim đau nhức, có chút khổ sở xoay người, gian nan bước đi, nàng không có tư cách làm bất cứ gì với Thẩm Uyển

“Cô gia!” Nghiễn nhi nhìn thấy Tấn Dương đi vội vàng hô

“Yên tâm, tiểu thư nhà ngươi ngày mai sẽ về nhà” Tấn Dương khẽ xoay người

“Thật vậy chăng? Thật tốt” Nghiễn nhi cười, ngạc nhiên nhìn Tấn Dương “Cô gia, ngươi....ngươi tại sao lại khóc?”

“Nơi này gió lớn thổi đau mắt ta, ta phải về trước” Tấn Dương nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc

Vốn là Nghiễn nhi muốn gọi Tấn Dương lại nhưng nhìn hắn hôm nay có chút kì quái nên không kêu lên, xoay người mang thức ăn vào phòng, nhìn Thẩm Uyển ngồi trên đầu giường xuất thần bất động

Nghiễn nhi sau khi tiến vào thờ cũng không dám thở mạnh, tiểu thư lại là bộ dạng si ngốc đó, cô gia nói có thật hay không ngày mai nàng sẽ trở về?!

Thẩm Uyển nhìn thấy Nghiễn nhi trở lại, cố lộ ra nụ cười bình thường nói “Nghiễn nhi, mai chúng ta trở về”

“Tiểu thư là nói thật sao?”

“Àn..”

Nghiễn nhi kích động nhìn bộ dáng đã quay lại bình thường của tiểu thư, nắm lấy tay Thẩm Uyển

“Thì ra cô gia nói là sự thật”

Ai ngờ Thẩm Uyển vừa nghe đến hai chữ “cô gia” này, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh băng, rút tay bị Nghiễn nhi nắm về, lạnh lùng nói “Về sau ta không muốn nghe tên hắn”

.

.

Thẩm phủ-----

Tấn Dương không biết bao lâu mới trở lại Thẩm Phủ, Tiểu Thanh lo lắng đỡ Tấn Dương ngồi xuống “Thiếu gia....ngươi...”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ, ta không sao, thật sự một chút cũng không sao” Tấn Dương nhìn Tiểu Thanh cố cười một cái thật to “Ta không sao, ngủ một giấc thì tốt rồi, ngủ là tốt rồi”

Tấn Dương bước gian nan đến bên giường nằm xuống

“Thiếu gia....” Tiểu Thanh nhìn Tấn Dương như vậy thật sự càng lo lắng hơn “Thiếu gia...”

“Ta thật sự không sao, ngủ một giấc sẽ tốt, thật sự” Sau đó nhắm mắt lại

Tiểu Thanh giúp Tấn Dương đắp chăn xong, bất đắc dĩ thở dài mới bước ra ngoài đóng kín cửa

Nếu như đây là một giấc mộng dài thì thật tốt, nàng hy vọng chính mình sẽ mau thức dậy. Một giọt nước mắt óng ánh chảy ra từ khóe mắt

Ngày hôm sau--

Thẩm Uyển trở lại Thẩm gia,

“Uyển nhi, ngươi rốt cuộc đã trở lại a” Thẩm Phú Quý cao hứng nói “Đi lâu như vậy, gia gia sợ Uyển nhi thích cuộc sống Phật môn đây. Nhưng sao ngươi lại gầy như vậy?”

“Uyển nhi làm cho gia gia lo lắng, là lỗi của Uyển nhi”

“Đứa nhỏ ngốc, gia gia sợ ngươi trong miếu tự ăn không tốt, bây giờ trở về là tốt rồi, nhanh đi gọi phòng bếp chuẩn bị thức ăn Uyển nhi thích. Ngươi xem mới đi vài ngày đã gầy như vậy, sau khi về nhà cần phải bồi bổ nhiều”

“Vâng, gia gia. Đúng rồi Uyển nhi từ hôm nay muốn giúp gia gia quản lý gia nghiệp”

“Uyển nhi thế nào lại hứng thú với việc này?” Thẩm Phú Quý có chút kỳ quái hỏi

“Vốn là Uyển nhi phải giúp gia gia quản lý gia nghiệp có phải hay không? Chẳng lẽ gia gia không muốn cho Uyển nhi tiếp nhận?”

“Làm sao như vậy a, gia gia thật sự cầu còn không được, trước kia Uyên nhi đối với việc này không hứng thú, cho nên gia gia không nhắc đến, hiện tại Uyên nhi đã muốn như vậy đương nhiên gia gia rất cao hứng. Có hay không gọi Dương nhi a, hẳn cũng phải học tập một chút”

Thẩm Uyên nghe xong miễn cưỡng cười cười “Không cần, Uyên nhi một người có thể”

“Uyên nhi là muốn cho Dương nhi tiêu dao mấy ngày đây, ha ha ha. Gia gia hiểu”

Thẩm Uyên không phản bác lời Thẩm Phú Quý “Kia kể từ hôm nay Uyên nhi liền hướng gia gia học quản lý gia nghiệp”

.

.

Thẩm Uyên sau khi trở lại bắt đầu ngày đêm học tập quản lý gia nghiệp Thẩm gia, không cùng Tấn Dương gặp mặt, mà Tấn Dương cũng không dám xuất hiện trước mặt Thẩm Uyên, chỉ dành mỗi ngày sáng cùng tối canh giữ trước cửa sổ nhìn Thẩm Uyên ra ngoài rồi trở về phòng

Hai người lúc vô tình gặp nhau, Thẩm Uyên cũng xem Tấn Dương như người xa lạ lướt qua nhau...

Mỗi lần chứng kiến Thẩm Uyên đem mình làm người xa lạ, tâm Tấn Dương liền một hồi khó chịu, lần nào cũng là chính mình đứng nhìn bóng dáng nàng đến lúc khuất khỏi tầm mắt. Kết thúc thật rồi...

Chỉ là nhìn thấy Thẩm Uyên ngủ trễ dậy sớm làm cho Tấn Dương lo lắng thân thể Thẩm Uyên, mỗi ngày đều phân phó phòng bếp mang thuốc bổ đến gian phòng Thẩm Uyên, nhưng sẽ nói là Thẩm Phú Quý phân phó

Nhìn Thẩm Uyên gấp khăn nhũ chặt lông mày, Tấn Dương cũng lo lắng. Thẩm Uyên ngày càng gầy gò, Tấn Dương liền đến phòng bếp xem xét ba bữa một ngày, còn ra ngoài mua điểm tâm nàng thích ăn, thừa lúc Thẩm Uyên không có ở đó sẽ len lén đặt trên bàn.

Hay là lúc nào nhện không được nhớ nàng, sẽ chăm chú ngồi tại cửa sổ nhìn nàng.

Để xuống mọi thứ không hề dễ dàng...

.

.

Cuộc sống ngày từng ngày qua, hai người giống như trở lại cuộc sống trước khi không quen biết nhau.

Thẩm Uyên ngày đêm nghiên cứu sổ sách. Tấn Dương ngày đêm ra vào thanh lâu giải sầu.

Không một ai biết, các nàng liễu mạng làm chuyện của mình để không phân tâm nghĩ đến chuyện khác nhất là nghĩ đến người kia. Một bên liễu mạng quá chén để làm cho chính mình không nghĩ đến chuyện thương tâm, một bên làm cho mình không nghĩ đến đối phương.

Chỉ là tâm vô cùng trống rỗng, làm cho mình bận rộn cũng không thể bớt khổ sở.

Nghiễn nhi nhìn thấy tiểu thư bình thường vẫn ôn hòa nhưng mỗi khi nhắc đến Tấn Dương sẽ biến thành lạnh như băng. Hối Tiểu Thanh tỷ tỷ chuyện gì đã xảy ra, tiểu thư cùng cô gia có phải hay không đã cãi nhau, Tiểu Thanh tỷ tỷ mỗi lần cũng chỉ là bất đắc dĩ thờ dài

Một ngày nào đó----

“Cái gì? Uyên nhi ngươi muốn đi Cảnh Tú thành?”

“Đúng vậy gia gia, Uyên nhi muốn đi Cảnh Tú thành thị sát một phen”

“Nhưng Dương Châu cách Cảnh Tú thành hơn nửa tháng đi đường, hơn nữa còn là thủy lộ, gần đây thời tiết thất thường, gia gia lo lắng Uyên nhi....”

“Gia gia chỉ là mấy ngày nay gió lớn mà thôi, gia gia không cần lo lắng cho Uyên nhi, Uyên nhi có thể tự bảo hộ chính mình” Thẩm Uyên kiên định nói

Thẩm Phú Quý nhìn Thẩm Uyên kiên trì như vậy cũng không nói gì nữa “Có muốn hay không gọi Dương nhi đi cùng ngươi...”

“Không cần!”

Kể từ sau khi Uyên nhi đi miếu tự trở lại, Thẩm Phú Quý phát hiện cháu gái bảo bối của hắn mặc dù là nụ cười cùng giọng nói vẫn như trước ôn hòa nhưng nay lại có vẻ lạnh lùng, hơn nữa cùng Dương nhi giống như....” “Vậy cũng tốt, Uyên nhi cẩn thận một chút”

Thẩm Uyên từ gian phòng Thẩm Phú Quý đi ra, trở về phòng của mình gọi Nghiễn nhi tới “Nghiễn nhi qua hai ngày nữa ta sẽ đi Cảnh Tú Thành, ngươi không cần đi theo ta, ngươi mau đem cái này giao cho An công tử”

“A???!!! Tiểu thư...này...” Nghiễn nhi cầm lấy phong thư hoài nghi chính mình có phải nghe lầm hay không, tiểu thư nói là....An công tử...

“Giao cho An Thế Hiền, nhanh đi”

“Nha...” Nghiễn nhi cầm lấy phong thư ra khỏi gian phòng, tại sao có thể như vậy, tiểu thư rõ ràng thích cô gia a, như thế nào lại viết thư cho An công tử. Nhất định là tự mình nghĩ sai lệch, dùng tính tình của tiểu thư sẽ không như vậy. Nghiễn nhi tò mò mở phong thư ra nhìn, ai ngờ nhìn liền giật mình, tiểu thư là muốn mời An Thế Hiền cùng nàng đi Cảnh Tú thành.

.

.

“Thiếu gia, thiếu gia đừng uống nữa, đã xảy ra chuyện” Tiểu Thanh nghe Nghiễn nhi báo cho nàng xong vội vàng chạy đến thanh lâu tìm Tấn Dương

“Xảy ra chuyện gì?”

“Thiếu phu nhân nàng ngày mai sẽ đi Cảnh Tú Thành”

“Nha...” Tấn Dương sau khi nghe xong tiếp tục uống rượu

Tiểu Thanh gặp Tấn Dương như vậy, liền đoạt cái ly “Chuyến đi này chính là hơn mười ngày nửa tháng a, hơn nữa thiếu phu nhân còn muốn mời An Thế Hiền cùng nàng đi”

Tấn Dương nghe xong thân thể chấn động đoạt lấy cái ly từ tay Tiểu Thanh liền mạng uống

“Thiếu gia, người chẳng lẽ không lo lắng sao? Người nhanh đi ngăn cản a” Tiểu Thanh hét lớn

“Ta ngăn cản có hữu dụng không? Hướng chi ta tư cách gì cũng không có, cái gì cũng không xứng, hoàn toàn không thể ngăn cản nàng” Tấn Dương mạnh mẽ uống cạn một hơi, đối với một hàng cô nương nói “Hôm nay ai chọc cười bốn thiếu gia, bốn thiếu gia liền thưởng một trăm lượng”

Một đám nữ tử nghe thấy vội vàng ủa lên....

Tiểu Thanh tức giận giậm chân bỏ đi.

.

.

Ánh trăng chiếu trên mặt đất, khắp nơi đều là tiếng dế mèn kêu thê lương bi ai.

Tấn Dương từ thanh lâu trở về cùng Thẩm Uyển gặp thoáng qua....

“Chờ một chút” Tấn Dương bị Thẩm Uyển xem là không khí rất ủy khuất

“Có chuyện gì không? Tấn thế tử?” Thẩm Uyển không quay đầu lại bình tĩnh nói

“Ta...”

“Nếu không có chuyện gì, Thẩm Uyển xin đi trước”

“Nghe nói ngày mai người đi Cảnh Tú Thành” Tấn Dương gặp Thẩm Uyển phải đi có chút vội vàng nói

Thẩm Uyển không xoay người, cũng không trả lời Tấn Dương

“Có thể không đi được không?” Tấn Dương nhỏ giọng hỏi, có vài phần ủy khuất cùng vài phần cầu khẩn

“Tấn Thế tử là đang nói đùa?” vẫn không xoay người nhìn Tấn Dương

“VẬY...người đi bên kia săn sóc mình thật tốt, đừng thức muộn, buổi sáng phải ăn đầy đủ, buổi trưa cùng chiều phải ăn thật nhiều, không nên nhìn sổ sách đến quên ăn cơm, buổi tối...”

Thẩm Uyển không nghe nổi nữa, nghe Tấn Dương nói vốn tâm tình cố gắng bình tâm hiện tại có chút bối rối “Thẩm Uyển có thể bảo hộ tốt chính mình không cần Tấn thế tử lao碌, chúng ta chẳng qua là kẻ ước vợ chồng một năm mà thôi”

Tấn Dương thân thể chấn động, nàng như thế nào đã quên một năm kia, đã nói không can thiệp vào chuyện đối phương, một năm sau cả hai đều tự viết từ thư. Hôm nay nàng ngay cả tư cách quan tâm người kia cũng không có đi.

“Thẩm Uyển còn có việc, không quấy rầy Tấn thế tử nữa” nàng sợ hãi, nàng lo lắng còn đối mặt với người kia nữa nàng sẽ mềm lòng, Tấn Dương nói

mỗi một câu chính là từng điểm từng điểm làm tan rã lý trí nàng.

Nhìn Thẩm Uyên nói cũng không muốn nói với nàng, Tấn Dương vô lực cúi đầu, xoa xoa đôi mắt đã chảy hai hàng lệ, nàng chỉ là muốn nói vài câu mà thôi, điều này cũng không được sao? Chúng ta đã trở thành xa lạ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Rơi xuống nước

“Tiểu thư, người vì sao khóc?” lúc Nghiễn nhi nhìn thấy tiểu thư trở về, có chút kinh ngạc, tiểu thư nước mắt ràn rụa

“Vừa rồi gió lớn, hạt cát rơi vào mắt ta” Thẩm Uyên đối với Nghiễn nhi cười cười vuốt con mắt đau nhức, lau nước mắt trên mặt

“A gần đây khí trời xác thực rất kỳ quái, một hồi mưa to gió lớn, một hồi lại sáng sủa, tiểu thư, nếu không người hãy chờ khí trời ổn định lại đi Cảnh Tú thành. Vạn nhất ngày mai gió lớn....” Tiểu Thanh tỷ tỷ đã báo cho cô gia, mong là cô gia sẽ tới ngăn cản tiểu thư.

Thẩm Uyên lắc đầu, sau đó đi đến bàn sách ngồi xuống.

Nghiễn nhi nhìn thấy Thẩm Uyên bắt đầu xem lại sổ sách cửa hàng tại Cảnh Tú thành, bất đắc dĩ than một tiếng “Tiểu thư, trước tiên người uống chén canh này đi”

Thẩm Uyên nhìn chén canh trong tay Nghiễn nhi, chén canh này một tháng qua chưa bao giờ gián đoạn, xem sổ sách uống canh đã trở thành thói quen, cảm giác luyến tiếc vì bắt đầu từ mai sẽ không được uống nữa. Thẩm Uyên tiếp nhận chén canh “Nghiễn nhi, chuyện ngọc bội thế nào?”

Nghiễn nhi có chút không tình nguyện nói “Vẫn không tìm được” nàng vẫn là không hiểu, tiểu thư không phải là thích cô gia sao, như thế nào còn tìm ngọc bội gia truyền của An Thế Hiển

Thẩm Uyên không tiếng động than một tiếng “Vậy người gọi bọn họ không cần tìm nữa, Nghiễn nhi người trước đi ra ngoài đi, ta xem sách một chút”

“Vâng”

Nghiễn nhi từ gian phòng đi ra gặp được Tiểu Thanh, vội vàng đi tới hỏi “Tiểu Thanh tỷ tỷ, người đã nói với cô gia chưa?”

Tiểu Thanh gật đầu nhẹ

“Kia cô gia nói thế nào? Sẽ ngăn cản đúng không?” Nghiễn nhi vội kéo tay Tiểu Thanh hỏi

Tiểu Thanh buông tiếng thở dài nói “Thiếu gia nói nàng không có tư cách ngăn cản”

“Cái gì không có tư cách a, hần là tướng công của tiểu thư làm sao lại không có tư cách. Kể từ lúc tiểu thư từ miếu tự trở về căn bản hần không quan tâm tới tiểu thư nhà ta, ta liền cảm thấy tiểu thư buồn phiền gì đó, không được ta phải tìm hần nói rõ” Nghiễn nhi tức giận muốn đi tìm Tấn Dương

Tiểu Thanh vội vàng kéo tay Nghiễn nhi “Đừng đi, thiếu gia...trong lòng so với ai đều khổ hơn, trước đừng quấy rầy nàng”

Tấn Dương sau khi trở về thư phòng, ôm bình rượu chán chường uống, ánh mắt mơ hồ nhìn con ếch trong lồng cách đó không xa

“Con ếch huynh, người có muốn uống một chén hay không?” Tấn Dương giờ chén lên đưa về hướng con ếch huynh nói “Đây là khổ rượu ta nên tự mình uống a” Một ly xuống bụng

“Oa oa oa...” con ếch huynh cũng không nỡ nhìn Tấn Dương như vậy

“Ha ha, người cũng xem thường ta sao, người cũng cảm thấy ta vô dụng không có cốt khí chỉ biết ở trong phòng uống rượu buồn bực, rõ ràng trong lòng trăm ngàn lần không muốn để nàng đi, rõ ràng khi nghe An Thế Hiển muốn cùng nàng đi liền ghen ghét nổi điên, tuy nhiên ta chính là không làm cái gì, chỉ có thể ngồi đây uống rượu” Tấn Dương uống cạn một chén rượu

“.....Ta chính là như vậy không có tiền đồ, nhớ nàng cũng không có can đảm đến gặp nàng, chán ghét tên An Thế Hiển kia muốn lôi hần ra đánh nhưng là vẫn không làm được, không được a...” Tấn Dương cười mà nước mắt vẫn cứ từ khóe mắt chảy ra, tiếp tục nuốt rượu vào bụng “Ta hiện tại trong mắt

nàng là thân phận gì, chỉ là một tên khốn kiếp lừa gạt tình cảm của nàng, không có tư cách trông nom chuyện của nàng. Nàng hiện tại có quyền theo đuổi hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của nàng chắc chắn không phải là ta, ta hoàn toàn không có tư cách, Tần Dương a, người hoàn toàn không có tư cách ha ha ha....” Nói xong liền ngã trên mặt đất ngây ngô cười, cười xong lại khóc thật thương tâm, thật thống khổ.

Ngày hôm sau---

Vốn là buổi sáng ánh nắng chói chang đến lúc Thảm Uyên đi lại mây đen vần vũ, phẳng phất giống như tâm tình của hai người bọn họ

“Uyển nhi, thật muốn đi hôm nay sao?” Thảm Phú Quý có chút lo lắng nói, khí trời thế này sợ rằng sẽ có mưa to

“Gia gia so với thời tiết này sớm muộn gì cũng sẽ gặp mưa nhưng gia gia không cần lo lắng, không phải đã có gia đình đi cùng sao” Thảm Uyên trấn an Thảm Phú Quý nói

“Uyển nhi đã có ý phải đi, gia gia cũng không biết nói cái gì, nhớ rõ phải hảo hảo săn sóc chính mình, nào, gia gia tiễn ngươi”

Vốn là Thảm Uyên không muốn Thảm Phú Quý ra bến tàu tiễn nhưng để cho gia gia trong lòng an tâm vì vậy gật nhẹ đầu đồng ý

“Tiểu thư!!!” Nghiễn nhi mắt hàm chứa lệ chạy ra

“Nghiễn nhi....”

“Tiểu thư, ngươi phải hảo hảo săn sóc chính mình, Nghiễn nhi muốn hầu hạ tiểu thư, để cho Nghiễn nhi đi theo tiểu thư đi đi” Nghiễn nhi khóc nói

“Nghiễn nhi ngốc, ta cũng không phải không trở lại, còn nói ngươi không phải không ngồi được thuyền sao. Ở trong phủ chờ ta trở lại, ta sẽ mang về quả mơ Nghiễn nhi thích ăn nhất” Thảm Uyên ôn nhu lau nước mắt cho Nghiễn nhi

Cùng Nghiễn nhi nói tạm biệt, dịu lấy Thảm Phú Quý đi, trước khi đi xoay người nhìn nhìn phía xa, không biết nàng đang nhìn Nghiễn nhi hay đang tìm hình bóng ai kia.

Thanh lâu---

“Công tử, người lớn lên thật tuấn, lần đầu tiên ta gặp qua khách nhân tuấn tú thế này đây” dứt lời nữ tử kia liền hướng đến trong ngực Tần Dương ngã xuống

Một đám nữ tử thanh lâu vây quanh Tần Dương

“Ha ha, các vị tỷ tỷ cũng xinh đẹp như thiên tiên a” Tần Dương vừa cười vừa nói, nhưng trong lòng lại ngổn ngang nhiều chuyện, lúc này chỉ sợ Thảm Uyên đã lên thuyền đi

“Công tử ta uy người uống rượu” một ly rượu đặt bên miệng Tần Dương, Tần Dương cười một tiếng đem rượu kia uống cạn

“Công tử tửu lượng thật tốt, lại một ly nữa”

“Các người là muốn chuốc say ta liền chiếm tiện nghi bọn thiếu gia ta đi”

“Công tử, chán ghét!”

“Đến, ta uống, các người cũng phải uống”

“Hảo hảo, các vị tỷ muội chúng ta liền uy công tử”

“Các cô nương đều đi đâu? Tại sao không có ai đến hầu hạ bọn đại gia a?” một nam tử vạm vỡ ngồi cách đó không xa, gặp các cô nương đều vây quanh Tần Dương có chút tức giận nói

“Ồ đây không phải là Trần đại gia sao, đừng nóng giận, Uyên Ương ta hầu hạ người có được không” một nữ tử tên Uyên Ương đi tới

“Hảo hảo” họ Trần gặp mỹ nhân đương nhiên cao hứng

“Bất quá bình thường lúc này Trần đại gia không phải đã rời bến sao?”

“Thời tiết thế này còn rời bến cái gì a, muốn chết cũng không làm như vậy” họ Trần bên cạnh vừa uống rượu vừa nói

“Khí trời này tối đa cũng chỉ đổ xuống một trận mưa mà thôi, lại đem Trần đại gia hù đến như vậy rồi?” Uyên Ương cười nói

“Người là không biết, đừng tưởng sẽ chỉ đổ một trận mưa đơn giản như vậy, Trần Đại ta xuất hải nhiều năm như vậy còn không biết a, thời tiết này rời bến thuyền còn không lật sao?”

Vốn là Tần Dương đang uống rượu nghe Trần Đại nói xong, cũng không để ý có nữ tử ngồi trên chân mình dùng sức đẩy sau đó chạy ra ngoài, trong đầu

chỉ có một ý nghĩ, làm mọi cách không để cho Thẩm Uyên lên thuyền.

.

.

“Gia gia, đừng tiến nữa” Thẩm Uyên nhìn về phía sau, hần...không tới sao....? A, ta là đang mong đợi cái gì đây?

“Aiz, hết thấy hãy cẩn thận, buổi tối đừng ngủ quá trễ, mấy người các người hãy bảo vệ tốt tiểu thư” Thẩm Phú Quý đối với vài tên gia đình phía sau nói

“Yên tâm đi gia gia, Uyên nhi sẽ cẩn thận, chỉ là đến Cảnh Tú Thành buổi tối không được uống canh gia gia làm cho, chỉ sợ không bỏ được thói quen này đây” Thẩm Uyên vừa cười vừa nói

“Canh? Canh gì a?” Thẩm Phú Quý không hiểu hỏi

Không phải là gia gia phân phó người làm canh cho ta sao? Cũng không phải là Nghiễn nhi. Chẳng lẽ....Thẩm Uyên có chút kinh ngạc

“Uyển nhi làm sao vậy? Phát ngốc gì a, thuyền đã tới”

“Nha....Ân, Uyên nhi đi trước. Gió lớn gia gia mau trở về đi thôi” Thẩm Uyên không dám nghĩ tới nữa

“Gia gia nhìn Uyên nhi đi”

Thẩm Uyên lắc đầu “Uyển nhi muốn nhìn gia gia đi trước”

Thẩm Phú Quý biết mình không thể lay chuyển được Thẩm Uyên, chỉ đành đi trước

Thẩm Uyên nhìn thấy Thẩm Phú Quý đi rồi, mới đi đến bến tàu, lên thuyền đã sớm nhìn thấy An Thế Hiền chờ ở đó, đương lúc An Thế Hiền gặp Thẩm Uyên tâm tình vô cùng kích động

Thẩm Uyên vội vàng lui về sau một bước khom người “An công tử”

An Thế Hiền gặp Thẩm Uyên cố ý cùng hần kéo ra khoảng cách, có chút thất vọng, bất quá lần này có thể cùng Thẩm Uyên đi Cảnh Tú Thành hần vẫn rất cao hứng, mặc dù là do Thẩm Uyên á náy chuyện ngọc bội mới đáp ứng cho hần đi cùng, bất quá hần có lòng tin nhất định sẽ vẫn hồi tâm Thẩm Uyên.

“Dừng thuyền, dừng thuyền....” Tần Dương đuổi theo đứng ở bến tàu hô lớn

Đương lúc Thẩm Uyên nhìn thấy Tần Dương tâm tình không biết tại sao lại có một tia vui sướng, nhưng nhìn thấy dấu môi son đỏ trên mặt Tần Dương, trong nháy mắt tâm tình đang tốt đột ngột biến mất, ánh mắt lộ ra tia lạnh lùng

“Tiểu thư, ngươi có muốn hay không dừng thuyền?” gia đình hỏi

“Tiếp tục lái thuyền” giọng nói kia có bao nhiêu băng lãnh, sau đó phất tay áo đi vào khoang thuyền

Tần Dương nhìn thấy thuyền càng chạy càng xa, hung hãn giậm chân một cái, chết tiệt. Sau đó nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, cõi sợi dây thừng buộc thuyền ra, chống gậy trúc đuổi theo

“Thuyền của ta...” Người chèo thuyền hô lớn

Tần Dương xoay người lấy trong lòng ngực ra một thỏi bạc ném cho người chèo thuyền

Ầm ầm.....

Bầu trời bắt đầu có sét

Tần Dương thấy thế vội vàng nhanh tay chèo, đối với thuyền Thẩm Uyên hô lớn “Ngừng thuyền cho ta, mau dừng thuyền...”

Càng la to thuyền càng không ngừng chạy, mặc cho Tần Dương bơi thế nào đều đuổi không kịp

Lại thêm một thanh âm ầm ầm, một tia sét này như muốn đem bầu trời bỏ ra.

Tần Dương nhìn thấy mưa to gió lớn mau tới, cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Đối với Thẩm Uyên hô một tiếng “Ta rơi xuống sông”

Dứt lời liền lập tức nhảy xuống....

Thẩm Uyên nghe thấy Tần Dương la to rơi xuống sông, tim nhảy chậm một nhịp, vội vàng đi ra khoang thuyền

Gia đình nhìn thấy Tấn Dương rơi xuống sông, rồi rít nhảy xuống cứu Tấn Dương. Thẩm Uyển nhìn người, tay không khỏi nắm chặt, vội vàng nói “Dừng thuyền, mau dừng thuyền...”

An Thế Hiền nhìn thấy Tấn Dương rơi xuống sông, trong lòng cười lạnh, hấn chết đuối mới tốt.

Tấn Dương vốn giỏi bơi lội, chờ Thẩm Uyển cứu lên thuyền.

Tấn Dương sau khi lên thuyền, vội vàng kéo tay Thẩm Uyển “Mau, cuồng phong sắp tới, mau lái trở về...”

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương ngoại trừ toàn thân ướt đầm thì chuyện gì cũng không có, cũng biết là nàng biết bơi. Nhìn xem nàng lần nữa lại bị Tấn Dương gạt “Ngươi lại gạt ta, ngươi căn bản là biết bơi có phải hay không?”

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này”

“Thả ta ra!!!”

“Thẩm Uyển!!!!” lần này đánh chết Tấn Dương cũng không buông Thẩm Uyển ra

Ầm ầm, một tia sấm sét đánh rung chuyển bầu trời, sóng biển cuộn cuộn đánh tới. Sóng biển đánh vào thuyền, thuyền bắt đầu lung lay

Tấn Dương vội vàng ôm lấy Thẩm Uyển

“Tiểu thư, cô gia, không xong rồi, cuồng phong đến đây, mau nắm vững, đừng để té xuống”

An Thế Hiền gặp gió lớn, vội vàng nắm chặt khoang thuyền. Tấn Dương một tay ôm Thẩm Uyển thật chặt, một tay nắm lấy khoang thuyền.

Ngay sau đó, mưa tạt như hạt châu không ngừng rơi xuống, cuồng phong dữ tợn tập kích. Trong nháy mắt thuyền không chịu được, mọi người đều rơi xuống nước

Tại thời điểm rơi xuống nước Tấn Dương nắm tay Thẩm Uyển thật chặt, lúc này chỉ có một ý nghĩ đó chính là có chết cũng không thể buông tay....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nụ cười

Tại lúc rơi xuống nước, Tấn Dương cực lực bảo hộ cho Thẩm Uyển, mười ngón tay đan xen, sóng biển đánh tới cũng không buông tay. Liên tục dùng hết sức lực bơi, liên tục bơi...

Ngư dân thôn----

Một lão bà hơn sáu mươi đi đến bờ không xa nhà bắt cá, lại phát hiện có hai người nằm trên bờ cát...

.

.

“Cô nương người đã tỉnh” ngư nãi nãi cười hiền lành, trong tay bưng một chén canh gừng “Mau đem chén canh này uống đi”

Thẩm Uyển sau khi tỉnh dậy, chống lại cái trán đau đớn, mới phát hiện y phục trên người mình đã bị đổi đi “Lão nãi nãi, nơi này???”

“Ha ha, nơi này là nhà của lão bà ta, y phục của người cũng là do ta đổi”

Tấn Dương???? Đột nhiên nghĩ đến Tấn Dương, Thẩm Uyển vội vàng xuống giường, nhưng mới đi được hai bước thân thể mềm yếu ngã xuống. Ngư nãi nãi thấy thế vội vàng đỡ “Cô nương, thân thể người còn rất yếu, mau nằm xuống”

“Lão nãi nãi, người có hay không nhìn thấy.....”

“Người là nói bằng hữu của người có phải hay không, người yên tâm, nàng đang nằm ở gian cách vách, chỉ là nàng so với người nặng hơn, lấy nhiễm miệng vết thương. Cô nương người đừng lộn xộn....”

Thẩm Uyên nghe Ngư nãi nãi nói Tấn Dương so với nàng nặng hơn vội vàng muốn đi xem “Ta muốn đi xem nàng, ta muốn đi xem nàng”

“Hào hào hảo....” Ngư nãi nãi gặp Thẩm Uyên kiên trì, đỡ Thẩm Uyên đứng lên

“Cảm ơn ân cứu mạng của lão nãi nãi”

“Đứa nhỏ này, không cần khách khí như thế chỉ là tiện tay mà thôi” Ngư nãi nãi dìu Thẩm Uyên vào gian phòng cách vách

“Người bằng hữu này của người chỉ sợ là dùng hết tất cả khí lực ôm người bơi tới nơi này, hai người các người cầm tay quá chặt, lão bà ta mệt thật nhiều công phu mới đem các người về phòng được a”

Thẩm Uyên lệ rơi là chữa, lẳng lặng nhìn Tấn Dương nằm trên giường

“Y phục của nàng?”

“Cũng là lão bà ta thay cho, nhìn nàng thân nam trang không nghĩ nàng thế nhưng là nữ nhi. Ha ha làm lão bà ta cứ nghĩ đây là một tiểu tử tuấn mỹ”

Thẩm Uyên không nói gì, kinh ngạc nhìn Tấn Dương, nàng xác thực là thân nữ nhi đây...

“Cô nương, người hay là đi nghỉ ngơi đi, thân thể người rất yếu, nàng ở đây không có chuyện gì. Ta đã băng bó miệng vết thương cho nàng” Ngư nãi nãi nhìn Thẩm Uyên sắc mặt có tái nhợt khuyên nhủ

Thẩm Uyên lắc đầu “Không cần, cảm ơn lão nãi nãi. Ta muốn ngồi với nàng một chút”

.
.

Hai ngày sau---

Được Thẩm Uyên cùng lão nãi nãi săn sóc Tấn Dương đã hạ sốt, miệng vết thương không bị lây nhiễm.

“Nước, nước...” Tấn Dương nằm trên giường có chút suy yếu hé miệng

Thẩm Uyên nghe thấy vội vàng mang lên một chén nước, đỡ Tấn Dương ngồi dậy

“Khụ, khụ...khụ...” Tấn Dương uống quá mau liền bị sặc

“Chậm một chút” Thẩm Uyên vỗ vỗ lưng Tấn Dương

Tấn Dương sau khi uống hết nước từ từ mở mắt ra dần dần thấy rõ người trước mắt, kích động ôm lấy Thẩm Uyên “Thật tốt quá người không có việc gì, người không có việc gì...”

Hồi lâu, Thẩm Uyên nhẹ nhàng đẩy Tấn Dương ra

“Thực xin lỗi, ta nhất thời kích động cho nên...” nhìn Thẩm Uyên Tấn Dương tâm tình kích động bình tĩnh trở lại, nàng nhất thời quên mất thân phận mình cùng nàng lúc này

Thẩm Uyên không nói gì thêm, xoay người ly khai khỏi gian phòng Tấn Dương. Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên rời đi, tâm chìm đến đáy cốc.

Lúc này Ngư nãi nãi đã đi tới “Người rốt cục đã tỉnh”

“Người là???”

“Ta là Ngư nãi nãi, các người bị sóng biển đánh dạt vào ngư dân thôn chúng ta, ta lúc bắt cá phát hiện hai người các người ngã trên bờ cát” Ngư nãi nãi để chén thuốc trong tay xuống nói

“Nguyên lai là lão nãi nãi cứu chúng ta, đa tạ ân cứu mạng cùng săn sóc” Tấn Dương vén chăn lên dự định hành lễ với Ngư nãi nãi, vội vàng bị Ngư nãi nãi ngăn lại “Đừng đừng, hành lễ thì không cần. Săn sóc người lão bà ta cũng không dám tranh công, mấy ngày nay đều là Uyển nhi toàn tâm toàn ý canh giữ săn sóc người”

“Người...người là nói, người nói nàng săn sóc ta?” Tấn Dương không thể tin được

“Uyển nhi người ta mấy ngày nay vì người ăn không ngon, ngủ không yên. Bất quá vừa rồi ta thấy nàng vội vã ra ngoài, không biết làm sao? Người tỉnh lại nàng hẳn là cao hứng nhất a”

Thật tốt quá, nàng quan tâm ta, nàng có quan tâm đến ta. Tâm tình Tấn Dương có chút kích động.

“Cô nương, người mau uống thuốc đi a” Ngự nãi nãi bưng thuốc nói

Cô...cô nương? Cái này từ lúc nàng sinh ra đến giờ chưa bao giờ nghe gọi...

“Như thế nào? Ta nói sai cái gì sao?” Ngự nãi nãi gặp Tấn Dương kinh ngạc như thế, còn cho rằng mình nói sai cái gì

Tấn Dương cười khò trả lời “Không có” ngự nãi nãi cứu nàng, đương nhiên biết rõ giới tính. “Lão nãi nãi người đừng gọi ta như vậy nữa, người gọi Dương nhi là được”

“Hào, Dương nhi cũng đừng gọi ta là lão nãi nãi, thôn chúng ta gọi ta là Ngự nãi nãi đây”

“Ân, Ngự nãi nãi” Tấn Dương tiếp nhận chén thuốc “Y phục này...” nhìn y phục hoa văn hoàn toàn không hợp với mình, Tấn Dương có chút khóc không ra nước mắt. Đây là y phục ai a, không giống như là của lão bà bà. Từ sinh ra đến giờ lần đầu tiên mặc nữ trang dạng này đây...

“A, đây là ta tìm Tiểu Hoa mượn dùng, như thế nào người không thích?”

“Ách, không phải là không thích, nhưng...Ngự nãi nãi nhà người có nam trang không?”

“Có có, y phục của tướng công đã qua đời của ta, ta lấy đến cho người”

Cởi xuống quần hoa kia, Tấn Dương mặc nam trang cảm giác thoải mái hơn nhiều

“Ha ha, người mặc thế này có hơn một nửa tuần tú của tướng công ta” Ngự nãi nãi cười nói

“Ha ha” Tấn Dương cũng cười “Ta vẫn là mặc nam trang thoải mái”

“Hào đừng nói nữa mau ra ăn cơm đi, Uyển nhi vẫn chờ chúng ta đây”

Đây là lần đầu tiên hai người ngồi cùng bàn cơm sau khi Thẩm Uyển biết rõ thân phận của Tấn Dương, Tấn Dương có chút không dám nhìn Thẩm Uyển, Thẩm Uyển cũng cúi đầu không nhìn nàng.

Đương lúc Tấn Dương nhìn món ăn trên bàn liên giạt mình....như thế nào đều là cá a....

“Tất cả đều là...”

“Ha ha, đây là ngư dân thôn a, cái gì cũng không nhiều chỉ có cá là nhiều, người xem đây canh cá để các người bỏ khí, đây là thịt kho tàu cá trắm cỏ, đây là cá mặn, đây là...”

Tấn Dương nhìn một bàn đầy cá có chút bận tâm nhìn Thẩm Uyển.

“Hai người các người còn đứng ngây đó làm gì, mau ăn a. Uyển nhi mấy ngày nay người vì Dương nhi ăn không ngon, hôm nay ăn nhiều cá một chút bồi bổ thân thể” Ngự nãi nãi dứt lời liền gấp một khối cá vào chén Thẩm Uyển

“Đa tạ Ngự nãi nãi”

Nàng thế nhưng ăn???? Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển ăn khối cá.....

“Dương nhi người cũng đừng chỉ nhìn Uyển nhi ăn a, người cũng ăn nhiều một chút”

“Ngự nãi nãi ta đã ăn no” Thẩm Uyển đặt chén trong tay xuống

Nàng cũng biết, từ đầu đến cuối Thẩm Uyển chỉ ăn miếng cá Ngự nãi nãi gấp còn lại chỉ có chút rau cần.

“Liền ăn no?”

“Ân, các người cứ từ từ ăn, ta đi thu thập bát đĩa”

.

.

Ngoài bãi cát, Thẩm Uyển an tĩnh đứng ở đó, nhìn xem triều dâng lên. Một vị tiểu cô nương đi đến gần lôi kéo tay áo Thẩm Uyển “Tỷ tỷ người lớn lên thật đẹp. Cái này tặng cho người” bàn tay nhỏ nhỏ xòe ra một vỏ sò xinh đẹp

Thẩm Uyển ngồi xổm xuống sờ đầu tiểu cô nương, tiếp nhận vỏ sò “Cảm ơn người tiểu muội muội, người tên là gì?”

“Ta tên là Tiểu Ngư” Tiểu Ngư vui vẻ cười “Tỷ tỷ, người như vậy mang giày đứng ở bờ biển, giày sẽ bị ướt, cời ra đi a chúng ta cùng nhau chơi đùa” Tiểu Ngư chỉ chỉ vài đứa trẻ đứng cách đó không xa

Thẩm Uyên cúi đầu có chút khó xử, nàng chưa bao giờ cời hài ở bên ngoài

“Tỷ tỷ, người đến chơi a” lúc này những đứa trẻ đằng xa vốn không dám tiến đến nhận được sự khích lệ của Tiểu Ngư, tiến về phía Thẩm Uyên làm nũng

“Hào hảo” Thẩm Uyên đành phải đáp ứng, cắn cắn đôi môi đem hài cùng vớ cời ra. Một bàn chân trắng nõn bạch ngọc bại lộ trong không khí.

Đứa trẻ hưng phấn lôi kéo Thẩm Uyên đến bãi cát ở giữa, vừa mới bắt đầu Thẩm Uyên có chút không quen, về sau cùng đám trẻ vui đùa rất vui vẻ

Tần Dương đứng cách đó không xa nhìn Thẩm Uyên vui đùa trên bãi cát, đã bao lâu không nhìn thấy được nụ cười này của nàng. Tại ánh mặt trời chiếu xuống bãi cát, Thẩm Uyên giống như nàng tiên cá, như vậy thật mê người làm cho người khác say mê. Có lẽ cũng không có ai ở đây ngoại trừ đám trẻ nên nàng mới không có kỵ lộ ra nụ cười sáng lạn rực rỡ như thế.

“Nếu như ta có thể bảo hộ nụ cười đó mãi mãi thì thật là tốt” Tần Dương thở dài đứng một góc nhìn Thẩm Uyên vui đùa

Mấy ngày kế tiếp, Tần Dương cũng quen thuộc với những đứa trẻ trên đảo

“Ca ca xinh đẹp, người cũng theo chúng ta cùng nhau chơi đùa đi” Một đứa trẻ lôi kéo vạt áo Tần Dương nói

“Tiểu bối, người nói sai rồi...” Ngư nãi nãi muốn làm sáng tỏ cho bọn trẻ biết

“Không sao a” Tần Dương cười nói

Ngư nãi nãi gặp Tần Dương nói như thế cũng cười cười, tùy theo ý bọn trẻ

“Hào, chúng ta đến bãi cát chơi trò đuổi bắt đi, ai chạy không nhanh sẽ bị hôi lang ta đây ăn hết”

“Oaaa....ha ha ha....”

Chơi một hồi, một đám tiểu đồng vây quanh Tần Dương “Ta chỉ mọi người hát một bài hát, như thế nào?”

“Hào hảo hảo...”

“Gió đêm thổi nhẹ, bãi cát trắng xóa, không có rừng dừa cùng tà dương chỉ là một vùng nước biển xanh thăm thẳm, ngồi trước cửa bồi hồi hồi tưởng cũng là hoàng hôn trên cát có dấu chân hai người....”

Tiếng hát quanh quẩn cả bãi biển

.

.

“Uyển nhi, người lại chỉ ăn có như vậy a?” Ngư nãi nãi nói “Có phải hay không thức ăn lão bà ta làm không ngon?”

“Không phải, ăn rất ngon chỉ là Uyển nhi bình thường chỉ ăn được như vậy”

“Vậy a”

Thẩm Uyên chỉ ăn rau cần cùng một chút canh.

Một đám trẻ thường xuyên đến nhà Ngư nãi nãi chơi bởi vì nơi này có một ca ca xinh đẹp cùng tỷ tỷ xinh đẹp

Tiểu Ngư ôm một chút trái cây tới “Uyển nhi tỷ tỷ, ta cho người trái cây a”

Thẩm Uyên cầm lấy một quả cắn một ngụm nói “Trái cây kia ăn thật là ngon đây”

“Thật vậy chăng? Ha ha, đây là Tiểu Ngư nhặt được, nếu Uyển nhi tỷ tỷ thích đều cho người” Tiểu Ngư đem trái cây đưa hết cho Thẩm Uyên

“Này tại sao có thể, Uyển nhi tỷ tỷ chỉ cần một quả là đủ rồi”

“Không có việc gì, Tiểu Ngư nhặt được rất nhiều” dứt lời liền mở tay ra

Thẩm Uyên nhìn quả đại trong tay, cười cười. Tần Dương nhìn cảnh này, như có suy nghĩ gì....

Ngày hôm sau sáng tinh mơ Tần Dương đi tìm Tiểu Ngư

“Đương ca ca!”

“Tiểu Ngư người hôm qua cho Uyên nhi tỷ tỷ trái cây là hái ở nơi nào?”

“Đương ca ca cũng thích ăn sao? Ở trong rừng bên kia, hướng bên trái đi có rất nhiều cây”

“Cảm ơn người, Tiểu Ngư”

.

.

Rừng cây---

Tấn Dương đi theo phương hướng Tiểu Ngư chỉ, quả nhiên phát hiện có rất nhiều cây có quả

Cả một rừng cây như vậy nhất định sẽ có nắm các loại a, Tấn Dương nghĩ tới đây đi dọc theo rừng cây tìm...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Như xưa yêu người

“Uyên nhi, người có nhìn thấy Dương nhi không, này đã đến giờ ăn cơm như thế nào còn không thấy nàng trở lại?” Ngư nãi nãi hỏi

Đúng vậy từ buổi sáng đã không thấy nàng, nàng đây là đi đâu?

Thảm Uyên nhăn nhó mày có chút lo lắng nói “Đội Uyên nhi đi tìm, Ngư nãi nãi người ăn cơm trước đi”

Thảm Uyên đi ra ngoài, gặp được Tiểu Ngư “Tiểu Ngư, người có trông thấy Tấn.....có nhìn thấy Dương ca ca hay không?”

“Nhìn thấy nha” Tiểu Ngư thành thật trả lời

“Khi nào trông thấy? Ở đâu a?”

“Ta nhìn thấy buổi sáng, Dương ca ca hỏi ta trái cây hái ở đâu, sau đó ta liền nói cho hắn biết”

Trái cây, chẳng lẽ là lần trước ta nói trái cây ăn ngon.... “Trái cây ở địa phương nào?”

“Ở bên kia rẽ trái” Tiểu Ngư chỉ vào một phương hướng nói

Không đợi Tiểu Ngư nói xong, Thảm Uyên liền đi theo phương hướng Tiểu Ngư chỉ

Rừng cây----

Tấn Dương nhặt lấy một đồng trái cây vừa hái trên mặt đất, sau đó đem áo ngoài cởi ra bọc lấy nắm cùng trái cây. Nhìn xem trong tay nặng trĩu Tấn Dương thỏa mãn cười cười, xoa xoa đầu đầy mồ hôi.

Đang định xoay người lại, lại đụng phải Thảm Uyên. Con mắt phóng đại, ngẩn ra, tay run run, bọc trái cây cùng nắm trong tay rơi ra vài cái, Tấn Dương có chút cuống quýt ôm lại

Tấn Dương có chút lúng túng cười cười “Ha ha, người đừng tưởng ta là vì người mới đến đây hái trái cây, ta bắt quá chỉ là hai ngày qua ăn cá có chút ngán, muốn ăn chút ít rau dưa mà thôi...”

Thảm Uyên cái gì cũng không nói, lặng lẽ nhìn Tấn Dương

Tấn Dương bị Thảm Uyên nhìn như vậy tránh không được “Hào hảo, người không phải bình thường chỉ ăn được rau dưa thôi sao, ta xem nơi này chỉ ăn

cá liền nghỉ ít nhất ở đây cũng có nắm các loại, nhìn người hai ngày nay ăn không ngon, Tiểu Ngư lại nói nơi này có trái cây cho nên.....Đây là cho người....”

Bị Thẩm Uyển bắt gặp Tần Dương cảm thấy rất mất mặt, có chút tức giận đem trái cây đưa cho Thẩm Uyển sau đó xoay người

Đi chưa được mấy bước nghe được thanh âm trái cây rơi

Đang muốn xoay người, sau lưng đột nhiên nóng lên, Tần Dương còn chưa phục hồi tinh thần lại bị người đằng sau ôm chặt...

Này mùi thơm quen thuộc, kia cái ôm thật chặt, còn có cảm giác sau lưng, cảm giác chân thật làm cho trong lòng Tần Dương cảm thấy căng thẳng, nằng....Thẩm Uyển.....nằng ôm ta....

Thẩm Uyển cứ như vậy ôm Tần Dương, cũng không nói lời nào, chỉ có hô hấp có chút dồn dập, hơi nóng truyền đến cổ Tần Dương, thân thể sau lưng run rẩy, hương thơm thuần khiết vây quanh Tần Dương, thân thể Thẩm Uyển dán chặt Tần Dương, phảng phất hai người hòa làm một thể.

Tần Dương động cũng không dám, này là thật sao? Bao nhiêu lần trong mộng ảo tưởng, Thẩm Uyển cứ như vậy ôm ta thật chặt

Mặc dù Thẩm Uyển ôm Tần Dương rất chặt nhưng Tần Dương vẫn cảm thấy không đủ, nằng hy vọng Thẩm Uyển ôm chặt thêm chút nữa để nằng biết đây không phải là mơ

“Người là đứa ngọc sao?” Thẩm Uyển khẽ mờ miệng, thanh âm có chút khàn khàn, nước mắt đã rơi xuống, rơi vào cổ Tần Dương nóng hổi, Tần Dương biết rõ Thẩm Uyển đang khóc, nghỉ xoay người lại, lại bị Thẩm Uyển ôm đến sát sao không thể xoay người “Không cho phép quay đầu lại”

Gò má áp vào cổ Tần Dương, Tần Dương đành chỉ động tác, tùy ý nước mắt Thẩm Uyển rơi vào cổ mình, ướt cả cổ áo.

Ta xác thực chính là đứa ngọc, biết rõ ta và người không thể nào, nhưng là vẫn không nhận được quan tâm người, nhớ người...

“Mỗi ngày đều chuẩn bị điểm tâm cho ta, buổi tối làm súp, len lén mài mực cho ta, lo lắng ta ngủ không ngon liền điểm an hồn hương, tất cả đều là người làm, nhưng là....người không nói, ngay cả lần này lo lắng ta ăn không quen đi vào rừng hái nắm trái cây cho ta, ta rõ ràng....ta rõ ràng đối với người lạnh lùng vô tình như thế, người vì sao.....vì sao còn....người là đứa ngọc a....là một tên đại ngu ngọc....” Thẩm Uyển nghẹn ngào nói, sau đó lần nữa siết chặt cái ôm

Tần Dương sững sờ, nằng thì ra đã biết tất cả

“Thực xin lỗi...” Tần Dương cúi đầu, nằng cho là mình ân núp vô cùng tốt không nghĩ đã bị bại lộ như thế, về sau chỉ sợ không thể yên lặng như vậy quan tâm Thẩm Uyển

Đột nhiên Tần Dương cảm thấy cổ có chút đau nhức, Thẩm Uyển hung hăng cắn cổ Tần Dương

“Oa, oa...thật đau, đau...” Tần Dương có chút thống khổ hô, muốn tránh thoát lại sợ làm bị thương Thẩm Uyển, chỉ có thể cắn chặt răng thống khổ chịu đựng, hy vọng Thẩm Uyển có thể nhả ra.

Lại không nghĩ Thẩm Uyển chẳng những không nhả ra ngược lại còn gia tăng độ mạnh

Tần Dương bị đau đến sắp khóc “Đau a, cộp cái mau nhả ra...” nằng cảm giác cổ mình sẽ mất đi một miếng thịt đi

Rốt cuộc Thẩm Uyển cũng ngừng lại, tay cũng buông lỏng

Tần Dương vội vàng né ra, tay che lấy nơi bị Thẩm Uyển cắn. Nhìn nhìn tay xem có vết máu hay không “Người thật sự là cộp cái a, còn cắn người, nếu có cắn thêm chút nữa ngay động mạch ta liền...”

Chưa nói hết câu ngẩng đầu nhìn Thẩm Uyển rửa nước mắt, trong nháy mắt không nói ra lời

Thẩm Uyển tiến lên hai bước, nhìn Tần Dương có chút thống khổ che lấy địa nơi bị cắn, mới ý thức mình quá mạnh tay “Có phải hay không rất đau?”

Tần Dương vội vã lắc đầu

Khẩu thị tâm phi, rõ ràng bộ dáng rất đau, Thẩm Uyển kéo tay Tần Dương ra nhìn thấy chỗ nằng cắn một hàng dấu răng chính tề

Tần Dương biết rõ Thẩm Uyển đang tự trách, vội vàng nói “Lúc này có chút đau nhức hiện tại đã không đau, thật sự không đau...”

Đột nhiên Tần Dương cảm thấy chỗ vết thương cái gì đó áp lên lạnh buốt mềm mại. Tần Dương chỉ thấy tâm run lên, con người phóng đại vô hạn, tiếng tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài

Nằng.....hôn ta.....

Thẩm Uyển nhẹ nhàng ly khai. Tần Dương khẽ nhếch miệng, khuôn mặt ngờ ngác không tin được nhìn Thẩm Uyển. Hy vọng có thể tìm được đáp án, nằng đây là ý gì?

Đôi mắt chốc lát, Thẩm Uyển chuyển thân thu thập trái cây cùng nằm rơi trên mặt đất. Tấn Dương lúc này đã khôi phục tinh thần, bắt cổ tay Thẩm Uyển

Thẩm Uyển nhìn Tấn Dương.

“Ngươi...” Tấn Dương muốn mở miệng lại sợ nghe được đáp án không muốn nghe, liền dừng lại

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương muốn nói gì đó lại không dám mở miệng, không tiếng động thờ dài một hơi, thực sự là một tên ngốc từ “Ngươi vì sao còn đối tốt với ta như vậy?”

Tấn Dương có chút mờ mịt nhìn Thẩm Uyển, này muốn nâng trả lời thế nào. Chẳng lẽ nói thẳng ra rằng ta yêu ngươi, không bỏ được ngươi, cho dù ta và ngươi đều là nữ nhân, ta vẫn như xưa yêu ngươi.

Thẩm Uyển gặp Tấn Dương không trả lời, không tiếng động ngã vào lòng Tấn Dương “Đối với ngươi lạnh lùng vì cảm giác ta bị ngươi lừa gạt, hận ngươi gạt tình cảm của ta, rõ ràng ngươi và ta giống nhau, chúng ta làm sao có thể....cho nên mới cố gắng đem ngươi trở thành người xa lạ, ngày đêm bận rộn như vậy mới có thể không nhớ đến ngươi. Cho rằng tình cảm đối với ngươi sẽ giảm đi chút ít không nghĩ khi nhìn ánh mắt của ngươi tâm liền đau nhức, mỗi khi ngủ thân ảnh ngươi lại hiện lên, thậm chí có lúc không nhận được ngồi ở cửa sổ nhìn phòng ngươi, nhưng khi nhìn ngươi ngày đêm ra vào thanh lâu, trong lòng đối với ngươi vừa yêu vừa hận. Vô luận ta trốn tránh đoạn tình cảm này, thủy chung vẫn không lừa gạt lòng được. Cho dù biết ngươi và ta đều là nữ nhân, tâm vẫn không không chế được yêu ngươi như xưa....”

Thẩm Uyển nhắm mắt lại, có chút vô lực tựa trên người Tấn Dương, nói ra tâm cũng nhẹ nhàng không ít

Nghe xong lời của Thẩm Uyển, tâm tình lúc này vừa khiếp sợ, vừa vui sướng, cao hứng cùng khó có thể tin. Không có một loại tâm tình nào diễn tả cảm thụ của Tấn Dương giờ phút này. Chỉ cảm thấy mũi mũi như, rất muốn khóc, nàng đã cho rằng cả đời này sẽ không bao giờ nghe thấy những lời này.

Tay ôm thật chặt Thẩm Uyển trong lòng, giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống “Cảm ơn, cảm ơn ngươi dám tiếp nhận yêu ta” thì ra tâm hai người vẫn như xưa yêu đôi phương.

Liều lĩnh hôn lên đôi môi ngày đêm chờ đợi. Tình cảm cuồng nhiệt bay vọt, đã lâu tưởng niệm, hương vị này, đôi môi lạnh lạnh này bị nhiệt tình Tấn Dương hòa tan, Thẩm Uyển cũng dùng sức hôn trả lại, Tấn Dương thuận thế duỗi ra lưỡi dễ dàng bắt được lưỡi Thẩm Uyển, cùng nhau giao triền phân không ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngươi là của ta

“Còn chưa tìm được sao?” Tiểu Thanh cuồng cuồng hỏi gia đình đang lên bờ

Gia đình thờ dài một hơi “Đã tìm trên mặt sông mấy ngày, đều không tìm được cô gia cùng tiểu thư”

Mặc Ngôn sau khi nghe xong nặng nề đập tay vào cây cổ thụ bên cạnh, trong nháy mắt tức giận nắm lấy cổ áo An Thế Hiền nhấc hẳn khỏi mặt đất khiến An Thế Hiền sợ đến hai chân phát run hô “Đừng....đừng đánh....ta lúc ấy chỉ chú ý bảo hộ chính mình mà thôi”

“Nếu thiếu gia cùng thiếu phu nhân nhà ta có cái gì không hay xảy ra, ta liền giết chết ngươi” Mặc Ngôn nổi trận lôi đình

“Hào hảo hiện tại đánh hấn cũng vô ích” Tiểu Thanh không muốn xảy ra án mạng vội vàng kéo vạt áo Mặc Ngôn “Có lẽ không có tin tức chính là tin tốt, điều này có nghĩa là thiếu gia cùng thiếu phu nhân vẫn còn sống”

“Tiểu Thanh tỷ nói rất đúng, không có tin tức chính là tin tốt, nói không chừng tiểu thư cùng cô gia đã được người cứu” một bên gia đình cũng nói

“Có khả năng này” Tiểu Thanh tựa như người lạc đường tìm được phương hướng nói “Đúng vậy, có lẽ là được người ở địa phương cách đó không xa cứu giúp. Mau! gọi thêm nhiều người đến địa phương phụ cận cùng đảo nhỏ hỏi một chút”

“Vâng!”

Ngư dân thôn---

“A ha ha ha....ha ha...” Tấn Dương ngồi ở đại sảnh không ngừng ngây ngô cười

Ngư nãi nãi sợ hãi vội vàng chạy đến phòng bếp hỏi Thẩm Uyên “Uyển nhi a, người xem Dương nhi sau khi trở lại đã cười ngây ngô hơn một canh giờ, các người trong rừng đã xảy ra chuyện gì sao? Nàng trở lại toàn thân vô cùng bẩn, không phải là hái trái cây ngã xuống hư đầu óc rồi”

Thẩm Uyên nghe Ngư nãi nãi nói như vậy, vừa ngượng vừa giận, ngượng ngùng là vì nhớ tới nụ hôn nóng bỏng trong rừng cây, còn tức giận là vì Tấn Dương cái tên ngốc này có vẻ mặt rất đáng ăn đòn, tại sao lại biểu hiện rõ ràng như vậy. Cấn cấn đôi môi “Có lẽ đã thực sự hỏng đầu óc rồi”

“A...thật sự hỏng a, mau đi tìm lão Từ nhìn một chút đi” Ngư nãi nãi cuống cuống muốn đi tìm lão đại phụ duy nhất trên đảo

“Ngư nãi nãi” Thẩm Uyên nhìn thấy Ngư nãi nãi thực sự muốn đi tìm đại phụ vội vàng kéo lại “Ta nói đùa, nàng không có việc gì”

“Thật sự không có việc gì sao?”

“Thật sự không có”

“Nhưng là....” Ngư nãi nãi vẫn còn có chút lo lắng

Thẩm Uyên gặp Ngư nãi nãi không tin, đi đến đại sảnh lấy tay đánh nhẹ trán Tấn Dương, tức giận nói “Người đã cười đủ chưa a”

“Ta xem ta về sau năm mơ cũng sẽ cười, hắc hắc” Tấn Dương lười kéo tay Thẩm Uyên vừa cười vừa nói

Thẩm Uyên liếc Tấn Dương một cái “Nhanh đi ra bãi cát cùng Ngư nãi nãi thu lưới”

“Tuân mệnh!” Tấn Dương lập tức nhảy lên đến gần sát bên tai Thẩm Uyên nói “....nuống tử đại nhân“. Sau đó hướng trên mặt Thẩm Uyên hôn trộm một cái

Mặt Thẩm Uyên đỏ lên, ngượng ngùng muốn đánh Tấn Dương lại bị Tấn Dương tránh thoát chạy ra ngoài, đằng xa vẫn còn nghe tiếng cười sáng khoái của Tấn Dương

Tên vô lại, Thẩm Uyên nổi giận che lại nơi bị Tấn Dương hôn trộm

“Ngư nãi nãi, chúng ta cùng đi thu lưới”

“Người, người không sao chứ?” Ngư nãi nãi sờ trán Tấn Dương nói

“Ta có thể có chuyện gì?” Tấn Dương kỳ quái nhìn Ngư nãi nãi

Ngư nãi nãi gặp Tấn Dương khôi phục bình thường thờ phào nhẹ nhõm “Không có việc gì là tốt rồi, không có gì là tốt rồi, đi thu lưới thôi”

“Nha”

Thẩm Uyên bình tĩnh tâm tĩnh một chút sau lại đi phòng bếp

“Có người ở nhà không?”

Thẩm Uyên nghe thấy có người đến, từ phòng bếp đi ra “Là Ngư công tử a”

Ngư Gia Hưng sờ sờ đầu xin lỗi, gò má đỏ bừng nói “Đừng gọi ta là Ngư công tử, ta không phải là cái gì công tử”

Thẩm Uyên gặp Ngư Gia Hưng bộ dạng trung thực, nhìn không được khề cười nói “Được rồi Gia Hưng, người là đến tìm Ngư nãi nãi sao?”

Ái ngờ Ngư Gia Hưng nhìn thấy nụ cười của Thẩm Uyên liền ngăn người tại chỗ

“Gia Hưng? Gia Hưng?” Thẩm Uyên gọi hai tiếng

“A, nha....”

“Người là đến tìm Ngư nãi nãi sao?”

Ngư Gia Hưng gật đầu nhẹ, suy nghĩ một chút lại lắc đầu, rồi lại gật đầu...

Này một hồi gật đầu, một hồi lắc đầu, Thẩm Uyên dù thông minh cũng đoán không ra hần đây là ý gì?

Ngư Gia Hưng gặp Thẩm Uyên nghi hoặc vội vàng giải thích “Cha ta bảo ta đến tìm Ngư nãi nãi. Không đúng, cũng là ta muốn tìm Ngư nãi nãi. Ta....ta là tới tìm ngưoi...”

“?????” càng nói càng làm cho Thẩm Uyên hồ đồ, rốt cuộc là thôn trưởng tìm Ngư nãi nãi hay là hắn tìm Ngư nãi nãi, hoặc là tìm nàng?

Ngư Gia Hưng thấy mình càng nói càng hồ đồ, có chút tức giận đánh vào đầu mình một cái, không nhiều lời nữa vội vàng quỳ gối xuất trong áo ra một vỏ sò

Thẩm Uyên bị hành động này làm cho sợ hãi lui về sau vài bước “Ngưoi đây là?”

“Thẩm cô nương, gả....gả cho ta đi” Ngư Gia Hưng nói gọn gàng dứt khoát “Ta biết rõ ta không xứng với ngưoi, nhưng từ khi nhìn thấy ngưoi, ta liền thích ngưoi, đây là vỏ sò đẹp nhất trong thôn, vừa vặn rất hợp với cô nương xinh đẹp như ngưoi”

Thẩm Uyên kinh sợ, không nghĩ tới bình thường hắn nhìn thấy nàng liền bỏ chạy thế nhưng hôm nay lại can đảm cần hôn nàng

Ngư Gia Hưng gơ vỏ sò quỳ trên mặt đất khuôn mặt đỏ bừng chờ đáp án của Thẩm Uyên

“Ngưoi...ngưoi trước hãy đứng lên...” Thẩm Uyên vừa định từ chối

“Nương tử

~” chỉ thấy Tấn Dương xách theo cái sọt trở lại, vừa vặn trông thấy màn cầu hôn của Ngư Gia Hưng, tức giận đến đầu toát ra khói, bất quá liền thay đổi sắc mặt

Nương tử????? Ngư Gia Hưng ngẩn ra.....

Tấn Dương đem cái sọt để xuống, lộ ra nụ cười mê người đi đến cạnh Thẩm Uyên, ôm lấy eo thon, đem Thẩm Uyên kéo vào trong lòng. Đối với Ngư Gia Hưng đang quỳ trên mặt đất nói “Thực thẹn thùng, Ngư huynh đệ, Uyên nhi đã là nương tử của ta”

“Cái gì? Các ngưoi....” Ngư Gia Hưng vẻ mặt không tin

“Chúng ta là cưới hỏi đường hoàng hơn nữa còn có người làm chứng. Đúng không, nương tử” Tấn Dương mập mờ đối với Thẩm Uyên nói

Thẩm Uyên bị Tấn Dương nói bằng giọng mập mờ làm cho mặt đỏ bừng, gật đầu nhẹ.

Ngư Gia Hưng thấy Thẩm Uyên gật đầu, thất vọng ngồi trên mặt đất. Nghi hoặc nói “Nhưng là các ngưoi khi mới đến đây....”

“Bởi vì ta lúc ấy chọc giận nương tử đại nhân khiến nàng tức giận nên nàng mới đối với ta hờ hững”

“Nguyên lai là như vậy” Ngư Gia Hưng không có gì để nói. Có chút cúi đầu ủ rũ đứng lên. Nhìn Tấn Dương cùng Thẩm Uyên “Mặc dù ta rất thích Thẩm cô nương nhưng đã biết nàng là vợ ngưoi thì không thể khi dễ, huống chi ta không xứng với Thẩm cô nương, Dương huynh đệ ta chúc phúc cho các ngưoi”

“Đa tạ...” Tấn Dương đối với Ngư Gia Hưng nói “Ta tin tưởng ngưoi sẽ mau chóng tìm được hạnh phúc”

Ngư Gia Hưng gãi đầu ngây ngô cười “Ta sẽ cố gắng”

Đợi đến khi Ngư Gia Hưng đi rồi, Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên trong lòng, giả vờ như thực tức giận nói “Hảo a, ta mới đi không bao lâu ngưoi liền trêu hoa ghẹo nguyệt”

“Ta nào có” Thẩm Uyên đỏ mặt phản bác

“Còn ngại biện” Tấn Dương trừng phạt cắn tai Thẩm Uyên một tý

“Nha....” Tai Thẩm Uyên truyền đến một hồi đau nhức

“Trước kia là tên họ An, hiện tại là Ngư dân gốc. Không cho phép trêu hoa ghẹo nguyệt, ngưoi là của ta” Tấn Dương nói

Thẩm Uyên sau khi nghe xong, có chút tức giận nói “Ngưoi còn nói ta, vậy còn ngưoi. Cả ngày đi thanh lâu...” Nhớ tới mấy ngày nay trong thôn nhiều thiếu nữ liếc mắt đưa tình với Tấn Dương, còn có lúc trước khi rơi xuống nước mặt Tấn Dương dính vết son môi, càng nghĩ càng tức giận, tránh khỏi vòng tay Tấn Dương

Ách, tức giận?!!!!

Tấn Dương sờ sờ mũi “Ngưoi sao lại tức giận???” muốn ôm lấy Thẩm Uyên lại bị nàng đẩy ra “Đừng đụng ta...”

Tấn Dương gặp Thẩm Uyên tức giận, vội vàng nói “Ta sai rồi, ta sai rồi a. Ta chỉ đến thanh lâu uống rượu thôi”

“Uống rượu?! Uống rượu mà trên mặt có dấu son môi sao?” Thẩm Uyên có chút đề cao giọng

“Dấu son môi?” Tấn Dương hoàn toàn không nhớ

“Ngươi...” Thẩm Uyên không biết là Tấn Dương đang giả ngây ngô hay là không nhớ thật. Tức giận quay mặt đi

“Cọp cái...” Tấn Dương lôi kéo vạt áo Thẩm Uyên “Uyển nhi...”

Lần nữa bị Thẩm Uyên đẩy ra không thương tiếc. Tấn Dương cắn răng, mặt dày mày dạn ôm lấy Thẩm Uyên

“Ngươi... mau buông ta ra...”

“Không buông, ta thật sự sai rồi, đừng nóng giận, trong tâm ta chỉ có ngươi” Tấn Dương đối với Thẩm Uyên thân mật nói. Ngâm lấy vành tai Thẩm Uyên

Thẩm Uyên ngẩn ra. Tấn Dương dùng lưỡi liếm vành tai. Thẩm Uyên chỉ cảm thấy một cỗ dòng điện chạy toàn thân. Bị Tấn Dương làm như thế vốn là đang tức giận khuôn mặt ửng đỏ, lỗ tai đều đỏ.

Tấn Dương theo vành tai hôn xuống, cổ thon nhỏ bị hôn đến nóng rực. Thẩm Uyên cảm thấy ngứa cùng tê dại, giống như lông vũ nhẹ nhàng xoẹt qua, chân có chút mềm nhũn, toàn thân căng thẳng “Quần....quần áo lụa là....”

Tấn Dương ôm ngang hông Thẩm Uyên, hôn đến cổ áo liền dừng lại, hít sâu một hơi, làm cho mình tự bình tĩnh lại. Cầm chống tại bả vai Thẩm Uyên.

Thẩm Uyên thấy Tấn Dương ngừng lại, thở phào nhẹ nhõm, tim đập nhanh cùng bình phục một tý

“Không cho phép ngươi tức giận, nếu không ta không đảm bảo ta còn có thể nhịn được” Tấn Dương khề nghiêng đầu nói

“Ngươi...” Thẩm Uyên nghe thấy giọng nói vô lại của Tấn Dương, gò má lại ửng đỏ mắng “Ngươi.... vô lại!”

“Ta chỉ vô lại với ngươi”

“Luuu mạnh!”

“Ta chỉ đối với ngươi đùa giỡn luu mạnh”

“Bại hoại!”

“Ta chỉ đối với ngươi làm chuyện xấu”

“....” Thẩm Uyên không còn lời nào để nói

Tấn Dương cảm thấy Thẩm Uyên đã hết tức giận “Nương tử đại nhân, đã hết tức giận rồi?”

Tấn Dương kéo Thẩm Uyên đến gần, trán dán cùng trán, mũi dán mũi..

“Không cho phép đi thanh lâu”

“Hảo”

“Không cho phép ngươi trên đường tùy tiện đến gần nữ tử, nam tử cũng không được”

“Hảo”

“Không cho phép ngươi trêu hoa ghẹo nguyệt, ngươi là của ta” Thẩm Uyên học theo Tấn Dương nói

“Ách...vâng, nương tử đại nhân” Tấn Dương chạm mũi Thẩm uyển một cái “Chúng ta về nhà thôi. Tiểu Thanh tỷ tỷ cùng Mặc Ngôn còn có gia gia, Nghiễn nhi phỏng đoán sẽ lo lắng”

“Hảo...” Thẩm Uyên học theo Tấn Dương chạm mũi một cái, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà.

Chương 54: Vấn đề ngủ

“Cái gì? Các người nhanh như vậy đã muốn đi a” Tại lúc ăn tối Ngự nãi nãi nghe được Tấn Dương cùng Thẩm Uyển nói phải rời đi liền đặt chén đĩa trong tay xuống, đối với một lão nhân cô độc như nàng mà nói mấy ngày nay có Tấn Dương cùng Thẩm Uyển ở cùng rất vui vẻ, khuôn mặt không nỡ nói “Hay là các người ở đây thêm hai ngày nữa đi a, trên đảo còn nhiều địa phương chưa đến đây”

Ngự nãi nãi không nỡ Tấn Dương cùng Thẩm Uyển cũng không cam lòng. Tấn Dương nắm lấy tay Ngự nãi nãi nói “Ngự nãi nãi, chúng ta cũng không bỏ được người a, chỉ là nếu không quay về người trong nhà chúng ta sẽ lo lắng”

“Lão bà ta biết rõ” Ngự nãi nãi thở dài một hơi, trong đôi mắt hiền lành ngấn nước, vỗ vỗ tay Tấn Dương nói “Các người không thuộc về nơi này, sớm muộn gì cũng phải đi, chỉ là ta không nghĩ sẽ nhanh như vậy, huống chi người nhà các người sẽ lo lắng...”

“Ngự nãi nãi...” Thẩm Uyển nhào vào lòng Ngự nãi nãi “Uyển nhi không bỏ được người”

Ngự nãi nãi vuốt ve tóc Thẩm Uyển. Tấn Dương ở một bên nhìn một lớn một nhỏ cùng khóc, trong lòng cũng không chịu nổi, đi ra ngoài hóng gió

Gió đêm nhẹ thổi, nhìn sóng liên tiếp đánh vào bờ cát Tấn Dương lặng lẽ đứng nơi đó. Hôm nay cùng một đám tiểu bằng hữu đùa giỡn trên bãi cát, còn dạy các nàng ca hát, ngày mai sau khi đi rồi sẽ không thể chơi đùa vui vẻ như vậy được nữa

Một đôi tay mảnh khảnh mềm mại từ phía sau ôm lấy Tấn Dương, ấm áp từ sau lưng tỏa ra. Tấn Dương biết rõ là ai, nắm lấy bàn tay Thẩm Uyển “Ngự nãi nãi nàng....”

“Nàng nói nàng mệt mỏi, đã sớm nghỉ ngơi” Thẩm Uyển tựa đầu trên vai Tấn Dương “Quần áo lùa là....ta không bỏ được nơi này, ta không bỏ được Ngự nãi nãi, ta không bỏ được Tiểu Ngự, ta không bỏ được....”

Tấn Dương xoay người, nhìn Thẩm Uyển mắt mũi đã đỏ bừng, đem nàng ôm vào trong ngực “Ta biết rõ, ta cũng không bỏ được, nơi này cho chúng ta những kỷ niệm rất đẹp. Ta hứa với người, về sau chúng ta sẽ thường xuyên đến thăm các nàng được chứ?”

Thẩm Uyển nhắm mắt tựa trong ngực Tấn Dương, khóe mắt ươn ướt “Không cho phép gạt ta”

“Sẽ không lừa người”

Gió đêm thổi hai người cùng nhau sưởi ấm cho đối phương.

Ngày hôm sau----

Ánh mặt trời chói chang, mặt biển bình tĩnh thần kì, ngay cả một tia sóng biển cũng không có, có thể nói là gió êm sóng lặng

Ngự nãi nãi nhìn mặt biển, không biết là cao hứng hay khổ sở.

“Ngự nãi nãi, Tiểu Ngự các nàng đâu?” Thẩm Uyển không nhìn thấy bọn Tiểu Ngự liền hỏi

“Ta sợ nói cho các nàng biết liền đến đây nháo loạn làm các người không đi được. Thừa lúc gió êm sóng lặng, các người mau ngồi thuyền A Mộc đi thôi”

“Ngự nãi nãi...” Thẩm Uyển kéo tay Ngự nãi nãi, có chút nghẹn ngào

“Ngự nãi nãi, chúng ta sẽ tới thăm người” Tấn Dương lời kéo tay Thẩm Uyển nói. Đến bên tai Thẩm Uyển nói “Chúng ta đi thôi”

“Ngự nãi nãi...” Thẩm Uyển nhìn Ngự nãi nãi không thôi

Ngự nãi nãi buông lỏng tay, Tấn Dương đỡ Thẩm Uyển lên thuyền.

“Ngự nãi nãi, bảo trọng” Tấn Dương phát phát tay

“Ngự nãi nãi, săn sóc cho chính mình thật tốt, chúng ta sẽ trở lại” Thẩm Uyển che lấy miệng nghẹn ngào ngã vào lòng Tấn Dương khóc thút thít

“Các người cũng bảo trọng a....” Ngự nãi nãi phát tay

Cho đến lúc không nhìn thấy thuyền nữa, xoa xoa khóe mắt dự định trở về nhà đã thấy Ngự Gia Hưng chạy tới. Ngự Gia Hưng nhìn thuyền đã đi xa, vẻ mặt uể oải “Ta còn chưa hướng các nàng cáo biệt đây, lễ vật kết hôn ta còn chưa có tặng”

“Lễ vật kết hôn?”

“Đúng vậy, Ngự nãi nãi, Dương huynh đệ cùng Thẩm cô nương các nàng đã là vợ chồng a, làm hại ta hôm qua còn hướng Thẩm cô nương cầu hôn, thật

sự là mất mặt” Ngư Gia Hưng nhớ tới hôm qua liền ngượng ngừng gãi gãi đầu

Ngư nãi nãi cười nhìn Ngư Gia Hưng, chỉ sợ là Uyển nhi không tiện từ chối mới cùng Dương nhi nói với tiểu tử ngốc này là vợ chồng đi. Các nàng không thuộc về nơi này cũng không nên để cho tiểu tử ngốc này ôm lấy hi vọng “Ai bảo ngươi không tìm hiểu sự việc, ngươi nha ở ngư dân thôn này tìm nương tử của ngươi đi” Ngư nãi nãi vỗ vỗ bả vai Ngư Gia Hưng

“Vậy lễ vật này làm sao bây giờ?”

Ngư nãi nãi vừa nhìn liền cười, quả nhiên là tiểu tử ngốc, thế nhưng lại tặng cá, vẫn còn sống. Không khỏi gõ đầu Ngư Gia Hưng “Thật sự là tiểu tử ngốc!” bất quá lại tặng loại cá trân quý nhất trong thôn, xem ra là mới bắt được không lâu “Cá này hay là cho ta đi”

“A....”

“A cái gì a, cho lão bà ta thì có vấn đề?”

“Không có....không có....”

.

.

“A Mộc đại ca, ngươi dừng ở đây là được” Tần Dương chỉ về hướng bờ nói

“Dương huynh đệ, Thẩm cô nương, có thời gian hãy đến Ngư dân thôn chúng ta chơi a, mặc dù thủy lộ có chút phức tạp” A Mộc chống gậy trúc nương đến trên bờ

“Hào, có thời gian chúng ta nhất định đến. A Mộc đại ca, bảo trọng” Tần Dương cùng Thẩm Uyển đối với A Mộc phất tay tạm biệt

A Mộc dùng sức chống gậy trúc hương các nàng phất tay rời đi

“Chúng ta về đi” Tần Dương nắm lấy tay Thẩm Uyển nói

“Ân” Thẩm Uyển gật đầu nhẹ

Đi không bao lâu liền đụng phải gia đình đang trên đường tìm các nàng

“Là cô gia cùng tiểu thư....” Gia đình kích động hô

“Thật sự là cô gia cùng tiểu thư nha. Mau đi thông báo cho Mặc đại ca cùng Tiểu Thanh tỷ”

“Cô gia, tiểu thư. Thật tốt quá, các ngươi không có việc gì, không có việc gì”

“Làm cho mọi người lo lắng, chúng ta không có việc gì, gọi những người tìm chúng ta trở lại đi” Tần Dương đối với gia đình nói

“Vâng thưa cô gia”

Thẩm phủ----

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, các ngươi không có việc gì, thật tốt quá” Mặc Ngôn gặp Tần Dương cùng Thẩm Uyển bình yên vô sự trở lại, cao hứng nói

“Thiếu gia? Thiếu phu nhân?” Tiểu Thanh vội vàng chạy tới, đem ánh mắt dừng lại tại mười ngón đan xen của Thẩm Uyển cùng Tần Dương

Tần Dương cùng Thẩm Uyển nhìn nhau cười một tiếng, Tần Dương đối với Tiểu Thanh trừng mắt một cái

“Tiểu thư....” Nghiễn nhi lao tới, ôm lấy Thẩm Uyển “Ô ô, tiểu thư, ngươi dọa hỏng Nghiễn nhi”

Thẩm Uyển vỗ vỗ lưng Nghiễn nhi “Nghiễn nhi, làm cho ngươi lo lắng. Thực xin lỗi”

Nghiễn nhi buông Thẩm Uyển ra, vội vàng lắc đầu “Tiểu thư trở lại là tốt rồi”

“Gia gia ở nơi nào?”

“Lão gia nghe nói các ngươi rơi xuống nước mất tích, lo lắng đến tái phát bệnh”

Thẩm Uyển nghe gia gia bệnh, sắc mặt trắng xanh “Kia....kia gia gia....hắn...”

“Không có việc gì” Nghiễn nhi vội vàng nói “Được Bạch đại phu châm cứu liền tốt lắm. Hiện tại đang nghỉ ngơi ở gian phòng”

“Quần áo lụa là, chúng ta mau đi xem gia gia”

“Được”

Tấn Dương cùng Thẩm Uyển trở lại, bệnh của Thẩm Phú Quý cũng đã tốt hơn phân nửa

Sau khi từ gian phòng Thẩm Uyển trở về, Tấn Dương cùng Thẩm Uyển về phòng

“Hoàn hảo là không có việc gì, nếu không...ta...”

“Không có việc gì, gia gia phúc lớn mạng lớn, người xem nghe tên gia gia cũng biết hẳn không có việc gì” Tấn Dương nói đùa

“Người nha, cũng biết ba hoa. Người nhanh đi tắm rửa đi”

“Nương tử đại nhân, nếu không chúng ta cùng nhau tắm đi”

Thẩm Uyển mặt ửng hồng “Ai nói muốn cùng người...” sau đó đem Tấn Dương đẩy ra ngoài

.

.

Tấn Dương sau khi tắm xong, cao hứng đi vào gian phòng Thẩm Uyển

“Di, cô gia, làm sao người còn ở đây a, không trở về thư phòng sao?” Nghiễn nhi tiến đến giúp Thẩm Uyển sửa soạn chăn mền nhìn thấy Tấn Dương còn ở đây liền nghi ngờ hỏi

Nghiễn nhi nha, ta bình thường có phải hay không đối đãi người quá tệ, lại muốn đuổi cô gia nhà người đi...

Nhìn Tấn Dương bĩu môi, Thẩm Uyển không ngừng cười trộm “Đúng nha, quần áo lụa là sắc trời không còn sớm. Người có hay không phải về thư phòng”

Aaaaa, Uyển nhi, người cũng muốn đuổi ta đi sao. Tấn Dương bộ dạng bối rối, Thẩm Uyển giả vờ không để ý đến nàng.

“Tiểu thư, giường chiếu đã hảo”

“Nghiễn nhi, người sớm đi nghỉ ngơi đi”

“Tốt lắm, tiểu thư mau sớm chút nghỉ ngơi” Nghiễn nhi trước khi đi nhìn Tấn Dương nói “Cô gia người cũng sớm về thư phòng đi a, đừng quấy rầy giấc ngủ của tiểu thư”

Tấn Dương lúc này hoàn toàn thua Nghiễn nhi.

Đợi đến lúc Nghiễn nhi đi khỏi, Thẩm Uyển không nhịn được cười ra tiếng “Xi, người cũng sớm đi nghỉ ngơi đi” đối với Tấn Dương nói

Tấn Dương cắn răng “Ta đi...”

“Ân”

“Ta thực đi”

“Ân, người đi đi a”

“Ta thật sự thật sự đi” Tấn Dương vẫn cố hy vọng

“Ân, không tiễn”

Cũng không lưu ta lại một tý a, Tấn Dương hy vọng hoàn toàn tan vỡ. Không quản, ta hôm nay sẽ ngủ ở đây

Không hỏi Thẩm Uyển nữa, đi thẳng đến bên giường, tựa như lúc tân hôn trực tiếp nằm dài trên giường đắp chăn. Thẩm Uyển không nghĩ tới Tấn Dương sẽ vô lại nằm xuống như vậy.

“Người...”

“Ta mặc kệ, ta hôm nay sẽ ngủ ở đây, ta chính là muốn ngủ ở đây” Tấn Dương sợ Thẩm Uyển sẽ lôi kéo mình xuống giường, vội vàng mang theo chăn mền lăn đến trong cùng

Thẩm Uyển bị hành động của Tấn Dương làm cho dở khóc dở cười “Người ít nhất đem áo ngoài cùng giày cởi ra đi”

Sau đó nàng đi tới cửa xem xét liền đóng chặt cửa lại...

Tấn Dương thừa lúc Thẩm Uyên đi đóng cửa liền đem y phục cùng giày cỏ ra ném lung tung trên mặt đất

Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương ném y phục lung tung, bất đắc dĩ thở dài một hơi, người này thật đúng là một tiểu hài tử. Đi đến bên giường, không đợi Thẩm Uyên cởi xuống áo ngoài đã bị người đằng sau ôm lấy ngã xuống

“A...” Thẩm Uyên đột nhiên mất đi trọng tâm ngã xuống giường

Tấn Dương thuận thế đặt Thẩm Uyên dưới người “Hắc hắc, trốn không thoát bàn tay của ta”

Thẩm Uyên liếc Tấn Dương một cái, lại phát hiện bên trong áo Tấn Dương có một sợi dây màu đỏ, tò mò kéo ra ngoài xem xét

“Đây là....”

“Cái này là lúc ta tỉnh dậy phát hiện trên mặt đất, ta nghĩ hẳn là của người đánh rơi a”

Thẩm Uyên nhìn phù bình an màu đỏ, còn có chút vết máu. Mắt có chút ướt át nói “Cho nên người liên tục để trên người?”

“Cái kia, cái kia....Ta không có cơ hội trả lại cho người, cho nên đem nó để trên người, bất quá bây giờ ta trả lại cho người. Ha ha” Tấn Dương ngây ngô cười

Thẩm Uyên lắc đầu, nhìn xuống nước mắt nói “Cái này là ta cầu xin cho người, đây vốn là của người”

“Ta sao?”

“Lúc ấy thay người cầu xin phù bình an sau lại phát hiện người toàn thân đều là máu, sau đó lại biết được thân phận của người....”

“Cho nên, người mới đem nó ném” Tấn Dương có chút cúi đầu

“Lúc ấy biết rõ người là thân nữ nhi, chạy ra ngoài, không chú ý đến...” Thẩm Uyên nâng tay sờ gò má Tấn Dương “Thực xin lỗi, lúc ấy....”

Tấn Dương lắc đầu “Nói xin lỗi phải là ta”

Thẩm Uyên đem phù bình an đeo lại vào cổ Tấn Dương, nhích đầu lại gần hôn lên môi Tấn Dương

Tấn Dương trước ngăn ra sau liền đáp lại nụ hôn này, cúi người đem Thẩm Uyên tựa trên gối. Thâm tình hôn môi Thẩm Uyên, giống như sa mạc tìm được nguồn nước, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi cạy môi nàng tìm kiếm nguồn suối. Thẩm Uyên nâng cằm lên, dùng sức hôn trả, tay ôm lấy cổ Tấn Dương, tay còn lại vuốt lưng Tấn Dương

Qua thật lâu, Tấn Dương ly khai môi Thẩm Uyên, đi xuống phía dưới thăm dò. Hôn một chút tại cổ dài nhỏ kia, trắng nõn mềm mại làm cho Tấn Dương nhìn không được dùng thêm chút sức lực nhẹ cắn một cái, Thẩm Uyên ân một tiếng sít sao ôm Tấn Dương.

Bị cổ áo làm trở ngại, Tấn Dương ôm lấy vòng eo thon cời bỏ dây lưng Thẩm Uyên. Tay lạng lẽ duỗi đi vào....

Thẩm Uyên bị hành động này của Tấn Dương làm cho thân thể cứng ngắc, ôm chặt “Quần áo lụa là....”

Tấn Dương ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Uyên “Uyển nhi, chúng ta cởi quần áo đi”

Thẩm Uyên ngượng ngùng gật đầu nhẹ “Bất quá trước tiên phải đem ngọn nến thổi tắt”

Tấn Dương biết Thẩm Uyên không thổi tắt nến sẽ không thoát, chỉ đành đứng lên, dùng sức thổi tắt ngọn nến

Thẩm Uyên mang theo ngượng ngùng đỏ mặt bắt đầu giải khai y phục. Mỗi lần cởi xuống một món Tấn Dương lại nuốt nước bọt một cái, cho đến lúc chỉ còn cái yếm, Tấn Dương lần nữa đặt Thẩm Uyên dưới thân.

Thẩm Uyên sít sao ôm lấy Tấn Dương, tựa hồ bởi vì khăn trương thân thể cứng ngắc. Tấn Dương ngã vào trước ngực Thẩm Uyên, bốn phía tỏa ra mùi hương mê người. Tấn Dương chôn trước ngực hít sâu một hơi, có chút không không chế được hôn lên xương quai xanh hoàn mỹ. Đôi môi hôn, đầu lưỡi như lông mao xẹt qua để lại hôn ngân, dùng sức từng chút một như muốn đem Thẩm Uyên hòa tan trên đầu lưỡi

“Quần...quần áo lụa là....” Thẩm Uyên hai tay ôm chặt lấy Tấn Dương

Tấn Dương từ từ di chuyển xuống, cách y phục hôn lên chỗ mềm mại trước ngực Thẩm Uyên. Tay bên kia xoa nắn bộ ngực, ôn nhu xoa lấy, khối mềm mại kia ẩn mình trong vải mềm mại, một viên nhô ra, Tấn Dương cắn nơi đó một tý, lưỡi nhỏ trêu đùa.

“A...” Thẩm Uyên kêu lên một tiếng, hai tay sít sao ôm chặt cổ Tấn Dương, không hiểu nàng là muốn nhiều hơn hay là dừng lại, chỉ cảm thấy toàn thân nóng đến khó chịu, một cổ hỏa vô danh tán loạn trong thân thể, bắt đầu không an phận uốn éo người...

Tấn Dương thấy thể liền dùng sức trấn an Thẩm Uyên, còn kéo y phục của chính mình xuống. Cuối cùng cùng Thẩm Uyên không còn y phục dán chặt nhau, có thể nghe được tiếng tim đập.

Tấn Dương kéo một đường hôn xuống da thịt bóng láng, gieo một đám ô mai....

Cuối cùng đã đến vườn hoa kia, Tấn Dương thoáng đẩy chân Thẩm Uyên ra, đập vào mắt chính là phong cảnh xinh đẹp nhất.

“Quần....quần áo lụa là...” bị người khác nhìn chằm chằm vào địa phương tối mật, Thẩm Uyên gò má ửng đỏ hô

Tấn Dương vui đầu vào giữa hai chân Thẩm Uyên. Hôn lên nơi mềm mại nhất....

“Ấn...” Thẩm Uyên rên rỉ một tiếng, không tự chủ kẹp lấy đầu Tấn Dương, yếu ớt gọi “Quần áo lụa là...không cần...”

“Ngoan ngoãn, thả lỏng nào, sẽ không có việc gì” Tấn Dương an ủi, lại lần nữa chôn đầu vào giữa hai chân Thẩm Uyên. Nhẹ nhàng ôn nhu hôn, thỉnh thoảng dùng lưỡi kích thích một tý hoa hạt, nước suối không ngừng đổ vào lối rừng rậm, nương theo đó nhiệt độ cơ thể cũng bay lên, Tấn Dương dùng lưỡi kích thích lần thứ nhất, tựa như dòng điện chảy toàn thân, Thẩm Uyên hai tay nắm thật chặt chần. Lần thứ hai Tấn Dương tấn công sâu vào lối rừng rậm, Thẩm Uyên rốt cuộc không hiểu chính mình lúc này thống khổ hay thỏa mãn, ngừng lại hay muốn nhiều hơn, tất cả cảm giác hòa tan vào nhau khiến nàng bật thành tiếng rên ma mị.

Cuối cùng phối hợp động tác xoa nắn nụ hoa phía trên, hôn cùng cảm thụ bên dưới, loại kích thích này làm cho Thẩm Uyên lần đầu trải nghiệm có chút không chịu nổi. Một tiếng thét chói tai, sau đó nhắm mắt lại, dốc hết sức thờ.... Tay để trên trán, không muốn cử động....

Tấn Dương nghiêng thân thể, hôn trán Thẩm Uyên, kéo Thẩm Uyên vào lòng, đặt nàng nằm trên cánh tay mình, Thẩm Uyên ní non một tiếng ôm lấy eo Tấn Dương, tìm vị trí thoải mái, hai người ôm nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ô mai ẩn ký

Tấn Dương nghiêng thân mình nhẹ nhàng ôm lấy eo Thẩm Uyên, đem nàng kéo vào lòng mình, Thẩm Uyên vui vào trong ngực Tấn Dương.....

.....

Ánh nắng sáng sớm ấm áp chiếu vào cửa sổ, một đôi mắt xinh đẹp mộng lung mờ ra nhìn người mình yêu thương bên cạnh, Tấn Dương hơi thở nhỏ đều vẫn còn ngủ say, Thẩm Uyên cười nhẹ một tiếng duỗi tay ra vuốt ve khuôn mặt Tấn Dương

Tấn Dương giống như đang mơ thấy chuyện gì tốt, khóe miệng khẽ giờ lên, làm cho người khác cảm giác nụ cười này có bao nhiêu xấu xa. Tên vô lại ngủ thiếp đi còn cười mê người như vậy làm cái gì, Thẩm Uyên nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Tấn Dương.

Nhìn trời còn sớm lại nhìn Tấn Dương một hồi, từ từ dời đi vòng tay trên người mình, lặng lẽ vén chăn bước xuống giường

Nhìn xem y phục đầy trên mặt đất, mặt không khỏi ửng đỏ, Thẩm Uyên khẽ trùng tên đầu sỏ đang say ngủ trên giường.

“Tiểu thư....tiểu thư....” Nghiễn nhi như mọi ngày mang chậu rửa mặt đến cho tiểu thư nhà mình

Là Nghiễn nhi, nguy rồi, Thẩm Uyên có chút bối rối nhìn y phục đầy trên mặt đất, nhìn lại Tấn Dương vẫn chưa tỉnh

“Tiểu thư...” Nghiễn nhi lại một lần nữa gõ cửa

Thẩm Uyên vội vàng đắp kín mền Tấn Dương, đem rèm giường kéo xuống

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Nghiễn nhi bên ngoài thắc mắc, kia tiểu thư chẳng lẽ còn chưa dậy?!

Thẩm Uyên muốn đi mở cửa, đi hai bước lại phát hiện trên người mình cái gì cũng không có, cắn cắn môi tìm y phục, trong lúc cuống quýt cảm lấy váy dài...

“Tiểu...” Thảm Uyên rút cục cũng ra mở cửa. Không đợi Nghiễn nhi nói xong, Thảm Uyên đem Nghiễn nhi kéo vào phòng đóng kín cửa.

“Tiểu thư, Nghiễn nhi mang nước rửa mặt đến” Nghiễn nhi cười xoay người để chậu nước rửa mặt xuống, lại trông thấy y phục vứt bừa bãi trên mặt đất. Ngay cả yếm của tiểu thư cũng ném một bên. Còn có....y phục kia....hình như là áo ngoài của cô gia.

“Này...này này....” Nghiễn nhi thực không thể tin được, ngăn người một chỗ

Thảm Uyên đỏ mặt ngồi chồm hồm xuống vội vàng nhặt y phục trên mặt đất “Nghiễn nhi, người trước ra ngoài đi, chút nữa ta sẽ gọi người”

Phanh---- cửa đóng, Nghiễn nhi ngây ngốc đứng bên ngoài sững sờ nhìn cửa....

Thảm Uyên sờ sờ gò má nóng hổi, vừa rồi thật sự rất mất mặt a.

Qua một lúc lâu, Thảm Uyên sau khi thu thập xong lần nữa mở cửa phòng “Vào đi!”

“A, nha” Nghiễn nhi lần nữa mang nước rửa mặt tiến đến. Nhìn gian phòng đã được thu thập chỉnh tề, tựa như vẫn bình thường như mọi khi, tiểu thư vẫn ngồi trên ghế đợi nàng, nếu không phải rèm đầu giường buông thõng, loáng thoáng mờ mờ bóng người Nghiễn nhi thật muốn hoài nghi vừa rồi trông thấy chính là ảo giác.

“Nghiễn nhi, mau tới giúp ta chải đầu” Thảm Uyên gọi

“A...Nha...” Nghiễn nhi mới tỉnh lại, mang chậu rửa mặt đi tới “Tiểu thư...cô gia hấn...”

“Nàng a, còn đang ngủ đây” động tĩnh lớn như vậy cũng không đánh thức nàng, ngủ thật giống heo. Nghi đi nghỉ lại, đột nhiên cười ra tiếng

Nghiễn nhi nhìn Thảm Uyên trong gương, cảm giác hôm nay tiểu thư không giống bình thường, rốt cuộc là không giống ở đâu?!. A, đúng rồi, chính là nụ cười, trước kia tiểu thư cười như mẫu đơn thuần khiết nở rộ mùa xuân, mà bây giờ tiểu thư vẫn giống như mẫu đơn thánh khiết nhưng thần thái có một chút quyến rũ hơn, lại có thêm một tia mỉa mai....

“Nghiễn nhi, làm sao vậy, phát ngốc cái gì nha?”

“A, không có gì, Nghiễn nhi phát hiện tiểu thư hôm nay xinh đẹp mê người hơn so với bình thường”

“Người lại trêu ghẹo ta” Thảm Uyên cười duyên

“Nghiễn nhi chỉ nói sự thật. A, tiểu thư cô người làm sao vậy?” trong lúc giúp Thảm Uyên chải đầu, Nghiễn nhi phát hiện nơi cổ có một vài chỗ ấn ký màu đỏ “Có vài chỗ ấn ký màu đỏ giống như ô mai a” Nghiễn nhi muốn nhìn cẩn thận liền lôi kéo cổ áo Thảm Uyên, phát hiện còn có nhiều chỗ vội vàng kinh hô “Tiểu thư, người có phải ăn thứ gì đó không tốt bị dị ứng nha?”

Nghe Nghiễn nhi nói xong Thảm Uyên mặt đỏ bừng bừng, biết rõ Nghiễn nhi nói là cái gì, vội vàng che lại. Đoạt lấy lược trong tay Nghiễn nhi “Nghiễn nhi, người không cần chải giúp ta nữa, ta đói bụng rồi, người đi đến phòng bếp giúp ta lấy chút thức ăn a”

“Nhưng tiểu thư có hay không muốn thỉnh đại phu nhìn một chút?”

“Không cần, không cần” nghe Nghiễn nhi muốn thỉnh đại phu, Thảm Uyên vội vàng dừng tay “Nghiễn nhi, ta thật sự không có việc gì, chỉ là hôm qua không cẩn thận làm bị thương...” Thanh âm càng nói càng nhỏ

“Ngày hôm qua sao? Tiểu thư sao người lại không cẩn thận như vậy, Nghiễn nhi đi lấy thuốc mỡ đến bôi cho người” Nghiễn nhi cái gì cũng không biết, nghĩ Thảm Uyên nói thật, vội vàng muốn bôi thuốc cho tiểu thư nhà nàng.

“Nghiễn nhi a, ta hảo, van cầu người ta thật sự đói bụng, người đi phòng bếp lấy chút thức ăn đến đây. Thuốc ta sẽ tự mình bôi” Thảm Uyên mặt đỏ bừng ra sức thuyết phục Nghiễn nhi ngốc nhà mình.

Nghiễn nhi gặp tiểu thư nàng kiên trì nói như vậy bắt buộc đi nói “Vậy cũng tốt, tiểu thư nhớ phải bôi thuốc thật kĩ”

“Hảo, hảo...”

Chờ Nghiễn nhi đi rồi Thảm Uyên thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng soi gương nhìn ấn ký trên cổ, đều do tên vô lại kia, hôn nơi này để làm gì, hôn thì hôn còn dùng sức như vậy, để lại ấn ký. Sau đó kéo cổ áo cố gắng che lại những chỗ có ấn ký, cũng may là có thể che kín, nếu không nàng thật sự không có mặt mũi ra ngoài.

Đi đến trước giường, nhìn người trên giường đang ngủ say, thở dài một hơi đi ra ngoài.

.

.

Tấn Dương lúc này lòng mi giật giật, giống như muốn thức dậy, nhưng chính là mắt mở không ra, tay liền hướng tìm kiếm người bên cạnh

Không có?!!! Tấn Dương lập tức mở mắt ra, vén chăn lên phát hiện trên người không có thứ gì, vội vàng kéo rèm giường cũng không nhìn thấy ai trong phòng. Nhìn đầu giường có một bộ y phục sạch sẽ chỉnh tề, thờ phào nhẹ nhõm. Ôm quần áo nhớ tới hôm qua....

Ha ha ha, cười ngây ngô vài tiếng, đối với quần áo mảnh liệt hôn vài cái bắt đầu mặc vào

Chi-----

Cửa mở ra, Thẩm Uyên mang thức ăn tiến đến “Rốt cuộc cũng biết tỉnh nha”

Sau đó đem thức ăn để trên bàn, Tấn Dương từ phía sau đi tới ôm lấy Thẩm Uyên vui đầu vào cổ nàng hít sâu một hơi “Thật là thơm”

Thẩm Uyên cười một tiếng “Đói bụng không, mau tới ăn đi” vỗ vỗ vòng tay tại eo nàng nhưng không thấy Tấn Dương buông ra, đang muốn nói gì đó Tấn Dương liền ngẩng đầu lên mặt mờ nói “Ta chính là nói người thơm quá, nương từ đại nhân”

Thẩm Uyên mặt ửng đỏ, ngượng ngùng không biết phải nói gì. Tấn Dương nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Thẩm Uyên hôn một cái tại gò má, bắt đầu hôn chiếc cổ nhỏ tinh tế.

Rậm rạp chẳng chịt nụ hôn rơi xuống cổ Thẩm Uyên. Thẩm Uyên cả kinh cuống quýt xoay người che lấy đôi môi xấu xa của Tấn Dương. Đỏ mặt nói “Người còn ngại ân ký trên người ta còn không đủ nhiều a”

Tấn Dương nghe xong, hai mắt mở to, rõ ràng rất vui vẻ làm cho Thẩm Uyên có chút cáu gắt, dùng tay đánh Tấn Dương “Người còn cười, còn không phải là lỗi tại người sao?”

Tấn Dương đuổi lười ra chọc lấy bàn tay Thẩm Uyên một tý, Thẩm Uyên giống như điện giật rút tay trở về “Người...”

Tấn Dương một tay ôm Thẩm Uyên, một tay nắm lấy bàn tay Thẩm Uyên đối với mu bàn tay hôn một chút “Hào hảo hảo, toàn bộ là lỗi của ta”

Thẩm Uyên xấu hổ trừng Tấn Dương một cái, quay đầu sang hướng khác không nhìn tên vô lại này nữa.

“Đúng là lỗi của ta vậy hãy để cho vi phu đếm một chút hôm qua đã gieo lên người nương từ bao nhiêu cái ô mai” Tấn Dương xấu xa cười một tiếng

Thẩm Uyên vừa nghe thấy vội vàng tránh thoát khỏi vòng tay Tấn Dương

“Còn muốn chạy....” Tấn Dương đuổi theo Thẩm Uyên

Mới chạy hai bước đã bị Tấn Dương bắt lấy cổ tay, sau đó thuận thế ôm lấy Thẩm Uyên bắt đầu gãi gãi hông nàng

“A...ta đầu hàng, ta đầu hàng...” Thẩm Uyên bị nhừ vội vàng la to, tay chống đỡ mả trào Tấn Dương

Tấn Dương gặp Thẩm Uyên đầu hàng, cũng không chọc ghẹo nữa

“Đại bại hoại” Thẩm Uyên thở gấp đầm nhẹ vài cái lên bả vai Tấn Dương. Tấn Dương kéo Thẩm Uyên vào lòng mình “Hào hảo, đừng làm loạn nữa, thức ăn đã nguội lạnh rồi”

Thẩm Uyên lúi kéo Tấn Dương đi đến trước bàn “Đây là chính tay ta làm, người mau nếm thử” Thẩm Uyên cầm chén đưa đưa cho Tấn Dương nói

“Như thế nào chỉ có một bộ bát đĩa? Nha...ta biết rồi, nương từ là muốn cùng vi phu xài chung một bộ bát đĩa đi” Tấn Dương nhú mày, vô si cười.

“Ai...ai muốn cùng người dùng chung bát đĩa, ta đã ăn rồi”

“Ăn rồi?”

“Đúng vậy, buổi sáng ta đi thỉnh an gia gia, sau đó cùng hần ăn”

“Tại sao không đánh thức ta” Gia gia bệnh còn nằm trên giường đây, nàng là cháu rể lại không cùng nương từ đi thỉnh an, nói thế nào cũng không phải a.

“Ai bảo người ngủ cứ như heo a” Thẩm Uyên véo véo gò má Tấn Dương “Yên tâm, ta đã cùng gia gia giải thích”

Tấn Dương không phản đối, ai bảo chính mình ngủ say như chết “Vậy dùng bữa xong liền cùng người đến xem gia gia”

“Ăn”

Chương 56: Càng ngày càng yêu

“Nghĩen nhi, Nghĩen nhi...” Tiểu Thanh lấy tay quơ quơ trước mặt Nghĩen nhi

“A...a, là Tiểu Thanh tý tý a”

“Nghĩen nhi, làm sao vậy?” Tiểu Thanh lo lắng hỏi

“Ách.....”

“Ngươi đây là làm sao?”

Nghĩen nhi kéo tay Tiểu Thanh qua, nhìn xung quanh bốn phía không có ai liền nói nhỏ “Hôm nay ta như mọi khi đi đến phòng tiểu thư mang nước rửa mặt, ngươi có biết ta nhìn thấy gì không?”

“Cái gì?”

“Ta thấy cô gia a, hần...hần thế nhưng ngủ ở phòng tiểu thư, ngươi nói....ngươi nói có kỳ quái hay không?”

Tiểu Thanh còn tưởng là chuyện gì to lớn, nguyên lai là việc này, cái này nàng đã sớm biết, hôm qua cả một đêm thiếu gia không về thư phòng. Theo tính tình thiếu gia đương nhiên là ngủ ở phòng thiếu phu nhân. “Đây có cái gì kỳ quái a, thiếu gia cùng thiếu phu nhân là phu thê, thiếu gia ngủ tại phòng thiếu phu nhân là chuyện bình thường a” Tiểu Thanh nói, thiếu phu nhân xem ra đã tiếp nhận thiếu gia đây. Mặc dù có điểm vi luân lý, bất quá trong lòng nàng cũng vì thiếu gia mà cao hứng

“Đúng nga, các nàng là phu thê, ngủ cùng nhau không có gì kỳ quái” Nghĩen nhi lúc này mới nghĩ tới, thật đúng là không có gì kì quái.

“Ngươi nha!” Tiểu Thanh gõ nhẹ một cái vào trán Nghĩen nhi “Thật không biết đầu óc ngươi rốt cuộc là suy nghĩ cái gì”

“A...ha ha ha” Nghĩen nhi gãi gãi đầu, chính mình thật ngốc, chuyện đơn giản như vậy cũng nghĩ không thông. Cô gia cùng tiểu thư là vợ chồng đương nhiên phải ngủ chung..

.

.

Tấn Dương sau khi dùng bữa xong, cùng Thẩm Uyển đi xem Thẩm Phú Quý. Mới vừa vào cửa Thẩm Uyển đã nhìn thấy gia gia ngồi dậy cầm trong tay một quyển sổ sách nhìn.

“Gia gia!!!” Thẩm Uyển cầm lấy quyển sách trong tay Thẩm Phú Quý, tức giận nói “Gia gia, làm sao ngươi lại xem sổ sách a, bệnh tình ngươi còn chưa hảo bây giờ không phải là lúc lo lắng vấn đề sổ sách”

“Uyển nhi a, gia gia nhàm chán nên muốn xem một chút” Thẩm Phú Quý gặp Thẩm Uyển tức giận, vội vàng nói

“Gia gia ngươi bây giờ cần an tâm dưỡng bệnh, vấn đề sổ sách Uyển nhi sẽ giải quyết, chẳng lẽ gia gia không tin năng lực của Uyển nhi, vẫn không yên lòng Uyển nhi sao?”

“Không phải, gia gia đương nhiên yên tâm Thẩm Uyển” Thẩm Phú Quý nhìn thấy Tấn Dương đứng phía sau Thẩm Uyển vội vàng nháy mắt ra hiệu với Tấn Dương, mau đến hỗ trợ hần

Tấn Dương bắt đầu dĩ nhân vai, gia gia ta không phải là không muốn giúp ngươi mà là nương tử đại nhân nhà ta đang nổi nóng, ta không có bản lĩnh kia.

“Gia gia phải theo lời Uyển nhi hảo hảo tịnh dưỡng, ăn thật ngon, uống thuốc đủ bữa. Đừng lo lắng sổ sách cùng việc trong phủ, những thứ này Uyển nhi sẽ xử lý tốt” Thẩm Uyển đỡ Thẩm Phú Quý nằm xuống, đắp kín mền

“Hảo hảo hảo, đều nghe Uyển nhi” Thẩm Phú Quý hiện tại chỉ có thể nói thế này

Nửa canh giờ sau---

Thẩm Uyển cùng Tấn Dương đi ra, Tấn Dương gặp Thẩm Uyển bộ dạng rầu rĩ, ôm lấy bả vai Thẩm Uyển nói “Vẫn còn vì chuyện của gia gia mà phiền não a, gia gia nghe ngươi nói một hồi như thế nhất định sẽ ngoan ngoãn không phạm sai lầm”

“Gia gia nhất định còn lo lắng rất nhiều việc, đại phu nói lần này hần cần phải tịnh dưỡng thật tốt. Gia gia nếu là ở phủ nhất định sẽ tiếp tục lo lắng nhiều việc, lúc đó đối với bệnh tình...” Thẩm Uyển nhủ mảy nói

“Vậy làm sao bây giờ? Gia gia chính là như vậy đã quen thuộc với việc lo lắng thứ này thứ kia” Tấn Dương cũng không biết phải làm sao

“A, chúng ta mau đưa gia gia đến Hồ tiểu trúc tịnh dưỡng, chỗ đó không khí tươi mát hơn nữa còn tương đối ít người, đối với bệnh tình gia gia sẽ có lợi”

“Hồ tiểu trúc? Kia là ở nơi nào?”

“Hồ tiểu trúc tại một đảo nhỏ tại thành Dương Châu, trước kia gia gia có mua một viện để tịnh dưỡng nghỉ ngơi ở nơi đó, bình thường sẽ không có người ở. Hiện tại gia gia bệnh tình không tốt, cứ như vậy làm cho gia gia đến đây tịnh dưỡng hai tháng, bệnh tình chắc chắn sẽ tốt hơn” Nói xong, Thẩm Uyển vội vàng gọi người đến thu thập lại bị Tấn Dương kéo lại

“Ngày mai hãy lo việc này, gia gia vừa mới ngủ đây”

“Ân, người nói đúng, ngày mai sẽ lo liệu vậy hiện tại ta đi xem sổ sách một chút, như vậy gia gia mới yên tâm đến Hồ tiểu trúc dưỡng bệnh”

Tấn Dương nghe thấy Thẩm Uyển nói muốn đi xem sổ sách liền đem Thẩm Uyển kéo vào lòng, thở dài một hơi “Làm sao người lại muốn đi xem sổ sách nữa a, vậy ta làm sao bây giờ?”

“Xi...” Thẩm Uyển tựa trong ngực Tấn Dương nở nụ cười “Làm sao người đến gia gia cùng sổ sách cũng ăn dấm chua nha”

“Ta liền như vậy ăn dấm chua, liền ăn không được sao” Tấn Dương trừng phạt ôm thật chặt eo thon nhỏ của Thẩm Uyển

“Hào hào, Tấn thế tử người nói còn không được sao, nhưng sổ sách dù sao vẫn phải xem”

“Kia nếu muốn xem thì ta cũng phải theo đến thư phòng”

“Được được, cùng người đi đến thư phòng” Thẩm Uyển liếc Tấn Dương một cái, đi nơi nào xem khác nhau sao? đều là xem sổ sách a

Tấn Dương vừa nghe thấy rất vui vẻ nói “Hắc hắc, mau đi thôi”

Thẩm Uyển lấy sổ sách cùng Tấn Dương đi đến thư phòng. Mới vừa ngồi xuống, chỉ thấy Tấn Dương chen lấn đến, cái ghế rộng rãi lập tức trở nên chật chội

“Người...người thế này làm sao ta có thể xem hảo sổ sách a” Thẩm Uyển dờ khóc dờ cười nhìn Tấn Dương ôm lấy eo mình

“Còn làm thế nào nữa a, người xem sách của người, ta ôm là việc của ta. Ha ha ha” Tấn Dương mặt dày mảy dạn nói

Thẩm Uyển gặp Tấn Dương vô lại như thế, chỉ có thể lắc đầu, chuẩn bị xem sổ sách “Đây là cái gì?” lúc cầm lấy sổ sách lại phát hiện trên bàn có một phong thư “Là của người sao?”

Tấn Dương nghi hoặc mở ra nhìn “Nha, ta đem việc này quên mất” Cha đã hỏi âm, việc đáp ứng Tiết Sương còn chưa làm xong đây

“Chuyện gì quên?”

“Buổi tối về phòng ta sẽ nói cho người, người không phải muốn xem sổ sách sao? Vừa vặn ta có việc phải làm” Tấn Dương nói xong đứng lên đi ra ngoài

“Tiểu Thanh, Tiểu Mặc, cha đưa tin tới, nói năm đó vụ án Tiết Sáng là do thuộc hạ Cố Hữu Trung của hần tố cáo, cho nên mới bắt đầu điều tra, không nghĩ tới thật sự tìm thấy trong nhà hần có một rương vàng. Xem ra vấn đề này nằm trên người Cố Hữu Trung, hần vì sao biết được trong nhà Tiết Sáng có một rương vàng? Xem ra phải bắt hần đến hỏi”

“Thiếu gia, chỉ sợ việc này có chút khó khăn” Tiểu Thanh nhủ mảy nói

“Như thế nào?”

“Một năm trước hần bị giáng cấp làm Đô Úy đây ra biên cảnh Bắc bộ”

“Kia phái người tìm sư gia năm đó thế nào?”

“Năm đó sư gia từ quan không lâu sau đã chết” Tiểu Mặc nói

“Vậy manh mối cứ như vậy bị chặt đứt?” Tấn Dương kinh ngạc nói, xem ra trong chuyện này có ẩn tình, nếu không sư gia làm sao chết, còn có vấn đề ở chỗ Cố Hữu Trung, hần rốt cuộc làm sao biết được?

“Thiếu gia, hiện tại manh mối sư gia bị chặt đứt, có muốn hay không Mặc Ngôn đi biên cảnh hỏi một chút” Mặc Ngôn nói

“Bắc bộ biên cảnh đường xa xa xôi, hơn nữa nếu Cổ Đô úy thật sự có vấn đề, người đi hỏi hẳn chính là bút dây động rừng, hỏi như thế chẳng phải cho hẳn biết chúng ta đang điều tra hẳn sao, chúng ta chưa điều tra ra không thể bỏ cuộc được” Tấn Dương phân tích

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Tiểu Mặc, ngoại trừ sư gia, lúc trước đi theo Tiết Sáng còn có nha dịch, vô luận là từ quan hay không từ quan, đều đi hỏi một chút chuyện năm đó”

“Vâng thiếu gia”

Vụ án này liên lụy đến phụ thân, nếu thật sự là án oan, cho dù phụ thân bị người làm liên lụy chỉ sợ đối với danh tiếng phụ thân...

“Đã trở lại” Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương trở lại, để quyền sách xuống đi tới

“Àn” Tấn Dương cười cười

“Chuyện chuẩn bị xong?”

“Vẫn chưa, hôm nay còn phân phó rất nhiều việc” Tấn Dương ngồi xuống, Thẩm Uyển rót cho Tấn Dương chén trà

“Kia, có thể cho ta biết không?”

“Ách??? Cái gì?”

“Người nói sẽ kể cho ta nghe chuyện của người a”

“Chuyện gì?” Tấn Dương hoàn toàn quên đã nói sẽ kể cho Thẩm Uyển nghe chuyện

“Người...” Thẩm Uyển gặp Tấn Dương như thể quên mất, tức giận quay đầu đi

A, Tấn Dương vỗ vỗ đầu, lôi kéo tay Thẩm Uyển dụ dỗ nói “Ta nhớ ra rồi, ta nói ta nói”

Thẩm Uyển gặp Tấn Dương muốn nói liền xoay người lại, Tấn Dương thuận thế kéo nàng ngồi trên chân mình “Người còn nhớ hay không lần đó ta bị thương, sau đó người giúp ta băng bó miệng vết thương”

Thẩm Uyển sắc mặt có chút tái nhợt gật đầu nhẹ, nàng làm sao có thể quên, lúc ấy toàn thân Tấn Dương đều là máu, bây giờ nhớ lại còn làm nàng sợ hãi

“Lần đó ta bị một nữ nhân tên Tiết Sương làm bị thương”

“Cái gì? Người...”

“Người đừng kích động, chuyện là thế này....”

.....

.....

“Sau đó cha liền viết phong thư nói cho ta biết” Tấn Dương từ lần đầu tiên gặp Tiết Sương cho đến lúc đến khuyên Tiết Sương đi đến địa phương khác sống đều kể tất cả cho Thẩm Uyển nghe

“Kia Tiết cô nương lớn lên có xinh đẹp hay không?”

“Ách....nay....”

“Có xinh đẹp hay là không?” Thẩm Uyển không bỏ qua nói

“Xinh đẹp....” Nàng giống như không phải trọng điểm a

“Ta cũng biết là....” Thẩm Uyển cúi đầu nói. Nguyên lai là bởi vì Tiết cô nương kia mà khi đó Tấn Dương thống khổ như vậy, thật sự thích nàng như vậy sao? vậy bây giờ.... “Cho nên người lần đầu tiên gặp nàng đã vùng tiền như rác, hằng đêm đi thanh lâu?”

“Ách, không phải a, ta không phải vì nàng xinh đẹp mới như vậy, ta cùng nàng không có gì” Tấn Dương nhìn thấy Thẩm cúi đầu không thể nhìn thấy nét mặt của nàng, vội vàng làm sáng tỏ.

“Kia là bởi vì cái gì?”

“Bởi vì...”

“Nói không được lý do sao”

“Không phải, bởi vì....nàng giống người trong lòng ta trước kia” Tấn Dương có chút mất tự nhiên nói

Tâm Thẩm Uyển co rúc, người trong lòng trước kia, là người gọi là Tiểu Thiển sao? Cho đến hiện tại cái tên này chính là cái gai trong lòng Thẩm Uyển. Nàng nhớ rõ, lúc uống say Tấn Dương khóc đến làm người ta đau lòng, luôn miệng gọi tên Tiểu Thiển.... “Tiểu Thiển là ai? Hiện tại trong lòng người thế nào?”

“Ách...ta....” Tấn Dương không biết bắt đầu từ đâu, chẳng lẽ nói với Thẩm Uyển nàng không phải ở thế giới của các nàng, Tiểu Thiển chính là bạn gái trong tương lai thời không

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương ấp úng không đáp được, tâm như bị người khác nắm chặt không thở nổi, chẳng lẽ nói ý nghĩ trong lòng khó khăn như thế sao “Ta mệt nhọc...”

Thẩm Uyển mặt không chút thay đổi đứng lên, đi đến bên giường cởi bỏ áo ngoài, nằm ở bên trong.

Tấn Dương gặp Thẩm Uyển nằm trên giường, cũng cởi bỏ áo ngoài, chui vào chăn “Nương tử đại nhân...” Muốn đưa tay ôm nàng vào lòng nhưng chỉ đưa tay đến thắt lưng đã nghe một tiếng lạnh lùng “Đừng đụng ta!”

Tấn Dương rút tay trở về lo sợ “Người tức giận a. Chuyện này khó nói, lần sau ta sẽ nói cho người biết có được hay không”

Tấn Dương lần nữa vươn tay. Rồi lại bị Thẩm Uyển cắt đứt “Không nói rằng đừng đụng ta”

Tấn Dương nghe Thẩm Uyển nói như thế, thở dài “Hảo, ta nói cho người biết là được. Bất quá người không để ta ôm, ta liền không nói”

Hồi lâu, Thẩm Uyển chuyển thân, tự động đem tay Tấn Dương đặt bên hông mình “Người mau nói đi”

Tấn Dương giật mình lại cảm thấy buồn cười, sít sao ôm lấy Thẩm Uyển

“Nói mau!” Thẩm Uyển thúc giục

“Ta nói, trong tâm ta hiện tại chỉ có người”

“Gạt người, kia Tiểu Thiển cô nương đâu? Tiết cô nương nữa a” Thẩm Uyển có chút tránh bàn tay Tấn Dương

Tấn Dương đương nhiên không để Thẩm Uyển tránh thoát, vội vàng ôm chặt nói “Ta không có lừa người, trong tâm ta thật sự chỉ có người, Tiểu Thiển đã qua, Tiết Sương kia lại càng không có gì, ta cùng nàng gặp qua vô số lần cũng không có việc gì a”

“Kia vì sao vừa hỏi ý nghĩ trong lòng người thế nhưng do dự, rõ ràng trong lòng còn có nàng kia” Thẩm Uyển kích động nói

“Không phải a, ta thề, trong tâm thật sự chỉ có người, ta do dự là không biết nói với người về Tiểu Thiển như thế nào”

Thẩm Uyển nghe xong ngừng giây giụa, nghe Tấn Dương trả lời

“Aiz, Tiểu Thiển là nữ nhân ta biết thật lâu trước đây, có một lần ta ca hát nàng nghe thấy được liền thật thương thức, sau đó hai người chúng ta thường xuyên gặp mặt rồi yêu nhau, về sau bởi vì một số chuyện nàng bỏ rơi ta lựa chọn người khác” Tấn Dương đơn giản hóa nói. Không nhắc đến chuyện xuyên không tránh cho Thẩm Uyển sợ hãi

“Nàng vì cái gì rời người đi? Là biết người là nữ nhân sao?”

“Vừa bắt đầu nàng đã biết ta là nữ”

“Vậy nàng vì cái gì rời người đi?” Thẩm Uyển nắm lấy vạt áo Tấn Dương

“Bởi ta chưa đủ tốt, không cho nàng cuộc sống nàng mong muốn, cho nên nàng mới rời ta”

“Đó là nàng không quý trọng người” Thẩm Uyển đề cao âm lượng

“Mặc kệ nàng có hiểu hay không, ta và nàng cũng là chuyện đã qua. Hảo, đừng nóng giận, ta yêu chính là người, trong lòng chỉ có người. Sắc trời đã khuya rồi, chúng ta mau ngủ đi, nương tử đại nhân” Tấn Dương ôm lấy Thẩm Uyển chuẩn bị đi vào giấc ngủ

Một hồi trầm mặc, Tấn Dương sắp ngủ lại bị Thẩm Uyển lay tỉnh “Quần áo lụa là...nếu như, Tiểu Thiển cô nương lần nữa quay về tìm người nói nàng hối hận, người.....người sẽ làm thế nào?”

“Không thế nào” Tấn Dương híp mắt trả lời

“Như thế nào lại không thế, vạn nhất nàng hối hận nhất định sẽ trở về tìm người” Thẩm Uyển có chút bất an nói, lại lăm bầm lâu bầu “Vạn nhất nàng trở lại thì làm sao bây giờ, nàng trở lại đoạt người đi làm sao bây giờ, ta nên làm cái gì?”

“Uyển nhi...” Tấn Dương nắm lấy bàn tay đã có chút lạnh của Thẩm Uyển

“Làm sao bây giờ? Quần áo lụa là...nàng nếu trở lại, người có phải hay không sẽ rời ta đi...” Thẩm Uyển sợ hãi nắm chặt y phục Tấn Dương, hốc mắt đỏ lên

“Sẽ không, sẽ không, cho dù trời sập xuống ta cũng không rời người đi” Tấn Dương ôm chặt Thẩm Uyển, hôn lên mái tóc nàng cho nàng cảm giác an toàn

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự”

Nghe được đáp án của Tấn Dương, thần kinh căng thẳng của Thẩm Uyển buông lỏng xuống “Quần áo lụa là....người phải nhớ kỹ lời người nói hôm nay”

“Àn”

“Thực xin lỗi”

“Ách???”

“Ta chỉ là quá quan tâm người mà thôi cho nên...hôm nay có chút khác thường..”

“Ha ha, như vậy ta mới biết nương tử đại nhân càng ngày càng yêu ta. Càng ngày càng không thể rời bỏ ta”

“Àn, ta là càng ngày càng yêu người, càng ngày càng không thể rời bỏ người, càng ngày càng sợ hãi mất đi người” Thẩm Uyển núp vào trong lòng Tấn Dương

“Người vĩnh viễn cũng sẽ không mất đi ta, bởi vì ta là của người”

“Ngoại trừ Tiểu Thiên cô nương, người trước kia còn thích qua người nào không?”

“Hắc...ha ha, ta hảo khốn a, nương tử đại nhân ngoài trời thật sự không còn sớm, người mau ngủ đi a” Nàng cũng không muốn tìm đến phiền toái

“Ta biết rõ, người nói trước đi...”

“.....”

“Quần áo lụa là....”

“.....”

“Tấn Dương...người đã ngủ sao?”

“.....”

Gặp Tấn Dương không phản ứng, Thẩm Uyển nhìn Tấn Dương say ngủ, nhẹ nhàng ở khóe miệng đặt lên một nụ hôn, an tĩnh nằm trong ngực Tấn Dương ngủ thiếp đi

Tấn Dương giả vờ ngủ nhếch miệng lên, đem người trong ngực ôm chặt hơn một chút, Thẩm Uyển như vậy nàng không cảm giác thấy phiền ngược lại càng thích cách ghen cùng quan tâm đáng yêu của Thẩm Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ngọt ngào

Sáng sớm Tấn Dương cảm giác trên mặt được một đôi tay tinh tế lành lạnh vuốt ve, nàng đương nhiên biết đó là ai, nhưng mắt chính là mở không ra,

nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thoải mái trên mặt, đột nhiên cảm giác thoải mái biến mất thay vào đó khe đau... Tấn dương nhíu nhíu mày.

Thẩm Uyên kéo kéo gò má Tấn Dương “Quần áo lụa là, mau dậy”

“Ngô. Ta không quan tâm, ta đây muốn ôm người ngủ cả ngày” Tấn Dương bắt mẫn chu mỏ một cái, bắt lấy bàn tay đang véo má mình, xoay người vùi đầu vào ngực Thẩm Uyên, tại ngực cọ xát tìm vị trí thoải mái nằm ngủ

Thẩm Uyên bị động tác giống tiểu hài tử này của Tấn Dương làm cho có chút dở khóc dở cười, đẩy nhẹ người kia nói “Mau đứng lên, đã không còn sớm a. Hôm nay còn phải đưa gia gia đi Hồ tiểu trúc đây”

“A...” Tấn Dương rên thốt khổ rồi ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở lười biếng

Thẩm Uyên gặp bộ dạng này liền bật cười, thật giống tiểu hài tử nghịch ngợm. Đang định đứng dậy mặc quần áo đã bị Tấn Dương làm cho ngã xuống, đầu gối lên người Thẩm Uyên làm nũng nói “Ngô, chúng ta có thể hay không tới nay đi a”

“Ngao ngoãn, mau đứng lên, đưa gia gia đi xong chúng ta lại tiếp tục nằm ngủ” Thẩm Uyên vuốt vuốt vành tai Tấn Dương ôn nhu dụ dỗ.

“Thật a?”

“Thật sự, mau dậy đi thôi”

“Kia hôn ta một tý” Tấn Dương ngẩng đầu lên, chỉ chỉ môi mình

“Người...”

“Không hôn ta sẽ không dậy” Tấn Dương ăn vạ nói

Thẩm Uyên hết cách với Tấn Dương đành chấp nhận hôn nhẹ lên khóe miệng Tấn Dương một chút “Được rồi chứ, có thể đi chưa”

“Hôn quá nhanh, không có cảm giác, hôn lại lần nữa a” Tấn Dương lần nữa chu miệng lên

Thẩm Uyên cau gợn nói “Tấn-----Dương-----”

Tấn Dương nghe Thẩm Uyên gọi tên mình, mở mắt ra kéo tay Thẩm Uyên làm nũng nói “Liên một tý, một tý thôi. Hôn lại lần nữa ta liền đứng lên”

Thẩm Uyên bắt đắc dĩ than một tiếng, nhận mệnh hôn lại lần nữa, mới vừa gần sát môi Tấn Dương đã bị Tấn Dương kéo vào một nụ hôn sâu, đầu lưỡi tinh xảo duỗi đi vào không kiêng nể bắt đầu tìm kiếm

“Ngô...” Thẩm Uyên bị hôn có chút hô hấp không thuận, không khí mỏng manh, tay đánh vào vai Tấn Dương, ý bảo nàng buông tha

Tấn Dương lưu luyến rời Thẩm Uyên ra, Thẩm Uyên mở miệng hít thở, thiếu chút nữa nàng hít thở không thông mà chết đây.

Tấn Dương thiếu chút nữa trở thành tội phạm chút giác ngộ cũng không có, đối với Thẩm Uyên cười sáng lạn một tiếng, Thẩm Uyên nhìn không được trừng Tấn Dương một cái, thật không thể hiểu nổi người này sao hô hấp lại tốt đến vậy, vì cái gì mỗi lần hôn môi đều là nàng hô hấp không thuận

Hai người rửa mặt xong, Thẩm Uyên giúp Tấn Dương sửa sang lại cổ áo. Tấn Dương như xưa mắt nhắm mắt mở tùy ý Thẩm Uyên bài bố

“Sau khi đưa gia gia đến Hồ tiểu trúc xong, hảo kể cho ta nghe một chút chuyện ngày hôm qua ta đã hỏi người” Thẩm Uyên vừa sửa sang cổ áo cho Tấn Dương vừa nói

Bị Thẩm Uyên nói như vậy đầu óc Tấn Dương lập tức thanh tỉnh, mở mắt ra giả ngu ngơ nói “Ngày hôm qua? ngày hôm qua người có hỏi ta cái gì sao? Ta đã quên...ha ha ha”

“Đừng nghĩ sẽ qua mặt ta” Thẩm Uyên vỗ vỗ cổ áo Tấn Dương

“Tối hôm qua không phải đã cùng người nói sao, còn lại chỉ là chuyện nhỏ như hạt vừng đậu xanh” Tấn Dương nói

“Coi như là chuyện nhỏ như hạt vừng đậu xanh ta cũng muốn biết” Thẩm Uyên đột nhiên dùng động tác trong tay, chăm chú nhìn Tấn Dương “Quá khứ của người cái gì ta đều không biết, ta muốn biết về người, hiểu rõ người, quần áo lụa là...”

Nhìn đôi mắt thâm tình của Thẩm Uyên, Tấn Dương còn có thể nói gì nữa. Nắm tay Thẩm Uyên nói “Hảo. Sau khi trở lại toàn bộ đều nói với người, ta ngày ăn bao nhiêu chén cơm, đi bao nhiêu chuyến vệ sinh đều nhất nhất nói cho người biết”

“Không đứng đấy!” Thẩm Uyên sắc giọng “Mau đi nhanh, chớ để gia gia sốt ruột chờ”

Hai người đưa tiễn Thẩm Phú Quý đến thuyền, theo sau có cả một đám người.

“Gia gia, đến Hồ Tiểu trúc liền an tâm tịnh dưỡng, Uyên nhi sẽ tùy thời hỏi quần gia, nếu để cho Uyên nhi biết rõ gia gia không an tâm tịnh dưỡng kia

Uyển nhi liền...”

“Hào hào, Uyển nhi người dọc đường nói rất nhiều lần rồi a, lỗi tại gia gia đều nhanh ra kén. Mới phát hiện Uyển nhi kiếm lời ngày xưa bây giờ đã trở thành bà quản gia, gả cho người liền thay đổi, Dương nhi a, người về sau chịu khổ rồi” Thẩm Phú Quý vừa cười vừa nói

“Gia gia...” Thẩm Uyển nghe xong đỏ mặt duyên dáng gọi

“Hào gia gia không nói, Uyển nhi cũng phải săn sóc tốt chính mình, việc sổ sách cửa hàng đừng làm quá mệt mỏi, không hiểu thứ gì có thể hỏi Phúc bá, Dương nhi người cũng săn sóc tốt chính mình, có biết không?”

“Gia gia yên tâm, người hãy an tâm dưỡng bệnh, Dương nhi đều sẽ hảo hảo săn sóc tốt Uyển nhi cùng chính mình” Tấn Dương nói

“Gia gia...”

“Làm sao vậy? Uyển nhi sao lại khóc?”

Thẩm Uyển xoa xoa nước mắt, lắc đầu “Uyển nhi chỉ là không bỏ được gia gia hai tháng lâu như vậy”

“Ha ha, hài tử ngốc, là người muốn gia gia đi dưỡng bệnh, hiện tại nói không bỏ được, nếu không thì gia gia không đi nữa?”

“Như vậy sao được” Thẩm Uyển vội vàng nói “Tuy Uyển nhi không bỏ được gia gia lâu như vậy, nhưng thân thể gia gia trọng yếu. Uyển nhi hy vọng hai tháng sau có thể thấy được gia gia thật sự khỏe mạnh”

“Bạch đại phu” Thẩm Uyển đột nhiên quỳ xuống

“Tiểu thư, này...” Bạch đại phu vội vàng đỡ Thẩm Uyển đứng dậy

“Bạch đại phu, gia gia ta nhờ Bạch đại phu chiếu cố”

“Tiểu thư yên tâm, Bạch mỗ nhất định làm hết sức”

“Kia đa tạ Bạch đại phu”

Hai người đứng đó cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng chiếc thuyền Thẩm Uyển cũng không muốn rời khỏi bến tàu. Tấn Dương ôm lấy Thẩm Uyển nói “Đừng lo lắng, hai tháng sau gia gia sẽ khỏe mạnh trở lại đoàn tụ với chúng ta”

Thẩm Uyển gật đầu nhẹ “Đúng vậy hai tháng sau trở về gia gia khỏe mạnh, chúng ta cần cao hứng mới đúng”

“Chỉ có một mình người là hay khóc nhè, ta xem ra về sau không gọi người là cộp cái nữa, bảo người là quý khóc nhè mới đúng đây” Tấn Dương véo nhẹ mũi Thẩm Uyển nói

“Người mới là quý khóc nhè” Thẩm Uyển cau mũi nói, véo lại mũi Tấn Dương

Kỳ thật Thẩm Uyển không dùng bao nhiêu lực nhưng Tấn Dương cố ý làm ra vẻ mặt thống khổ nói “Ai u, quý khóc nhè mau buông tay”

“Hừ...”

“Ta sai rồi, cộp cái, Thẩm Uyển. Nương tử đại nhân, tướng công nhà người phải dựa vào mặt kiếm com a, đừng mạnh tay như vậy có được hay không” Tấn Dương van nài nói

Thẩm Uyển buông tay ra “Khua môi múa mép” không để ý đến Tấn Dương nữa bước đi

Tấn Dương vuốt vuốt mũi, xem ra nương tử đại nhân nhà nàng đã khôi phục tâm trạng.

“Sừng sò ở đó làm gì, còn không mau đến đây” Thẩm Uyển đi không bao lâu, gặp Tấn Dương vẫn còn ở chỗ cũ nói

“Đến a, đến a” sau đó hấp tấp đi theo

Đi đến một cái phố Tấn Dương đột nhiên nhớ đến nơi này có một tủ lâu bán điểm tâm Thẩm Uyển thích ăn nhất “Chờ một chút”

“Làm sao vậy?”

“Ta có chút chuyện, ta đi nơi này sẽ về ngay. Người đi trước, ta sẽ theo tới” Tấn Dương đối với Thẩm Uyển cười cười “Các người mau bảo hộ tiểu thư thật kỹ”

“Vâng cô gia” vài tên gia đình sau lưng nói

“Quần áo lụa là...” Không đợi Thẩm Uyển nói gì, Tấn Dương đã bỏ chạy mất rồi biến mất ở một ngã rẽ

Từ lâu----

“Khách quan, điểm tâm của ngươi đã đóng gói tốt” Tiểu nhị cảm điểm tâm đến đối với Tần Dương nói

“Tốt, đây là tiền thưởng cho ngươi” Tần Dương xuất ra một thỏi bạc

“Đa tạ khách quan, đa tạ” Tiểu nhị cầm lấy bạc cao hứng rời đi

Tần Dương cầm lấy điểm tâm trở về....

Đang đi lại phát hiện trong đám người có một bóng lưng có chút quen thuộc, bóng lưng này giống như....Tần Dương liền đi theo....

Nam tử phía trước cảm giác có người theo dõi chính mình, bước nhanh hơn, Tần Dương cũng tăng nhanh cước bộ đi theo.

Không được bao lâu, đi vào một ngõ hẻm liền phát hiện không thấy người đâu “Kỳ quái, như thế nào lại không thấy”

Đột nhiên ở cổ cảm giác được một thanh trường kiếm lạnh

“Vị huynh đài này, đi theo tại hạ có chuyện gì?”

Thanh âm này... “Đại ca thật sự là ngươi a...” Tần Dương bất chấp trên cổ là trường kiếm, hưng phấn kêu lên

“Nhị đệ!” Tần Diệu nhìn rõ Tần Dương cũng cao hứng “Tại sao lại là ngươi”

Tần Diệu vội vàng thu hồi kiếm

“Đại ca thật tốt quá, ta thấy bóng lưng tuần tú như vậy như thế nào lại giống với đại ca. Ha ha”

“Nơi này có chút tối, chúng ta ra ngoài trước đi”

“Được”

“Đại ca, ngươi đến Dương Châu khi nào, như thế nào lại không tìm ta?”

“Đại ca đến Dương Châu ngày hôm qua, vốn dự định hai ngày sau liền đi xem ngươi một chút” Tần Diệu nói

“Có phải hay không, bà nội cùng cha muốn đại ca đến đây thăm dò quân tình a”

“Ách...không phải” Tần Diệu gãi gãi đầu

“Không phải sao? Nha....ta biết rồi, đại ca có phải muốn đến Dương Châu tìm đại tẩu không?” Tần Dương gấp đại ca thẹn thùng liếc trêu chọc hắn “Ta nói đại ca, cũng đã lâu còn không đem đại tẩu về cho ta xem a”

“Nhị đệ” Tần Diệu bị Tần Dương nói mặt đỏ bừng “Còn chưa có tìm được nàng, còn chưa biết nàng có hay không nhớ đại ca ngươi đây”

“Làm sao như vậy, biến người mệnh mông, đại ca nói thế nào cũng tuần tú lịch sự, anh tuấn tiêu sái, thiên hạ này ngoại trừ Nhị đệ là ta thì không có ai sánh được bằng đại ca. Có nữ nhân nào không động tình nha, ha ha”

“Nhị đệ, ngươi còn giấu cợt đại ca, đại ca có thể tức giận”

“Đại ca, ngươi cam lòng giận ta sao” Tần Dương đối với Tần Diệu le lưỡi trên ghẹo

Tần Diệu lắc đầu, từ nhỏ hắn liền không có cách nào đối phó với Tần Dương

“Tốt lắm không làm khó ngươi, thế nhưng Dương Châu này chính là địa bàn của ta, chỉ cần đại tẩu ở trong thành Dương Châu, ta bảo đảm sẽ tìm đến cho đại ca sớm nhất”

“Ta cũng không biết nàng có ở đây hay không, ta chỉ một đường tìm đến thành Dương Châu mà thôi”

“Đừng nản chí, sẽ không phụ lòng tin của đại ca, nhất định sẽ tìm được đại tẩu. Đi một chút đến nhà ta, sau đó ta sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp” Tần Dương lôi kéo tay Tần Diệu

“Thật tốt, vừa vặn đại ca muốn tới thăm ngươi một chút sẵn tiện nhìn xem ngươi có hay không đối đãi thật tốt đệ muội”

“Ngươi sẽ không biết nàng a, thật sự chính là cợt cái”

“Ha ha, ngươi thật là”

“Thật sự, lời đồn đãi có sai a...”

Nói nói, Tấn Diệu đột nhiên ngừng lại

“Đại ca, làm sao ngươi ngừng lại?”

Chỉ thấy Tấn Diệu ngơ ngác nhìn nơi nào đó, tim đập nhanh dị thường, ánh mắt khóa tại người nào đó, khuôn mặt ngạc nhiên vui mừng cùng lo sợ “Là nàng....là nàng...thật sự là nàng”

“Cái gì nàng a. Đại ca ngươi nói cái gì?”

“Ta tìm được rồi, Nhị đệ ta tìm được nàng” Tấn Diệu kích động nói

Tấn Dương theo phương hướng Tấn Diệu chỉ nhìn đến....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Không biết làm sao

Đương lúc Tấn Dương nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp kia, rồi ngẩn ngơ nhìn thân ảnh quen thuộc, thân thể chấn động. Điềm tâm trong tay rơi trên mặt đất.

“Nhìn thấy không? Ta tìm được rồi, ta đã tìm được đại tẩu ngươi, tới Dương Châu là đúng rồi a” Tấn Diệu hưng phấn nói

Tấn Dương không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy vận mệnh chính là đang đùa giỡn nàng, mũi mũi như, cổ họng nghẹn ngào không thể phát ra âm thanh nào, vì cái gì, tại sao lại là nàng, vì cái gì đại ca lại thích.....Thẩm Uyển.

Thẩm Uyển nghe Tấn Dương nói là sẽ về ngay, đứng tại chỗ chờ đến nửa ngày cũng không thấy Tấn Dương trở lại, có chút bất an, không muốn ở đây chờ nữa bắt đầu hướng theo phương hướng Tấn Dương đi mà tìm.

Tấn Dương biết rõ Thẩm Uyển là đang tìm nàng, vội vàng xoay người không muốn để cho Thẩm Uyển nhìn thấy

Tấn Diệu gặp được người trong lòng đi về phía bên này, kích động muốn chạy đến lại bị Tấn Dương kéo lại

“Nhị đệ?”

“Đại...đại ca...” Tấn Dương cố gắng bình định tâm tình “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta....” Tấn Diệu có chút ngượng ngùng nói “Ta nghĩ muốn cùng nàng nói vài lời”

“Không được”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì...vì đại ca hôm nay mặc y phục khó nhìn, ở trước mặt người trong lòng sao có thể thất lễ như vậy, đi một chút, chúng ta đi đổi y phục” Tấn Dương gắt gao lôi kéo tay Tấn Diệu

Quá khó nhìn? Tấn Diệu nhìn một chút y phục trên người vừa rồi không phải nhị đệ hán còn nói ta tiêu sái anh tuấn sao “Nhưng là...vạn nhất nàng đi mất thì phải làm sao đây”

“Ta đã thấy cô nương kia, biết rõ nàng là nữ nhi nhà ai, đại ca ngươi cứ như vậy mạo mạo thất thất tiến đến...không tốt lắm a, chờ chúng ta chuẩn bị hết thảy sẵn sàng hãy đến bái phỏng nàng, cho nàng ấn tượng thật tốt” ta van cầu đại ca, ngươi hiện tại hãy nghe theo lời ta đi...

Tấn Diệu cho rằng Tấn Dương nói có đạo lý, chính mình như thế mạo phạm thật không tốt lắm “Nhị đệ nói có đạo lý, vậy chúng ta nhanh đi chuẩn bị y phục”

“Hảo” Tấn Dương lôi kéo Tấn Diệu bước đi

Thẩm Uyên vẫn còn ở trên đường tìm Tấn Dương, nhíu nhíu mày “Rốt cuộc là đi nơi nào?” không phải là đã xảy ra chuyện gì đi, càng nghĩ thấy bất an

“Tiểu thư có lẽ cô gia hẳn đã về phủ” gia đình đi theo phía sau nói

“Có thể, mau, chúng ta đi về trước”

Tấn Dương cùng Tấn Diệu đi vào khách điểm, Tấn Diệu cũng tìm cho mình mấy bộ y phục “Nhị đệ ngươi nói món đó có được hay không?”

“Nhị đệ?”

“.....”

“Nhị đệ?”

“A....” Tấn Dương phục hồi tinh thần lại

“Nhị đệ, ngươi nói món này có được hay không?” Tấn Diệu chỉ vào bộ y phục của mình

“A.....không tốt lắm a, hay là ngày khác chúng ta mới mua đi”

“Không bằng bây giờ chúng ta cứ chọn đi a” Tấn Diệu nôn nóng nói

“Không được” vạn nhất đụng phải Thẩm Uyên thì làm sao bây giờ “Đại ca, hiện tại đã đến giờ ăn tối, y phục đẹp phỏng đoán đã bị chọn sạch, chúng ta hay là ngày khác xem tiếp a”

“Như vậy cũng tốt, là đại ca quá nóng lòng ha ha. Nhị đệ ngươi biết không? Đại ca kể từ khi gặp nàng, trà không nhớ com không nghĩ, trong đầu đều là thân ảnh của nàng, ta nghĩ nàng chính là định mệnh của ta. Nếu không phải nhờ Nhị đệ thay ta ở rể, đại ca chỉ sợ là không tìm được hạnh phúc của chính mình đây, ha ha, Nhị đệ, đại ca thật sự đa tạ ngươi”

Tấn Dương nhìn đại ca nhìn nàng thành khẩn nói đa tạ, phảng phất như dao găm sắc bén đâm vào trái tim nàng. Tấn Dương cố nén nước mắt, nếu đại ca biết người kia chính là Thẩm Uyên, không biết phải thế nào....

“Nhị đệ a không uổng công đại ca từ nhỏ thương ngươi, ha ha” Tấn Diệu vỗ vỗ bả vai Tấn Dương nói “Ngươi không phải muốn dẫn ta đi Thẩm phủ sao. Hiện tại mau đi thôi”

“Đại ca. Chờ một chút, ta vừa rồi nhớ tới, mấy ngày nay Thẩm gia đi miếu tự cầu phúc, có thể sẽ ở lại miếu tự vài ngày, thật sự xin lỗi, ngày khác sẽ thỉnh đại ca đến Thẩm phủ”

“Ân, không có việc gì, đại ca kỳ thật ở khách điểm cũng rất tốt”

“Đại ca, kia ta đi trước” Tấn Dương không muốn ở lại chỗ này nữa

“Kia Nhị đệ, ngày mai ngươi sẽ đến sao?” Tấn Diệu hỏi “Ha ha, ngươi biết, đại ca ngươi vất vả lắm mới...”

“Sẽ, ngày mai ta sẽ đến tìm đại ca, sau đó sẽ cùng đại ca đi chọn y phục” Tấn Dương hít sâu một hơi nói. Sau đó không hề nán lại liền đi ra ngoài

.

.

Tấn Dương không biết đi bao lâu, chỉ cảm thấy thân thể thật mệt mỏi, mỗi bước đi đều rất gian nan, chỉ cảm thấy tim tràn đầy cảm giác trống rỗng, vốn là đang vô cùng hạnh phúc phảng phất giống như bị ai đó lấy mất tất cả, không lưu lại bất cứ thứ gì.

Tại sao lại như vậy, vì cái gì người trong lòng đại ca lại là nàng. Tại sao lại là Thẩm Uyên. Vì cái gì, cái gì chứ....Tấn Dương nắm chặt tay thành quyền liều mạng đánh vào vách tường, đánh đến tay xuất huyết cũng không cảm giác đau

Cuối cùng không còn khí lực nữa lưng dán tường, tuột xuống ngơ ngác ngồi dưới đất, hai mắt trống rỗng nhìn màn đêm bốn phía.

Một người là đại ca từ nhỏ yêu thương nàng. Một người là người nàng yêu hơn cả bản thân. Nàng phải làm sao, nàng nên làm cái gì để không làm tổn thương một trong hai người bọn họ, ai đó nói cho nàng biết đi, nàng nên làm thế nào?

Rốt cuộc nhìn không được khom người khóc lên, lệ tuôn như mưa, không ai nhìn thấy một bóng đen bất lực ngồi khóc trong góc nhỏ

Không biết qua bao lâu, lệ khô, nhìn vàng trắng sáng mới phát hiện đã rất trễ, có chút bận tâm lo lắng cho Thẩm Uyên, cố gắng đứng lên lao đảo đi về Thẩm phủ.

Mới vừa trở về Thẩm phủ, gia đình vội vàng gọi lớn “Cô gia đã trở lại, cô gia trở lại a”

“Thiếu gia, ngươi không sao chứ?” Tiểu Thanh cùng Mặc Ngôn lo lắng hỏi

“Ta không sao, chỉ là có chút việc nhỏ, không cần lo lắng”

Đi vào gian phòng, một bóng hình xinh đẹp lao tới ôm thật chặt Tấn Dương

Tấn Dương đương nhiên biết người đó là Thẩm Uyển, nhớ tới trên người nàng rất bẩn liền nghĩ muốn tránh thoát khỏi Thẩm Uyển “Uyển nhi, trên người ta lúc này rất bẩn”

Thẩm Uyển nghe xong không hề có ý định buông Tấn Dương ra, ngược lại còn ôm chặt hơn. Cảm giác thân thể Thẩm Uyển có chút run run cùng thanh âm nghẹn ngào, Tấn Dương thở dài một hơi “Thực xin lỗi, ta về trễ”

Thẩm Uyển đỏ mắt nói “Ngươi đã đi đâu?”

Tấn Dương xoa xoa nước mắt Thẩm Uyển “Ta mua điểm tâm cho ngươi, sau đó...”

“Sau đó?”

“Sau đó gặp một người bằng hữu, hàn huyên kết quả quên thời gian” Tấn Dương cười cười

“Ta không cần điểm tâm, về sau không cho phép về muộn, cho dù trở về muộn cũng phải nói cho ta biết, có được hay không?” Thẩm Uyển dựa vào ngực Tấn Dương “Thật sự là làm ta sợ, ta cho rằng...”

“Thực xin lỗi, về sau về muộn nhất định nói cho ngươi”

“Tay ngươi làm sao vậy?” Thẩm Uyển nhìn thấy bàn tay xuất huyết của Tấn Dương

“A, hẳn là lúc trở lại không cẩn thận cọ vào tường làm trầy da”

“Làm sao lại không cẩn thận như vậy” Thẩm Uyển xuất ra lọ thuốc mỡ, vừa bôi thuốc vừa ôn nhu thổi nhẹ nhè cho Tấn Dương, đau lòng hỏi “Đau không?”

Tấn Dương chịu đựng không cho lệ tuôn rơi, lắc đầu

“Về sau không cần phải nôn nôn nóng nóng như vậy, vạn nhất làm bị thương chỗ nào ta sẽ đau lòng”

“Quần áo lụa là?” Đột nhiên Tấn Dương ôm chặt lấy Thẩm Uyển, không nói gì, Tấn Dương lo lắng rằng mình nói gì Thẩm Uyển sẽ biết nàng đang khóc

“Quần áo lụa là, làm sao vậy?”

Tấn Dương hít sâu vài cái, cố gắng làm cho thanh âm bình thường nói “Không có gì, cảm thấy nương tử đại nhân đối với ta tốt qua làm ta cảm động muốn khóc”

“Xi ngươi cũng biết ba hoa nha, vậy trước kia còn gọi ta là cọp cái?”

Tấn Dương buông Thẩm Uyển ra, cố gắng làm giọng nói bình thường “Ngươi vốn chính là cọp cái”

“Ngươi...đúng vậy đúng vậy, ta chính là cọp cái, dọa hòng ngươi là hòa thượng xuống núi khát thực” Thẩm Uyển hơi giận nói

“Ngươi còn nhớ rõ a”

“Ngươi trong phòng chứa cũi cớ ý hát cho ta nghe, ta cũng không thể cô phụ hảo ý của ngươi”

“Kỳ thật bài hát đó đằng sau còn có một đoạn, tiểu hòa thượng xuống núi khát thực, lão hòa thượng dẫn dò chân núi nữ nhân là cọp gặp ngàn vạn lần né tránh, tiểu hòa thượng đi qua một thôn lại một trại, tiểu hòa thượng thầm nghĩ ước lượng vì cái gì con cọp lại không ăn người, bộ dáng còn rất đáng yêu, lão hòa thượng lừa gạt đồ đệ, tiểu hòa thượng vội vàng chạy, sự phụ nha xấu xa, con cọp xông đến vào trong lòng ta”

Thẩm Uyển bị bài hát của Tấn Dương làm cho xấu hổ đỏ mặt Tấn Dương hai cái “Luôn nói không lại ngươi, không cùng ngươi nói nữa. Đói bụng không, ta cấp ngươi chút gì ăn”

Tấn Dương kéo tay Thẩm Uyển, lắc đầu “Ta hôm nay không muốn ăn, đi ngủ sớm một chút”

“Nhưng là...”

“Ngày mai sẽ ăn”

“Vậy cũng tốt”

Nửa đêm----

Tấn Dương mở mắt nhìn người trong lòng, ôm nàng thật chặt, Tấn Dương căn bản là không ngủ được “Uyển nhi, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên trán Thẩm Uyển, nước mắt lại lặng lẽ rơi....

Ngày hôm sau---

Vốn là bình thường phải gọi thật lâu Tấn Dương mới có thể dậy, hôm nay không đợi Thẩm Uyển gọi nàng ngay cả giường cũng không luyến tiếc

“Hôm nay như thế nào lại ngoan ngoãn như thế, hơn nữa so với ta dậy còn sớm hơn” Thẩm Uyển trêu ghẹo nói

“Ta hôm nay có việc, phỏng đoán buổi tối mới hồi phủ, không cần chờ cơm ta” Tấn Dương nói

“Ngươi đi đâu vậy? Có chuyện gì?”

“Ta đi tra một chút vụ án Tiết Sáng” Tấn Dương cười cười

Thẩm Uyển sau khi nghe xong có chút thất vọng, bất quá vẫn nói “Sớm trở lại a”

“Hảo” Tấn Dương nhìn bộ dạng thất vọng của Thẩm Uyển, trong lòng có chút khổ sở, lúc ra khỏi phủ hôn lên trán Thẩm Uyển một cái, mới làm cho tâm tình Thẩm Uyển tốt hơn

“Kỳ quái, tiểu thư, hôm nay như thế nào không thấy cô gia quán quít ngươì nha” Nghiễn nhi không nhìn thấy Tấn Dương có chút cảm thấy kỳ lạ, bình thường tiểu thư tính toán sổ sách cũng đi theo, hôm nay thế nào lại không thấy bóng dáng đâu.

“Nàng hôm nay có chuyện phải ra ngoài” Thẩm Uyển thờ dài một hơi

“Cô gia có chuyện gì a?”

“Nghiễn nhi, đi giúp ta đến phòng gia gia lấy sổ sách đến”

“Nha”

.
.

Tấn Dương lúc này cùng Tấn Diệu chọn y phục, cùng vài thứ lặt vặt, chọn giày, những thứ cần thiết Tấn Dương đều mang Tấn Diệu mua đến. Rót cục trời đã tối “Nhị đệ, những thứ muốn mua đều đã mua xong”

“Nhưng là vẫn chưa mua thứ gì tặng cho cô nương đó a. Bây giờ sắc trời không còn sớm, như vậy đi ngày mai ta đưa ngươi đi chọn, có được hay không?” Tấn Dương cũng không biết mình đang làm cái gì, chỉ biết kéo thêm một ngày tốt một ngày dù biết đó chỉ là dối sách tạm thời

“Vậy cũng tốt, Nhị đệ, hôm nay ngươi vất vả rồi”

Tấn Dương buông lỏng cơ thể mệt mỏi trở về Thẩm phủ

“Quần áo lụa là...” một ngày Thẩm Uyển không có tinh thần nhìn thấy Tấn Dương trở về lập tức tinh thần tăng lên gấp bội

“Uyển nhi” Tấn Dương đối với Thẩm Uyển cười cười

“Ngươi...”

“Ta đi tắm trước” nói xong Tấn Dương liền hướng phòng tắm đi

Thẩm Uyển rất kiên nhẫn chờ Tấn Dương từ phòng tắm trở lại “Quần áo lụa là, ngươi tắm xong a”

“Àn, hôm nay ta mệt mỏi, ta ngủ trước” Tấn Dương nhanh chóng bước lên giường, đắp chăn nhắm mắt lại

“Quần áo lụa là”

“.....”

Thẩm Uyển đợi cả một ngày Tấn Dương lại như thế mệt mỏi ngủ thiếp đi, không tiếng động thờ dài một hơi, giúp Tấn Dương đắp kín mền

Núp trong chăn Tấn Dương che lấy miệng mình, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, cố gắng làm cho chính mình không phát ra âm thanh. Thực xin lỗi, Uyển nhi,

ta hiện tại không biết nói gì với người cũng không biết phải làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ta yêu người

“Uyển nhi, hôm nay....”

“Quần áo lụa là, hôm nay theo giúp ta chọn vài vóc có được hay không?” Thẩm Uyển vượt lên trước một bước nói

“Uyển nhi hôm nay ta....”

“Lần trước, gia gia phân phó chúng ta chọn y phục nhưng chọn không thành, lần này chúng ta đi có được hay không”

“Nhưng....”

“Ta không còn y phục mặc, chẳng lẽ người muốn cho nương tử người ngay cả y phục cũng không có?”

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển lôi kéo ống tay mình rút cuộc bại trận nói “Được rồi”

Cầm tú trang----

Trong trang vài vóc hoa lệ sáng rõ, vài vóc tốt đặt trên bàn, đủ mọi màu sắc hoa văn khác nhau.

“Quần áo lụa là, người thích màu sắc hoa văn nào?” Thẩm Uyển chuyển thân hỏi

“Tùy người a, người giúp ta chọn là được rồi” Chỉ hy vọng người có thể chọn nhanh quay về phủ là tốt rồi

Tấn Dương nhìn sắc trời bên ngoài, đại ca ở khách điểm đang đợi nàng đi. Vạn nhất nhện không được ra ngoài thì làm sao bây giờ? Nếu là bắt gặp.....

“Quần áo lụa là?” bên tai đột nhiên nghe thấy thanh âm của Thẩm Uyển. Tấn Dương quay đầu sang liền trông thấy Thẩm Uyển dựa vào nàng thật gần, theo bản năng bước lùi hai bước.

Thẩm Uyển không nói gì chỉ nhìn Tấn Dương sau đó lơ đãng tới gần hơn nói “Đang suy nghĩ gì đấy, bảo người vài tiếng cũng không thấy người đáp lại”

“A không có gì”

“Vậy người nói xem tại sao người lại có bộ dạng lo sợ như vậy?” Thẩm Uyển cầm một mảnh vải màu tím nói

“A, cái này hảo a”

“Vậy còn cái này?” Thẩm Uyển quay sang cầm lấy mảnh vải màu vàng nói

“Hảo a”

“Kia còn cái này?”

“Hảo”

“Quần áo lụa là....”

“Hảo”

“.....”

Tấn Dương đột nhiên ý thức được mình nói sai, vội vàng mở miệng nói “Uyển nhi, ta...”

“Xem ra hôm nay ngươi không có tâm tư giúp ta chọn vải” Thẩm Uyển bình thản nói

“Không có, ta chỉ là...”

“Ta biết rõ ngươi hôm nay có việc, là ta không tốt, không nên cưỡng cầu ngươi cùng đi với ta, ngươi mau đi làm chuyện của ngươi đi” Thẩm Uyển như xưa bình thản nói

“Uyển nhi...”

“Ta không sao, ta chọn vải một chút sẽ trở về, ngươi trước đi làm việc của ngươi đi” Thẩm Uyển đối với Tấn Dương cười nói

Đại ca một mình ở khách điểm thực tại có chút không yên lòng, vạn nhất đụng phải Thẩm Uyển thì phải làm sao, Tấn Dương suy nghĩ một chút liền nói “Kia ta đi trước. Uyển nhi ngươi chọn xong liền về sớm một chút, trên đường đi cẩn thận”

Thẩm Uyển nhìn Tấn Dương bước nhanh ra ngoài, trong lòng có chút đau, không biết vì sao, cổ họng có chút khô sở

“Đại tiểu thư, những thứ này....” Chương quý đi tới

“Đem vài mảnh bọc về đi, ta mệt mỏi, ta về trước”

.

.

Khách điểm----

“Đại ca”

“Nhị đệ, ngươi hôm nay làm sao đến muộn như vậy a”

“Ha ha, có việc làm trì hoãn, chúng ta đi thôi”

Rốt cục qua hết một ngày, Tấn Dương đối với Tấn Diệu nói “Đại ca, lễ vật thật khó chọn. Tìm cả một ngày đều không thấy thứ thích hợp. Xem ra ngày mai chúng ta phải đi chọn nữa a”

“Kỳ thật Nhị đệ, ta cảm thấy ngọc bội lúc này thật tốt”

“Không được không được, kia trong ngọc bội còn có tia máu đây, tại Dương Châu a, nam tử tặng cho nữ tử ngọc bội có tia máu sẽ không may mắn, ngụ ý về sau sẽ có tai nạn”

“A, Dương Châu còn có quý củ như vậy a, vậy cũng tốt ngày mai lại chọn. Hôm nay phiền toái cho Nhị đệ”

“Đại ca, ta đi về trước”

Đi dạo phố một ngày, Tấn Dương buông lỏng cơ thể mệt mỏi về Thẩm phủ. Tắm rửa sạch sẽ liền vào phòng, phát hiện Thẩm Uyển đang ngồi đọc sách.

Nàng.....an tĩnh thần kỳ....

“Ta đã trở về” Tấn Dương nói

“Ân” Thẩm Uyển đối với Tấn Dương khẽ mỉm cười, tiếp tục xem sách của nàng

Kỳ quái, nàng đây là làm sao. Thử dò xét nói “Uyển nhi...ta đói bụng”

“Phòng bếp còn đồ ăn thừa, ngươi đi xem một chút đi” Thẩm Uyển không nhìn Tấn Dương nói

Không phải là nói ta sẽ đi cấp cho ngươi sao? Xem ra Thẩm Uyển nàng thực sự đang tức giận. Tấn Dương lo lắng cắn cắn môi nói “Vậy ta không ăn, ta...trước đi ngủ”

Đang định nằm xuống Thẩm Uyển đột nhiên mở miệng “Ngươi không có ý định nói gì với ta sao?”

“Cái gì a?”

“Hôm nay ta đi hỏi Tiểu Thanh về vụ án Tiết Sáng”

Tấn Dương sững sờ không dám xoay người nhìn Thẩm Uyển “Vụ án Tiết Sáng làm sao, ta không phải đã cho Tiểu Mặc đi điều tra sao?”

Thẩm Uyển không nói gì để quyền sách xuống, từ từ đến gần Tấn Dương nằm xuống hai tay duỗi ra ôm chặt lấy eo Tấn Dương, đầu nhỏ chôn ở vai

“Hai ngày nay người đã đi đâu?”

“Ta....ta không phải đã nói ta đi điều tra vụ án Tiết Sáng sao?” Tấn Dương có chút yếu ớt đáp

“Người....người có phải hay không bên ngoài có người trong lòng, không cần ta nữa”

Tấn Dương sau khi nghe xong trong lòng hung hăng đau nhói, cảm giác bả vai bị nước mắt Thẩm Uyển thấm ướt. Xoay người ôm chặt Thẩm Uyển nói “Làm sao lại như vậy, ta yêu duy nhất chỉ có người, trong lòng ta chỉ có một người là người”

Thân thể Thẩm Uyển cứng ngắc, nhẹ giọng nói “Kia vì sao lại né tránh ta?”

“Ta...ta...” Tấn Dương không biết phải nói như thế nào

Nhìn thấy Tấn Dương ấp úng, Thẩm Uyển đột nhiên né tránh cái ôm của Tấn Dương. Dùng hết sức lực đẩy Tấn Dương ra, nghe được từng tiếng khóc, phảng phất từ sâu trong lòng nàng đau nhói

“Uyển nhi...” Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển khóc, tâm đau đến tan nát

Chỉ thấy Thẩm Uyển mặt mũi tràn đầy nước mắt ngẩng đầu nhìn Tấn Dương. Rút ngắn khoảng cách hôn lên môi Tấn Dương, rất dùng sức hôn, tại đôi môi Tấn Dương không lưu lại chút khe hở.

“Uyển....” Tấn Dương vừa muốn nói gì đó Thẩm Uyển thừa cơ đem lưỡi duỗi đi vào. Bàn tay bắt đầu muốn cởi bỏ dây lưng Tấn Dương

Thẩm Uyển cùng Tấn Dương đầu lưỡi quấn lấy nhau, Tấn Dương không nghĩ tới Thẩm Uyển sẽ làm như vậy, trong lúc nhất thời ngăn người cảm thụ kỹ thuật hôn vụng về của Thẩm Uyển, lưỡi giao triển tại một chỗ.

Tấn Dương khóc mắt có chút ướt, ta còn chờ cái gì. Tấn Dương người còn chờ cái gì, áy náy cái gì, lo lắng cái gì, sợ hãi chuyện gì đều đi gặp quỷ đi.

Lưỡi Tấn Dương vòng quanh lưỡi Thẩm Uyển, bắt đầu nắm giữ quyền chủ đạo, mang Thẩm Uyển cùng nhau triển miên

Hai người ngã xuống giường, không cách nào đè nén nữa hai tay ôm sát Thẩm Uyển, xoay người đem nàng đặt dưới thân, trong phòng yên lặng bao trùm chỉ có Tấn Dương cùng Thẩm Uyển giao triển cùng một chỗ cùng âm thanh thở dốc cùng cái hôn nóng bỏng

Tấn Dương nhẹ nhàng hôn lên hai hàng nước mắt còn chưa khô, một lần lại một lần, giống như muốn đem nỗi khổ tâm của Thẩm Uyển làm cho biến mất, chỉ còn lại sự ngọt ngào.

Vừa đưa tay cởi bỏ vạt áo của nàng chỉ còn lại cái yếm, Thẩm Uyển hai tay ôm cổ Tấn Dương, Tấn Dương nghiêng người hôn lên môi Thẩm Uyển. Bên cạnh đó cũng đem y phục của chính mình cởi xuống, Thẩm Uyển cũng theo đứng dậy, Tấn Dương thuận thể đem yếm của Thẩm Uyển cởi bỏ, hai người lần nữa nằm xuống

Giống như đôi trẻ sơ sinh kết hợp, rốt cuộc phân không ra....

Trên người cái gì cũng không có, thân thể ma sát nhau, giống như hai cá du động. Da thịt bóng loáng ma sát, làm cho Tấn Dương hít thở không thông, không còn do dự, một tay vuốt ve khuôn mặt Thẩm Uyển, càng nhìn càng cảm thấy nàng thật sự rất đẹp, đẹp đến nỗi làm cho người ta thêm nhỏ dãi, không chút do dự chầm nhẹ lên đỉnh núi kia, nhẹ nhàng cắn một cái.

Thân thể Thẩm Uyển run lên, thân thể càng ngày càng nóng, ý thức lúc này hoàn toàn mơ hồ. Tấn Dương tựa hồ có chút bất mãn phản ứng của Thẩm Uyển, đưa dài vուն lưỡi treu ghẹo đỉnh núi kiều ngạo kia, lần nữa cắn một cái. Lưỡi nhỏ tinh xảo đùa nghịch cử động xung quanh đỉnh núi treu đùa

“A.....Ân....” Thẩm Uyển không tự chủ theo động tác của Tấn Dương ân một tiếng

Từng chút từng chút một hôn lên mỗi tắc da thịt của nàng, tại trên người Thẩm Uyển Tấn Dương gieo một đám ô mai. Ngón tay dọc theo bụng bằng phẳng, trượt đến giữa hai chân. Thẩm Uyển “ưm” một tiếng, lông mày cau lại, sít sao ôm lấy Tấn Dương. Đẩy nhẹ hai chân nàng rộng ra một chút, một lần nữa nhìn thấy khung cảnh xinh đẹp kia.

Tấn Dương chịu đựng rung động trong lòng, hôn một bên tai Thẩm Uyển, từng chút từng chút muốn đem Thẩm Uyển hòa tan vào mình. Tay nhẹ nhàng chạm lên cánh hoa yêu kiều, cử động dịu dàng từ từ bước vào hang động bí ẩn kia. Cảm giác ngón tay bên dưới càng ngày càng ướt át. Tấn Dương nghiêng đầu hôn lấy cổ nhỏ tinh tế của Thẩm Uyển, nhẹ giọng nỉ non “Uyển nhi, ta yêu người”

Tấn Dương sau khi nói xong câu đó, Thẩm Uyển cảm giác trong nội tâm nóng bỏng muốn thiêu đốt chính mình, chậm rãi vươn tay ôm lấy Tấn Dương, càng làm cho hai người gần sát.

Đột nhiên một hồi đau nhức, Thẩm Uyển kinh hô, móng tay bấm vào lưng Tấn Dương. Tấn Dương chịu đựng phần lưng đau nhức, nhìn thấy Thẩm Uyển cắn môi đến trắng bệch, vội vàng ôm lấy nàng hôn thật sâu, tay kia an ủi vuốt ve tại hông nàng.

Cảm giác đau đớn biến mất, thay vào đó là cảm giác trước nay chưa từng có, tiếng rên rỉ vang lên từng đợt, trong nháy mắt khoái cảm che mắt hết tất cả cảm giác của nàng.

Hai người thờ dòn dập. Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên sau khi động tình, mặt trắng nõn lúc này đã đỏ ửng, vẻ đẹp dị thường động lòng người, nhin không được cúi người hôn một cái “Hiện tại ngươi hoàn toàn thuộc về ta, ai cũng không thể đoạt đi”

“Ta vốn chính là của ngươi” Thẩm Uyên duyên dáng ôn nhu nói “Về sau không cho phép trốn tránh ta” Thẩm Uyên đem mặt chôn ở cổ Tấn Dương

Tấn Dương ôm chặt lấy Thẩm Uyên “Hào” Sau đó tại trán Thẩm Uyên hôn một cái “Chúng ta mau ngủ đi”

Xem ra ngày mai phải cùng đại ca nói rõ mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tỉ Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đổi mặt

Lúc sáng sớm, Tấn Dương tỉnh dậy trước so với Thẩm Uyên, có lẽ bởi vì trong lòng Tấn Dương có nhiều khúc mắc nên không ngủ được nhiều, cũng có thể vì hôm qua Thẩm Uyên quá mệt mỏi nên tinh tương đối muộn.

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên còn ngủ say bên cạnh, đưa tay vuốt ve gò má người trong lòng. Trán chạm trán Thẩm Uyên thì thầm “Uyển nhi, ta phải nói với đại ca thế nào đây, rốt cuộc phải làm sao để giảm tổn thương cho hấn xuống thấp nhất, ta không bỏ được ngươi, cũng không muốn tổn thương hấn, ngươi nói ta nên làm cái gì bây giờ...” Sau đó tại tóc Thẩm Uyên nhẹ nhàng hôn

“Ừm...” Thẩm Uyên ngậm khẽ một tiếng, lông mi giật giật, chậm rãi mở mắt ra. Hướng trong ngực Tấn Dương nhích lại gần, tay ôm lấy eo Tấn Dương “Quần áo lụa là ~” giống con mèo Ba Tư lười biếng, làm cho người ta rung động.

“Có phải hay không ta đánh thức ngươi?” Tấn Dương nhin không được lần nữa hôn lên môi Thẩm Uyên

Thẩm Uyên lười biếng nhẹ giọng nói “Không có” rồi tiếp tục cọ xát ngực Tấn Dương tìm vị trí thoải mái, hai người an tĩnh ôm nhau.

Một lúc sau, Tấn Dương nhìn ngoài trời thấy thời gian đã không còn sớm, có chút bận tâm Tấn Diệu, nên tới hay là không nên, nên đổi mặt hay là không

“Uyển nhi, ta hôm nay muốn đi...”

Thẩm Uyên vừa nghe Tấn Dương muốn đi ra ngoài, thân thể có chút cứng ngắc, nâng người dậy nhìn Tấn Dương, ba nghìn tóc đen buông xuống, có chút rơi trên mặt Tấn Dương. Cùng Tấn Dương đổi mặt, cầm lấy cánh tay Tấn Dương, càng ngày càng dùng sức, thanh âm nhin không được có chút run lên “Ngươi, ngươi hôm nay lại muốn đi đâu?”

Tấn Dương bị Thẩm Uyên nắm lấy có chút đau, biết rõ Thẩm Uyên lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, đưa tay ôn nhu vén tóc ra sau tai cho Thẩm Uyên nói “Chớ suy nghĩ lung tung, ta bên ngoài không có người trong lòng, ta chỉ yêu ngươi”

“Kia.....hôm nay ngươi muốn đi đâu? Ta cùng ngươi đi có được hay không?” ánh mắt có chút khẩn cầu nhìn Tấn Dương

Tấn Dương than nhẹ một tiếng, nhìn Thẩm Uyên như vậy nàng có chút đau lòng, xem ra cũng nên nói rõ cho nàng biết “Ta đi gặp đại ca Tấn Diệu”

“Tấn Diệu?”

“Àn, kỳ thật hai ngày nay ta đều là đi gặp hấn, sở dĩ không nói cho ngươi biết là bởi vì...”

“Bởi vì sao?”

“A trước tiên ngươi chống thân thể lên như vậy không mỏi sao, ngươi không mỏi ta đây ngẩng cằm lên nhìn ngươi cũng đã có chút mệt rồi a” Tấn Dương cười nói

Thẩm Uyên nghe vậy thuận thế liền cúi người chui vào lòng Tấn Dương, yên tĩnh nghe tiếng tim Tấn Dương đập “Ngươi nói đi”

Tấn Dương đưa tay vuốt ve mái tóc Thẩm Uyên “Bởi vì...đại ca ta hai ngày trước đến thành Dương Châu là để tìm người trong lòng của hấn”

“Nguyên lai là vì chuyện này, vậy ngươi cũng không cần giấu ta, ta cũng muốn giúp đỡ đại ca tìm người a” Thẩm Uyên ngẩng đầu lên, dùng tay đánh

xuống ngực Tấn Dương làm cho Tấn Dương có chút đau.

“Nhưng.....người trong lòng hần không phải là nữ nhân bình thường”

“Vậy là nữ nhân nhà ai?”

“Uyển nhi, đó là người” Tấn Dương khẽ thở dài

“Cái gì?” Thẩm Uyển kinh hô “Làm sao có thể, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua hần”

“Thật sự chưa thấy qua sao? Có lẽ Uyển nhi người đã gặp qua, chỉ là không biết hần là ai thôi” Tấn Dương cười khổ nói “Thật đúng là trời cao treu chọc người, lúc trước vì đại ca có người trong lòng hần mới không muốn đến ở rể Thẩm phủ, mà ta vì Tấn gia cùng đại ca mới thay hần ở rể, ai ngờ hần dĩ nhiên yêu người, sớm biết như vậy.....”

“Sớm biết như vậy người đã không đến Thẩm phủ ở rể phải không?” Thẩm Uyển tức giận nói “Vậy thì người sau khi biết rồi định sẵn sẽ đem ta tặng cho đại ca, có phải hay không?” Nói xong tức giận xoay người sang chỗ khác

“Uyển nhi....”

“Đừng đụng ta” Thẩm Uyển lạnh lùng nói

“Nhưng...ta chưa bao giờ có ý định muốn mang người nhường cho đại ca ta” Tấn Dương vội vàng làm sáng tỏ “Nếu như người cùng ta không yêu nhau, ta sẽ không do dự thành toàn cho người cùng đại ca. Nhưng ta lại yêu người, ta yêu người, không tự chủ được yêu người, yêu người đến sâu đậm, yêu đến không kiềm chế được, cho dù biết rõ ta và người đều là nữ tử, nếu người không chấp nhận ta, ta cũng như vậy không chùn bước yêu người”

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyển lần nữa chuyển thân chui vào trong lòng Tấn Dương ôm chặt

“Đại ca hần từ nhỏ đã rất yêu thương ta, vô luận khi còn bé phạm bao nhiêu lỗi hần đều thay ta chịu sự trừng phạt của phụ thân, có lần bị đánh đến phát sốt cao hần vẫn như xưa bảo bọc an ủi ta, mấy ngày trước lúc biết người hần yêu là người, ta không biết phải làm sao? Ta không bỏ được người nhưng cũng không muốn tổn thương người đại ca thương yêu ta. Hai ngày nay ta sống trong dày vò cùng thống khổ, ta không biết phải làm thế nào mới có thể tốt cho cả ba người chúng ta. Ta....ta không biết làm sao, không biết phải làm cái gì mới trốn tránh người...”

“Đừng nói nữa” Thẩm Uyển ôm chặt lấy Tấn Dương “Thực xin lỗi, ta không biết hai ngày nay người thống khổ như vậy, còn không tin người cho là người bên ngoài có người khác. Làm cho một mình người gánh chịu những thứ này. Thực xin lỗi”

Tấn Dương hàm chứa lệ lắc đầu “Không, là ta phải nói xin lỗi, vì không cho người cảm giác an toàn”

“Quần áo lụa là, đừng bỏ rơi ta, đừng rời ta đi có được hay không?” Thẩm Uyển có chút sợ hãi, nàng biết rõ Tấn Diệu đối với Tấn Dương có bao nhiêu trọng yếu “Ta sẽ đi nói rõ với đại ca người ta yêu chính là người, chỉ có người, cho nên....”

“Đưa ngọc, ta sẽ không bỏ người, rời xa người, cho dù...cho dù đại ca hần không tha thứ cho ta, không thành toàn cho chúng ta...”

Thẩm Uyển đem miệng Tấn Dương che lại “Sẽ không, đại ca biết rõ chúng ta đều là yêu nhau thật lòng, nhất định sẽ chúc phúc cho chúng ta, ta biết rõ thân nhân đối với người có bao nhiêu trọng yếu, tựa như gia gia đối với ta. Cho nên người cần phải đưa ta đi gặp đại ca đem chuyện nói rõ ràng”

“Nhưng....”

“Không nhưng gì cả, quyết định như vậy đi, tin tưởng ta” Thẩm Uyển nắm chặt lấy tay Tấn Dương nói. Tấn Dương nhìn ánh mắt Thẩm Uyển, một lúc sau gạt đầu nhẹ.

Khách điểm----

“Đại ca, ta hôm nay dẫn người đến gặp nàng” Tấn Dương nói với Tấn Diệu

“Thật sao, tốt quá, nhưng Nhị đệ a, chúng ta vẫn còn chưa chọn xong lễ vật, nếu không chờ chúng ta mua xong lễ vật hần đi”

“Không cần, không có lễ vật cũng không sao”

“Nhưng..Nhị đệ chẳng phải đã nói như vậy sẽ thất lễ sao?”

“Kỳ thật lần đầu tiên gặp mặt đã tặng lễ cũng không nên, ngược lại làm cho người ta cảm thấy ngại ngùng” Tấn Dương đối với Tấn Diệu cười khổ, đây chẳng phải là đem đá đập lên chân chính mình sao

“Nhị đệ nói cũng đúng, lễ này tốt nhất nên chờ phụ thân đến hần tặng là tốt nhất” Tấn Diệu cảm thấy Tấn Dương nói cũng có đạo lý

Chờ phụ thân đến tặng sao? Đại ca, ta thật sự muốn biết rõ người có bao nhiêu thích nàng, lại muốn thỉnh phụ thân đến....

“Chờ một chút, Nhị đệ, chờ ta đổi lại y phục sạch sẽ”

“Vậy ta đi ra ngoài chờ người”

Sau khi rời khỏi đây trong lòng Tấn Dương muôn vàn nỗi lo nặng nề.

“Hào, chúng ta đi thôi” Tấn Diệu đổi ý phục cùng mang các thứ mấy ngày nay đi dạo phố cùng Tấn Dương mua được

Tấn Dương nhìn bộ dạng hung phấn của Tấn Diệu mà đau lòng. Dọc theo đường Tấn Dương bình thường luôn huyền thuyên lúc này không nói câu nào, ngược lại Tấn Diệu lại nói không ngừng.

“Nhị đệ, ta có chút khăn trương” Tấn Diệu nói “Năm đó ta thi văn võ trạng nguyên cũng không có khăn trương như vậy a”

“Đại ca, chớ khăn trương, đã sắp đến” Tấn Dương bây giờ cũng không biết phải nói cái gì, dọc theo đường nhìn bộ dạng hung phấn cùng khăn trương của đại ca giống như sợi dây từng buộc lại trái tim nàng, sắp đến Thẩm phủ, nhìn đại ca như vậy, hiện tại nói ra chân tướng có ổn hay không? Có phải làm như vậy quá tàn nhẫn với hắn. Hay là qua một thời gian ngắn chờ đại ca đối với Thẩm Uyển tình cảm phai nhạt nói tốt hơn đây....

Tấn Dương chưa quyết định được phải làm gì thì đã đến Thẩm phủ....

“Thẩm phủ?” Tấn Diệu nhìn bảng to trước cửa “Nhị đệ, làm sao người dẫn ta đến Thẩm phủ, không phải là đi gặp nàng sao?”

“Cái kia....”

“A, ta biết rồi, người hẹn gặp mặt nàng ở Thẩm phủ phải không?” Tấn Diệu vui vẻ nói “Ta biết rõ, Nhị đệ là lo lắng nếu ta gặp nàng bên ngoài sẽ khăn trương thái quá cho nên an bài gặp mặt tại Thẩm phủ, Nhị đệ người thay đại ca nghĩ thật chu đáo”

Tấn Dương còn có thể nói gì nữa, ngoại trừ cười khổ chỉ có cười khổ, đại ca như thế tin nhiệm nàng, mà nàng....đối với Tấn Diệu áy náy càng ngày càng nhiều “Đại ca, nếu không ngày khác gặp nàng đi”

“Thế nhưng đã mời cô nương nhà người ta đến, như thế nào lại không gặp đây. Nhị đệ, không cần thay đại ca lo lắng” Tấn Diệu vỗ vỗ bả vai Tấn Dương

“Nhưng...đại ca. Ta cảm thấy hôm nay không phải thời cơ, nếu không hôm nào....chúng ta...”

“A, như vậy sao được, người làm như vậy chính là thất tín với cô nương nhà người ta a”

“Nhưng... Đại ca....”

“Hào hào, Nhị đệ, đừng nói nữa, đại ca hôm nay nhất định phải gặp nàng, chớ vì ta mà lo lắng, đầu gì đại ca của người cũng là Trạng nguyên không phải sao?”

Tấn Dương nhìn thấy khuyên Tấn Diệu không được chỉ đành theo Tấn Diệu đi vào. Mang Tấn Diệu đến đại sảnh

Tấn Diệu đi vào đại sảnh, rốt cuộc cũng nhìn thấy người mình ngày đêm thương nhớ, nàng một thân y phục màu vàng thêu phượng hoàng vực la cùng quần lụa mỏng, tóc đơn giản được búi lên cắm một cây trâm đơn giản hào phóng ngọc phi thúy, Tấn Diệu cứ như thể bất động nhìn chằm chằm Thẩm Uyển

Chỉ là trong mắt Thẩm Uyển chỉ có Tấn Dương, không nhìn đến Tấn Diệu.

Tấn Dương nhìn Tấn Diệu như vậy, trong lòng như bị đâm một đao, lại thấy Thẩm Uyển chỉ nhìn mình, có chút bận tâm cùng lo sợ, nói “Ta...ta đi cấp các người chút nước cùng trái cây đến” nói xong liền đi khỏi đại sảnh

Tấn Dương đi rồi, Thẩm Uyển mới dời ánh mắt đến Tấn Diệu, thấy được Tấn Diệu, là hắn....

“Nguyên lai là ân công” Thẩm Uyển khom người nói “Đa tạ ân công, năm đó cứu mạng tiểu nữ”

“Cô nương” Tấn Diệu gặp Thẩm Uyển khom người vội vàng nói “Tiện tay mà thôi, không cần đa lễ như vậy” Muốn đỡ nàng đứng lên, rồi lại không dám tiến đến, mặt đã ửng hồng

“Ân công, mời ngồi”

“Cô nương người cũng ngồi đi a”

Hai người ngồi xuống hai cái ghế cách nhau cái bàn nhỏ “Cô nương, năm đó vội vã từ biệt không hỏi đến khuê danh cô nương, ta thật thất lễ. Ta cần phải tự giới thiệu trước, tại hạ họ Tấn tên một chữ Diệu”

“Tiểu nữ họ Thẩm, tên một chữ Uyển”

Tấn Dương đi lấy nước cùng trái cây, tâm sớm đã bay đến đại sảnh, bọn họ nói thế nào, có phải hay không đã cùng đại ca nói mọi chuyện.

“Cô gia, cô gia” gia đình trong phòng bếp nhìn thấy Tấn Dương không yên lòng liền kêu hai tiếng

“A----làm sao vậy?”

“Cô gia, người đã rửa qua ba lần” gia đình hào tâm nhắc nhở, rửa trái cây chuyện nhỏ này liền giao cho chúng ta đi, thật không rõ cô gia thế nào lại muốn tự mình làm, rồi lại rửa tới rửa lui đến ba lần, quả này bán đến như vậy sao? Da đều nhanh bị cô gia tẩy sạch

“A” Tấn Dương vội vàng đem trái cây lấy ra, thả tới trong mâm

“Cô gia, có muốn hay không để ta đem lên”

“Không cần, ta mang lên là được rồi”

Mang tâm tình thấp thỏm đem nước cùng trái cây đưa vào chỉ thấy trong đại sảnh ngoại trừ tình chính là tĩnh thần kỳ, tĩnh đến không bình thường. Chỉ thấy Tấn Diệu vô lực ngồi trên ghế, hai mắt vô thần nhìn mặt đất, Thẩm Uyên an tĩnh đứng một góc

Tấn Dương không biết trong lòng đang trốn tránh cái gì, để trái cây xuống “Ta, ta muốn đi xem còn giúp được gì” Nói xong muốn đi đến cửa

“Quần áo lụa là” Thẩm Uyên tiến đến kéo Tấn Dương lại “Người vào đây, cũng là lúc nên nói rõ”

Lúc này Tấn Diệu có chút phản ứng, nhìn qua tay Thẩm Uyên đang nắm lấy tay Tấn Dương

Tấn Dương cuống quýt tránh động tác của Thẩm Uyên. Có chút vội vàng nói “Ta còn có chuyện chưa làm xong, các người cứ nói chuyện trước đi” sau đó đối với Thẩm Uyên nháy mắt ra hiệu

“Quần áo lụa là” Thẩm Uyên gắt gao nắm lấy tay Tấn Dương, không để cho Tấn Dương tránh thoát “Đại ca người...đã biết. Là lúc nên đối mặt”

Biết rồi, đại ca đã biết....Tấn Dương có chút ngốc nhìn về hướng Tấn Diệu. Chỉ thấy đại ca vẻ mặt không đoán được tâm tình đang nhìn chăm chăm vào bàn tay Thẩm Uyên. Nhìn Tấn Diệu như vậy, Tấn Dương trong lòng càng áy náy “Uyển nhi....làm sao người...”

“Tấn Diệu công tử, không, Thẩm Uyên cũng phải gọi người một tiếng đại ca, ta cùng Tấn Dương là thật tâm yêu nhau, đối với tình cảm của người dành cho Thẩm Uyên, Thẩm Uyên xin đa tạ đại ca, nhưng...”

“Uyển nhi...” Tấn Dương cắt đứt lời Thẩm Uyên, không muốn nàng tiếp tục nói

“Kính xin đại ca thành toàn, nếu như trách tội thỉnh hãy trách tội Thẩm Uyên đi, là Thẩm Uyên thích Tấn Dương trước. Huống chi lúc trước Tấn Dương cũng vì người mà ở rể Thẩm gia, nàng...”

“Uyển nhi...” Tấn Dương đề cao âm lượng, ý bảo nàng đừng nói nữa

Sau đó đi tới hai bước đến trước mặt Tấn Diệu, nhìn khuôn mặt ngờ ngác si ngốc của hắn, Tấn Dương quỳ xuống khóc “Đại ca, thực xin lỗi, là Tấn Dương không đúng, Dương nhi sai rồi, không nên gạt người, ta chỉ là quá sợ hãi, sợ đại ca biết sẽ...thực xin lỗi, thực xin lỗi...Đại ca người đánh mắng Dương nhi đi, không cần im lặng như thế, đại ca....”

Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương như vậy cũng theo nàng quỳ xuống.

Không biết qua bao lâu, Tấn Diệu mới khôi phục tinh thần, ánh mắt có tiêu cự, nhìn Tấn Dương lệ rơi đầy mặt còn có Thẩm Uyên quỳ bên cạnh. Nhìn Thẩm Uyên nói “Người thật sự thương yêu hắn sao?”

Thẩm Uyên kiên định nhìn Tấn Diệu nói “Yêu, ta đời này chỉ yêu một người là nàng”

“Vậy người thật sự yêu nàng sao?” Tấn Diệu nhìn Tấn Dương nói

“Đại ca...”

“Trả lời vấn đề của ta!”

Tấn Dương hàm chứa lệ nhìn Tấn Diệu, lại nhìn bàn tay mình đang nắm chặt lấy bàn tay Thẩm Uyên áy náy nói “Thực xin lỗi, đại ca, ta yêu nàng, thật sự rất yêu nàng, thực xin lỗi, thực xin lỗi”

Tấn Diệu không nói gì chỉ đứng lên có chút lung lay bước đi.

“Đại ca....thực xin lỗi, thực xin lỗi, đại ca, thực xin lỗi người....” Tấn Dương xoay người khóc hô với bóng lưng Tấn Diệu

“Quần áo lụa là, người không làm gì sai” Thẩm Uyên ôm Tấn Dương, cho Tấn Dương an ủi

“Ta đã làm tổn thương hân, ta làm tổn thương đại ca từ nhỏ yêu thương ta” Tấn Dương ngã vào lòng Thẩm Uyên lớn tiếng khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Hạnh phúc

“Đại ca thật sự rất thương yêu ta, ta nhớ rõ có lần ta bị cha phạt rất nặng, không cho phép bắt luận kẻ nào đến thăm cùng đưa thức ăn, bà nội cũng không có cách nào đến thăm ta, đại ca lại mạo hiểm len lén mang điểm tâm đến cho ta, kết quả bị cha phát hiện, đại ca bị phạt đến hai ngày, không ăn bất cứ thứ gì. Còn có ta có lần bỏng bình đùa với lửa kết quả cả phòng bị cháy, đại ca vì cứu ta mà bị cột đồ nện xuống lưng, lúc đó hỏi hân có đau hay không, hân cười nói không đau thế nhưng đến bây giờ trên lưng hân vẫn còn vết sẹo kia” cô hòng Tấn Dương có chút khàn khàn

“Còn có ta có lần nhìn không được mắt nhĩ tử của thượng thư đại nhân, tìm người đánh hân một trận, làm hại hân từ đó không thể xuống giường, cha nói muốn đem ta cắt đứt chân bồi thường cho người ta, đại ca biết được liền lấy gậy gộc cắt chân mình, nếu không phải lúc ấy công lực đại ca không sâu thì chân của hân đã phế đi. Còn có....”

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyên nhìn người trong ngực mình si ngốc làm bầm không ngừng nói Tấn Diệu đối tốt với nàng như thế nào, Thẩm Uyên lòng đau như cắt, nàng biết rõ Tấn Dương là đang tự trách, Tấn Diệu tổn thương bao nhiêu thì Tấn Dương cũng không kém. Hiện tại ngoại trừ đau lòng chính là đau lòng, tay Thẩm Uyên càng siết chặt ôm Tấn Dương vào lòng.

“Người nói, đại ca sẽ tha thứ, thành toàn cho chúng ta sao?” Tấn Dương nắm lấy tay Thẩm Uyên, nhìn Thẩm Uyên si ngốc hỏi

Thẩm Uyên gật đầu, nắm lấy bàn tay Tấn Dương mười ngón đan xen nhau “Sẽ, nhất định sẽ”

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự, đại ca yêu thương người như thế, hân sẽ tha thứ cho người, người phải tin tưởng hân lần này cũng sẽ tha thứ cho người” Thẩm Uyên lau nhẹ nước mắt trên mặt Tấn Dương “Cho nên, người không cần lo lắng, hãy tin ta, cho đại ca người thời gian, người đã qua một ngày không ăn gì, ăn một chút gì được chứ?” lời Thẩm Uyên mang một chút khẩn cầu

Tấn Dương nhìn lại chính mình đầu tóc có chút mất trật tự, lại thấy Thẩm Uyên hốc mắt cũng đã sưng đỏ, đau lòng đưa tay lau nước mắt cho nàng “Người cả một ngày cũng không ăn gì đây”

Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương có chút phản ứng, cao hứng nắm lấy bàn tay đang trên mặt mình, không để cho Tấn Dương rời tay đi “Vậy chúng ta cùng nhau ăn có được hay không?”

“Hào”

.

.

Tấn Diệu si ngốc rời khỏi Thẩm phủ, tựa như cái xác không hồn trở về khách điểm. Si ngốc ngồi trên ghế, khi nhìn thấy bộ y phục mới mặc trên người, lập tức cảm thấy chói mắt, dùng nội lực làm nát bộ y phục, giày vừa mua cùng những thứ trên người cũng bị hung hăng kéo xuống, bắt đầu đứng lên đập phá đồ vật trong phòng, giống như phát tiết tất cả muộn phiền trong lòng.

Lầu dưới tiểu nhị nghe tiếng động lớn vội vàng chạy đến gõ cửa hỏi “Khách quan, khách quan...”

Bình bình bang bang một hồi-----

Tiểu nhị thấy không ổn, còn tưởng rằng khách quan đã xảy ra chuyện vội vàng phá cửa vào phòng. Lúc đi vào chứng kiến gian phòng bừa bộn một mảnh, mảnh vụn đầy đất, chỉ thấy vị khách quan đầu tóc y phục lộn xộn, chân trần dẫm lên mảnh vụn dưới chân đỏ thẫm máu, tình cảnh kia làm tiểu nhị vô cùng hoảng sợ.

Tấn Diệu ánh mắt tràn đầy tia máu nhìn tiểu nhị hét lên “Cút...”

Tiểu nhị đáng thương như nhìn thấy quý, chân như nhũn ra ngây ngẩn cả người. Tấn Diệu nhìn thấy hấn còn chưa đi, hung hăng trợn mắt nhìn. Tiểu nhị vội vàng run rẩy chạy biến, không dám tiến đến nữa.

Có lẽ lúc tiểu nhị bước vào, Tấn Diệu thoáng bình tĩnh lại. Nhìn gian phòng sạch sẽ chỉnh tề bị mình làm thành một đống hỗn độn, cảm giác vừa rồi không phải là chính mình nữa, không thể không chế được tâm tình, Tấn Diệu có chút vô lực ngồi xuống.

.

.

Liên một qua trời qua.....

Tấn Dương ở trong phòng, nội tâm mâu thuẫn, nàng muốn đi gặp Tấn Diệu nhưng lại không dám đến lo lắng Tấn Diệu sẽ không tha thứ cho nàng. Uyển nhi nói phải cho đại ca thời gian, phải nhẫn, không thể đi tìm hấn.

Thẩm Uyển ở một bên nhìn Tấn Dương cho nàng khích lệ cùng ủng hộ.

Mà Tấn Diệu tự giam mình ở gian phòng, cứ như vậy ngồi đến hết ngày

.

.

Cho đến ba ngày sau-----

“Cô gia, cô gia...” gia đình ngoài cửa đối với cửa phòng hô gọi Tấn Dương

Hô một hồi nhưng không thấy trong phòng có nửa điểm phản ứng. Lúc này Thẩm Uyển mang thức ăn đến hỏi “Đại phúc, có chuyện gì không?”

“Tiểu thư là như vậy, bên ngoài có người cầu kiến cô gia, nói là Tấn Diệu phái tới” Đại phúc hỏi báo

Tấn Diệu???

Lập tức cửa phòng mở ra, Tấn Dương vội kéo cổ áo Tấn Diệu hỏi “Ở nơi nào? Người đang ở đâu?”

“Tại cửa sau” Đại Phúc có chút sợ hãi nói

Tấn Dương vừa nghe buông cổ áo đại phúc ra chạy ra ngoài. Thẩm Uyển vội vàng đưa thức ăn cho Đại Phúc cũng đuổi theo.

“Đại ca, đại ca...” Tấn Dương lao ra ngoài cửa hô. Nhìn xung quanh vẫn không thấy Tấn Diệu đâu, nhìn thấy tiểu nhị ngoài cửa liền hỏi “Nói, đại ca của ta, hấn là đang ở nơi nào?”

“Vị kia....đã đi rồi” Tiểu nhị vội vàng nói

Đi sao?!! “Đi nơi nào?”

“Tiểu nhân không biết, tiểu nhân chỉ nhận mệnh đến đưa tin”

“Quần áo lụa là” Thẩm Uyển đuổi theo, nói Tấn Dương buông cổ áo tiểu nhị ra, đối với tiểu nhị nói “Tin ở đâu?”

Tiểu nhị vội vàng lấy từ trong ngực ra một phong thư. Tấn Dương lập tức đoạt lấy, mở ra.

Nhị đệ.....

Đại ca đã về nhà, ba ngày qua đại ca đã nghĩ thông suốt, đây không phải là lỗi của Nhị đệ, muốn trách chỉ có thể trách đại ca không có phúc phận. Nhị đệ năm đó vì đại ca cam nguyện hi sinh hạnh phúc của mình để ở rể Thẩm gia, hôm nay đại ca như thế nào lại không thể vì Nhị đệ buông tha hạnh phúc chính mình đây, yên tâm đi, đại ca nguoi không có chuyện gì, đại ca vẫn là đại ca của nguoi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nguoi ở Dương Châu phải bảo trọng tốt, săn sóc tốt chính mình. Đối đãi thật tốt với Thẩm Uyển, nàng là nữ nhân tốt, đại ca tin tưởng nguoi sẽ cho nàng hạnh phúc

Đại ca: Tấn Diệu.

“Đại ca, hấn...” Tấn Dương xem hết phong thư lệ đã rơi đầy mặt

“Quần áo lụa là” Thẩm Uyển vỗ lưng Tấn Dương an ủi “Đại ca hấn đã tha thứ cho nguoi, nguoi có thể yên tâm, chớ cô phụ tấm lòng của đại ca”

.

.

Chuyện Tấn Diệu qua được một đoạn thời gian, mọi thứ khôi phục lại bình thường

Gia đình cùng nha hoàn Thẩm phủ thường xuyên trông thấy cô gia cùng tiểu thư nhà các nàng như keo sơn, vì vậy thường xuyên có người nghị luận

“Tiểu thư ngày ngày vì cô gia nấu canh, đầu bếp rảnh rỗi như ta chẳng lẽ sẽ mất việc sao?”

“Đừng nói là nguoi, mà ngay cả Nghiễn nhi cùng Tiểu Thanh tỷ tỷ đều không có việc gì để làm”

“Ta xem là cô gia không thể rời tiểu thư nửa bước, ta lần trước trông thấy tiểu thư lúc xem sổ sách cửa hàng cô gia bên cạnh thêm trà đến bận rộn, tiểu thư lúc đi cửa hàng cô gia cũng đi theo, một khắc cũng không rời khỏi tiểu thư, thực ngọt ngào, làm ta cũng ghen tỵ đấy”

“Ta mấy ngày trước trông thấy tiểu thư sinh khí với cô gia, buổi tối đem hán nhót ngoài cửa phòng, sau đó cô gia đứng hát ngoài cửa cả một đêm để dụ dỗ tiểu thư, kết quả đám người chúng ta đều bị đánh thốc. Rốt cục tiểu thư chịu không được nữa đành đem cô gia kéo vào phòng”

“Cô gia có thể hát sao?”

“Hơn nữa còn hát khá tốt đây, bắt quá ca từ có chút kỳ quái, ta chưa từng nghe qua”

“Lần trước ta còn trông thấy cô gia còn lấy đường hồ lô dụ dỗ tiểu thư vui vẻ đấy”

“Ta đặc biệt nhìn thấy cô gia cùng tiểu thư đi phóng đèn trời. Tiểu thư cao hứng vui vẻ chưa từng thấy trước đây”

“Ta hôm qua còn bắt gặp cô gia cùng tiểu thư mang theo con ếch đi dạo, cô gia nói nó là sủng vật của hần”

“Sủng vật là ếch a?”

“Đúng vậy, cô gia nói dẫn chó cùng chim đi dạo không có gì đáng nói, dẫn ếch đi dạo mới là vương đạo”

.

.

Một ngày nào đó----

Trong đình viện quanh quẩn tiếng đàn...

“Quần áo lụa là? quần áo lụa là” Thẩm Uyển ngừng tay đang gảy đàn lại, nhìn Tấn Dương đang ngủ gật híp mắt lại đánh đến

“A...” Tấn Dương bị Thẩm Uyển đánh thức, vội vàng ngồi thẳng lại

“Đừng giả vờ nữa nghe ta đánh đàn không thú vị sao, thế nhưng lại ngủ thiếp đi” Thẩm Uyển tức giận xoay người sang chỗ khác “Về sau ta sẽ không đàn cho người nghe”

Tấn Dương vừa nghe nàng không muốn đánh đàn cho mình nghe, cùng bộ dạng cau kinh của Thẩm Uyển, vội vàng đi tới “Oan uổng a, mấy ngày nay ngủ quá muộn lại dậy quá sớm, có chút ngủ không đủ giấc, vừa vận tiếng đàn của nương tử đại nhân quá tuyệt vời làm cho người ta cảm giác an nhàn, sau đó ta liền ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết” Tấn Dương nịnh nọt nắm lấy tay Thẩm Uyển

“Hừ, miệng lười tron tru, không tin người” Thẩm Uyển oán trách rút tay ra “Gảy đàn mệt mỏi, ta không đàn nữa” đứng dậy chuẩn bị đi

“Đừng dừng, nương tử đại nhân, ta sai rồi, ta sai rồi không được sao” Tấn Dương vội vàng lôi kéo vạt áo Thẩm Uyển “Nương tử đại nhân đánh đàn mệt mỏi, ta hiện tại chính mình đàn cho người nghe, có được hay không?”

“Người biết đánh đàn?”

“Chớ xem thường tướng công người” nói xong Tấn Dương ngồi xuống, hai tay thon dài sạch sẽ nằm trên dây đàn “Cho nương tử đại nhân của ta mở mang tầm mắt hắc hắc”

Đồng.....

Đầu ngón tay chạy trên dây đàn, một thủ khúc tiểu ngao giang hồ vang lên...

Chỉ nhìn thấy Thẩm Uyển mặt mũi khiếp sợ nhìn Tấn Dương. Nhìn Tấn Dương đắm chìm giữa đàn cổ, không giống như bình thường cột nhà, bất cần đời, Tấn Dương như vậy là lần đầu tiên Thẩm Uyển nhìn thấy.

“Hắc hắc, nương tử đừng quá sùng bái tướng công nhà người, tướng công nhà người chính là truyền thuyết” Tấn Dương đắc ý nói

Ai ngờ một lúc sau, đối lấy không phải là sự hâm mộ mà là chỉ trích. Thẩm Uyển một tay chống hông một tay chỉ vào mũi Tấn Dương chắt vắn “Người

mau nói, người còn có bao nhiêu chuyện gạt ta”

“Ta...ta gạt người cái gì?”

“Người biết đánh đàn, chuyện này còn không phải gạt ta”

“Người cũng không hỏi ta có biết đánh đàn hay không a”

“Vậy ngoại trừ đánh đàn, còn biết thứ gì nữa, không cho phép gạt ta”

“Ách, kỳ thật về phương diện âm nhạc, tướng công nhà người mỗi thứ đều biết một chút”

Màn đêm không ý thức đã buông xuống---

Tấn Dương nhìn nhị hồ trong tay có chút khóc không ra nước mắt, kể từ lúc nói về phương diện âm nhạc mọi thứ đều biết một chút đến bây giờ nương tử đại nhân liền lôi kéo nàng diễn tấu một phen, đàn cầm xong rồi đến tỳ bà, thổi sáo lại đến cổ tiêu....

Diễn tấu thứ này thứ khác đến đêm, hiện tại trong tay chính là nhị hồ “Nương tử đại nhân của ta, ta đã diễn tấu cả một ngày, người xem tay ta đều đã đỏ”

“Cho nên, ta mới để người kéo nhị hồ, như vậy tay sẽ không bị đau, ngoan ngoãn” Thẩm Uyên hướng Tấn Dương cười một tiếng, dám lừa gạt ta, đây chính là trừng phạt.

Tấn Dương nhận mệnh ngồi xuống kéo một khúc “Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài”

“Ô ô, người cái tên bại hoại này....”

“Nương tử” Tấn Dương ủy khuất lấy khăn giấy lau nước mắt cho Thẩm Uyên. Sớm biết nàng đã không kéo thủ khúc này

“Bảo người diễn tấu một khúc cho ta nghe, người lại không nguyện ý thế nhưng lại kéo một khúc thương cảm như vậy, để cho ta nghe muốn khóc. Bại hoại, đại bại hoại”

“Ta...không phải a, khúc này chính là như vậy” Tấn Dương lau nước mắt cho Thẩm Uyên “Kỳ thật khúc này kể về một chuyện xưa. Nương tử nghe khóc, giải thích rõ nương tử cùng chuyện này tri âm đây”

“Cái gì chuyện xưa?” Thẩm Uyên đã ngừng khóc hỏi

“Kỳ thật là chuyện xưa kể về một người tên là Lương Sơn Bá, một người là Chúc Anh Đài, hai người bọn họ....”

.....

“Nương tử, làm sao người lại khóc” Tấn Dương vội vàng lau nước mắt cho Thẩm Uyên

“Các nàng yêu nhau như vậy thế nào lại không thể cùng một chỗ” Thẩm Uyên tựa vào lòng Tấn Dương khóc rờn nói

“Cũng không phải là không ở cùng nhau, các nàng biến thành bướm bướm bay mất, coi như cũng là cùng một chỗ” Tấn Dương vỗ vỗ lưng Thẩm Uyên an ủi

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyên đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngồi dậy sắc mặt có chút trắng bệch, lôi kéo tay áo Tấn Dương nói “Chúng ta có thể hay không giống các nàng sẽ bị chia rẽ?”

Tấn Dương nắm lấy tay Thẩm Uyên, đem Thẩm Uyên kéo vào lòng nói “Đưa ngọc, chúng ta đã thành thân, làm sao sẽ như Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài, chúng ta sẽ hạnh phúc cùng nhau” Tấn Dương mặc dù ngoài miệng an ủi như vậy, nhưng trong lòng lại lo lắng, không biết bà nội nếu biết nàng cùng Thẩm Uyên yêu nhau sẽ phản ứng thế nào, sẽ ngăn cản các nàng sao???

“Kia...nếu gia đình người phản đối, người sẽ rời ta đi sao?”

“Sẽ không, ta sẽ không rời người, vĩnh viễn sẽ không, mặc kệ chuyện gì phát sinh ta cũng sẽ không” Tấn Dương hôn lên mái tóc Thẩm Uyên “Đừng loạn nghĩ”

“Àn, là ta loạn nghĩ” Thẩm Uyên nín khóc một chút

“Hảo, hiện tại đã rất trễ, chúng ta ngủ đi”

Thổi tắt ngọn nến, Tấn Dương vừa mới nằm xuống, Thẩm Uyên liền theo thói quen nhích lại gần, hai tay vòng quanh eo Tấn Dương, dựa vào ngực nàng...

Tấn Dương ôm Thẩm Uyên nói “Hôm nay có muốn nghe ta ca hát không?”

“Ân, về sau mỗi ngày ngươi đều phải ca hát cho ta ngủ”

“Ta xem ngày nào đó ta không bên cạnh ngươi, ngươi phải làm sao đây” Tần Dương nói đùa

“Vì cái gì không ở bên cạnh ta, ngươi muốn đi đâu?” Thẩm Uyển đột nhiên đứng lên, cầm lấy tay Tần Dương hỏi

“Uyển nhi, ta chỉ đùa một chút” Tần Dương chịu đựng cánh tay đau nhức nói

Thẩm Uyển lúc này mới yên lòng lại, xoa cánh tay Tần Dương “Có phải hay không đau đấy, thực xin lỗi, mới vừa nghe chuyện xưa kia, trong lòng ta có chút...”

“Không có việc gì” Tần Dương kéo Thẩm Uyển vào lòng mình

“Ta phát hiện ta càng ngày càng sợ hãi người rời ta đi” Thẩm Uyển cười khổ “Bây giờ quần áo lụa là ưu tú như thế, biết ca hát đánh đàn, thật lo lắng ngươi ngày đó bị người khác đoạt đi, kia chỉ sợ ta cũng sống không nổi nữa. Về sau ngoại trừ ta ra không cho phép ngươi vì người khác ca hát đánh đàn”

“Đưa ngọc, về sau ta chỉ vì ngươi ca hát đánh đàn” Tần Dương hôn lên đỉnh đầu Thẩm Uyển “Ta mới sợ ngươi bị người khác cướp đi đây, ngươi không thấy mỗi lần cùng ngươi ra ngoài tất cả ánh mắt đều nhìn ngươi sao, thật muốn đem ngươi đặt trong túi, giấu đi, ai cũng không thể nhìn thấy”

“Xi...” Thẩm Uyển bị Tần Dương chọc cười “Hảo, về sau ta không ra ngoài là được”

“Vậy sao được, chúng ta còn phải đi dạo chơi khắp nơi. Aiz, ta liền chịu thiệt hào phóng một chút, để bọn họ có thể nhìn thấy nương tử đẹp như thiên tiên của ta, hâm mộ ta đi hắc hắc”

“Ba hoa” Thẩm Uyển sáng giọng “Ngươi rốt cuộc có hát cho ta nghe không nha”

“Hát, hát, tương công nhà ngươi không phải có trọng trách phải ru nương tử vào giấc ngủ sao. Hát cái gì đây a, a được rồi, ta nghe thấy thanh âm của ngươi, cảm giác thật đặc biệt, để cho ta không thể ngừng nghĩ đến, không dám quên ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Không ngủ được

“Aiz...” Nghiễn nhi vô lực từ thư phòng đi ra.

Tại trong đình viện Tiểu Thanh gặp Nghiễn nhi cúi đầu ủ rũ đi tới liền hô “Nghiễn nhi!”

Nghiễn nhi ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Thanh đi tới, vô lực ngồi xuống cạnh bàn đá

“Làm sao vậy? Như thế nào lại ủ rũ, ngươi không phải tới thư phòng thiếu phu nhân sao, như thế nào lại đi ra?”

“Aiz, đừng nói nữa, còn không phải là tại bảo bối thiếu gia nhà các ngươi sao, đem địa vị cùng chức vụ của Nghiễn nhi đoạt đi mất, làm hại ta đây cả ngày không có việc gì để làm” Nghiễn nhi nằm trên bàn đá nói

“Thiếu gia đoạt địa vị cùng chức vụ của ngươi? Là thế nào a?”

“Không phải sao?” Nghiễn nhi lập tức ngồi dậy, kể khổ “Trước kia a, tiểu thư buổi sáng đều là tạ hầu hạ nàng rửa mặt mặc quần áo, hiện tại biến thành cô gia hầu hạ tiểu thư rửa mặt mặc quần áo, còn có trước kia đều là ta giúp tiểu thư bụng cơn gấp thức ăn, hiện tại chính là tiểu thư nấu, cô gia bưng cơm, trước kia tiểu thư cái gì đều nói với ta, hiện tại tiểu thư cả ngày đến nửa câu đều không nói với ta, toàn bộ đều là cùng cô gia nói, ngươi nói những thứ này cũng không tính đi, dù sao hấn cũng là cô gia. Nhưng...cô gia ngay cả lúc tiểu thư đi xem sổ sách ở thư phòng cũng không buông tha, vốn là ta thay tiểu thư lấy sách cùng mài mực, hiện tại tại thiếu gia nhà các ngươi cũng đoạt mất tiểu thư cùng thư phòng. Còn đem ta đuổi ra ngoài” Nghiễn nhi lôi kéo tay Tiểu Thanh than thở “Ta xem, có thể ban cho ta danh nha hoàn rảnh rồi nhất đây”

“Kia có muốn hay không ban cho thiếu gia nhà ta danh cô gia chuyên cần nhất” Tiểu Thanh trêu ghẹo nói

“Ban cho hấn danh đoạt chén cơm của người khác giỏi nhất a” Nghiễn nhi nghiêng rằng nghiêng lợi nói

“Nói rất đúng, rất đúng” Tiểu Thanh che miệng cười nói

“Đúng rồi, Tiểu Thanh tỷ tỷ, làm sao ngươi lại ngồi chỗ này?”

“Cùng ngươi đồng dạng không có việc gì làm” Tiểu Thanh nói “Xem ra chúng ta thật đúng là đồng bệnh tương liên đây”

Hai người nhìn thoáng qua nhau

“Aiz!”

“Aiz!”

Hai người đều thở dài thật sâu...

“Các ngươi làm sao vậy?” Mặc Ngôn mới làm việc bên ngoài trở về vừa vào đình viện liền nghe hai tiếng thở dài nặng nề oán thán “Như thế nào đều ngồi ở đây?”

“Ngươi cho rằng ai cũng có việc để làm như ngươi à” Nghiễn Nhi liếc một người lúc nào cũng có việc chạy đông chạy tây như Mặc Ngôn

“Ách... Tiểu Thanh” Mặc Ngôn vô tội nhìn Tiểu Thanh

Chỉ thấy Tiểu Thanh thở dài nói “Aiz, ta cùng Nghiễn Nhi đều là người rảnh rồi, cũng chỉ có người cả ngày đi ra đi vào gấp rút giải quyết công việc”

“Nói cái gì a, các ngươi còn nói ta, ta đều mệt chết được. Thiếu gia đã biết ta gốc không biết hỏi chuyện, còn để ta đi hỏi nhiều người như vậy, hơn nữa còn đi từng nhà hỏi, mấy ngày nay hỏi đến miệng đều rút gân” Mặc Ngôn ủy khuất nói “Các ngươi bây giờ đều là người nhàn rồi, nếu không về sau có việc liền giao cho các ngươi làm đi”

“Đừng, nhiệm vụ gian khổ như vậy, cũng chỉ có Mặc đại ca có thể hoàn thành, chúng ta vẫn là nên nhàn rồi đi” Nghiễn Nhi vội vàng lắc đầu

“Vậy ngươi mấy ngày nay hỏi thăm thế nào? Hỏi ra chuyện gì chưa?” Tiểu Thanh hỏi

“Xem như đã hỏi ra chút ít đi, đúng rồi thiếu gia ở nơi nào? Ta còn muốn hướng hán hỏi báo đây”

“Ta khuyên Mặc đại ca hay là chờ giờ Thân (3 giờ đến 5 giờ chiều) hãy đi sẽ tốt hơn” Nghiễn Nhi hão tâm nhắc nhở

Mặc Ngôn không hiểu nhìn về hướng Tiểu Thanh. Tiểu Thanh phối hợp gật đầu nhẹ, vỗ vỗ bả vai Mặc Ngôn ý bảo tốt nhất nên nghe lời Nghiễn Nhi.

.

.

“Nương tử đại nhân, xem xong rồi?” Tần Dương nịnh nọt bưng trà cho Thẩm Uyển

Thẩm Uyển khép sổ sách lại tiếp nhận chén trà, nhấp miệng “Sổ sách đông phố đã xem xong, hơn nữa vấn đề không lớn, ngày khác đi cửa hàng xem một chút”

Tần Dương đi đến sau lưng Thẩm Uyển mát xa bả vai hỏi “A, kia sổ sách Cảnh Tú Thành không phải xảy ra vấn đề sao?”

“Đã phải Phúc bá đi, nói cho hán vấn đề ở đâu, làm cho hán cẩn thận xem xét, sẽ không có vấn đề” Thẩm Uyển hưởng thụ sự săn sóc của Tần Dương

“Đứng ở thư phòng một ngày, chúng ta đi đến bờ ao nhỏ hít thở không khí đi”

“Ân”

Đang lúc hai người ra khỏi cửa thư phòng nghe thấy “Oa oa...” con ếch huynh bắt mẫn kêu

“A, đúng rồi còn có con ếch huynh đây” Tần Dương đi tới xách lông tre

“Ngươi tới chỗ nào đều mang nó theo, ta thật muốn ăn đấm chua” Thẩm Uyển cau mũi, đùa giỡn nói

“Nó là sủng vật của chúng ta, hơn nữa ta đã đáp ứng chủ nhân nó, về sau đi theo ta có sướng cùng hưởng có họa cùng chia, ha ha” Tần Dương gãi đầu ngây ngô cười

“Biết rồi” Thẩm Uyển kéo kéo gò má Tần Dương “Nó là bảo bối của ngươi”

“Ngươi là thứ quý giá nhất của ta” Tần Dương vô lại nói

“Hừ...quý tín người” Thẩm Uyên hướng Tấn Dương le lưỡi một cái, xoay người đi, mặc dù nói như vậy bất quá Thẩm Uyên cũng rất hưởng thụ, nhếch miệng vui thích đi phía trước.

Bên bờ ao nhỏ---

Hai người ngồi bên bờ ao trong đình, Tấn Dương cầm lấy một cành liễu chơi đùa với con ếch huynh. Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương như con cào cào nhỏ đùa với con ếch trong lồng tre liền một hồi buồn cười “Tấn Dương ~”

“Ân”

“Oa”

Tấn Dương quay đầu đáp lại Thẩm Uyên, lúc này con ếch huynh cũng oa một tiếng đáp lại

“Xi, ta gọi chính là nó, người đáp lại làm gì” Thẩm Uyên mím môi nhin cười chỉ vào con ếch trong lồng tre nói

“Oa oa oa...” (mỹ nữ là gọi ta ha ha)

“Hảo” Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên cùng con ếch kia cùng nhau đùa giỡn nàng liền tức giận nói “Người thật sự gọi nó là Tấn Dương a”

“Đúng rồi, cái tên này nghe hay như vậy, đương nhiên cấp cho con ếch huynh nha” Thẩm Uyên cười duyên nói

“Hừ, hôm nào ta ra chợ mua một con mẩu cóc trở về” Tấn Dương bữu môi nói “Sau đó đặt tên cho nó là Thẩm Uyên”

“Người, người dám!” Thẩm Uyên trừng mắt căm tức nhìn Tấn Dương

“Ai nha, ta sai rồi” Tấn Dương đánh đầu mình một cái “Không phải là mua mẩu cóc, cần phải mua cạp cái. Thẩm Uyên là “cạp cái” không phải sao, ha ha”

“Người...người...” Thẩm Uyên tức nói không nên lời

“Người vốn chính là cạp cái” Tấn Dương làm mặt quỷ với Thẩm Uyên “cạp cái, cạp cái”

“Người...Hừ...” Thẩm Uyên nói không lại, muốn tiến tới đánh Tấn Dương

Tấn Dương vội vàng né tránh “Đánh không được, không được a, hắc hắc...”

Thẩm Uyên lần nữa đuổi theo “Người có đứng lại hay không?”

Hai người đuổi bắt nhau, bên bờ ao rộn rã tiếng cười. Đột nhiên Tấn Dương anh tuấn xoay người ôm lấy Thẩm Uyên, bế nàng lên không trung xoay một vòng

“A...ha ha, mau buông ta xuống” Thẩm Uyên ôm Tấn Dương duyên dáng gọi to

“A!!! Không tha, ta không buông người xuống” Tấn Dương cọ mũi mình với mũi Thẩm Uyên, lần nữa ôm Thẩm Uyên xoay một vòng.

“A!!!!”

Khi Mặc Ngôn đi tới gặp thiếu gia nhà mình cùng thiếu phu nhân ngọt ngào sung sướng, đi lên hay là không, không đến cũng không được. Đầu đầy hắc tuyến, Nghiễn Nhi cùng Tiểu Thanh không phải nói đến lúc này tốt nhất sao. Đây...này muốn mình phải làm sao...

Đang lúc Mặc Ngôn còn do dự có nên tiến tới bẩm báo hay không, Tấn Dương ôm Thẩm Uyên xoay tròn nhìn thấy Mặc Ngôn, kêu một tiếng “Tiểu Mặc...”

Thẩm Uyên nhìn thấy Mặc Ngôn vội vàng đánh bả vai Tấn Dương, ý bảo để nàng xuống. Tấn Dương lúc này rất biết điều đem Thẩm Uyên để xuống.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân” Mặc Ngôn xoay người đối với Tấn Dương cùng Thẩm Uyên hành lễ, lần này ta không phải là muốn quấy rầy các người.

Nghĩ đến Mặc Ngôn nhìn thấy cảnh vừa rồi, Thẩm Uyên mặt ửng đỏ, thoáng hướng phía sau Tấn Dương nhích lại gần.

Tấn Dương nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Thẩm Uyên, trong lòng len len cười “Tiểu Mặc, có phải hay không có việc?”

“Là như vậy, người để cho ta đi hỏi một chút lúc trước Tiết Sáng có tiếp xúc người nào, Mặc Ngôn đã hỏi xong, hơn nữa còn cùng Dương bộ đầu tra ra một chút manh mối”

“A, là cái gì nói nhanh lên”

“Ách...còn có chút chuyện...” chẳng lẽ ở chỗ này nói ra sao?

“A, vậy chúng ta đi thư phòng nói đi” Tần Dương nói

“Quần áo lụa là, các người đi đi, ta đi chuẩn bị bữa tối”

“Hào”

Thư phòng---

“Những ngày nay ta đã hỏi những việc liên quan đến Tiết Sáng năm đó cùng thuộc hạ dưới tay hắn”

“Vậy bọn họ nói như thế nào?”

“Đây là những việc họ nói, ta đã viết ra, còn để cho họ thủ án. Chứng minh Tiết Sáng là một quan tốt, dân chúng nói hắn vì dân chò lệnh, trợ giúp rất nhiều người giải oan, xử lý nhiều việc lớn, khi thủ hạ hắn làm việc cũng rất tốt, chưa bao giờ quá nghiêm khắc với bọn họ”

“Nhiều người như vậy chứng minh hắn xác thực là quan tốt” Tần Dương nhìn một xấp giấy nói “Nhưng tại sao lúc Tiết Sáng bị oan bọn họ không thay hắn giải oan đây?”

“Thiếu gia, bọn họ chỉ là dân thường phải đi nơi nào giải oan, Hoàng Thượng chính tay hạ chỉ đem chém thì quan lại nào dám trông non, họ chính là sợ liên lụy”

“Vậy người cùng Dương bộ đầu tra được cái gì?”

“Ta cùng Dương bộ đầu hỏi về chuyện Tiết Sáng có xử về vụ án dân nữ”

“Vụ án này làm sao?”

“Vụ án này nói về một tên nhà giàu tên Trần Kế hà hiếp dân nữ, Tiết Sáng phán quyết giết hắn”

“Căn cứ luật pháp quốc gia hà hiếp dân nữ cũng không đến nỗi chết đi?” Tần Dương nghi ngờ nói

“Mặc Ngôn chính là nghe thấy có chút không thích hợp cho nên liền tra xét một tý, Hồ sơ có nói Trần Kế không chỉ có hà hiếp dân nữ, hơn nữa còn đánh dân chúng, coi rẻ công đường, công khai vũ nhục mệnh quan triều đình, tội gấp ba lần, bị phán tử hình. Lúc viết tấu chương cho triều đình, triều đình cũng đồng ý xử chém”

“Mọi chuyện đều hợp lý, vậy thì có cái gì?”

“Nhưng có vẻ như Trần Kế cùng Cố Hữu Trung trước kia có chút quan hệ thân thích”

“Trước kia có quan hệ thân thích?”

“Trước kia Cố Hữu Trung có sủng ái một tiểu thiếp, Trần Kế chính là đệ đệ của tiểu thiếp đó, kể từ lúc Trần Kế gặp chuyện không may, không lâu sau Cố Hữu Trung cũng đem tiểu thiếp kia bỏ, Thiếu gia người nói hắn có thể hay không?”

“Người nói, Cố Hữu Trung biết Tiết Sáng phán Trần Kế tử hình, sau đó với Tiết Sáng ghi hận trong lòng, dụng kế hãm hại Tiết Sáng tham ô, biết rõ cha ta ghét kẻ ác quan tham cho nên báo cha ta đi lục soát? Đem Tiểu thiếp bỏ đi có lẽ là sợ giấu đầu lòi đuôi”

“Đúng vậy, Mặc Ngôn cùng Dương bộ đầu chính là nghĩ như vậy”

“Cố Hữu Trung cùng Tiểu thiếp kia chính là mấu chốt”

“Kia có muốn hay không Mặc Ngôn...”

“Không, hiện tại Cố Hữu Trung là Đô úy, cho dù ta là thế tử cũng không có quyền bắt hắn” Tần Dương cau chặt mày, hồi lâu nghĩ tới biện pháp “Có rồi, nếu như hắn thực sự thích tiểu thiếp kia, nhất định sẽ đem nàng giấu bên người không cho ai phát hiện, Mặc Ngôn người thúc ngựa trước đi kinh đô tra chuyện của tiểu thiếp kia. Còn có ngày mai ta sẽ về kinh đô với người, đem những chứng cứ này cho cha xem”

“Vâng”

“Chờ một chút” Tần Dương cầm lấy bút viết một cái địa chỉ “Người phải vài người đi đến chỗ kia đón Tiết Sương đến kinh đô, nàng là nữ nhi Tiết Sáng, việc này cần người trong cuộc làm sáng tỏ”

“Vâng, Mặc Ngôn cáo lui”

Mặc Ngôn đi rồi, Tần Dương cũng trở về phòng.

“Nói xong rồi sao? Trước mau đến dùng cơm” Thẩm Uyển sớm đã làm xong thức ăn lôi kéo Tần Dương ngồi xuống

Vụ án này rốt cuộc cũng có đầu mối, Tấn Dương tâm tình thật tốt, đêm đó ăn đến ba chén cơm

Buổi tối lúc ngủ, Tấn Dương cùng Thẩm Uyển nói một tý tình huống hiện tại “Cho nên, Uyển nhi ngày mai ta phải về Tấn gia một chuyến”

“Hào, ta cùng đi với ngươi” Thẩm Uyển ôm eo Tấn Dương nói

“Ta cùng Tiểu Thanh trở về là tốt rồi, ngươi ngoan ngoãn ở nhà đi”

“Quần áo lụa là?!” Thẩm Uyển sau khi nghe Tấn Dương nói xong liền ngăn người. Sau đó nói “Vì cái gì không để cho ta đi cùng ngươi?”

“Đường đi ngồi xe mệt mỏi, hơn nữa thân thể ngươi yếu nhược, ta xử lý xong việc sẽ trở lại, không cần nhiều thời gian” Tấn Dương nói

“Ta không sợ mệt mỏi, cũng không sợ phiền toái, ta muốn đi cùng ngươi” Thẩm Uyển nghiêm túc nói

“Nhưng...ta không phải là về nhà chơi, ta là đi xử lý chuyện, khả năng liên quan đến danh dự của cha, có thể vừa nói ra sẽ bị...”

“Vậy ta càng muốn đi cùng ngươi, vạn nhất ngươi bị trừng phạt, ta cũng có thể trước mặt cha biện hộ cho ngươi, hoặc là cùng ngươi chịu phạt”

“Nhưng...” Tấn Dương tìm mọi lý do không để Thẩm Uyển đi vì lo sợ sức khỏe nàng

“Quần áo lụa là, ngươi vì cái gì không để cho ta đi?” Thẩm Uyển nghi ngờ hỏi

“Vậy cái gì ngươi lại muốn đi” Tấn Dương buồn cười nhìn Thẩm Uyển

Thẩm Uyển mặt ửng đỏ nói “Bởi vì, buổi tối không ôm ngươi cùng không được nghe ngươi ca hát, ta...không ngủ được. Hơn nữa, Tiết cô nương chẳng phải sẽ cùng đi sao?”

“Đúng vậy, nàng là nhân vật chủ yếu”

“Cho nên ta càng muốn đi” Thẩm Uyển cầm lấy tay Tấn Dương nói

“Phốc, nương tử không phải là đang lo lắng tướng công ngươi chạy theo người khác đó chứ?”

Gặp Tấn Dương nói toạc ra như thế, Thẩm Uyển mặt ửng đỏ “Hừ, ai bảo ngươi là con nhà giàu, đối với ngươi chính là không an tâm, hơn nữa còn là...”

“Ha ha, nương tử của ta thật đáng yêu” Tấn Dương ôm chặt Thẩm Uyển tại trán hôn hai cái

“Ngươi vì cái gì không cho ta đi?” Thẩm Uyển hỏi

“Bởi vì...”

“Ngươi có phải hay không đang lo lắng đại ca?” Thẩm Uyển cực kì thông minh nhìn Tấn Dương vẻ mặt nhăn nhúm như thế đại khái đoán được.

“Mặc dù nói đại ca không có việc gì nhưng ta biết rõ quên một người rất khó, huống chi chuyện mới qua nửa tháng đại ca làm sao có thể quên nhanh như vậy. Chúng ta nếu như cùng nhau trở về, ta lo lắng đại ca nhìn thấy sẽ lại đau buồn. Cho nên ta....” Tấn Dương ánh mắt âm trầm, hơn nữa lần này trở về còn muốn cùng bà nội nói thẳng thắn chuyện nàng cùng Thẩm Uyển.

Thẩm Uyển gặp Tấn Dương thương cảm, hôn khẽ miệng Tấn Dương “Hào, đừng như vậy, ta không đi là được”

“Uyển nhi...”

“Bất quá ngươi phải đáp ứng ta về sớm một chút, không cho phép cùng Tiết cô nương có động tác thân mật, cũng không chuẩn đùa giỡn người khác. Thói xấu trước kia cũng không được làm” Thẩm Uyển chọc chọc ngực Tấn Dương

“Thói xấu mỗi ngày đều nhớ ngươi có hay không chuẩn?”

“Cái này có thể chuẩn”

“Ha ha....”

“Hôm nay hát cho ta ba bài hát, không...là hát năm bài”

“Hào, hát đến hưng phấn đều được”

Thẩm Uyển đem Tấn Dương ôm quá chặt chẽ, nửa đêm Tấn Dương tỉnh lần thứ nhất biết rõ người trong ngực vẫn chưa ngủ ôm ôm bà vai Thẩm Uyển nói “Khuya lắm rồi, mau ngủ đi”

“Ngươi đã tỉnh a? Có phải hay không đánh thức ngươi?” Thẩm Uyển có chút tự trách nói

“Không có, ta là tự mình tỉnh, làm sao ngươi còn chưa ngủ? Không ngủ được sao?”

“Nghĩ đến ngươi ngày mai muốn đi, có chút không ngủ được”

“Đưa gối, ta cũng không phải không trở về. Nếu không ta sẽ hát cho ngươi thêm bài hát ru, hay là thôi sáo ru ngươi ngủ?”

Thẩm Uyển lắc đầu “Không cần đâu, ngươi mau ngủ đi, ngày mai phải đi đây”

“Ngươi không ngủ, ta cũng không ngủ được”

“Tốt, vậy ta ngủ”

“Kia nhắm mắt lại”

“Ân”

Hai người nhắm mắt lại trán đối trán, mũi đối mũi, hơi thở quấn lấy nhau. Trải qua thời gian lâu sau mới nghe được tiếng hít thở đều đều của Thẩm Uyển

Tấn Dương chậm rãi mở mắt ra, đêm khuya thanh tĩnh nhìn người trước mặt, kỳ thật nàng biết rõ, Thẩm Uyển không muốn nàng đi, mặc dù Thẩm Uyển cái gì cũng không nói “Ta rất nhanh sẽ trở lại” đối với Thẩm Uyển nhẹ nhàng hôn lên gò má.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bà nội bị bệnh

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Tấn Dương liền nghe tiếng rơi bẻ. Tấn Dương giật giật mắt, chậm rãi mở ra, lại phát hiện người trong ngực không thấy đâu “Uyển nhỉ?”

“Ta ở chỗ này” Thẩm Uyển nghe được Tấn Dương gọi mình, vội vàng thả quần áo trong tay đi đến bên giường “Đã thức dậy sao? Trời còn rất sớm đây”

“Ngươi đây là???”

“Không cho ta đi theo nhưng cũng phải để cho ta giúp ngươi thu thập quần áo” Thẩm Uyển ngồi bên giường nói

“Ai nha, những thứ này cho người làm thu thập là được, ngươi hôm qua ngủ không ngon giấc, bây giờ còn dậy sớm như thế, mau tới đây ngủ” Tấn Dương vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Ta lo lắng người làm thu thập không tốt, vạn nhất làm hỏng vật gì...”

“Làm sao như vậy, có Tiểu Thanh tỷ tỷ giúp bảo thu thập, nàng làm khá tốt, sẽ không làm hỏng vật gì” Tấn Dương nói “Nhanh đến đây ngủ một chút”

“Quả nhiên ta làm cái gì cũng không giúp được ngươi” Thẩm Uyển cắn môi khẽ cúi đầu

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển như thế vội vàng nói “Không phải như vậy, ta không có ý này...Ta là lo lắng thân thể của ngươi, ngươi xem ngươi ngủ ít như vậy, sắc mặt tiêu tụy, một chút cũng không đẹp”

“Thật vậy chăng?” Thẩm Uyển vội vàng vuốt ve gò má “Không đẹp?”

Quả nhiên nữ nhân ai cũng thích mình xinh đẹp a, Tấn Dương buồn cười nói “Đúng vậy sẽ không đẹp, cho nên nhanh đến đây ngủ, ngươi không biết ngủ không đủ giấc đối với mỹ nữ là thiên địch lớn nhất a”

Thẩm Uyển nhìn Tấn Dương lắc đầu một cái. “Như thế nào?” Tấn Dương hỏi

“Ta sợ ta ngủ thiếp đi, ngươi liền đi”

“Đưa ngực” Tấn Dương gõ trán Thẩm Uyên “Ta bảo đảm, nương tử không tỉnh ngủ ta sẽ không đi”

“Thật sự???”

“So với trăn châu còn chắc hơn, cho nên nhanh đến đây ngủ” Tấn Dương kéo kéo tay áo Thẩm Uyên ý bảo nàng nằm xuống

Thẩm Uyên gặp Tấn Dương bảo đảm, nằm xuống, Tấn Dương lập tức đem Thẩm Uyên ôm vào lòng ngực.

Thẩm Uyên nằm trong lòng Tấn Dương “Ngươi thật sự sẽ không thừa dịp ta ngủ đi chứ?”

“Nương tử đại nhân có muốn tướng công nhà ngươi viết giấy cam đoan không a” Tấn Dương buồn cười nói

Thẩm Uyên thở phào nhẹ nhõm, an tĩnh nhắm mắt lại, tay nắm thật chặt tay áo Tấn Dương. Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên đã ngủ cũng nhắm mắt lại.

.

.

Lúc Tấn Dương lần nữa mở mắt ra cũng đã xế chiều. Tấn Dương nhìn người trong lòng vẫn chưa tỉnh giấc, bất đắc dĩ cười cười, này chi sợ là lần duy nhất Thẩm Uyên ngủ nhiều như vậy. Không đành lòng đánh thức Thẩm Uyên, cứ như vậy tùy ý nàng ngủ.

Không biết là hôm qua ngủ không ngon hay là Thẩm Uyên cố ý không nhớ tới mà ngủ thẳng đến trời tối.

Đương lúc Thẩm Uyên mở mắt ra, nhìn Tấn Dương bên cạnh hỏi “Hiện tại là giờ gì?”

Xem ra hôm nay không đi được, Tấn Dương bất đắc dĩ cười khổ “Đại tiểu thư, ngươi rốt cục đã tỉnh a, ta còn tưởng ngươi sẽ thanh nỹ nhân ngủ trong rừng đây. Hiện tại đã đến ban đêm” đưa tay nheo nheo mũi thanh tú của Thẩm Uyên “Trước kia như thế nào không phát hiện ngươi có thể ngủ như vậy, ta về sao sẽ gọi ngươi là sâu ngủ”

Thẩm Uyên le lưỡi một cái “Bây giờ đã trễ thế này, vậy thì ngày mai hăn đi”

Tấn Dương buồn cười nhìn Thẩm Uyên “Đây chính là nguyên nhân ngươi ngủ đến tối a”

“Nào có, ta thật sự là một mồi” Thẩm Uyên có chút chột dạ núp trong lòng Tấn Dương

“Đều ngủ một ngày, ngươi còn muốn ngủ nữa hay sao?”

“A, xác thực là không ngủ được nữa, chúng ta đi phòng bếp đi”

“Hiện tại đã biết đói bụng?” Thẩm Uyên như vậy khiến Tấn Dương dở khóc dở cười

“Quần áo lụa là, đừng nóng giận, ngày mai sẽ để ngươi đi” Thẩm Uyên lời kéo Tấn Dương làm nũng nói

“Được rồi mau dậy đi. Ngươi không phải muốn đi phòng bếp sao”

Phòng bếp---

“Quần áo lụa là, ngươi nói chúng ta nên làm cái gì đây?”

“Ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó, ta sẽ trợ thủ cho ngươi”

“Vậy chúng ta làm điểm tâm đi, như vậy ngươi có thể mang theo ăn trên đường”

“Hảo”

“Uyển nhi, ngươi xem ta tìm được bột mì” Tấn Dương cao hứng bưng bưng ôm một chậu bột mì tới

“A, ách xì---” Thẩm Uyên đột nhiên hắt hơi một cái

Trong nháy mắt trên mặt Tấn Dương tất cả đều là bột mì. Vốn là mặt Tấn Dương trắng nõn, hiện tại tràn đầy bột mì càng giống đồ mặt trắng

“Thẩm---Uyển---”

“Xì---” Thẩm Uyên nhìn thấy mặt Tấn Dương đầy bột mì nhin cười không được “Ta...Ha ha. Ta đi xem cần gia vị gì” Thừa lúc Tấn Dương chưa tức giận liền vội vàng đi

Sau đó hai người một hồi bận rộn. Tấn Dương xoa bột mì, nhìn Thẩm Uyên bên cạnh nghiêm túc châm nước, Tấn Dương mắt tròn tròn “Đừng động”

“Làm sao vậy?”

“Trên mặt nguoi....”

Tấn Dương từ từ lại gần đột nhiên tại môi Thẩm Uyển hôn trộm một cái, sau đó đem bàn tay dính đầy bột mì bôi lên mặt Thẩm Uyển “Ha ha ha...”

“Nguoi...” Thẩm Uyển vừa thẹn vừa giận

“Đây là do nguoi lúc nãy cười ta. Ha ha”

“Hào, ta cũng sẽ làm như vậy với nguoi” Thẩm Uyển đem một tay dính đầy bột mì, bắt đầu đuổi theo Tấn Dương

Trong phòng bếp cả buổi tối đều là tiếng cười đùa của hai người....

.

.

Ngày hôm sau Thẩm Uyển giữ tay Tấn Dương, tiễn Tấn Dương ra cửa

“Điểm tâm đã mang chưa?” điểm tâm tối qua cùng Tấn Dương làm Thẩm Uyển đặt vào tay Tấn Dương “Nguoi cần ăn cơm đủ bữa, khí trời lúc nóng lúc lạnh, chú ý thân thể đừng dễ bị cảm” Thẩm Uyển bên cạnh sửa sang lại cổ áo Tấn Dương

“Nguoi cũng như vậy” Tấn Dương nói

“Đừng rồi, phù bình an đâu a?”

“Ở chỗ này” Tấn Dương lấy phù bình an đeo trên cổ ra

“Bảo quản thật tốt, chớ làm mất”

“Sẽ không a”

Đang lúc chuẩn bị đi thì một con tuần mã chạy thật nhanh tới. Người trên ngựa vội kéo dây cương, có lẽ do chạy quá nhanh tuần mã hí dài một tiếng, dừng lại cách đó không xa, sau đó người trên ngựa nhảy xuống quỳ xuống trước mặt Tấn Dương “Nhị công tử...” có lẽ do chạy nhanh hần thở hồng hộc toàn thân toàn là mồ hôi

“Mã Dững, là nguoi...” Tấn Dương nhìn thấy người tới là Mã Dững, người của Tấn gia liền hỏi “Nguoi đây là?”

“Nhị công tử, lão thái quân bị bệnh”

“Cái gì? Bị bệnh? Làm sao lại bệnh? Bệnh có nặng hay không?” Tấn Dương khẩn trương nói

“Bệnh đến không xuống giường được, lão thái quân nhắc Nhị công tử, nguoi muốn gặp nguoi”

“Làm sao lại như vậy” Tấn Dương nóng lòng nói “Bà nội thân thể khỏe mạnh, rất ít ngã bệnh, làm sao lại như vậy, làm sao lại đột nhiên ngã bệnh?”

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyển đỡ lấy Tấn Dương “Nghiến nhĩ, nhanh đi thu thập vài món quần áo. A, không cần nữa, trực tiếp đi thôi”

“Uyển nhĩ”

“Bà nội bị bệnh, ta há lại không đi, đừng nói nhiều nữa mau lên xe” Thẩm Uyển nói

Ngồi trên xe ngựa Tấn Dương lòng nóng như lửa đốt, làm sao đột nhiên lại ngã bệnh, bà nội thân thể tốt, sẽ không phải....không phải đã biết quan hệ ta cùng Thẩm Uyển chứ....

Nghĩ đến đây mặt Tấn Dương trắng xanh, nắm lấy tay Thẩm Uyển càng chặt, Thẩm Uyển vỗ vỗ lưng Tấn Dương an ủi “Không có chuyện gì, bà nội sẽ không có việc gì”

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển an ủi mình, vô lực đem đầu gối lên vai Thẩm Uyển “Bà nội có phải hay không vì ta mà bệnh?”

“Bà nội phỏng đoán vì quá nhớ nguoi, cho nên thành tâm bệnh, đừng suy nghĩ nhiều, chờ lúc trở về, bà nội nhìn thấy nguoi bệnh tình sẽ tốt hơn” Thẩm Uyển an ủi

Chỉ mong là như vậy.....

Tấn Dương nhắm mắt lại cảm thụ sự ôn nhu của Thẩm Uyển

“Quần áo lụa là, người đã một ngày không ăn gì, ăn một chút điểm tâm có được hay không?” Thẩm Uyên lo lắng nói

“Ta ăn không vô, người ăn đi, người cũng đã một ngày không ăn gì”

“Người tiếp tục như vậy làm sao được đây, ăn không vô cũng phải cố ăn một chút, chẳng lẽ người muốn về Tấn gia bà nội nhìn bộ dạng người như vậy, người ngã bệnh làm sao chăm sóc bà nội, quần áo lụa là, ăn một chút có được hay không?” Thẩm Uyên cầm lấy điểm tâm đến bên miệng Tấn Dương

Tấn Dương bắt đầu dĩ thờ dài, há mồm cắn một chút

“Uống nước đi” Thẩm Uyên dứt Tấn Dương một hớp nước

“Người cũng chưa ăn gì, mau ăn một chút a” Tấn Dương cầm một khối điểm tâm khác đưa đến bên miệng Thẩm Uyên

“Hảo, người ăn bao nhiêu, ta liền ăn bấy nhiêu”

“Uyển nhi...”

“Quần áo lụa là, nhìn người ăn không vô, ta thế nào không lo lắng đây, đừng như vậy, bà nội sẽ không có chuyện gì”

“Àn...” Tấn Dương gật đầu nhẹ, ôm lấy Thẩm Uyên bên tai nàng thì thầm “Có người ở đây bên cạnh ta, thật tốt”

“Ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Yêu sâu, đau nhức chia cắt

Dọc theo đường đi nói không nhiều lắm, chỉ là Thẩm Uyên liên tục bên cạnh Tấn Dương cho nàng an ủi, rốt cục qua vài ngày gấp rút lên đường cũng đến kinh đô.

Xe ngựa vừa dừng ở Tấn phủ, Tấn Dương vội vàng nhảy xuống, dắt Thẩm Uyên hướng bên trong đi tới.

“Nhị đệ?!!” Tấn Diệu nhìn thấy Tấn Dương có chút giật mình, nhìn Thẩm Uyên bên cạnh lại ngần người

Hiện tại Tấn Dương cũng không rảnh rồi trông nom tâm tình Tấn Diệu lúc này, vội vàng hỏi “Đại ca, bà nội thế nào?”

“Bà nội?” Tấn Diệu có chút hồ đồ, bất quá lập tức nghĩ tới “A, người lo lắng cho bà nội mới trở về, đại phu nói không có bệnh tình gì nặng, mới vừa uống thuốc xong đã ngủ”

Tấn Dương sau khi nghe xong muốn đến gian phòng bà nội, lại bị Tấn Diệu ngăn cản “Nhị đệ, bà nội mấy ngày nay đều ngủ không ngon, hiện tại vất vả lắm mới ngủ được, người khoan hãy đến thăm nàng”

“Nhưng là...”

“Quần áo lụa là, ta biết rõ người lo lắng cho bà nội, nhưng nàng vừa mới ngủ, chờ bà nội tỉnh chúng ta đi xem nàng có được hay không” Thẩm Uyên khuyên nhủ

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên hồi lâu, cuối cùng gật đầu nhẹ.

“Mấy ngày nay vội vàng gấp rút lên đường tinh thần người cũng không tốt, gọi Tiểu Thanh đi lấy cho người một ly trà an thần được chứ?”

“Àn”

Thẩm Uyên nghe thấy Tấn Dương đồng ý liền xoay người bước ra ngoài

Tấn Diệu nhìn theo bóng lưng Thẩm Uyên, từ đầu đến cuối nàng vẫn chưa nhìn đến hán, trong mắt tất cả đều là Nhị đệ, mỗi lần nàng nhìn Nhị đệ, đôi mắt kia luôn hàm chứa ôn nhu cùng sùng nịnh. Giống như trong mắt Thẩm Uyên chỉ tồn tại một người là Tấn Dương, Tấn Diệu trong lòng có một tia thê

lương, tâm lúc này đã hoàn toàn sáng tỏ

“Chớ đứng ở đây, tiến đến đại sảnh ngồi đi” Tấn Diệu vỗ bả vai Tấn Dương nói

“Đại ca, bà nội thân thể không phải là rất tốt sao? Làm sao đột nhiên bị bệnh, bệnh lúc nào?”

“Cái này ta cũng không biết nói thế nào, ta sau khi trở lại bà nội hỏi thăm nguoi....”

Tấn Dương lập tức khẩn trương nắm chặt lấy tay ghế, trong lòng giống như đã đoán được cái gì, có chút mất tự nhiên nói “Sau đó thì sao? Nguoi nói thế nào?”

“Ta đã nói mọi chuyện, nói nguoi ở Thâm phủ vô cùng tốt, không để bà nội vì nguoi mà lo lắng...” Lúc này Tấn Diệu trông thấy Tấn Nhân Vô đi tới vội vàng đứng lên “Cha!”

“Ừm” Tấn Nhân Vô đáp một tiếng

Tấn Dương nhìn thấy Tấn Nhân Vô đến cũng đứng lên “Cha”

“Dương nhi, ta vừa rồi nhìn thấy xe ngựa bên ngoài, không nghĩ tới nguoi thực đã trở lại, là vì nải nải của nguoi a?”

“Lo lắng bà nội cũng là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân là về cha”

“Về ta? Như thế nào?” Tấn Nhân Vô nghi ngờ hỏi

“Cha, chúng ta đến thư phòng nói đi”

“Đến thư phòng ta đi”

Tấn Dương theo Tấn Nhân Vô đi vào thư phòng

Thư phòng----

“Nguoi nói đi, chuyện gì? Việc gì làm nguoi có ý về đây”

“Cha, kính xin cha xem qua thứ này” Tấn Dương xuất quyển sách viết về án oan của Tiết Sáng bên người ra

Phòng khách---

Thẩm Uyên mang một ly trà an thần tới nhưng không thấy Tấn Dương, ở phòng khách trông thấy Tấn Diệu có chút lúng túng, Thẩm Uyên dừng tại bên cửa chuẩn bị xoay người rời đi, lại bị Tấn Diệu gọi lại “Chờ một chút”

Thẩm Uyên chuyển thân nhìn Tấn Diệu.

“Tấn Dương đã theo cha đi vào thư phòng” Tấn Diệu nói

Thẩm Uyên gật đầu đáp lại, dự định bước đi. Tấn Diệu nhìn thấy Thẩm Uyên đi, có chút nóng nảy nói “Nguoi không cần tránh ta, cũng không cần cảm thấy không được tự nhiên, ta đã không sao, ta biết rõ trong lòng nguoi chỉ có Nhị đệ, ta thật lòng chúc phúc cho các nguoi, nguoi nếu không ngại thì cũng nên cùng Nhị đệ gọi Đại ca một tiếng đi”

Thẩm Uyên nhìn ánh mắt chân thành của Tấn Diệu, trong tâm cười một tiếng “Đại ca”

“Đệ muội”

Một tiếng đại ca cùng đệ muội này tách ra thân phận hai người. Cũng làm cho Tấn Diệu hoàn toàn hết hy vọng

Thư phòng---

Tấn Nhân Vô sau khi xem xong, nặng nề đập bàn một cái “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Cha, hài nhi tại Dương Châu gặp được nữ nhi của Tiết Sáng, điều tra mới biết được Tiết Sáng bị oan, hơn nữa còn biết được cha có khả năng bị thù hằn là Cố Hữu Trung lừa gạt”

“Nói vậy, Cố Hữu Trung theo ta vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, sẽ không vì một Tri phủ mà đưa ta vào bất nghĩa” Tấn Nhân Vô nổi giận nói

“Cha, tri nhân tri diện bất tri tâm, người không đoán được lòng, nếu không vì sao dân chúng một lòng nói Tiết Sáng là bị oan, hiện tại ta đã gọi Mặc Ngôn đi điều tra tiểu thiếp kia, tin tưởng không bao lâu sẽ làm sáng tỏ sự thật, hơn nữa qua hai ngày nữa nữ nhi Tiết Sáng là Tiết Sương sẽ đến, đến lúc đó nàng sẽ hướng cha giải thích rõ. Cha, lúc đó nguoi sẽ rõ ràng”

“Hảo, ta sẽ đợi nàng đến nói rõ mọi chuyện, nếu quả thật sự thật giống như ngươi nói, ta sẽ tấu thỉnh Hoàng thượng, hạ lệnh xử trí Cố Hữu Trung”

“Cha, nếu sự thật là như vậy, cha có thể hay không sẽ phải chịu phạt?” Tấn Dương lo lắng hỏi

“Cho dù Hoàng Thượng không xử phạt ta, cha ngươi cũng không còn thể diện trên triều đình, đến lúc đó sẽ thành tội chịu phạt” Tấn Nhân Vô nói

“Cha...”

“Ngươi chỉ cần cố gắng điều tra vấn đề tiểu thiếp kia là được, những thứ khác không cần lo lắng, cha ngươi một thân chính nghĩa trong sạch, chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng”

“Hài nhi nhất định sẽ điều tra” Tấn Dương dùng sức gật đầu nhẹ

“Ngươi đi xuống trước đi, ta cần suy nghĩ thật kỹ việc này” Tấn Nhân Vô phát tay

“Hài nhi cáo lui” Tấn Dương bước ra khỏi phòng

.

.

“Quần áo lụa là” Thẩm Uyển đã sớm chờ ở thư phòng cách đó không xa

“Uyển nhi?”

“Đại ca nói ngươi theo cha đến thư phòng, lo lắng ngươi bị trách nên ta tới xem một chút, như thế nào? Cha không trách ngươi chứ?”

“Không có, cha chỉ không tin Cố Hữu Trung phản bội hần, bắt quả cha đối với chuyện Tiết Sáng cũng có chút dao động”

“Thiếu gia, lão thái quân đã tỉnh” Tiểu Thanh chạy đến nói

Tấn Dương vừa nghe Tiểu Thanh nói lão thái quân đã tỉnh, vội vàng cao hứng cùng Thẩm Uyển chạy đến...

“Bà nội”

“Là Dương nhi sao?”

“Là ta, là Dương nhi” Tấn Dương ngồi xổm ở đầu giường, nhìn bà nội mấy tháng không gặp lại già đi rất nhiều, chịu đựng lệ tuôn gọi “Bà nội”

“Dương nhi, Dương nhi” Lão thái quân đã lâu không gặp Tôn nhi, kích động xoa mặt Tấn Dương “Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi”

Ngẩng đầu nhìn Thẩm Uyển cách đó không xa. Thẩm Uyển nhìn thấy lão thái quân nhìn mình, hành lễ “Bà nội”

Lập tức ánh mắt lão thái quân có chút mất tự nhiên “Các ngươi đều ra ngoài trước đi”. Nha hoàn trong phòng đều ra ngoài.

“Uyển nhi bốn ba mấy ngày nay cũng mệt mỏi, ngươi trước trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta cùng Dương nhi có vài lời muốn nói” Thẩm Uyển nghe lão thái quân nói như thế, nhìn Tấn Dương một lúc rồi đi ra ngoài

“Bà nội...” Tấn Dương lập tức có dự cảm xấu

Lão thái quân nhìn Tấn Dương hồi lâu cũng chưa nói một câu, làm cho Tấn Dương sợ hãi. Rốt cục lão thái quân mở miệng nói “Dương nhi, Diệu nhi nói là sự thật sao?”

“Cái...cái gì sự thật?” Tấn Dương không dám nhìn vào mắt lão thái quân

“Nói là ngươi thích Thẩm Uyển, nàng cũng thích ngươi”

Bà nội đã biết, nàng đã biết rồi.... Tấn Dương cắn môi gật đầu nhẹ...

“Kia...nàng đã biết ngươi là nữ nhân sao?” lão thái quân nhìn thấy Tấn Dương gật đầu đã có chút kích động

“Biết rồi” Tấn Dương né tránh ánh mắt lão thái quân

Lúc Tấn Dương nói xong, lão thái quân chỉ thấy sụp đổ, huyết áp lên cao, một tay đỡ trán mắt có chút không thấy rõ “Ai u”

“Bà nội!!!” Tấn Dương vội vàng đỡ lấy lão thái quân

Chỉ thấy lão thái quân cầm lấy tay Tấn Dương, mặt mũi tràn đầy nước mắt nói “Dương nhi, ngươi không thể như vậy, không thể như vậy a”

“Bà nội, chúng ta là thật sự yêu nhau” Tấn Dương quỳ gối ở đầu giường nước nỡ nói

“Không, không thể, các người đều là nữ nhân, tại sao có thể, tại sao như vậy....Dương nhi còn trẻ, bà nội biết rõ người chưa hiểu chuyện, Dương nhi chỉ là đứa giốn giống lúc trước có phải hay không? Có phải không?” Lão thái quân nắm chặt tay Tấn Dương nói

“Dương nhi là nghiêm túc, ta thật sự rất yêu nàng”

Lão thái quân sau khi nghe xong, thống khổ buông bàn tay đang nắm lấy tay Tấn Dương

“Bà nội, người đừng như vậy, đừng như vậy a...” Tấn Dương khóc cầm lại tay lão thái quân

“Đều là do bà nội không tốt, tất cả đều là ta sai, toàn bộ là lỗi của ta. Bà nội không nên cho người cái nam trang mười mấy năm, Dương nhi của ta không nên như vậy, không nên như vậy a, đều là lỗi của ta. Để cho Dương nhi ta thương yêu biến thành không bình thường”

“Không phải như vậy, không phải là bà nội sai, là lỗi của Dương nhi”

“Ta thẹn với liệt tổ liệt tông, càng thực xin lỗi mẫu thân người, để cho lão bà ta hướng các nàng bồi tội đi” Lão thái quân nhắc lên chân mền, chuẩn bị hướng tường đụng vào

“Bà nội...” Tấn Dương nhào tới, quỳ trên mặt đất ôm lấy chân lão thái quân “Bà nội, ta van cầu người, Dương nhi van cầu người đừng như vậy, đừng như vậy....”

“Dương nhi rời Thẩm Uyển có được hay không, bà nội nhất định sẽ tìm cho Dương nhi một nhà môn đăng hộ đối, bà nội sẽ giải quyết chuyện thân phận cho người, cho dù bồi Hoàng thượng cái mạng già này cũng có thể. Cho nên Dương nhi, người rời xa Thẩm Uyển có được hay không?”

Tấn Dương nước nỡ nói “Không có Thẩm Uyển ta sẽ sống không nổi...”

“Hào, nếu không có nàng người sống không nổi vậy trước tiên người hãy lo tang cho bà nội đi”

Tấn Dương nóng lòng ôm chặt chân lão thái quân, không nói gì, nàng lúc này đã không còn khí lực nói chuyện, cắn môi đến bật máu, nước mắt khổ sở chảy vào trong miệng. Chỉ dùng sức lắc đầu.

Một già một trẻ chảy bao nhiêu nước mắt, cuối cùng lão thái quân mở miệng nói “Từ giờ trở đi, người ngủ ở Bắc viện lâu các, không cho phép người trở về Thẩm phủ”

Tấn Dương không biết mình ra ngoài thế nào, chỉ cảm thấy trong đầu vô cùng hỗn loạn, mơ màng đi tới Bắc Viện lâu các, gian phòng xa nhất trong Tấn phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Không rời bỏ

Tấn Dương mơ màng đi đến Bắc viện lâu các, nha hoàn vừa đốt qua ngọn nến, bởi vì nơi này khá vắng vẻ, thật lâu đã không có ai ở cho nên không khí u ám, nha hoàn chuẩn bị thay Tấn Dương trải giường chiếu, lại nghe Tấn Dương lạnh lùng nói “Đi ra ngoài”

“Nhị thiếu gia??? Nô tỳ trước....”

“Đi ra ngoài cho ta” Tấn Dương đề cao âm lượng

Nha hoàn nhìn thấy Tấn Dương tức giận đành phải ôm chân nệm tới đặt trên giường, khom người vội vàng ra khỏi gian phòng

Đóng cửa chỉ nghe thấy Tấn Dương nói “Không cho bất luận kẻ nào quấy rầy ta”

“Nhưng....”

Tấn Dương thổi tắt ngọn nến, đem cửa phòng khóa trái, trước mặt một mảnh đen tối, cái gì cũng không nhìn thấy. Tấn Dương buông lỏng thân thể mệt

môi nằm ở trên ván gỗ rắn, thống khổ nhắm mắt lại, núp ở góc tường.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, rốt cục Tần Dương nhin không được hết lớn “Không phải nói không được làm phiền ta sao? Cút cho ta!”

Ở ngoài Thẩm Uyển bị tiếng hét của Tần Dương làm cho hoảng sợ, quần áo lụa là....hắn...., đây là thế nào? Thẩm Uyển chưa từng nhìn thấy qua Tần Dương tức giận lớn như vậy

Tần Dương không thấy tiếng đập cửa nữa cho rằng người đã đi, vô lực nằm xuống. Thẩm Uyển bên ngoài bình tĩnh tâm tĩnh một chút, nhẹ tiếng gọi “Quần áo lụa là, là ta....”

Là Thẩm Uyển, Tần Dương nghe được thanh âm quen thuộc, lập tức mở mắt ra. Nhớ tới lời bà nội, lập tức nước mắt chảy xuống rơi trên ván gỗ.

“Quần áo lụa là? Ta là Uyển nhi, có thể mở cửa hay không?” Thẩm Uyển gấp bên trong không phản ứng lần nữa nói, gõ cửa hai cái.

Tần Dương cố gắng làm cho thanh âm của mình bình thường nhất “A, ngươi có chuyện gì sao?”

Nghe thấy người bên trong có phản ứng, Thẩm Uyển lập tức thở phào nhẹ nhõm “Ta đã chuẩn bị tốt thức ăn ở phòng chờ ngươi nhưng chờ thật lâu không thấy ngươi đến, vì vậy ta đi tìm ngươi, hỏi rất nhiều người mới biết ngươi là ở nơi này, cho nên ta mang chút thức ăn đến”

Ngươi....như thế nào lại ngốc như vậy.....

Tần Dương dùng sức che lấy miệng mình không để tiếng khóc tràn ra.

“Quần áo lụa là, ngươi không mở cửa sao?”

Tần Dương không muốn khóc nhưng nước mắt chính là không ngăn được cứ chảy ra thật nhiều, cổ họng ngày càng nghẹn ngào.

“Quần áo lụa là?” Thẩm Uyển lần nữa gõ cửa

“Ta....ta không đói bụng...” Tần Dương hít sâu một hơi nói “Ngươi mang thức ăn đi đi, hôm nay ta sẽ ngủ ở đây”

Ngủ nơi này?! ở ngoài cửa Thẩm Uyển hoang mang “Ngươi ngủ ở nơi này sao? mấy ngày nay ngươi chưa ăn thứ gì tốt, ngươi trước mở cửa có được hay không?”

“Khuya lắm rồi, ta mệt mỏi không muốn đứng lên, ngươi về phòng hảo nghỉ ngơi đi, ta thật sự không đói bụng” Tần Dương thật sự không muốn cho Thẩm Uyển thấy được bộ dạng chính mình lúc này, cho nên cố gắng nài nỉ nằng nệ....

“Ta biết rồi, ngươi sớm nghỉ ngơi”

Nghe tiếng bước chân dần dần xa, Tần Dương nhin không được nữa khóc thật to....

Ngày hôm sau----

Lúc Tần Dương mở cửa đã nhìn thấy Thẩm Uyển đứng chờ ngoài cửa đã lâu.

“Quần áo lụa là...” lúc nhìn thấy được Tần Dương tâm treo lơ lửng cả đêm của Thẩm Uyển mới được buông xuống, nhưng khi chứng kiến đôi mắt Tần Dương tràn đầy tia máu, mắt nặng nề như gấu trúc, liền đau lòng nói “Quần áo lụa là, ngươi....”

Tần Dương vội vàng vượt vượt đôi mắt mờ mờ, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng nói “A, hôm qua gặp bà nội có chút kích động, không nghĩ tới buổi sáng mắt lại biến thành như vậy”

“Vạn nhất bị cảm làm sao bây giờ, ta đi lấy canh gừng cho ngươi uống”

“Không cần phiền toái như vậy, ta không phải chưa cảm mạo sao” Tần Dương giữ chặt tay Thẩm Uyển “Ánh mắt ngươi cũng có tia máu, hôm qua ngủ không ngon sao?”

Ngươi không có bên cạnh, làm sao có thể ngủ ngon đây. Thẩm Uyển có chút ngượng ngùng cúi đầu, không nói cho Tần Dương biết “ta không sao, hôm qua ngươi vẫn chưa ăn gì, hôm nay từ sáng sớm ta đã chuẩn bị điểm tâm cho ngươi” Thẩm Uyển đề điểm tâm sang một bên.

“Ngươi buổi sáng dậy sớm là vì cái này....”

“Ha ha, không việc gì, nào vào ăn đi, ta có mang đến vài quả trứng luộc, có thể cho ngươi chườm mắt đây”

“.....”

“Nhanh ăn đi” Thẩm Uyển đưa cho Tần Dương một cái muỗng. Tần Dương húp một chút cháo, thật nóng. Từ phòng bếp đến đây cả một đường dài, Uyển nhi, ngươi đi thật là nhanh.

“Làm sao vậy? Có phải hay không đã nguội?” Thẩm Uyên gấp Tấn Dương nhìn mình, cho rằng cháo nguội lạnh liền hỏi

Tấn Dương chịu đựng không cho nước mắt rơi xuống, lắc đầu, múc một muỗng cháo, đặt bên miệng Thẩm Uyên. Thẩm Uyên hé miệng ném một ngụm nhỏ “Hoàn hảo, còn rất nóng”

“Ngươi có phải là chưa ăn gì?” Tấn Dương hỏi

“Ta đã ăn a”

Hiển nhiên Tấn Dương không tin, lại múc một muỗng cháo đặt bên miệng Thẩm Uyên

“Quần áo lụa là....” Thẩm Uyên có chút dờ khóc dờ cười, cháo này rốt cục là cho ai ăn?!!

“Mau há mồm” Tấn Dương không để ý đến vẻ mặt Thẩm Uyên

Thẩm Uyên bắt đầu đi ăn một miếng, gấp Tấn Dương lại muốn uy nài, vội vàng đề tay Tấn Dương lại “Đây là cho ngươi ăn”

Tấn Dương sau khi nghe xong, hướng chính mình ăn một muỗng, sau lại múc một muỗng cho Thẩm Uyên, ý bảo nàng ăn.

Xem ra nàng không ăn Tấn Dương sẽ không ăn, Thẩm Uyên biết rõ ý tứ của Tấn Dương, há miệng ra.

Một bát cháo hai người một lúc đã chia xong. Sau khi ăn xong, Thẩm Uyên đem một quả trứng gà bóc vỏ ra, bỏ vào khăn tay nhẹ nhàng thoa lên túi mắt Tấn Dương. Động tác xoa nhẹ kia, nhìn người gần trong gang tấc làm cho Tấn Dương nhận không được nước mắt chảy ra...

“Quần áo lụa là, ngươi đau sao?”

“Ta...ta không sao...” Tấn Dương xoa xoa mắt “Rất thoải mái, chính là quá cảm động a. Ha ha ha”

“Xi, ngươi dè miệng, Đến, không thoa se sưng lên” Thẩm Uyên tiếp tục ôn nhu giúp Tấn Dương xoa mắt

Uyển nhi, ngươi như vậy làm sao ta cam lòng rời ngươi đi...

“Hảo”

“Ta đi xem bà nội một chút”

“Ta cùng đi với ngươi” Thẩm Uyên nói

“Ngươi không cần phải đi” Tấn Dương có chút kích động lôi kéo Thẩm Uyên

“A???” Thẩm Uyên kỳ quái nhìn Tấn Dương

Tấn Dương lúng túng ho khan hai tiếng “Ta là nói, ta đã lâu không nhìn thấy bà nội, mấy ngày nay để ta biểu hiện thật tốt, tại trước mặt bà nội tỏ một chút hiếu tâm”

“Vậy ngươi cũng phải cho ta đến thỉnh an một chút a” Thẩm Uyên nói

“Thỉnh an cũng không cần a, bà nội hiện tại chỉ muốn gặp một mình ta, cho nên ngươi mấy ngày nay cứ ngoan ngoãn ở trong phòng có được hay không?”

“Nhưng ta là cháu dâu của bà nội đây, không đi thỉnh an có chút không hợp lý” Thẩm Uyên có tri thức hiểu lẽ nghĩa cảm thấy như vậy không ổn chút nào

“Hợp, như thế nào lại không hợp, nàng lúc này tính tình thất thường, lúc bị bệnh sẽ không thích người khác quấy rầy, chỉ muốn gặp ta, ngươi đi thỉnh an ngược lại còn khiến bà nội không cao hứng, cho nên ngươi không cần đi” Tấn Dương tiếp tục thuyết phục Thẩm Uyên

“Có đúng là như vậy không?” Thẩm Uyên nghi hoặc nhìn Tấn Dương

“Đúng như vậy a, ngươi không nhìn thấy đại ca cũng không đến thỉnh an sao” Tấn Dương vội vàng nói

“Vậy cũng tốt, chờ bà nội khỏi bệnh ta sẽ hướng nàng thỉnh an sau đó làm điểm tâm thật ngon mang đến, sau đó chúng ta sẽ trở về, ngươi thấy thế nào?”

“Hảo” Tấn Dương nghe Thẩm Uyên an bài như vậy, trong lòng cười khỏ, trở về sao...

Tấn Dương đi nhẹ nhàng vào gian phòng lão thái quân...

Chỉ nghe bà nội nói với nha hoàn trong phòng “Đều mang đi hết đi, ta không ăn”

Nhìn một hàng nha hoàn quỳ trên mặt đất, Tấn Dương hỏi “Chuyện gì xảy ra?”

“Nhị thiếu gia, lão thái quân, nàng....nàng không chịu ăn cái gì, ngay cả thuốc cũng không uống” một nha hoàn khóc nói

“Các người đều đi xuống trước đi”

“Vâng”

Tấn Dương mang thuốc tiến lên “Bà nội, người mau đem thuốc uống đi”

Chỉ thấy lão thái quân thờ ơ “Người đi ra ngoài, lão thái ta không muốn nhìn thấy người”

“Bà nội....vì cái gì?”

“Người nói, người hôm nay có phải hay không đã cùng Thẩm Uyển gặp mặt”

“Ta...ta...” Tấn Dương để chén thuốc xuống, không mở miệng được

Lão thái quân gặp Tấn Dương áp a áp ứng, thở dài một hơi “Dương nhi, người còn nhỏ, người biết người làm như vậy có biết là tội gì hay không?”

“Ta biết rõ” Tấn Dương kiên định nói

“Không, người không biết, người không biết cái gì gọi là lời người đời đáng sợ sao? Người sẽ bị người khác chỉ chò, xem như quái vật mà đối đãi, xem như ôn dịch mà né tránh”

“Ta không sợ” Tấn Dương kiên định nói

“Người....người bây giờ nói như vậy nhưng đến lúc đó sẽ hối hận cũng không kịp” Lão thái quân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Tấn Dương

“Bà nội, ta không trông nom người khác nói cái gì, ta chỉ muốn cùng người trong lòng cùng một chỗ, bà nội người thành toàn cho chúng ta đi” Tấn Dương quỳ trên mặt đất khẩn cầu

“Đừng nhiều lời. Đi, trên bàn có bút viết, mau đem từ thư viết” lão thái quân chỉ vào bàn đọc sách nói

“Không. Ta không viết” Tấn Dương vội vàng lắc đầu

“Người không viết đúng không, hảo, hiện tại cứ để cho lão bà ta cơm không ăn thuốc không uống, để cho ta chết đói chết bệnh đi”

“Bà nội...” Tấn Dương hoảng sợ kêu lên

“Đừng gọi ta, người không đáp ứng trước, ta không phải là bà nội người nữa. Người đi ra ngoài cho ta”

“Bà nội. Ta....”

“Đi ra ngoài!!!!”

“Hảo, bà nội tuyệt thực, kia Dương nhi cũng không ăn không uống cùng bà nội” Tấn Dương đập đầu một cái liền đi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Dao Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Thỏa hiệp

Tấn Dương đi rồi, lão thái quân nhìn theo bóng lưng nàng thở dài thật sâu “Đây là nghiệt duyên gì a....”

Tấn Dương đi không bao xa lại nhớ đến đã hứa cùng bà nội tuyệt thực, nhất định không thể để Thẩm Uyển biết, nhưng....Uyển nhi trong phủ trước sau gì cũng biết rõ, làm sao bây giờ???

“Không được, biện pháp trước mắt chính là để Uyển nhi rời khỏi phủ” Tấn Dương nghĩ tới liền hướng gian phòng mình đi tới

Tại gian phòng Thẩm Uyên không biết làm gì chỉ có thể tìm một quyển kinh, ngồi sao lại, thay lão thái quân cầu phúc. Đương lúc Tấn Dương đi tới, nhìn Thẩm Uyên nghiêm túc viết, trong miệng chú đại bị, lập tức nghĩ ra biện pháp.

“Uyển nhi...”

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương đến, vội vàng dừng bút đứng dậy “Ngươi không phải đến săn sóc bà nội sao, như thế nào lại đột nhiên đến đây?”

“Cha cùng đại ca đến thỉnh an bà nội, sợ ngươi nhàm chán ta đến thăm ngươi một chút”

Tấn Dương cười nói “Vừa rồi ngươi đang viết cái gì vậy?”

“Không có gì” Thẩm Uyên có chút ngượng ngùng nói “Ta không đi săn sóc bà nội được, lại không thể đến thỉnh an, trong lòng có chút băn khoăn, sau đó liền nghĩ đến sao chép kinh văn, hy vọng Phật tổ phù hộ bà nội sớm khỏi bệnh”

Uyển nhi, ngươi muốn ta phải làm thế nào đây....

Nhìn Thẩm Uyên đã sao hơn phân nửa kinh văn, trong lòng Tấn Dương cực kỳ cảm động.

“Ta nghe nói đến miếu tự cầu nguyện cùng sao kinh 100 bản, Bồ Tát sẽ đáp ứng thỉnh cầu của ngươi” Tấn Dương cố ý nói

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự, nhất là vùng ngoại ô có một miếu tự cực kỳ linh nghiệm, Uyển nhi ngươi có muốn đi cầu phúc hay không?”

“Đương nhiên muốn, chỉ cần có thể ứng nghiệm làm cho bà nội khỏi bệnh, đừng nói một trăm lần, coi như ba trăm lần ta cũng nguyện ý” Thẩm Uyên kích động nói

Tấn Dương biết Thẩm Uyên nhất định sẽ đồng ý.

“Vậy thì ngươi đi đi, ta gọi thị vệ cùng nha hoàn, còn có Tiểu Thanh tỷ tỷ cùng ngươi đi” Tấn Dương nói xong dự định đi gọi người

“Chờ một chút, quần áo lụa là?” Thẩm Uyên kéo tay Tấn Dương

Tấn Dương không dám nhìn vào mắt Thẩm Uyên “Sao, ngươi làm sao vậy?”

Thẩm Uyên lắc đầu, đi lên ôm lấy Tấn Dương “Sao một trăm lần kinh không phải một hồi liền chép xong, khả năng phải viết đến hai ngày, ta có chút không bỏ được ngươi...”

Tấn Dương ôm lấy Thẩm Uyên “Cũng không phải sẽ không gặp lại ta, chờ....chờ ngươi viết xong, bà nội ổn định, ta cũng không cần ngày ngày bên cạnh chăm sóc nàng, lúc đó ta cùng ngươi đi chơi có được hay không?”

“Ân” Thẩm Uyên cười nói “Ngươi phải giữ lời, lúc ta không có ở đây phải ăn cơm đúng giờ, buổi tối đắp kín chăn mền đừng để lạnh, chớ vì săn sóc bà nội mà quên mất chăm lo thân thể chính mình có biết không?”

Tấn Dương nhin xuống không cho nước mắt rơi, gật đầu nhẹ, vòng tay siết chặt Thẩm Uyên “Ngươi cũng phải ăn uống đúng giờ, ngủ đủ giấc, đừng làm ta lo lắng biết không?”

“Hảo, chúng ta đều phải ăn thật ngon, ngủ thật tốt”

Tấn Dương nhìn chằm chằm Thẩm Uyên, dùng sức hôn lên môi nàng. Bất ngờ, Thẩm Uyên nâng cằm lên nhắm mắt đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của Tấn Dương. Nàng không nhìn thấy được giọt nước mắt nơi khóe mắt của Tấn Dương

.

.

Thẩm Uyên đi rồi, Tấn Dương vô lực ngồi ở vị trí Thẩm Uyên vừa ngồi. Nhìn mỗi vật mỗi cảnh đều nhớ đến Thẩm Uyên, Tấn Dương lần nữa rơi lệ “Uyển nhi, không biết chân tình của ngươi có làm cảm động lão thiên gia hay không, có làm bà nội cảm động hay không, chỉ mong nàng sẽ thành toàn cho chúng ta cùng một chỗ”

Buổi trưa---

“lão thái quân, nên ăn trưa” Nha hoàn mang thức ăn trưa đến gian phòng lão thái quân

“Mang đi đi, kể từ hôm nay ta cái gì cũng không ăn, ngay cả nước cũng không uống. Đều mang đi cho ta, không được mang thuốc đến đây” Lão thái quân nằm ở trên giường nói

“Lão thái quân” nha hoàn đều quỳ xuống nói “Lão thái quân như vậy không được a, người buổi sáng đã không ăn, ngay cả thuốc cũng không uống, Hồ thái y nói thuốc không thể đoạn, tiếp tục như vậy.....”

“Đi ra ngoài, tất cả đều ra ngoài cho ta, ta nói không ăn, cái gì cũng không ăn” Lão thái quân tức giận vỗ giường, nha hoàn sợ hãi vội vàng đi ra ngoài

Nha hoàn biết tính tình lão thái quân, chỉ có thể mang thuốc cùng thức ăn ra ngoài.

“Làm sao bây giờ a, Tình nhi tỷ tỷ, lão thái quân như vậy thân thể nhất định sẽ chống đỡ không được, nếu không chúng ta gọi lão gia đến”

“Lão gia cùng Đại thiếu gia đã đi đến nhà Tể tướng thượng nghị quốc gia đại sự, buổi tối sẽ không về ăn cơm” Tình nhi nóng nảy nói

“Vậy làm sao bây giờ? Tiếp tục như vậy....”

“Đừng rồi, Nhị thiếu gia đã trở lại, lão thái quân rất cưng chiều Nhị thiếu gia, nhanh đi tìm Nhị thiếu gia”

Gian phòng Tấn Dương---

Hai gã gia đình đưa thức ăn trưa đến.

“Lão thái quân dùng cơm trưa sao?” Tấn Dương hỏi

“Cái này tiểu nhân không biết, bất quá nha hoàn đã đưa đi” gia đình trả lời

“Không xong, không xong...” Tình nhi chạy tới “Nhị thiếu gia, không xong....”

“Như thế nào?”

“Lão thái quân nằng...lão thái quân không chịu uống thuốc cùng ăn cơm, Nhị thiếu gia làm sao bây giờ a?” Tình nhi sắp khóc

Bà nội quả nhiên hành động thật....

“Đem những thứ này mang đi” Tấn Dương chỉ vào thức ăn trưa nói

“Này, thiếu gia...ngươi....”

“Mau đi đi”

“Vâng...” hai gã gia đình dọn dẹp bát đĩa

“Nhị thiếu gia? Người đây là...” Tình nhi không hiểu nhìn Tấn Dương

“Bà nội thế nhưng không ăn không uống, ta cũng sẽ cùng nằng không ăn không uống”

Một ngày trôi qua, tất cả người làm trong Tấn phủ luống cuống tay chân không biết làm sao, rồi rít suy đoán lão thái quân cùng Nhị thiếu gia rốt cuộc làm sao vậy.

Hai người giống như đang đấu với nhau, không ai lùi một bước. Trong phòng lão thái quân một nhóm nha hoàn cầu xin nằng ăn cùng uống thuốc. Trong phòng Tấn Dương một nhóm gia đình xin nằng ăn chút cơm.

Nhưng dù có quỳ đến tê dại chân, miệng liên tục cầu xin thì Lão thái quân cùng Tấn Dương cũng không thỏa hiệp.

Cho đến khi Tấn Nhân Võ cùng Tấn Diệu từ phủ Tể tướng trở lại, không nhìn thấy nha hoàn cùng gia đình ở nơi nào liền hỏi

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Mọi người đi đâu?” Tấn Nhân Võ tức giận nói

“Bẩm lão gia...đều ở trong phòng Lão thái quân cùng Nhị thiếu gia” gia đình quỳ xuống nói “Từ sáng sớm, lão thái quân cùng Nhị thiếu gia không biết làm sao lại không chịu dùng bữa cùng uống nước, bọn hạ nhân đều quỳ cầu xin các nằng nhưng không được”

“Cái gì???” Tấn Nhân Võ cùng Tấn Diệu hoảng sợ nói

“Nương...” Tấn Nhân Võ bước nhanh đến gian phòng lão thái quân, nhìn trong phòng một hàng nha hoàn quỳ gối khóc lóc cầu xin

“Bà nội” Tấn Diệu đi theo phía sau

“Nương, ta nghe gia đình nói người hôm nay không ăn uống thứ gì, làm sao lại như vậy, người vốn đang bệnh. Mau ăn một chút thức ăn đi” Tấn Nhân Võ bưng một bát cháo đến bên giường nói “Nương, người mau ăn một chút”

Lão thái quân ngồi ở đầu giường, gương mặt trắng bệch, vô lực nói “Ta không ăn”

“Bà nội...Ngươi đây là cái gì a, vì cái gì không ăn cơm. Đây là đang giận gối ai a?” Tần Diệu cuồng cuồng hỏi

“Có phải hay không tiểu tử Tần Dương kia chọc giận nương mất hứng?” Tần Nhân Võ tức giận nói

Lão thái quân không lên tiếng, xem như chấp nhận. Tần Diệu nhìn thấy cha tức giận, vội vàng nói “Bà nội, cho dù ngươi sinh khí Tần Dương cũng không thể trút giận lên thân thể mình a, trước mau ăn một chút sau đó uống thuốc. Hồ thái y nói qua thuốc này không thể đoạn”

“Đúng vậy, nương ngươi mau ăn cơm trước đi. Tiểu tử Tần Dương kia, đợi chút nữa ta đem hắn đến bồi tội cho nương” Tần Nhân Võ lần nữa đặt muống cháo bên miệng lão thái quân.

Lão thái quân quát cường lắc đầu. Hai người không còn biện pháp, Tần Nhân Võ nhìn thấy lão thái quân ngay cả cơm cùng thuốc cũng không đụng đến, giận dữ nói “Gọi tiểu tử Tần Dương kia đến cho ta”

Tần Diệu nhìn thấy cha nổi giận muốn tìm Tần Dương tính sổ, vội vàng đi theo “Cha....”

Vào gian phòng Tần Dương lại gặp một nhóm nha hoàn đang quỳ, Tần Nhân Võ càng tức giận hơn bước đến xách cổ áo Tần Dương “Ngươi...tên tiểu tử này, rốt cuộc đã làm cái gì cho bà nội ngươi thương tâm cùng tức giận, ngay cả cơm cũng không ăn thuốc cũng không uống, mau đi cùng ta đến trước mặt bà nội bồi tội”

“Cha...” Tần Diệu gặp Tần Nhân Võ kéo Tần Dương như thế, chân Tần Dương gần như không chạm đất, vội vàng cầm lấy tay Tần Nhân Võ “Cha, ngươi trước thả Nhị đệ xuống, để cho hắn giải thích một tý”

“Hừ” Tần Nhân Võ đem Tần Dương đẩy ra. Lập tức Tần Dương ngã ngồi trên mặt đất.

“Nhị đệ...” Tần Diệu vội vàng đỡ Tần Dương “Nhị đệ ngươi mau nói chuyện gì xảy ra a, chớ chọc cha cùng bà nội tức giận”

Tần Dương nhìn Tần Diệu một lát, sau đó đối với Tần Nhân Võ nói “Ta sẽ không đi thỉnh tội”

“Ngươi...đưa con bất hiếu này” Tần Nhân Võ gặp Tần Dương như thế, đưa tay muốn đánh Tần Dương một cái

“Ta sẽ như vậy, không thỏa hiệp. Trừ phi bà nội đáp ứng yêu cầu của ta” Tần Dương ngẩng đầu lên, chuẩn bị tiếp nhận tát tai của Tần Nhân Võ.

“Nhị đệ, rốt cuộc ngươi muốn bà nội đáp ứng cái gì a, chẳng lẽ không thể nhận sai sao” Tần Diệu gặp cha tức giận, vội hướng bên tai Tần Dương nói nhỏ “Ngươi mau thỏa hiệp một tý, đại ca đến lúc đó nghĩ biện pháp giúp ngươi”

“Ta không thỏa hiệp, cho dù đánh chết ta, ta cũng sẽ như vậy không thỏa hiệp” Tần Dương kiên định nói

Tần Nhân Võ gặp Tần Dương ngoan cố như thế, tức giận đến tay phát run, gương cao tay....

Tần Dương nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp nhận Tần Nhân Võ một cái tát kia. Cái tát kia chuẩn bị đến gần mặt Tần Dương, ngoài cửa quản gia vội vã gọi “Lão gia, lão gia...không xong...lão thái quân té xỉu...”

“Cái gì?” Tần Nhân Võ sau khi nghe xong, thu tay lại. Tần Dương cũng mở mắt ra “Ngươi nói cái gì?”

“Lão....lão thái quân đã té xỉu”

“Nhanh đi tìm Hồ thái y” Tần Nhân Võ hô lớn

Bà nội té xỉu....” Bà nội” Tần Dương cũng vội tới

“Tần tướng quân, chỉ sợ tình huống lão thái quân không ổn a” Hồ thái y chẩn mạch nói “Lão thái quân huyết mạch bế tắc, vốn là tâm tình không ổn định, thân thể suy yếu, như thế này còn không ăn uống, này...mạch đập yếu ớt...chỉ sợ...”

Tần Dương nghe tình huống nghiêm trọng, nhào tới khóc ròng “Bà nội, Dương nhi sai rồi, van cầu bà nội tỉnh lại, Dương nhi sẽ nghe lời ngươi...”

“Hồ thái y, lão phu van ngươi”

“Tần tướng quân, tuyệt đối không cần làm như vậy” Hồ thái y vội vàng ngăn cản Tần Nhân Võ muốn quỳ “Lão phu sẽ cố hết sức”

Hồ thái y xuất ra ngân châm “Hiện tại dùng ngân châm đâm vào huyệt Bách Hội của lão thái quân cùng huyệt Phong trì. Hy vọng sẽ hữu dụng”

Hồ thái y đem ngân châm đâm vào huyệt vị của lão thái quân, Tần Diệu ôm bà vai Tần Dương cho nàng khích lệ. Mọi người chờ đợi lo lắng trong vòng nửa canh giờ, Hồ thái y rút ra ngân châm, lão thái quân cũng không tỉnh lại

Hồ thái y lắc đầu. Tần Dương nhìn thấy thái y lắc đầu, khóc ròng nói “Bà nội van cầu ngươi tỉnh dậy, Dương nhi sẽ không làm trái ý người, đều nghe lời người. Van cầu bà nội mau tỉnh dậy, tỉnh lại a, đừng làm Dương nhi sợ, đừng bỏ rơi Dương nhi....”

“Nhị đệ....” Tần Diệu nhìn thấy Tần Dương kích động quá độ, lo lắng thân thể Tần Dương “Nhị đệ nguoi đừng như vậy”

“Hiện tại chỉ có một biện pháp, mười ngón tay đều dùng ngón châm đâm vào, phối hợp với đan dược, hy vọng sẽ hữu dụng”

“Mười ngón tay đều đâm ngón châm, bà nội sẽ rất đau, không có biện pháp khác sao?” Tần Dương lo lắng nói

Hồ thái y lắc đầu “Trước mắt chỉ có biện pháp này”

“Hồ thái y vậy xin mời nguoi” Tần Nhân Vô nói

Ngón châm thứ nhất đâm vào tay, máu tràn ra, lão thái quân dù chưa tỉnh nhưng cũng chau mày. Tần Dương không đành lòng nhìn, giống như ngón châm không phải đâm vào tay lão thái quân mà là trái tim nàng, không dám nhìn nữa, quay đầu đi...Bà nội, ta xin lỗi, thực xin lỗi....

Mười ngón tay đâm ngón châm vào. Qua thời gian kích thích tim lão thái quân, mạch đập lại bình thường

“Hảo, hảo” Hồ thái y xoa xoa mồ hôi rịn trên trán, đem ngón châm rút ra “Hiện tại chỉ chờ lão thái quân tỉnh là được”

“Hồ thái y, lão phu tiễn nguoi” Tần Nhân Vô cao hứng nói

Tần Dương canh giữ bên người lão thái quân, nhìn xem bà nội tóc bạc trắng nằm trên giường mới phát hiện nàng già thật rồi, không giống như còn trẻ ôm mình, cùng nàng đi dạo cả đêm, mấy ngày nay bà nội lại già thêm bao nhiêu tuổi. Nếp nhăn rõ ràng, nhìn xem mười ngón tay đều là vết máu. Thực xin lỗi, bà nội.

Lão thái quân mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên là Tần Dương.

“Bà nội” Tần Dương nhìn thấy lão thái quân tỉnh, cao hứng nước mắt rơi càng nhiều “Bà nội, nguoi rốt cục đã tỉnh”

“Các nguoi đi xuống trước đi” Lão thái quân vô lực nói với nha hoàn

Mọi người đi rồi, lão thái quân lấy tay lau khô lệ trên mặt Tần Dương “Đã lớn thế này rồi còn khóc thành như vậy”

Nhìn bộ dạng hiền lành của bà nội, Tần Dương không nhịn được nữa nhào vào lòng lão thái quân “Thực xin lỗi, thực xin lỗi bà nội, ta không nên làm cho bà nội thương tâm, Dương nhi không dám nữa...Bà nội đừng bỏ rơi Dương nhi...”

Lão thái quân mắt hàm chứa lệ nghẹn ngào vuốt ve tóc Tần Dương “Dương nhi, không phải là bà nội tàn nhẫn, chỉ lo lắng con đường Dương nhi chọn quá mức gấp ghe, bà nội già rồi cũng không sống được bao lâu nữa...Bà nội không muốn Dương nhi chịu khổ, bị thế nhân cười nhạo, bà nội chỉ hy vọng nguoi có thể bình an sống qua hết cuộc đời này”

“Không, ta không hề quan tâm ánh mắt thế tục, ta chỉ muốn cùng sống với bà nội và Uyển nhi là được rồi” Tần dương khóc lớn

“Đưa nhỏ ngọc” lão thái quân nói “Cho dù bà nội đồng ý, Dương nhi không để ý ánh mắt thế tục, nhưng là Thẩm Uyển, nguoi ta có tri thức hiểu lễ nghĩa tiểu thư khuê các, nàng sẽ không để ý ánh mắt người khác sao? Cho dù nàng không để ý, người nhà của nàng thì sao, mặc dù nàng chỉ có gia gia như gia gia nàng sẽ không giống bà nội thành toàn cho các nguoi, nhất định sẽ cực lực ngăn cản, đến lúc đó Thẩm Uyển thống khổ, hơn nữa Thẩm gia chỉ có một người là Thẩm Uyển kéo dài hương khói, bà nội biết Thẩm Uyển là một hài tử hiếu thuận, nàng chọn nguoi chính là tàn nhẫn với gia gia nàng, nàng liều lĩnh cùng nguoi một chỗ, nhưng lương tâm nàng sẽ tự trách. Đến lúc đó các nguoi sẽ không thể bên nhau lâu dài. Dương nhi, bà nội không đành lòng nhìn nguoi về sau như vậy, chuyện này không đơn giản là của hai người, mà còn liên quan đến toàn bộ Thẩm gia”

Tần Dương ngăn ra, đứng vậy, còn Thẩm gia, Uyển nhi rất hiếu thuận với gia gia, gia gia mới là địa vị quan trọng nhất trong lòng Uyển nhi, nếu để cho gia gia biết, Uyển nhi nhất định là người thống khổ nhất...

“Dương nhi, bà nội biết rõ nguoi không bỏ được Thẩm Uyển, cũng rất yêu nàng, nhưng nguoi hãy thay nàng ngẫm lại a, các nguoi sống đến như vậy về sau nàng trong lòng sẽ oán nguoi...” Lão thái quân nói

Tần Dương đồng tử phóng đại, đây không phải là chuyện riêng của nàng, còn có Uyển nhi. Nàng không để cho Uyển nhi về sau sống không thoải mái

“Nguoi mau nghe lời bà nội, đem từ thư viết đến, đối với hai người các nguoi đều tốt”

“Bà nội...” Tần Dương lệ rơi đầy mặt, đau khổ nói

Hồi lâu, Tần Dương xoa xoa mắt, nhìn bà nội nói “Ta biết nên làm thế nào”

Tần Dương không thể để cho Thẩm Uyển sống trong thống khổ, cô lấy toàn bộ dũng khí, từng bước đi tới bàn đọc sách, run rẩy cầm lấy bút lông. Lúc này bút lông như nặng ngàn cân, cầm bút viết đều không có khí lực.

Lão thái quân nhìn thấy Tần Dương chậm chạp liền kêu một tiếng “Dương nhi!”

Tần Dương thống khổ nhắm mắt lại, nàng chọn sẽ trả tự do cho Thẩm Uyển, không muốn để Thẩm Uyển sau này sống trong lương tâm dằn vặt. Loại tê

tâm liệt phé này cứ để cho chính mình nhận lấy đi. Cuối cùng bút đã rơi trên giấy.

Lệ rơi xuống giấy Tuyên thành nhòe đi chữ viết, tâm cũng theo bút chia năm xẻ bảy. Tấn Dương không đủ dũng cảm đọc lại những dòng chữ trên giấy, viết xong bút liền rơi xuống đất.

“Bà nội...” Tấn Dương chịu đựng nước mắt tràn ra nói “Cho ta một chút thời gian, ta sẽ xử lý tốt”

Nói xong không muốn ở nơi này nữa, xông ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Quyết định

Lão thái quân nhìn thấy Tấn Dương xông ra ngoài biết rõ Tấn Dương có bao nhiêu thống khổ, nàng cũng không muốn bức Dương nhi, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại nên chặt đứt mọi chuyện nếu không sau này sẽ tăng gấp bội thống khổ. Chậm rãi xuống giường, đi đến bàn đọc sách nhìn tờ thư nhòe nước mắt của Tấn Dương, thật sâu thở dài một hơi đem tờ thư thu vào.

Tấn Dương một đường chạy, chạy tới phía sau núi, dựa vào một cây đại thụ vô lực quỳ trên mặt đất nhìn bàn tay vừa viết tờ thư, sít sao nắm thành quả đấm, giống như muốn đem tay kia làm cho tan nát. Vừa rồi nàng làm cái gì? Thế nhưng lại viết tờ thư, nàng đem Uyển nhi bỏ đi....

Quần áo lụa là, người không quan tâm đến ta sao? Chẳng lẽ người nói vĩnh viễn muốn cùng ta một chỗ là lừa gạt?

Trước mắt hiện ra hình ảnh Thẩm Uyển sau khi nàng biết Tờ thư đã viết, bộ dạng vô cùng thương tâm.

“A----” Tấn Dương thống khổ la to một tiếng, dẫm mạnh vào cây cỏ thụ

Phát điên một hồi, ngã xuống bên cây.....

Không, nàng không muốn kết thúc như vậy. Nàng không muốn Uyển nhi hận nàng, nàng muốn hướng Uyển nhi giải thích rõ ràng....

.

.

Tấn Diệu lo lắng bà nội cùng Nhị đệ, đến gian phòng lão thái quân

“Bà nội, nhị đệ đâu?” Tấn Diệu nhìn khắp phòng không thấy Tấn Dương, không đúng, dùng tích cách Tấn Dương sẽ ở đây trông chừng bà nội

“Dương nhi a, nàng mệt mỏi, ta để nàng xuống nghỉ ngơi” lão thái quân nói

“A, nguyên lai là như vậy” Tấn Diệu đi đến bên giường lão thái quân “Bà nội, thân thể tốt hơn chưa a? Người có muốn ăn chút gì không, Diệu nhi gọi người mang đến”

Lão thái quân lắc đầu “Không cần, bây giờ còn chưa muốn ăn”

“Bà nội, vừa rồi người làm chúng ta thật sợ hãi, lần sau cho dù tức giận thế nào cũng không thể đem sức khỏe ra giận dữ” Tấn Diệu ngẫm lại còn có chút sợ “Nhị đệ biết sai rồi, hôm qua còn giữ bên cạnh bà nội một đêm, cho nên bà nội đừng nên tức giận Nhị đệ, về sau hẳn còn chọc giận bà nội Diệu nhi sẽ thật tốt khuyên Nhị đệ”

Lão thái quân nhìn Tấn Diệu vui mừng nói “Trải qua chuyện này, bà nội cũng phát hiện chính mình già thật rồi, Diệu nhi a, người là con trai lớn Tấn gia, lại là hài tử tốt chính trực, Tấn gia về sau nhờ vào người”

“Bà nội đừng nói như vậy, chỉ cần tịnh dưỡng thật tốt, bà nội sẽ hảo giống trước kia” Tấn Diệu nói “Diệu nhi cùng Nhị đệ sẽ lo việc Tấn gia, sẽ không làm nhục liệt tổ liệt tông”

“Thân thể ta, ta hiểu rõ nhất” lão thái quân vỗ vỗ tay Tấn Diệu “Mặc dù Diệu nhi chứng chạc hiểu chuyện nhưng bà nội vẫn còn tâm bệnh”

“Có phải hay không cùng Nhị đệ có quan hệ?”

“Nàng là một chuyện, bà nội nói chính là người.....”

“Ta?”

“Diệu nhi, lần trước cha người muốn đem người đi ở rể Thẩm gia, người đánh chết cũng không chịu nói đã có ý trung nhân. Hiện tại thân thể bà nội không còn tốt, không đợi lâu được nữa, người khi nào mang ý trung nhân đó đến ta nhìn một chút, để cho bà nội lúc sinh thời giúp người thành hôn” lão thái quân hiền lành nhìn Tấn Diệu nói

“Này...này...” Tấn Diệu không biết phải nói thế nào “Bà nội ăn cửu hoàn đơn bệnh sẽ khỏi hẳn, bà nội nhất định sống lâu trăm tuổi chứng kiến Diệu nhi cưới vợ”

Lão thái quân cười lắc đầu “Diệu nhi, người đừng an ủi bà nội, Diệu nhi năm nay cũng đã hơn hai mươi, cùng lứa với người đã có hai tử. Bà nội không bức người cưới người người không thích”

“Bà nội, này....việc này không vội” Tấn Diệu có chút đồ mồ hôi lạnh, hẳn làm sao tìm được người thứ hai giống Thẩm Uyển đây.

“Đứa nhỏ ngọc, tại sao lại không vội, hương khói Tấn gia còn muốn truyền thừa đây, bà nội cũng không chờ được lâu”

“Ta...ta...” Tấn Diệu bị lão thái quân hỏi đến không lời nào để nói

Lão thái quân gặp Tấn Diệu ấp úng, nghi ngờ hỏi “Có phải hay không nàng kia không thích người? Là con cái nhà ai, bà nội đi hỏi cho người”

Tấn Diệu gặp lão thái quân có ý ép hỏi, Tấn Diệu rốt cục không chịu nổi đành nói “Bà nội kỳ thật người ta thích....nàng....nàng chính là Thẩm Uyển”

Lão thái quân nghe xong lặng người “Người....người vừa nói cái gì...?”

Rốt cục Tấn Diệu đem việc mình thích Thẩm Uyển nói ra. Lão thái quân hô to “Oan nghiệt a, oan nghiệt”

“Bà nội, đừng như vậy, Diệu nhi không có phúc khí kia. Bất quá Thẩm cô nương cùng Nhị đệ ân ái ái hạnh phúc, ta đây làm đại ca cũng vì Nhị đệ mà cao hứng” Tấn Diệu nói “Mặc dù ta khó quên được nàng nhưng Diệu nhi sẽ cố gắng”

“Không....các nàng không thể cùng một chỗ” Lão thái quân kích động nói

“Vì cái gì? Nhị đệ thực sự rất thích Thẩm cô nương, hơn nữa Thẩm cô nương trong lòng chỉ có Nhị đệ. Bà nội vì Diệu nhi mà cảm thấy tiếc sao? Không có gì, Diệu nhi đã tòa lòng” Tấn Diệu cố làm ra vẻ nhẹ nhàng nói

Lão thái quân đỡ trán, đây rốt cuộc là tạo nghiệt gì a, như thế nào nhân duyên này lại như thế....

“Bà nội, người có phải hay không lại đau đầu? Diệu nhi đi gọi Hồ thái y đến” Tấn Diệu nhìn thấy lão thái quân mặt mũi tràn đầy thống khổ đỡ trán, cho rằng nàng đau đầu.

“Không cần, bà nội nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, Diệu nhi người ra ngoài trước đi”

Tấn Diệu nghiêm túc nhìn lão thái quân sau mới lên tiếng “Kia Diệu nhi cáo lui, bà nội có chỗ nào không thoải mái nhớ gọi nha hoàn”

Lão thái quân vô lực phát tay. Đợi đến khi Tấn Diệu đi khỏi đi đến bên giường nằm xuống nghĩ đến sự việc diễn ra mấy ngày nay, không được, nàng muốn sửa chữa nhân duyên sai lầm này, mặc dù Dương nhi đã ký từ thư nhưng nhất định không bỏ được Thẩm Uyển, mà Diệu nhi mặc dù nói buông xuống Thẩm Uyển...nếu không để cho Diệu nhi cùng Thẩm Uyển....

.

.

Ngoài cửa Tấn phủ, một chiếc xe ngựa chậm chạp chạy đến

“Tiểu thư, đã đến Tấn phủ” người đánh xe nói

“Đa tạ” Tiết Sương từ trong ngựa đi ra

Nhìn Tấn phủ khí thế to lớn, hít sâu một hơi, tiến lên

“Đứng lại! Nơi đây là phủ tướng quân, người là người phương nào?” Thị vệ ngăn cản Tiết Sương đang muốn tiến đến

“Các vị đại ca, là Nhị thiếu gia Tấn Dương nhà các người bảo ta đến, tiểu nữ tên là Tiết Sương, phiền toái thông báo một tiếng” Tiết Sương khom người nói

“Nhị thiếu gia gọi người tới?”

“Đúng vậy”

Hai gã thị vệ nhìn nhau nhỏ giọng nói “Xem cô gái yếu đuối này cũng không có gì nguy hiểm”

“Không phải là người thương của thiếu gia ư?” một gã thị vệ nói

“Lẽ nào lại như vậy” nghĩ đến trước kia thiếu gia nhà bọn họ phong lưu có thừa, cũng có không ít cô nương tìm đến

“Khụ khụ, các người chờ ta một chút, ta đi thông báo một tiếng”

“Vậy đa tạ vị đại ca này” Tiết Surong khom người cảm tạ

Thị vệ tìm nửa ngày cũng không tìm được Tấn Dương. Gần một nén nhang đã qua.

“Tiểu Võ như thế này lại đi lâu như vậy?” Vài tên thị vệ chờ có chút cuống cuống

“Có phải là không tìm được Nhị thiếu gia a”

Tiết Surong vẫn an tĩnh đứng chờ ở cửa, không chút nào không bình tĩnh.

Lúc này Tấn Nhân Võ vừa từ trong triều trở lại, xuống cỗ kiệu. Đương lúc Tiết Surong nhìn thấy Tấn Nhân Võ liền ngăn người, đồng tử phóng đại, là hắn, chính hắn đã hãm hại cha nàng

“Tham kiến tướng quân” mọi người đều quỳ xuống hành lễ

Tấn Nhân Võ lúc đi qua, nhìn thấy Tiết Surong đứng đấy lạnh lùng nhìn hắn không quỳ cũng không khom lưng

Tấn Nhân Võ nhìn thấy Tiết Surong cũng ngăn người, nữ nhân này thật to gan, nhìn thấy lão phu cũng không quỳ, không bộ dạng nịnh bợ thật khiến người ta bội phục

Thị vệ quỳ gối bên cạnh kéo vạt áo Tiết Surong, cô nương này chắc chắn là người thương của Nhị thiếu gia, cũng không coi ai ra gì

“Người thật to gan, thế nhưng nhìn thấy lão phu cũng không quỳ, là người phương nào? Tên gì?” Tấn Nhân Võ trấn thủ nhiều năm ở biên quan, uy tín vẫn phải có

Bất quá Tiết Surong cũng không hoảng sợ, không kiêu không nịnh nói “Tiết Surong”

Phía sau núi----

“Ai u, Nhị thiếu gia của ta, người ở nơi này làm tiểu nhân tìm cực khổ a” Thị vệ rốt cục cũng tìm thấy Tấn Dương tại hậu sơn “Ngoài cửa có cô nương xưng là Tiết Surong muốn tìm Nhị thiếu gia”

“Cái gì? Tiết Surong?” Tấn Dương nghe tên Tiết Surong vội vàng đứng lên, nàng như thế nào lại quên mất việc này “Người đâu?”

“Ở bên ngoài cửa chờ đã lâu”

“Tiết Surong...”

“Nhị thiếu gia, Tiết cô nương kia đã bị lão gia gọi đi” Thị vệ trên mặt có chút mồ hôi, cô nương kia thật sự không tầm thường a

“Bị cha ta gọi đi?” Tấn Dương kêu lên....

Phanh----

Đẩy thư phòng mình ra

“Tiết Surong!!!” Tấn Dương nhìn thấy Tiết Surong hoàn hảo không tổn hao gì đứng nơi đó lập tức thở phào nhẹ nhõm

“Vô lễ msi, còn có lễ tiết nữa hay không?” Tấn Nhân Võ vốn là đang nghe Tiết Surong nói rõ sự tình bất ngờ Tấn Dương lại bất ngờ đẩy mạnh cửa vào

“Thực xin lỗi, cha, ta quá nóng lòng” Tấn Dương bồi tội, sau đó nhìn Tiết Surong

“Còn sững sờ ở đó làm gì, còn không đi ra ngoài cho ta” Tấn Nhân Võ tức giận nói

“Này....”

“Yên tâm đi, cha ngươi là loại người không nói đạo lý sao” Tấn Nhân Vô biết Tấn Dương đang lo lắng cái gì “Ngươi trước đi ra ngoài, ta muốn nói chút chuyện với nàng”

“Vâng thưa cha”

Một lúc lâu sau---

Tiết Surong rút cục đi ra

“Như thế nào? Cha ta đã nói gì?” Tấn Dương lo lắng nói

Tiết Surong mỉm môi lắc đầu “Hắn nói sẽ điều tra rõ”

“Nha, vậy là tốt rồi, xem ra cha ta hẳn vẫn tin ta” Tấn Dương yên lòng “Đúng rồi, Tuyệt nhi bệnh tình thế nào?”

“Đa tạ ngươi đã giới thiệu ta đến chỗ kia làm cho bệnh tình Tuyệt nhi khá hơn rất nhiều” Tiết Surong nói xong liền quỳ xuống

“Ngươi làm cái gì vậy?” Tấn Dương liền vội vàng kéo Tiết Surong

“Nếu không phải nhờ ngươi muối muối ta cũng không được cứu. Cũng bởi có ngươi vụ án cha ta mới được điều tra lại, ta nên quỳ cảm tạ ngươi” không cho Tấn Dương ngăn cản Tiết Surong quỳ xuống

Tấn Dương bắt đắc dĩ nhìn Tiết Surong “Tốt lắm, quỳ cũng đã quỳ, mau đứng lên”

Nhìn khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi của Tiết Surong liền nói “Ta xem ngươi đi liên tục mấy ngày cũng đã mệt mỏi, trước mau đi nghỉ ngơi, chuyện của cha ngươi ngày mai hẳn tỉnh. Tình nhi mau mang Tiết cô nương đến phòng cho khách”

“Vâng thưa Nhị thiếu gia”

Tấn Dương nhìn thấy Tiết Surong đi rồi, nụ cười trên mặt cũng biến mất, chậm rãi đi đến phòng lão thái quân

Hầu hạ lão thái quân uống thuốc xong, dự định rồi đi, lại bị lão thái quân gọi lại

“Dương nhi, chờ một chút”

“Bà nội ngươi còn chuyện gì sao?”

“Ngươi ngồi xuống, bà nội có chuyện muốn nói”

Tấn Dương dè dặt ngồi xuống, nhìn sắc mặt lão thái quân. Còn chuyện gì có thể cùng nàng nói, nàng cũng đã viết từ thư. Vừa nghĩ đến chuyện từ thư, tâm Tấn Dương liền co rút

“Bà nội quyết định tác thành cho Thẩm Uyển cùng Tấn Diệu”

“Cái gì?” lập tức một tiếng sét giữa trời quang

“Không được!!!” Tấn Dương vô cùng kích động đứng lên “Không được, ngươi không thể làm vậy”

“Như thế nào không được, Dương nhi chẳng phải đáp ứng bà nội quên Thẩm Uyển sao? Ngươi ngay cả từ thư cũng đã viết, Thẩm Uyển đã được tự do”

“Không được, ta không đồng ý, ta không bao giờ đồng ý!!!!”

“Dương nhi, bà nội đã biết chuyện của Diệu nhi cùng Thẩm Uyển, đại ca ngươi từ nhỏ đã đối với ngươi đặc biệt yêu thương, chính vì ngươi hẳn tình nguyện buông xuống ý trung nhân của hắn, chẳng lẽ Dương nhi không thể đem Thẩm Uyển cho hắn sao?”

“Ta...ta...” đối với chuyện này Tấn Dương vẫn còn áy náy rất nhiều, lập tức nói không ra lời

Lão thái quân biết rõ Tấn Dương sẽ vì Tấn Diệu mà đáp ứng liền nói “Ngươi xem Tấn gia vốn là có hôn ước, Diệu nhi cũng vì ý trung nhân của hắn mà từ chối, lần này vừa vận người hẳn thích là Thẩm Uyển, hai người bọn họ không thể tốt hơn, Thẩm Uyển lại có một hôn nhân bình thường, Thẩm gia cũng có hương khí. Dương nhi từ đó cũng có cuộc sống yên tĩnh”

“Không...không...đại ca đã nói hắn sẽ buông xuống Uyển nhi” Tấn Dương hoảng sợ lắc đầu

“Dương nhi, làm như vậy đối với cả ba người đều tốt. Ngươi nói hắn buông xuống một người dễ dàng vậy sao, hắn là vì ngươi mới làm như vậy. Ngươi không thể thành toàn cho đại ca ngươi sao?”

“Không...không...” Tấn Dương chậm chạp lui về phía sau

Lão thái quân từng bước ép Tấn Dương tới đường cùng, từng lời nói như từng nhát dao cứa vào trái tim yếu đuối của Tấn Dương “Không...”

Tấn Dương cũng không chịu đựng được cảm giác áp bách này nữa, chạy ra ngoài....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Diễn trò

Tấn Dương chạy về phòng, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi bà nội thật đáng sợ, đáng sợ đến mức làm cho toàn thân nàng đều đổ mồ hôi lạnh, tâm sợ hãi đến thật lâu cũng không thể bình tĩnh

Nếu như bà nội thật sự làm vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng biết rõ thủ đoạn của bà nội, chỉ cần quyết định như vậy, liền chắc chắn sử dụng hết thủ đoạn cùng biện pháp, chẳng lẽ nàng thực sự phải bỏ Uyển nhi, thành toàn cho đại ca sao???

Đột nhiên một đôi tay nhẹ nhàng che hai mắt Tấn Dương “Đoán một chút ta là ai?”

Thanh âm ôn nhu này....là Thẩm Uyển, là nàng...

Tấn Dương xoay người ôm chặt lấy Thẩm Uyển. Thẩm Uyển bị động tác này làm cho bất ngờ, khẽ cười, ôm chặt như thế làm gì a, Thẩm Uyển khoe miệng vén lên, đẩy ra một chút. Lại bị Tấn Dương lần nữa ôm chặt không lưu chút khe hở nào. Sít sao, thật sít sao.

Thẩm Uyển bị Tấn Dương ôm có chút thở không ra hơi, buồn cười vỗ bả vai Tấn Dương “Quần áo lụa là...” hy vọng nàng có thể nói lỏng một chút

Có thể Tấn Dương ôm thật chặt, chặt như thế mới có thể làm tiêu tan cảm giác bất an mất đi Thẩm Uyển

“Quần áo lụa là, eo của ta giống như bị chặt đứt a”

Lúc này Tấn Dương mới phục hồi tinh thần lại, buông Thẩm Uyển ra “thực xin lỗi”

Thẩm Uyển nhìn Tấn Dương bộ dạng tự trách, hai tay liền ôm lấy cổ Tấn Dương “Lừa người a, quần áo lụa là, ta thật sự rất nhớ người...” chủ động ôm lấy Tấn Dương

Tấn Dương nhẹ nhàng đem Thẩm Uyển kéo vào lòng ngực. Chỉ là tâm tình vô cùng tệ “Làm sao người lại nhanh như vậy trở về rồi?”

“Như thế nào? không muốn ta về sớm sao?” Thẩm Uyển chôn mặt ở cổ Tấn Dương hít một hơi thật sâu

“Không có, chẳng qua là cảm thấy viết một trăm lần kinh dễ dàng vậy sao? Trừ phi...”

“Hi hi, bị người phát hiện” Thẩm Uyển le lưỡi một cái “Ta không nhịn được lâu như vậy không nhìn thấy người, cho nên chép cả ngày lẫn đêm, hoàn hảo ta viết nhanh, cho nên liền chép xong”

“Uyển nhi...” Thẩm Uyển cứ như vậy, làm cho trong lòng Tấn Dương chua xót

Từ từ để sát vào lại bị Thẩm Uyển lấy tay chặn lại “Ta trước đi tắm”

Sau đó từ trong ngực Tấn Dương chạy trốn. Tấn Dương nhìn theo Thẩm Uyển, tâm cũng trống rỗng theo, từng hồi đau nhức.

Chuẩn bị xong hết thấy, hai người nằm trên giường, Thẩm Uyển rúc vào ngực Tấn Dương “Mấy ngày nay không được nghe người ca hát, cũng không ôm người chìm vào giấc ngủ, căn bản ta không ngủ được, hôm nay người mau ca hát ôm ta ngủ đi”

“.....”

“Quần áo lụa là....”

“A?” Tấn Dương đang suy nghĩ không nghe thấy Thẩm Uyển đang nói gì

“Đang suy nghĩ gì đấy?”

“Không có, không có gì” Tấn Dương đối với Thẩm Uyên cười cười “Ngươi vừa nói gì?”

“Ta nói ngươi hôm nay mau ca hát dụ dỗ ta ngủ”

“Hôm nay ta muốn cùng ngươi nói một chuyện...” Tấn Dương thở dài nói

“Àn, chuyện gì?”

Tấn Dương nhìn vào mắt Thẩm Uyên, như thế nào cũng không thể nói được chuyện từ thư, lông mày nhăn nhó nói “Trước tiên ta hỏi ngươi một chuyện”

“Hào, ngươi muốn hỏi điều gì?”

“Nếu như...ta nói là nếu có một ngày, ngươi phải chọn giữa gia gia và ta, ngươi sẽ chọn ai?” Tấn Dương hỏi

“Đây là vấn đề gì, quần áo lụa là ngươi làm sao vậy?” Thẩm Uyên thấy hôm nay Tấn Dương có chút kỳ quái

“Không có, ta chỉ muốn biết rốt cuộc trong lòng Uyên nhi gia gia trọng yếu hay ta trọng yếu” Tấn Dương cố ý nhẹ nhàng nói

“Các ngươi đều tại trong lòng ta trọng yếu nhất”

“Nếu như chỉ được lựa chọn một người?”

“Vì cái gì phải lựa chọn?”

“Hào, nếu một ngày, ta cùng gia gia rơi xuống nước, ngươi sẽ cứu ai?”

“Vấn đề này.....”

“Uyên nhi, mau trả lời ta...” Tấn Dương có chút nóng nảy

“Đương nhiên là cứu gia gia” Ngươi ngốc a, chẳng phải ngươi biết bởi sao

“Kia....gia gia và ta chỉ có một người bên cạnh ngươi, ngươi sẽ chọn ai?”

“Xi, quần áo lụa là, ngươi đang ăn dấm chua gia gia sao?” Thẩm Uyên cho rằng Tấn Dương đang ăn dấm chua buồn cười kéo kéo mặt Tấn Dương

“Uyên nhi...” Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên không trả lời vấn đề chính, liền có chút nóng nảy

“Thật tốt, ta liền cho ngươi biết, ta lựa chọn gia gia” Thẩm Uyên nhin cười nói

Ông-----

Tấn Dương có chút choáng váng, chọn gia gia sao “Nói như vậy, gia gia trong lòng Uyên nhi trọng yếu nhất”

“Đương nhiên, ta từ nhỏ đã cùng gia gia sống nương tựa lẫn nhau, trong nội tâm ta gia gia so với tính mạng ta còn trọng yếu hơn, cho nên quần áo lụa là ngươi đừng hỏi vấn đề gây thơ như thế” Thẩm Uyên kéo kéo gò má Tấn Dương

So với tính mạng ngươi còn trọng yếu hơn sao...nặng như thế....nếu tổn thương gia gia Uyên nhi chắc chắn đau lòng đến không muốn sống đi...

“Quần áo lụa là? Quần áo lụa là?” Thẩm Uyên nhìn thấy mặt Tấn Dương ngưng trọng cho rằng mình đùa giỡn có hơi quá đáng liền nói “Quần áo lụa là, kỳ thật...”

“Ta không sao, ngươi cũng đã mệt mỏi cả ngày, mau ngủ đi” Tấn Dương cố nở một nụ cười nói “Ta hát cho ngươi nghe”

“Àn” Thẩm Uyên nghĩ rằng Tấn Dương không sao, lần nữa rúc vào lòng Tấn Dương. Tấn Dương nhẹ nhàng vỗ lưng Thẩm Uyên, ca hát cho nàng nghe

Nghe thấy tiếng hát thờ đều đều, Tấn Dương cũng ngừng lại, lặng lẽ nhìn người trong ngực, nước mắt từ khóe mắt chảy ra

Tấn Dương sau khi nghe xong đáp án của Thẩm Uyên tâm hoảng ý loạn, nàng có thể bắt chập bà nội ngăn cản, cũng có thể không để ý đến tâm tình đại ca, nhưng chính là lời Uyên nhi nói ra, Uyên nhi đã lựa chọn gia gia chính là đối với nàng tàn nhẫn nhất. Thế cục bây giờ, bà nội ngăn cản, đại ca có ý với Thẩm Uyên, vấn đề Thẩm gia, cho dù những thứ này nàng không để ý đến nhưng Uyên nhi đây. Bà nội nói đúng, Uyên nhi không thể như nàng cái gì cũng không để ý đến, đến lúc tổn thương gia gia, Uyên nhi mới là người thống khổ nhất, nghĩ đến Thẩm Uyên lệ rơi đầy mặt, tâm liền co rúc đến đau đớn, nàng không thể để Uyên nhi mang danh bất hiếu như vậy. Nhưng nàng nên làm thế nào để Uyên nhi không tổn thương đây....

Tấn Dương nhẹ nhàng nhắc chân mềm lên, dè dặt xuống giường, nhìn người trên giường không tỉnh, đắp lại chăn mềm cho Thẩm Uyên rồi ra ngoài

Mọi chuyện làm cho đầu óc Tấn Dương choáng váng, muốn hít thở không khí trong lành. Lại trông thấy Tấn Diệu bên ngoài

“Đại ca?”

“Nhị đệ”

“Đại ca, người sao lại ở chỗ này” Tấn Dương nhìn Tấn Diệu nói

“Ta...ta...đi dạo một chút” Tấn Diệu không dám nhìn Tấn Dương, này muốn hấn thế nào mở miệng, bà nội đã nói với hấn mọi chuyện

“Ra ngoài đi dạo?” Tấn Dương có chút không tin

“A...đệ muội đã ngủ?” Tấn Diệu nhìn gian phòng đằng sau Tấn Dương

Tấn Dương gật đầu nhẹ

“A, vậy là tốt rồi, đại ca đi đây” Tấn Diệu vỗ vỗ bả vai Tấn Dương nói “Người cũng ngủ sớm một chút”

Tấn Dương nhìn bóng lưng Tấn Diệu, trong lòng có chút khó chịu, quả nhiên, đại ca buông xuống Thẩm Uyển không phải dễ dàng

Tiếp tục như vậy đối với người nào đều là thống khổ, thay vì làm cho bà nội lo lắng, làm cho Uyển nhi sau này thống khổ cùng hối hận, làm cho đại ca chịu dày vò, không bằng ta kết thúc chuyện này, tất cả đều để ta chịu đi, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt

Tấn Dương nhắm mắt lại...nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống....

.

.

Ngày hôm sau, Thẩm Uyển khi tỉnh dậy đã thấy Tấn Dương rửa mặt thay quần áo xong hết thấy

“Người đi săn sóc bà nội sao?” Thẩm Uyển nói

“Không phải, hôm qua Tiết Suong đến đây, nàng chưa từng tới kinh đô, ta mang nàng ra ngoài một chút” Tấn Dương cố làm ra vẻ cao hứng nói

“Ta cũng đi” Thẩm Uyển nghe thấy Tấn Dương muốn đưa Tiết Suong ra ngoài lập tức vén chăn mền đứng dậy

“Không cần, người mấy ngày nay mệt mỏi, nên nghỉ ngơi nhiều một chút”

“Không quan trọng, quần áo lụa là, ta cũng muốn đi dạo, mang ta đi đi” Thẩm Uyển nắm chặt tay Tấn Dương, có chút bất an nói

“Người còn chưa rửa mặt...” Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển như vậy rất đau lòng

“Rất nhanh, chỉ vài phút, chỉ cần vài phút thôi” Thẩm Uyển lập tức thu thập quần áo

“Hay là người cứ ở nhà nghỉ ngơi đi” Tấn Dương quyết tâm bước ra ngoài

“Quần áo lụa là...” lưu lại Thẩm Uyển mặt mũi tràn đầy nghi hoặc

Gặp Tấn Dương quay đầu bước đi, Thẩm Uyển vô lực ngồi trên ghế, vì cái gì không để ta đi...vì cái gì...

Tấn Dương lần này đi chính là một ngày....

Thẩm Uyển ngậm ngốc đứng chờ Tấn Dương ở cửa, trong lòng bất an ngày càng nhiều, đi qua đi lại bồi hồi

Khi nhìn thấy Tấn Dương tâm liền dễ xuống phân nửa, nhưng...động tác kia....làm cho Thẩm Uyển chìm đến đáy cốc

Nàng....là đang nhìn thấy cái gì...

Tấn Dương chủ động ôm lấy Tiết Suong.

Tấn Dương biết Thẩm Uyển đứng cách đó không xa, Tiết Suong cũng biết Thẩm Uyển đứng đó chỉ là Tấn Dương đưa lưng về phía Thẩm Uyển, Thẩm Uyển không nhìn thấy vẻ mặt của Tấn Dương

Tấn Dương mặt mũi tràn đầy nước mắt thống khổ đối với Tiết Suong nói “Van cầu người, giúp ta....”

Tiết Suong trong lòng cũng rất khổ sở khi diễn một hồi làm người khác đau lòng như vậy. Trong lòng thở dài thật sâu, làm sao lại làm khổ chính mình như thế chứ

Ngay khi Thẩm Uyên nhìn thấy Tiết Surong hôn lên môi Tấn Dương chỉ cảm thấy hô hấp không thuận, đồng tử phóng đại cực độ, quần áo lụa là....nàng làm sao lại không đẩy ra....

Nhìn cũng không nhìn được nữa, che miệng chạy vào phòng

Tiết Surong nhìn thấy Thẩm Uyên chạy đi liền ly khai khỏi môi Tấn Dương. Chỉ có nàng biết rõ lúc này Tấn Dương có bao nhiêu đau khổ....

“Đa tạ người” Tấn Dương che miệng, không để cho mình khóc thành tiếng

“Người...thế nào lại tự làm đau chính mình như vậy” Tiết Surong nhìn Tấn Dương thống khổ như vậy, tâm cũng co rúc theo'

“Không làm như vậy, nàng sẽ không rời ta đi. Đau dài không bằng đau ngắn. Như vậy đối với người nào đều tốt” Tấn Dương xoa xoa nước mắt “Hon nữa ta đã đáp ứng bà nội, bà nội cũng đã đồng ý không đến tìm Thẩm lão gia”

Cả ngày hôm nay Tấn Dương đều đem chuyện tình này kể qua với Tiết Surong một lần, mặc dù vừa mới bắt đầu nghe được Tấn dương là nữ rất khiếp sợ nhưng vẫn hâm mộ tình yêu của nàng cùng Thẩm Uyên

Tiết Surong tiếc hận thở dài một hơi, hai nữ tử yêu nhau nhất định là rất thống khổ, ngay cả người bình thường cũng không tiếp thụ được, huống chi cả hai đều có thân phận địa vị danh môn vọng tộc.

.

.

Buổi tối, Tấn Dương trở về, không nói hai lời liền nằm trên giường đưa lưng về phía Thẩm Uyên

Mà Thẩm Uyên cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nằm xuống, từ từ nhích lại gần, mặt áp vào lưng Tấn Dương, tay ôm chặt lấy eo Tấn Dương như bình thường ôm thật chặt Tấn Dương

Tấn Dương bị hành động này của Thẩm Uyên làm cho thiếu chút nữa khóc thành tiếng, liều mạng nhịn xuống nước mắt. Rõ ràng...rõ ràng người cái gì đều nhìn thấy được không phải sao? Vì cái gì...vì cái gì....người cái gì cũng không nói, còn như vậy, Uyên nhi....người muốn ta phải làm sao....

Ta phải làm sao, muốn ta phải làm sao bây giờ.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Yêu điên cuồng

Rõ ràng nàng để ý nhất, vì cái gì lại không nói gì, cái gì cũng không bày tỏ. Nàng chẳng những không có phản kích, ngược lại còn dụng tâm bao dung

Cả buổi tối này Tấn Dương đều đưa lưng về phía Thẩm Uyên, không xoay người mà Thẩm Uyên cứ như vậy di chuyển thân thể, sít sao ôm lấy lưng Tấn Dương. Tấn Dương nhích ra ngoài một chút, Thẩm Uyên cũng theo sát Tấn Dương cho đến khi Tấn Dương không còn chỗ để nhích liền bỏ cuộc, Thẩm Uyên giống như xà quấn quanh Tấn Dương, vòng tay ôm chặt ngang hông người kia. Hai người cả buổi tối không ai chớp mắt, an tĩnh dán nhau như vậy phân không ra, một buổi tối như vậy qua đi.

.

.

.

Ngày hôm sau, Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên vẫn ôm nàng không có ý muốn đứng lên, cứ như vậy tiếp tục ôm Tấn Dương. Nàng biết bản tính Thẩm Uyên chấp nhất cùng cố chấp, rốt cuộc Tấn Dương vẫn bị Thẩm Uyên đánh bại

Thẩm uyên nhìn thấy Tấn Dương muốn ngồi dậy cũng lập tức dậy

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên bộ dạng thấp thỏm cùng lo âu, trong tâm đau nhức không ngừng. Nhẹ giọng nói “Mau đứng lên đi, chúng ta hôm nay đi chơi”

Thẩm Uyên tựa hồ có chút không dám tin tưởng nhìn Tấn Dương, hôm qua....không phải đối với nàng rất lạnh nhạt sao

“Làm sao vậy?” Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên nhìn chằm chằm chính mình liền hỏi

Thẩm Uyên mắt hàm chứa lệ lắc đầu, cười nói “Không có gì” Thẩm Uyên len lén lau đi nước mắt, đứng lên.

Hai người giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, bắt đầu chuẩn bị ra ngoài du ngoạn. Dọc theo đường đi, Thẩm Uyên nói không nhiều lắm, yên lặng đi theo Tấn Dương. Tấn Dương đi tới chỗ nào nàng cũng đi theo tới chỗ đó, không hơn không kém cách nhau ba bước.

Trong kinh thành mọi người đều biết Tấn Dương, Tấn Dương vừa ra ngoài, tất cả đều rớt rít ầm núp. Tấn Dương nhìn thấy trên đường phố có người mua điều, vì vậy nói ra “Chúng ta giống như chưa cùng nhau thả điều, người có muốn chơi cái này không?”

Thẩm Uyên cao hứng nhìn gian hàng có rất nhiều điều đủ loại màu sắc

“Uyển nhi muốn cái nào?” Tấn Dương hỏi

“Chúng ta lấy cái này đi” Thẩm Uyên chỉ vào một con điều hình bướm bướm nói

Tấn Dương vỗ vỗ người bán hàng rong đang sợ núp dưới gian hàng nói “Chúng ta lấy cái này, đây là tiền của người”

“Không dám, không dám, thế tử....những thứ này người cầm đi đi, tiểu nhân không cần tiền” người bán hàng rong sợ hãi, không dám động đến tiền kia

“Nơi nào lại có người không cần tiền, đây là ta mua, người mau cầm tiền đi” Tấn Dương buồn bực nói

Thẩm Uyên nhìn thấy người bán hàng rong sợ đến mất hồn, chết cũng không chịu thu tiền, cười ra tiếng. Tiếp nhận tiền trong tay Tấn Dương, đặt ở trên gian hàng, cầm điều lôi kéo tay Tấn Dương đi “Quần áo lụa là, chúng ta đi thôi”

“Ân....”

Đi vào một địa phương trống trải, hai người bắt đầu thả điều, tại trên bãi cỏ người đuổi theo ta, hết thấy phiền não cùng ưu sầu đều không có, chỉ có vui vẻ cùng tốt đẹp.

Phóng xong điều, cả hai đi đến bên hồ tản bộ, từ đầu đến cuối hai người tay mười ngón đan xen

Thời gian từng phút từng giây chạy đi, đảo mắt đã đến ban đêm. Cả ngày hôm nay, Tấn Dương đều tỉ mỉ che chở ôn nhu săn sóc Thẩm Uyên, cho nàng nước, nàng nói nóng liền lau mồ hôi giúp, công nàng qua cầu, giúp nàng quạt, tốt đến làm cho người ngoài không ngừng hâm mộ, cũng làm cho Thẩm Uyên như sống trong mơ, chỉ sợ tỉnh mộng.....

“Buổi tối, chúng ta đi phóng đèn trời đi” Tấn Dương thay Thẩm Uyên lau mồ hôi nói

“Hảo, hiện tại còn chưa mua đèn đây”

“Đừng mua, chúng ta cùng nhau làm một cái đi” Tấn Dương nói

“Ân” Thẩm Uyên gật đầu nhẹ

Hai người trở về Tấn phủ, bắt đầu làm đèn trời. Lúc đang làm Tấn Dương đột nhiên “Ai u....”

“Làm sao vậy?” Thẩm Uyên thả giấy trong tay ra, lo lắng hỏi

“Không có, ta đau bụng, muốn đi nhà xí một chuyến”

“Người nha, mau đi đi”

Chờ Thẩm Uyên chuẩn bị toàn bộ đều xong cũng không thấy Tấn Dương trở lại, bắt đầu có chút bực bội đứng lên muốn ra ngoài tìm một chuyến thì Tấn Dương trở lại. Thẩm Uyên có chút bất mãn nói “Người đi nhà xí lại lâu như thế”

“Nương tử đại nhân, đây là chuyện thường tình có được hay không, chẳng lẽ nương tử đi nhà xí không cần thời gian sao?” Tấn Dương nói đùa

“Người....” Thẩm Uyên ghét bỏ đánh Tấn Dương một cái

“Nương tử đại nhân tha mạng, ta sai rồi” Tấn Dương cố làm ra vẻ thống khổ nói

“Còn nói”

“Hào hào, không nói, không nói, chúng ta đi phóng đèn a”

Tấn Dương mang theo Thẩm Uyên ra sau núi. Tấn Dương đốt đèn, trong nháy mắt đèn căng lên sáng rực rỡ “Ngươi còn nhớ lần đầu tiên chúng ta phóng đèn không?”

Thẩm Uyên cười một tiếng “Nhớ rõ”

“Vẫn như cũ” Tấn Dương từ trong lòng ngực lấy ra hai cây bút lông “Mau viết nguyện vọng”

Hai người viết nguyện vọng xong, nhìn nhau cười một tiếng

Tấn Dương hỏi “Ngươi viết cái gì, ta xem một chút”

Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương muốn đến xem nàng viết, vội vàng che lấy không để Tấn Dương xem

“Không cho ta xem thì thôi vậy. Hừ hừ” Tấn Dương xoay đầu đi

Đang chuẩn bị thả đèn, Tấn Dương che hai mắt Thẩm Uyên lại “Chờ một chút”

“Làm sao vậy?”

Tấn Dương làm thủ hiệu. “Tốt lắm, bây giờ ngươi phóng đi”

Đang lúc đèn trời bay lên không trung, trong đêm tối, xung quanh có rất nhiều đèn trời khác nhau cùng bay lên, theo hai cái của Tấn Dương cùng Thẩm Uyên bay về phương xa

Tại trong bầu trời đêm phảng phất như hàng nghìn vì sao lấp lánh, hiện đầy cả bầu trời đêm. Thẩm Uyên vui mừng nhìn lên không trung, khuôn mặt kinh ngạc. Tấn Dương từ phía sau ôm lấy Thẩm Uyên “Thích không?”

“Đây đều là ngươi chuẩn bị?”

“Àn, đây là lễ vật cho ngươi”

“Khi nào thì chuẩn bị? Ta như thế nào không biết, thật giống như sao trên trời, đẹp quá...” Thẩm Uyên tiếp tục si ngốc nhìn đèn trời bay càng ngày càng xa

Mà Tấn Dương lại đang si ngốc nhìn hình dáng khuynh thành của Thẩm Uyên, trong ánh mắt chứa đầy tình yêu lẫn áy náy, nhin xuống nước mắt “Ngươi thích không?”

“Thích, thật thích, đây là lễ vật tốt nhất ta nhận được” Thẩm Uyên tâm tình kích động vui vẻ nhìn Tấn Dương

“Ha ha, thích là tốt rồi” Tấn Dương nhìn đèn trời bay xa, trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng mọi nguyện vọng có thể thực hiện

Tấn Dương xoay người hôn lên môi Thẩm Uyên, kiên định cùng cuồng nhiệt. Nhanh chóng đưa lưỡi vào trong thăm dò Thẩm Uyên, đầu lưỡi cẩn thận mon trón trong miệng thu hết ngọt ngào, mềm mại ôn nhu dùng sức mút vào, Thẩm Uyên ôn nhu hôn trả lại. Hai người đầu lưỡi khẽ khơi mào đối phương, Tấn Dương đem lưỡi cuốn lấy lưỡi Thẩm Uyên, bá đạo hôn lấy.

Vốn đơn giản hôn môi, trong nháy mắt càng ngày càng không khống chế nổi, ngón tay chạy tại bên hông Thẩm Uyên, từ từ thăm dò vào bên trong.

Thẩm Uyên cảm nhận được bàn tay tham lam của Tấn Dương, lấy lại một điểm lí trí, mặt đỏ ửng vội vàng ngăn cản nói “Quần áo lụa là....đừng ở chỗ này...”

Hoàn hảo đang là buổi tối, nếu không để người khác nhìn thấy...Tấn Dương nhin xuống trong lòng nóng rang, lôi kéo Thẩm Uyên hướng trong phòng đi tới

Vừa mới tiến đến cửa phòng đóng kín cửa, Tấn Dương liền đặt lên thân thể mềm mại, cúi đầu tìm đôi môi nhỏ nhắn, bá đạo dùng đầu lưỡi cạy ra, dò xét thật sâu vào miệng Thẩm Uyên

Tấn Dương khẽ chống lên cơ thể, một bàn tay không ngừng cách quần áo Thẩm Uyên di động, tay còn lại thăm dò vào nội y, bắt đầu cời bỏ y phục.

Thẩm Uyên chưa bao giờ thấy qua Tấn Dương gấp gấp như thế, giống như ác lang vỗ môi vội vàng tìm kiếm, thăm dò người bên dưới, có chút không giống Tấn Dương bình thường. Rất nhanh y phục trên người Thẩm Uyên còn nhiều, Tấn Dương mon trón trên xương quai xanh, lướt qua đầu vai mượt mà, khép lại đôi môi tại ngực cao mềm mại của Thẩm Uyên, tham lam xoa nắn lấy. Thẩm Uyên có chút không hiểu được Tấn Dương hiện tại, bắt đầu nhẹ nhàng giãy dụa, Tấn Dương lại càng nhanh chóng bá đạo quấn chặt lấy thân thể nàng, đưa tay kéo Thẩm Uyên sát sao thân thể nàng. Áp xuống, hai người không lưu chút khe hở dán lấy nhau.

Phảng phất giống như Tấn Dương có chuyện gì rất gấp gáp, Tấn Dương nhanh chóng giật y phục cuối cùng trên người Thẩm Uyên ra, nhìn thân thể trắng muốt mềm mại, đường cong phập phồng, Tấn Dương không do dự kéo cái yếm ra, mở ra đôi môi ngậm lấy cái đỉnh đỏ búng kia. Một tay còn lại bao

trùm khối trắng noãn mềm mại.

“Àn...” Tấn Dương hơi dùng lực làm cho Thẩm Uyên có chút đau, cần môi không để cho âm thanh tràn ra

“Uyển nhi, ta muốn ngươi, hiện tại ta muốn ngươi” Tay kia nhanh chóng chuyển hướng dưới bụng Thẩm Uyên tiến đến, tìm được chỗ kia mềm mại Tấn Dương dùng sức nhanh chóng vào trong thăm dò cơ thể Thẩm Uyên

“A~ đau...” Tấn Dương vẫn cảm thấy chưa đủ, tiếp tục tiến sâu vào trong, làm cho nơi ướt át của Thẩm Uyên nhanh chóng bị xâm chiếm, Thẩm Uyên đau nhăn mày lại

Tấn Dương nghe Thẩm Uyên la to đau, mới phát hiện mình quá mức nóng lòng, trong cơ thể cứng ngắc kia không dám động, nghĩ phải rời khỏi cơ thể Thẩm Uyên, lại bị Thẩm Uyên ngăn lại “Không cần, ta không sao”

Tấn Dương không còn gấp rút nữa, bắt đầu tĩnh tế an ủi Thẩm Uyên. Da thịt nhẵn nhụi dán chặt lấy, Tấn Dương ôn nhu hôn môi Thẩm Uyên, tìm kiếm điểm mẫn cảm của Thẩm Uyên.

Đợi đến lúc cảm giác Thẩm Uyên đã đủ ướt, Tấn Dương bắt đầu trong cơ thể Thẩm Uyên hoạt động, cảm giác được ngón tay bên trong đã bị sít sao vậy lấy, theo động tác của nàng có quy luật co rúc nhanh. Tấn Dương thật sâu hôn Thẩm Uyên, thân thể hai người sít sao kết hợp

“Àn....um

“ dần dần thanh âm yêu kiều của Thẩm Uyên ngày càng vang vọng khắp phòng, theo nhiệt độ lên cao, Tấn Dương nhanh hơn động tác

Rốt cuộc Thẩm Uyên hét lên một tiếng~

Nhưng Tấn Dương vẫn không ngừng tay, tiếp tục dò xét bên trong Thẩm Uyên, thậm chí còn cho thêm một ngón tay vào. Thẩm Uyên tóc xõa dài, kiêu diễm động lòng người, làm cho Tấn Dương nhịn không được hôn lên đôi môi mê người kia.

Tấn Dương một đường mút hôn, từ môi xuống cổ. Lại hôn đến đường xương quai xanh hoàn mỹ trắng nõn, rồi lại hôn lên đỉnh núi xinh đẹp kia, dưới bụng Tấn Dương thật sâu dò xét vào.

“Um~~” Thẩm Uyên cong người lên, người uốn éo theo động tác của Tấn Dương. Thẩm Uyên cảm giác mình có chút choáng váng, theo động tác của Tấn Dương giống như ngồi trên thuyền, cao thấp phập phồng...

“Ta...đủ rồi...quần áo lụa là...A~” Thẩm Uyên có chút không chịu nổi, thêm một lần đã thấm mệt

“Không đủ, không đủ” Tấn Dương giống như không ăn no, một lần nữa hướng Thẩm Uyên đòi hỏi muốn đem nàng ăn sạch sẽ

Lại một lần nữa “đại chiến” làm cho Thẩm Uyên níu ga giường cũng không có khí lực, đây đã lần thứ ba. Nhìn Tấn Dương tinh lực mười phần, tiếp tục trên người mình “làm việc” Thẩm Uyên mệt mỏi nói không ra lời, chẳng biết tại sao hôm nay Tấn Dương điên cuồng như thế

Nhìn Thẩm Uyên trên mặt ửng đỏ, thân thể bất lực run rẩy, thậm chí lần này còn co rúc rất nhanh. Tấn Dương tĩnh tế hôn hít không sót chỗ nào, từ từ di chuyển đến bụng rồi rùng rậm dày đặc kia, nhẹ nhàng hôn lên đóa hoa hồng đào xinh đẹp

“A~ dừng...” một loại sung sướng không ngừng tiến đến làm cho Thẩm Uyên không kịp phản ứng, truyền từ từ đến toàn thân. Thẩm Uyên sắp hít thở không thông. Chỉ cảm thấy địa phương mềm yếu kia muốn co quắp đến xấu hổ

Lưỡi Tấn Dương như nguồn điện làm cho cả người Thẩm Uyên như tan chảy. Nàng không biết nàng có thể duy trì bao lâu...

Không biết Tấn Dương muốn bao nhiêu lần nữa, Thẩm Uyên chỉ cảm thấy mí mắt mệt mỏi đến không mở được nữa, không còn nữa điểm khí lực, trầm trầm ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đế Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ly thương

Ngoài cửa phía tây không có những vì sao đêm, trăng rằm treo cành sao chiếu vào mặt hồ giống như bể ngọc lập lòe, chung quanh chỉ có tiếng ếch kêu,

không cho ban đêm quá mức tĩnh lặng

Trong phòng mượn ánh trăng Tấn Dương mặt mũi tràn đầy nhu tình nhìn người gồi trong lòng nàng ngủ say.

Nhìn xem khuôn mặt trắng hồng, đôi môi như anh đào đỏ thắm. Tấn Dương nhìn không được vươn tay vuốt ve khuôn mặt khuynh thành, khẽ mở đôi môi “Uyển nhi, ngươi phải ăn cơm đúng giờ, buổi tối khí trời lạnh cần đắp kỹ chăn mền. Đọc sách không nên nhìn cả ngày, mắt sẽ không tốt. Gặp phải chuyện phiền lòng không cần ngồi đánh đàn rất dễ làm bị thương ngón tay, ngươi cần phải ra ngoài hít thở không khí không thể ngậm ngốc trong sân, ra ngoài đối với cơ thể rất tốt....”

Một giọt nước mắt theo khóe mắt rơi xuống rơi xuống người bên dưới, Tấn Dương lo lắng Thẩm Uyển tỉnh lại vội vàng xoa xoa nước mắt. Cũng may Thẩm Uyển thực tại quá mệt mỏi, ngủ say không có dấu hiệu tỉnh dậy, hô hấp đều đều như trẻ con ngủ say.

Nhìn Thẩm Uyển một hồi, không ở đây do dự, cắn răng thu hồi tay đặt sau đầu Thẩm Uyển “Không có ta ngươi nhất định sẽ hạnh phúc” nhắm mắt lại, hôn nhẹ nhàng lên môi đỏ mọng, khóe mắt rơi đầy nước mắt.

.

.

Sáng sớm, lão thái quân hai tay cầm phong thư ai đó đã đặt đầu giường, nét mặt già nua đầy nước mắt

Bà nội...

Thực xin lỗi, Dương nhi cô phụ kì vọng của bà nội, Dương nhi biết rõ bà nội làm hết thảy cũng vì Dương nhi, cho nên Dương nhi không trách bà nội. Bà nội đối với Dương nhi như biển rộng bao dung, mà Uyển nhi với Dương nhi như lửa ấm áp chân tâm. Ta không muốn tổn thương Thẩm Uyển, cũng không muốn bà nội lo lắng cho Dương nhi. Càng không biết phải đối mặt với bà nội cùng Thẩm Uyển thế nào.

Cho nên Dương nhi quyết định đi, đi đến một địa phương xa lạ an tĩnh sống những ngày tháng còn lại. Bà nội không cần tìm ta, nếu quả thật người muốn tốt cho Dương nhi nên để cho Dương nhi an tĩnh sống đi. Bà nội không cần tự trách, tất cả đều là lựa chọn của Dương nhi, tạ ơn bà nội đã yêu thương Dương nhi mười chín năm qua, tha thứ Dương nhi mềm yếu cùng bất hiểu. Thành người trước đừng nói với Thẩm Uyển là ta đã đi rồi, đợi đến khi nàng về Thẩm gia hẳn nói cho nàng biết, đại ca đã đáp ứng ta sẽ cùng nàng trở về. Bà nội cùng Thẩm Uyển có đại ca săn sóc, Dương nhi cũng yên tâm. Có lẽ làm cho mọi chuyện trở lại nơi bắt đầu mới là lựa chọn tốt nhất, coi như Dương nhi chưa từng được sinh ra đi.

Đứa cháu bất hiếu: Tấn Dương

“Dương nhi, Dương nhi....làm sao ngươi cứ như vậy mà đi...làm sao ngươi ngốc như vậy” lão thái quân đánh vào ngực chính mình, là nàng bức đứa cháu nàng thương yêu nhất vào đường cùng, Dương nhi...sẽ không trở về nữa....

.

.

Sắp đến buổi trưa, Thẩm Uyển rốt cục đã tỉnh lại, chỉ là hôm qua quá mệt mỏi, không muốn mở mắt ra. Nghĩ Tấn Dương vẫn còn chưa dậy, giống như làm nũng đưa tay muốn ôm Tấn Dương, lại phát hiện vị trí bên cạnh trống không...

Thẩm Uyển sợ hãi mở hai mắt ra, vén chăn lên, xác thực là hoàn toàn trống không

Bốn phía thật chỉnh tề, ngay cả xiêm y đêm hôm qua bị Tấn Dương xé nát cũng đổi thành sạch sẽ chỉnh tề bày bên cạnh nàng. Trên giá không có một món y phục nào của Tấn Dương, lập tức Thẩm Uyển cảm thấy có một tia dự cảm xấu

Vậy...có lẽ quần áo lụa là đi săn sóc bà nội cũng không chừng

Ôm tia hy vọng này vội vàng mặc quần áo vào, bắt chấp đau đớn, cắn chặt răng chạy một đường tới gian phòng lão thái quân

Lão thái quân nhìn thấy Thẩm Uyển chạy đến vội vàng lau vết nước mắt, hơi giận nói “Sao chẳng biết lễ nghi như thế?”

Thẩm Uyển giật mình vừa rồi chạy quá nhanh đã quên mất lễ nghi, vội vàng chỉnh lại quần áo không chỉnh tề bình tĩnh tâm tình một tý, khom người làm động tác chuẩn nhất “Uyển nhi, thỉnh an bà nội”

Lão thái quân âm thầm than một tiếng “Đứng lên đi”

“Tạ bà nội” Thẩm Uyển đứng lên ngay lập tức nhìn bốn phía thăm dò có Tấn Dương hay không

Lão thái quân biết rõ Thẩm Uyển là đang tìm Tấn Dương “Không cần tìm, Dương nhi không có ở đây”

“Không...không có ở đây sao?” Thẩm Uyển cả kinh, tâm khẽ co rúc, lòng bàn tay khăn trương xuất mồ hôi “Bà nội có biết Tấn Dương đi đâu không?”

“Dương nhi nàng.....nàng trở về Thẩm phủ” lão thái quân nói

“Trở về Thẩm phủ???”

“Ân, Dương nhi sáng sớm đã đến thỉnh an ta nói muốn trở về Thẩm phủ một chuyến, cho nên ngươi cũng mau trở về đi”

Thẩm Uyển không nhìn thấy vẻ mặt lão thái quân, có chút nghi ngờ “Tân Dương phải về Thẩm phủ vì sao không gọi ta đi cùng?”

“Ngươi chưa tỉnh năng không đành lòng gọi ngươi dậy nên đã đi trước”

“Năng không đánh thức ta, lại...”

“Ngươi ở đâu lại nhiều vấn đề như vậy! Ngươi chính là đang chất vấn lão nhân gia à?” Lão thái quân biết rõ Thẩm Uyển cực kì thông minh, chỉ sợ hỏi đi hỏi lại sẽ lộ ra chân tướng, làm bộ cả giận nói “Sớm biết như vậy, ta liền làm cho Dương nhi vĩnh viễn ở nhà không trở về Thẩm phủ”

Thẩm Uyển gặp lão thái quân tức giận còn nói không để Tân Dương trở về Thẩm phủ, vội vàng cúi đầu bồi tội “Uyển nhi biết sai”

“Dương nhi đã trở về, ngươi cũng mau về Thẩm phủ đi, hôm nay hãy lên đường, ta sẽ cho Tấn Diệu cùng ngươi trở về”

“Bà nội, không cần, có thể gọi người khác” Thẩm Uyển có chút kinh ngạc, vì sao phải để nàng đi cùng Tấn Diệu trở về

“Để cho Tấn Diệu cùng ngươi trở về đi”

Thẩm Uyển gặp lão thái quân cứng rắn mệnh lệnh, cắn cắn môi khom người “Vâng...” Mặc kệ ai cùng nàng trở về cũng giống nhau, lòng nàng chỉ hướng về Tân Dương

Dùng tốc độ nhanh nhất thu thập quần áo, Tấn Diệu ở ngoài cửa xe ngựa chờ Thẩm Uyển

Thẩm Uyển từ trong đi ra nhìn Tấn Diệu khom người “Làm phiền đại ca” giữ khoảng cách nhất định với Tấn Diệu

Tấn Diệu không dám nhìn Thẩm Uyển hướng mình làm lễ cùng giữ khoảng cách “Nhanh lên xe đi”

Hắn không biết đối mặt Thẩm Uyển như thế nào, hắn hết thảy mọi chuyện đều biết, hôm qua Tân Dương đến tìm hắn hỏi có phải hay không còn yêu Thẩm Uyển, lúc ấy Tấn Diệu cho rằng Tân Dương lo lắng cho mình liền vội vàng lác đầu làm cho nàng yên tâm

Nhưng Tân Dương lại nói cho hắn biết, nàng phải đi, nói cái gì nàng không thể cho Thẩm Uyển hạnh phúc, sau này chỉ làm Thẩm Uyển thống khổ. Lúc Tấn Diệu nghe Tân Dương nói lời kia, tức giận chỉ muốn cho nàng một quyền. Nhưng nàng là nhị đệ của hắn hơn nữa trong nội tâm Thẩm Uyển chỉ có Tân Dương, hắn mới cam nguyện rút khỏi

Người này sao lại không có trách nhiệm như thế, chẳng lẽ Nhị đệ vẫn còn bản chất con nhà giàu, thay đổi thất thường, dự định cô phụ Thẩm Uyển, lúc quá tức giận túm lấy cổ áo Tân Dương dự định cho Nhị đệ hắn yêu thương một quyền, muốn đem nàng đánh cho tỉnh. Nhưng lúc ấy Tân Dương thống khổ nhắm mắt lại nói một câu kinh động trời đất “Ta là nữ nhân”

Bốn chữ kia làm Tấn Diệu ngẩn ngơ. Tân Dương mặt mũi tràn đầy nước mắt hỏi Tấn Diệu “Bởi vì ta là nữ nhân cho nên không thể cho nàng hạnh phúc, có phải hay không?”

Một câu hỏi ngược lại, Tấn Diệu á khẩu không trả lời được, hắn phải trả lời nàng thế nào đây, hắn thực sự nghĩ Tân Dương sẽ mang đến hạnh phúc cho Thẩm Uyển nhưng một nữ nhân sao có thể mang đến hạnh phúc cho nữ nhân khác đây, nơi này....sao các nàng có thể ở cùng một chỗ đây. Tại sao có thể.....

Cuối cùng Tấn Diệu không trả lời vấn đề “Ta hiểu được” Tấn Diệu miễn cưỡng cười một cái, nụ cười kia có chút tự giễu “Đại ca cũng nghĩ như vậy”

Thực xin lỗi, Tân Dương, nếu như...nếu như ngươi là nam tử, đại ca toàn tâm toàn ý chúc phúc cho ngươi, nhưng...ngươi yên tâm đi, hạnh phúc Thẩm Uyển cứ giao cho đại ca....

“Đại ca, ngươi phải đối xử thật tốt với Thẩm Uyển, ta ở phương xa yên lặng chúc phúc cho các ngươi” đây là câu cuối cùng Tân Dương nói

Một bóng hình xinh đẹp đứng từ xa nhìn theo bóng xe ngựa dần khuất, Tiết Suồng không biết tâm tình mình như thế nào, Tân Dương lúc đi đều đã dặn dò tốt, vụ án phụ thân cùng cuộc sống của nàng cùng mười mười sau này. Chỉ cảm thấy lòng có chút nặng, có chút đau, vì Tân Dương hay vì nàng? Không biết được, lẽ không tự chủ được rơi xuống

.

.

.

Tân Dương theo sông ngòi đi thuyền cả một đêm, trong lúc này hồng quang làm Tân Dương lóa mắt, Tân Dương nhắm mắt lại, đã là buổi trưa rồi sao. Nàng không biết mình đang tới nơi nào, dù sao nàng đã đem theo mấy ngày lương khô. Dừng ở nơi nào nàng sẽ an cư nơi đó

Lúc này bầu trời có chút mơ hồ, trong tầm mắt hiện lên bóng hình xinh đẹp của Thẩm Uyển làm Tân Dương rối loạn, đắm chìm trong ảo tưởng trước mắt, khung cảnh bị một tầng sương mù vây kín. Không biết ai trên bờ hát một khúc ly biệt, Tân Dương run rẩy. Một khúc kết thúc, đang kinh ngạc vì sao khắp mặt đều là nước mắt, chảy đến hai bên tai.

Tân Dương vuốt mắt phát đầu “Không phải đã nói không được khóc sao, thật vô dụng a”

Đúng vậy, chính mình vốn là vô dụng, vốn chính là cái con nhà giàu, ngoại trừ mềm yếu cùng trốn tránh, chính mình còn biết cái gì.....

Một khúc ly biệt, mẫn Ly Thương....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuyện thương

Tại trên đường trở về, Thẩm Uyển liên tục thúc giục đánh ngựa nhanh chóng về Dương Châu. Không đợi xe dừng hẳn Thẩm Uyển nhảy xuống xe, Tân Diệu thấy thế vội vàng nhảy xuống xe đỡ lấy Thẩm Uyển

Thẩm Uyển vừa vào cửa đã la to “Quần áo lụa là?....quần áo lụa là....”

Người làm nhìn thấy tiểu thư đã trở lại, lập tức cao hứng. Nghiễn nhi nghe thấy âm thanh Thẩm Uyển vội vàng chạy ra. Nhìn thấy Thẩm Uyển hưng phấn kêu một tiếng “Tiểu thư!”

“Nghiễn nhi” Thẩm Uyển gặp Nghiễn nhi liền vội vàng hỏi “Nghiễn nhi, quần áo lụa là đâu? Nàng ở nơi nào?”

Nghiễn nhi sững sờ “Cô gia? Tiểu thư không phải cùng cô gia hồi phủ Tướng quân sao?”

“Đúng là hồi phủ tướng quân...” Thẩm Uyển bối rối cầm lấy tay Nghiễn nhi nói “Nhưng...nhưng nàng đã trở về trước, nàng không nói cho ta biết đã tự trở về, người không nhìn thấy nàng sao?”

Nghiễn nhi thành thực nói “Không có a, Nghiễn nhi liên tục ở trong phủ cũng không nhìn thấy cô gia trở lại”

“Không thể nào!!!” Thẩm Uyển kiên định không tin “Nàng không thể nào vẫn chưa đến”

“Thẩm....Thẩm cô nương, kỳ thật Nhị đệ....nàng....” Tân Diệu nghĩ muốn nói cho Thẩm Uyển biết

Nhưng Thẩm Uyển vẫn không để ý đến Tân Diệu, đi đến hậu viện tìm kiếm, vừa đi vừa gọi tên Tân Dương, vội vã đi tìm khắp nơi trong phủ.

“Tiểu thư” người làm gặp Thẩm Uyển bối rối chạy khắp nơi, lo lắng tiểu thư váy dài bị trượt chân, vội vàng chạy theo sau

Cả Thẩm phủ, đều bị Thẩm Uyển ảnh hưởng, nguyên vốn không nghĩ cô gia ở trong phủ, tuy nhiên cũng đi theo Thẩm Uyển hô tên cô gia, hy vọng cô gia thật sự ở trong phủ. Từ phòng này sang phòng khác, từ khu này đến khu khác, Thẩm phủ mặc dù so ra vẫn kém hoàng cung nhưng tìm một người không phải chuyện dễ dàng, giăng co một hồi lâu, Thẩm Uyển đã thấm mệt, người làm theo sau cũng thở hồng hộc, nhưng Thẩm Uyển vẫn không bỏ cuộc tiếp tục chạy tìm Tân Dương

Tân Diệu đi phía sau nhìn thấy Thẩm Uyển sắc mặt trắng bệch, nhìn không được nữa liền ngăn cản Thẩm Uyển “Đừng tìm nữa”

“Tránh ra!!!!” lúc này không còn hòa khí cùng lễ phép, Thẩm Uyển trong lòng chỉ có ý nghĩ là nhất định phải tìm được Tân Dương

“Người đừng tìm nữa”

Thẩm Uyển không hề cùng Tân Diệu nhiều lời liền đẩy Tân Diệu ra

“Không cần tìm nữa!!!” Tân Diệu hét lớn “Người sẽ không tìm được nàng”

“Làm sao người biết không được, nàng nói nàng đã trở về Thẩm phủ” Thẩm Uyển kiên định nói

“Nàng, căn bản không có ở đây, nàng đi.....nàng đã đi rồi”

“Đi?!! Đây...là ý gì?” Thẩm Uyên nhìn Tân Diệu

“Chính là vĩnh viễn không xuất hiện nữa”

“Ngươi nói vậy!!!!!!” Thẩm Uyên hét lớn

“Ta không nói vậy, Tân Dương nàng đã đi, nàng nói vĩnh viễn sẽ không trở về”

“Ta không nghe, không nghe. Ngươi gạt ta, gạt ta” Thẩm Uyên bịt lấy tai, tâm tình rất kích động

Tân Diệu muốn Thẩm Uyên đối mặt với chuyện này, cầm lấy hai vai Thẩm Uyên hô “Nàng vĩnh viễn sẽ không trở về, nàng nói nàng muốn một cuộc sống yên ổn, cho nên nàng đi, nàng đã đi rồi”

“Câm miệng, ngươi đừng nói nữa” Thẩm Uyên hét lớn đẩy Tân Diệu ra

“Nàng chính miệng nói với ta, nàng.....”

Chát-----

“Tiểu thư....”

Mọi người hít sâu một hơi nhìn về phía nam tử vừa nhận cái tát, Tân Diệu chỉ cảm thấy má trái đau rất

“Ngươi gạt ta, nàng đã nói muốn cùng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ” Thẩm Uyên si ngốc nói

Tân Diệu không nói gì, nhìn Thẩm Uyên lệ rơi không ngừng, Tân Diệu đau lòng nói không ra lời

Đột nhiên Thẩm Uyên ngẩng đầu lên kiên định nói “Không, nàng sẽ trở lại”

Sau đó nổi điên tiếp tục tìm kiếm Tân Dương

“Ta bây giờ trở về phòng, chờ nàng trở lại”

Tân Diệu đi theo Thẩm Uyên “Ta đã nói rồi, nàng sẽ không trở về”

“Nàng sẽ trở lại, sẽ trở lại”

“Nàng từ thư cũng đã ký” Tân Diệu xuất ra từ thư Tân Dương đã ký

“Không...không...” Thẩm Uyên nhìn từ thư trong tay Tân Diệu, dùng sức lắc đầu

Tân Diệu cầm từ thư tiến lên vài bước “Nàng nói nàng không cho ngươi được hạnh phúc, nàng sau khi rời đi ngươi mới chân chính có được hạnh phúc”

“Không...” Thẩm Uyên nhìn Tân Diệu cầm từ thư từ từ tiến về phía nàng, đôi mắt phóng đại, khuôn mặt sợ hãi lui về sau

“Nhị đệ, nàng....nàng đã nói thân phận chính mình cho ta biết, nàng nói nàng không thể cho ngươi hạnh phúc, thế nhưng ta có thể....”

Tân Diệu nhìn Thẩm Uyên tâm tình kích động nhìn hấn, không yên tâm nhìn Thẩm Uyên vài lần sau liền ra ngoài

“Tiểu thư....” Nghiễn Nhi lo lắng tiểu thư nhà mình, Tân Diệu đi ra nàng vội vàng đi vào, dưới đất mảnh vỡ bình sứ văng khắp nơi, nhìn thấy tiểu thư núp ở một góc phòng ôm hai chân gục đầu, hai vai không ngừng run rẩy

“Tiểu thư, ngươi đây là, đây là thế nào?” Mau đứng lên, trên mặt đất đều là mảnh vụn” Nghiễn Nhi dìu Thẩm Uyên ngồi dưới đất lên

Thẩm Uyên lại không động....

Nghiễn Nhi thấy Thẩm Uyên không có ý đứng lên, đành trước tiên quét mảnh vụn dưới đất tránh cho tiểu thư bị cát vào người

Một lúc sau, Thẩm Uyên ngẩng đầu lên, mặt tràn đầy nước mắt, hai mắt sưng đỏ nhìn Nghiễn Nhi, đột nhiên cười cười “Quần áo lụa là, Tân Dương, nàng....nàng không quan tâm ta nữa...”

“Làm sao lại như vậy....”

“Nàng tại sao lại không quan tâm ta, tại sao có thể bỏ ta” Thẩm Uyên cười vài tiếng, cúi đầu lẩm bẩm nói “Nàng đã nói vĩnh viễn muốn cùng ta ở cùng một chỗ, như thế nào lại đem ta bỏ đây”

“Tiểu thư” Nghiễn nhi gặp tiểu thư nhà mình có chút si ngốc, vì Thẩm Uyển đau lòng

“Ngươi đi ra ngoài đi, không nên quấy rầy ta” Thẩm Uyển không nhìn Nghiễn nhi nói

“Tiểu thư....”

“Van cầu ngươi đi ra ngoài đi” Thẩm Uyển không có khí lực nói, lại một lần nữa gục đầu vào hai chân

Nghiễn nhi đau lòng đi ra ngoài. Đóng cửa lại..

Thẩm Uyển nhìn thấy Nghiễn nhi đã đi ra ngoài, nước mắt lại một lần nữa tràn ra, lâm lâm lâu lâu “Ngươi đã nói vĩnh viễn muốn cùng ta một chỗ, tại sao lại bỏ rơi ta, tại sao lại bỏ ta. Tại sao có thể....”

.

.

Tần Dương theo sông ngòi trôi theo hướng phương xa, cho đến khi Tần Dương chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là một rừng hoa đào rộng lớn. Theo sông ngòi tiếp tục chạy, đường dần dần biến thành hẹp, cho đến khi chạy đến một nơi hai bên bờ sông từng dãy nhà chỉnh tề, người xung quanh đều mặc y phục dân tộc, Tần Dương mở to mắt nhìn một lần, mà người nơi này cũng đánh giá Tần Dương, nơi này chưa từng có ngoại nhân đến....

Lúc Tần Dương cập bờ, nhìn xem nơi này đẹp như tranh, chẳng lẽ ta đã đến chốn đảo nguyên rồi???

Dân bản xứ lúc nhìn thấy Tần Dương đều thả việc đang làm trong tay xuống, giống như xem qua vật lạ. Tần Dương bị ánh mắt bốn phía nhìn có chút không tự nhiên, lúng túng đối với người chung quanh cười cười gật đầu nhẹ

Không lâu sau một lão nhân lớn tuổi đi tới, Tần Dương nghe thấy bọn họ gọi hắn là trưởng lão cũng gọi theo “Vị trưởng lão này, tại hạ là người lang thang, theo sông ngòi đi đến đây”

Trưởng lão vuốt vuốt chòm râu bạc phơ “Nguyên lai là như vậy, nơi này vốn ngăn cách bên ngoài, có rất ít ngoại nhân đến, như vậy cũng là có duyên, vậy thì mời thiếu hiệp tạm ở nơi này đi”

“Đa tạ trưởng lão” Tần Dương nói lời cảm tạ, xem ra nơi này nàng có thể sống an tĩnh qua ngày

Mọi người nghe trưởng lão đã đáp ứng, rồi rít nhiệt tình muốn mời Tần Dương đến nhà mình làm khách

.

.

Thẩm phủ----

Nghiễn nhi liều mạng gõ cửa gian phòng Thẩm Uyển “Tiểu thư, tiểu thư, ngươi đừng dọa Nghiễn nhi, mau mở cửa a, mau mở cửa”

“Nghiễn nhi ngươi làm sao vậy?”

Nghiễn nhi nhanh sắp khóc “Tiểu thư tự giam mình trong phòng hai ngày hai đêm, cái gì cũng không ăn. Vừa mới bắt đầu còn đáp ta vài tiếng, ta cho rằng tiểu thư quá mức thương tâm nên không cảm thấy đói, nhưng bây giờ đã qua hai ngày, tiểu thư cái gì cũng không ăn, tiểu thư thật sự sẽ xảy ra chuyện....”

“Cái gì?!!!! Tiểu thư giam mình đã hai ngày rồi sao?” Gia đình nghe xong cũng theo Nghiễn nhi gõ cửa

Bên trong không có động tĩnh gì, cũng không có người trả lời, một mảnh yên lặng. Nghiễn nhi lòng nóng như lửa đốt....

Tần Diệu sau khi nghe nói vội vàng chạy tới, hắn hai ngày qua sợ Thẩm Uyển kích động khi nhìn thấy hắn mới không đến tìm nàng. Kết quả Thẩm Uyển nhốt mình trong phòng hai ngày không ăn không uống “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tân thế tử, tiểu thư nói không muốn ai quấy rầy, sau đó liền tự giam mình trong phòng hai ngày” Nghiễn nhi khóc nức nở

Tần Diệu đi tới cửa “Thẩm Uyển, mở cửa, mở cửa”

“.....”

“Mở cửa a, Thẩm Uyển....”

“Cửa sổ đâu? Nơi nào có cửa sổ?” Tần Diệu hô lớn

“Cửa sổ cũng bị tiểu thư khóa trái”

“Chết tiệt” Tấn Diệu mắng một tiếng, lo lắng Thẩm Uyên bên trong xảy ra chuyện, không do dự nữa, một cước đá văng cửa phòng...

“Thẩm...”

Mọi người theo sau đi vào nhìn thấy Thẩm Uyên mặt không cảm xúc ngồi ở đấy....

“Thẩm...ngươi...ngươi...” Tấn Diệu kinh hãi, mở to hai mắt nhìn Thẩm Uyên, ngón tay chỉ vào nàng có chút run run

Thẩm Uyên không đáp lại, ánh mắt không hề có tiêu cự

Nghiến nghi che miệng, không để cho tiếng khóc tràn ra. Nhìn tiểu thư nhà mình, đau lòng lệ rơi “Tiểu...tiểu thư...” tiểu thư thế nhưng hai bên tóc mai đều bạc trắng trong một đêm

Đây là quá thương tâm, trong lòng có bao nhiêu đau mới làm cho người ta trong một đêm tóc liền bạc trắng...

Chỉ vì một chữ tình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tương tư

Thẩm Uyên không để ý đến mọi người, yên tĩnh ngồi đấy giống như không khí không tồn tại

Trâm trên tóc không biết thế nào buông lỏng, rơi xuống tóc đen tán ra, rủ xuống, gió nhẹ thổi, thổi lên hai bên tóc mai bạc trắng kìa, kiều diễm như Tu La yêu nghiệt, chỉ là khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành trắng bệch, trống rỗng không gọn sóng, cả người sức sống đều bị lấy hết, rất yên tĩnh núp trong góc tường, hai tay vây quanh chân, thân thể có chút run run.

Nghe được tiếng trâm cài rơi xuống đất, đôi mắt khẽ có tia tiêu cự, lẳng lặng nhìn ngọc trâm...

“Uyển nhi, nương tử đại nhân, ta có lễ vật cho ngươi a” Tấn Dương hưng phấn chạy đến trước mặt Thẩm Uyên nói

“Là cái gì a?” Thẩm Uyên buồn cười nhìn bộ dạng giống hài tử của Tấn Dương

“Đây, đây, đây....” Tấn Dương xuất trong người ra ngọc trâm

“Nha, đây không phải là hôm nay đi phò ngọ nhìn thấy sao?”

“Đáp đúng, ta thấy ngươi xem qua nó vài lần, luyến tiếc không bỏ xuống cho nên mua cho ngươi, như thế nào, tướng công nhà ngươi lợi hại không?”

“Nhưng là...nó chẳng phải đã bị người khác mua rồi sao? Ngươi không phải là lại dùng thân phận con nhà giàu đi đoạt lại đấy chứ? Như vậy không tốt, ta không cần, mau trả lại”

“Không có a, ta là đi van cầu người kia nửa ngày nàng mới bán lại cho ta” Tấn Dương bĩu môi nói

“Quần áo lụa là...” Một thế tử thân phận cao quý như thế lại đi cầu xin người khác, điều này làm cho Thẩm Uyên có nhiều cảm động “Ngươi thật tốt”

“Hắc hắc...Ngươi là nương tử của ta, ta dĩ nhiên đối tốt với ngươi”

Nhìn xem ngọc trâm trên mặt đất, nhớ tới lúc Tấn Dương tặng nàng, có chút ý thức ngọc trâm lên nắm thật chặt trong lòng bàn tay. Cánh môi lầm bầm nói

“Quần áo lụa là, ngươi nói sẽ đối tốt với ta”

“Quần áo lụa là, ta lạnh quá, nhớ ngươi ôm ta”

“Quần áo lụa là, ta thật khó chịu, khó chịu đến sắp hít thở không thông”

Nghiễn nho đáy lòng dâng lên sợ hãi, tiểu thư...sao lại ra nông nổi như vậy. Nghiễn nhi bước ra đi vài bước đến gần Thẩm Uyên “Tiểu thư, đừng dọa Nghiễn nhi, tiểu thư...”

“Quần áo lụa là, đừng bỏ rơi ta, đừng bỏ ta....” Thanh âm rất nhẹ, lại làm cho người nghe sợ, rất tuyệt vọng, rất bi thương, giống như đau đến tận xương tủy, đau đến làm cho người ta không đành lòng nhìn.

Thẩm Uyên như đứa trẻ bị vứt bỏ, yếu ớt, hai tròng mắt trống rỗng, si ngốc, cánh môi không ngừng run rẩy, cả người cũng run rẩy theo

Nàng không phải là tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa, không phải là Thẩm gia đại tiểu thư thông dong tinh táo giải quyết mọi chuyện, không phải là băng thanh ngọc khiết, lịch sự nho nhã, Thẩm Uyên không muốn như vậy. Nàng bây giờ cái gì đều không phải. Chỉ lâm bầm lâu bầu chờ đợi người yêu trở lại gọi nàng một tiếng nương tử cọt cái.

“Tiểu thư, tiểu thư....ngươi đừng như vậy, đừng như vậy...” Nghiễn nhi khóc lớn ôm lấy Thẩm Uyên

Thẩm Uyên chỉ cảm thấy rất mệt, rất mệt mỏi, mệt đến muốn ngủ thiếp đi, mí mắt nặng quá, rốt cục chống đỡ không nổi rũ xuống

“Tiểu thư!!!!”

.

.

Hoa đào thôn -----

Người ở hoa đào thôn rất nhiệt tình, không qua mấy ngày Tân Dương đã hòa nhập cùng với người trong thôn. Tân Dương ở trong y quán của Vương đại tẩu

Ngày hôm đó, Tân Dương cùng Vương đại tẩu lên núi hái thuốc.

“Tiểu Dương a, đi lên núi nhớ theo sát ta, chớ để bị lạc, còn có chớ đụng lung tung những thứ hoa cỏ kia, có thể có kịch độc” Vương đại tẩu vừa đi vừa hướng Tân Dương nói

Tân Dương công giò trúc nói “Ta đã biết, ngươi đã nói ba lần rồi đây”

“Ha ha, phải không? Ta không chú ý đây, đây không phải sợ ngươi bị thương sao” Vương đại tẩu cười nói

“Ha ha, ta là đi giúp Vương đại tẩu, kết quả cảm giác lại cho ngươi thêm phiền toái” Tân Dương vừa cười vừa nói, nàng thật lòng thích nơi này, người hoa đào thôn nhiệt tình đơn thuần, không có âm mưu, trộm cắp cùng loạn tặc, thật cho người khác cảm giác rất thoải mái

Ở chỗ này nàng mới hoàn toàn trầm tĩnh lại, tháo xuống tất cả nguy trang cùng mặt nạ, chỉ làm chính nàng

“Vương đại tẩu chúng ta mau lên núi đi, nếu không trời tối sẽ không về được” Tân Dương thúc giục

“Hảo, nhớ rõ theo sát ta”

“Được”

Tân Dương giúp đỡ Vương đại tẩu hái thuốc, bên cạnh đám lá thuốc có một gốc cỏ, dài hơn một bông hoa nhỏ, hoa rất đẹp, màu đỏ tươi, lá cây có điểm đen còn có răng cưa nhỏ, Tân Dương thời điểm hái thuốc không cẩn thận bị răng cưa nhỏ kia quệt làm cho bị thương, máu tươi tràn ra “Nha....”

“Làm sao vậy?” Vương đại tẩu nghe Tân Dương kêu vội vàng đi tới

“Ta bị cây kia cắt trúng” Tân Dương chỉ vào cây kia nói

Vương đại tẩu nhìn cây kia một chút liền yên tâm “Nguyên lai là cái này, hoàn hảo không có độc, nếu không liền nguy rồi, cẩn thận một chút”

“Nha....” Tân Dương nghe Vương đại tẩu nói không có việc gì, dùng đầu lưỡi liếm chỗ tay bị thương. Sau đó cẩn thận hái thuốc.

Tân Dương đi theo Vương đại tẩu một đường đến đỉnh núi, vẻ đẹp trên núi khiến cho Tân Dương lưu luyến quên về “Đẹp quá a....” đứng trên đỉnh núi nhìn hoa đào thôn Tân Dương thở dài

“Ha ha, thật đẹp đúng không?” Vương đại tẩu hái một gốc thảo dược, đứng sau lưng Tân Dương nói

“Từ trên này nhìn xuống, hoa đào thôn quả thực là tiên cảnh nhân cảnh” Tân Dương thật lòng nói, nếu như...nếu như...có thể đưa Thẩm Uyên đến nơi này, nàng nhất định sẽ rất vui vẻ

Lập tức Tân Dương cảm thấy tim căng thẳng, có chút đau đớn, không thoải mái lấy tay che ngực

Vương đại tẩu thấy Tấn Dương khác thường liền hỏi “làm sao vậy?”

“Ngực ta...có điểm đau” Tấn Dương nói

Vương đại tẩu buồn cười nhìn Tấn Dương “Ngươi vừa rồi có phải nghĩ đến người trong lòng có phải hay không?”

Tấn Dương kinh ngạc nhìn Vương đại tẩu “Vương đại tẩu, làm sao ngươi biết?”

“Ngươi không phải lúc hái thuốc bị một cây nhỏ cắt trúng sao, cây kia gọi là cỏ tương tư”

“Cỏ tương tư?”

“Tương tư cỏ mặc dù không có kịch độc nhưng làm cho người ta có chút đau lòng, giống như ý nghĩa, nếu như bị cỏ tương tư cắt trúng, tại trong mười hai canh giờ nếu nhớ đến người trong lòng sẽ xuất hiện cảm giác đau lòng”

“Cảm giác đau lòng?!” Tấn Dương che lấy trái tim

“Cỏ tương tư này không có thuốc giải, ngươi chỉ như vậy đau lòng trong mười hai canh giờ”

“Cỏ tương tư không có thuốc giải, đúng vậy tương tư chính là không thể giải được...” Tấn Dương lẩm bẩm tự nói, xem ra chính mình cũng không thể giải độc được, tim lập tức truyền đến đau đớn càng sâu

Thẩm phủ-----

Thẩm Uyển bị bệnh, mọi người trong Thẩm phủ từ trên xuống dưới đều sợ hãi, người làm lo lắng, suy tính có nên nói cho lão gia biết hay không, thỉnh lão gia trở lại.

Nghiễn nhi càng sợ hãi cả ngày lẫn đêm đều canh giữ bên cạnh Thẩm Uyển “Tiểu thư, người mau tỉnh dậy đi, nếu lão gia chứng kiến tiểu thư như vậy nhất định sẽ ngắt đi”

“Tiểu thư, đừng dọa Nghiễn nhi có được hay không?”

“Tiểu thư, ngươi nếu không tỉnh lại, cô gia trở lại ngươi làm sao biết đây”

“Tiểu thư, tiểu thư....”

Tùy ý Nghiễn nhi gọi thế nào, Thẩm Uyển vẫn bất tỉnh, có lẽ Thẩm Uyển chính là không muốn tỉnh lại

“Tiểu thư nhà ngươi như thế nào?” Tấn Diệu lo lắng hỏi, mấy ngày nay đều thỉnh đến tất cả đại phu trong thành Dương Châu nhưng Thẩm Uyển vẫn không tỉnh. Tâm run sợ, đại phu đều nói thân thể nàng không có gì đáng ngại, chỉ là nàng không muốn tỉnh lại, tâm bệnh cần dùng tâm dược, đại phu đều không làm được gì.

“Thẩm Uyển, ngươi tỉnh lại cho ta, mau tỉnh lại...” Tấn Diệu không chịu nổi nữa, loạng choạng nắm lấy thân thể Thẩm Uyển hét lớn

“Tấn thế tử, không nên như vậy, tiểu thư sẽ đau” Nghiễn nhi hoảng sợ nói

“Thẩm Uyển ngươi không muốn tỉnh dậy, cứ tiếp tục sống trong thế giới kia của ngươi có phải hay không, vậy gia gia ngươi làm sao bây giờ, Thẩm phủ làm sao bây giờ? Ngươi cái gì cũng không để ý sao? Cái gì cũng không cần sao?” Tấn Diệu hô lớn

Nhưng bất luận Tấn Diệu làm bất cứ chuyện gì Thẩm Uyển chính là không chịu tỉnh. Ngươi cứ như vậy sao? Vì Tấn Dương thương tâm đến như vậy, dĩ nhiên chọn ngủ say chứ không muốn tỉnh lại, không chịu đối mặt có phải hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Tìm kiếm

Một vị đại phu lớn tuổi bắt mạch cho Thẩm Uyên, về mặt ngưng trọng, tay kia vuốt vuốt chòm râu bạc

“Đại phu, như thế nào?” Tấn Diệu lo lắng hỏi

“Haiz...” Đại phu để tay Thẩm Uyên trở về trong chăn, nhìn Tấn Diệu lắc đầu

Tấn diệu khẩn trương nói “Đại phu, người không thể lắc đầu như vậy, tất cả đại phu Dương Châu ta đều thỉnh đến, người không thể lại lắc đầu, van cầu người hãy nghĩ biện pháp làm cho nàng tỉnh lại”

“Aiz, tâm bệnh cần tâm được trị a, Thẩm cô nương chính là bản thân nàng không muốn tỉnh” đại phu nói

“Kìa, ngoại trừ nàng nguyện ý tỉnh lại không có biện pháp khác sao? Đại phu van người, làm cho nàng tỉnh dậy đi”

Đại phu lần nữa nhìn Thẩm Uyên “Nếu tâm bệnh nặng như vậy chỉ sợ là vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, hiện tại chỉ còn có kế mượn ngoại lực kích thích nàng tỉnh”

“Ngoại lực? Làm thế nào?”

“Dùng ngân châm kích thích não bộ Thẩm cô nương, hy vọng có thể trợ giúp một chút” đại phu vuốt chòm râu nói

“Hảo, làm phiền đại phu”

.

.

Hoa đào thôn-----

“Vương đại tẩu...” Thúy Sơn ôm bụng thống khổ đi vào nhà Vương đại tẩu

Vương đại tẩu đang sửa sang được liệu nghe có người gọi vội vàng đi tới đỡ Thúy Sơn. Thúy Sơn bình thường khỏe mạnh cường tráng giờ phút này đau đến ngã xuống đất.

Ở trong nhà Tấn Dương đang phơi nắng được liệu nghe Vương đại tẩu gọi vội vàng đi ra giúp Vương đại tẩu đỡ Thúy Sơn nằm xuống

Vương đại tẩu hỏi “Thúy Sơn, người cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

“Ta...ta cảm thấy bụng bị trướng” Thúy Sơn thống khổ chỉ chỉ bụng nói

Vương đại tẩu lấy tay đè lên bụng Thúy Sơn, quả nhiên bị phình. Vương đại tẩu bắt đầu trị bệnh “Đem lưỡi le ra”

Nhìn một chút liền hỏi “Người hôm nay bữa trưa ăn những gì?”

“Bánh bao, thịt bò...”

“Còn có gì nữa hay không?”

“Có có một ly đường đỏ”

“Người ăn cùng thịt bò sao?”

“Àn...” Thúy Sơn cau mày gật đầu nhẹ “Lúc ấy ăn thịt bò khát nước liền đem chén đường đỏ kia uống”

“Ài nha, thịt bò cùng đường đỏ ăn cùng sẽ bị trướng bụng” Vương đại tẩu nói

“A....” Thúy Sơn kêu lên

“Có chút tương khắc, khả năng trúng độc nặng có thể mất mạng đây”

“Cái này...ta cũng có biết chút ít” Tấn Dương nói

“Tiểu Dương nhanh đi lấy rau muống đến” Vương đại tẩu nói

“Rau muống có ích lợi gì a?” Tấn Dương hỏi

“Rau muống giúp tiêu trừ bụng trướng”

“Nha...” Tấn Dương vội vàng đi lấy

Thúy Sơn ăn rau muống sau uống chút phiên tả lá, đi mấy lần nhà vệ sinh khá hơn nhiều, Thúy Sơn nói lời cảm tạ liền đi.

“May là lần này hấn ăn thịt bò cùng đường đỏ, nếu là ăn thịt chó cùng lươn vậy thì xong rồi” Vương đại tẩu cười khỏ nói

Tấn Dương vừa nghe nói ra “Ta cảm thấy nên nói cho người trong thôn biết những món ăn tương khác nhau để tránh a”

“Tiểu Dương nói có đạo lý nhưng thức ăn tương khác nhau rất nhiều, ta sợ người trong thôn cũng không nhớ được vài cái”

“Cái này sao....” Tấn Dương sờ cằm “Chúng ta có thể đem những thứ này viết ra, tặng mỗi nhà một bản”

“Hảo, chúng ta trước hãy viết ra đi”

“Được”

Xem ra Tấn Dương trong khoảng thời gian này cố tìm việc cho chính mình bận rộn, có lẽ sẽ giảm bớt nỗi khổ tương tư

.

.

Thẩm phủ---

Trải qua một hồi châm cứu làm cho đại não Thẩm Uyển bị kích thích, mở mắt...

“Tĩnh, tĩnh...” Nghiễn nhi cao hứng kêu lên

Đại phu cũng vui mừng đem ngân châm rút xuống

“Đa tạ đại phu” Tấn Diệu vui mừng nói lời cảm tạ, ngồi bên giường Thẩm Uyển mặt đầy cao hứng “Đa tạ trời đất, người rốt cục đã tỉnh, người biết không, nếu người không tỉnh lại, đại phu nói khả năng người vĩnh viễn không tỉnh lại nữa”

Thẩm Uyển không nhìn về phía Tấn Diệu, hai mắt trống rỗng nhìn trên nóc giường. Không nói bất kỳ lời nào, ánh mắt cũng không có tiêu cự. Giống như không muốn để ý bất cứ cái gì, nếu như có thể nâng hy vọng chính mình có thể ngủ say mãi mãi không tỉnh lại.

“Ta...ta đi lấy chút gì cho tiểu thư” Nghiễn nhi cao hứng chạy ra ngoài

Tấn Diệu vốn là lòng tràn đầy vui mừng nhưng nhìn đến Thẩm Uyển hai mắt trống rỗng hoàn toàn không để ý đến hấn, khóe miệng cứng ngắc. Thật sự nàng đã tỉnh sao? Chỉ sợ là người đã tỉnh nhưng tâm vẫn còn ngủ say

Thẩm Uyển cứ như vậy nhìn nóc giường, Tấn Diệu cũng không chịu được nữa nhưng nhìn Thẩm Uyển không có linh hồn Tấn Diệu không đành lòng cùng đau lòng, cầm lấy hai vai Thẩm Uyển lay động “Người biết bây giờ người là cái dạng gì không? Người có biết rất nhiều người lo lắng cho người, người bộ dạng nửa sống nửa chết này là thế nào? Người có nghĩ tới cảm thụ của những người lo lắng từng ngày cho người không?”

Thẩm Uyển không nói gì, tùy ý Tấn Diệu lay động

“Người cứ như vậy ích kỷ, đắm chìm trong thế giới chính mình cái gì cũng không trông nom cùng để ý, cái gì cũng không cần. Liền chỉ vì một Tấn Dương, đáng giá không?” Tấn Diệu tiếp tục nói “Vì một người đã bỏ người, vì một Tấn Dương mềm yếu không dám đối mặt mọi chuyện, đáng giá không? Người cứ như vậy yêu năng, yêu đến đem bản thân mình hành hạ đến người không ra người quý không ra quý, người nghĩ có đáng giá không?”

Rốt cục ánh mắt Thẩm Uyển có chút tiêu cự, thật lâu sau mở miệng, đôi môi khô khốc khẽ giật “Đáng giá!”

“Cái gì?!” Tấn Diệu có chút không tin vào tai mình

“Ta thích nàng lúc cao hứng gọi ta Uyển nhi, lúc làm nũng gọi ta là nương tử, tức giận lại gọi ta là cộc cái. Ta thích nàng lúc ta thương tâm cùng tức giận nghĩ hết biện pháp chọc cười ta, ta thích nàng nhìn thấy ta nhìn người khác liền ghen tuông, ta thích nàng leo đèo theo ta lúc đọc sách, ta thích nàng lúc nàng ca hát dỗ ta ngủ. Nàng làm gì ta đều thích, ta đều yêu, nam nữ không can hệ, ta chỉ yêu nàng, vô luận yêu nàng có vi đạo đức luân lý, có bị thể nhân phi nhủ, ta đều yêu nàng” Thẩm Uyển nói rất nhẹ, nhưng mỗi câu nói đều hung hăng đập trúng trái tim Tấn Diệu

Thẩm Uyển nói xong lại im lặng, cái gì cũng không làm.

Một lúc sau---

Tấn Diệu phục hồi tinh thần, nhìn vào mắt Thẩm Uyển, trong đôi mắt xinh đẹp đó mặc dù có bóng của hấn nhưng lòng nàng hấn vĩnh viễn cũng không vào được. Hấn tại thời khắc này đã rõ ràng Thẩm Uyển yêu Tấn Dương rất sâu đậm, vốn chỉ nghĩ là Thẩm Uyển chỉ một lúc mê luyện tâm cùng thôi, theo thời gian nàng sẽ phát hiện hấn một thân nam tử so với Tấn Dương càng hợp với nàng, Nhưng quan điểm này lại sai rồi, sai rất nhiều, vô luận có cố gắng thế nào cũng vĩnh viễn không có trái tim nàng. Bởi vì Thẩm Uyển chỉ yêu một mình Tấn Dương, không người nào có thể thay thế, cho dù biết rõ nàng là nữ nhân, cho dù cả thế giới đều phi nhủ, nàng cũng sẽ như vậy yêu Tấn Dương.

Tấn Diệu tự giấu cười khỏ, ta thật ngu ngốc

“Ta...ta sẽ dẫn ngươi đi tìm nàng” Tấn Diệu khẽ cúi đầu nói

Thẩm Uyên thân thể chấn động.

“Ngươi không phải muốn gặp nàng sao? Hơn nữa gặp nàng hãy hỏi rõ làm sao nàng lại bỏ rơi ngươi” Tấn Diệu cười khỏ nói

Thẩm Uyên rốt cục ánh mắt có tiêu cự, lộ ra nụ cười yếu ớt nhất nói “Thật vậy chăng?”

Nhìn xem ánh mắt cầu xin cùng hy vọng làm cho người ta đau lòng, Tấn Diệu trong lòng ê ẩm “Thật sự, ta dẫn ngươi đi tìm nàng, cho dù nàng ở chân trời góc biển cũng phải tìm ra”

.

.

Hoa đào thôn-----

Tấn Dương vuốt vuốt tay mỗi nhừ, đầm đẫm lưng đau nhức, thở phào nhẹ nhõm, rốt cục đã viết xong. Vương đại tẩu cấp cho Tấn Dương một chén trà “Mệt không, trong thôn người biết chữ không nhiều lắm, mấy ngày nay ngươi vất vả rồi”

Tấn Dương tiếp nhận trà cười nói “Không có việc gì, ta tới đã nửa tháng, người trong thôn tốt với ta như vậy, ta làm chút chuyện nhỏ mà thôi”

Wong đại tẩu nhìn chữ viết Tấn Dương nói “Chữ viết thực tốt, chỉ sợ Đái tiên sinh dạy học trong thôn viết còn không bằng ngươi đây”

“Wong đại tẩu đừng trêu ghẹo ta, đây chính là nhờ luyện tập cho nên hiện tại đã khá lên nhiều, đều là nhờ...” Lập tức nghĩ đến người kia, Tấn Dương không nói tiếp

Wong đại tẩu gặp bộ dạng của Tấn Dương đã biết nàng đang nghĩ đến chuyện thương tâm, cũng không nói thêm nữa, nàng biết rõ Tiểu Dương nhất định có đoạn chuyện cũ rất thương tâm, nếu không mỗi đêm cũng sẽ không ngồi trên nóc nhà, nửa đêm ca hát

“Wong đại tẩu không quấy rầy ngươi, đã khuya rồi, ngươi sớm nghỉ ngơi. Ngày mai còn đem những thứ này đi phát đây”

Tấn Dương gạt đầu nhẹ, Wong đại tẩu đi rồi, nàng bước ra ngoài nhìn trăng tròn, hôm nay lại là một ngày trăng rằm đây....

Trăng ở nơi đây, còn người đang ở đâu???

Tấn Dương lên nóc nhà lẩm bẩm “Uyển nhi ngươi đã ngủ chưa? Mau ngủ đi, ta đã hứa mỗi đêm đều ca hát cho ngươi nghe”

Bắt đầu nhẹ giọng hát lên, giống như đang ở cạnh Thẩm Uyên hát cho nàng nghe dỗ nàng vào giấc ngủ “Dưới mái hiên hoa lẳng lặng nở, gió đêm chờ ngoài cửa, trăng tàn treo bên cửa sổ, đem nhớ nhung đến đây mà người nọ còn ở đó hay không...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Đứa ngốc

Sau khi Tấn Diệu đáp ứng đưa Thẩm Uyên đi tìm Tấn Dương, Thẩm Uyên giống như linh hồn cùng thân thể có sức sống trở lại. Đứng hạn ăn cơm, uống thuốc. Nghiễn nhi nhìn tiểu thư bình phục tinh thần tuy rất vui mừng nhưng là....

“Tiểu thư, ngươi ăn chậm một chút coi chừng nghẹn” Nghiễn nhi nhìn Thẩm Uyên hưởng miệng liều mạng nhét thức ăn, Nghiễn nhi tức giận giúp Thẩm Uyên vỗ vỗ lưng nói

Thẩm Uyên bên cạnh lắc lắc đầu nói “Không được, ta cần phải ăn nhanh”

Gặp Tấn Diệu đến, Nghiễn nhi vội vàng nói “Thế tử, ngươi mau khuyên tiểu thư nhà ta đi, rõ ràng nàng ăn thực nhanh, rất không tốt cho sức khỏe a”

Tấn Diệu thấy thế vội ngăn cản “Chớ ăn, như vậy đối với thân thể không tốt”

Thẩm Uyển không để ý đến Tấn Diệu, nàng quá gầy yếu, nhất định phải bổ sung dinh dưỡng mới có sức đi tìm Tấn Dương

“Ta nói ngươi đừng ăn như vậy” Tấn Diệu nói “Nếu sức khỏe ngươi xấu đi có thể sẽ làm trễ nãi hành trình mà thôi”

Vừa nói đến trễ nãi hành trình, Thẩm Uyển vội vàng để bát đĩa xuống, sợ Tấn Diệu sẽ trì hoãn vài ngày nữa. Tấn Diệu để hành động này trong mắt, âm thầm than một tiếng “Hai ngày sau sẽ lên đường” Hắn biết rõ chậm thêm một ngày Thẩm Uyển sẽ còn làm nhiều việc gấp hơn nữa, còn không bằng đi sớm

“Có thể hay không ngày mai liền lên đường?”

“Không được, thân thể ngươi còn rất yếu cần phải nghỉ ngơi thêm hai ngày” Tấn Diệu cự tuyệt lời đề nghị của Thẩm Uyển “Đều đợi lâu như vậy, hai ngày nữa cũng không đáng gì, ngươi cứ kiên nhẫn đi”

Thẩm Uyển không nói gì, xem như chấp nhận, chỉ là Tấn Diệu không biết trong mắt Thẩm Uyển đây không phải hai ngày mà lâu như hai năm, nàng hận không thể tự mình đi tìm Tấn Dương ngay lập tức

Hai ngày sau---

Lúc Tấn Diệu cùng Thẩm Uyển xuất phát con ếch huynh Tấn Dương nuôi nhảy ra ngoài, nhảy đến dưới chân Thẩm Uyển

“Oa...oa...” giống như muốn nói mang nó theo

Thẩm Uyển nhìn con ếch dưới chân, đây là sủng vật Tấn Dương thích nhất, trước kia nàng đi đến đâu cũng mang nó theo

“Làm sao vậy?” Tấn Diệu gặp Thẩm Uyển ngừng lại liền hỏi

“Oa oa oa...” con ếch huynh lần nữa kêu lên “Oa oa...”

“Con ếch nơi nào đến a” Tấn Diệu nhìn thấy con ếch dưới chân Thẩm Uyển, vốn muốn đem nó đá đi lại bị Thẩm Uyển ngăn lại

“Đây là sủng vật của Tấn Dương, Nghiễn nhi mau đi lấy lồng sắt đến” chắc hẳn ngươi cũng tưởng niệm chủ nhân ngươi đi

“Nha...”

Nghiễn nhi mang lồng sắt tới. Thẩm Uyển ngồi xổm xuống mở lồng sắt ra, con ếch huynh tự giác nhảy vào. Thẩm Uyển mang theo lồng sắt nói “Mang theo nó đi, nó cũng tưởng niệm chủ nhân nó”

Tấn Diệu nhìn thấy Thẩm Uyển muốn mang con ếch theo không còn cách nào “Được rồi”

Cứ như vậy Tấn Diệu cùng Thẩm Uyển lên đường tìm Tấn Dương. Tại ngã tư đường, Tấn Diệu cùng Thẩm Uyển không biết đi đường nào, con ếch huynh sẽ nhảy ra giống như có linh tính chỉ đường cho Thẩm Uyển

“Chúng ta đi đường này thật sao? Nó có thể tin tưởng sao?” Tấn Diệu dừng xe ngựa hỏi

“Đều nói động vật có linh tính, ta tin tưởng lựa chọn của nó, nó sẽ dẫn chúng ta tìm được Tấn Dương”

Tấn Diệu nghe thấy Thẩm Uyển tin tưởng, cũng không nói thêm gì yên lặng vội vàng thúc ngựa

Tấn Diệu cùng Thẩm Uyển bắt đầu tìm tại thị trấn đầu tiên rồi một huyện. Mặc dù biết là mò kim đáy bể nhưng Thẩm Uyển rất dụng tâm mỗi ngày rất dụng tâm hỏi người đi đường, tìm Tấn Dương, đây chính là động lực giúp nàng đứng vững.

.

.

Hai tháng sau. Con ếch huynh đi đến một đường hẹp, đứng ở bờ sông rồi ngừng lại, không ngừng kêu “Oa oa...”

“Ý của nó là muốn chúng ta đi thủy lộ sao?”

“Chỉ sợ là ý này...”

.

.

Hoa đào thôn----

Tấn Dương ở chỗ này sinh sống hơn hai tháng, đã hoàn toàn dung hợp với cả thôn. Tấn Dương lúc này đang mặc quần áo thô vén lên tay áo cùng ống quần đi theo vài người tay xách theo một cái cuốc đi đào đất

“Tiểu Dương, người xem loại này có thể sinh trưởng tốt không?” Một hán tử hỏi

Tấn Dương xoay người nhìn loại thảo dược “Không tốt a, loại cỏ này hấp thụ nhiều ánh mặt trời sẽ khô héo, cho nên trồng ở phía đông. Phía đông ánh mặt trời sẽ không gay gắt”

“Nha...”

Tấn Dương xoa mồ hôi rịn trên trán, cúi người xem dược thảo. Thời gian dài khom lưng làm cho Tấn Dương có chút khó chịu, đứng lên dùng tay áo xoa mồ hôi trên trán

“Quần áo lụa là?”

Lạch cạch-----

Cuốc trong tay Tấn Dương rơi trên mặt đất, một thanh âm đã rất lâu không được nghe làm cho Tấn Dương run rẩy, tâm không còn vững. Nàng lại xuất hiện ảo giác sao?

“Quần áo lụa là...”

Lại một tiếng gọi làm cho Tấn Dương không tin được xoay người. Thời gian như bất động, nàng...đây là đang nhìn thấy gì....

Con người có chút đau, tay không ngừng run. Thẩm Uyển một khắc lúc nhìn thấy Tấn Dương, tâm rất cực cũng buông xuống.

Tấn Dương nhìn thấy hai bên tóc mai bạc trắng kia, ngẩn ngơ bất động. Thẩm Uyển tiến lên vài bước, nhìn xem người kia khắp người bùn đất, mặc quần áo vải thô, môi giương cao nụ cười, cười đến rất vui vẻ, xinh đẹp kiều diễm, xán lạn, trong sáng như hải tử “Quần áo lụa là, người cứ như vậy còn đâu bộ dạng con nhà giàu”

Không đợi Tấn Dương hoàn hồn, Thẩm Uyển không còn khí lực, lao đảo về sau

“Uyển nhi!!!!”

.

.

Nhà Vương đại tẩu-----

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển nằm trên giường, lệ rơi xuống. Vừa rồi lúc ôm nàng mới phát hiện nàng so với trước kia nhẹ hơn rất nhiều, sau lưng còn có thể chạm thấy xương

Vương đại tẩu bắt mạch cho Thẩm Uyển “Nàng lao lực lâu dài, hơn nữa tâm tình phập phồng làm cho nàng quá kiệt sức ngắt xủ. Người cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, chỉ sợ phải điều dưỡng thật lâu đây, ta đi nấu thuốc”

Tấn Dương nghe Vương đại tẩu nói thế, nắm tay Thẩm Uyển càng thêm chặt, tại sao có thể như vậy, tại sao lại như vậy. Không phải ta đi rồi nàng sẽ hạnh phúc sao, làm sao lại biến thành như vậy

“Nhị đệ....” Tấn Diệu liên tục đứng phía sau mở miệng nói “Cùng đại ca ra ngoài một chút”

Tấn Dương vội vội xoa xoa nước mắt đi theo đại ca ra ngoài

“Đại ca....”

“Nhị đệ...A, nhìn ta, hai mươi năm nay đều gọi Nhị đệ, nhất thời không đổi được” Tấn Diệu cười khổ

“Đại ca, Thẩm Uyển làm sao lại như vậy? Người không phải nói sẽ săn sóc nàng tốt sao?” Tấn Dương có chút kích động “Đây là săn sóc của người sao?”

“Nàng là vì người mới biến thành dạng này” Tấn Diệu nói, Thẩm Uyển vì Tấn Dương mà chịu bao nhiêu khổ sở

Tấn Dương thân thể chấn động, nước mắt lần nữa rơi xuống, nàng sai rồi, sai quá rồi, nguyên cho là mình rời đi Thẩm Uyển có lẽ sẽ hạnh phúc hơn, lại không nghĩ...

Tấn Dương quỳ trên mặt đất khóc ồ lên. Tấn Diệu thở dài vỗ vỗ vai Tấn Dương

“Đại ca....”

“Ta biết rõ ngươi muốn nói gì, nàng đã tìm được ngươi, nhiệm vụ của ta cũng hoàn thành, ta phải đi” Tần Diệu nói

“Lúc này ta sẽ mãi mãi không rời nàng đi, vô luận chuyện gì xảy ra ta cũng sẽ không rời đi” Tần Dương nắm tay thành đấm nói

“Đại ca hiểu, Thẩm Uyên liền giao cho ngươi. Các ngươi phải sống thật tốt”

Tần Diệu đi rồi, Tần Dương trở lại phòng nhìn người trên giường, tay run run vuốt ve hai bên tóc mai bạc trắng, nước mắt liên tục rơi, nhìn xem ngân bạch chói mắt, khuôn mặt tái nhợt gầy gò, trong lòng không biết có bao nhiêu chua xót cùng đau lòng.

“Ngươi...thật ngốc” Tần Dương ôm lấy thân thể Thẩm Uyên không ngừng run rẩy, chúng ta đều thật ngốc, ngốc nhất trên đời

Nàng bây giờ có thể làm cái gì? Chỉ có thể nủa bước không rời Thẩm Uyên

“Không cần, quần áo lụa là, đừng bỏ lại ta. Đừng bỏ ta...” Thẩm Uyên giống như đang gặp ác mộng, lông mày nhíu chặt, thân thể bất an run rẩy

“Uyên nhi, Uyên nhi....” Tần Dương ôm chặt Thẩm Uyên để nàng có thể cảm nhận được sự hiện hữu của Tần Dương

Thẩm Uyên từ trong cơn ác mộng ngạc nhiên mừng rỡ nhìn Tần Dương trước mặt, có chút cảm giác không chân thực. Ánh mắt có chút mờ lung “Quần áo lụa là? Là ngươi sao?”

Tần Dương kéo tay Thẩm Uyên chạm đến mặt mình “Là ta, là ta...Uyên nhi”

Cảm nhận được nước mắt Tần Dương có chút ướt át, đôi mắt Thẩm Uyên cũng run rẩy theo. Nhịn không được ngời dậy ôm chặt lấy Tần Dương. Nước mắt cứ như thế tuôn rơi như mưa...

“Ngươi gạt ta, gạt ta...ngươi đã nói sẽ không gạt ta” Thẩm Uyên khóc lớn lên, có chút giấy giữa khỏi vòng tay Tần Dương

“Thực xin lỗi, xin lỗi” Tần Dương siết sao ôm lấy Thẩm Uyên, không để Thẩm Uyên thoát ra “Thực xin lỗi”

“Tại sao phải bỏ lại ta, vì cái gì....” Thẩm Uyên khóc hô, đánh vào lưng Tần Dương

“Thực xin lỗi, ta không nên bỏ lại ngươi, về sau sẽ không....sẽ không như vậy” Tần Dương nức nở nói

Thẩm Uyên không nói gì nữa, chỉ ôm lấy Tần Dương thật chặt khóc to lên

Cho đến lúc mệt mỏi ngừng lại. Hai người ôm nhau thật lâu, tay đôi phương cũng không buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đừng lại rời xa ta

Tần Dương nhìn nước mắt trên mặt Thẩm Uyên, nâng mặt Thẩm Uyên như trân bảo, đau lòng hôn lên hai mắt nàng, thu hết nước mắt nàng vào lòng, hôn lên đôi môi không có huyết sắc, hai đôi môi đã lâu không được thân mật như thể ma sát nhau. Tần Dương dè dặt hôn sợ làm bị thương Thẩm Uyên, môi Thẩm Uyên có điểm lạnh, Thẩm Uyên khẽ nâng người lên làm cho nụ hôn này của Tần Dương sâu hơn. Được khích lệ, Tần Dương giật giật đôi môi, làm sâu hơn nụ hôn kia, lưỡi nhạy bén duỗi đi vào, bắt đầu cùng lưỡi Thẩm Uyên triển miên

Tùy ý Tần Dương hôn, nhưng chính là thế nào cũng cảm thấy chưa đủ. Cho đến khi Thẩm Uyên bị hôn đến hô hấp dồn dập Tần Dương mới luyến tiếc rời đi đôi môi mê người kia.

Vốn là đôi môi không có huyết sắc bởi vì được Tần Dương hôn lúc này đã có chút đỏ tươi. Khuôn mặt trắng bệch cũng đã ứng đỏ.

Trán Tần Dương đối với trán Thẩm Uyên, chớp mũi chạm chớp mũi, Tần Dương thấp giọng nói “Thực xin lỗi”

Thẩm Uyên lắc đầu, ngã vào lồng ngực ấm áp an toàn nàng tưởng niệm đã lâu, thừ thái nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói “Đừng lại rời xa ta”

“Sẽ không, sẽ không còn....” Tấn Dương ôm chặt Thẩm Uyên

Tấn Dương ôm Thẩm Uyên thật lâu cũng không thấy Thẩm Uyên nói gì, cúi đầu nhìn đã thấy Thẩm Uyên ngã vào lòng mình ngủ thiếp đi

Tấn Dương lúc này mới nhớ tới, Thẩm Uyên bệnh còn chưa hết, cần nghỉ ngơi thật tốt, cẩn thận đem Thẩm Uyên đặt trên giường, dự định ra ngoài lấy thuốc cho nàng nhưng đi hai bước lại phát hiện Thẩm Uyên đang ngủ nhưng vẫn nắm thật chặt tà áo mình không buông.

Cố gắng nhẹ nhàng gỡ tay Thẩm Uyên ra lại đánh thức nàng, Thẩm Uyên có chút hoảng sợ mở mắt ra, lần nữa đứng dậy ôm lấy Tấn Dương thân thể có chút run run, sợ hãi nói “Không cần đi, đừng rời khỏi ta, đừng bỏ lại ta”

Tấn Dương vỗ vỗ thân thể run run “Ngoan ngoãn, ta sẽ không bỏ lại ngươi, sẽ không như vậy nữa, ta giúp ngươi đi nấu thuốc. Rất nhanh sẽ trở lại”

Thẩm Uyên lắc đầu, ôm thật chặt Tấn Dương, nắm chặt tà áo không buông

“Ngươi trước nghỉ ngơi thật tốt, ta giúp ngươi nấu thuốc, một hồi sẽ trở lại” Tấn Dương an ủi

Thẩm Uyên vẫn lắc đầu, ôm thật chặt Tấn Dương, nói thế nào cũng không buông tay

“Vậy ngươi trước nằm xuống nghỉ ngơi, ta không đi, ngươi cần nghỉ ngơi” Tấn Dương khuyên nhủ

Thẩm Uyên lắc đầu, vòng tay ngang hông Tấn Dương ôm thật chặt, Tấn Dương không có biện pháp đành mang theo nàng nằm xuống giường, hai người ôm nhau thật chặt trên giường “Như vậy ngươi có thể nghỉ ngơi rồi chứ”

“Àn” Thẩm Uyên hài lòng gật đầu nhẹ, càng hướng trong ngực Tấn Dương nhích lại gần

Đương lúc Tấn Dương cho rằng Thẩm Uyên đã ngủ người trong ngực đột nhiên nói “Quần áo lụa là....”

“Ừ?”

“Quần áo lụa là....”

“Uyên nhi, làm sao vậy?” Tấn Dương hỏi

“Không có, ta gọi ngươi sợ ngươi không có ở đây” Thẩm Uyên dè dặt nói

Câu nói kia làm cho Tấn Dương hung hăng đau xót, hiện tại vẫn ở bên cạnh nàng, ôm nàng thật chặt nhưng lại không cho nàng cảm giác an toàn, Tấn Dương siết chặt vòng tay, không lưu lại một khe hở “Ta ở đây, ngươi có cảm thấy không?”

“Cảm thấy rất rõ ràng tiếng tim đập của ngươi” Thẩm Uyên nhẹ giọng vừa cười vừa nói “Rất êm tai, rất êm”

Một lúc sau người trong ngực lại gọi “Quần áo lụa là...”

“Uyên nhi...” Tấn Dương âm thầm than một tiếng “Ngươi thật sự cần nghỉ ngơi, nếu không thân thể ngươi sẽ không chịu nổi”

Mặc dù ní mắt rất nặng nhưng Thẩm Uyên vẫn chống chọi, nhẹ nhàng nói “Ta không phiền lụy” cường bách chính mình không thể ngủ, giống như Tấn Dương bên cạnh nàng lại càng làm cho nàng thêm sợ hãi, sợ hãi thời điểm nàng ngủ Tấn Dương lại bỏ đi không nói lời nào.

“Ngươi thực sự cần nghỉ ngơi” Tấn Dương nói có chút cứng rắn, nếu không nghỉ ngơi thật tốt, nàng thực sự sợ Thẩm Uyên sẽ kiệt sức “Ngươi nếu không ngủ, ta liền ra ngoài”

“Không cần như vậy...” Thẩm Uyên vừa nghe Tấn Dương nói muốn đi ra ngoài, nắm chặt tà áo Tấn Dương có chút bối rối

“Vậy ngươi liền nhắm mắt thật tốt nghỉ ngơi, ta sẽ không rời ngươi đi” Tấn Dương dịu dàng nói, mang theo một ít khẩn cầu

“Àn” Thẩm Uyên nghe lời nhắm mắt lại

Sau đó giống như nghĩ tới điều gì, mở mắt ra kéo kéo áo Tấn Dương “Quần áo lụa là, trước khi ngủ ngươi giống như quên mất một việc a”

Tấn Dương đương nhiên biết rõ chuyện gì, liền nói “Ta làm sao sẽ quên” sau đó vỗ vỗ lưng Thẩm Uyên hát “Cuộc đời ta đẹp nhất chính là gặp ngươi. Tại trong biển người mệnh mỏng lẳng lặng ngắm nhìn ngươi, xa lạ lại quen thuộc.....”

Tấn Dương nhẹ nhàng vỗ lưng Thẩm Uyên, lẳng lặng hát. Thẩm Uyên chìm trong tiếng hát quen thuộc, rốt cuộc cũng an tĩnh ngủ thiếp đi.

Nghe tiếng hít thở đều đều làm cho Tấn Dương tâm cũng dễ xuống, cuối cùng ngủ thiếp đi. Ôm người trong ngực, bệnh tương tư mấy tháng nay xem như tìm được thuốc trị.

Đúng rồi, còn có thuốc! Nhìn Thẩm Uyên ôm chặt như thế lại cười khổ, hay là phiền Vương đại tâu một chút, nàng cũng không thể ra ngoài đây.

Đang ngủ Thẩm Uyên bắt đầu có chút bất an, giống như trong mộng nhìn thấy cái gì không tốt, lông mày nhíu chặt, thân thể cũng vận vẹo. Tần Dương thấy thế vội vàng ôm chặt Thẩm Uyên, vỗ nhẹ lưng trấn an nàng “Đừng sợ, đừng sợ...ta ở đây cùng ngươi, ta ở đây”

Có lẽ nhờ Tần Dương liên tục trấn an có tác dụng, Thẩm Uyên an tĩnh trở lại, trán nhăn nhó rất nhanh giãn ra.

Đợi đến qua một đoạn thời gian, Thẩm Uyên lại có chút bất an, Tần Dương cứ như vậy trấn an cùng vỗ về an ủi. Tần Dương phát hiện trong lúc ngủ Thẩm Uyên thiếu hụt cảm giác an toàn, chỉ có thể không ngừng vỗ nhẹ Thẩm Uyên, làm cho nàng cảm thấy được sự hiện hữu của mình, nàng mới có thể an ổn ngủ

Uyên nhi, là vì ta rời đi, hại ngươi đến cả giấc ngủ cũng thiếu hụt cảm giác an toàn. Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta sẽ không rời ngươi đi nữa...

Thẩm Uyên ngủ lần này chính là hai ngày, Tần Dương không biết vỗ nàng bao nhiêu lần, chỉ biết không thể dừng lại, không thể để cho Thẩm Uyên cảm thấy bất an

Thẩm Uyên sau khi tỉnh Tần Dương cho nàng một nụ cười thật to “Sớm”

Thẩm Uyên mắt sáng rực lên, hôn lên khóe miệng Tần Dương một chút cũng cho Tần Dương một nụ cười khuynh thành “Sớm”

“Ngô...”

“Dám đánh lén ta” Tần Dương cười nói, lập tức trừng phạt Thẩm Uyên bằng một nụ hôn nóng bỏng, đem nhiệt độ sáng sớm mát mẻ bay lên cao

“Ngủ ngon không? Đói bụng không, chúng ta mau dậy đi” vốn là hôm qua nhờ Vương đại tẩu nấu một ít thuốc dự định cho Thẩm Uyên tỉnh dậy sẽ uống, ai ngờ Thẩm Uyên thể nhưng ngủ lâu như vậy. đành phiền Vương đại tẩu cực khổ nấu lần nữa

Thẩm Uyên co rúc vào trong lòng Tần Dương lắc đầu

“Không đói bụng sao? Làm sao có thể, ngươi từ hôm qua không có ăn cái gì đi, ăn xong bữa sáng còn phải uống thuốc nữa đây”

“Nhưng ta không muốn đứng lên”

Thanh âm lười nhác truyền đến tai Tần Dương làm cho lòng người ngứa

“Vậy ta đi mang tới” Dứt lời, Tần Dương dự định xuống giường lại bị Thẩm Uyên ngăn cản, lập tức đặt Tần Dương dưới thân, có chút ra lệnh nói “Không cho phép đứng lên”

“Ngươi không muốn xuống, còn không cho ta đem đến a” Tần Dương có chút dở khóc dở cười nói “Chẳng lẽ chúng ta cứ liên tục nằm như vậy?”

“Có gì không thể?” Thẩm Uyên rúc vào trong lòng Tần Dương nói

Tần Dương xem như hiểu, Thẩm Uyên đây là thiếu hụt cảm giác an toàn, sợ hãi chính mình lại rời nàng đi

Tần Dương làm bộ bất đắc dĩ thở dài một hơi “Nhưng Uyên nhi a, ta đói bụng từ ngày hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn gì, hiện tại bụng đang kháng nghị đây”

Thẩm Uyên nhìn Tần Dương trong chốc lát, Tần Dương cố gắng phát huy kỹ năng diễn xuất của mình làm bộ dạng rất ủy khuất.

“Chúng ta mau đi ăn cơm đi” Thẩm Uyên lập tức lời kéo Tần Dương đứng lên

“Không cần vội vã như vậy” Tần Dương nhìn Thẩm Uyên vội vã lo lắng này sẽ ngã xuống “Bữa sáng sẽ không chạy mất”

Nghe Tần Dương nói như vậy, động tác Thẩm Uyên chậm vài phần

Vương đại tẩu ở phòng khách, gặp hai người đi ra, hôm qua Thẩm Uyên sắc mặt còn trắng bệch giờ phút này có chút đỏ ửng. Nhìn hai người mười ngón tay đan xen, cười trộm đứng lên

Tần Dương nhìn Vương đại tẩu cười không có hảo ý, có chút đỏ mặt vội vàng ho khan hai tiếng. Tại lúc Tần Dương ho khan, ánh mắt Thẩm Uyên rời khỏi Tần Dương nhìn Vương đại tẩu, lễ phép cười cười khẽ khom lưng, đón lấy ánh mắt tiếp tục nhìn Tần Dương

“Hảo, hai người các ngươi chờ đứng, mau tới ăn điểm tâm”

Tần Dương mang theo Thẩm Uyên ngồi xuống.

“Tiểu Dương, thuốc của vị cô nương này ta đã nấu xong, để ở phía sau đại sảnh”

“A, hảo, Vương đại tẩu ngươi không ăn sao?” Tần Dương nhìn Vương đại tẩu muốn đi liền hỏi

“Ta đã sớm ăn xong, bên ngoài còn có bệnh nhân, ta đi xem một chút” Vương đại tẩu nhìn Thẩm Uyển, che miệng cười “Cô nương này lớn lên thực xinh đẹp khó trách Tiểu Dương vì ngươi mà trà không nhớ cơm không nghĩ, còn cự tuyệt rất nhiều người ái mộ trong thôn”

“Vương đại tẩu...” Tấn Dương có chút nóng nảy, lúc Vương đại tẩu nói Tấn Dương cự tuyệt rất nhiều người trong thôn Tấn Dương cảm giác rất rõ ràng Thẩm Uyển khản trương

“Hào hảo, Vương đại tẩu ta không nói nữa, các người từ từ ăn a” Vương đại tẩu cười

Tấn Dương bắt đầu đi lắc đầu, đối với Thẩm Uyển nói “Vương đại tẩu là người tốt, cũng là người thẳng tính, nàng nói ngươi đừng để ý”

Tấn Dương bưng lên chén cháo “Nhanh ăn đi, cháo nguội lạnh ăn sẽ không ngon”

Nhìn thấy Thẩm Uyển không động, tay trái nàng còn cùng mười ngón đan xen với Thẩm Uyển, làm thế nào ăn đây, định đem tay rút ra lại bị Thẩm Uyển nắm chặt “Quần áo lụa là...”

“Ừ?”

“Ừ ta”

“Hào, ta uy ngươi” Tấn Dương thấy Thẩm Uyển không chịu buông, lại đối với mình làm nũng mức một muống cháo trắng dứt Thẩm Uyển. Sau đó lại gấp một chút thức ăn cho Thẩm Uyển

“Ngươi cũng ăn a”

Liên giọng trước đây, hai người cùng đem chén cháo uống cạn. Chén thấy đáy, Tấn Dương tỉ mỉ lau miệng cho Thẩm Uyển “Uyển nhi, ăn no không?”

Thẩm Uyển gật đầu nhẹ, dùng tay trái lau miệng cho Tấn Dương “Quần áo lụa là, ngươi no sao?”

Tấn Dương gật gù đầu, Thẩm Uyển có chút chu mỏ bất mãn nói “Gạt người, ngươi vừa rồi còn nói ngươi rất đói bụng, mới ăn nửa cháo liền no rồi”

Tấn Dương có chút dở khóc dở cười “Không có, ta thật sự ăn no”

“Thật sự?”

“Ừ...”

“.....”

“Ngươi điểm tâm ăn xong rồi còn phải đi uống thuốc đây, chúng ta đi về sau đại sảnh đi” Tấn Dương nói

“Ăn”

Thẩm Uyển uống thuốc cũng là Tấn Dương uy, thuốc rất khó uống nhưng Thẩm Uyển xác thực so với chè còn ngọt hơn, rất nhanh một chén thuốc đã cạn.

Uy hết chén thuốc, Tấn Dương nhìn hai bên tóc mai Thẩm Uyển tìm một hồi quần đau, đưa tay vuốt ve “Này tóc trắng...”

Thẩm Uyển lập tức ngăn ra, nhớ tới bộ dáng chính mình bây giờ, bất an khản trương thanh âm theo đó có chút run rẩy “Quần áo lụa là, ta không phải rất khó coi chứ?”

Tấn Dương roi lệ đem Thẩm Uyển ôm vào trong ngực, liều mạng lắc đầu “Sẽ không, Uyển nhi là người đẹp nhất trên đời”

“Thật vậy chăng? Vậy ngươi còn có thể yêu thích ta sao?” Thẩm Uyển có chút không xác định hỏi

“Sẽ....sẽ...Ta yêu Uyển nhi nhất, vô luận Uyển nhi của ta biến thành dạng gì ta đều chỉ yêu ngươi, hơn nữa trong mắt ta Uyển nhi chính là đẹp nhất, mỹ nhân độc nhất vô nhị chỉ thuộc về ta” Tấn Dương chân thành nói

Thẩm Uyển nghe Tấn Dương nói như thế, cười mấp máy miệng, tựa hồ như được nghe ca ngợi

“Ta sẽ nghĩ biện pháp khôi phục cho ngươi, khôi phục bộ dáng Uyển nhi như trước” Tấn Dương vuốt ve hai bên tóc mai Thẩm Uyển nói

Thẩm Uyển nắm lấy hai tay Tấn Dương đang áp trên mặt nàng, lắc đầu “Không cần, chỉ cần ngươi không chê là tốt rồi, những người khác ta không quan tâm”

“Nhưng là ta nhìn sẽ đau lòng” Tấn Dương mặt tràn đầy áy náy “Nếu không phải bởi vì ta, Uyển nhi cũng sẽ không...” Nếu không phải do nàng, Uyển nhi cũng sẽ không biến thành như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, Tấn Dương lệ tuôn rơi

Thẩm Uyển ôm Tấn Dương an ủi

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Tần Dương vừa khóc vừa nói

“Ta không muốn nghe người xin lỗi” Thẩm Uyển vỗ nhẹ lưng Tần Dương nói “Ta chỉ hy vọng đem xin lỗi thành ta yêu người, ta cái gì cũng không quan tâm, chỉ cầu người đừng rời xa ta”

“Sẽ không, vô luận nguyên nhân gì, ta sẽ không còn rời người đi” Tần Dương vội vàng nói “Ta yêu người, ta yêu người. Ta yêu người, yêu người rất nhiều...”

Nghe Tần Dương nói một lần lại một lần ba chữ mình thích nghe nhất, Thẩm Uyển cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Từ Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Muốn ta

Tần Dương hỏi Thẩm Uyển như thế nào tìm tới nơi này, mới biết được là con ếch huynh giúp chiếu cố. Đối với con ếch huynh cảm kích tràn trề, chỉ là sau khi đến được hoa đào thôn con ếch huynh giống như số đào hoa, ngày ngày nhảy ra bên ngoài tìm mỹ nữ, không hề đếm xỉa đến Tần Dương.

Kể tiếp trong nửa tháng, Thẩm Uyển được Tần Dương chăm sóc đã khá hơn nhiều, mỗi ngày Tần Dương đều dụ dỗ Thẩm Uyển ăn cơm, sắc mặt hồng nhuận không ít, không còn tái nhợt làm cho người ta đau lòng, ngoại trừ hai bên tóc mai trắng còn lại vẫn bình thường. Chỉ là chút đó thôi cũng làm cho Tần Dương bất đắc dĩ lại đau lòng, Thẩm Uyển không cho Tần Dương rời nửa bước. Có đôi khi y quán bệnh nhân nhiều, Tần Dương giúp Vương đại tâu một tay, Thẩm Uyển đằng sau yếu ớt lôi kéo vạt áo Tần Dương, Tần Dương đi tới chỗ nào nàng sẽ theo đến đấy.

Thẩm Uyển cứ như vậy không rời Tần Dương nửa bước, Tần Dương muốn Thẩm Uyển nghỉ ngơi thật nhiều nhưng Thẩm Uyển lại lắc đầu không muốn

Tần Dương lo lắng Thẩm Uyển đi theo đằng sau nàng không chú ý sẽ bị té bị thương làm sao bây giờ, đã có nhiều lần thiếu chút nữa đã té. Vì vậy lôi kéo Thẩm Uyển đến nói “Uyển nhi, người như vậy đi theo ta sẽ dễ dàng bị té”

Thẩm Uyển lôi kéo vạt áo Tần Dương nắm thật chặt, khẽ khản trương nói “Ta sẽ cẩn thận”

“Nhưng là ta sẽ lo lắng” Tần Dương bất đắc dĩ thở dài một hơi “Ta phải làm việc sợ phân tâm sẽ đụng người bị thương, người ngoan ngoãn a, hay là đến gian phòng nghỉ ngơi đi, hoặc là đến bên ghế ngồi nghỉ ngơi một chút cũng tốt” Tần Dương dụ dỗ nói

Thẩm Uyển gặp Tần Dương trên trán rịn mồ hôi, xuất ra khăn tay ôn nhu lau mồ hôi trên trán Tần Dương. Biết mình cho nàng không ít phiền toái, khẽ mềm nhũn ra, tay không nỡ buông vạt áo Tần Dương ra, Tần Dương đỡ Thẩm Uyển đến ngồi trên ghế “Người ngoan ngoãn ngồi ở đây nghỉ ngơi, ta một hồi trở về bên cạnh người” lúc đi còn hôn lên trán Thẩm Uyển một cái

Tần Dương đi giúp Vương đại tâu một tay, mặc dù Thẩm Uyển rất nghe lời ngồi trên ghế nhưng cảm giác như thần kinh căng ra ánh mắt đuổi theo thân ảnh Tần Dương, sợ nàng biến mất trước mặt mình.

Tại lúc Tần Dương làm việc cũng sẽ không yên tâm đi xem Thẩm Uyển một chút, cùng Thẩm Uyển bốn mắt nhìn nhau sau đó cho nàng một nụ cười. Đợi đến lúc Tần Dương rảnh tay Thẩm Uyển sẽ chạy đến thay Tần Dương lau mồ hôi.

Mỗi khi nhìn Thẩm Uyển như vậy, Tần Dương ngoại trừ đau lòng chính là đau lòng, nửa tháng qua mặc dù thân thể Uyển nhi đã tốt hơn trước nhưng tâm bệnh trong lòng vẫn chưa chữa khỏi, vẫn thiếu hụt cảm giác an toàn như xưa, nhất là vào buổi tối, vô luận Tần Dương ôm nàng chặt như thế nào, nàng cũng sẽ bất an giật mình giữa đêm

Buổi tối, Vương đại tâu đem thuốc đưa đến....

“Vương đại tâu, thực thẹn thùng, lại làm phiền người” Tần Dương xin lỗi cười cười. Thẩm Uyển ở phía sau cũng áy náy nhìn Vương đại tâu

“Này có cái gì phiền toái a” Vương đại tâu cười nói “Tiểu Uyển uống nhanh đi, ta sẽ không quấy rầy các người, sớm chút nghỉ ngơi”

“Vương đại tâu người cũng sớm chút nghỉ ngơi”

Tần Dương mang thuốc đến bên cạnh Thẩm Uyển nói “Đến, đem thuốc uống”

Thẩm Uyên nhìn chén thuốc đen tuyền, cau mũi “Quần áo lụa là, ta có thể hay không không uống” nàng uống đều đã hơn nửa tháng

“Không được!” Tấn Dương kiên định nói “Đây là dùng hà thủ ô làm thuốc dẫn, còn cho thêm mười mấy loại dược liệu, có thể trị liệu hai bên tóc mai bạc trắng đây”

Thẩm Uyên gặp Tấn Dương kiên trì, nhếch miệng, không nói gì, đem thuốc bưng tới.

“Coi chừng bỏng a” Tấn Dương bên cạnh nhắc nhở

Đem thuốc uống xong sau, Thẩm Uyên che miệng ghét bỏ đem chén thuốc đưa cho Tấn Dương, Tấn Dương lập tức đem chuẩn bị tốt điểm tâm dứt cho Thẩm Uyên ăn.

Cái gì đều đã làm xong, hai người nằm trên giường, Thẩm Uyên theo thói quen dựa vào Tấn Dương, vòng tay quanh eo Tấn Dương, tay gấu gao nắm chặt lấy vạt áo nàng.

“Quần áo lụa là, thuốc này vừa đắng lại vừa chát, ta còn phải uống bao lâu a” Thẩm Uyên làm nũng nói

“Đến khi nào người khỏe mới thôi” Tấn Dương vuốt ve mái tóc Thẩm Uyên

Thẩm Uyên sau khi nghe xong, nhăn nhó mặt.

Tấn Dương nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Thẩm Uyên, cười nói “Người trước kia không phải là không sợ thuốc sao, như thế nào hiện tại nghe thấy thuốc liền biến sắc”

“Hiện tại chính là uống có chút nhiều, nhìn xem đều sợ nha” Thẩm Uyên bất mãn đấm Tấn Dương hai cái “Đều là do người bức ta uống quá nhiều”

“Dạ dạ dạ, đều là lỗi vì phu, nương tử đại nhân mỗi ngày đều uống thuốc khổ cực, nếu không ngày mai ta cũng theo người uống” Tấn Dương cười giòn nói

Ai ngờ Thẩm Uyên nghe xong đột nhiên trầm mặc, ly khai khỏi vòng tay Tấn Dương, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tấn Dương

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên như vậy không biết làm sao. Nàng...nàng nói sai cái gì sao?

“Uyên nhi?” Tấn Dương chống thân người lên nhìn Thẩm Uyên

Thẩm Uyên không lên tiếng cũng không quay sang

Tức giận?!!!

“Uyên nhi, làm sao vậy? Không phải vừa mới tốt sao? Như thế nào đột nhiên tức giận?”

Thẩm Uyên vẫn không để ý nàng

Lần này cũng làm cho Tấn Dương vội vã “Uyên nhi, ta nói sai cái gì sao? Vì sao tức giận a?”

Tấn Dương cuống cuống đem Thẩm Uyên quay tới, Thẩm Uyên quật cường không chịu, còn dịch xa vài bước, cách Tấn Dương xa một chút

Này, sao lại tức giận????

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên không để ý đến mình, lại không biết phải đã làm sai chỗ nào, chọc nàng tức giận, có chút ủy khuất. Ánh mắt âm trầm

Hồi lâu, Thẩm Uyên gặp Tấn Dương không có bất cứ động tĩnh gì, có chút bất an quay tới đã trông thấy Tấn Dương khước mắt đã uơu ướu

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyên yếu ớt kêu một tiếng. Chủ động đến gần Tấn Dương

Tấn Dương xoa xoa khóe mắt mình

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyên gặp Tấn Dương vội vàng lau nước mắt, không để ý chính mình. Hai tay ôm lấy má Tấn Dương, làm cho nàng quay sang “Quần áo lụa là, người giận ta?”

Tấn Dương cầm lấy tay Thẩm Uyên, nhìn nàng nói “Ta không giận người, ta chính là giận chính mình. Không biết đã làm chuyện ngu xuẩn gì làm cho người mất hứng”

“Chính là người làm chuyện ngu xuẩn làm cho ta không cao hứng, không chỉ có mất hứng thậm chí làm cho ta hồng mắt” đôi mắt Thẩm Uyên run rẩy. Nhìn Tấn Dương nghẹn ngào nói “Người...người bỏ ta, ta...ta không còn là nương tử của người”

Tấn Dương ngăn ra, đứng vậy, nàng...như thế nào đã quên, mình chính là làm chuyện ngu xuẩn nhất, tự tay viết từ thư.

Nhìn nước mắt Thẩm Uyên, Tấn Dương cuống quýt trở mình đem Thẩm Uyên đè dưới người, vội vàng nói “Người vĩnh viễn đều là nương tử của ta, Tấn Dương ta cả đời này, chỉ có một nương tử, chỉ có một mình ngươi, Uyên nhi. Kia từ thư không tính, nương tử của ta chỉ có thể là ngươi”

Thẩm Uyên hàm chứa lệ lẳng lặng nhìn Tấn Dương. Tấn Dương gặp Thẩm Uyên không nói gì, cũng không động tĩnh, lo lắng nàng không tin vội nói “Ngươi nếu không tin, chúng ta bái đường thành thân, ngày mai chúng ta liền, không hiện tại chúng ta liền bái đường”

Tấn Dương vội vã muốn đứng lên, Thẩm Uyên đè Tấn Dương xuống “Hiện tại ngươi bái đường cái gì a?”

“Nơi đây chúng ta cùng nhau bái đường” Tấn Dương nghiêm túc nói

Thẩm Uyên nín khóc mà cười “Ngươi bái đường ở đây sao?”

“Ta là nghiêm túc” Tấn Dương nghiêm túc nói

Thẩm Uyên không cười nữa, nghiêm túc nhìn Tấn Dương, đột nhiên ngẩng đầu lên hôn lên môi Tấn Dương

Ách?! Tấn Dương không hiểu nhìn Thẩm Uyên

“Ngốc, từ thư ta đã xé, hôn nữa không phải bản thân nguyện ý viết, cũng không có người làm chứng cho nên từ thư kia không được công nhận” Thẩm Uyên dí dỏm nói

“Nói như vậy ngươi vẫn là nương tử của ta, ta vẫn còn là tướng công của ngươi” Tấn Dương cao hứng nói

“Hừ...” Thẩm Uyên khinh thường hừ một tiếng

Tấn Dương cảm giác Thẩm Uyên đang cười, làm bộ cả giận nói “Hào, thế nhưng ngươi còn không để ý ta, giận ta...”

“Ai...cho ngươi liền dễ dàng viết từ thư như vậy, ngươi có biết lúc ấy nếu lúc ấy....ngô....”

Không đợi Thẩm Uyên nói xong, Tấn Dương đã phong bế môi Thẩm Uyên. Tấn Dương buông lỏng thân thể, đặt thân thể mềm mại kia dưới thân, Thẩm Uyên cũng siết sao ôm lấy eo Tấn Dương. Lúc này tất cả bất an đều hóa thành hư ảo...

Tấn Dương từ từ di chuyển tay mình, đưa vào bên trong áo ngoài đơn bạc của Thẩm Uyên, mò tới cái yếm lụa. Sờ đến bên trong da thịt bóng loáng, từ dưới lên trên không soát chỗ nào, tay chậm rãi di động, cho đến bộ ngực mềm mại đầy đặn.

Thẩm Uyên thân thể run rẩy, Tấn Dương đùa dai bóp nhẹ hai cái.

Bị Tấn Dương che lại miệng, một tiếng ngậm khế không nén được tràn ra “Ưm~~”

Tấn Dương không muốn Thẩm Uyên đè nén, nghiêng đầu hôn lên má Thẩm Uyên, từng điểm từng điểm hôn đến vành tai non mịn, động tác ngược lại càng ngày càng gia tăng. Đã lâu không thân mật, làm cho hòa trong lòng Tấn Dương bùng nổ, da thịt ma sát làm cho không khí xung quanh ngày càng cao. Tấn Dương đem quần áo Thẩm Uyên cùng chính mình cởi ra.

Gần sát đến cổ dài nhỏ trắng nõn của Thẩm Uyên, khẽ cắn. Từ từ di chuyển xuống phía dưới hôn lên xương quai xanh hoàn mỹ kia.

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyên có chút run run

“Ừ?” Tấn Dương vừa đáp vừa tiếp tục động tác di chuyển xuống dưới

“Muốn ta...” Thẩm Uyên đưa tay kéo đầu Tấn Dương đến trước ngực mình

Hai chữ kia giống như chất xúc tác đem nội tâm Tấn Dương đốt càng sâu, ngọn lửa hừng hực muốn đem hai người hòa tan. Tấn Dương ngẩng đầu lên, cạy ra đôi môi Thẩm Uyên, tay theo thân thể Thẩm Uyên một đường trượt xuống, mỗi lần đụng đến nơi nào đều làm Thẩm Uyên run rẩy.

Đi vào khu vực thần thánh ướt át kia, không do dự nữa thật sâu tiến vào bên trong cơ thể Thẩm Uyên, đem tâm Thẩm Uyên lấp đầy trong nháy mắt

Đi theo động tác của Tấn Dương, tiếng rên rỉ của Thẩm Uyên cùng tiếng thờ dục của Tấn Dương quấn quýt lấy nhau, giống như thế giới này chỉ còn lại Tấn Dương cùng Thẩm Uyên tồn tại, hai người tâm siết sao cùng một chỗ, cả người hợp nhất.

“Ân~~” Người trong ngực đột nhiên duyên dáng gọi to một tiếng

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thờ dục. Thẩm Uyên ôm cổ Tấn Dương “Quần áo lụa là...chỉ có lúc này, ta mới phát giác ngươi sẽ không rời đi ta, sẽ không bỏ lại ta, hai người chúng ta hợp lại làm một, ngươi là thuộc về ta”

Tấn Dương nghe nói như thế, không biết nên cao hứng hay khổ sở, nàng không biết phải như thế nào để tiêu trừ lòng bất an của Thẩm Uyên.

“Uyen nhi....”

“Ừ?”

“Ngươi còn khí lực sao?”

Thẩm Uyên lập tức không nói chuyện, vốn là mặt ửng đỏ nghe được Tần Dương nói mặt càng thêm hồng, ngượng ngùng cắn cắn môi, xấu hổ gật đầu nhẹ.

“Kia...Muốn ta” Tần Dương ôm Thẩm Uyên lật lại thân người, đặt Thẩm Uyên trên người mình, lôi kéo tay Thẩm Uyên đặt lên ngực chính mình

Thẩm Uyên mắt run rẩy, không rõ nhìn Tần Dương

“Ta biết rõ trong lòng ngươi còn sợ hãi cùng bất an, muốn ta. Ta cũng sẽ hoàn chỉnh thuộc về ngươi, ngươi không cần sợ ta rồi ngươi đi”

“Quần áo lụa là...” Thẩm Uyên cảm động nhìn Tần Dương

Tần Dương dí dõm nói “Ngươi mau đến a, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng đây”

“Chán ghét, kia hôm nay để cho nương tử ta hầu hạ thật tốt tướng công đi”

“Sai, hiện tại ngươi là tướng công, ta là nương tử”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Điền viên cuộc sống (1)

Tần Diệu một thân một mình trở về kinh đô, trở lại Tần phủ việc đầu tiên làm là đi bái kiến lão thái quân

“Bà nội” Tần Diệu quỳ gối trước mặt lão thái quân

“Nguyên lai là Diệu nhi a” lão thái quân nhẹ giọng thờ dài một mạch, thả trong tay ra tám vãi bố bọc Tần Dương lúc nhỏ, “Đứng lên đi”

Tần Diệu vẫn như xưa quỳ “Tôn nhi Tần Diệu không dám đứng lên”

“????” Lão thái quân không rõ chuyện gì nhìn Tần Diệu quỳ trên mặt đất “Diệu nhi không có phạm sai lầm, vì sao không dám đứng lên?”

“Tôn nhi Tần Diệu có sai” Tần Diệu nhìn bà nội đã già đi vài phần “Tôn nhi bất hiếu, phụ lòng bà nội. Tôn nhi không thể thành thân cùng Thẩm Uyên”

“Diệu nhi không phải rất thích Thẩm Uyên sao, có phải hay không nàng không muốn cho nên ngươi không đành lòng”

“Không. Lần này Diệu nhi tự mình nghĩ thông, Diệu nhi tự cảm thấy mình không xứng với Thẩm cô nương”

“Ồ nháo!” Lão thái quân cả giận nói “Thân ngươi là con trai lớn Tần phủ, Hoàng thượng tự tay ngự phong Vũ trạng nguyên, thế nhưng tự coi nhẹ bản thân mình, chút tự tin cũng không có”

“Không phải Diệu nhi tự coi nhẹ chính mình, mà nữ nhân như Thẩm cô nương, trên thế gian này không có nam tử nào xứng với nàng” Tần Diệu nói “Cũng chỉ có Nhị đệ Tần Dương mới có thể xứng với nàng”

“Ngươi đang ở đây nói bậy bạ cái gì đó” Lão thái quân tức giận vỗ xuống bàn “Không cho ngươi nói bậy”

“Diệu nhi không có nói quàng, bà nội, ngươi có biết Diệu nhi sau khi đưa Thẩm Uyên về phủ sau, nàng thế nào không? Nàng vừa vào phủ liền bắt đầu tìm Tần Dương, nha hoàn nói không thấy Tần Dương trở lại, nàng thế nhưng không tin, ở trong Thẩm phủ tìm cả một ngày, mỗi khoảng sân nhỏ, mỗi một góc đều không buông tha, giống như nòi điên tìm Tần Dương, ta nói với nàng Tần Dương sẽ không trở lại, nàng ngay cả từ thư cũng đã viết xong, đương lúc Thẩm Uyên nhìn phong từ thư kia liền thương tâm đem xé bỏ, đem mình nhốt trong phòng. Nhốt một lần chính là hai ngày, suốt hai ngày không ăn không uống, ta lo lắng nàng sẽ xảy ra chuyện, liền đem cửa đá vắng, kết quả....” Tần Diệu ngừng lại lúc ấy chứng kiến Thẩm Uyên tâm liền có chút đau, có chút chua xót.

“Kết quả thế nào?” Lão thái quân lo lắng hỏi

“Kết quả trông thấy một cái xác không hồn, người không ra người quỷ không ra quỷ, nàng hai bên tóc mai đều bạc trắng. Một người co lại trong góc, chỉ gọi tên Tấn Dương. Không lâu sau thì hôn mê, ta đem đại phu Dương Châu đều thỉnh đến, bọn họ không có cách nào chữa trị...” Tấn Diệu thống khổ nhắm mắt lại, nhìn người trong lòng biến thành như vậy hẳn làm sao lại không đau lòng “Về sau thật vất vả mới cứu sống lại nhưng thân thể tỉnh như tâm nàng vẫn như ngủ say, nhìn nàng như vậy Tôn nhi không chịu nổi, cuối cùng không nhìn được nữa, vì một nữ nhân như Tấn Dương nàng đem mình ra hành hạ như vậy có đáng giá không? Nhưng nàng lại nói cho ta biết đang giá, nàng nói cả đời này chỉ yêu Tấn Dương, giới tính không can hệ, vô luận có vô luân lý đạo đức, nàng chỉ cần Tấn Dương. Thâm Uyên như vậy, muốn Tôn nhi phải làm thế nào, như thế nào cho nàng hạnh phúc” Tấn Diệu rơi lệ nói

Lão thái quân ngã lên ghế, tại sao có thể như vậy, nàng cho rằng Dương nhi cùng Thâm Uyên chỉ nhất thời mê luyện mà thôi, lại không nghĩ nàng cùng Dương nhi như thế hăm sâu vào, thậm chí thiếu chút nữa mất mạng.

“Nhìn Thâm Uyên như vậy, Tôn nhi rất đau lòng vì vậy đáp ứng mang nàng đi tìm Tấn Dương, vô luận ở chân trời góc biển nào cũng phải tìm cho ra Tấn Dương. Nàng sau khi nghe xong, linh hồn cùng thể xác như được sống lại, nhưng trong quá trình tìm Tấn Dương, nàng đều nghiêm túc cố gắng tìm, giống như chính là động lực giúp nàng sống qua từng ngày” Tấn Diệu thuật lại

“Kia, tìm được Dương nhi sao? Nàng có khỏe không?” Lão thái quân có chút run run hỏi

“Tìm được rồi, tại một thôn xóm nhỏ rất đẹp tìm được nàng, nhưng nàng không tốt, một chút cũng không tốt, không có người yêu bên cạnh như thế nào tốt?” Tấn Diệu nhìn lão thái quân nói “Đương sau khi Tấn Dương nhìn thấy Thâm Uyên, vô cùng tự trách, quý trên mặt đất khóc ồ lên, nàng nói cho ta biết, sau này dù có nguyên nhân gì cũng sẽ không rời Thâm Uyên”

Lão thái quân sớm đã biết rõ, nhưng khi Tấn Diệu chính miệng nói vẫn đau lòng nhắm chặt mắt lại

“Bà nội, chúng ta sai rồi, chúng ta vừa mới bắt đầu đã sai, chúng ta cho rằng các nàng còn trẻ không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, không biết thế gian tình, chỉ một lúc mê luyện mà thôi nhưng chính là không phải. Các nàng kỳ thật hiểu, cái gì đều hiểu, cũng bởi vì hiểu mới yêu nhau đến như vậy, vô luận tách các nàng ra, các nàng tâm vẫn hướng về nhau, sau đó sống không bằng chết. Bà nội...” Tấn Diệu quý xuống nói “Bà nội, chúng ta thành toàn cho các nàng đi, các nàng lựa chọn con đường này, mặc dù có chút bất đồng nhưng các nàng là cam tâm tình nguyện, đây mới chính là hạnh phúc. Bà nội, trải qua chuyện lần này Diệu nhi đã minh bạch, bà nội nếu như người suy nghĩ lời của Diệu nhi cùng Dương Nhi, không nên ngăn cản các nàng, có được hay không?” Tấn Diệu khẩn cầu nhìn lão thái quân

Lão thái quân không nói gì, không biết là quá mức thương tâm hay lời Tấn Diệu làm cho nàng quá mức rung động. Ánh mắt có chút ngốc trệ, không còn nữa điểm khí lực trả lời vấn đề của Tấn Diệu.

“Bà nội...” Tấn Diệu nhìn lão thái quân nửa câu cũng không nói, lắc lắc cánh tay lão thái quân

Một lúc sau, lão thái rốt cục có phản ứng, nhìn xem trưởng tử Tấn gia vẫn luôn nghe lời hiểu biết chưa bao giờ khóc, giờ phút này nước mắt ràn rụa quý trước mặt mình, chỉ vì thành toàn nữ nhân mình thích cùng muội muội.

Đây là loại tâm tình như thế nào, ngoại trừ khổ sở vẫn là khổ sở, chẳng lẽ ta già thật rồi sao, làm sai sao, nàng chỉ muốn cháu gái mình an tĩnh sống hạnh phúc, điều này là sai lầm sao? Lão thái quân luôn luôn khôn khéo giờ phút này đang hỏi chính mình, nàng rốt cuộc làm đúng hay sai? Vì cái chân lý này, Dương nhi nàng yêu thương nhất rời xa nàng, Tấn Diệu khóc cầu xin thành toàn cho muội muội, ngay cả Thâm Uyên cũng chỉ còn nửa cái mạng, đó không phải là kết quả chính mình muốn.

Tấn Diệu không thấy lão thái quân đáp, hoàn toàn thất vọng, không nói gì có chút chán chường ngồi xuống đất.

“Người ngày mai đi Thâm phủ một chuyến” Lão thái quân mở miệng

Tấn Diệu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lão thái quân

“Tấn Dương cùng Thâm Uyên nhiều ngày không trở về Thâm phủ, Thâm gia nhất định sẽ lo lắng, người đi giải thích” Lão thái quân có chút vô lực nói

“Bà nội...” Tấn Diệu phảng phất thấy được đường sinh cơ “Ý của người là...”

“Người xuống đi, bà nội mệt mỏi” Lão thái quân đỡ cái trán đau nhức, phất phất tay

Tấn Diệu gặp bà nội không trả lời vấn đề của mình, có chút mê mang, bất quá ít nhất vẫn có hy vọng.

Lúc Tấn Diệu sắp đi ra cửa phòng, lão thái quân đột nhiên hỏi “Dương nhi...nàng có nói khi nào trở lại không?”

“Nàng chưa nói, có lẽ nàng sẽ trở lại hoặc vĩnh viễn không trở lại, cùng Thâm Uyên ở thôn xinh đẹp đó an tĩnh sống qua cả đời” Tấn Diệu thở dài, sau khi nói xong liền đi

.

.

Hoa đào thôn-----

Thẩm Uyên kể từ khi có Tấn Dương không lo trước lo sau nữa, mỗi ngày tại tiệm thuốc của Vương đại tẩu, cùng Tấn Dương giúp đỡ Vương đại tẩu. Dù sao Thẩm Uyên học rộng tài cao lại cực kì thông minh, học cũng mau. Thậm chí có thời điểm Vương đại tẩu xem bệnh không kịp, Thẩm Uyên còn thay tay bắt mạch, tiểu bệnh nàng cũng có thể ứng phó. Tấn Dương cũng chỉ có thể tại bên cạnh hỗ trợ hốt thuốc cùng nấu thuốc.

Thẩm Uyên cùng Vương đại tẩu vội vàng xem bệnh, Tấn Dương một người ôm một đồng dược liệu đi nấu

“Cuối cùng cũng xem xong rồi” Vương đại tẩu đối với Thẩm Uyên cười duyên “Hoàn hảo có Tiểu Uyên người ở đây nếu không hôm nay bạn chết ta”

“Vương đại tẩu không cần nói như vậy, nếu không phải Vương đại tẩu dạy tốt, Uyên nhi cũng không giúp được người” Thẩm Uyên nói

“Hừ hừ, liên chi có hai người các người gấp rút, ta một chút cũng không có” Tấn Dương bĩu môi bất mãn nói

Vương đại tẩu cùng Thẩm Uyên nghe tiểu hài tử Tấn Dương nói liền nhìn nhau cười một tiếng..

Thẩm Uyên đi tới, sửa sang đầu tóc vì nấu thuốc mà rối bù của Tấn Dương nói “Ai nói quần áo lụa là vô dụng, nếu như không có người nấu thuốc, chỉ sợ sẽ chật ních bệnh nhân đây”

“Đúng đúng, tiểu Dương mới là người trọng yếu nhất” Vương đại tẩu bên cạnh phối hợp nói

“Này còn kém nhiều lắm” Tấn Dương bốt giận, nhìn Thẩm Uyên trên trán rịn mồ hôi, đau lòng xoa xoa “Nương tử đại nhân mới là trọng yếu nhất, cực khổ nhất”

“Quần áo lụa là...” Hai người mười ngón đan xen thâm tình nhìn nhau

“Ai u, chưa chết được, chưa chết người ngoài như ta” Vương đại tẩu trêu ghẹo nói

Lập tức hai người liền cảm thấy có lỗi buông nhau ra.

“Thẹn thùng a, đỏ mặt a” Vương đại tẩu cười nói

Bị nói như vậy hai người càng đỏ mặt

“Ai nha, ta giống như còn việc phải làm nha, ta đi trước, các người tiếp tục ngắm đối phương đi” Vương đại tẩu cười nói

“Vương đại tẩu nha, nàng lấy trêu ghẹo chúng ta làm thú vui, còn luôn phá hư chuyện chúng ta, lần sau bất gặp lúc nàng xấu hổ ta cũng như vậy trêu ghẹo nàng” Tấn Dương cắn răng nói

“Xi...” Thẩm Uyên khẽ cười, ngã vào ngực Tấn Dương “Được đường giống như không đủ dược liệu, ngày mai có phải hay không người phải đi hái thuốc?”

“Đúng vậy” Tấn Dương ôm Thẩm Uyên gật đầu nhẹ

“Vậy ngày mai ta cùng người đi, được hay không?” Thẩm Uyên nói

“Nhưng người không phải ở được đường phụ giúp xem bệnh cho người trong thôn sao. Người cùng ta đi hái thuốc kia bệnh nhân làm sao bây giờ?”

“Còn có Vương đại tẩu đây, người không phải mỗi lần đều khi Vương đại tẩu phá hư chuyện chúng ta sao, chúng ta đều đi hái thuốc, phỏng đoán ngày mai Vương đại tẩu rất bận rộn đây” Thẩm Uyên nghịch ngợm nói

“Đúng đúng, ngày mai chúng ta đều đi hái thuốc, làm cho Vương đại tẩu thật bận rộn, cũng coi như trừng phạt nàng phá hư chuyện chúng ta” vừa nghĩ đến ngày mai Vương đại tẩu bận đến luống cuống tay chân, Tấn Dương liền cười “Ha ha, nương tử đại nhân thông minh nhất”

“Nương tử nhà người là ai chứ” Thẩm Uyên bộ dạng tự tin nói

“Hảo hảo, nương tử không hổ là cộc cái a” Tấn Dương sát bên tai Thẩm Uyên nói “Có phải hay không không thích Vương đại tẩu phá hư chuyện tốt của chúng ta a”

“Người...” Thẩm Uyên nổi giận đánh Tấn Dương hai cái

“Hắc hắc...”

Chương 78: Điền viên cuộc sống (2)

Tấn Dương công giò trúc mang theo Thẩm Uyên đi theo sau hái thuốc.

Tấn Dương đi phía trước mở đường, thỉnh thoảng xoay người nhìn Thẩm Uyên. Cuối cùng cảm thấy luôn xoay người có chút phiền phức dứt khoát chạy đến vừa cười vừa nhìn chằm chằm Thẩm Uyên “Hắc hắc...”

“Người hảo hảo đi, con đường chật hẹp như vậy nếu ngã xuống làm sao bây giờ?” Thẩm Uyên gặp Tấn Dương chạy đến, lo lắng nói

“Không có việc gì, đoạn đường này đều đều, chờ qua phía trước thác nước mới là đường dốc” Tấn Dương nói, trước kia cảm thấy cảm thấy con đường này một mình đi thật dư dả, nhưng hai người lại không đi được, làm hại nàng không thể cùng Uyên nhi song song đi.

“Coi chừng chó đi trật” Thẩm Uyên có chút không yên lòng nói “Ngươi hay là đi thật tốt đi”

“Không cần a, mắt ta cũng không dùng để xem đường” Tấn Dương chu mỏ nói

“Con mắt ngươi không dùng để xem đường, kia dùng làm gì?” Thẩm Uyên cười nói

“Đương nhiên là dùng để nhìn ngươi a” Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên nói “Cho nên không rảnh để nhìn đường”

Thẩm Uyên nghe xong cười càng vui vẻ, không có nữ nhân nào không thích đồ ngon đồ ngọt, nhất là chính người mình yêu nói

Bởi vì là đi cùng nhau cho nên đi tương đối chậm, trên cơ bản Thẩm Uyên cùng Tấn Dương chỉ cách nhau một bước chân, Tấn Dương lui một bước Thẩm Uyên mới có thể bước tới một bước. Nhìn Tấn Dương đi như vậy, trên mặt lại còn cười xấu xa, ánh mắt nhìn chằm chằm mình, Thẩm Uyên mặt có chút đỏ.

Tấn Dương mắt sáng ngời đi lòng vòng, cước bộ đột nhiên ngừng lại không lui về phía sau mà Thẩm Uyên vẫn còn đi tới, đi tới một bước thiếu chút nữa liền đụng phải mũi Tấn Dương, hai người chỉ còn cách nhau vài cm, hai mắt nhìn nhau, chỉ thấy mắt Tấn Dương lóe sáng, trên khóe miệng cười tà.

“Sao....như thế nào đột nhiên dừng lại?” đột nhiên khoảng cách gần như thế làm cho nhiệt khí trên mặt Thẩm Uyên tăng lên, nhất là nụ cười kia của Tấn Dương, quả thực chính là vô lực sát thương.

“Bởi vì...” Tấn Dương nhanh chóng hôn lên đôi môi đỏ mọng của Thẩm Uyên “Ta nghĩ cùng nương tử của ta âu yếm” Tấn Dương hôn trộm xong cười đến sáng lạn.

Thẩm Uyên không khỏi đỏ mặt liếc Tấn Dương một cái, thật sự là...tới này còn nói lời xấu hổ như vậy, lại bộ dạng còn đồ, hết lần này tới lần khác chính mình đối với Tấn Dương chính là chống đỡ không được, nghĩ đến vừa giận vừa tức không đứng dậy, có khi còn có chút hưởng thụ.

“Nương tử, mặt ngươi thật là đỏ a” Tấn Dương ghé vào bên tai Thẩm Uyên thổi hơi làm cho Thẩm Uyên có chút nhột, Thẩm Uyên sợ nhột đánh Tấn Dương một cái “Quần áo lụa là, đừng làm rộn, chúng ta còn phải đi hái thuốc đây”

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyên thẹn thùng, đùa dai vội vàng đi đến gần hôn gò má Thẩm Uyên một cái, lo lắng nương tử đại nhân nhà nàng tức giận nhanh chóng lùi về sau vài bước

Thẩm Uyên gặp Tấn Dương lui vài bước giống như sợ chính mình đánh nàng, có chút dở khóc dở cười.

Thẩm Uyên đi lên trước, Tấn Dương vươn tay ý bảo Thẩm Uyên lôi kéo tay mình, cứ như vậy hai người như đang khiêu vũ, tay cầm tay, bước đến bước lui, chung quanh chìm chốc cùng thác nước như thủ một khúc nhạc ngọt ngào, hai người nhảy một khúc chỉ thuộc về hai người

Chỉ là thủ khúc không kéo dài lâu. Bởi vì...

“A~” Tấn Dương lúc nhảy đập trúng một tảng đá

“Coi chừng...” Thẩm Uyên vội vàng nắm chặt tay Tấn Dương

Thẩm Uyên nhìn thấy Tấn Dương không ngã xuống thờ phào nhẹ nhõm, hoàn hảo chính mình kéo nàng, nghiêm mặt nói “Ngươi hảo hảo đi a, không cho phép chạy nữa”

“Nhưng vẫn còn cách thác nước một đoạn đây” Tấn Dương luyến tiếc không rời Thẩm Uyên, tay càng không muốn tay nàng ra

“Được rồi, sớm chút qua đường nhỏ hẹp này” Thẩm Uyên nói “Nếu ngã sẽ bị thương”

Tấn Dương nhận mệnh buông tay ra, xoay người. Thẩm Uyển từ phía sau chủ động nắm tay Tấn Dương “Nói người đi thật tốt cũng không nói người buông tay ra a”

“Hắc hắc...” Tấn Dương ngây ngô cười hai tiếng. Dắt tay Thẩm Uyển qua.

Được đường---

Được đường không lâu liền đầy người, Vương đại tẩu luống cuống tay chân, một người bắt mạch còn có khi phải nấu thuốc “Thúy Sơn a, mau tới hỗ trợ đem thuốc đi nấu, Tần tẩu a, còn phải về nhà lấy một tý thuốc đây”

“Vương đại tẩu thế nào hôm nay chỉ có một người, Tiểu Uyển không phải giúp người sao? Còn có Tiểu Dương đây, bình thường không phải Tiểu Dương chịu trách nhiệm nấu thuốc sao?” Tần tẩu hỏi

“Đừng nhắc đến tên Tấn Dương kia” Vương đại tẩu xoa xoa mồ hôi rịn trên trán, nghĩ đến Tấn Dương sẽ tức giận, trong lòng mắng Tấn Dương ngàn vạn lần, thật quá đáng a, biết rõ hai ngày này được đường gấp rút, đi hái thuốc thì đi hái còn lôi kéo Tiểu Uyển, biết rõ Tiểu Uyển bám dính mình liền buộc nàng đi theo. Không phải ta mới phá hư chuyện tốt của các nàng hai lần thôi sao, bình thường cùng Tiểu Uyển ước hẹn chỉ trêu ghẹo vài cái, như vậy mang thù. Còn như vậy ác độc làm hại nàng gấp rút đến choáng váng đầu óc.

Vương đại tẩu sẽ không bao giờ ngờ đến ý tưởng “ác độc” kia chính là Thẩm Uyển ôn nhu dịu dàng nghĩ ra đây.

Đỉnh núi---

“Ách xì...” Tấn Dương hít hơi một cái, vuốt vuốt mũi ngứa ngứa “Uyển nhi, có người mắng ta”

Thẩm Uyển nhìn sắc trời một chút cười nói “Lúc này, chỉ sợ được đường đã kín người”

“Người là nói Vương đại tẩu mắng ta?” Tấn Dương bất mãn nói “Nàng làm sao lại không mắng người, cũng quá không công bình đi”

“Xì...” Thẩm Uyển cười một tiếng “Ai bảo người nhân phẩm không tốt, muốn chửi người tất nhiên nghĩ đến người đầu tiên”

“Còn có ai dám mắng ta? Không phải Uyển nhi người đi” Tấn Dương cười nói

“Ai biết được” Thẩm Uyển đối với Tấn Dương cười cười, tiếp tục hái thảo dược

“Nha....”

“Làm sao vậy?” Tấn Dương nghe được Thẩm Uyển kêu vội vàng chạy đến

“Không có việc gì, không cẩn thận bị cắt trúng” Thẩm Uyển nói

“Bị cái gì cắt?” Tấn Dương khăn trương hỏi, nơi này có chút ít thảo dược có độc

Thẩm Uyển chỉ chỉ. Tấn Dương nhìn cây cỏ kia, lập tức yên tâm “Hoàn hảo là cỏ tương tư, không có việc gì”

“Cỏ tương tư?” Nàng như thể nào chưa từng nghe qua

“Đúng vậy” Tấn Dương thay Thẩm Uyển thổi thổi miệng vết thương, bên cạnh giải thích “Danh như ý nghĩa, bị loại cỏ này cắt phải tại mười hai canh giờ nhớ đến người trong lòng sẽ xuất hiện cảm giác đau lòng”

Miệng vết thương vẫn còn đỏ máu, Tấn Dương đau lòng đem ngón tay như ngọc của Thẩm Uyển ngậm trong miệng, nhẹ nhàng mút lấy dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng vết thương

Thẩm Uyển nhìn Tấn Dương vì nàng đau lòng, ngón tay có chút nhột nhưng trong lòng lại một hồi ấm áp.

Đột nhiên tim truyền tới cảm giác đau xót, làm cho Thẩm Uyển nhú nhú mày

“Làm sao vậy? Có phải hay không đau lòng?”

Thẩm Uyển gạt đầu nhẹ. Tấn Dương chọc chọc trán Thẩm Uyển “Người vừa rồi suy nghĩ gì nha”

Thẩm Uyển có chút đỏ mặt. Tấn Dương nhìn thấy vẻ mặt này của nàng liền nói “Ngốc, không phải ta đang bên cạnh người sao”

“Ai nói người ở bên cạnh thì không thể nghĩ” Thẩm Uyển nhỏ giọng nói, cho dù ngày ngày dính cùng một chỗ nàng cũng cảm thấy chưa đủ

Những lời này Tấn Dương nghe qua buồn cười nhìn Thẩm Uyển “Vậy có phải hay không mười hai canh giờ ta biến mất trước mặt người, như vậy phỏng đoán người cũng không suy nghĩ”

“Không cho phép người rời khỏi tầm mắt ta” Thẩm Uyển cuống quýt nói, tim lại đau vài phần “Người ly khai, ta bị nỗi khổ tương tư càng sâu”

“Hào, hào, ta là nói giỡn” Tấn Dương gấp Thẩm Uyển lại đầu, vội vàng nói “Ta sẽ một mực bên cạnh ngươi”

Nhìn Thẩm Uyển đau lòng, chính mình chuyện gì cũng không làm được, ngồi xổm xuống cố ý bị cò tương tư cắt một tý “Hào, chúng ta cùng nhau bị nỗi khổ tương tư, hắc hắc”

“Ngươi...” Thẩm Uyển bất đắc dĩ nhìn Tấn Dương “Chưa thấy qua ai ngốc như ngươi”

“Ta dẫn ngươi đi đỉnh núi, phong cảnh nơi đó rất đẹp mắt” Tấn Dương lôi kéo Thẩm Uyển hướng đỉnh núi đi đến

Đi vào đỉnh núi, không khí trở nên tươi mát, trong gió xen lẫn hương hoa còn mang theo hương vị thảo dược nhàn nhạt. Từ nơi này nhìn xuống hoa đào thôn, quả thực đẹp như tiên cảnh.

Tấn Dương từ phía sau ôm lấy Thẩm Uyển, sau đó vòng quanh eo, học động tác kinh điển trong phim Titanic. Thẩm Uyển không rõ nhìn Tấn Dương

“Đó là động tác rất kinh điển, cái này còn có chuyện xưa” Tấn Dương nói “Buổi tối kể cho ngươi nghe, như thế nào, nơi này có đẹp hay không?”

“Àn, nơi này thật là đẹp, quả thực đẹp như tiên cảnh, ta trở về muốn đem cảnh này vào tranh vẽ” Thẩm Uyển bị cảnh đẹp trước mắt làm lóa mắt

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy cũng bị cảnh đẹp hấp dẫn thật sâu, có thể sống ở địa phương đẹp như vậy sống thật là hạnh phúc”

Thẩm Uyển cầm lấy bàn tay ngang hông mình, nhìn Tấn Dương nghiêm túc nói “Chúng ta về sau cùng nhau sống ở chỗ này, sẽ vô cùng hạnh phúc”

“Ha ha” Tấn Dương cọ mũi vào mái tóc Thẩm Uyển “Về sau chúng ta cùng nhau trải qua cuộc sống đơn giản quần áo vải thô, hạnh phúc chỉ có hai người chúng ta”

Lập tức tim hai người đau xót

“Ta vừa rồi tim đau nhức”

“Ta cũng như vậy”

“Xi...” Hai người đối mặt cười một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Điền viên cuộc sống (3)

Ngày hôm nay tại được đường Thẩm Uyển trong lúc rảnh rỗi, liền ở trong phòng xem sách thuốc.

“Uyển nhi. Ngươi thật sự cứ như vậy sao?” Tấn Dương có chút khóc không ra nước mắt

“Ừm?” Thẩm Uyển lười nhác đáp, như xưa vẫn nhìn sách thuốc

“Nhưng là....ta...ta cảm giác có thể sẽ xảy ra chuyện không hay” Tấn Dương có chút nói lắp

“Như vậy sẽ xảy ra chuyện gì?” Thẩm Uyển ngẩng đầu nhìn Tấn Dương, vô tội chớp chớp mắt

Cố ý, cố ý. Thẩm Uyển nàng tuyệt đối là cố ý...

Lúc này Thẩm Uyển đang ngồi trên đùi Tấn Dương xem sách thuốc, một tay mềm mại ôm cổ Tấn Dương, tay còn lại cầm sách. Lười biếng giống mèo Ba tư tựa trong ngực Tấn Dương, tóc đen vài sợi rơi xuống, rơi vào cổ Tấn Dương có chút nhột. Thẩm Uyển như vậy ôm, mùi thơm trên người nàng không ngừng kích thích thần kinh Tấn Dương, Tấn Dương cũng sắp không nhịn được.

Thẳng tắp nhìn hai mảnh môi hồng của Thẩm Uyển, rốt cục nhịn không được muốn đi đến gần hôn lên đôi môi làm cho nàng thèm thuồng kia, Thẩm Uyển giống như biết rõ ý Tấn Dương liền cố ý đưa mặt về hướng khác làm cho Tấn Dương không thực hiện được âm mưu.

Tấn Dương không phục lần nữa tới gần thuận thế hôn lên gò má Thẩm Uyển, dự định bắt được đôi môi kia, rồi lại bị Thẩm Uyển đẩy ra chạy mất, vội vàng che lấy đôi môi tấn công nàng

“Ngô...” Tấn Dương bị Thẩm Uyển che đi đôi môi, phát ra âm thanh kháng nghị

“Đừng làm rộn, bây giờ còn là ban ngày đây” Thẩm Uyển vừa cười vừa nói, buông tay ra “Huống chi, hôm nay ta phải xem hết quyển sách này”

“Ngươi noi nào gọi là đọc sách a, rõ ràng chính là hành hạ ta” Tấn Dương bấu môi bất mãn nói

“Xi...” Thẩm Uyển nghe Tấn Dương oán hận nở nụ cười

Gò má như ngọc ửng đỏ, trong mắt rất vui vẻ, một ít nụ hoặc hấp dẫn tầm mắt Tấn Dương.

Tấn Dương từ từ tới gần. Cảm giác nguy hiểm đến gần, Thẩm Uyển lần nữa muốn chạy trốn nhưng tại trong ngực Tấn Dương, trốn không ra.

Lúc này chỉ nghe trong đại sảnh truyền đến một tiếng “Tiểu Dương...”

Thẩm Uyển thừa lúc Tấn Dương sững sờ vội vàng né tránh vòng tay Tấn Dương “Vương đại tẩu giống như đang gọi ngươi” đối với Tấn Dương le lưỡi một cái, phòng ngừa Tấn Dương “thú tính bộc phát” vội vàng đi ra ngoài.

Rống!!!! Vương đại tẩu, ta hận chết ngươi a....

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển đi, nhận mệnh đi theo ra

Dọc đường -----

Vương đại tẩu tay cầm thuốc, nghe được tiếng bước chân liền nói “Tiểu Dương, ngươi một chuyến đến tư thực đưa thuốc cho Đái tiên sinh a, Đái tiên sinh ho khan còn chưa khỏe, không nhịn được phải đi tư thực dạy học, ta lo lắng bệnh ho khan của hắn sẽ nặng hơn”

Gói kĩ thuốc dự định đưa cho Tấn Dương, vừa mới ngẩng đầu Vương đại tẩu đã nhìn thấy mặt mũi Tấn Dương tràn đầy hắc tuyến, gắt gao nhìn mình nghiêng răng nghiêng lợi, giống như hận không thể cắn chết mình, dọa Vương đại tẩu nhảy dựng.

Ta gần đây không có quấy rầy chuyện tốt của ngươi đi, tại sao lại dùng ánh mắt này nhìn ta, len lén hỏi Thẩm Uyển bên cạnh “Tiểu Uyển, Tiểu Dương đây là như thế nào? Sẽ không phải là táo bón đi”

“Xi...” Thẩm Uyển cười nói “Vương đại tẩu đừng để ý đến nàng, thuốc này để ta đi đưa” Thẩm Uyển tiếp nhận thuốc từ tay Vương đại tẩu

Sau đó cười cười nhìn bộ dạng tiểu hài tử của Tấn Dương rồi bước ra ngoài

“Uyển nhi, chờ một chút ta cùng đi với ngươi” Tấn Dương vội vàng đi theo

Cách tư thực ngày càng gần dần dần nghe tiếng non nớt của hài đồng đọc sách. Tấn Dương cùng Thẩm Uyển nhìn vào bên trong, từng dãy hài đồng cao thấp không đồng đều ngồi trên mặt đất đọc “Triều Tiên Tôn Lý...”

“Hảo, đây là bài học lần trước, kế tiếp chúng ta học...Khụ khụ” Chưa nói hết câu Đái tiên sinh ho khan liên tục

Tấn Dương cùng Thẩm Uyển thấy thế vội vàng đi vào

“Đái tiên sinh, thân ngươi còn chưa khang phục, trước đừng dạy, đây là thuốc Vương đại tẩu đưa cho ngươi” Tấn Dương nói

“Khụ khụ” Đái tiên sinh khoát tay “Không được, khóa đã trễ nải nhiều ngày, thật vất vả để bọn họ học xong bách gia tính, còn phải dạy....Khụ khụ”

“Tiên sinh, tiểu nữ thuở nhỏ đọc qua vài cuốn sách, để cho Uyển nhi thay ngươi dạy mấy ngày đi, cũng tốt cho ngươi an tâm dưỡng bệnh” Thẩm Uyển nói

“Này???” Đái tiên sinh có chút không yên lòng

“Đái tiên sinh ngươi tin tưởng đi, Uyển nhi thuở nhỏ liền đọc đủ thứ thi thư, cầm kỳ thư học mọi thứ tinh thông, hơn nữa còn nổi danh tài nữ đây” Tấn Dương nói

Đái tiên sinh suy nghĩ một chút, cộng thêm hiện tại bệnh của hắn cũng không tiện dạy học “Được rồi, vậy làm phiền Thẩm cô nương” Đái tiên sinh ôm quyền nói

“Không dám” Thẩm Uyển trả lễ

“Từ hôm nay, Thẩm cô nương sẽ dạy thay, các ngươi muốn giỏi hơn phải thật nghe lời. Khụ khụ”

“Vâng, tiên sinh” hài đồng cao hứng hô, có một tỷ tỷ xinh đẹp như vậy giáo bọn chúng, tất cả đều cao hứng cực kỳ

Thẩm Uyên bắt đầu thay Đái tiên sinh dạy học tại tư thực

.

.

Mấy ngày sau-----

Thẩm Uyên nhìn sắc trời một chút “Tốt lắm, tan học rồi mọi người nhanh về nhà đi”

Tùng dây hài tử đứng lên cúi chào Thẩm Uyên “Thẩm tiên sinh, tạm biệt”

Thẩm Uyên trở lại nhà Vương đại tẩu, vào gian phòng. Tấn Dương chạy đến giúp Thẩm Uyên xoa xoa bả vai “Mấy ngày nay có phải hay không rất mệt?”

Thẩm Uyên cười hưởng thụ Tấn Dương săn sóc “Mặc dù mệt, bất quá rất vui a, quần áo lụa là người biết không, hôm nay tiểu mập nhà Tấn tẩu tại trên lớp ngủ thiếp đi” Thẩm Uyên lôi kéo tay Tấn Dương cao hứng nói “Hắn thể nhưng ngồi vẫn ngủ được, hơn nữa còn chảy nước miếng, ha ha, người không biết bộ dáng lúc đó của hắn có bao nhiêu buồn cười a, ta dạy học nhìn chăm chăm hắn, đầu nghiêng qua nghiêng lại, ta còn sợ hắn sẽ ngã xuống đây, nhưng chính là không ngã, cứ như vậy ngủ thật lâu. Ha ha”

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên cao hứng bưng bưng kể chuyện phát sinh ở tư thực, nhìn nàng cao hứng như thế tâm tình Tấn Dương cũng tốt theo Thẩm Uyên.

“Bất quá, tư thực quá nhỏ, ngồi không được bao nhiêu người, còn có rất nhiều hài tử không đến lớp, hơn nữa hoàn cảnh quá đơn sơ” Thẩm Uyên nhũ nhũ mày

“Xem ra nương tử đại nhân rất có dáng vẻ Thẩm tiên sinh đây, mới vài ngày đã thay học sinh suy nghĩ, nếu không người trước xin dạy dài hạn ở tư thực đi”

“Hảo...” Thẩm Uyên cao hứng nói, sau đó lại có chút uể oải

“Làm sao vậy? Vừa rồi không phải cao hứng lắm sao? A...người có phải lo lắng được đường, người yên tâm còn có ta đây” Tấn Dương vỗ vỗ ngực nói

Thẩm Uyên lắc đầu “Ta biết rõ được đường có người”

Thẩm Uyên thờ dài một hơi, ngã vào trong ngực Tấn Dương “Ta là không bỏ được một ngày đều không thấy người”

“Xì” Tấn Dương cười ôm sát Thẩm Uyên “Vậy chúng ta xây một cái phòng cách được đường không xa đi, đường làm nhà chúng ta, người cũng có thể ở nhà giúp bọn nhỏ dạy học”

Thẩm Uyên nghe xong lời này, ánh mắt lóe hào quang, nhìn Tấn Dương

“Sao....Như thế nào lại nhìn ta?” Tấn Dương bị Thẩm Uyên nhìn có điểm kỳ quái

“Người có phải hay không đã sớm dự định tốt mọi việc?”

“Hắc hắc” Tấn Dương cười cười, nếu ở nhà Vương đại tẩu nàng phỏng đoán sẽ buồn bức chết “Chúng ta không thể ở mãi ở nhà Vương đại tẩu, ngày ngày quấy rầy nàng có chút không phải”

Thẩm Uyên buồn cười đánh nhẹ trán Tấn Dương “Người nha, chính là sợ Vương đại tẩu quấy rầy đi”

“Bị người phát hiện rồi, chúng ta cũng phải có nhà của mình, ta đã cùng Thúy Sơn bàn bạc hảo, bọn họ ngày mai giúp chúng ta xây nhà. Về sau chúng ta có nhà riêng, người có chịu không?”

“Hảo” Nhà của chúng ta...Thẩm Uyên ngấm lại hạnh phúc đến tràn khắp khuôn mặt

Ngày hôm sau, Thúy Sơn mang theo thôn dân đến giúp đỡ Tấn Dương xây nhà.

“Đến, Thúy Sơn ca, Đại Ngu, các người đến nghỉ ngơi một chút, uống chén trà đi” Tấn Dương cùng Thẩm Uyên mang ấm trà cùng chén đến, đối với nhóm thôn dân nói

Thẩm Uyên châm trà, Tấn Dương chịu trách nhiệm đem trà mang ra cho các vị thôn dân

“Vắt vả cho các vị đại ca” Tấn Dương nói cảm tạ

“Không có việc gì, Tiểu Dương cùng nương tử người giúp trong thôn làm nhiều chuyện như vậy, giúp người xây cái phòng cũng không là gì. Huống chi Thẩm cô nương còn giúp dạy bọn nhỏ học, thôn chúng ta người biết chữ không nhiều lắm, muốn tạ phải là chúng ta nói trước, các vị hương thân các vị

nói có đúng không a...” Thúy Sơn bưng trà đối với các vị hương thân nói

“Đúng vậy, Tiểu Dương người cũng đừng khách khí với chúng ta”

“Tiểu Dương người nói như vậy chính là không đem chúng ta xem như người một nhà”

“Hảo, không nói khách khí” Tần Dương nói “Mọi người uống trà đi”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Tưởng niệm

Nước cứ chảy về đông, thời gian không ý thức nhẹ nhàng lên qua đầu ngón tay, đã là một năm.

Tại trong một năm này, trong nước xảy ra rất nhiều chuyện, bởi vì vụ án Tiết Sáng lần nữa đưa ra điều tra, đúng là án oan, Đô Úy Cố Hữu Trung dùng mưu hại trung thần định tội bị phán chém đầu, án oan Tiết Sáng rốt cục cũng sáng tỏ, dân chúng Dương Châu vô cùng cao hứng, Tiết Sương sau khi giải oan cho phụ thân liền mang muối muối không biết đi nơi nào.

Mà Quốc cữu Tần Nhân Võ bởi vì nghe lời gièm pha làm cho Tiết Sáng chết oan, chúng đại thần đều cầu xin trị tội, mà Tần Nhân Võ cũng tự động thỉnh tội, cách chưa Đại tướng quân cùng phong hào, xuống làm Đô úy đi Tây bộ nhậm chức.

Trước đó không lâu Bắc bộ Lang Nha bộ lạc bởi vì chút mâu thuẫn đột nhiên phát động tiến công, cùng triều đình quan hệ căng thẳng.

Làm cho dân chúng Bắc bộ biên cảnh bàng hoàng, Hoàng thượng cũng thật lo lắng, Lang Nha bộ lạc mấy năm gần đây từ từ mở rộng, tất cả lãnh địa xung quanh đều cho là của mình, không hiểu vì sao lại đột nhiên tiến công khiến triều đình trở tay không kịp.

Vốn là đại diện không khí căng thẳng âm trầm, tất cả đại thần khom người đều không nói tiếng nào.

“Chẳng lẽ không có một ai trả lời vấn đề của Trẫm sao?” Hoàng thượng giận dữ nói

Mọi người càng thêm sợ hãi, một vị đại thần dưới sự thúc giục bắt đầu đứng dậy “Hồi bệ hạ, Lang Nha bộ lạc từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, lần này đột nhiên tấn công bắc bộ, là có cái gì hiểu lầm sao? Hơn nữa mấy năm qua Lang nha bộ lạc phát triển nhanh chóng, thần cho rằng hay là phải khám sai đại thần đi nghị hòa cho thỏa đáng”

Một đại thần mở miệng, lập tức lại có một đại thần nói “Mặc dù phát triển nhanh chóng nhưng nước ta cũng có vài chục vạn binh mã, há có thể sợ một bộ lạc nho nhỏ chỉ có bảy vạn người sao, thần cho là nên thủ chiến”

Một vị đại thần khác nói “Không nên coi thường Lang Nha bộ lạc, Lang Nha bộ lạc sở dĩ phát triển nhanh chóng vì đặc thù hung ác như lang hơn nữa còn đoàn kết vững mạnh, mặc dù nước ta có vài chục vạn binh mã nếu muốn đánh, chúng ta nhất định phải trả giá đắt, còn không bằng trước nghị hòa”

“Người tùy tiện đi đánh, có thể sẽ tổn thất nghiêm trọng...”

Trên đại điện Hoàng thượng một hồi trầm mặc “Đừng cãi nữa”

Lập tức đại điện không một tiếng động

“Tần Diệu”

“Có vi thần” Tần Diệu đi ra

“Người nói một chút là chiến hay không?” Hoàng thượng hỏi

“Hồi bệ hạ, vi thần cho là nên chiến”

“A, vì sao?”

“Mặc dù Lang Nha bộ lạc vững mạnh chiến đấu, nhưng quân đội chúng ta cũng đã nghỉ ngơi dưỡng sức lâu ngày, có cái gọi là nuôi binh ngàn ngày, dụng

bình nhất thời. Huống chi cho dù có nghị hòa, khó tránh khỏi cũng có lúc bọn họ sẽ đánh chúng ta, Lang Nha bộ lạc gần đây mở rộng phạm vi cùng người, nếu lần này nghị hòa, sẽ chỉ làm cho họ nghĩ rằng nước chúng ta sợ bọn họ không dám chiến, từ đó càng thêm lớn lối, chờ ngày sau bọn họ cường đại, lần nữa xâm chiếm lãnh thổ ta, cho nên thần cho là nên chiến” Tấn Diệu quỳ xuống lớn tiếng nói “Vi thần Tấn Diệu nguyện ý lĩnh chỉ xuất chiến, bảo vệ quốc gia lãnh thổ”

“Hào!!!” Hoàng thượng vỗ mạnh long ý, hẳn đang chờ những lời này “Thật sự hổ phụ sinh hổ tử a, trăm phong cho ngươi làm Phiêu Kị tướng quân, cùng trấn thủ Bắc bộ cùng Viên tướng quân tiêu diệt Lang Nha bộ lạc”

“Tạ bệ ha!”

.

.

Mà ở tại một nơi yên bình như Hoa đào thôn, Tấn Dương cùng Thẩm Uyển chuyện gì cũng không biết, trải qua những ngày tháng bình thường hạnh phúc. Ngày hôm đó, trưởng bối lớn tuổi nhất Hoa đào thôn mừng đại thọ chín mươi tuổi, hoa đào thôn dân đều đến chúc thọ.

Tấn Dương cùng Thẩm Uyển cũng là người của hoa đào thôn, đương nhiên không ngoại lệ đến chúc thọ. Ngày đó các thôn dân rất cao hứng, hoan ca cười nói vang cả một mảnh rừng.

Đợi đến bữa tiệc tàn, Thẩm Uyển vốn tửu lượng không cao, hôm nay lại uống thêm hai chén, nhìn khuôn mặt ửng đỏ, còn có môi đỏ mọng cười cười, đã chút ít say...

Tấn Dương đỡ Thẩm Uyển hướng về nhà, cũng không biết có phải vì say hay không, ở trên đường Thẩm Uyển đùa giỡn làm nũng không đi, muốn Tấn Dương công nàng, Tấn Dương buồn cười nhìn Thẩm Uyển như tiểu hài tử.

“Ngươi nha, đã không biết uống rượu còn uống, ta đã nói không cho phép uống, lại không nghe ta, ngươi xem ngay cả đi cũng không vững đây. Nhìn ngươi về sau còn dám hay không uống” Tấn Dương nói

Thẩm Uyển nghe xong, bỏ qua tay Tấn Dương đang đỡ nàng, không nói lời nào, như hài tử cáu kỉnh đứng bất động tại chỗ, giống như người nào đó không qua nổi nàng, nàng chính là sẽ không thềm đi.

Tấn Dương dở khóc dở cười “Hào hảo hảo, nương tử đại nhân, ta sai rồi, mời lên ngựa” Tấn Dương nhận mệnh ngồi xổm xuống phía trước Thẩm Uyển, chờ Thẩm Uyển bước lên.

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương ngồi xổm xuống, bước lên, đợi đến lúc Tấn Dương công nàng đứng lên, Thẩm Uyển còn chưa hết giận đưa tay bóp mặt Tấn Dương

“Ai u, nương tử đại nhân, tha mạng a” Tấn Dương giả vờ như rất đau nói

“Ai bảo ngươi nói ta...” Thẩm Uyển rầu rĩ nói

“Tiểu nhân đã sai, tiểu nhân sai rồi, về sau sẽ không dám nữa”

“Hừ!” Thẩm Uyển nghe Tấn Dương cầu xin tha thứ mới buông tay ra

“Thật sự là cộp cái” Tấn Dương nhỏ giọng nói thầm

“Ngươi nói cái gì?”

“Không có, tiểu nhân nói nương tử đại nhân thỉnh ngồi yên, coi chừng ngã xuống ngựa” Tấn Dương cười giỡn nói

“Hừ, lưng ngựa so với lưng ngươi rộng hơn nhiều” Thẩm Uyển không phục nói

“Nói đùa a, lưng ngựa có ấm áp bằng lưng ta không?” Tấn Dương phản bác

Thẩm Uyển không lên tiếng xem như chấp nhận, tại trên lưng không rộng lớn nhưng lại làm nàng có cảm giác thật an toàn ấm áp. Yên tĩnh vòng tay ôm lấy cổ Tấn Dương, đầu chôn tại cổ Tấn Dương.

“Quần áo lụa là...”

“Humm?”

“Người biết vì sao hôm nay ta uống nhiều rượu không?”

“Bởi vì ngươi cao hứng”

Thẩm Uyển lắc đầu, thanh âm có chút ghen ngào “Ta bởi vì nhìn Đồi gia gia lại nhớ đến gia ta....”

Tấn Dương yên lặng lắng nghe không nói gì

“Đời gia gia mừng thọ, có nhiều người nhà bên cạnh hân, nhìn xem hân cười đến không ngậm miệng được, ta nhớ tới gia gia, hàng năm sinh thần hân ta cũng sẽ ở bên cạnh hân, chúc thọ hân, nhưng năm nay ta không thể bên cạnh hân, hân sẽ tịch mịch a. Gia gia có thể hay không sẽ sinh khí Uyên nhi đây?”
Thẩm Uyên nói hốc mắt ngày càng đỏ

Tấn Dương vẫn như xưa không nói gì, bởi vì nàng không biết nói cái gì để an ủi Thẩm Uyên

“Quần áo lụa là...”

“Ta nhớ gia gia” Thẩm Uyên ý thức có chút mơ hồ “Thật là nhớ, rất nhớ a”

Lúc Thẩm Uyên ngủ say trên lưng Tấn Dương, một giọt nước mắt nóng hổi rơi vào cổ Tấn Dương, làm bỏng đến lòng nàng. Nàng ngừng lại, nhìn Thẩm Uyên đã ngủ say một hồi, nhẹ giọng thở dài, sau đó yên lặng đi

Dưới ánh trăng kéo dài bóng dáng Tấn Dương cùng Thẩm Uyên.

Tấn Dương đem Thẩm Uyên ôm đến bên giường, dùng khăn lau mặt nàng, hai bên tóc mai bạc trắng sớm đã không còn, Tấn Dương yêu thương vuốt ve sửa sang lại tóc đen bên tai.

Một năm nay Thẩm Uyên chưa từng nói một câu tưởng niệm gia gia, mỗi ngày quần áo vải thô cơm đạm bạc thật vui vẻ sống bên nhau. Nhưng nàng làm sao không biết Uyên nhi lúc nào trong lòng cũng tưởng niệm gia gia, tiết Đoan Ngọ, tiết Trung thu cùng những ngày lễ tết khác, nàng nhìn ra Thẩm Uyên vô cùng nhớ đến gia gia.

Một năm, bà nội, cha cùng đại ca có sống tốt hay không, bà nội có phải hay không vẫn còn sinh khí, Tấn Dương lặng lẽ nhìn màn đêm đen nhánh khẽ thở dài....

Ngày hôm sau Thẩm Uyên tỉnh lại, lông mày nhíu chặt, chống đầu không khỏi kêu nhỏ “Đau quá”

“Nhức đầu có phải hay không, uống chút canh giải rượu sẽ giảm đau nha” Tấn Dương mang canh giải rượu đưa cho Thẩm Uyên

“Uyên nhi” Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên ôn nhu gọi

“Ăn?”

“.....” Tấn Dương cười sáng lạn một cái, rốt cuộc phân vân có nên hỏi Thẩm Uyên không

Nửa ngày cũng không thấy Tấn Dương mở miệng, Thẩm Uyên ngẩng đầu lên hỏi “Làm sao vậy?”

“A, không có, không có”

Thẩm Uyên đem chén canh uống xong, đưa chén cho Tấn Dương, Tấn Dương lúc này đang ngẩn người không phản ứng

“Quần áo lụa là...”

“A...”

Thẩm Uyên quơ quơ chén trong tay

“A, ngươi uống xong sao?” Tấn Dương tiếp nhận chén, đặt trên mặt bàn

“Quần áo lụa là, hôm nay muốn làm cái gì?”

“.....”

“Quần áo lụa là???”

“Ừ?”

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Thẩm Uyên hỏi

“A, không có gì, ngươi vừa mới nói cái gì?” Tấn Dương nói, còn chưa biết có nên nói hay không

“Ta hỏi ngươi hôm nay muốn làm cái gì?”

“Được đường hôm nay không có chuyện gì, không cần làm cái gì”

“Khí trời tốt như vậy, chúng ta ra ngoài đạp thanh đi”

“Hào”

“Ta đi chuẩn bị thức ăn”

Hai người mang theo thức ăn ra ngoài đạp thanh

“Thẩm tiên sinh” Một thanh âm non nớt không xa truyền đến

“Là bảo muội a” Thẩm Uyển nhìn Bảo muội chạy đến cười nói “Ngươi đi một mình sao?”

“Không phải, còn có gia gia ta” Bảo muội đứng nơi xa vẫy vẫy tay với gia gia nàng “Gia gia ta gần đây thương cho ta biết chữ, muốn dẫn ta đi ăn ngon”

“Kia mau đi đi, đừng làm cho gia gia ngươi chờ lâu”

“Thẩm tiên sinh, tạm biệt”

Thẩm Uyển vẫy vẫy tay, nhìn một lớn một nhỏ đi xa, đột nhiên mũi có chút mỏi nhừ

“Uyển nhi?”

Thẩm Uyển vội vàng xoay người, bình tĩnh tâm tình một chút, đối với Tấn Dương cười ngọt ngào

Uyển nhi, ngươi lại nghĩ đến gia gia sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Trở về

“Quần áo lụa là?” Thẩm Uyển kêu Tấn Dương đang ngẩn người một tiếng

“Ừ?” Tấn Dương phục hồi tinh thần lại

“Còn đứng ở đây làm gì, mau đi thôi” Thẩm Uyển kéo cánh tay Tấn Dương

“Nha...”

Sau đó hai người đến u cốc lần trước phát hiện khi đi hái thuốc, Thẩm Uyển đi vào sau, nhắc váy, cao hứng chạy vài bước

Tấn Dương phía sau đuổi theo “Cẩn thận a”

“Ha ha, ngươi tới đuổi ta đi nha” Thẩm Uyển xoay người nói với Tấn Dương phía xa

“Ngươi nói đuổi theo liền đuổi theo, vậy ta rất không mặt mũi nha” Tấn Dương nhàn nhã vừa đi vừa nói

Thẩm Uyển gặp Tấn Dương không đuổi theo, khê chu môi, hào hứng như bị chặn đứt, bất mãn hướng Tấn Dương đi đến

Tấn Dương nhìn Thẩm Uyển đi tới càng vui vẻ, đợi đến lúc hai người không cách nhau bao xa, Tấn Dương đột nhiên hướng Thẩm Uyển vọt tới, Thẩm Uyển hô to, vội vàng nhắc váy chạy.

“Ha ha, nhìn ngươi trốn nơi nào” Tấn Dương chạy đến ôm lấy Thẩm Uyển

“Ngươi...lừa gạt ta a” Thẩm Uyển hơi thờ dòn dập nói

“Cái này gọi là binh bất yếm trá...Hắc hắc” Tấn Dương đắc ý nói

“Không tính, không tính...Người đây là phạm quy nha”

“Ta ở đâu phạm quy, là người hướng ta nói muốn ta đuổi theo nha” Tấn Dương rất có đạo lý nói

Thẩm Uyển nói không lại, vùng vẫy vài cái “Không được...”

“Thật vất vả mới đem người bắt lại, làm sao dễ dàng thả”

Thẩm Uyển gặp Tấn Dương không buông nàng ra, nàng cũng không cố chấp giãy giụa nữa, trong lòng nghĩ ra kế sách, cặp mắt to tròn long lanh nhìn Tấn Dương, khóe miệng khẽ nhếch lên “Ai nha...”

“Làm sao vậy?” Tấn Dương nghe Thẩm Uyển kêu liền vội vàng hỏi

“Vừa rồi lúc giãy giụa chân giống như muốn đau nhức” Thẩm Uyển nói mang theo thanh âm nức nở, lông mày nhíu chặt, bộ dáng thống khổ

Tấn Dương thấy thế vội vàng buông Thẩm Uyển ra, ngồi xuống muốn nhìn chân Thẩm Uyển một chút. Đang lúc sắp đụng đến chân nàng, Thẩm Uyển nghịch ngợm nhảy ra, chạy vài bước, đối với Tấn Dương làm mặt quỷ. Tấn Dương biết mình trúng mỹ nhân kế của Thẩm Uyển.

“Hảo, người dùng mỹ nhân kế đối phó ta, ta bắt được người sẽ trừng phạt thật nặng”

“A...” Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương nhào tới, vội vàng xách váy dùng sức chạy

Trong u cốc vang lên tiếng cười hạnh phúc của hai người.

Hai người truy đuổi đùa giỡn nửa ngày, mệt mỏi, ngồi trên bãi cỏ mềm nghỉ ngơi. Vốn là Thẩm Uyển dựa vào Tấn Dương, ai ngờ Tấn Dương đột nhiên nằm xuống đầu gối trên đùi Thẩm Uyển, tóc đen xõa ra, thoải mái hưởng thụ.

“Không có một chút hình tượng” Thẩm Uyển cười

“Dù sao ta cũng không có hình tượng” Sau đó xoay người, ôm eo Thẩm Uyển, đầu rất không quy củ hướng bụng nàng cọ xát. Cổ ý hít vào một hơi “Vì sao nương tử ta lúc nào cũng thơm như vậy”

Thẩm Uyển bị động tác vô lại của Tấn Dương làm cho toàn thân khấn trương, gò má ửng đỏ “Người...không cho phép người lộn xộn” Lấy tay đè lại đầu Tấn Dương

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển thẹn thùng, cười hai tiếng cũng không làm “quá phận” nữa. Thẩm Uyển gặp Tấn Dương không còn lộn xộn, thở phào nhẹ nhõm. Sau đó hỏi “Đã đói bụng chưa, có muốn ăn chút gì không?”

“Hảo, xem một chút nướng tửu ta đem món gì ngon ăn đây” vừa nghe hai mắt Tấn Dương lập tức tỏa sáng

“Ta không mang cái gì nhiều, chỉ mang theo điểm tâm người thích ăn, cùng một bình trà, sợ là không lấp đầy...” Thẩm Uyển nhỏ giọng nói

“Có điểm tâm ăn a, thật tốt quá hiện tại liền được ăn điểm tâm, nướng tửu chính là tri kỷ”

Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương muốn ăn điểm tâm, cao hứng mở hộp bên cạnh

“A” Tấn Dương lập tức há to mồm, ý bảo Thẩm Uyển ụy nàng

Thẩm Uyển xuất ra một khối điểm tâm, đút Tấn Dương

Đợi đến lúc hai người ăn xong, Tấn Dương nằm trên đùi Thẩm Uyển, ngược đầu nhìn xem mặt mũi Thẩm Uyển tràn đầy hạnh phúc, mỗi lần nhìn thấy nụ cười kia, Tấn Dương biết sau lưng nàng có bao nhiêu thương tâm cũng không nói với mình, Uyển nhi nàng kỳ thật trong lòng vẫn còn áy náy cùng tưởng niệm gia gia. Nếu như trở về, có thể hay không...bị tách ra đây?...Tấn Dương có chút không dám nghĩ.

Vốn là đang nhìn trời vì cảm nhận được ánh mắt Tấn Dương đang nhìn mình chăm chăm, Thẩm Uyển vui vẻ cúi đầu xuống “Như thế nào lại nhìn ta?”

Tấn Dương ấp úng muốn nói “Uyển nhi...”

“Ừ?”

“Uyển nhi, người...”

“Sao nào?” Thẩm Uyển nhìn Tấn Dương

“Không có, không có gì” lời nói đến bên miệng liền nuốt xuống

“Làm sao vậy? Có gì không tiện mở miệng sao?” Thẩm Uyển nhìn ra Tấn Dương giống như có điều muốn nói lại không nói, liền hỏi

“Ta...không có gì, không có việc gì” Tấn Dương không dám nhìn vào mắt Thẩm Uyên

Tấn Dương càng áp a áp ứng tránh đi ánh mắt Thẩm Uyên, làm cho Thẩm Uyên lòng càng bất an “Rốt cuộc làm sao vậy? Ngươi không nói ta liền tức giận”

“Uyên nhi, ngươi có hay không nhớ nhà?” Tấn Dương dè dặt nói, nhìn từng về mặt Thẩm Uyên

Thẩm Uyên sững sờ, sau đó nhìn Tấn Dương cười nói “Thì ra quần áo lụa là muốn về nhà, xác thực trời cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi”

“Uyên nhi, ngươi biết ta nói không phải là nhà kia, mà là Thẩm phủ, Thẩm gia....” Tấn Dương ngồi dậy, chăm chú nhìn Thẩm Uyên

Thẩm Uyên ánh mắt âm trầm, sắc mặt có một tí trắng bệch “Không có a, ngươi khi nào nghe ta nói nghĩ đến Thẩm gia, sắc trời thực không còn sớm, chúng ta mau trở về thôi” Thẩm Uyên vội vàng đứng dậy, chuẩn bị đi

Tấn Dương kéo Thẩm Uyên lại, vội vàng đi đến bên cạnh nàng nói “Uyên nhi, chúng ta trở về nhà, trở về Thẩm gia...” có lẽ lúc hỏi nàng có chút bận tâm, trong tiềm thức hy vọng cùng Thẩm Uyên vĩnh viễn sinh sống ở nơi này, chỉ có hai người các nàng là tốt rồi, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt Thẩm Uyên lóe lên, nàng biết rõ, hai người tại chỗ này rất tốt nhưng trong nội tâm Thẩm Uyên đối với gia gia ấy náy càng sâu, Thẩm Uyên vì mình mà rời xa gia gia, Tấn Dương vì cái gì không thể cùng Thẩm Uyên đối mặt vấn đề này, vô luận hiện tại có trở ngại gì, Tấn Dương cũng sẽ không rời đi Thẩm Uyên.

Thẩm Uyên thân thể chấn động, bỏ ra tay Tấn Dương “Quần áo lụa là, ngươi đừng náo loạn...”

“Đủ rồi” Thẩm Uyên hô, hai mắt đỏ bừng nhìn Tấn Dương gào thét “Không quay về, không quay về, chúng ta không về, không cho phép ngươi trở về...” sau đó bỏ Tấn Dương chạy đi

“Uyên nhi...” Tấn Dương lo lắng đuổi theo

Thẩm Uyên chạy về nhà, đóng cửa phòng khóc ồ lên, vì cái gì, ngươi tại sao phải nói những lời này, một năm qua ta chưa bao giờ trước mặt ngươi biểu hiện nhớ gia gia hoặc bất cứ người nào ở Thẩm gia. Ta chính là sợ, sợ ngươi một ngày đột nhiên nói chúng ta trở về đi, chúng ta rời nơi này đi thôi...

Tấn Dương quay về nhà, gặp Thẩm Uyên khóa mình trong gian phòng, không dám quấy rầy nàng, có chút chần chờ ngồi ở phòng khách. Nàng không phải gấp gáp nhưng rõ ràng Uyên nhi rất nhớ gia gia, rất nhớ Thẩm gia.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Uyên khóc đủ liền từ gian phòng đi ra. Sau đó như không có việc gì mang một cái chén xuất hiện trước mặt Tấn Dương “Quần áo lụa là, ta nghĩ ngươi đói bụng cho nên làm một chén mì sợi cho ngươi ăn”

“Uyên nhi....ngươi...”

“Ta? Ta làm sao?”

“Vừa rồi...”

“Vừa rồi? vừa rồi rất tốt a, chúng ta không phải cao hứng đến núi du ngoạn sao?”

Tấn Dương kinh ngạc nhìn Thẩm Uyên trước mắt, giống như mọi chuyện vừa rồi không phát sinh, nếu không phải khóe mắt Thẩm Uyên còn một chút nước mắt, nàng thực hoài nghi người vừa rồi giam mình trong phòng không phải là Thẩm Uyên.

“Đừng nhìn ta nữa, mau ăn đi, để nguội sẽ không ngon”

Tấn Dương dưới sự thúc giục của Thẩm Uyên, cầm đũa lên. Tại quá trình ăn mì, Thẩm Uyên đều cười

“Ăn xong rồi? Vậy ta đi rửa chén” Thẩm Uyên nhanh chóng thu thập bát đĩa, dự định đi rửa chén

“Uyên nhi...” Tấn Dương kéo tay Thẩm Uyên không để cho nàng thoát đi

“Sao, làm sao vậy?” Thẩm Uyên chuyển thân miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Uyên nhi, đừng trốn tránh” Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên trong lòng lại đau xót “Chúng ta nói chuyện một chút đi...”

“Chúng ta không phải ngày ngày đều nói sao, hảo, đừng làm rộn, ta muốn đi rửa chén” Thẩm Uyên thuận thế đem tay Tấn Dương bỏ qua

Đang lúc Thẩm Uyên bước đi, Tấn Dương nói ra “Vì cái gì, vì cái gì không cùng ta nói, ngươi rõ ràng...rõ ràng rất nhớ gia gia không phải sao? Tiết Trung thu, lễ mừng năm mới ngươi đều nhớ gia gia, ngay cả hôm qua uống rượu say cũng bởi vì tưởng niệm gia gia, ngươi vì cái gì không cho ta nói, vì cái gì giả vờ như không có gì...”

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì...” Thẩm Uyên có chút vội vàng bỏ qua tay Tấn Dương, bát đĩa rơi trên mặt đất vỡ vụn

“Ngươi biết, cái gì ngươi cũng biết” Tấn Dương kéo Thẩm Uyên lại, làm cho nàng nhìn thẳng chính mình “Tại sao phải trốn tránh?”

“Người tên bại hoại này, người xấu xa nhất” Thẩm Uyên khóc đánh Tần Dương “Vì cái gì, tại sao lại nói ra, tại sao chứ....”

Tần Dương đem Thẩm Uyên ôm vào trong ngực “Thực xin lỗi, xin lỗi, ta là đại bại hoại, ta xấu xa nhất trên đời”

“Ta đây một năm ở trước mặt người không hề nhắc đến Thẩm gia cùng Tần phủ, nhịn xuống tưởng niệm, chính là sợ....sợ người cũng sẽ nhớ đến bà nội, sau đó nói chúng ta trở về đi, người....xấu xa, bại hoại” Thẩm Uyên đánh vào lưng Tần Dương “Ta chỉ muốn cùng người yên lặng ở chỗ này sống cuộc sống bình thường qua ngày mà thôi”

“Ta biết rõ, ta biết rõ, ta làm sao không hy vọng có thể cùng người sống vĩnh viễn ở đây, trải qua cuộc sống bình thường chỉ có ta và người, nhưng là...cuộc sống dài qua, người đối với gia gia sẽ có cảm giác áy náy càng sâu, đến lúc đó người sẽ còn cảm thấy hạnh phúc nữa” Tần Dương nức nở nói “Chúng ta không chỉ có hai người, còn có người nhà, chúng ta không thể liên tục trốn tránh, người chính là sẽ không bao giờ trốn tránh được lương tâm, cho nên chúng ta cùng nhau đối mặt có được hay không, đem mọi chuyện giải quyết, chúng ta mới có thể sống hạnh phúc, thoải mái”

“Nhưng....sau khi trở về, người lại rời đi ta thì làm sao bây giờ?” Thẩm Uyên nức nở nói

“Sẽ không, trải qua mọi chuyện ta sẽ không bao giờ rời người đi, vô luận lần này bất kì người nào đem chúng ta tách ra, vô luận nguyên nhân gì ta cũng sẽ không rời người đi” Tần Dương bảo đảm nói

“Thật sự?” Thẩm Uyên không xác định hỏi

“Thật sự!” Tần Dương nghiêm túc gật đầu nhẹ “Nếu như gia gia phản đối, Uyên nhi sẽ rời ta sao?” Tần Dương có chút khẩn trương hỏi

Thẩm Uyên nhìn Tần Dương lắc đầu “Vô luận nguyên nhân gì ta cũng sẽ không rời người, người cũng không được rời ta đi” Nói xong liền ngã vào trong lòng Tần Dương

Nghe được đáp án trong lòng, Tần Dương vui vẻ ôm Thẩm Uyên “Như vậy là được, không ai có thể đem chúng ta tách ra, cho nên, chúng ta trở về đi”

Một lúc sau, người trong ngực lên tiếng “Ân” nhưng Thẩm Uyên vẫn siết lấy tay áo Tần Dương gắt gao, nàng lúc này vô cùng bất an

Yên tâm đi, Uyên nhi, ta sẽ không bao giờ rời người đi....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tiếp nhận

“Quần áo lụa là” ngồi trên xe ngựa Thẩm Uyên càng ngày càng bất an, gần kinh đô một bước, tâm lại càng khẩn trương một phần, tay vẫn còn nắm chặt Tần Dương

Tần Dương ôm vai Thẩm Uyên nói “Làm sao vậy?”

“Ta....chúng ta không đi kinh đô nữa, trở về hoa đào thôn đi” ánh mắt có chút khẩn cầu nhìn Tần Dương nói

Tần Dương âm thầm than một tiếng, từ lúc rời hoa đào thôn đến bây giờ nàng đều cảm nhận Thẩm Uyên rất khẩn trương, trấn an ôm nàng vào lòng “Chúng ta không phải tại hoa đào thôn nói tốt sao?”

Thẩm Uyên ngã vào ngực Tần Dương, có chút thống khổ nhắm mắt lại nói “Nhưng...gần kinh đô ta lại càng sợ hãi” Nghĩ tới vạn nhất trở về kinh đô, lão thái quân muốn chia rẽ nàng cùng Tần Dương, vậy phải làm thế nào.

“Đừng sợ” Tần Dương ôn nhu vuốt ve đầu Thẩm Uyên “Ta sẽ không rời người đi”

“Thật sự sẽ không rời đi ta?”

“Đương nhiên, ta nếu không ở cạnh người, vạn nhất ngày sụp đổ xuống thì làm sao bây giờ” Tần Dương nói

“Ân?” Thẩm Uyên nghe không hiểu

“Vạn nhất ngày sụp đổ xuống còn có ta chống đỡ cho người a” Tần Dương vỗ vỗ ngực nói

“Thì ra là người đi đường vòng chê bai ta nha”

“Ở đâu a, nương tử của ta chính là đầy đủ tiêu chuẩn” Tấn Dương mặt vô lại nhìn ngực Thẩm Uyển nói

“Xì” Thẩm Uyển bị Tấn Dương làm cho tức cười

Tấn Dương cười nói “Người lo lắng nhiều đến như vậy sao?”

“Ta như vậy khẩn trương” Thẩm Uyển nói

“Chúng ta dừng ở thôn phía trước nghỉ ngơi một chút, mua chút lương khô”

“Được”

Xe ngựa đi vào trấn, Tấn Dương xuống xe mua lương khô. Tấn Dương trong lúc đợi tiểu nhị gói lương khô thì nghe được vài vị độc sách đang thảo luận chuyện

“Các người nói Phiêu kỵ tướng quân có thể đánh trận thắng lợi trở lại sao?”

“Kia rất khó nói, nghe nói đây là lần đầu hấn xuất chiến đây”

“Đầu gì hấn cũng là đại công tử Tấn gia, lại được Hoàng thượng phong làm Trạng Nguyên, nắm phần thắng tương đối lớn đi. Còn có binh nước ta hơn Lang Nha bộ lạc gấp mười lần, còn sợ đánh không thắng”

“Các người nói cái gì Tấn tướng quân đi, Tấn tướng quân như thế thân kinh bách chiến, phần thắng không phải càng lớn?”

“Người quên rồi, Tấn tướng quân vì vụ án Tiết Sáng mà bị giáng chức, tại phía đông biên giới làm Đô úy đây”

Tấn phủ đại công tử? Đại ca? Đánh trận sao? Cha vì vụ án Tiết Sáng bị phái đến Đông bộ rồi? Đang lúc Tấn Dương muốn đi đến hỏi những vị kia thì tiểu nhị đã đi tới “Khách quan, lương khô của người đây”

“Tiểu nhị ca, ta muốn hỏi chuyện này”

“Khách quan mời người nói”

“Này trong nước có đánh trận sao?”

“Đúng vậy, nước chúng ta cùng Lang Nha bộ lạc đánh nhau” Tiểu nhị nói “Cũng không biết Lang Nha bộ lạc kia nổi điên cái gì, vốn là thái bình thịnh thế, không nói gì liền công kích bắc bộ ta”

“Vậy lần này chủ soái là ai? Tấn tướng quân bị giáng chức sao?”

“Chủ soái a, là Tấn phủ đại công tử Tấn Diệu. Tấn tướng quân vì vụ án Tiết Sáng mà bị phái đến Đông bộ làm Đô úy” Tiểu nhị đem chuyện những người độc sách kia thường ngày bàn trong khách điểm kể cho Tấn Dương nghe

Cha bị phái đến phía Đông, đại ca đi bắc bộ đánh trận, kia chẳng phải bà nội ở nhà một mình sao. Tấn Dương nghĩ đến bà nội tuổi đã cao một thân một mình cô độc ở nhà có chút đau lòng, vội vàng trả tiền cho tiểu nhị, lên xe ngựa nói với người đánh xe “Vị đại ca này, phiền người nhanh đi đến kinh đô”

“Làm sao vậy?” Thẩm Uyển hỏi

“Cha bởi vì vụ án Tiết Sáng nên bị phái đến Đông bộ, đại ca phải đi đánh trận, bà nội hiện ở nhà một mình, ta không yên tâm...” Tấn Dương lo lắng nói “Uyển nhi, chỉ sợ trước mắt phải đi đến kinh đô mới có thể trở về Thẩm phủ”

“Ta không sao” Thẩm Uyển an ủi Tấn Dương “Vốn nơi này cách kinh đô tương đối gần, huống chi bà nội ở nhà một mình, đi trước cũng là chuyện phải”

.

.

Mấy ngày liên tiếp gấp rút lên đường rốt cục cũng về đến Tấn phủ.

“Ta...ta giống như nghe tiếng bước chân, có phải hay không Dương nhi trở lại?” Lão thái quân nằm ở trên giường tay run run nắm lấy tay Tiểu Thanh hỏi

Đây là lần thứ bao nhiêu lão thái quân nói nghe được tiếng bước chân của thiếu gia rồi, hỏi thiếu gia có phải đã trở lại hay không, Tiểu Thanh cũng không nhớ rõ. Nhìn xem lão thái quân sốt ruột, Tiểu Thanh lòng cũng không chịu nổi “Lão thái quân, người nghe lầm, thiếu gia chưa có trở về”

“Không không, lần này là thật sự, ta thật sự nghe được tiếng bước chân của Dương nhi” Lão thái quân không tin

Vốn là Tiểu Thanh còn muốn nói gì, lại nghe đến âm thanh quen thuộc....

“Bà nội, bà nội...”

“Ngươi nghe, ngươi mau nghe a, Dương nhi...là thanh âm của Dương nhi” Lão thái quân kích động nói

Tấn Dương một đường chạy tới gian phòng lão thái quân.

“Thiếu gia!!!” Tiểu Thanh nhìn thấy Tấn Dương kêu một tiếng

“Dương nhi!!!”

“Bà nội...” Tấn Dương quỳ gối trước giường lão thái quân

“Dương nhi....thật sự Dương nhi đã trở lại” Lão thái quân cao hứng ôm lấy mặt Tấn Dương “Bà nội cho rằng sẽ không còn gặp lại Dương nhi”

“Bà nội thực xin lỗi, Dương nhi bất hiếu, ly khai bà nội lâu như vậy” Tấn Dương khóc nói ra

“Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi” lão quân nói, hai hàng nước mắt chảy ra

Tiểu Thanh vui mừng nhìn Thẩm Uyên đi tới cửa “Thiếu...”

“Hừ....” Thẩm Uyên thủ thế ý bảo Tiểu Thanh đừng gọi lớn

Tiểu Thanh hiểu ý, nhìn lão thái quân cùng thiếu gia ôm nhau khóc, lần này bệnh của lão thái quân xem như có tiến triển, đứng rồi còn phải nói cho Mặc Ngôn một tiếng thiếu gia cùng thiếu phu nhân đã trở lại, nghĩ tới Tiểu Thanh liền đi ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Uyên vẫn luôn chờ ở bên ngoài

Tiểu Thanh mang thuốc đến nhìn thấy Thẩm Uyên vẫn còn đứng ở cửa liền hỏi “Thiếu phu nhân, ngươi không vào sao?”

Thẩm Uyên không nói gì, nhìn chén thuốc trên tay Tiểu Thanh nói “Đây là?”

“Đây là thuốc của lão thái quân” Tiểu Thanh trả lời, nhìn Thẩm Uyên không có thời cơ cùng lý do đi vào liền nói “Vừa vặn, thiếu phu nhân ngươi mang thuốc vào đi”

Tiểu Thanh mang thuốc đưa cho Thẩm Uyên.

“Nhưng...” Thẩm Uyên có chút bận tâm, vạn nhất lão thái quân trông thấy nàng tức giận, kia thuốc phải làm sao

“Thiếu phu nhân, lần này thiếu gia trở lại, chắc hẳn cũng đã chuẩn bị tâm lý đối mặt vấn đề, ngươi không vào như thế nào đối mặt đây? Một năm nay, lão thái quân đã thay đổi rất nhiều, nói không chừng sẽ có chút tiến triển” Tiểu Thanh nói

Thẩm Uyên nghe Tiểu Thanh nói như vậy liền suy nghĩ, đúng vậy, nàng và Tấn Dương trở lại không phải là vì đối mặt vấn đề sao, nghĩ vậy liền hít thật sâu lấy dũng khí bước vào.

“Bà nội” Thẩm Uyên mang thuốc vào hướng lão thái quân hành lễ

Lão thái quân nhìn Thẩm Uyên không nói gì. Thẩm Uyên mang thuốc để bên cạnh bị lão thái quân nhìn chằm chằm khăn trương đến mức tâm muốn nhả ra khỏi cổ họng, Tấn Dương lo lắng nhìn bà nội, có phải hay không nàng vẫn như xưa không tiếp nhận hai người bọn họ.

Cho đến một lúc sau, lão thái quân không tiếng động thở dài, một năm nay nàng suy nghĩ rất nhiều, vốn cho là vĩnh viễn mất đi Dương nhi, hôm nay Dương nhi trở lại, nàng còn có thể đòi hỏi cái gì nữa đây, cũng không phải là người bảo thủ, thôi thôi không ngăn cản cái gì nữa.

Lão thái quân nhìn Thẩm Uyên nói “Còn đứng xa như vậy làm gì, không phải là muốn hầu hạ lão bà ta uống thuốc sao?”

“Bà nội...” Tấn Dương cao hứng nhìn lão thái quân, bà nội....có phải hay không đã tiếp nhận...

Thẩm Uyên giống như được ban ân, đi đến trước giường hầu hạ lão thái quân uống thuốc.

Buổi tối, Tấn Dương cùng Thẩm Uyên trở lại gian phòng của mình.

“Nhìn xem ngươi cao hứng như vậy, không phải chỉ hầu hạ bà nội uống thuốc thôi sao, bây giờ lại giống như hận không thể đốt pháo ăn mừng đây” Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên mặt tràn đầy ý cười trêu ghẹo nói

“Ta hiện tại liền đi phóng pháo hoa ăn mừng một tý đây” Thẩm Uyên cao hứng lôi kéo tay Tấn Dương “Ngươi biết không, lúc ấy ta đem thuốc khăn trương đến tay run rẩy, sợ bà nội tức giận đuổi ta ra ngoài, không nghĩ tới...”

“Không nghĩ tới bà nội chẳng những không giận hơn nữa còn cho phép người hầu hạ nàng uống thuốc có phải không” Tấn Dương tiếp lời nói

“Ta lúc ấy tâm tình thật kích động, điều này nói rõ bà nội đã có chút tiếp nhận ta nha” Thẩm Uyển vui mừng nói “Quần áo lụa là, quyết định của người đứng, người xem bà nội nàng đã tiếp nhận ta, chúng ta có hy vọng...”

Tấn Dương ôm lấy Thẩm Uyển đang cao hứng “Ta cũng cao hứng giống như người, lúc ấy bà nội nhìn người không nói gì trong lòng ta thật lo lắng, nghĩ tới vạn nhất nàng vẫn không thể tiếp nhận. Ta liền...”

“Người liền như thế nào?” Thẩm Uyển hỏi

“Ta liền mang theo người đi về hoa đào thôn, tiếp tục trải qua cuộc sống quần áo thô vui vẻ tự tại sống qua ngày” Tấn Dương vuốt mũi Thẩm Uyển “Xem ra bà nội một năm nay đã thay đổi rất nhiều”

“Chỉ cần một tia hy vọng ta cũng sẽ không bỏ cuộc, ta sẽ cố gắng làm bà nội tiếp nhận ta” Thẩm Uyển nói

“Chúng ta là cùng nhau cố gắng” Tấn Dương sửa sai trong lời Thẩm Uyển

“Hảo, chúng ta cùng nhau cố gắng” Thẩm Uyển chuyển tay, cùng Tấn Dương mười ngón đan xen

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Thẩm Uyển đi phòng bếp lấy điểm tâm cho lão thái quân. Chờ đến lúc Tấn Dương tỉnh dậy, phát hiện Thẩm Uyển không có ở đây.

“Tiểu Mặc” Tấn Dương lúc ra khỏi phòng đã nhìn thấy Mặc Ngôn đứng cách đó không xa chờ đợi đã lâu.

“Thiếu gia!” Mặc Ngôn không nhiều lời, cũng không làm cái gì, chỉ đơn giản giống như thường ngày gọi một tiếng

Chỉ là cặp mắt kia bán đứng gương mặt lạnh như băng của hắn.

“Tiểu Mặc, một năm không gặp, thiếu gia ta rất nhớ người a” Tấn Dương đánh lên vai Mặc Ngôn một cái nói “Như thế nào đã một năm, người vẫn bộ dạng chất phác như vậy nha”

“Thiếu gia, người cũng giống như trước đây”

“Ồ đâu giống nhau, thiếu gia nhà người đã mập lên không ít, người đều có da thịt” Tấn Dương giơ giơ cánh tay mình

“Thiếu gia một năm nay vẫn khỏe chứ?”

“Khoái hoạt giống như thần tiên đây” Tấn Dương nói “Đúng rồi, vụ án Tiết Sáng...”

“Vụ án Tiết Sáng đã phá” Mặc Ngôn nói “Bất quá lão gia vì chuyện này mà bị giáng chức, bỏ hết phong hào, bị phái đến phía Đông làm Đô úy”

“Ta biết rõ, cha cũng đã từng nói, nếu như Tiết Sáng thực sự bị oan cho dù Hoàng thượng không trị tội, hắn cũng sẽ tự động thỉnh tội” Tấn Dương than một tiếng

“Kia còn Tiết Sương đâu? Nàng có phải là trở về thành Dương Châu rồi?” Tấn Dương hỏi

“Tiết Sương sau khi thay cha nàng giải oan, sau đó liền mang theo muội muội trở về thành Dương Châu, sau đó lại đi, hiện tại không biết là ở nơi nào”

“Đi? Nàng một nữ nhân yếu đuối còn mang theo muội muội thì có thể đi đâu?”

“Cái này Mặc Ngôn không biết...”

“Theo lý thuyết, vụ án cha nàng đã giải oan, nàng cần phải cùng muội muội trở về thành Dương Châu mới đúng, làm sao lại đi đây?” Tấn Dương có chút không thông

“Có muốn hay không Mặc Ngôn phái người đi hỏi một chút” Mặc Ngôn nói

“Cũng tốt, người phái người hỏi thăm chuyện này một chút, nàng mang theo muội muội đang ngã bệnh đi, ta có chút không yên lòng”

“Vâng”

Tấn Dương cùng Mặc Ngôn nói xong, Tấn Dương liền đi tìm Thẩm Uyển, hỏi thăm nha hoàn mới biết sáng sớm Thẩm Uyển đã đến phòng bếp lấy đồ ăn sáng mang đến phòng bà nội.

Hướng gian phòng bà nội đi đến, đi vài bước liền dừng lại. Hiện tại Uyển nhi đang hầu hạ bà nội dùng bữa, nếu nàng không đến, khẳng định Uyển nhi sẽ hầu hạ bà nội uống thuốc, như vậy bà nội nhất định sẽ cảm động, tiếp nhận Uyển nhi. Hy vọng càng lớn. Nghĩ đến đây, Tấn Dương trong lòng cao hứng vô cùng.

Kia chính mình đi nơi nào tốt đây, đứng rồi, hiện tại trong nước đang chiến với Lang Nha bộ lạc, đi hoàng cung hỏi tình huống của đại ca một chút, còn có thể đến thỉnh an Hoàng hậu cô cô.

“Người đâu!”

“Nhị thiếu gia?” Gia đình chờ phân phó

“Nếu lão thái quân hỏi đến ta, nói là ta đến hoàng cung thỉnh an Hoàng hậu cô cô”

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đảo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Vấn đề đánh trận

Trước tiên đi ngự thư phòng tìm Hoàng thượng hỏi tình huống đại ca, hay là trước đi Càn Thanh cung tìm Hoàng hậu cô cô đây? Tấn Dương đứng ở ngã tư nào đấy ở Hoàng cung suy tính

Đúng lúc nhìn thấy một cung nữ cúi đầu hướng bên này đi tới, người kia không phải là Thúy nhi cung nữ trong nội cung Hoàng hậu cô cô sao?

Tấn Dương gặp Thúy nhi vội vội vàng vàng, nghĩ trêu chọc nàng vì vậy chặn đường Thúy nhi. Thúy nhi suýt nữa thì đụng phải, có chút kinh hãi lo lắng đụng phải vị đại thần nào đấy, đầu cúi thấp run rẩy nói “Nô tỳ đang chết, nô tỳ đáng chết”

“Khụ khụ...” Tấn Dương nhìn cười nói “Thúy nhi a, đầu thấp như vậy nha, chẳng lẽ người xem bản thể tử ta là phiên đá a?”

Thúy nhi có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn thấy Tấn Dương, mặt lập tức đỏ bừng có chút nói lắp “Thế...thế tử”

Tấn Dương nhìn thấy bộ dạng này của Thúy nhi, mỗi lần nhìn thấy mình mặt đều đỏ bừng, nói chuyện có chút lắp “Thúy nhi vội vã như vậy chẳng lẽ hôm nay có bạc sao? Bản thể tử gần đây có chút khó khăn, nếu không cũng mang ta đi lĩnh bạc a”

Thúy nhi không dám nhìn Tấn Dương, khó khăn nhất chính là nhìn thấy nụ cười xấu xa thập phần câu dẫn của Tấn Dương, có chút ngượng ngùng nói “Thế tử lại trêu ghẹo nô tỳ, bây giờ còn chưa đến cuối tháng đây làm gì có bạc”

“A không có bạc, kia Thúy nhi vội vã như vậy làm cái gì?”

“Hoàng hậu nương nương lệnh cho ta đi Thái Y viện mang chút ít thuốc an thần đến” Thúy nhi nói

“Hoàng hậu cô cô gần đây ngủ không ngon sao?” Tấn Dương hỏi

“Không phải Hoàng hậu nương nương mà là Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng?”

“Đúng vậy” Thúy nhi nhìn quanh, thấy xung quanh không có người nào, nhỏ giọng nói “Nghe nói là mấy ngày trước bắc bộ có vấn đề, cho nên Hoàng thượng vì quốc gia đại sự ngủ không ngon, Hoàng hậu nương nương lo lắng đến cuống cuồng”

“Đánh trận...có phải hay không bắc bộ xảy ra chuyện gì?” Tấn Dương cả kinh, bắc bộ có vấn đề. Đại ca... “Kia, vậy đại ca ta đâu, hửn như thế nào?” Tấn Dương lo lắng hỏi

“Cái này nô tỳ cũng không biết, nô tỳ chỉ nghe nói là bắc bộ xảy ra vấn đề, thế tử có thể đến hỏi Hoàng hậu nương nương một chút” Thúy nhi trả lời

“Thế tử”

“A, chuyện gì?”

“Thế tử nếu không có chuyện gì, nô tỳ liền cáo lui trước, nô tỳ còn phải đi Thái Y viện đây”

“Ngươi đi đi” Tấn Dương phát phát tay

Hay là trước đi hỏi Hoàng hậu cô cô một chút.

Cần thanh cung-----

“Cháu, Tấn Dương tham kiến Hoàng hậu cô cô” Tấn Dương hướng Tấn Đình hành lễ

“Dương nhi!!!” nhìn đưa cháu bảo bối một năm nay không gặp, Tấn Đình rất cao hứng “Đến, để cô cô nhìn thật kỹ ngươi”

“Như thế nào gầy đi nhiều như vậy, có phải hay không tại Thẩm gia sống không tốt? Ngươi lại còn đen đi nha” Tấn Đình đau lòng nói

“Đúng vậy, Dương nhi biến dạng rồi, làm sao bằng Hoàng hậu cô cô đã nhiều năm như vậy phong thái vẫn như cũ, xinh đẹp động lòng người” Tấn Dương nịnh nọt nói

“Ngươi nha, dẻo miệng là không thay đổi được” Tấn Đình được Tấn Dương vui vẻ cười

“Dương nhi chính là nói sự thật...Hoàng hậu cô cô chính là đệ nhất mỹ nhân của nước ta đây” Năm tháng cũng không lưu lại trên mặt Tấn Đình bao nhiêu dấu vết, hơn nữa ngày thường bảo dưỡng, với cô gái hai mươi không có gì khác biệt.

“Nếu là mười năm trước còn có thể nói như vậy, hiện tại danh hiệu đệ nhất mỹ nhân đã thuộc về nương tử Thẩm Uyển của ngươi đây”

Ách...có vẻ như nương tử đại nhân nhà nàng quả thật có danh hiệu này, lộ vẻ ân cần chủ động xoa bóp bả vai Tấn Đình “Hắc hắc, tại trong lòng Dương nhi Hoàng hậu cô cô vĩnh viễn là đệ nhất”

“Ngươi há mồm liền nói ngọt, còn nói ta đệ nhất, kể từ khi ngươi về Thẩm gia ở rể, đều đã hơn một năm không tới xem cô cô ngươi, ngươi có vợ lại quên mất ta, có phải hay không suốt ngày đều dính lấy mỹ nương tử nhà ngươi a, thiết thời cô cô từ nhỏ đã yêu thương ngươi” Tấn Đình ủy khuất nói

“Ta ở đâu dính lấy nàng, là nàng suốt ngày đều muốn ở cạnh ta” Tấn Dương làm sáng tỏ nói

“Cô cô còn không biết ngươi sao, từ nhỏ nhìn ngươi lớn lên, chỉ cần nữ nhân nào đẹp mắt, ngươi như ong thấy mật bay đến. Nương tử Thẩm Uyển của ngươi lớn lên mỹ như thế, ngươi còn không dính lấy nàng cả ngày sao”

Được rồi, ta thua. Tấn Dương bảo trì trầm mặc. Tấn Đình nhìn thấy Tấn Dương không thể phản bác, cười nói “Ha ha, nói đi, tìm cô cô có chuyện gì?”

“Ách...không có việc gì a, ta chính là đến thỉnh an cô cô, đã lâu không nhìn thấy cô cô, thật nhớ người a” Tấn Dương làm nũng nói

“Được rồi, đừng giả bộ nữa, đều đã hơn một năm không đến nhìn ta, nếu muốn ngươi đã mang theo mỹ nương tử vội tới thỉnh an cô cô” Tấn Đình giống như nhìn thấu Tấn Dương

“Ta ngày mai sẽ mang nàng tới thỉnh an cô cô” Tấn Dương lập tức nói, tiếp tục xoa vai Tấn Đình “Ta chỉ nghe nói Hoàng thượng mấy ngày nay ngủ không ngon giấc liền đến xem một chút”

Tấn Đình sau khi nghe xong, thở dài một hơi “Ái đúng vậy, bệ hạ lo lắng quốc gia đại sự, mấy ngày nay đều ngủ không yên”

“Quốc gia đại sự?” Tấn Dương hỏi

“Này...” Tấn Đình không biết có nên nói cho Tấn Dương nghe hay không

“Cô cô ~” Tấn Dương làm nũng nói “Chẳng lẽ ngươi không tin tưởng Dương nhi, ngươi liền nói cho ta biết đi, nếu không Dương nhi đêm nay sẽ không ngủ được”

“Hảo hảo, đừng lác nữa. Ta nói cho ngươi biết”

Tấn Dương không làm nũng nữa, chờ Tấn Đình nói với mình.

“Là mấy ngày trước bắc bộ đến quân báo, địch quân chiến thuật rất tốt, quân ta bị vây bên trong” Tấn Đình lựa trọng điểm nói ra

“Người của chúng ta không phải so với địch nhiều gấp mười lần sao, vì cái gì lại bị vây, cho dù địch võ công cao, chúng ta mười người đánh một, vẫn không được?” Tấn Dương hỏi

“Này chuyện quân sự chiến thuật cô cô cũng không rõ ràng, bất quá lần này quân ta nhiều hơn địch gấp mười lần lại bị vây bên trong, đối với chúng ta chính là sỉ nhục, nếu để cho quốc gia khác biết, uy tín cùng địa vị nước ta chỉ sợ...”

“Vậy ca ca ta có bị thương không?”

“Căn cứ quân báo hình như là bị thương, bất quá vết thương nhẹ, Dương nhi ra ngoài không thể nói lung tung, nếu để cho dân chúng biết, chỉ sợ làm cho

lòng người bàng hoàng, cho nên tin tức này bị Hoàng thượng phong tỏa”

“Đương nhi biết rõ”

Tấn Dương tại hoàng cung cùng Tấn Đình hàn huyên một ngày, thẳng đến tối mới hồi Tướng quân phủ.

Sau khi trở về phòng, phát hiện người thương đã ngủ, nhưng đèn trong phòng vẫn cháy, chắc là Thẩm Uyển lưu cho mình. Tấn Dương đi đến thổi tắt ngọn nến, còi ra áo ngoài chui vào chăn ấm

Đang định nhắm mắt...

“Ngươi đi đâu?” Đột nhiên một câu nói bên tai truyền tới

Tấn Dương giật mình, che lấy trái tim đập kịch liệt vì kinh sợ “Uyển nhi....ngươi làm ta sợ muốn chết a, thì ra ngươi vẫn chưa ngủ”

Thẩm Uyển trở mình, nâng người dậy, đem Tấn Dương khóa trong vòng tay nàng “Ngươi đã đi đâu?”

Ban đêm có chút nhìn không rõ bộ dạng Thẩm Uyển, bất quá cặp mắt nàng trong bóng tối như lóe ra hào quang “Ta đi hoàng cung a, ta không phải cho người báo cho các ngươi biết sao? Hửn không có nói?”

“Ngươi chỉ cho hửn cùng bà nội nói”

“Ngươi không phải cùng bà nội ở một chỗ sao. Cùng bà nội nói cũng như nói với ngươi nha” Tấn Dương muốn tiến tới ôm eo Thẩm Uyển

“Đừng đụng ta” Thẩm Uyển lạnh lùng nói, Tấn Dương sợ vội vàng rút tay về.

“Uyển nhi ~”

“Ta nói rồi, ngươi đi đâu đều phải nói cho ta biết”

“Nhưng là...ta đã gọi Tiểu Tứ đi....”

“Ngươi chỉ để hửn nói với bà nội” Thẩm Uyển lần nữa nói “Vây cũng gọi là nói cho ta biết?” Thẩm Uyển đề cao âm thanh

“Nhưng...ngươi ở đây a, kia không phải gián tiếp nói cho ngươi biết sao”

“Ta muốn chính miệng ngươi nói cho ta biết, không phải thông qua người khác. Ngươi biết ta hôm nay, hôm nay có...” Thẩm Uyển nói còn chưa dứt lời, Tấn Dương cảm giác giống như Thẩm Uyển giống như đang khóc.

Vội vàng ngẩng đầu lên “Ta sai rồi, ta sai rồi. Ta nhất định về sau đi đâu đều chính miệng nói cho ngươi biết” Nàng thế nào lại quên Thẩm Uyển đối với nàng đi đâu rất nhạy cảm.

“Ngô...” đột nhiên Thẩm Uyển hôn lên môi Tấn Dương

Mang theo trừng phạt hung hăng hôn Tấn Dương, điên cuồng hôn môi, đột nhiên cái lưỡi bá đạo chiếm hữu Tấn Dương, không đợi Tấn Dương kịp phản ứng, cái lưỡi mê người kia đã ở trong miệng Tấn Dương không chút kiêng kỵ.

Thẩm Uyển giống như bất mãn phản ứng của Tấn Dương, có chút trừng phạt cắn môi Tấn Dương

“Ngô....” Tấn Dương phục hồi tinh thần lại, bắt đầu dùng sức hôn trả muốn đoạt lại quyền chủ đạo

Hôn môi kéo dài, hai người dây dưa qua lại không rời. Không khí dần dần mỏng manh, nhiệt độ cũng theo lên cao, đợi đến khi Thẩm Uyển không thờ nổi hai người mới rời nhau ra

Trong đêm tối chỉ nghe được tiếng thở dốc. Hai người an tĩnh trở lại. Thẩm Uyển tựa vào cổ Tấn Dương hỏi “Ngươi đi hoàng cung làm gì?”

“Hiện tại đại ca đi bắc bộ đánh trận, ta đến hoàng cung hỏi thăm một tý tình huống của hửn” Tấn Dương đưa tay ôm Thẩm Uyển

“Kia nghe được cái gì?”

“Giống như chiến thuật ở bắc bộ bị đối phương khám phá, đại ca bị thương nhẹ. Ngươi nói, người của chúng ta nhiều gấp mười lần thế nhưng còn bị một bộ tộc nhỏ vậy lấy”

“Ngươi không thể nghĩ đơn giản như vậy, bắc bộ Lang nha bộ lạc dừng mãnh đoàn kết, nhân mã mặc dù thiếu nhưng chỉ huy khổng chế tốt. Lực công kích không thể coi thường, chúng ta tuy đông nhưng dùng chiến thuật không tốt, cộng thêm bắc bộ khí hậu nóng bức lại là địa hình rừng núi, chúng ta không am hiểu đánh ở địa hình này, cho nên rơi vào hoàn cảnh xấu” Thẩm Uyển nói

“Nương tử, làm sao ngươi biết rõ như vậy? Chẳng lẽ nương tử đi qua bắc bộ?”

“Ta xem trong sách a”

“A, nương tử nhà ta học rộng tài cao nha” Tấn Dương cao hứng nói

“Chúng ta quân trang dày to, mùa hè nóng bức như thế, quân trang tuy tốt nhưng lại vướng víu làm cho sức chiến đấu thấp xuống, huống chi rừng núi nặc như thế công kênh có địch cũng không đuổi kịp. Cho nên mới thất bại, nếu có thể có loại quân trang vừa phòng hộ tốt vừa gọn gàng không nóng bức, nhưng làm bằng thiết mới cứng rắn” Thẩm Uyên biểu đạt một chút ý của mình

“Nương tử, ngươi vừa nói cái gì?”

“Chỉ có thiết mới cứng rắn”

“Không phải câu này, là câu trước đó...”

“Nếu có thể phòng thân mà không bị trời buộc quá nhiều thì tốt rồi”

“Chính là câu này” Tấn Dương kích động kêu lên

“Câu này thì làm sao?” Thẩm Uyên khó hiểu hỏi

“Có, có loại này” thế kỷ hai mươi mốt trò chơi CS quân trang ở địa hình rừng núi rất hợp a

“Có? Ở nơi nào?”

“Uyển nhi ngươi đứng lên trước, ta nghĩ đến biện pháp....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phần thưởng

Tấn Dương đi đến bàn đọc sách, trải ra giấy trắng, cầm bút lông, nhắm mắt hồi tưởng lúc chơi CS, quân trang trong game cũng không sai biệt lắm, bắt đầu vẽ. Thẩm Uyên tò mò đứng dậy, đi tới nhìn xem Tấn Dương đang vẽ cái gì.

“Hào, hoàn thành” Tấn Dương đối với Thẩm Uyên bên cạnh cười cười

Thẩm Uyên cảm tranh lên nhìn kỹ, tranh này rất đơn giản không dư thừa nét vẽ, từ những đường cơ bản đại khái có thể đoán được bức tranh chính là cái gì.

“Như thế nào?”

“Này...y phục vì sao tay áo ngắn như thế?” Thẩm Uyên nghi ngờ hỏi

“Ngươi không phải nói bây giờ quân trang nếu không nóng thì càng tốt sao, ta đem nó biến thành áo tay ngắn mùa hè. Còn có a, ngươi xem này không giáp không cần nhiều thứ, chỉ cần che chở trước ngực là được rồi. Như vậy lúc đánh trận không phải sẽ linh hoạt hơn sao, hơn nữa cũng không vướng thân” Tấn Dương nói

“Nhưng mặc dù linh hoạt nhưng sợ là loại này phòng hộ năng lực quá thấp, rất nguy hiểm” Thẩm Uyên nhìn bản vẽ nói

“Ách...ta như thế nào quên việc này chính là đánh giáp mặt không phải đánh lén” Tấn Dương gãi gãi đầu, thế kỷ hai mươi mốt trò chơi CS này chính là dùng chiến thuật đánh lén

“Đánh lén...”

“Đánh lén....”

Đồng thời hai người đều nghĩ đến đánh lén

“Đúng vậy, loại quân trang này nếu dùng xác thực có thể chết rất nhiều, nhưng dưới tình huống đánh lén, áo ngắn so với trường sam có ưu thế hơn” Tần Dương hưng phấn nói

“Nếu như dùng chiến thuật đánh lén, tốc độ hành quân sẽ linh hoạt hơn nhiều, hơn nữa đánh lén cũng rất tiện” Thẩm Uyển cao hứng nói

“Chính là ý này, ha ha, nương tử đại nhân phân tích rất chuẩn”

“Bất quá người vẽ quần áo thế này có chút kỳ quái, không có dây lưng làm sao mặc?” Thẩm Uyển nói

“Ách...” Tần Dương có chút lúng túng, năng vẽ rất kém, không biết vẽ y phục, cho nên đem T-shirt vẽ đơn giản “Tướng công nhà người vẽ không tốt a, nương tử vẽ tốt như vậy, nếu không ta nói chi tiết, người vẽ giúp ta?”

“Hào”

Hai người thảo luận rất nhiều kế hoạch tác chiến, nhiều lần sửa chữa thiết kế, cuối cùng đem quân trang vẽ sống động đến.

Tần Dương nhìn bức tranh Thẩm Uyển vẽ mừng rỡ nói “Bức tranh đích thực giống ý ta, còn có màu sắc rất tuyệt, thực giống trang phục CS. Thật không hổ danh là đại họa sĩ nha, nương tử ~”

Lúc Tần Dương xoay người sang đã nhìn thấy Thẩm Uyển gục xuống bàn ngủ thiếp đi, một buổi tối vẽ tranh chỉ sợ nàng mệt chết rồi. Tần Dương đem áo choàng khoác lên người Thẩm Uyển, nhìn xem khuôn mặt mệt mỏi, đau lòng hôn lên mái tóc Thẩm Uyển, sau đó đi ra khỏi phòng.

“Tiểu Thanh tỷ tỷ” Tần Dương gọi Tiểu Thanh đến

“Thiếu gia tìm Tiểu Thanh có chuyện gì?”

“Người tìm người làm ra loại y phục này, còn có khôi giáp này. Màu sắc phải giống bản vẽ, nhất định ngày mai phải làm xong, càng nhanh càng tốt” Tần Dương đem bản vẽ đưa cho Tiểu Thanh

“Hào, Tiểu Thanh đi làm cái này”

Hy vọng như vậy có thể giúp được đại ca....

Đang định hướng về gian phòng đột nhiên nhớ đến bà nội hôm nay không có ai hầu hạ. Uyển nhi lại mệt mỏi như thế, Tần Dương cũng không nhẫn tâm gọi nàng, hôm nay liền chính mình đi hầu hạ.

“Bà nội” Tần Dương cao hứng gọi lão thái quân

“Dương nhi a, tại sao lại là người, Uyển nhi đâu?” lão thái quân nhìn phía sau Tần Dương không thấy Thẩm Uyển đâu liền hỏi

“Bà nội, không phải chứ, mới một ngày người đã tìm Uyển nhi không cần Dương nhi rồi?” Tần Dương cố ý bữu môi ủy khuất nói

“Ha ha, làm sao sẽ, bà nội chính là thương người nhất” lão thái quân hiền lành sờ sờ đầu Tần Dương “Chỉ là hai ngày nay đều là Uyển nhi săn sóc, ta còn tưởng rằng Uyển nhi đi vào, a, như thế nào Uyển nhi còn chưa đến?”

“Dương nhi đến hầu hạ người không tốt sao” Tần Dương lắc lắc lão thái quân “Mới hai ngày đã nghĩ đến Uyển nhi làm cho Dương nhi thật ghen tị, cho nên vị đại vị Dương nhi trong lòng bà nội hôm nay Dương nhi sẽ hầu hạ người”

“Hào, ha ha. Dương nhi hầu hạ bà nội, bà nội cao hứng nhất...” Lão thái quân vỗ vỗ cánh tay Tần Dương

Đợi đến khi Thẩm Uyển tỉnh lại, xem sắc trời một chút “Nguy rồi...” Đã giờ Thân, quần áo lụa là thế nào không gọi ta tỉnh dậy

Thẩm Uyển vội vã chạy đến gian phòng lão thái quân

“Bà nội, ta...” Thẩm Uyển cắn cắn môi, nguy rồi, thật vất vả mới làm cho bà nội đồng ý, lần này có thể hay không để lại ấn tượng không tốt.

“A, Uyển nhi mau đến đây a” Lão thái quân nhìn thấy Thẩm Uyển liền vẫy vẫy tay gọi “Chớ đứng đấy, lại đây ngồi đi”

Vừa vặn Tần Dương từ bên ngoài mang thuốc tiến đến, trông thấy Thẩm Uyển liền nói “Chúng ta không phải đã nói hôm nay ta săn sóc bà nội sao? Làm sao người không nhận được đã đến?”

“Uyển nhi cũng là lo lắng bà nội mới đến” lão thái quân cười cười

Thẩm Uyển có chút không rõ, bất quá nhìn thấy Tần Dương vụng trộm nháy mắt ra hiệu cũng hiểu “Đúng vậy, Uyển nhi có chút không yên lòng, cho nên chạy đến”

“Ha ha, khó có được người hiếu tâm như thế” lão thái quân vui vẻ cười nói

A, thành công. Tấn Dương vụng trộm cho Thẩm Uyển tư thế chiến thắng, Thẩm Uyển âm thầm thở phào nhẹ nhõm

Hầu hạ uống thuốc xong, bắt đầu trò chuyện cùng lão thái quân. Nhanh đến bữa tối, lão thái quân nhìn ngoài cửa sổ thở dài một hơi “Aiz, buổi tối lại phải nằm trên giường”

Thẩm Uyển nhìn thấy lão thái quân có chút nhàm chán vì vậy nói “Bà nội, nếu không Uyển nhi đi thư phòng lấy mấy quyển sách thú vị đến, buổi tối đọc cho bà nội nghe, hảo giải buồn”

“Àn, cũng tốt, luôn nằm trên giường thật có chút nhàm chán” Lão thái quân nói

“Kia Uyển nhi đi thư phòng một chuyến”

“Ta cũng đi” Tấn Dương giờ tay nói

Tấn Dương cùng Thẩm Uyển đi vào thư phòng, Thẩm Uyển tại từng dãy sách tìm sách. Tấn Dương ở phía sau “Hắc hắc, nương tử, ngươi xem tướng công nhà ngươi tùy cơ ứng biến rất tốt nha, nhờ như vậy bà nội có hảo cảm với ngươi hơn, ngươi nói, ngươi làm thế nào cảm tạ phu quân ngươi đây” Tấn Dương ý muốn đòi phần thưởng

Thẩm Uyển đang tìm sách nghe được Tấn Dương muốn đòi phần thưởng hơi híp mắt lại khước miệng khẽ giọng lên “Ngô....Đúng vậy, nên thật hảo cảm tạ ngươi”

“Vậy thì khuya hôm nay đi” Tấn Dương vừa nghe Thẩm Uyển đáp ứng mắt lập tức tỏa sáng, trong nội tâm nhảy ra một tia lửa

“Không bằng liền hiện tại đi”

“Hiện tại? A thì ra nương tử còn gấp hơn ta a. Hắc hắc”

Tấn Dương đang muốn đi đến ôm Thẩm Uyển lại bị Thẩm Uyển đẩy tới lưng dán tại giá sách. Lập tức Tấn Dương bị Thẩm Uyển siết sao đè vào giá sách, còn chưa kịp phản ứng, Tấn Dương đã bị Thẩm Uyển nắm chặt lấy hai tay kéo lên trên. Đem Tấn Dương cố định lại.

“Nương....nương tử” Tấn Dương có chút không rõ chuyện gì

“Ngươi không phải muốn phần thưởng sao, ta đây là muốn cảm tạ ngươi nha” Thẩm Uyển tiến đến, Tấn Dương lúc này như con cừu nhỏ bị buộc vào dây thừng

“Là muốn phần thưởng, nhưng....nhưng là...” Đúng là ta muốn phần thưởng nhưng là ta ăn ngươi, không phải ngươi ăn ta a. Tấn Dương mặt ửng đỏ, lời nói có chút lắp, có chút áp lực nhìn Thẩm Uyển trước mắt

“Phu quân, ngươi vẫn luôn hầu hạ Uyển nhi, lần này đổi lại Uyển nhi hầu hạ phu quân. Đây cũng là phần thưởng Uyển nhi dành cho phu quân” Nói xong, đầu khẽ nâng hôn lên môi Tấn Dương

Tấn Dương bị Thẩm Uyển làm cho đầu óc có chút choáng váng, không đứng. Ta là công, là công. Còn có chút ý thức giãy dụa thân thể, cùng thân thể Thẩm Uyển ma sát.

Thật vất vả mới có cơ hội ăn Tấn Dương, Thẩm Uyển làm sao có thể buông tha, nàng càng dán chặt hơn làm cho Tấn Dương chạy không thoát, hôn sâu hơn, cái lưỡi mê người không kiêng nể tấn công trên chọc, Tấn Dương từng điểm ý thức tan rã.

Thân thể ma sát nhiệt độ dần lên cao. Thẩm Uyển dùng tay giờ cao tay Tấn Dương lên, tay kia tiến vào áo vuốt ve, cho đến lúc đến ngực của Tấn Dương, nhẹ nhàng xoa nắn lấy

“Ngô...” thân thể Tấn Dương khẽ run, không còn khí lực để phản kháng, lúc này đã hoàn toàn thuần phục Thẩm Uyển

Đang khi Thẩm Uyển dự định cởi bỏ áo Tấn Dương, phía ngoài nha hoàn không thức thời gọi “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu nãi nãi, lão thái quân gọi đến dùng bữa”

Lúc này hai người mới bừng tỉnh, Thẩm Uyển đỏ mặt, buông Tấn Dương ra cười nói “Buổi tối trở về phòng hảo hảo khen thưởng ngươi...”

Tấn Dương đỏ mặt hỏi, nàng...nàng hiện đang hỏi hận, không nên muốn “Phần thưởng”

“Đến, Dương nhi, Uyển nhi ăn nhiều một chút, các ngươi đều quá gầy” Lão thái quân gấp thức ăn cho Tấn Dương cùng Thẩm Uyển

Thẩm Uyển cười gấp cho Tấn Dương một miếng thịt “Hôm nay săn sóc bà nội cực khổ, ăn nhiều một chút, buổi tối còn có việc vất vả cần hoàn thành đây”

Tấn Dương nhìn khuôn mặt vui vẻ của Thẩm Uyển mà lạnh run. Trong lòng thoáng hiện lên một từ “cười sắc bén như dao”

“Dương nhi buổi tối có chuyện gì?” Lão thái quân hỏi

“Đêm nay Uyển nhi bên cạnh bà nội kể chuyện xưa, quần áo lụa là bên cạnh biểu diễn tạp kỹ” Thẩm Uyển trả lời

“A...ha ha ha...đúng vậy” Tấn Dương dờ khóc dờ cười, buổi tối ai tới cứu nàng đi a...

Buổi tối trở về phòng---

Tấn Dương có chút sợ hãi đi cách Thẩm Uyển vài bước, Thẩm Uyển buồn cười nói “Ngươi cách ta xa như vậy làm gì?”

“Không có...không có gì” Tấn Dương âm thầm nuốt nước miếng một cái, sợ Thẩm Uyển thú tính đại phát nhào đến ăn nàng

Lúc này ngoài cửa Tiểu Thanh gõ cửa gọi “Thiếu gia”

“Ta đi mở cửa” Tấn Dương dùng tốc độ nhanh nhất mở cửa

Tiểu Thanh nhìn Tấn Dương mở cửa nhanh như vậy liền ngăn người, sau đó cầm quân trang trên tay đưa cho Tấn Dương “Thiếu gia, thứ ngươi nói đã làm rất tốt”

“Hảo, Tiểu Thanh tỷ tỷ vất vả cho ngươi”

“Tiểu Thanh không quấy rầy thiếu gia cùng thiếu phu nhân nghỉ ngơi, Tiểu Thanh cáo lui trước”

“Tiểu Thanh tỷ tỷ cũng sớm chút nghỉ ngơi”

Tấn Dương ôm quân trang trở vào trong phòng cao hứng nói với Thẩm Uyển “Uyển nhi ngươi mau nhìn, quân trang đã làm xong”

Này quân trang cùng y phục cổ đại có chút bất đồng, phía trước dùng nút áo, y phục đều ẩn hoa văn. Cùng với quân trang trong CS không khác biệt lắm, hơn nữa trên y phục còn may sáu túi, đây dùng cho tập kích cùng đánh trận, khôi giáp trên y phục không nặng lắm

Không đợi Tấn Dương nhìn kỹ hết đã bị Thẩm Uyển đặt trên giường

“Uyển...Uyển nhi...ta còn chưa xem hết”

“Ngươi không phải mới nhìn sao”

“Ta...ta muốn nhìn kỹ hơn...”

“Ngày mai nhìn lại”

“Nhưng là ngày mai phải đi tặng cho Hoàng thượng, ta...còn muốn tu đổi” Tấn Dương có sức vùng vẫy

Nhưng Thẩm Uyển làm sao để nàng chạy đi, híp mắt nhìn Tấn Dương uy hiếp nói “Ngươi nếu hiện tại còn nói chuyện quân trang, về sau đừng mơ tưởng đụng đến ta”

“Ngô...” Được rồi, nàng nhận mệnh là được

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Tặng quân trang

Thẩm Uyển khẽ mở đôi môi cùng lưỡi Tấn Dương triển miên, ôm cổ Tấn Dương thân thể nhẹ dè trên người Tấn Dương

Bên bi hôn môi làm cho dục hỏa trong lòng Tấn Dương bùng nổ, nàng hy vọng Thẩm Uyển có thể nhanh lên, Thẩm Uyển nhẫn nại tiến công chiếm đóng một mực quanh co không vào chủ đề, tựa hồ cố ý trêu chọc dục vọng Tấn Dương

Bị Thẩm Uyển trêu chọc Tấn Dương rất khó chịu “Ngươi...ngươi có thể nhanh lên không...”

“Ngươi...muốn?” Thẩm Uyên ngẩng đầu nhìn Tần Dương bị nàng khiêu khích mặt ửng đỏ “Nếu muốn, liền cầu xin ta nha”

“Ngươi...” Tần Dương tâm muốn học máu, nghiêng đầu đi, sợ mất hết mặt mũi nói “Ta...ta mới không cần cầu ngươi”

“Nha, thật sao?” bàn tay Thẩm Uyên đã sớm đi vào nơi ướt át của Tần Dương, đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc, thỉnh thoảng giao hoạt thăm dò vào, xoay chuyển rồi sau đó lại rút khỏi

“Úm~ Ngó” Tần Dương buồn bực ngâm một tiếng

“Không cầu ta sao?” Thẩm Uyên bên môi cười mê người, nụ cười kia mang theo mỉa mai hoặc cùng dục dõ

Thẩm Uyên như thế phúc hắc cùng mê người làm cho Tần Dương chịu không nổi, gát gao cắn môi, chính là cố gắng không phát ra âm thanh cầu cứu

Thẩm Uyên đã biết Tần Dương không dễ dàng khuất phục, cũng không cuống cuống, ngón tay hữu ý vô ý tại thân thể Tần Dương chạy loạn, giống như nữ vương cao quý chờ Tần Dương thân phục dưới tay nàng.

Tần Dương bị Thẩm Uyên khiêu khích tâm nhột khó an, nhìn Thẩm Uyên dường như rất vui vẻ. Cắn răng, ôm eo thon của nàng, xoay ngược lại đè trên người Thẩm Uyên.

Cử động này quá nhanh, không đợi Thẩm Uyên kịp phản ứng, dưới thân một hồi mãnh liệt khoái ý, làm cho Thẩm Uyên rên rỉ lên tiếng “Úm...Ngó...ngươi...”

Ngón tay trắng nõn thon dài của Tần Dương nhanh chóng chiếm lĩnh nơi mềm mại ướt át của Thẩm Uyên

“Ấn....Dừng tay...” lời Thẩm Uyên đã có chút đứt quãng. Tần Dương không vì vậy mà dừng tay, ngược lại còn gia tăng độ mạnh yếu “Nương tử, đây chính là trừng phạt ngươi nha”

“Ngươi...ngươi đã nói hôm nay là...”

“Ai bảo nương tử quá chậm đây, cho nên vẫn là trước hết để cho ta đem ngươi uy no bụng đi”

Cứ như vậy, vốn là Thẩm Uyên phản công, cuối cùng lại bị Tần Dương ăn vài lần, một mồi không còn khí lực.

.

.

Ngày hôm sau, Tần Dương tinh thần sáng khoái cảm lấy quân trang vào hoàng cung

Đang hướng ngự thư phòng đi đến, Nghiêm công công hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng đứng canh giữ ở cửa, cửa lớn Ngự thư phòng đóng chặt. Nghiêm công công gặp Tần Dương tới vội vàng chặn phía trước, lôi kéo Tần Dương đến bên cạnh nhỏ giọng nói “Ai u, Tần thế tử a, ngươi tới đích thực không khước, Hoàng thượng mấy ngày nay tâm tình không tốt, hiện tại đang cùng hai vị thừa tướng nghị sự đây, phân phó ai cũng không cho phép quấy rầy, ngài hay là ngày khác đến tìm Hoàng thượng đi”

“Ta tới chính là vì thay Hoàng thượng giải quyết lo lắng” Tần Dương nói

Nghiêm công công nhìn thấy Tần Dương tiếp tục đi tới Ngự thư phòng, vội vàng gọi “Ai u uy, Tần thế tử không thể vào a. Hoàng thượng đã phân phó, chính là muốn chịu phạt”

Tần Dương không để ý Nghiêm công công ngăn trở, đẩy ra cửa ngự thư phòng. Chỉ nghe Hoàng thượng vỗ bàn một cái giận dữ nói “Nghiêm Cao, trẫm không phải đã nói không chuẩn bất luận kẻ nào quấy rầy sao?”

Nghiêm công công sợ hãi đến hai chân phát run quỳ xuống đất, đầu đổ mồ hôi lạnh “Hoàng thượng...bớt giận...Là Tần thế tử, hần...” Thế tử a thế tử ta bị ngươi hại thảm

Tần Dương vội vàng quỳ xuống “Tần Dương tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

“Ngươi trước đi xuống” Hoàng thượng phất tay đối với Nghiêm công công nói

“Nô tài...cáo lữ” Nghiêm công công xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán

“Tần Dương, ngươi thật to gan, xem lời của Trẫm như gió thoảng bên tai, còn xông vào” Hoàng thượng uy nghiêm, hai vị tể tướng không dám nói gì

“Tần Dương lĩnh tội, chỉ là Tần Dương muốn giúp Hoàng thượng giải ưu phiền mới bất đắc dĩ xông vào, trước khi Tần Dương lĩnh tội Hoàng thượng có thể hay không nghe ý tưởng của Tần Dương một chút”

Hoàng Thượng nghe được lời của Tần Dương, trong lòng tức giận giảm chút ít “Ngươi trước đứng lên, ngươi nói đi”

Tấn Dương xem ra hữu kinh vô hiểm “Tạ Hoàng thượng”

Tấn Dương cảm lấy quân trang nói “Tấn Dương biết rõ ngày gần đây Hoàng thượng vì liên tục không phá được Lang Nha bộ lạc mà phiền não, cho nên Tấn Dương vì Hoàng thượng mà giải quyết phiền não, thiết kế một bộ quân trang”

“Quân trang? Thiết kế quân trang có gì dùng?” Tả thừa tướng không hiểu nổi, hẳn còn tưởng rằng sẽ có chiến thuật cái gì các loại, xem ra đối với Tấn Dương ôm hy vọng cao rồi.

Hoàng Thượng cũng không rõ chuyện gì nhìn Tấn Dương. Tấn Dương nhìn Tả thừa tướng cười nhạo mình nói “Quân của chúng ta hơn Lang Nha bộ lạc gấp mười lần, Tả thừa tướng, người đến trả lời Tấn Dương, vì sao quân ta lại bị địch vây lấy?”

“Này...này...” Tả thừa tướng có chút lúng túng, cũng không thể nói trước mặt Hoàng thượng rằng quân ta so với địch kém đi.

Tấn Dương hỏi vấn đề này, Hoàng Thượng mặt mũi có chút xanh, đây là si nhục nước đây.

“Cũng là bởi vì Lang Nha bộ lạc giao chiến ở địa hình rừng núi, mà quân ta lại không am hiểu đánh ở đây, hơn nữa khí trời nóng bức, quân trang lại tay dài mặc lên người không chỉ có nóng bức năng lực linh hoạt cũng giảm xuống, trong rừng đuổi theo địch cũng không đuổi kịp. Đây là lý do căn bản...”

Hoàng Thượng nghe Tấn Dương nói, trầm mặc vuốt vuốt chòm râu

“Nếu như thay quân trang ta thiết kế thì sẽ khác, trong rừng núi hành động tự nhiên hơn, mặc lên người cũng không thấy vướng víu cùng nóng bức” Tấn Dương đắc ý nói

Hoàng thượng cùng hai vị tể tướng nhìn quân trang kỳ quái trong tay Tấn Dương có chút tò mò “Này như thế nào mặc?”

“Hoàng thượng, hai vị Tể tướng, Tấn Dương sẽ mặc làm mẫu cho các người xem”

“Được”

Tấn Dương sau khi mặc xong đi ra “Các người xem, loại này so với quân trang hiện tại rộng hơn một chút, quần áo được cắt may đơn giản, phía trước có khâm, mặc rất nhanh chóng, hơn nữa trên y phục có sáu túi, có thể đựng một ít lương khô cùng một số thứ cần thiết, còn có thể phóng chùy thủ, trên y phục còn có hoa văn, nếu quân ta mai phục ở rừng rậm màu sắc này cơ bản nhìn không ra. Hơn nữa quân trang này không nặng, hành động sẽ tự nhiên linh hoạt hơn”

Quả thực thiết kế quá tinh diệu, Hoàng Thượng sau khi xem xong lại càng hưng phấn vỗ bàn “Hảo, hảo, hảo”

Hoàng thượng gọi ba tiếng hảo đủ để tán thưởng ý tưởng cùng thiết kế Tấn Dương như thế nào. Hoàng Thượng nói tốt lắm, hai vị tể tướng ở đâu còn có thể ý kiến.

“Trầm lập tức cho người dùng tốc độ nhanh nhất làm ra loại quân trang này mang đến bắc bộ”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tuyệt đối không thể” Hữu tướng mở miệng

“Vì sao?”

“Quân trang này mặc dù rất tốt nhưng quân đội chúng ta mười mấy vạn người, như thế hao người tốn của, huống chi không thể làm xong trong thời gian ngắn, hiện nay tình huống gấp gáp, căn bản không thể chờ”

“Đúng vậy, Hoàng thượng, này hai ba ngày không thể làm ra ngàn kiện y phục, thật sự là không làm được” Hữu tướng cũng nói

“Hai vị ái khanh nói cũng có đạo lý”

“Hoàng thượng...” Tấn Dương mở miệng “Kỳ thật về bộ quân trang này phu nhân của Tấn Dương đã sớm nghĩ ra đối sách”

“Nha...là cái gì?”

“Bộ quân trang này thích hợp cho chiến thuật đánh lén, đánh chính diện chỉ sợ năng lực phòng ngự tương đối thấp, cho nên không cần làm mười mấy vạn bộ quân trang, chỉ cần hơn một ngàn bộ sử dụng cho đánh lén cùng bắn tên là được rồi. Như vậy sẽ không hao người tốn của, cũng có thể hoàn thành trong thời gian ngắn”

“Nói rất hay! Nghiêm Cao, Nghiêm Cao...”

“Có lão nô tì” Nghiêm Cao vội vàng tiến đến

“Truyền ý chỉ của Trẫm, nội trong ba ngày làm ra hai ngàn bộ quân trang như vậy”

“Vâng thưa Hoàng Thượng”

“Ha ha ha” Chuyện phiến não giải quyết hơn phân nửa, Hoàng thượng cực kỳ cao hứng

“Đương nhi a, không uống công Trẫm cùng Hoàng hậu từ nhỏ đối với ngươi yêu thương, Đương nhi hôm nay thật tốt giải ưu cho Trẫm” Hoàng thượng vỗ vỗ bả vai “Đúng rồi, phu nhân nhà ngươi...”

“Hồi Hoàng thượng, phu nhân Tần Dương chính là nữ nhi Thẩm gia, Thẩm Uyển”

“Đúng đúng, nhìn xem Trẫm đã hồ đồ, lúc trước chính Trẫm hạ chỉ ban hôn cho ngươi đây, không hổ danh là đệ nhất tài nữ a, Trẫm muốn hảo hảo ban thưởng phu thê các ngươi”

“Tạ Hoàng thượng”

Đương lúc Tần Dương cao hứng, Hoàng thượng lại nói một câu “Bất quá chuyện ngươi tự xâm nhập vào ngự thư phòng cần phải trị tội, trẫm chính là muốn trừng phạt ngươi”

“A--- có thể hay không lấy phần thưởng bù vào việc này a?”

“Trẫm xưa nay luôn thưởng phạt phân minh, thưởng là thưởng phạt là phạt. Huống chi ngươi còn dám xem thường lệnh của Trẫm đây”

Tần Dương tâm thật muốn khóc, sớm biết rằng hán như vậy đã không tiến vào.

“Hoàng thượng, ba ngày nữa quân trang sẽ xong, cần phải phái ai mang đến đây?” Hữu tướng hỏi “Hơn nữa quân trang không giống y phục truyền thống, bọn lính mặc vào chỉ sợ có chút vấn đề” Lúc nói không thể không nghiêng người liếc nhìn về phía Tần Dương

Uy uy, Tư Đồ Văn Đình ngươi lão nhân này, sao lại nhìn ta như vậy.

Hoàng thượng cũng theo ánh mắt Hữu tướng nhìn về phía Tần Dương...

Đều nhìn ta như vậy làm gì, Tần Dương tay che ngực, chuyện không liên quan đến ta a, t chỉ tới tặng quân trang, đã tương du...

Hoàng thượng mở miệng nói “Để cho Tần Dương đi đi, coi như đối với ngươi trừng phạt”

“Cái gì!!!” Tần Dương nâng cao giọng “Không được, Hoàng Thượng, ta...”

“Cứ quyết định như vậy” Hoàng Thượng không để cho Tần Dương có cơ hội phản bác “Ngươi đâu, khởi thảo thánh chỉ, ba ngày sau, Tần thế tử Tần Dương nhận mệnh hộ tống quân trang, Tư đại ngự tiền thị vệ đi theo hộ giá”

“Các ngươi đều lui ra đi”

“Bọn thần cáo lui”

“Hoàng thượng, ta không biết võ công a. Ngươi phái Tư Đồ Thanh nhà Tư Đồ Văn Đình đi a, Tư Đồ Thanh vạm vỡ, có thể đánh, võ công lại cao, hộ tống quân trang không còn gì tốt hơn” Tất cả sau khi lui ra, chỉ còn Tần Dương đau khổ quần quít lấy Hoàng thượng, xin thu hồi lệnh đã ban ra.

“Ai nha” Hoàng thượng bị Tần Dương lác lác áo choàng không tha “Trẫm không bảo ngươi đi hành quân đánh trận, chỉ để cho ngươi đi tặng quân trang, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, ngươi không có võ công chẳng phải ta đã cho tư đại thị vệ võ công cao cường hộ tống ngươi sao”

“Nhưng là...ta còn có nương tử ở nhà”

“Đúng rồi, ngày mai mang nàng cùng đến hoàng cung, Trẫm muốn hảo hảo ban thưởng cho nàng, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, không cho phép ngươi nhiều lời” Hoàng Thượng nói xong nghiêng ngàng rồi đi

“Hoàng Thượng...” Lần này Tần Dương không phải chỉ muốn khóc mà có muốn chết tâm, nàng thật sự chỉ đi tặng quân trang thôi mà. Xong rồi, xong rồi, lần này muốn nàng làm sao nói với Uyển nhi đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Từ Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cùng nhau

Tần Dương cầm thánh chỉ trong tay khóc không ra nước mắt ra khỏi hoàng cung, làm sao bây giờ? Làm sao nói cùng Uyển nhi đây, có chút vô lực nhìn thánh chỉ trong tay, haiz...

“Lão đại!!!”

Không đợi Tần Dương xoay người đã bị ba khối thịt vây lấy. Thì ra là nhóm bốn quý công tử Trần Côn, Lê Lễ cùng Dương Thành ở trên đường trông thấy Tần Dương, kích động chạy đến ôm lấy Tần Dương.

“Ngươi...ba người các ngươi, có phải muốn mưu sát ta a” Tần Dương bị siết cổ có chút thở không ra hơi, dùng khí lực đẩy ba người nọ ra

“Khụ khụ” Rốt cục có thể hô hấp, Tần Dương vỗ vỗ ngực

“Hắc hắc hắc, lão đại, đã hơn một năm không gặp ngươi, thật nhớ a” Trần Côn còn muốn hùng hổ nhảy đến ôm lại bị Tần Dương trốn ra.

“Đúng vậy, lão đại như thế anh tuần tiêu sái, lão đại ngươi không có ở đây, ba người chúng ta nhìn thấy mỹ nữ cũng không có hứng trêu ghẹo” Lê Lễ đứng ra nói

“Nói thật dễ nghe, ta còn không biết tính tình các ngươi sao” Tần Dương cầm thánh chỉ gõ đầu mỗi người một cái.

“Đi? Lão đại, này là...thánh chỉ...” Dương Thành nhìn thánh chỉ trong tay Tần Dương nói “Lão đại, ngươi không phải là lại thỉnh Hoàng thượng hạ thánh chỉ kết hôn với vị cô nương nào đó đi”

“Ta đánh chết ngươi” Tần Dương cầm thánh chỉ hung hăng gõ đầu Dương Thành một cái

“Ai u” Dương Thành thống khổ ôm đầu

Hai người còn lại nhìn thấy Dương Thành bị đánh, không dám loạn ngôn nữa “Kia lão đại thánh chỉ này là nói gì?”

“Aiz, nhắc đến thánh chỉ ta liền phiền...”

“Đi một chút, chúng ta đừng ở đường cái nói chuyện, đi trà lâu nói thôi” Lê Lễ đứng ra nói

Bốn người đến trà lâu lúc trước thường đến.

“Đến, vì kinh đô tứ đại công tử chúng ta gặp nhau, mọi người cạn một chén” Lê Lễ nâng chén nói

“Cạn!”

Bốn chén rượu đụng nhau xuất ra thanh giòn vang, uống một hơi cạn sạch

“Đúng rồi, lão đại, chị dâu có đến kinh đô không?” Dương Thành hỏi

“Có a, nàng đang ở nhà chăm sóc bà nội đây”

“Vậy chúng ta đi tìm chị dâu đi” Trần Côn nói ra

“Uy uy, mấy người các ngươi còn không đem ta để vào mắt rồi” Tần Dương bắt mắt nói “Như thế nào mỗi lần nghe đến tên của nàng, các ngươi đều kích động như thế. Thật sự là một đám không có nhân tính”

“Ách, chúng ta nói giỡn, nói giỡn a” Lê Lễ giả vờ ngu ngơ nói

“Đúng đúng, chúng ta hôm nào đi bãi phóng lão thái quân”

“Các ngươi đừng giả vờ a” Tần Dương mắng một hơi biểu hiện giả dối của bọn họ. Cầm lấy ly uống một hơi cạn sạch.

“Đúng rồi, lão đại, ngươi vẫn còn chưa nói chuyện thánh chỉ đây. Thánh chỉ này rốt cục có chuyện gì?” Dương Thành hỏi

“Aiz...” Tần Dương thờ dãi, sau đó nói ra chân tướng một lần

“Nói như vậy, lão đại chính là không muốn đi”

“Nói nhảm, chuyện cực khổ như vậy ai nguyện ý đi, nói sao thì ta cũng không muốn rời Uyển nhi đi a” Tần Dương vờ mặt đau khổ nói

“Ta cảm thấy đây không phải chuyện khổ sai đi” Lê Lễ phân tích “Lão đại, ngươi suy nghĩ một chút, đại ca ngươi được phong làm Phiêu kỵ tướng quân, phải đến Bắc bộ diệt Lang nha bộ lạc, nhưng bây giờ đang gặp khó khăn hơn nữa còn không ít người chết, sĩ khí đi xuống, một khi thất bại, sau khi trở

về Hoàng cung nhất định sẽ bị Hoàng thượng giáng tội, hơn nữa đại ca ngươi trong triều cần có chỗ đứng vững, huống chi phụ thân ngươi bị giáng chức, danh dự Tán gia chỉ sợ là đi xuống...”

“A....nghiêm trọng như thế vậy làm sao bây giờ?” Tán Dương nghe thấy nghiêm trọng liền vội vàng hỏi

“Bất quá, hoàn hảo có lão đại ngươi nha. Tán gia được cứu”

“Ta?” Tán Dương không xác định chỉ chính mình “Ngươi nói đùa gì vậy, ta là con nhà giàu đứng đầu, không biết võ công cùng binh pháp, ngươi bảo ta làm sao cứu a”

“Lão đại, ngươi xem một chút thánh chỉ này, điểm danh ngươi đi, đây là chiêu cáo thiên hạ, quân trang này chính là do Tán gia Nhị công tử thiết kế ra, chỉ cần đưa đi tặng, bọn lính nhờ vào quân trang mà chiến thắng trở về, như vậy đại ca ngươi không chỉ có thể về kinh phục mệnh mà danh dự Tán gia lần nữa được đề cao, có người kẻ nghiệp”

“Nhưng là Hoàng thượng nói ta thiết kế quân trang cùng đi tặng có gì giống nhau a?”

“Ai nha, lão đại ngươi vẫn không rõ a” Dương Thành nhin không được lên tiếng “Hoàng Thượng đây là suy nghĩ cho Tán gia nha, ngươi cùng người khác đi không giống nhau, ngươi là người của Tán gia chính là mấu chốt, có thể vì Hoàng Thượng giải ưu. Huống chi quân trang này do ngươi nghĩ ra, không ai so với ngươi hiểu được tác dụng của nó, đương nhiên ngươi đi là tốt nhất”

Bọn họ nói rất đúng, lần này quan hệ đến danh dự cùng uy vọng của Tán gia, xem ra Hoàng thượng muốn nàng đi chắc hẳn cũng là vì Tán gia đây, nhưng..Uyển nhi, nàng...

Ba người nhìn thấy Tán Dương còn cha mày bộ dạng ủ ê, Trần Côn trêu ghẹo nói “Lão đại ngươi không phải là không bỏ được chị dâu đấy chứ?”

Ba người xem Tán Dương không nói gì...

“Không thể nào, lão đại, lần này tặng quân trang tại bắc bộ, dùng thiên lý mã, ngày đêm chạy cũng chỉ có bảy ngày, lão đại, ngươi sẽ không ngay cả bảy ngày cũng không rời được chị dâu?”

“Ta lý giải, trong nhà có nương tử tựa thiên tiên, ai đều một giây cũng không bỏ được” Dương Thành vỗ vỗ bả vai Tán Dương, bày tỏ cảm thông

Tán Dương cùng ba quý công tử ôn chuyện đến trời tối mới trở về Tán phủ.

Tán Dương vừa mới vào cửa Thẩm Uyển liền tiến đến làm nũng ôm eo Tán Dương, gửi Tán Dương một cái khế cau mũi “Ngươi uống rượu rồi?”

“Ách, hôm nay trên đường gặp bọn Trần Côn cho nên ta liền uống một chút” Hai tay đem thánh chỉ giấu vào trong áo

“Chỉ uống một chút?” Thẩm Uyển không tin nói

“Được rồi, ta uống mấy chén”

“Ân, kia nhanh đi tắm rửa” Thẩm Uyển đẩy Tán Dương khắp người toàn là mùi rượu

“Nha...”

Tán Dương ngồi trong bồn tắm suy nghĩ rất cuộc nên nói với Uyển nhi thế nào cho phải đây. Aiz, không thể nghĩ được cách gì, phiền não đem khăn đắp lên mặt

Thẩm Uyển đưa quần áo sạch của Tán Dương tới, gặp Tán Dương thư giãn trong bồn tắm nên không gọi nàng, định đem quần áo đầy mùi rượu lấy đi, lại phát hiện trong đồng quần áo có một đạo thánh chỉ, tò mò mở ra nhìn.

Lập tức sắc mặt liền tái nhợt, Tán Dương trong bồn tắm động dậy thân thể, Thẩm Uyển vội vàng đem thánh chỉ để lại trong quần áo

“Uyển nhi?”

“Ân, ta đem y phục sạch đến cho ngươi” Thẩm Uyển giả vờ như không có chuyện gì nói ra

“A, ta sẽ tự mình đến lấy”

Đội Tán Dương tắm xong ra ngoài, Thẩm Uyển đã sớm nằm trên giường, đưa lưng về phía Tán Dương. Tán Dương thổi tắt ngọn nến, nằm xuống, lúc này hai người đều trầm mặc.

Cho dù hiện tại không nói ngày mai Uyển nhi cũng sẽ biết, hay là chính mình nói cho nàng biết “Uyển nhi...Ta có lời...”

Tán Dương còn chưa nói xong, Thẩm Uyển liền xoay người tựa vào trong ngực Tán Dương, ôm eo Tán Dương thật chặt “Quần áo lụa là...”

“???”

“Ngươi còn nhớ hay không ta đã nói vô luận ngươi đi tới chỗ nào, ta sẽ đi theo ngươi, không cho ngươi rời khỏi ta nửa bước?”

“Ách...nhớ rõ”

“Vậy ngươi còn nhớ hay không, tại hoa đào thôn ngươi cũng đã nói, về sau vô luận phát sinh cái gì, cũng sẽ không rời ta đi”

“.....”

“Còn nhớ hay không a?” Thảm Uyên gặp Tấn Dương không nói gì, có chút khẩn trương lắc lắc Tấn Dương

“Nhớ rõ” Tấn Dương đem Thảm Uyên ôm chặt “Làm sao không nhớ được chứ”

“Nhớ rõ là tốt rồi” Thảm Uyên thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Tấn Dương hỏi “Ngươi vừa rồi có điều gì muốn nói cùng ta?”

“Không có gì, chỉ muốn nói với ngươi, Hoàng thượng ngày mai muốn ban thưởng cho ngươi. Muốn ngươi ngày mai cùng ta tiến cung”

“Àn, vừa vặn ta muốn gặp Hoàng thượng đây”

“Hừm??”

“Không có gì” Thảm Uyên cười “Ta mệt nhọc, mau ca hát dỗ ta ngủ”

“Tuân mệnh, nương tử đại nhân”

.

.

Ngày hôm sau, Tấn Dương mang theo Thảm Uyên tiến cung, thỉnh an Hoàng thượng cùng Hoàng hậu.

“Ha ha, ngươi chính là Thảm Uyên đi” Hoàng thượng vuốt vuốt râu

“Thảm thị Thảm Uyên, Tấn Dương, tham kiến Hoàng đế bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương”

Hoàng hậu nhìn Thảm Uyên nhu thuận dịu dàng như thế lập tức thích nữ hài này “Đưa ngọc, nơi này không có người ngoài, không cần nương nương gì a, ngươi theo Dương nhi gọi cô cô là được”

Thảm Uyên theo Tấn Dương gọi “Hoàng hậu cô cô”

Lập tức Hoàng hậu kéo Thảm Uyên hỏi han, làm cho Thảm Uyên nhìn thấy Hoàng hậu nhiệt tình như vậy có chút chống đỡ không được

“Ha ha, nghe Dương nhi nói, chiến thuật đánh lên là do ngươi nghĩ ra sao? Đã đọc qua binh thư sao?”

“Uyển nhi đã đọc qua mấy quyển”

“Không sai, không sai...Ha ha, nữ nhân học binh pháp gần đây ngày càng ít, thật không hổ là đệ nhất tài nữ a, Trẫm muốn hảo hảo ban thưởng ngươi. Nói đi, ngươi muốn phần thưởng là gì?”

“Có hay không bất kỳ yêu cầu gì của Thảm Uyên, Hoàng thượng cũng có thể đồng ý?”

“Chỉ cần không phải yêu cầu vô lý, Trẫm đều đồng ý”

Lúc này Thảm Uyên quỳ xuống “Thảm Uyên cái gì cũng không muốn, chỉ cầu Hoàng Thượng có thể đồng ý Thảm Uyên theo phu quân cùng nhau đi tặng quân trang”

“Uyển nhi!” Tấn Dương không nghĩ tới Thảm Uyên đã biết, càng không nghĩ đến nàng sẽ đối với Hoàng thượng đề xuất yêu cầu này

Hoàng Thượng nhíu nhíu mày, không nghĩ đến Thảm Uyên yêu cầu thế này “Ngươi là nữ nhân yếu đuối, tay trái gà không chặt, đi theo đến bắc bộ làm cái gì?”

“Phu quân cũng tay trái gà không chặt, chẳng phải Hoàng thượng cũng hạ lệnh phu quân đi tặng sao?” Thảm Uyên hỏi đáp “Thảm Uyên chỉ muốn cùng phu quân đi”

“Ngươi đưa nhỏ ngọc này, tặng quân trang chính là đi suốt ngày đêm, rất vất vả, ngươi gầy yếu thế này làm sao chịu được” Hoàng hậu nhắc nhở

“Chỉ cần cùng phu quân một chỗ, cực khổ thế nào Thảm Uyên cũng chịu được” Thảm Uyên kiên định trả lời “Bệ hạ người vừa nói, chỉ cần không phải yêu cầu vô lý bệ hạ đều đồng ý, Thảm Uyên chỉ là muốn ở bên cạnh phu quân, yêu cầu này cũng không tính là vô lý đi, cầu Hoàng thượng thành toàn”

“Uyển nhi!” Tấn Dương nhin không được mở miệng “Uyển nhi nguoi thân thể vốn suy nhược, nguoi đi chỉ làm trễ nãi hành trình...” Vì không thể để cho Thẩm Uyển đi, Tấn Dương đành nói như vậy

“Nguoi, nguoi thân là nữ nhân, chỉ sợ...”

“Bệ hạ, Thẩm Uyển sẽ không bởi vì bản thân mà làm trễ nãi hành trình, nếu như làm trễ nãi quân sự, Thẩm Uyển nguyện ý chịu phạt. Huống chi nữ nhân không hề thua nam nhân”

Hoàng thượng nhìn ánh mắt kiên định của Thẩm Uyển, vuốt vuốt rau suy nghĩ. Xác thực chiến thuật đánh lén lần này chính là do nữ nhân yếu đuối này nghĩ ra được. Huống chi nàng đọc qua chút ít binh thư. Cùng Tấn Dương đi có thể nghĩ ra nhiều chủ ý. Không phải còn có tứ đại thị vệ sao. Sẽ không có vấn đề gì đi...

“Hảo, Trẫm đáp ứng nguoi, bất quá nếu nguoi làm trễ nãi hành trình, nhất định trọng phạt”

Thẩm Uyển nghe thấy Hoàng thượng đáp ứng, cao hứng quỳ xuống “Tạ bệ hạ thành toàn”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chiến tranh

Từ hoàng cung đến phủ tướng quân, dọc theo đường đi Tấn Dương trầm mặt không nói một lời, mà ngay cả lúc xuống xe Thẩm Uyển phía sau gọi nàng, nàng cũng mất điếc tai ngơ, trực tiếp trở về phòng. Thẩm Uyển biết rõ Tấn Dương đang rất giận.

Quần áo lụa là chưa từng như vậy với nàng. Thẩm Uyển đuổi theo, trong lòng có chút khó chịu, khề cán môi.

Trở về phòng, Tấn Dương ngồi trên ghế, không khí có chút ngưng trọng. Thẩm Uyển đi đến bên cạnh Tấn Dương. Mang một ít tỳ khuất kéo kéo ống tay áo Tấn Dương “Quần áo lụa là ~”

Ai ngờ Tấn Dương chẳng những không nguôi giận, nhìn Thẩm Uyển như vậy càng giận hơn, đứng dậy, giận dữ đi đến bên giường ngồi xuống. Thẩm Uyển nhìn thấy Tấn Dương tránh nàng đi đến bên giường, trong lòng càng khó chịu. Mũi có chút mũi mũi, mắt không khỏi đỏ, cổ nén nước mắt rơi xuống, đi đến bên giường.

Gặp Tấn Dương lại muốn đi, liền vội vàng kéo tay áo Tấn Dương. Cũng không trông nom lúc này Tấn Dương đang tức giận, kháng cự nàng, Thẩm Uyển ôm thật chặt Tấn Dương, vùi đầu vào cổ, mang theo giọng mũi nặng nề nói “Ta biết rõ, nguoi tức giận vì ta không thương lượng với nguoi trước đã đi cầu Hoàng thượng. Thực xin lỗi...”

Tấn Dương cảm giác cổ áo ướt một mảnh, nhìn Thẩm Uyển trong ngực khóc đến đau lòng, bất đắc dĩ thở dài một hơi nói “Nguoi có biết cái gì gọi là “Tám trăm dặm quân cấp” không, tiếp qua hai ngày, sẽ ngày đêm đi không ngừng nghỉ, ngựa gấp rút lên đường, thân nguoi vốn suy nhược, cần gì lại làm khổ thân thể chính mình đây”

“Ta không sợ khổ” nguoi trong ngực nhẹ giọng nói

“Cả ngày đều cười trên lưng ngựa, cho dù nguoi không thoải mái cũng sẽ không dừng lại nghỉ ngơi”

“Ta không sợ mệt mỏi”

“Không có sơn trân hải vị, chỉ có vài cái bánh bao lút dạ”

“Ta không sợ đói”

“Nguoi sẽ không được tắm rửa”

“Ta không sợ bẩn”

Tấn Dương thực tại không nghĩ được phải nói cái gì nữa “Nhưng...nhưng...nguoi là nữ nhân”

“Quần áo lụa là cũng là nữ nhân, người không sợ, ta sợ cái gì?”

Thẩm Uyên rút cuộc làm cho Tấn Dương không nói nên lời.

“Ta chỉ sợ cùng người tách ra, đó mới gọi là sống không bằng chết...” Thẩm Uyên chậm rãi mở miệng nói “Coi như là tách ra một khắc cũng làm cho tâm ta bất an, người nói là ngọc cũng được, ta chỉ muốn thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh người. Cho nên, quần áo lụa là, đừng giận ta có được hay không?”

Lúc này nàng còn có thể sinh khí gì nữa đây. Thẩm Uyên như vậy làm cho nàng cảm động cùng đau lòng, siết sao ôm Thẩm Uyên vào lòng.

“Vạn nhất ta không cười được ngựa, người tự mình thỉnh cầu Hoàng thượng đáp ứng, đến lúc đó người liền cười cùng người khác, để người khác ôm eo, nhìn người làm sao bây giờ” Tấn Dương nhìn không được chọc chọc vào trán Thẩm Uyên

“Người nếu không cười được ngựa Hoàng thượng cũng sẽ không gọi người đi tặng quân trang” Thẩm Uyên nói

“Người thông minh thế này, vậy cũng biết Hoàng thượng vì sao bảo ta đi tặng quân trang đi” Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên đang làm nũng trong lòng nàng, thật sự rất đáng yêu a.

“Cũng bởi vì biết ý đồ của Hoàng thượng, ta mới càng muốn cùng người đi” Thẩm Uyên hướng trên người Tấn Dương cọ cọ nước mắt “Người đừng quên, ta hiện tại cũng là thành viên Tấn gia, cũng là con dâu Tấn gia”

Tấn Dương bị hành động tiêu hài tử này của Thẩm Uyên làm cho dở khóc dở cười, nàng đem y phục của ta trở thành khăn gắm của nàng sao.

“Mặc dù là ở trong nước nhưng bắc bộ quân doanh rất nguy hiểm, ta không hy vọng ta sẽ hối hận chuyện gì, chỉ có cùng người đi, mới thật yên tâm, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia” Thẩm Uyên lúc nói lời này, ánh mắt kiên định, tay cùng tay Tấn Dương mười ngón đan xen.

Tấn Dương lúc này còn có thể nói cái gì, ngôn ngữ đơn thuần không thể biểu đạt hết nội tâm nàng, chỉ có dùng hành động chứng minh, một giây sau hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của Thẩm Uyên.

.

.

Hai ngày sau, bốn gã thị vệ cười thiên lý mã, một xe quân trang đã được chuẩn bị tốt phía sau, Tấn Dương cùng Thẩm Uyên cùng cưỡi một con ngựa. Trải qua ba ngày đi xuyên suốt ngày đêm, ngựa không ngừng vó, rốt cục cũng chạy đến bắc bộ.

Hoàn hảo mấy ngày này trời đầy mây cho nên người không đến mức dơ, chỉ là sáu người đầu tóc có chút mất trật tự, cho dù đã đi đến bắc bộ cũng không dám nghỉ ngơi nhiều, hưởng trong thành tướng quân báo cáo một tý, phái một tên lính thông báo quân đội ngoài thành. Sau đó vung roi đi thẳng vào quân doanh bắc bộ.

Lúc mặt trời lặn, máu đỏ một mảnh giữa rừng núi rậm rạp, trên tường thành một mảnh hỗn độn, vì phòng ngựa Lang Nha bộ lạc đánh lên, đá lăn hỏa tiễn đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, từ ngoài cửa thành dọc theo bờ sông liếc nhìn lại là từng dãy quân đóng rậm rạp chằng chịt, trong trường cột cờ lớn thêu chữ Tấn, chậm rãi từ phía xa đã nghe trong không khí tràn ngập vị máu tanh, tản mát hơi thở nguy hiểm. Càng đến gần, mùi máu tươi càng dày đặc, trên mặt đất còn có tay chân bị cụt cùng khối giáp của tử sĩ, nơi này có lẽ không lâu đã xảy ra chiến tranh, ám hiệu nơi này có nhiều nguy hiểm.

Sáu người nhìn trên mặt thấy tay chân bị cụt của tử sĩ, tâm tình rất ngưng trọng, xưa nay chính chiến mấy người trở về. Chiến tranh chính là tàn khốc cùng bất đắc dĩ đi.

Tấn Dương sợ cảnh tượng này sẽ khiến Thẩm Uyên sợ hãi, lấy tay che kín mắt Thẩm Uyên, kéo nàng vào lòng. Chỉ là Thẩm Uyên vẫn như xưa người được không khí nồng nặc tử khí làm cho người ta nhìn không được nổi nữa.

Mới vừa xuống ngựa, Thẩm Uyên cũng nhìn không được nữa, nôn ói ra, ba ngày lác lư trên yên ngựa, nàng một câu than thở cũng không nói, yên lặng chịu đựng dạ dày phiên giang đảo hải, liều mạng nhìn xuống, không để cho lộ trình bị trễ nãi, không thể làm bản thân nàng trở thành gánh nặng.

Sau khi xuống ngựa, cuối cùng Thẩm Uyên không nhìn được nôn ói, Tấn Dương vội vàng lo lắng vỗ vỗ lưng Thẩm Uyên, lấy trong ngực ra bình thuốc, đổ ra một viên cho Thẩm Uyên ăn vào, đây là trước khi đi Mặc Ngôn đưa cho nàng.

Ăn vào sau, Thẩm Uyên khí sắc đã tốt lên chút ít.

“Bảo, khởi bẩm Tấn tướng quân, Hoàng thượng mệnh lệnh mang quân trang đã đến” Một binh lính tiến vào trường tướng quân. Đối diện Tấn Diệu chấp tay bẩm báo

“Nhanh như vậy đã tới rồi?” Binh sĩ đã sớm đưa tin Tấn Dương mang quân trang đến cho Tấn Diệu biết, vốn tưởng rằng phải chờ đến ngày mai, lại không nghĩ nhanh như vậy, không khỏi vui mừng như rồng mây “Mau mời bọn họ tiến đến”

“Đại ca” Tấn Diệu sau khi vào trường nhìn Tấn Diệu đã lâu không gặp gọi to

Trải qua mấy tháng đánh trận, lúc này Tấn Diệu một thân khô giáp, khuôn mặt râu ria, khuôn mặt biến thành đen. Tấn Dương trải qua ba ngày lên đường

xuyên suốt cũng không khá hơn chút nào, đầu tóc rối bời không chịu nổi.

“Nhị...Nhị đệ!” Tấn Diệu nhìn thấy Tấn Dương có chút kích động, suýt nữa đã lỡ miệng. Nhìn Thẩm Uyển bên cạnh, có chút sững sờ lại nhìn Tấn Dương một chút

Tấn Dương bắt đầu dĩ cười cười, Tấn Diệu hiểu ý gì, vỗ vỗ bả vai Tấn Dương. Đồng thời nhìn về bốn thị vệ, Thanh Long – Huyền Vũ – Bạch Hổ - Chu Tước, gật đầu một cái.

“Đại ca, quân trang bên ngoài...”

“Ta biết rõ, trong thành binh sĩ đã sớm đến đây đưa tin. Mấy ngày nay các người cực khổ rồi, hiện tại cái gì cũng đừng nói, đi rửa mặt một tý, nghỉ ngơi một chút đi. Có ai không?”

Bên ngoài binh sĩ nghe chủ soái gọi lập tức tiến đến “Tướng quân!”

“Mau dẫn bọn họ đến trường nghỉ ngơi”

“Vâng!”

Đêm tối đen huyền ảo, trăng tàn như cái móc câu. Tấn Dương rửa mặt xong đã đổi lại y phục binh sĩ, y phục này mặc lên người Tấn Dương có chút lớn. Vẫn là mấy ngày không ngủ, cần phải bồi dưỡng lại giấc ngủ, không biết có phải hay không hôm nay nhìn thấy tàn thi, có chút không ngủ được, ra khỏi lều hít thở không khí.

Lại trông thấy Tấn Diệu một mình đứng ở cột buồm, khôi giáp theo gió lạnh giương cao, làm cho Tấn Dương nhớ đến Tây Sở bá vương Hạng Vũ. Nhìn Tấn Diệu có chút cô đơn, Tấn Dương nhìn không được đi đến vỗ vỗ bả vai Tấn Diệu “Đại ca, đã trễ thế này, còn chưa ngủ à”

“Làm sao người cũng chưa ngủ?”

“Ta không ngủ được...”

Tấn Diệu không nói gì thêm, ánh mắt nhìn về phía xa

“Đại ca, hôm nay lúc ta đến, chứng kiến mặt đất có rất nhiều tay chân bị cột của tử sĩ, có phải hay không trước đó không lâu lại đánh nhau?”

“Aiz...” Tấn Diệu thở dài thật sâu một hơi “Trần thủ tại đây không lâu đã bị Lang Nha bộ lạc liên tục tấn công ba lượt”

“Cái gì!!! Liên tục ba lượt, bọn họ không muốn sống nữa!” Tấn Dương kêu lên, nàng chỉ nghe nói Lang Nha bộ lạc dừng mảnh đoàn kết, lại không nghĩ lại còn hùng hục khi chiến đấu

“Đánh như vậy, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ, sĩ khí nước ta hoàn toàn không có” Thẩm Uyển đã đi tới

“Uyển nhi, làm sao người đi ra? Người mấy ngày nay đều không có ngủ, mau tiến vào lều nghỉ ngơi” Tấn Dương lo lắng cho thân thể Thẩm Uyển

Thẩm Uyển lắc đầu “Đã đến đây thì làm sao có thể ngủ”

“Đúng vậy, tiến công mấy lần như vậy mấy vạn đại quân của chúng ta, liền thật sự muốn tan rã” Tấn Diệu cười khổ

“Đại ca, đừng như vậy” Tấn Dương gặp Tấn Diệu như vậy trong lòng cũng không chịu nổi “Chúng ta không phải tới đưa quân trang sao, nhất định sẽ có chuyển biến tốt”

“Có lẽ sẽ có biện pháp” Thẩm Uyển mở miệng nói “Lang Nha bộ lạc dùng chiến thuật tiến công không cần mạng, giải thích rõ chủ soái của bọn họ là một người nóng tính, táo bạo. Hơn nữa quân đội như vậy, dừng mảnh nhưng có thể suy kiệt, chúng ta có thể lợi dụng điểm này...”

“Đúng vậy, loại người này cần dùng phép khích tướng, bảo đảm thừa không nhẫn nhịn” Tấn Dương nói

“Đi, chúng ta tiến vào lều nói”

Ba người tại trong lều tụ cùng một chỗ, thảo luận chuyện chiến thuật

Chương 88: Thắng lợi

“Uyển nhi, ngươi có ý tưởng gì hay?” Tần Dương hỏi

“Quần áo lụa là, ngươi còn nhớ hay không chúng ta đã từng thảo luận qua chiến thuật đánh lên?” Thẩm Uyển hỏi ngược lại Tần Dương

“Ta hiểu được” Tần Dương giống như được người đánh thức, vỗ đầu một cái

“Các ngươi thảo luận chiến thuật gì?” Tần Diệu ở một bên nhìn không được hỏi

“Là như vậy, trong lúc ta cùng Uyển nhi vẽ thiết kế quân trang, cũng thảo luận một chút, như thế nào đem quân trang này sử dụng tốt nhất, cho nên thảo luận sử dụng chiến thuật đánh lên. Quân địch dừng mảnh, chúng ta không đánh lại được, chỉ có thể dùng trí” Tần Dương nói

“Nhị đệ, ý của ngươi là?”

Tần Dương nói “Chúng ta thảo luận kết quả là dùng biện pháp tốt nhất chính là đánh lên. Hơn nữa mặc quân trang ta thiết kế vào buổi tối căn bản không bị người phát hiện, làm cho binh đánh lên vào quân doanh địch, kéo dài chiến tuyến, dùng hòa công là chính. Đối phương phục kích nhiều trong rừng, chỉ cần hòa công còn không sợ bọn họ luống cuống tay chân bỏ chạy sao. Đương nhiên cũng không thể ngày ngày đánh lên. Chúng ta đã đánh nhiều lần, mỗi lần đều bại, sĩ khí yếu ớt, nếu lần này đánh lên thành công, nhất định quân uy tăng lên, quân ta còn hơn gấp mười lần địch, sĩ khí ngày một tăng lên, cho dù đối phương dừng mảnh, dụng binh như thần, chúng ta vẫn có cơ hội chiến thắng”

“Huống chi chủ tướng địch nóng lòng chiếm thành, đánh lên nếu thành công, nhất định sẽ chọc giận chủ tướng, mất đi lý trí khỏi xướng phản công, chúng ta chỉ cần mai phục đúng lúc, làm cho quân đối phương càng loạn, sau đó tiến công giết đến” Thẩm Uyển tiếp lời

“Đúng vậy, một khi địch phản nộ khỏi xướng phản công, càng giận càng dễ lộ sơ hở, chúng ta đúng lúc mai phục, có thể làm cho bọn họ hoảng loạn. Đến lúc đánh giết tất cả bọn chúng” Tần Diệu vỗ tay tán thưởng

“Bất quá chiến thuật đánh lên này, khi nào dùng thì tốt đây?” Tần Dương nói ra

Tần Diệu đi đến cửa lều, ngẩng đầu nhìn sắc trời mừng rỡ “Hôm nay chính là thời cơ đánh lên tốt nhất, các ngươi xem sắc trời này”

Tần Dương cùng Thẩm Uyển đi tới nhìn, quả nhiên không trăng sao, trời đen như mực một mảnh

“Ta liền kêu người chuẩn bị”

Tần Dương cùng Thẩm Uyển nhìn thấy Tần Diệu vội vã đi, nhìn nhau cười một tiếng

Trải qua một lượt an bài, phó tướng Giang Thanh dẫn đầu một ngàn năm trăm tên cung tiễn thủ, mặc vào quân trang do Tần Dương thiết kế, lặng lẽ lên núi. Bình thường đánh trận mặc trường sam trường khôi, hành động có nhiều bất tiện, hôm nay thay quân trang mới, thân thủ nhẹ nhàng linh hoạt hơn nhiều.

Lần trước bị đánh bại nhiều lần hôm nay rốt cục có thể rửa sạch nhục. Một ngàn năm trăm danh tướng sĩ trong lúc nhất thời vô cùng hăng hái.

Tướng sĩ đánh lên, từ từ hướng bản doanh quân địch đến gần, bảy trăm mét, năm trăm, ba trăm...

Quân doanh đối phương, bởi vì đang đắm chìm trong thắng lợi vui vẻ không có nhiều phòng bị. Cũng không nghĩ đến đối phương sẽ dùng chiến thuật đánh lên cho nên chỉ có binh lính tuần tra thưa thớt.

Một tướng sĩ trối cung tên không chặt, bao tên buông lỏng, tên rơi xuống đất. Phát ra tiếng vang. Một binh lính địch giống như nghe được thanh âm, đứng từ phía xa nhìn lại.

Không tốt! Mau nằm xuống, phó tướng làm thủ hiệu

“Uy, nhìn cái gì chứ?” Vài tên binh lính bên địch hỏi

“A, không có gì” binh lính nhìn xa xa cái gì cũng không có, cho là động vật nào đó trên núi gây ra tiếng động, không để ý nữa tiếp tục tuần tra

Hô! không bị phát hiện, xem ra phải cảm tạ bộ quân trang, đem bọn họ ả núp thật tốt

Phó tướng Giang Thanh nhắm thời cơ, làm thủ hiệu, những người phía sau nhìn thấy phó tướng ra dấu lập tức hướng hai bên ả núp. Hai đội nhân mã dưới sự chỉ huy, mỗi người đều lặng yên không tiếng động đem tên lấp vào cung

Giang Thanh lấy cung tiễn của chính mình ra, liên tục bắn tất cả bốn mũi tên, tướng sĩ bên cạnh hắn đều là thiện xạ. Đây cũng là lý do Tần Diệu phải hắn đi. Trong đêm tối bốn gã tuần tra nhảy mất ngủ xuống.

Hai đội khác gặp phó tướng phát đông hiệu lệnh đem tên bắn ra. Lập tức suru suru vài tiếng, binh lính tuần tra phía trước rớt rít ngã xuống.

Đội ngũ đánh lên trong đêm tối dùng hỏa tiễn tấn công liên tục, xẹt lên trên cao, giống như sư tử máu đánh về quân doanh của địch. Lập tức, quân doanh bắt đầu cuồng quét cứu hỏa, nơi này là rừng núi một khi cứu hỏa thất bại thật không tưởng tượng được kết quả. Chủ tướng Lang Nha bộ lạc mắng to “Mẹ kiếp, mau cứu hỏa... mau cứu hỏa cho lão tử.... đem những tên đánh lên kia giết hết cho lão tử, mau a....”

Mọi người bắn liên nhiều phát, đạt được mục đích, thừa lúc quân địch còn đang hoảng loạn cứu hỏa, địch quân căn bản khó có thể phát hiện được người, cho nên rất dễ dàng rút lui về quân đội mình.

“Như thế nào?” Tần Diệu tại trong quân doanh đi tới đi lui lo lắng, có chút bất an nhìn Giang Thanh đang tiến đến

“Hồi tướn quân, đánh lên thành công, tin tướn bọn họ sẽ rất nhanh tức giận phản công đến đây” Giang Thanh cao hứng nói

“Hảo” Tần Diệu vỗ bả vai Giang Thanh một cái

Tần Diệu đi lên quân đài, nhìn từng dãy tướng sĩ bên dưới hô lớn “Các tướng sĩ, Phó tướng Giang tướn quân đã đánh lên thành công. Cho nên, hôm nay chính là ngày chúng ta rửa sạch nhục lần trước lập công rửa tội! Tạo nên uy tín của nước”

Các tướng sĩ nghe Tần tướn quân nói lời này, trong nhảy mắt máu lập tức sôi trào lên. Bao nhiêu ngày bại dưới tay địch, loại cảm giác này đối binh sĩ là cỡ nào uất ức. Bọn họ khát vọng rửa nhục, khát vọng thắng lợi, lập công.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Lang Nha bộ lạc chủ tướng sau khi cứu hỏa, lửa giận ngút trời quát to “Tên Tần Diệu tốt lắm, dám dùng thủ đoạn hèn hạ. Bỏ Đạt ta nhất định đem hắn băm ra trăm mảnh”

Chờ đợi là một việc rất buồn chán, thời gian từng giây từng phút trôi qua. Dựa theo tướn quân phân phó, mỗi người đều có vị trí nhiệm vụ riêng. Mai phục chung quanh quân doanh địch. Sau đó yên lặng ẩn núp, chờ quân địch tự động đưa mạng đến. Đêm dần sáng, giống như sư tử mạnh mẽ sắp tỉnh giấc, chỉ chờ trời sáng.

Có tiếng động!

Quân sĩ nghe được tiếng bước chân ngày càng gần, tâm tình nhộn nhạo. Đã đến, rốt cục cũng đã đến..

Giang Thanh chỉ huy, nhìn thấy Lang Nha bộ lạc đã đến phạm vi đã làm dấu trước, binh sĩ mai phục trong bãi cỏ, dùng sức lôi kéo sợi dây thừng. Phía trước binh sĩ Lang Nha đang tấn công lập tức bị dây thừng làm trượt chân té, lực quá mạnh làm cho một lượt người ngã xuống

Binh lính của Tần Diệu thấy vậy liền hét lớn một tiếng “Bắn tên----”

Sớm đã chuẩn bị hỏa tiễn sẵn sàng, tên như mưa bắn về hướng binh lính Lang Nha bộ lạc.

“Xông lên a!!!” đại quân Tần Diệu bắt đầu vọt lên, khí thế như cầu vòng làm Lang Nha bộ lạc choáng váng

“Rút lui, rút mau!” Bỏ Đạt nhận thấy tình hình không ổn, vội vàng cười ngựa hét lớn

Trong lúc nhất thời, bọn lính Lang Nha chạy trời chết, ngay cả cờ hiệu cũng không cần, vội vàng chạy đi

“Ha ha ha---” Các tướng sĩ cười to, đây là lần đầu tiên đánh trận thắng khoái như thế

.

.

Quân doanh---

“Ha ha ha” Tần Diệu đã lần thứ ba cười to, từ lúc thắng trận cho đến bây giờ, hôm nay là lần đầu cảm thấy cao hứng như thế

“Đại ca, hôm nay thắng lợi, sĩ khí cũng tăng lên, ta tin tướn Lang Nha bộ lạc thời gian ngắn sẽ không có động, chúng ta hiện tại phải hồi kinh, đại ca, ta chờ tin tốt của người”

“Cái gì? Các người phải đi?” Tần Diệu mới vừa rồi còn cười to, lúc này không cười được nữa

“Đừng vậy, chúng ta chỉ phụng chỉ đến tặng quân trang, hôm nay phải hồi kinh phục mệnh” Tần Dương nói “Vừa vận báo cho Hoàng thượng biết tin tốt này”

“Aiz, nếu như không có Nhị đệ cùng Đệ muội, lần này căn bản là không lấy được thắng lợi. Chưa cùng các tướng sĩ ăn mừng đã vội đi?” Tần Diệu nghe Tần Dương phải đi, có chút thất lạc.

“Mới không phải đây, chúng ta chỉ đề nghị, mọi việc đều do đại ca an bài mới có thể thắng trận này. Chúng ta nếu không hồi kinh chỉ sợ Hoàng thượng mong chờ. Ta tại kinh đô sẽ chờ đại ca chiến thắng trở về” Tần Dương đâm vào vai Tần Diệu

“Hảo, đại ca nhất định không làm nguoi thất vọng” Tần Diệu ôm Tần Dương bảo đảm nói

“Các vị bảo trọng, bốn vị, Nhị đệ cùng Đệ muội ta phiền toái bốn vị” Tần Diệu hai tay ôm quyền đối với bốn thị vệ nói

“Tần tướng quân, nhiệm vụ của chúng ta chính là bảo vệ Tần thế tử cùng phu nhân an toàn trở về, người không nên khách khí”

“Đại ca bảo trọng”

“Nhị đệ, đệ muội, các nguoi bảo trọng” Tần Diệu hướng đoàn người càng ngày càng xa hô to

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đệ Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Yêu mến

“Tướng quân, nguoi không thể uống nữa, nguoi đã....” Vài tên phó tướng nhìn thấy tướng quân chiến bại trăm luan, tiến đến khuyên ngăn. Trong lều ngổn ngang, tràn đầy vò rượu.

“Cút cho lão tử---” gầm lên giận dữ, một vò rượu ngon đập đến

Vài tên phó tướng gặp Bồ Đạt nổi giận, không dám nói thêm gì nữa. Chỉ có thể thở dài một hơi, bắt đầu đi lui xuống.

Sau khi Bồ Đạt chiến bại trở lại, nội trận lòi đình, mọi thứ trong lều đều bị đập nát. Hắn không tin rằng mình có thể bại, còn bị bại chật vật đến không chịu nổi “Cô lỗ ~” một hơi uống vài ngụm rượu to.

Một bóng đen lặng yên không tiếng động tiến vào lều Bồ Đạt, nhìn dưới đất một mảnh bẻ bộn, phát ra nòng nặc mùi rượu, làm cho người đó có chút không thoải mái nhàu mày, đi lên trước vài bước.

Bồ Đạt cho rằng lại là thuộc hạ của hắn, nổi giận đá văng bình rượu “Lão tử không phải nói là các nguoi cút đi rồi sao, lão tử....” Lúc Bồ Đạt ngẩng đầu lửa giận dập tắt một nửa “Đại...Đại Tế Tử?”

“Bồ Đạt, bá kiến Đại Tế Tử” Bồ Đạt vội vàng quỳ gối ôm quyền, cúi đầu xuống

Người kia không nói gì, miêng vải đen che kín dung mạo, hoàn toàn nhìn không thấy khuôn mặt. Đưa lưng về phía Bồ Đạt, ngón tay vô tình đụng phải lam ngọc thạch trên người, lam ngọc thạch trong bầu trời đêm lóe ra u lan, khí này làm người ta có chút không thở nổi

Trán Bồ Đạt bắt đầu toát ra mồ hôi, càng ngày càng sợ hãi, lại không dám mở miệng trước. Chỉ có thể yên lặng đứng đấy.

Rất cục thời gian buồn chán trôi qua, thanh âm trong trẻo vang lên “Vì sao không tác chiến theo chiến thuật của ta?” thanh âm thanh thúy động lòng người như xưa

“Mới vừa....vừa bắt đầu, Bồ Đạt dựa theo chiến thuật của Đại Đế Ti, công phá chiến thuật của tên Tần Diệu, lần lượt đã kích sĩ khí địch. Nhưng vốn nghĩ là sĩ khí nước họ đi xuống, quân lính tan rã. Không biết là ai nghĩ ra được chiến lược đánh lên, tiến công quân doanh ta. Ta nhất thời tức giận. liền....”

“Bị trúng kế đối phương”

“Ta...’ Bồ Đạt quỳ trên mặt đất có chút nhụt chí “Là Bồ Đạt xem thường tên Tần Diệu kia, lần sau ta nhất định đem hắn băm cho chó ăn”

“Dùng suy nghĩ cùng tính cách Tần Diệu nhất định không phải hắn nghĩ ra chiến thuật đánh lên” Đại Đế Ti mở miệng

“Vậy là ai nghĩ ra được?” Bồ Đạt hỏi

Đại Đế Ti không mở miệng, không muốn nhìn đến Bồ Đạt đang quỳ trên mặt đất “Chiến bại nguoi chỉ biết ngồi đấy uống rượu?”

“Ta lập tức, xua quân đi đánh bọn quân Tần Diệu, cho dù bọn họ thắng, cũng là thắng thảm” Bồ Đạt kích động đứng lên

“Mặc dù quân đội hẳn không anh dũng bằng chúng ta, nhưng lúc này sĩ khí tăng nhiều, như vậy chỉ làm quân ta bị diệt”

“Toàn quân bị diệt ta cũng kéo tiểu tử Tần Diệu kia làm đệm lưng” một câu nói kia, tràn đầy tức giận, đủ để thấy hẳn cỡ nào hận Tần Diệu

“Ngươi trước án binh bất động, tạm thời nhất định có khó khăn. Lấy công làm thủ, ta nghĩ tốt đối sách sẽ đến tìm ngươi” Nói vừa xong, không chút nào lưu luyến đi mất

“Đại...” Bồ Đạt chưa nói xong một câu, Đại Đế Ti đã sớm không thấy bóng dáng

Bồ Đạt có chút thất vọng, si ngốc nhìn qua chỗ Đại Đế Ti vừa đứng...

.

.

Tại Hoàng cung một nước khác, một bóng hình xinh đẹp một mình đứng ở ban công, tối nay không trăng không sao, không nhìn rõ phương xa. Một tiếng than nhẹ, không biết trong lòng người đó đang tưởng niệm ai?

Chu Đương Thịnh từ lâu các nhìn qua bóng hình xinh đẹp kia, trong bóng tối xa xa nhìn lại, giống như đóa mẫu đơn nở rộ, thanh nhã cao quý làm cho Chu Đương Thịnh trong lòng nóng rực, nhìn xung quanh mỹ nhân không có người nào, trong lòng mừng thầm. A tỷ giống như đã đi ra ngoài, bình thường lúc này a tỷ sẽ ở đây, xem ra hôm nay tiểu mỹ nhân trốn không thoát lòng bàn tay mình. Hắc hắc.

Thả chậm cước bộ, lặng lẽ đi đến...

Có lẽ quá mức đắm chìm trong thế giới của riêng mình, Tiết Sương hoàn toàn không biết có người sau lưng. Đột nhiên bị người ôm lấy “Ha ha ha, tiểu mỹ nhân, hôm nay ngươi là của bản Thái tử” Chu Đương Thịnh ôm mỹ nhân trong ngực cười to nói

“Là ngươi!” Tiết Sương nhìn thấy Chu Đương Thịnh, sắc mặt có chút trắng bệch, từ lúc nàng đến nơi này liền nhìn ra người trước mặt đối với nàng có ý đồ xấu. Chỉ là bình thường có Chu Vận Tuyền ở đây, hẳn mới không dám đối với nàng xằng bậy cái gì “Thả ta ra...”

“Ha ha, buông ngươi ra sao? Tiểu mỹ nhân, thật vất vả mới không có a tỷ ở đây, làm sao có thể buông ngươi ra”

“Ngươi...ngươi không sợ sẽ bị a tỷ ngươi trách tội sao?” Hôm nay Chu Vận Tuyền không có ở đây, Tiết Sương có chút sợ hãi

“Ngươi mặc dù là khách nhân của a tỷ, bất quá ta không nghĩ a tỷ vì một khách nhân lại đi trách phạt thân đệ đệ như ta. Cho nên tiểu mỹ nhân, ngươi liền ngoan ngoan hưởng thụ đi. Ha ha” Chu Đương Thịnh có chút không nhịn được muốn chạm môi lên gương mặt xinh đẹp kia.

Tiết Sương cảm thấy chán ghét, liều mạng tránh đi đôi môi kia, thân thể không ngừng giãy giụa “Cứu mạng, cứu mạng a ~”

Phía dưới thị vệ nghe được tiếng hô cứu mạng, vội vàng chạy tới. Thấy là Chu Đương Thịnh vội vàng nói “Tham kiến Thái tử điện hạ”

“Các ngươi chạy tới làm cái gì, còn không mau rút xuống” Chu Đương Thịnh có chút bất mãn

“Cứu mạng, hẳn muốn khinh bạc ta” Tiết Sương thấy có người đến, vội vàng nói

“Thái tử điện hạ, Tiết cô nương là khách quý của Hoàng thượng, hơn nữa cũng là đệ đệ của ta bảo vệ Tiết cô nương an toàn. Thái tử ngươi...”

“Bản Thái tử cũng sẽ không uy hiếp an toàn của tiểu mỹ nhân, các ngươi lo lắng cái gì, nếu dám quấy rầy chuyện tốt của bản thái tử, ta cho các ngươi roi đầu” Chu Đương Thịnh tức giận nói

“Này...” Thị vệ phụng chỉ bảo vệ Tiết Sương có chút khó xử, hẳn là thân đệ đệ của nữ hoàng, còn Tiết cô nương kia chính là người nữ hoàng bọn họ hạ lệnh phải bảo vệ thật tốt

“Còn không mau rút cho bản Thái tử” Chu Đương Thịnh gặp thị vệ do dự, liền quát

Bọn thị vệ gặp Thái tử tức giận, không dám nói gì, vì cái mạng nhỏ của mình suy nghĩ chỉ có thể lui ra.

Tiết Sương nhìn thấy người đều đi, có chút tuyệt vọng.

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, đã không còn ai quấy rầy chuyện tốt của chúng ta” vì phòng ngừa còn có người đến quấy rầy chuyện tốt của mình, Chu Đương Thịnh đem Tiết Sương đang cố gắng kháng cự kéo vào phòng.

Đóng chặt cửa phòng, hẳn bắt đầu điên cuồng hôn hít lấy cổ Tiết Sương

“A...không được đụng ta. Tránh ra” Tiết Sương liều mạng phản kháng, một cô gái yếu ớt như Tiết Sương làm sao chống lại khí lực Chu Đương Thịnh

Một bộ y phục bị kéo xuống

“A-----”

Xoẹt...âm thanh xé y phục vang lên, Chu Đương Thịnh chôn ở ngực Tiết Sương, giống như sói đói lâu ngày, liều mạng hôn lầy. Đương lúc xé bỏ kiện y phục tiếp theo, phịch một tiếng cửa đổ nát

Chu Đương Thịnh nghe được tiếng vang, xoay người nhìn đã thấy Chu Vận Tuyền một thân hắc y mặt xanh mét đang nhìn hắn. Thân thể Chu Đương Thịnh run lên, suýt nữa đứng không vững “A...a tỷ...”

Lúc này Chu Vận Tuyền mặt không chút cảm xúc đi đến trước mặt Chu Đương Thịnh, nhìn xem Tiết Sương quần áo không chỉnh tề núp ở góc tường, đôi mắt nhìn Chu Đương Thịnh hiện lên một tia sát khí.

“A....” Không đợi Chu Đương Thịnh nói xong, Chu Vận Tuyền đã xuất chiêu, Chu Đương Thịnh như điều bị chặt đứt bay ra ngoài đâm vào bên tường. Che ngực phun ra một ngụm máu tươi, bởi vậy mới có thể thấy được Chu Vận Tuyền xuất thủ nặng như thế nào

Chu Vận Tuyền nhanh chóng đi đến trước mặt Tiết Sương, đem áo choàng hắc y của mình đắp lên người Tiết Sương. Nếu như, chính mình....chạm thêm một nước, kết quả Chu Vận Tuyền không dám nghĩ đến. Ánh mắt đau lòng nhìn Tiết Sương nói “Thực xin lỗi, xin lỗi. Là ta về trễ...”

Tiết Sương có chút chết lặng, sau đó ánh mắt dần có tiêu điểm. Nhìn về mặt áy náy của Chu Vận Tuyền, sắc mặt có chút trắng bệch cười cười “Không có việc gì, loại chuyện như vậy... dù sao cũng không phải là lần đầu” phụ thân qua đời, nhà cửa sa sút, Tiết Sương nàng không biết bị người khác khi dễ biết bao nhiêu lần, chỉ là mỗi lần đều gặp may phút cuối.

Tiết Sương nói nhẹ nhàng đơn giản nhưng rơi vào lòng Chu Vận Tuyền chính là vô cùng đau lòng thương tiếc, kiên định nói “Về sau sẽ không như vậy, ta bảo đảm, về sau sẽ không còn có chuyện như vậy”

Đè đặt đem Tiết Sương ôm vào trong ngực, đỡ nàng đi đến bên giường nghỉ ngơi. Thay Tiết Sương đắp kín mền “Nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ ở bên ngoài trông chừng người”

Tiết Sương gật đầu nhẹ, đang chuẩn bị nhắm mắt đột nhiên nhớ ra cái gì đó, có chút khản trương lời kéo vạt áo Chu Vận Tuyền nói “Đừng cho Tuyết nhi biết chuyện hôm nay”

Chu Vận Tuyền nói “Người yên tâm, ta sẽ không để nàng biết”

Tiết Sương nghe Chu Vận Tuyền nói như vậy, cũng yên lòng, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại. Chu Vận Tuyền nhìn Tiết Sương một lúc sau đó mới bước đi nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

“A...a tỷ...” Chu Đương Thịnh bị Chu Vận Tuyền đánh bay ra ngoài, chịu đựng ngực đau đớn, cố gắng ôm lấy chân Chu Vận Tuyền

“Quý ảnh”

“Chủ tử” một bóng đen từ trên trời bay xuống

“Làm cho hấn biến mất, đừng để hấn xuất hiện trước mặt ta nữa”

Chu Đương Thịnh mở to hai mắt, khuôn mặt không tin được, giống như hấn đang nghe lầm, A tỷ, liên vì...vì một khách nhân, còn là một nữ nhân lại muốn giết thân đệ đệ là hấn “A, a tỷ.....ta là đệ đệ người nha, thân đệ đệ a”

“Quý ảnh!” Chu Vận Tuyền không muốn nghe Chu Đương Thịnh nói nhảm, có chút bực mình gọi thêm một tiếng quý ảnh

“Không không, a tỷ, ta không công lao cũng có khổ lao” Chu Đương Thịnh nhìn thấy Quý ảnh hướng chính mình tiến tới gần, mặt tràn đầy sợ hãi, cố sức vùng vẫy “A tỷ, ngôi vị hoàng đế của người cũng là có ta giúp....Ừm...” Chu Đương Thịnh ngã xuống đất, đến chết vẫn không hiểu, a tỷ tại sao vì một ngoại nhân mà giết hấn. Ngã xuống mắt tròn to, cái gọi là chết không nhắm mắt chính là như vậy.

Trước kia mặc người làm cái gì, đều bởi vì người là đệ đệ ta ta mới bao che người, hôm nay dám động đến người ta yêu thương nhất, giết người không có gì đáng tiếc. Dám động đến Tiết Sương, đều đáng chết. Coi như là thân đệ đệ thì thế nào. Chu Vận Tuyền nhìn thi thể Chu Đương Thịnh, đôi mắt hiện lên một tia ón lạnh “Thị vệ hôm nay tuần tra ban đêm, đều đoạn tứ chi, cắt rơi đầu lưỡi”

“Vâng!” Quý ảnh chưa bao giờ nhìn thấy chủ tử phát hỏa lớn như thế, xem ra nàng kia rất có địa vị trong lòng chủ tử....

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Tiết Sương có chút không ngủ được, dự định đi lâu các xem Tuyết Nhi một chút. Lại nghe thư phòng phát ra tiếng nói. Nghe thấy Chu Vận Tuyền cùng một nam tử đối thoại

“Điều tra đến đâu rồi?”

“Hồi bệ hạ, là Nhị đệ của Tấn Diệu, Tấn Dương”

Tấn Dương!!! Tiết Sương nghe được hai chữ Tấn Dương, tim nhảy chậm mắt hai nhip, có chút tò mò tiếp tục nghe.

“Tấn Dương? Kia con nhà giàu đứng đầu?”

“Hình như là vậy”

“Xem ra, hần không giống trong lời đồn chỉ biết sống phóng túng” Chu Vận Tuyền nghĩ sâu xa “Người nhà Tấn gia quả thật không đơn giản, hần vẫn còn ở quân doanh?”

“Không còn, đưa xong quân trang ngày thứ ba đã đi”

“Vậy bây giờ ở nơi nào?”

“Có thể vẫn còn trên đường đi, có tú đại hộ vệ bảo vệ lấy”

“Thế nhưng như vậy vẫn phải bắt được hần” Chu Vận Tuyền nói “Ta nghĩ hần sẽ gây trở ngại lớn nhất đại kế của ta”

Bắt Tấn Dương!!! Tiết Suong nghe được Chu Vận Tuyền muốn phái người bắt Tấn Dương, lui về sau hai bước.

“Ài?”

“Tiết Suong?” Chu Vận Tuyền nhìn thấy là Tiết Suong, vội vàng cất đi trường kiếm

“Tiết Suong, ngươi làm sao lại dậy rồi?” Chu Vận Tuyền đi tới đỡ Tiết Suong đứng lên “Ngươi cần nghỉ ngơi nhiều”

“Ngươi, ngươi muốn bắt Tấn Dương?” Tiết Suong hỏi

Chu Vận Tuyền hơi ngần ra, cũng không gạt Tiết Suong “Hần hại hồng đại kế của ta, hơn nữa còn là người nhà Tấn gia”

“Ta nói rồi, cha ta đã được minh oan, ta cùng Tuyết Nhi cũng đã buông xuống. Ngươi không cần...”

“Sửa lại án thì như thế nào, ân công đã bị người Tấn gia hại chết” Chu Vận Tuyền hung hãn nói, nếu không phải khi còn bé được ân công cứu, Chu Vận Tuyền nàng sớm không có trên đời, cũng không có địa vị như hôm nay

“Nhưng là Tấn Dương thay cha ta minh oan, nàng là ân nhân của ta”

“Hần là người Tấn gia” Chu Vận Tuyền nói “Là người Tấn gia nhất định phải nợ máu trả bằng máu”

“Ngươi...” Tiết Suong nói thế nào Chu Vận Tuyền cũng không thông, tức giận mặt có chút hồng

“Vô luận thế nào, ta đều không bỏ qua người của Tấn gia, còn có Tấn Dương” nàng nhất định không thương lượng.

Tiết Suong biết rõ tính tình của Chu Vận Tuyền, một khi quyết định chuyện gì, ai cũng không thể thay đổi, nhưng nàng không thể để cho Tấn Dương gặp chuyện không may. Lôi kéo vạt áo Chu Vận Tuyền “Ngươi, ngươi không thể như vậy, nàng không chỉ thay cha ta minh oan, lúc ta nguy hiểm nhất trợ giúp ta, Tuyết Nhi nguy hiểm tính mạng cũng là nhờ nàng giúp mới qua khỏi...”

“Vì sao, ngươi như thế để ý con nhà giàu Tấn Dương kia” Chu Vận Tuyền có một tia đau lòng nhìn Tiết Suong, từ lúc đưa Tiết Suong đến lãnh thổ của nàng, nàng đều không ôn không giận, đối với chính mình luôn có khoảng cách, vô luận cố gắng thế nào cũng không có kết quả. Nhưng bây giờ lại...

“Ta...” Tiết Suong bị Chu Vận Tuyền hỏi như vậy, không biết mở miệng như thế nào

Đôi mắt Chu Vận Tuyền run lên “Ta nhất định sẽ bắt được Tấn Dương”

Đang lúc Chu Vận Tuyền đi ra cửa phòng, Tiết Suong nói ra “Ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi để xuống cừu hận trong lòng. Ta cùng Tuyết Nhi cũng đã buông xuống”

Tay Chu Vận Tuyền để tại cửa run lên, không thể tin được nhìn Tiết Suong

“Ngươi...ngươi vừa mới nói cái gì?”

“Ta nói, ta đáp ứng ngươi, làm hoàng phi của ngươi” Tiết Suong từng chữ đều nói ra rõ ràng “Chỉ cần ngươi để xuống cừu hận với Tấn gia”

Chương 90: Vấn đề hài tử

Ngày mùa hè ánh nắng xuyên qua lá cây xanh biếc, gió nhẹ lướt qua, dưới bóng cây trên tuần mã thượng một đôi thần tiên quyền lữ, một người mặc y phục viền vàng, đai lưng phi thúy, vạt áo nghịch ngợm bay theo gió ôm bạch y nữ tử trong ngực, cúi đầu nhìn nữ tử trong ngực, khóe miệng cười xấu xa. Cũng không biết nói cái gì đó, nữ tử trong ngực ngượng ngùng gật đầu nhẹ. Cách đó không xa là bốn vị thị vệ theo sát bảo hộ.

“Uyển nhi, đây là người đồng ý a, ta hôm nay phải...” Tần Dương hướng đầu đến cổ Thẩm Uyển cọ xát

Thẩm Uyển bị Tần Dương làm cho ngứa khanh khách cười không ngừng, nhẹ nhàng đẩy ra đầu không an phận “Thật là ngứa a, đừng làm rộn, chờ đến kinh đô hẳn nói”

“A, còn phải đợi đến kinh đô a” Tần Dương có chút nhụt chí

“Xì” Thẩm Uyển cười duyên “Chúng ta không phải còn phải hồi kinh phục mệnh sao, người quả nhiên là đến du ngoạn sơn thủy, dọc đường còn làm trễ nãi không ít”

“Được rồi, kia sau khi hồi kinh, ta muốn đem nợ nần người thiếu ta đòi lại tất cả, hắc hắc” Tần Dương vòng tay siết chặt hông Thẩm Uyển

“Người...thật sự rất đáng ghét” tại sao lại nói trắng ra như vậy, Thẩm Uyển nũng nịu đấm Tần Dương hai cái

Đang khi hai người liếc mắt đưa tình, không xa trong rừng cây truyền đến tiếng hài nhi khóc

“Huyền Vũ, người đi xem một chút phía trước vì sao lại có hài nhi khóc” Tần Dương nói

“Vâng....Giá...” Huyền Vũ lập tức đi đến phía trước thăm dò

Không lâu sau, Huyền Vũ trở lại, chỉ là trên tay ôm một hài tử

“Huyền Vũ, đây là...?”

“Thế tử, Huyền Vũ phát hiện ở rừng cây phía trước, hẳn là đứa trẻ này bị vứt bỏ, khóc đã được một lúc lâu, hơn nữa còn phát sốt” Huyền Vũ trả lời

“Phụ mẫu nhà nào lại nhẫn tâm như thế, hài tử nhỏ như vậy cũng vứt bỏ, còn có hay không nhân tính” Tần Dương bất bình nói, kiếp trước vì cha mẹ xảy ra tai nạn mới làm cho Tần Dương nàng trở thành cô nhi, tất nhiên nàng hiểu rõ nhất tâm tình cô nhi.

“Phía trước giống như có một thôn nhỏ, hẳn là người trong thôn vứt bỏ” Chu Tước nói

“Vậy chúng ta nhanh đi đến thôn kia, hài tử đang sốt cần trị ngay. Có lẽ còn thể tìm được phụ mẫu cho hài tử” Thẩm Uyển lo lắng nhìn hài nhi trong tay Huyền Vũ.

“Hài tử này...” Huyền Vũ có chút nhăn nhúm nhìn hài tử trong tay

“Đưa hẳn cho ta đi” Thẩm Uyển tiếp nhận hài tử

Nhìn qua hài tử chỉ có mấy tháng, bởi vì phát sốt gò má đỏ ửng, khóe mắt còn có chút nước mắt, khóc quá lâu có chút run rẩy. Thẩm Uyển càng nhìn càng đau lòng, đem hài nhi ôm vào trong ngực, thúc giục “Quần áo lụa là, nhanh lên”

“Hảo....giá”

Đi vào phía trước thôn trang, lập tức đi tìm đại phu, lúc đại phu nhìn thấy ngang hông hài tử có một cái bớt màu đỏ. Giống như gặp phải ôn dịch, khuôn mặt sợ hãi “Là hắc, là hắc...các người mau ôm hẳn đi, ta không trị, không trị”

“Uy, người làm gì?”

“Các người mau ôm hẳn đi, ta không trị. Ta không thể trị cho hẳn” đại phu rất sợ hãi tránh hài nhi thật xa

Bạch Hổ là người nóng tính, nghe thấy đại phu nhiều lần muốn đuổi bọn họ đi, rút bảo đao gác ở cổ đại phu

Đại phu sợ hãi lập tức quỳ xuống “Các vị đại hiệp, các người tha cho ta đi, ta trên có già dưới có trẻ”

“Người...” Tần Dương nổi câu

“Vị đại phu này...” Thẩm Uyên lôi kéo tay Tấn Dương lắc đầu, đối với đại phu nói “Vừa rồi đứa nhỏ này phát sốt, ta xem người có thể cứu lấy, có thể hay không nói cho chúng ta biết vì sao người nhìn thấy cái bốt, lại không cứu đây?”

“Aiz, thực không dám giấu diếm, đứa nhỏ này chính là người trong thôn của chúng ta. Vốn là bị thôn trưởng hạ lệnh vứt bỏ, lại không nghĩ được các người cứu. Ta khuyên các người đừng xen vào chuyện đứa nhỏ này, đi nhanh lên đi”

“Hào hài tử như vậy, các người vì sao vứt bỏ” Bạch Hồ siết chặt đao trên tay

“Đại hiệp, cẩn thận đao trong tay người a” đại phu cảm thấy đao tiến lại cổ hần càng gần, sợ không dám động, vội vàng trả lời “Đứa nhỏ này có diêm xấu, sinh ra mẫu thân chết, mấy ngày sau đó phụ thân hần đi ra sông bắt cá chết đuối, gia gia hần trước đó không lâu vấp ngã cũng đã chết. Đứa trẻ này khắc chết cả nhà. Thôn trưởng nói giữ lại trong thôn sẽ mang đến tai nạn, đem hần vứt bỏ trong rừng tự thân tự diệt”

“Thật xằng bậy” Tấn Dương kích động vỗ bàn một cái “Đây chỉ là trùng hợp, tại sao có thể đổ tất cả lên người hài tử này”

“Các vị đại hiệp, ta thấy các người ăn mặc hần là người giàu có, hay là cách đứa trẻ này xa một chút để tránh xui xẻo” đại phu hào tâm nhắc nhở

“Vô luận đứa nhỏ này có phải như vậy hay không, người trước chữa bệnh cho hần đi” Thẩm Uyên nói ra

“Không, không, ta không thể trị cho hần, trị hần, ta sẽ gặp xui xẻo” đại phu liên tục lắc đầu

“Người nếu không trị cho hần, hiện tại liền gặp tai nạn” đao trên tay Bạch Hồ tới gần vài phần, kề bên cổ đại phu

Một vật thể lạnh buốt đụng tới cổ mình có chút đau, đại phu biết là cái gì “Đừng, đừng, ta trị, ta trị”

Trải qua một hồi chữa trị, hài nhi rốt cục đã đỡ sốt. Đại phu cuống quýt đi rửa tay

“Thôn trưởng các người là ai, mang chúng ta đi tìm hần, buồn cười, đem một hài tử mấy tháng nói là diêm xấu, thiếu chút nữa làm đứa bé này bệnh mà chết. Thật sự là buồn cười, ta muốn tìm hần tính sổ” Tấn Dương cầm lấy cổ áo đại phu tức giận nói

“Các người tìm thôn trưởng cũng vô ích, cho dù để lại đứa bé này, chờ các người đi, chúng ta sẽ lại vứt bỏ hần” đại phu thành thật trả lời

“Các người còn dám vứt bỏ thử xem, ta cho các người...”

“Quần áo lụa là” Thẩm Uyên gặp Tấn Dương có chút kích động, liền vội vàng kéo tay Tấn Dương “Đại phu nói đúng, cho dù chúng ta cưỡng bức người thôn này lưu lại đứa trẻ, tương lai đứa trẻ này cũng sẽ bị bài xích, cuộc sống sau này chỉ sợ sẽ không dễ chịu”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Thẩm Uyên không trả lời Tấn Dương, đi đến bên giường, nhìn xem hài tử vừa uống thuốc xong đang ngủ say, nhẹ nhàng đem hần ôm vào lòng “Đứa nhỏ này thật đáng yêu, không bằng...chúng ta mang hần đi đi”

“Mang đi?”

“Quần áo lụa là, chúng ta nuôi dưỡng hần có được hay không?” Thẩm Uyên nhìn Tấn Dương

Tấn Dương đọc được ý muốn của Thẩm Uyên trong ánh mắt, ôn nhu nhìn nàng cười nhẹ gật đầu “Hào”

Thẩm Uyên nghe thấy Tấn Dương đáp ứng, rất vui mừng

.
.

Tấn phủ---

“Lão thái quân, Nhị thiếu gia cùng Nhị thiếu nữ đã trở lại” gia đình bẩm báo

Tấn Dương cùng Thẩm Uyên tiến cung phục mệnh sau liền trở về Tấn phủ

“Dương nhi, Uyên nhi đã trở lại” Lão thái quân được Tiểu Thanh đỡ ra khỏi phòng “Này....” Lão thái quân nhìn hài tử trong lòng Thẩm Uyên, ngây ngẩn cả người

Lúc này hài tử trong lòng Thẩm Uyên vì đói bụng bắt đầu khóc lên.

“Cục cục, không khóc, không khóc” Thẩm Uyên dụ dỗ hài tử trong ngực

“Nhị thiếu nữ đã?” Tiểu Thanh cũng hồ hồ nhìn hài tử trong ngực Thẩm Uyên

“Tiểu Thanh, hài tử phỏng đoán đói bụng, nhanh đi tìm cho hần một chút sữa đến”

“Bà nội, chuyện này rất dài dòng, ta đỡ ngroi vào nhà, từ từ nói” Tấn Dương tiến đến đỡ lão thái quân

Hài tử sau khi ăn no, để cho Tiểu Thanh mang đi, Thẩm Uyển trở về phòng.

Tấn Dương kể đại khái chuyện tình hài tử này, trò chuyện một lúc cùng lão thái quân, sau đó trở về phòng.

“Hài tử đâu?”

“Để cho Tiểu Thanh mang đi”

Đêm nay không có hài tử, hắc hắc, Tấn Dương nhủ mảy. Đi lên trước ôm lấy Thẩm Uyển

“A...” Thẩm Uyển nhất thời mất thăng bằng kêu lên một tiếng, tay ôm lấy cổ Tấn Dương “Ngroi làm gì thế?”

“Hắc hắc, nương tử đại nhân thật sự là quên hết chuyện a, ngroi quên chuyện đã đáp ứng ta sao? Đêm nay chuyện ngroi nợ ta phải đòi lại hết” Tấn Dương cười xấu xa

Thẩm Uyển khẽ cau giận liếc Tấn Dương một cái.

Tấn Dương gấp Thẩm Uyển không nói gì, bày tỏ cam chịu, lửa giận trong lòng sớm đã thiêu đốt, ôm Thẩm Uyển đến bên giường, đè trên người nàng, cời bỏ đại lũng Thẩm Uyển...

Liền nghe tiếng đập cửa gấp rút vội vàng bên ngoài

“Thiếu gia...”

“Có chuyện gì ngày mai nói sau” Tấn Dương có chút bức mình, nàng đã nhìn lâu rồi, không thể để lỡ dịp tốt này a

“Thiếu phu nhân” Tiểu Thanh ôm hài tử đang khóc lớn tiếng, có chút không biết làm sao

“Hình như là tiếng khóc của hài tử” Thẩm Uyển nghe được hài tử đang khóc, vội vàng đẩy Tấn Dương ra

“Làm sao vậy?” Thẩm Uyển mở cửa hỏi

“Thiếu phu nhân, hài tử sau khi tỉnh lớn tiếng gào khóc, dụ dỗ như thế nào cũng không nín, cho nên chỉ có thể tới tìm ngroi” Tiểu Thanh nói

Thẩm Uyển tiếp nhận hài tử trong tay Tiểu Thanh. Thần kỳ chính là, hài tử thế nhưng nín khóc, tay nắm thật chặt áo Thẩm Uyển, mắt lóe lên vẻ ủy khuất nhìn Thẩm Uyển, giống như đang nói không cần đem hần giao cho người khác

“Ngưng khóc rồi?” Tiểu Thanh mới vừa rồi còn nhìn thấy hài tử khóc rống không biết làm sao, hiện tại thanh âm có chút run rẩy

“Không sao, Tiểu Thanh tỷ, ngroi đi xuống trước đi”

“Kia Tiểu Thanh cáo lui”

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển trở vào phòng lại ôm đứa bé kia, than thở nhẹ một tiếng, vô lực ngã xuống giường. Nhiệt tình vô tình bị dập tắt. Trời ạ, nàng thật hối hận, nàng rất rất hối hận, nàng không nên đem đứa bé này về. Kể từ khi ôm đứa bé này về sau, dọc theo đường về nương tử đại nhân không ôm nàng lấy một cái, chỉ quan tâm đứa bé kia, mặc kệ nàng nói như thế nào, cũng không chịu buông tay. Vốn là nghĩ tới sau khi trở về sẽ giao hần cho Tiểu Thanh tỷ tỷ, không nghĩ tới...

“Quần áo lùa là...” Thẩm Uyển có chút xin lỗi nhìn Tấn Dương “Tối nay, chỉ sợ...”

“Ta biết” Tấn Dương vô lực gạt đầu nhẹ, nàng có thể nói không sao, nếu là nói không Thẩm Uyển nhất định sẽ ôm hài tử đi nơi khác ngủ. Thay vì như vậy, còn không bằng ba người cùng ngủ một giường lớn.

Vì vậy trong chăn xuất hiện tổ hợp, Tấn Dương – hài tử - Thẩm Uyển.

“Đứa nhỏ này như thế nào cứ dính lấy ngroi, thật chán ghét” Tấn Dương có chút bất mãn nhìn hài tử nằm giữa nàng và Thẩm Uyển

Tiểu tử nằm giữa về mặt vô hại, hoàn toàn bỏ qua Tấn Dương bất mãn, hướng trong ngực Thẩm Uyển cọ

“Uy, tiểu quý, ngroi đừng quá phận” Tấn Dương nhìn thấy hài tử chiếm vị trí của mình, còn ăn đậu hủ lão bà nàng, ghen tuông đại phát, chống thân thể định mang hần ôm đi.

“Đừng lớn tiếng như vậy sẽ hù dọa hần” Thẩm Uyển vỗ vỗ tay Tấn Dương định ôm lấy hài tử, nhẹ nhàng có tiết tấu vỗ lưng hài tử trong ngực, làm cho hần chìm vào giấc ngủ.

Tần Dương không tình nguyện nằm trở về, nhìn Thẩm Uyển không đếm xỉa đến mình, trong mắt chỉ có hài tử, nhếch miệng. Trong lòng nói thầm “Không tức giận, ta không tức giận, không cần so đo với tiểu tử kia. Uyển nhi chỉ mê luyến vài ngày, mấy ngày nữa sẽ không như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Tử Đế Giá Đáo Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Đại kết cục

Nhưng là, chuyện tình vẫn không như Tần Dương nghĩ. Vài ngày sau, Thẩm Uyển cùng đứa bé kia vẫn dính lấy nhau, vô luận là ăn cơm, ngủ, chơi đùa, cơ hồ như hình với bóng. Kết quả là, con nhà giàu Tần Dương của chúng ta bắt đầu buồn bực, rất buồn bực, phi thường buồn bực. Một người ngồi xổm dưới đất vẽ vẽ thứ gì đó...

“Nhị thiếu gia.....” một gia đình vội vàng chạy tới

“Làm sao vậy?”

“Hoàng cung báo lại nói là Lang Nha...Lang Nha bộ lạc quy thuận, Đại thiếu gia đánh thắng trận, đang hướng kinh đô trở lại” gia đình kích động nói

“Thật sự? Ha ha, ta biết đại ca nhất định không để chúng ta thất vọng” Tần Dương vỗ tay một cái, thật tốt đại ca đã trở về “Đúng rồi, đã báo cho bà nội biết chưa?”

“Lão thái quân đã biết, cao hứng cực kỳ, còn gọi chúng ta lập tức chuẩn bị nghênh đón Đại thiếu gia đây”

“Hảo, mau chuẩn bị thật tốt, người cũng chờ đứng ở đây nữa, mau vào trong hỗ trợ”

“Dạ dạ, tiểu nhân đi ngay”

Trong thành kinh đô, dân chúng bách tính vui mừng, giăng đèn kết hoa, các ảo bách tính đều ra khỏi nhà, đứng trên phố chờ anh hùng khai hoàn trở về.

Tần Diệu một thân khôi giáp, anh dũng bất phàm, cười tuần mã. Sau lưng một hàng nghiêm chỉnh các tướng sĩ đi theo sau.

Tần Diệu đến Hoàng cung diện kiến Hoàng thượng cùng văn võ bá quan sau trở về Tần phủ. Tất cả mọi người phủ tướng quân sớm đã chờ ở cửa.

“Đại ca” Tần Dương là người đầu tiên đi đến

Tần Diệu vỗ vỗ bả vai Tần Dương “Đại ca không làm cho người thất vọng”

“Hắc hắc, ta cũng biết đại ca nhất định sẽ khai hoàn trở về” Tần Dương cũng nắm một cái vào vai Tần Diệu

“Bà nội...” Tần Diệu trông thấy bà nội của mình, một thân công kênh khôi giáp quý xuống “Bà nội, Diệu nhi không bôi nhọ liệt tổ liệt tông Tần gia, thắng lợi trở về”

“Hảo, Diệu nhi là hảo nam nhi của Tần gia” mắt lão thái quân nhòe đi “Đi một chút, chờ đứng nơi này, mau vào trong”

Người một nhà cùng nhau ngồi ăn cơm...

“Đứa nhỏ này?” Đương lúc Tần Dương trông thấy Thẩm Uyển ôm hài tử, mặc mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn Tần Dương

“Ách, chuyện hài tử này, ta sẽ giải thích với người, chúng ta trước ăn cơm, ăn cơm a” Tần Dương nói

“Hảo, đến, mọi người mau dùng cơm”

“Nếu cha người có ở đây hôm nay thì tốt rồi” lão thái quân thở dài nói

“Cha vì sao không trở lại?” Tần Diệu hỏi “Hoàng thượng không phải đã ân chuẩn cha trở lại sao?”

“Cha người quá ngoan cố, nói muốn chuộc tội vì Tiết gia, cho nên không đồng ý trở lại” Lão thái quân thở dài, nàng thế nào lại sinh ra con trai quật

cường hơn cả phụ thân hần

“Bà nội, cha muốn làm cho giảm bớt áy náy trong lòng mới làm như vậy” Tấn Dương nói

“Đúng vậy, cha chính là người như vậy” Tấn Diệu cũng nói “Chờ cha nghĩ thông suốt tự nhiên sẽ trở lại”

“Hảo, không nói cha nguoi” Lão thái quân nhìn Tấn Dương cùng Thẩm Uyển nói “Dương nhi, Uyển nhi...”

“Ách, Bà nội?”

“Ngày mai Dương nhi theo Uyển nhi về Thẩm phủ đi”

“Bà nội, này...” Tấn Dương cùng Thẩm Uyển hai người nhìn nhau

“Bà nội biết rõ, Uyển nhi đi đã hơn một năm, sớm đã tưởng niệm gia gia, hần một lão nhân ở trong nhà cũng thật tịch mịch. Dương nhi ở rể Thẩm gia đương nhiên phải theo Uyển nhi cùng nhau trở về”

“Nhưng...bà nội thân thể của nguoi, hay là chờ sức khỏe nguoi tốt hần, chúng ta sẽ đi” Thẩm Uyển lo lắng thân thể lão thái quân

“Yên tâm đi, thân thể bà nội đã khá lên nhiều, huống chi Diệu nhi cũng đã trở về, cho nên hai người các nguoi không cần lo lắng cho lão thái bà này”

“Bà nội...” Tấn Dương có chút không bỏ được

“Ta không nói các nguoi không được trở lại đây, như thế nào đều có vẻ mặt này”

“Nhị đệ, các nguoi trở về đi. Bà nội đã có ta săn sóc” Tấn Diệu nói

“Vậy cũng tốt, ngày mai ta liền cùng Uyển nhi trở về Thẩm phủ, ta nhất định sẽ về thăm bà nội”

“Ừm, bất quá cần nói trước, một năm ít nhất trở lại năm lần. Biết không?” Lão thái quân nhẹ nhàng nói

“Vâng bà nội”

.
. .

Thẩm phủ---

Thẩm Phú Quý nghe được tin Tấn Dương cùng Thẩm Uyển trở về, sáng sớm đã chờ ở cửa

Xe ngựa vừa dừng, Thẩm Uyển không chờ đợi được nhảy xuống. Nhìn xem gia gia đã hơn một năm không gặp, già đi rất nhiều. Cũng nhịn không được ôm gia gia khóc rống lên “Gia gia...”

“Uyển nhi nhà chúng ta đã trở lại, rốt cục đã trở lại” Thẩm Phú Quý cực kỳ cao hứng

“Nha nha...” hài nhi được Tiểu Thanh ôm trong lòng, nhìn thấy cảnh này cũng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, cười tươi

Thẩm Phú Quý nghe được thanh âm hài tử, xoa xoa nước mắt. Nhìn hài tử mấy tháng, tràn đầy kinh ngạc.

“Này...đứa nhỏ này...”

“Gia gia, đứa nhỏ này...”

Không đợi Thẩm Uyển nói xong, Thẩm Phú Quý đi đến ôm lấy hài nhi, cười to nói “Ha ha ha, Thẩm gia chúng ta có người nối dõi rồi, ha ha”

“Gia gia...” Thẩm Uyển biết gia gia hiểu lầm, muốn nói rõ ràng lại bị Tấn Dương ôm vai, lắc đầu

Tấn Dương bên tai Thẩm Uyển nói nhỏ “Gia gia thân thể không tốt, hơn nữa không phải nguoi dự định nuôi dưỡng đứa bé này sao, bây giờ xem hần như hài tử của chúng ta đi. Huống chi đây cũng là tâm nguyện của gia gia, chúng ta coi như hoàn thành giúp hần”

Thẩm Uyển nhìn gia gia cười không ngậm miệng được, trong tay ôm lấy hài tử, cười cùng với hài tử. Thật sự đã lâu không nhìn thấy gia gia cao hứng như thế, đời này gia gia chỉ có tâm nguyện lớn nhất đó chính là Thẩm gia có người nối dõi. Có lẽ như vậy đối với gia gia chính là tốt nhất.

“Uyển nhi, Uyển nhi, mau đến xem hài tử, lớn lên thật anh tuấn a, nhất định là thừa kế tướng mạo của Dương nhi” Thẩm Phú Quý đối với hài tử vừa ôm vừa hôn

“Ha ha ha, gia gia, hài tử của Dương nhi lớn lên đương nhiên tuân” Tấn Dương ở một bên nói

“Gia gia, chớ đứng ở bên ngoài. Mau hồi phủ đi”

“Đứng đứng, hồi phủ, đừng phơi nắng tôn nhi bảo bối của ta” Thẩm Phú Quý ôm hài tử đi vào

“Tiểu thư...” Vừa rồi Nghiễn nhi đứng yên lặng bên cạnh không nói chuyện rốt cục nhìn không được roi nước mắt

“Nghiễn nhi...”

“Tiểu thư...” Nghiễn nhi ôm Thẩm Uyển khóc ròng nói “Tiểu thư, người đã trở lại, Nghiễn nhi nhớ người rất khổ sở a”

“Nghiễn nhi ngốc, đừng khóc. Ta cũng thật nhớ Nghiễn nhi” Thẩm Uyển xoa xoa nước mắt Nghiễn nhi.

“Ha ha, Nghiễn nhi phải cao hứng a, rốt cục chứng kiến cô gia cùng tiểu thư trở lại” Nghiễn nhi nín khóc cười nói

“Nghiễn nhi, người có phải hay không quên mất một người?” Tiểu Thanh ở một bên nhìn bộ dạng chật vật của Nghiễn nhi buồn cười nói

“Tiểu Thanh tỷ tỷ...” Nghiễn nhi sau khi nhìn thấy Tiểu Thanh, vui mừng từ bên cạnh Thẩm Uyển chạy tới Tiểu Thanh

Thẩm Uyển cùng Tấn Dương nhìn nhau bất đắc dĩ cười

“Đi thôi, chúng ta vào nhà” Tấn Dương cùng Thẩm Uyển mười ngón đan xen trở về Thẩm phủ

“Gia gia, người đã ôm lâu rồi, đừng mệt nhọc” Thẩm Uyển gấp gia gia ôm hài tử đã vài canh giờ cũng không muốn buông tay, lo lắng thân thể gia gia không chịu nổi

“Không có việc gì, gia gia nhìn thấy hân liên cao hứng, cái gì mệt mỏi đều không có” Thẩm Phú Quý cao hứng chơi đùa với hài tử

“Đứng rồi Uyển nhi, các người đã đặt tên cho hài tử chưa a?”

“Chúng ta đây không phải chờ gia gia đặt tên sao?” Tấn Dương ở bên cạnh thuận thế vuốt mông ngựa nói

“Ha ha, Uyển nhi cùng Dương nhi rất có hiểu tâm. Kia gia gia liền đặt cho tôn nhi bảo bối một cái tên”

Rõ ràng chính là quên chuyện đặt tên. Thẩm Uyển buồn cười nhìn Tấn Dương tùy thời nịnh hót.

“Ừm, là hài tử của Uyển nhi cùng Dương nhi, vậy liền kêu hân là Thẩm Dương đi”

Phốc ~ Tấn Dương phun một ngụm trà ra ngoài “Khụ khụ khụ...”

Thẩm Uyển vội vàng vỗ lưng giúp Tấn Dương thuận khí

“Như thế nào, Dương nhi không thích cái tên này?”

“Khụ khụ” Tấn Dương xua tay “Không có, cái tên này thật là tốt”

“A, Dương nhi thích là tốt rồi” Thẩm Phú Quý vuốt râu nói “Ha ha, tiểu tử, về sau người liền kêu là Thẩm Dương”

Kể tiếp mấy ngày này lại xuất hiện một cái tổ hợp, Thẩm Phú Quý – Hài tử - Thẩm Uyển.

Thẩm Phú Quý cùng Thẩm Uyển ngày ngày vây quanh Thẩm Dương, ba ông cháu vô cùng cao hứng chơi đùa, mà Tấn Dương giống như hài tử bị thất sủng. Hoàn toàn không ai để ý qua một bên, làm cho Tấn Dương rất bất mãn nhìn Thẩm Dương cười ha ha. Trong lòng vô cùng khó chịu đi tới đối với Thẩm Dương giả làm cái mặt quỷ thật to.

Lập tức Thẩm Dương bị sợ khóc thật to.

Lúc này Thẩm Uyển liền chạy đến vội vàng dụ dỗ hài tử, về mặt bất mãn ghét bỏ Tấn Dương nói “Người đừng làm con sợ hãi”

“Ta...” Tấn Dương nhếch miệng

Bình thường chỉ cần Thẩm Uyển hò hét Tấn Dương, Thẩm Dương liền cười, bất quá hôm nay lại không như vậy. Khả năng thật sự bị Tấn Dương làm cho sợ hãi. Thẩm Uyển dụ dỗ không người, Tấn Dương xoay sang chỗ khác tiếp tục làm mặt quỷ hù dọa hài tử. Thẩm Uyển cá giận nói “Người còn nháo, mau đi ra ngoài, chớ đứng chỗ này lại chọc cho cục cưng khóc”

“Uyển nhi, người đừng đẩy, đừng đẩy”

“Cục cung không muốn nhìn thấy người, trước giờ com tôi không cho phép trở lại”

Cứ như vậy Tấn Dương bị Thẩm Uyển đẩy ra sân nhỏ. Lần này Tấn Dương thực ủy khuất, đặc biệt ủy khuất. Ta không cần tiến sân nhỏ, ta đi ra ngoài, hừ...Hắn không muốn nhìn thấy ta a, ta chính là không cần nhìn đến hắn, tiểu quý chết tiết! Không để ta vào phòng, ta tìm Tiểu Mặc ra ngoài, hừ!

Tấn Dương chẳng có mục đích đi dạo trên đường gần ba giờ, Mặc Ngôn yên lặng đi theo phía sau “Công tử, ngày giống như đã tối, có muốn hay không trở về?” Mặc Ngôn nhắc nhở

“Ngày rồi cục đã tối a, chúng ta trở về đi” Tấn Dương có chút vô lực nói

Nơi khúc quanh gần Thẩm phủ, Tấn Dương cùng Mặc Ngôn trông thấy một nữ tử té lăn trên đất

“Công tử...phía trước có một nữ tử giống như đang ngã”

Tấn Dương đi tới, trông thấy một nữ tử thống khổ ôm chân “Cô nương, người không sao chứ?”

Nữ tử cắn chặt răng, mặt mũi tràn đầy thống khổ nói “Công tử, ta vấp phải cục đá, chân giống như bị trật”

“Tiểu Mặc nhanh đi đỡ cô nương ấy đứng lên”

“A!” Mặc Ngôn thực hoài nghi lỗi tai mình có nghe lầm hay không, trước kia gặp chuyện như vậy công tử không phải là người đầu tiên xông lên sao.

“A cái gì a, khụ khụ, người không thấy cô nương ấy rất thống khổ sao, còn không mau đỡ người ta đứng lên, người chẳng lẽ muốn ta đến đỡ” nói nhảm, nếu là trước kia, vì thanh danh “con nhà giàu” nên mới là người đầu tiên xông đến, hiện tại danh tiếng đã đủ vang rồi, huống chi năng động vào người khác Uyển nhi sẽ tức giận.

“Đa tạ công tử” Nữ tử được Mặc Ngôn đỡ dậy sao bởi vì chân bị thương nên thân thể ngã vào trên người Mặc Ngôn.

Chưa từng có nữ tử gần mình đến thế Mặc Ngôn có chút không quen, đứng không được bao lâu Mặc Ngôn vội vàng buông tay

“A...” nữ tử kia mất thăng bằng hướng Tấn Dương ngược lại. Tấn Dương thuận thế tiếp thu

“Công tử, ta đi gọi một chiếc xe ngựa đến” Mặc Ngôn vội vàng chạy thoát

“Uy, Tiểu Mặc, người...”

“Ai ư” nữ tử vì vừa rồi mất thăng bằng, chân giống như càng đau lợi hại

“Aiz, cô nương...” Tấn Dương gặp nữ tử sắp trượt xuống, vội vàng ôm sát eo nàng

“Oaaaaa!!!” đột nhiên tiếng khóc từ nơi không xa truyền đến, Tấn Dương quay đầu xem, nhìn thấy Thẩm Uyển ôm hài tử, sắc mặt trầm trầm, mím môi thật chặt, nhìn nàng

“Uyển nhi?”

Tấn Dương nhìn thấy Thẩm Uyển gắt gao nhìn bàn tay mình đang ôm ở eo nữ tử kia liền vội vàng buông tay “Uyển nhi, không phải như người nghĩ đâu...”

“A...” nữ tử bởi vì Tấn Dương buông tay, hoàn toàn mất cân bằng lảo nhão té trên mặt đất

“Ta, này...” Tấn Dương nhìn nữ tử té trên đất, cùng Thẩm Uyển đang trầm mặt

Thẩm Uyển một câu cũng không nói, ôm hài tử xoay người rồi đi.

“Uyển nhi, Uyển nhi...” Tấn Dương gặp Thẩm Uyển tức giận bỏ đi, vội vàng hô

“Công tử!” nữ tử té trên mặt đất nhìn thấy Tấn Dương muốn đi, vội vàng kêu lên

“Cô nương, người trước ở chỗ này chờ Tiểu Mặc đến, hắn sắp đến đây rồi” Tấn Dương xoay người nói với nữ tử kia xong vội vàng đuổi theo Thẩm Uyển

.

.

“Nghiễn nhi” Thẩm Uyển gọi Nghiễn nhi một tiếng

“Tiểu thư?”

Thẩm Uyên đem hài tử đang khóc lớn giao cho Nghiễn nhi “Trước tiên đem hài tử ôm xuống”

“Vâng”

“Uyển nhi, ngươi hãy nghe ta nói, không phải như ngươi nhìn thấy đâu, cô nương kia...nàng...”

Thẩm Uyên không để ý đến Tấn Dương, một mình đi vào phòng

Tấn Dương cũng đi theo vào “Uyển nhi ngươi hãy nghe ta nói, sự tình vừa rồi không phải là...”

Không đợi Tấn Dương nói xong, Thẩm Uyên chuyển thân nhìn Tấn Dương bằng ánh mắt lạnh lùng “Sự tình vừa rồi không phải cái gì?”

“Không phải là....không phải là như ngươi nghĩ a” Tấn Dương bị Thẩm Uyên ép lui về phía sau

“Không phải là dạng kia, vậy là dạng gì?” Tấn Dương bị ép đến góc tường, lui không được. Thẩm Uyên thuận thế đề lên “Ngươi nói a, không phải giống ta nghĩ, vậy là cái gì?”

“Là...là cô nương kia chân bị thương, sau đó ta...”

“Sau đó ngươi phải đi ôm lấy eo nàng, toàn thân nàng đều dựa vào ngươi?”

“Không phải...” Tấn Dương vội vàng lắc đầu

“Không phải sao?”

“Có vẻ như vậy” Tấn Dương ngẫm lại hình như là như vậy lại gật đầu một cái

“Không phải a. Ai nha, này...” Tấn Dương nhìn Thẩm Uyên toàn bộ trên người đều là hàn khí cũng không biết giải thích thế nào

Mà câu trả lời dứt quãng của Tấn Dương làm cho ánh mắt ôn lạnh của Thẩm Uyên càng ngày càng nặng, sắc mặt càng trầm

“Thật không phải như vậy a, ta chỉ là hảo tâm đỡ cô nương kia”

Lúc này ngoài cửa Nghiễn nhi gõ cửa “Tiểu thư, tiểu thiếu gia giống như nháo lợi hại”

“Cái kia, Uyển nhi...hài tử đang khóc a, ngươi mau đến xem đi” Tấn Dương nghe được tiếng hài tử xác thực vô cùng lớn

“So với ta, ngươi để ý hài tử hơn?” Thẩm Uyên hỏi ngược lại

“Đương nhiên không phải!” Tấn Dương vội vàng trả lời, rõ ràng chính là ngươi để ý hài tử nhất, ta đây không phải sợ ngươi lo lắng sao

“Nghiễn nhi, ngươi hôm nay mang hài tử đến phòng gia gia đi” Thẩm Uyên đối với Nghiễn nhi ngoài cửa căn dặn

“Nha”

“Uyển nhi, ngươi thật không nhìn tới hài....Ngô....” không đợi Tấn Dương nói xong, Thẩm Uyên liền phong bế môi Tấn Dương

Tấn Dương bị Thẩm Uyên chọc ghẹo có chút hồ đồ, sau một cái hôn, Tấn Dương nói tiếp “Uyển nhi, ngươi nếu không đi xem hài tử, phỏng đoán hán sẽ lại khóc....ngô!”

Môi Tấn Dương lần nữa bị Thẩm Uyên phong bế “Không cần để ý hán” Thẩm Uyên có chút trừng phạt cắn môi dưới Tấn Dương.

Không cần để ý đến? Được rồi, Uyển nhi nói không cần để ý đến hán, vậy không cần để ý nữa, Tấn Dương toàn tâm toàn ý đáp lại nụ hôn này.

Tại trong tâm Tấn Dương cùng Thẩm Uyên, đối phương mới là trọng yếu nhất.

-----Toàn văn hoàn----

